Cổ Long

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Vnthuquan.net, 2009.

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan

Hồi 1

Tổ chức sát thủ

Chỉ là một vệt lưu tinh, tuy ngắn ngủi nhưng trên bầu trời có vì sao nào chói lọi, huy hoàng bằng nó?

Khi xuất hiện lưu tinh thì cả những vì tinh tú được coi là vĩnh hằng bất biến cũng bị lu mờ.

Cuộc sống của loài hồ điệp tuy ngắn ngủi. Nhưng cuộc đời của mọi loài hoa, cho dù lộng lẫy nhất so với nó còn ngắn ngủi hơn.

Hơn nữa, nó vĩnh viễn chỉ sống dưới trời xuân ngát hương.

Nó đẹp đến sặc sỡ. Nó tự do. Nó chỉ chuyên có một việc ghẹo hoa hút mật.

Cuộc đời nó tuy ngắn ngủi nhưng huy hoàng.

Chỉ có kiếm mới có thể so sánh với sự vĩnh hằng.

Tính mạng và niềm vinh quang của kiếm khách là phụ thuộc vào thanh kiếm trong tay người đó.

Nhưng giá như kiếm cũng có tình thì biết đâu niềm vinh quang của nó cũng trở nên ngắn ngủi như vệt sao băng thôi?

Khi vệt lưu tinh vạch một đường sáng chói thì hắn đang nằm trên một khối thanh thạch.

Hắn vẫn còn cuồng loạn, say khướt.

Và hắn còn mắc thêm nhiều thói hư khác nữa....

Hắn là ai?

Hắn là một kẻ giết người chuyên nghiệp.

Nhưng chỉ cần có sao băng xuất hiện là hắn lập tức chú mục lên bầu trời, rất ít khi bỏ qua.

Hắn thường nằm trên phiến đá này. Chỉ cần lưu tinh toa? sáng là hắn lập tức tập trung thần lực vào vệt sáng huy hoàng ấy, bởi vì hầu như đó là nguồn hoan lạc lớn lao nhất trong đời hắn.

Hắn không muốn vì bất cứ lý do nào mà bỏ lỡ mất cơ hội ngắm vì sao sa, chỉ vì cuộc đời hắn có rất ít nguồn hoan lạc nào khác.

Có khi hắn muốn chộp lấy vì sao đang rơi, đương nhiên đó là chuyện rất lâu rồi....

Nay những ảo tưởng đó không còn nữa.

Đối với hạng người đó, ảo tưởng không chỉ đáng cười mà còn đáng hổ nhục.

Đó cũng là chỗ gần nhất của nghìn vạn vệt lưu tinh trên đời!

Ngôi nhà lá nhỏ dưới chân núi vẫn sáng ánh đèn. Những trận gió thổi qua mang theo tiếng cười hoan lạc, tiếng chạm ly từ ngôi nhà tới tận phiến đá trên đỉnh núi mà hắn đang nằm.

Đó là nhà của hắn, rượu của hắn. Và có cả nữ nhân của hắn.

Nhưng hắn không muốn về nhà. Hắn thà nằm một mình cô đơn trên phiến đá.

Aùnh sáng huy hoàng của vì sao sa tắt hẳn trên nền trời. Tiếng nước chảy

róc rách ngay bên dưới phiến đá mà hắn đang nằm. Lúc này hắn không cuồng loạn nữa. Cần phải lạnh lùng, thậm chí bắt mình phải lạnh lùng.
Bởi vì trước khi giết người buộc phải lạnh lùng và tàn nhẫn.
Bây giờ là lúc hắn cần phải sát nhân.
Không phải do hắn thích giết người.
Mỗi khi mũi kiếm của hắn đâm thủng vào tim người khác là máu tươi phun lên, hắn hoàn toàn không khoái trá khi chứng kiến phút hấp hối của nạn nhân mình như một số đồng nghiệp của hắn mà chỉ thấy thống khổ.
Nhưng dù nỗi thống khổ có sâu sắc bao nhiêu, cường liệt bao nhiêu cũng phải cố chịu đựng.
Bởi vì hắn không thể không giết người.
Nếu không giết người thì hắn phải chết!
Nhiều khi người ta sống không phải để hưởng thụ niềm khoái lạc mà để gánh chịu đau khổ, bởi vì có lúc sống là một thứ trách nhiệm không thể trốn tránh.
Hắn bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên mình giết người.
Lạc Dương là một thành lớn.
Ở Lạc Dương có đủ mọi hạng người. Có anh hùng hào kiệt, có tao nhân mặc khách, có đại gia hào phú, có cả hạng bần cùng....
Lại còn có hai vị bang chủ của hai bang phái lớn và ba vị chưởng môn nhân của ba đại môn phái.
Nhưng vô luận là ai, nếu đã ở trong thành Lạc Dương thì uy danh không sánh nổi với một vị là Kim Thương Lý, kể cả tài sản và thế lực.
Kim Thương Lý chính là nạn nhân đầu tiên trong sự nghiệp sát nhân của hắn.
Tài sản và thế lực của Kim Thương Lý không phải ở trên trời rơi xuống, vì thế hắn có rất nhiều cừu nhân, nhiều đến nỗi chính Kim Thương Lý cũng

không nhớ rõ.
Thế nhưng xưa nay không người nào vọng tưởng giết Kim Thương Lý, thậm chí không ai dám nghĩ tới việc này.
Thủ hạ của Kim Thương Lý gồm Tứ Đại Kim Cương, ba mươi thái bảo, võ công mỗi người đều thuộc hàng đệ nhất trên giang hồ.
Ngoài ra còn có hai tên lực sĩ mình cao tám thước luôn mang kim thương hộ vệ bên mình, không bao giờ rời chủ nhân một bước.
Kim Thương Lý thường xuyên bận một bộ Kim tơ giáp đao kiếm đâm không thủng được.
Bởi thế người khác muốn tiếp cận được Kim Thương Lý là một điều vọng tưởng, chứ đừng nói đến việc giết hắn.
Giả như có người võ công cao cường muốn giết hắn thì trước hết phải đột phá bảy trạm canh phòng bí mật mới vào được Kim Thương Bảo, sau đó phải đánh lùi và tiêu diệt lực lượng bảo vệ xung quanh bảo và Tứ Đại Kim Cương, ba mươi tên thái bảo võ công thuộc hàng nhất lưu cao thủ võ lâm, đánh gục hai tên lực sĩ sao cho Kim Thương Lý đừng chạy mất, rồi mới dùng thương kiếm đâm trúng vào yết hầu đối phương, tuyệt đối không thể đâm vào chỗ khác, thậm chí không thể đâm sai lệch nửa phân, bởi vì vĩnh viễn không bao giờ còn có cơ hội thứ hai.
Không có ai nghĩ đến chuyện làm việc đó. Và không ai đủ khả năng làm chuyện ấy.
Hắn tốn mất nửa tháng để tìm hiểu thói quen, sở thích và nếp sinh hoạt của Kim Thương Lý và bọn tùy tùng, đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất.
Lại mất thêm một tháng để tiềm phục vào Kim Thương Bảo, xin làm một chân xách nước trong nhà bếp của bảo.
Cuối cùng còn mất thêm nửa tháng để chờ cơ hội.
Đó chẳng phải là việc dễ dàng.

Kim Thương Lý như một thiếu nữ trinh tiết khó tính, không để cho bất cứ ai có cơ hội tiếp cận mình, thậm chí cả khi rửa mặt, vệ sinh hoặc tiểu tiện cũng có người canh giữ.

Nhưng chỉ cần kiên nhẫn thì cơ hội sớm muộn gì rồi cũng có lúc đến.

Cũng như thiếu nữ trinh tiết dù gìn giữ bao nhiêu cũng không thể vĩnh viễn là gái trinh, vì đến lúc phải làm mẹ....

Vào cái hôm định mệnh đó, một cơn gió nổi lên làm cuốn đi chiếc mũ trên đầu Kim Thương Lý. Hai tên lực sĩ tùy tùng vội vã chạy theo nhặt.

Kim Thương Lý cũng đưa mắt nhìn theo.

Trong giây lát ngắn ngủi đó mọi người quên mất sự cảnh giác.

Đúng hơn là không ai lưu tâm tới, vì cho rằng trên đời không còn ai lợi dụng được giây lát ngắn ngủi như vậy.

Mạnh Tinh Hồn lao tới như ánh chớp đâm vào một kiếm.

Chỉ một kiếm!

Mũi kiếm đâm trúng vào huyết quản Kim Thương Lý xuyên suốt ra phía sau rồi mới được rút ra lập tức.

Kim Thương Lý ngã người, một vòi máu phụt lên trời.

Khi vòi máu bắt đầu tán ra rơi xuống thì Mạnh Tinh Hồn đã chạy khỏi hiện trường tới mười trượng.

Không ai có thể hình dung được tốc độ, thân pháp của hắn lúc xuất hiện và lúc rút lui, cũng như không ai tưởng tượng nổi động tác rút kiếm và đâm vào cổ họng Kim Thương Lý thần tốc đến thế nào!

Người ta kể lại rằng cho đến lúc nhập quan, đôi mắt của Kim Thương Lý vẫn còn mở to ngơ ngác.

Đến lúc chết hắn vẫn không sao tin được có người dám giết và giết được hắn!

Cái chết của Kim Thương Lý lập tức làm chấn động thiên hạ, nhưng vẫn

chưa ai nói đến cái tên Mạnh Tinh Hồn.
Bởi vì không ai biết người nào đã hạ độc thủ.
Có người phát thệ rằng sẽ tìm hung thủ để báo thù cho Kim Thương Lý.
Lại có người phát thệ sẽ tìm được vị cứu tinh để quỳ trước mặt người đó cảm tạ việc đã vì giang hồ mà trừ hại.
Còn có một số thiếu niên kiếm khách muốn thành danh định tìm kẻ sát hại Kim Thương Lý để phân cao hạ.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không lưu tâm đến chuyện đó.
Giết người xong, hắn chạy về ngôi nhà tranh cô độc giữa rừng nằm trong góc nhà mà khóc và nôn mửa.
Bây giờ hắn không còn khóc nữa vì hình như tuyến lệ đã khô, nhưng sau mỗi lần giết người, lúc trở về nhìn thấy vết máu trên lưỡi kiếm, hắn vẫn nhớ lần đầu vùi mình ở xó nhà mà khóc và nôn mửa.
Trước khi giết người, hắn hết sức lạnh lùng.
Nhưng giết người xong, hắn không đủ sức khống chế bản thân.
Hắn buộc phải say khướt, phải cuồng loạn, phải tìm nguồn hoan lạc rẻ rúng nữa, là kỹ nữ để quên đi tội ác, mặc dù biết rằng không thể quên được.
Bởi thế hắn tiếp tục say sưa, tiếp tục cuồng loạn và tiếp tục tìm đến thanh lâu.
Còn bây giờ là lúc phải tiếp tục giết người.
Đó là khi hắn một mình nằm trên phiến thanh thạch nhìn lưu tinh, không nghĩ đến bất cứ điều gì khác.
Hắn không thể nghĩ, cũng không dám nghĩ, chỉ cố sức trở thành kẻ lạnh tanh khát máu, giống như đã giết bất cứ người nào trước đây.
Người mà hắn sắp giết không hề quen biết, không có ân oán gì, thậm chí chưa từng gặp.
Người đó chết hay sống đối với hắn chẳng có quan hệ gì, thế nhưng bây giờ

hắn cần phải giết người đó.
Chỉ vì Cao lão đại muốn hắn làm như vậy.
Lần đầu tiên gặp Cao lão đại khi hắn mới sáu tuổi.
Lúc đó đã ba ngày hắn chưa được ăn uống gì, đói lả nằm bên lề đường, gần như mất hết tri giác.
Đối với một hài tử mới sáu tuổi, ba ngày không có gì vào bụng còn đáng sợ hơn cái chết.
Và quả thật hắn chỉ biết nằm chờ chết.
Một hài tử sáu tuổi đã biết cảm nhận đến cái chết, thật là một chuyện hoàn toàn khác thường.
Nhưng phải chịu đói đến đầu váng, mắt hoa, mất hết tri giác thì có lẽ được chết còn hơn.
Tuy vậy hắn vẫn không chết.
Bởi vì đã có người giang tay cứu, cho hắn một chiếc bánh bao.
Người đó là Cao lão đại.
Chỉ là một chiếc bánh bao vừa cứng vừa nguội lạnh.
Khi hắn cầm lấy chiếc bánh bằng bàn tay khẳng khiu run rẩy, nước mắt bỗng dưng trào ra ướt đẫm cả chiếc bánh, cổ họng như nghẹn lại.
Không bao giờ hắn quên được giây phút đó, không bao giờ quên được ân đức của Cao lão đại.
Bây giờ bàn tay đó không chỉ chìa ra cho hắn chiếc bánh bao vừa khô cứng vừa lạnh mà cho cơm trắng rượu ngon, lụa là gấm vóc, vàng bạc.... hắn muốn có bao nhiêu, Cao lão đại đáp ứng bấy nhiêu.
Nhưng đôi khi bàn tay đó chìa ra cho hắn một mảnh giấy nhỏ chỉ vẻn vẹn vài dòng chữ ghi tên người, địa điểm nào đó và thời hạn.
Hắn gọi mảnh giấy đó là Thôi Lệnh Phù với một người xấu số.
Tô Châu. Tôn Ngọc Bá. Bốn tháng.

Đó là một trong những Thôi Lệnh Phù. Và lệnh phù mới nhất cho Mạnh Tinh Hồn.

Bốn tháng, đó là thời hạn mà Tôn Ngọc Bá phải chết.

Sau khi giết Kim Thương Lý, chưa bao giờ Mạnh Tinh Hồn phải cần tới thời hạn hai tháng để giết người.

Ngay cả vụ giết vị chưởng môn nhân đời thứ bảy của Điểm Thương phái là Thiên Nam Kiếm Khách hắn chỉ cần bốn mươi mốt ngày để hoàn thành nhiệm vụ.

Cái đó chưa hẳn chỉ nhờ kiếm thuật tinh diệt và thần tốc, bản lĩnh kinh nhân mà còn có trái tim lạnh lùng và tàn nhẫn.

Thế mà lần này kỳ hạn trong Thôi Lệnh Phù tới bốn tháng.

Chỉ riêng điều này đã nói rõ Tôn Ngọc Bá là nhân vật thế nào, và để giết người đó cần phải tốn rất nhiều tâm lực.

Tất nhiên có cả khó khăn và nguy hiểm nữa.

Mạnh Tinh Hồn không lưu tâm đến cái tên Tôn Ngọc Bá.

Sự thực, người trong giang hồ không biết đến cái tên Tôn Ngọc Bá cũng giống như tín đồ Phật gia không biết đến Đức Phật Như Lai.

Trong tâm mục của người trong giang hồ, Tôn Ngọc Bá không chỉ là Đức Phật Như Lai mà còn là Phật Sống Hoạt Diêm La.

Khi hành thiện, ông có thể túc trực suốt ba ngày đêm bên giường bệnh của một hài nhi thập tử nhất sinh không quen biết. Nhưng khi tức giận, ông ta cũng có thể trong ba ngày mà san một trái núi thành bình địa.

Nhưng cái tên hiển hách đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Mạnh Tinh Hồn, cũng giống những tên khác trong Thôi Lệnh Phù.

Hắn tưởng tượng ra hình ảnh khi hắn đâm phập thanh kiếm vào tim đối phương, đồng thời cũng tưởng tượng cảnh Tôn Ngọc Bá đâm kiếm vào tim mình.

Nếu không phải Tôn Ngọc Bá thì tất hắn phải chết.

Không còn sự lựa chọn nào khác.

Thế nhưng dù là ai chết, Mạnh Tinh Hồn cũng không bận tâm.

Phương đông đã ửng hồng, trời sắp sáng.

Núi rừng phủ một lớp sương bàng bạc như sữa, theo gió tan dần....

Có lẽ kiếp người cũng chỉ như làn sương dễ dàng tan đi cùng nắng mai và gió sớm.

Mạnh Tinh Hồn chậm chạp đứng lên, lững thững đi xuống núi.

Ngôi nhà nhỏ ở chân núi nằm cạnh khu rừng phong, ánh bình minh yếu ớt chiếu lên những khung cửa sổ.

Ngôi nhà vẫn đang chìm trong cảnh đê mê.

Mạnh Tinh Hồn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng lộn xộn không sao tưởng tượng được, trên bàn ngổn ngang chén bát và bình rượu, nồng nặc mùi uế khí.

Chỉ có một ngọn đèn leo lét vừa đủ nhận ra bốn năm hình nhân loã thể.

Mạnh Tinh Hồn chưa kịp định thần thì một thiếu nữ đã lao tới ôm chặt lấy cổ hắn reo lên:

- Tướng công đi đâu thế? Báo hại chúng tôi uống rượu cũng nuốt không trôi!

Thân thể trần trụi đầy hương sắc và sự khêu gợi áp sát vào người Mạnh Tinh Hồn nhưng hình như hắn không còn cảm giác gì, phũ phàng gạt phắt thiếu nữ ra, nói cộc lốc:

- Cút!

Chợt nghe giọng nam nhân vang lên gay gắt:

- Ngươi bảo ai cút?

Mạnh Tinh Hồn nhíu mày.

Trên chiếc giường độc nhất trong phòng, một nam nhân vừa đẩy nữ nhân cố bám vào mình, tay vừa chộp thanh đao, vừa nhổm người lên vừa hỏi.

Đó là một thanh tử cương đao sáng loáng, chỉ nhìn những nét chạm khắc ở chuôi đao và ánh hàn quang tráng bạc pha màu tím từ lưỡi đao loé lên cũng biết đó là thứ binh khí hiếm thế.

Mạnh Tinh Hồn bước vào giữa phòng, nhìn nam nhân hỏi:

- Ngươi là ai?

Nam nhân chợt vung đao múa lên một vòng, cười sằng sặc nói:

- Bằng hữu! Ngươi say rồi! Ngay cả ta mà ngươi cũng quên.... Chính ngươi đã mời ta từ Tam Hoa Lâu tới đây. Ở đó chúng ta đã uống rượu với nhau mà! Ngươi nhất định mời ta đến đây.... và ta đã đến, tất cả đúng như lời ngươi đã nói trước.... rượu ngon.... gái đẹp.... ta rất hài lòng! Nhưng bỗng dưng sao ngươi bảo chúng ta cút đi?

Mạnh Tinh Hồn nghiến răng nói:

- Cả ngươi cũng cút ngay!

Nam nhân biến sắc ngồi thẳng dậy, vung đao lên hỏi:

- Ngươi nói gì?

Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng nhắc lại:

- Cút!

Nam nhân chồm dậy hét lên:

- Ngươi say khướt rồi! Cho dù không nhớ ta thì cũng đừng quên thanh Tử kim lỗ đao này!

Tử kim lỗ đao đâu phải loại binh khí thông thường? Không những nó có giá trị rất lớn đến nghìn lạng hoàng kim mà còn với trọng lượng tới sáu bảy chục cân, chẳng phải người thường có thể sử dụng được, chỉ có những cao thủ công lực phi thường mới sử dụng nổi thanh đao đó.

Nói cho thật chính xác thì giang hồ đương đại chỉ có ba người dùng binh khí này.

Nhưng lúc này Mạnh Tinh Hồn không cần suy xét đến chi tiết vặt vãnh đó,

chỉ lạnh lùng hỏi:

- Ngươi từng dùng thanh đao này để giết người rồi chứ?

Nam tử hán cười to đáp:

- Đương nhiên!

Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:

- Ngươi đã giết bao nhiêu người?

Hán tử ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Hai mươi.... ba mươi.... hoặc nhiều hơn một chút. Ai mà nhớ hết được?

Mạnh Tinh Hồn trừng mắt nhìn đối phương. Đương nhiên hắn từng giết người, nhưng chỉ vì bắt buộc, ngoài ý muốn của hắn.

Mạnh Tinh Hồn không hiểu được trên đời có người lấy việc giết người làm thú vui, kể lại những chiến tích sát nhân của mình với sự khoái trá như thế. Hắn căm ghét hạng người như vậy.

Lẽ ra hắn lại giết người, nhưng nam nhân đó chính do hắn mời tới đây.

Mạnh Tinh Hồn quắc mắt quát:

- Ra khỏi đây ngay, và đừng bao giờ tới đây nữa!

Người kia giờ đã tỉnh hẳn rượu, nhảy xuống giường cười nhạt nói:

- Hôm nay không muốn giết người. Hơn nữa ta đã uống rượu của ngươi, dùng nữ nhân của ngươi....

Chợt Mạnh Tinh Hồn đâm bổ tới, khi tên kia chưa kịp hiểu ra sự việc thì đã bị một chưởng đánh vào mặt, cố sức nhổ ra cả búng răng lẫn máu!

Chưởng thứ hai đánh tới thì hắn không còn biết gì nữa....

Trong ngôi nhà tranh chẳng mấy chốc đã trở lại cảnh tĩnh lặng cố hữu của nó.

Mấy nữ nhân chẳng mất nhiều thời gian để lẳng lặng chuồn khỏi nơi đáng sợ này.

Tên hán tử bị đánh bật khỏi cửa chết giấc rồi chẳng bao lâu tỉnh lại, lấm lét

nhìn vào căn nhà nhỏ còn leo lét ánh đèn trong đó còn khật khưỡng một sát tinh đáng sợ.

Còn tên sát tinh này, tay cầm vò rượu thỉnh thoảng dốc vào miệng cho đến khi say khướt....

Tiếng bước chân làm Mạnh Tinh Hồn mở choàng mắt.

Không hiểu sao trong lúc này hắn không giống một người đi săn mà lại giống một con thú bị săn đuổi.

Trước mặt hắn là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, cố chống lại sự tàn phá của thời gian để giữ lại nét hương sắc.

Quả thật nữ nhân trông vẫn còn đẹp, thậm chí rất quyến rũ, mặc dù ở đuôi mắt nếu nhìn kỹ đã có vết nhăn.

Mạnh Tinh Hồn sực tỉnh nhổm người dậy, hỏi:

- Thư thư đến giục ư?

Nữ nhân cười đáp:

- Ta chưa bao giờ phải giục ngươi. Vì xưa nay ngươi chưa từng làm ta thất vọng!

Mạnh Tinh Hồn lúng túng nói:

- Nhưng lần này....

Nữ nhân ngắt lời:

- Lần này thì sao chứ?

Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc mới thốt lên được mấy tiếng:

- Lần này tôi không đi nữa, được không?

Nữ nhân nhìn chăm vào mắt hắn nói:

- Vì sao? Ngươi sợ Tôn Ngọc Bá ư?

Mạnh Tinh Hồn không đáp, bởi vì hắn không biết phải trả lời thế nào, chỉ tự hỏi:

Có thật ta sợ không?

Rồi lập tức tự trả lời ngay:

- Không!

Mạnh Tinh Hồn không tự dối mình.

Một con người không sợ chết thì còn sợ gì nữa?

Chẳng qua hắn chán ghét, không còn hứng thú gì với việc giết người, chán ghét thấy cảnh thây rơi máu đổ, chán ghét cuộc sống chui rúc không được sống dưới ánh thái dương.

Cũng như kiếp sống của gái thanh lâu.

Hiện tại hắn chỉ có một con đường trước mặt để đi mà không có đường lui....

Rất lâu, hắn mới trả lời:

- Tôi không muốn đi!

Khuôn mặt nữ nhân đang tươi cười bỗng biến thành băng giá, dằn giọng:

- Không được! Ngươi buộc phải đi!

Hình như nữ nhân thấy thái độ mình quá nghiêm khắc nên hạ giọng:

- Ngươi cũng biết Thạch Quần hiện đang ở vùng Tây Bắc, còn Tiểu Hà vào kinh chưa về. Hơn nữa việc này ngươi mới làm được vì ngoài ngươi ra, không ai đủ sức đối phó với Tôn Ngọc Bá.

Mạnh Tinh Hồn hỏi:

- Còn Diệp Tường thì sao?

Nữ nhân buông giọng khinh bỉ:

- Diệp Tường! Hắn bây giờ chỉ còn bước đi dọn phân nữa mà thôi!

Mạnh Tinh Hồn thắc mắc:

- Nhưng trước đây hắn đã làm....

Nữ nhân ngắt lời:

- Đó chỉ là việc trước kia....

Thị bỗng thở dài, thêm:

- Ta đã cho hắn ba cơ hội. Không thể để hắn làm ta thất vọng thêm một lần

nữa.

Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng nghe, vẻ mặt không lộ chút biểu cảm nào, ngoại trừ đôi mắt bên phải giật giật, đó là biểu hiện của hắn mỗi khi thương tâm hoặc tức giận.

Trong số bốn người được Cao lão đại nuôi dưỡng từ bé là hắn, Thạch Quần, Tiểu Hà và Diệp Tường thì chính Diệp Tường là lãnh tụ của cả bọn họ, lớn tuổi nhất và cũng thông minh, kiên cường nhất.

Nữ nhân thở dài nói:

- Đừng tranh luận nữa. Ta đã mỏi mệt lắm rồi. Ta biết ngươi cũng mỏi mệt, nhưng cần phải sống....

Mạnh Tinh Hồn thầm nghĩ:

- Thế này mà gọi là sống ư? Cứ tiếp tục như thế đến bao giờ?

Nhưng ghìm ý nghĩ lại, khẽ nói:

- Nếu đại ca nhất định muốn thế thì tôi sẽ đi....

Nữ nhân chợt nắm chặt bàn tay Mạnh Tinh Hồn, cảm động nói:

- Ta biết ngươi không làm ta thất vọng mà!

Bàn tay dịu mềm, ấm áp làm cho Mạnh Tinh Hồn thấy lòng thư thái đôi chút.

Từ khi mới sáu tuổi, hắn thường được bàn tay đó vỗ về, âu yếm và săn sóc cho tới lúc trưởng thành.

Thị là bằng hữu của hắn, là người chị cả đồng thời còn là người mẹ hiền của hắn.

Cao lão đại hoàn toàn không phải đại ca mà là một đại thư, chính là người đang ở trước mặt Mạnh Tinh Hồn đây.

Cuộc sống của Mạnh Tinh Hồn có được chính từ chiếc bánh cứng và lạnh thị đem cho lúc hắn mới sáu tuổi, đói lả nằm bên đường chờ chết.

Đó là thời điểm chiến tranh khốc liệt, một chiếc bánh bao còn quý hơn mọi

thứ vàng bạc. Nạn đói hoành hành, đi đâu cũng gặp người chết đói nằm la liệt bên đường.
Lúc đó việc một người chết đói không có gì kỳ quái, mà làm sao để sống được mới là chuyện phi thường.
Giữa lúc nạn đói tàn sát khắp nơi, một hài tử mới sáu tuổi không cha mẹ, không gia đình, không người thân thích, hoàn toàn chỉ có hai bàn tay trắng mà vẫn cứ sống, chẳng những đó là quái sự mà có thể coi là kỳ tích.
Kỳ tích ấy do Cao lão đại tạo nên.
Thị không chỉ làm nên một, mà tới bốn kỳ tích.
Nghĩa là bốn hài tử theo về với thị, được cứu sống và nuôi dưỡng, đứa nhỏ nhất mới năm tuổi, và chính Cao lão đại lúc đó cũng chỉ là một nữ hài tử mười ba tuổi, không cha mẹ, không gia đình, không người thân thích nhưng bốn hài tử được thị ra tay cứu vớt.
Để nuôi sống bốn hài tử và bản thân mình, thị đã phải làm tất cả mọi việc có thể và không thể.
Thị đã trộm, cướp, lừa đảo, thậm chí bán mình.
Khi chưa tới mười bốn tuổi, thị bị một tên đồ phu dùng hai cân thịt để đổi lấy trinh tiết.
Thị không bao giờ quên được bộ mặt nung ních thịt và cái miệng nồng nặc hơi rượu áp chặt vào bộ mặt co rúm vì sợ hãi của mình.
Mới mười lăm tuổi, thị tìm đến tên đồ phu đó, dùng thanh đao dài ba thước, đâm ngập vào cái miệng lần đầu tiên chạm vào đôi môi trinh trắng của mình.
Bây giờ Cao lão đại không còn làm những việc tồi tệ ngày xưa, không phải nhục nhã chắt bóp từng bát cơm miếng bánh để nuôi sống mình và bốn hài tử côi cút nữa.
Bây giờ thị đã có tiền, rất nhiều tiền và vàng bạc, có nhiều thương điếm trang viện, đầy tớ và đủ các loại bằng hữu.

Thị giàu có, và bốn tên đệ đệ ngày xưa không thiếu thốn bất cứ thứ gì.
Cao lão đại có một cửa hiệu khá đặc biệt, không những bán các loại hàng hoá bình thường mà còn bán cả mạng người.
Cũng như hàng hoá, nhân mạng của mỗi người khác nhau thì giá tiền cũng khác nhau, tùy theo khách hàng định mua mạng người nào.
Hiện tại, đó là nguồn thu nhập chính của Cao lão đại và bốn tên đệ đệ.
Thị không những nhiều tiền mà trở nên sang trọng và quyền thế.
Không ít cao thủ võ lâm muốn kết bằng hữu với Cao lão đại, không ít phú gia vì vài ngàn lạng bạc mà làm bất cứ điều gì thị muốn.
Cuối thu.
Rừng cây đang trụi lá.
Áùnh dương vừa lên, cảnh vật đẹp như vẽ.
Trong phạm vi ba nghìn dặm quanh đây, không nơi nào có được vẻ mỹ lệ như ở đình viện này.
Đủ loại tao nhân mặc khách và lãng tử giang hồ từ mọi nơi đổ về đây thưởng ngoạn và tìm khoái lạc, như đàn ruồi ngửi thấy mùi huyết tanh mà bay tới.
Vì thế mới có tên là Khoái Hoạt Lâm.
Không những nơi đây phong cảnh đẹp mà còn có cao lâu mỹ tửu, đặc biệt là mỹ nhân, dù nằm mộng cũng không gặp được mỹ nhân vừa ý hơn.
Chỉ cần khách hào phóng chịu nới hầu bao lớn ra một chút thì chẳng những có thể mua được cả chục mỹ nữ mà còn mua được tính mạng bất cứ ai mình muốn.
Vì thế muốn tới đây phải có nhiều tiền.
Cả Mạnh Tinh Hồn tới đây cũng phải có tiền.
Không có ai ngoại lệ.
Bởi vì chủ nhân của đình viện có tên là Khoái Hoạt Lâm chính là Cao lão đại Cao Ký Bình.

Gần hai mươi năm lao khổ, bần hàn lưu lãng khắp nơi và làm đủ nghề sinh nhai đã dạy cho thị một điều:

Thân thích cũng không bằng trong tay sẵn đồng tiền!

Trận thế thượng phong không có gì trọng yếu bằng tiền bạc.

Không có ai phản bác chân lý đó, vì chính Cao Ký Bình đã đúc rút được từ cuộc sống bần hàn và khổ nhục trước đây, nỗi thống khổ còn thiết thực hơn, đau đớn hơn những vết dao cứa vào da thịt.

Từ trong tịnh thất có một lão nhân ôm lưng một thiếu nữ đi qua chiếc cầu nhỏ bắc ngang hồ thủy tạ, vẻ mặt đầy thỏa mãn, chắc rằng lão ta vừa được bạc.

Ở đổ trường cũng kịch liệt như đấu trường, không chỉ sát phạt tiền nong mà nhiều khi lấy đi cả tính mạng của con người.

Mạnh Tinh Hồn nhận ra lão nhân họ Tần, một tên trọc phú giàu có vào bậc nhất của Lạc Dương thành.

Niên kỷ lão ta đáng làm tổ phụ của thiếu nữ đi bên cạnh.

Bất chợt Mạnh Tinh Hồn có ý nghĩ:

- Người dám bỏ tiền ra mua tính mạng của Tôn Ngọc Bá không nhiều.

Người đó là ai?

Mua một mạng người đương nhiên phải bỏ ra rất nhiều tiền. Muốn mua tính mạng Tôn Ngọc Bá lại càng phải gấp trăm lần người thường, người có đủ khả năng như vậy ở Lạc Dương này rất hãn hữu.

Những lần trước Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không chút băn khoăn gì tới vấn đề này, chẳng cần biết ai bỏ tiền thuê mình làm việc đó.

Nhưng đột nhiên bây giờ hắn lại nảy ra tính hiếu kỳ.

Lão họ Tần quàng lưng thiếu nữ qua khỏi cầu chợt dừng lại, vẻ mặt thỏa mãn trên mặt đột nhiên biến mất.

Có một người đi về phía lão.

Người này thân thể rất cao lớn, bận trường bào màu xanh nhạt, tóc đã hoa râm.

Mạnh Tinh Hồn không thấy rõ mặt của người đó, chỉ thấy vẻ mặt khác thường của lão nhân họ Tần.

Tuy chỉ là một tên trọc phú nhưng lão họ Tần có thế lực rất lớn, giao du bằng hữu cả với một số vị chưởng môn nhân, nhưng thấy người kia, sắc mặt bỗng lộ vẻ cung kính tránh sang bên nhường đường, đồng thời cúi mình hành lễ rất kính cẩn.

Người kia chỉ gật đầu nói vài lời khách sáo rồi cứ thẳng người bước đi.

Mạnh Tinh Hồn cảm thấy kỳ quái muốn đến nhìn xem người đó là ai nhưng chợt nhớ rằng không thể.

Ởû đây hắn không được phép tiếp xúc với bất cứ ai, không có họ, không có tên và tuyệt đối không để người khác nhận ra mình.

Bởi vì Cao lão đại không muốn để người trên giang hồ biết rằng những người như Mạnh Tinh Hồn vẫn tồn tại.

Mạnh Tinh Hồn chua chát nghĩ thầm mình giết người để sống, tất cũng vì giết mà chết.

Đó là sinh nghề tử nghiệp.

Nếu muốn kéo dài cuộc sống của mình thêm đôi chút thì không được có tình cảm, không được có bằng hữu, nói chung không thể sinh hoạt theo ý mình.

Bởi vì tính mạng của hắn không tùy thuộc vào hắn.

Mạnh Tinh Hồn chậm rãi bước vào rừng.

Hắn không bằng cả gốc cây ngọn cỏ, bởi vì cây cối ít ra còn có cuộc sống riêng của nó, có thể vươn mình đứng thẳng toa? ra cành lá thế nào tùy thích.

Hắn tức giận lay động một thân cây.

Đột nhiên từ trên cành cây một cánh tay người vươn xuống, chìa ra một chén rượu.

Và giọng nói khàn khàn:

- Chắc rằng ngươi đang có tâm sự gì. Hãy uống một chén nào!

Mạnh Tinh Hồn không ngẩng đầu lên, cầm lấy chén rượu.

Hắn không cần ngẩng lên cũng biết người trên cây là ai, căn cứ vào giọng nói khàn khàn quen thuộc, thậm chí hắn còn nhận ra cả bàn tay bưng chén rượu chìa cho mình.

Bàn tay rất lớn, chứng tỏ hắn cầm vật gì đều chắc. Đặc biệt khi cầm kiếm, không ai có thể đánh rơi kiếm trong tay hắn.

Thế nhưng bàn tay đó khá lâu không cầm kiếm nữa.

Chính do bản thân hắn làm rơi kiếm của mình.

Diệp Tường giết người.... không bao giờ thất thủ....

Cao lão đại đã từng tin tưởng hắn. Chính Diệp Tường cũng đã tin vào bản thân mình.

Còn bây giờ thậm chí bình rượu cũng cầm không chặt. Trên cánh tay có mấy vết thương sâu hoắm, đó là vết tích trong vụ giết người lần cuối cùng bị thất bại.

Nạn nhân đó là Dương Ngọc Lân, chẳng phải nhân vật ghê gớm gì.

Tất cả những người bị Diệp Tường giết trước đây đều lợi hại hơn tên họ Dương rất nhiều.

Cao lão đại muốn Diệp Tường giết người này chẳng qua với mục đích củng cố lòng tin cho hắn, bởi vì hắn đã thất bại hai lần trước đó.

Thế mả cả lần này hắn cũng thất bại.

Một đao của Dương Ngọc Lân chỉ thiếu chút nữa đã chặt đứt lìa cánh tay hắn.

Từ đó về sau hắn không giết người nữa. Và cũng từ hôm đó ngày nào hắn cũng say khướt.

Mạnh Tinh Hồn uống hết chén rượu, bất giác nhíu mày.

Diệp Tường nói:

- Rượu đó không ngon. Ta biết ngươi không quen uống thứ rượu rẻ tiền như thế.

Nhưng dù dở bao nhiêu còn hơn không có.

Hắn cười khùng khục nói thêm:

- Cao lão đại cho ta uống thứ rượu đó cũng đã ưu ái quá rồi. Thật tình đối với hạng người như ta bây giờ chỉ đáng uống nước tiểu.

Mạnh Tinh Hồn lặng thinh.

Hắn không biết phải nói gì.

Diệp Tường tụt xuống nhìn vào mắt Mạnh Tinh Hồn.

Mạnh Tinh Hồn thầm lắc đầu, không ngờ Diệp Tường thay đổi đến vậy.

Trước đây hắn rất anh tuấn và kiên nghị toát ra uy lực kinh nhân.

Thế mà bây giờ cơ thịt nhão đi, tay thõng thượt vô lực, ánh mắt lờ đờ, bụng bắt đầu phì ra, cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn như vịt đực.

Diệp Tường cầm cả bình rượu, ngửa cổ tu một hơi rồi nói:

- Bây giờ chúng ta chẳng mấy khi được gặp nhau. Ta không trách ngươi không còn mặn mà với ta như trước. Vậy cũng phải. Nếu không có ngươi thì ta chết bởi tay Dương Ngọc Lân rồi....

Lần đó Cao lão đại phái Diệp Tường đi giết Dương Ngọc Lân, vì không tin nên bảo Mạnh Tinh Hồn đi theo, nhờ thế mà cứu được Diệp Tường và hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Tường lại cười nói:

- Thật ra lần đó ta đã phát hiện thấy ngươi đi theo, bởi thế....

Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:

- Lần đó lẽ ra ta không nên theo ngươi.

- Vì sao?

- Bởi vì việc đó chứng tỏ Cao lão đại không yên tâm về ngươi từ đó mà

ngươi cũng mất đi sự tự tin. Nếu ta không đi, ngươi đã giết được Dương Ngọc Lân.

Diệp Tường cười thê lương nói:

- Ngươi nói sai rồi. Trước đó, khi đi giết Lôi lão tam, ta đã biết vĩnh viễn không bao giờ còn giết người được nữa.

Lần giết Lôi lão tam là lần đầu tiên hắn thất thủ. Mạnh Tinh Hồn nói:

- Lôi lão tam chỉ là một tên ác bá chuyên cho vay nặng lãi. Ngươi bình sinh rất ghét hạng người đó. Ta thấy lạ rằng vì sao lần đó ngươi không hạ thủ?

Diệp Tường cười khổ đáp:

- Ta cũng không hiểu vì sao nữa, chỉ tự nhiên thấy mình vô cùng chán ghét đến nỗi không muốn làm chuyện đó. Ngươi không bao giờ hiểu được cảm giác đó đâu.

Hai chữ chán ghét chẳng khác gì mũi kim chọc vào tim Mạnh Tinh Hồn.

Hồi lâu hắn mới thốt lên:

- Ta hiểu!

Diệp Tường trố mắt:

- Ngươi hiểu ư?

- Phải! Ta đã giết mười một người.

Diệp Tường trầm ngâm hồi lâu rồi chợt hỏi:

- Ngươi có biết ta đã giết bao nhiêu người không?

Mạnh Tinh Hồn không biết.

Trừ Cao lão đại ra, không ai biết điều đó, bởi vì hành động được tiến hành hết sức bí mật, không được phép tiết lộ cho bất cứ ai.

Diệp Tường nói:

- Ta đã giết đúng ba mươi người, không hơn không kém.

Hắn lại run run nâng bình rượu trong tay lên nhăn mặt uống một hơi, chậm rãi nói tiếp:

- Sau này ngươi sẽ giết nhiều người như ta, thậm chí còn nhiều hơn. Vì ngươi buộc phải làm như thế. Nếu không sẽ có kết cục giống như ta.
Mạnh Tinh Hồn vội lấy tay áo bưng miệng, bất chợt hắn cảm thấy buồn nôn. Diệp Tường chính là tấm gương cho hắn, nhận ra bóng dáng của mình qua con người tàn tạ trước mặt hắn bây giờ.
Diệp Tường nói tiếp:
- Mỗi người đều có một số phận riêng. Hầu hết người ta chịu mặc cho số phận chi phối. Chỉ có rất ít người chống lại, muốn thay đổi số phận của mình. Ta chỉ hận mình không thuộc số đó.
Trong đôi mắt lờ đờ chợt loé lên một tia sáng, nói thêm:
- Mặc dù ta đã có một cơ hội.
Mạnh Tinh Hồn vội hỏi:
- Ngươi đã có cơ hội?
Diệp Tường thở dài, ánh mắt xa xăm:
- Có lần ta gặp một nữ nhân. Cô ấy nguyện từ bỏ tất cả để giúp ta, theo ta. Ta lẽ ra cũng nên vứt bỏ mọi thứ để theo nàng. Nếu thế chắc chắn bây giờ chúng ta đã sống tốt hơn. Và cho dù có chết cũng chết thanh thản hơn, có ý nghĩa hơn....
- Vì sao ngươi không làm thế?
Diệp Tường thu hồi mục quang, vẻ mặt ảm đạm nói:
- Chỉ vì ta ngu muội và hèn nhát nên không dám.
- Ta cho rằng không phải thế, chỉ là ngươi không đành....
Diệp Tường ngắt lời:
- Không đành ư? Thế mới càng thậm ngu! Ta hy vọng rằng ngươi sẽ không ngu ngốc như ta.
Hắn chú mục nhìn Mạnh Tinh Hồn, lúc lâu rồi lại nói:
- Cơ hội như thế người ta chỉ gặp được một lần. Nếu để mất thì vĩnh viễn

chẳng bao giờ tìm lại được nữa. Và mỗi người trong đời chí ít cũng có một cơ hội như vậy. Ta cầu mong ngươi khi gặp được cơ hội như thế thì đừng để qua mất.

Tới đó, hắn quay đầu sang một bên vì không muốn Mạnh Tinh Hồn nhìn thấy mắt mình rớm lệ.

Hắn nói cầu mong cho Mạnh Tinh Hồn. Câu đó cũng có thể hắn muốn nói với bản thân mình.

Có lẽ số phận hắn như thế là kết thúc. Hắn hy vọng Mạnh Tinh Hồn rút ra được điều gì qua tấm gương của hắn.

Mạnh Tinh Hồn lặng thinh.

Trong lòng hắn có những điều không thể nói ra với người nào khác.

Hắn tình nguyện chết vì Cao lão đại.

Diệp Tường chợt hỏi:

- Ngươi đang có việc cần làm, đúng không?

Mạnh Tinh Hồn gật đầu.

Diệp Tường hỏi tiếp:

- Lần này ngươi phải giết ai?

Mạnh Tinh Hồn đáp:

- Tôn Ngọc Bá.

Đó là điều bí mật.

Nhưng đối với Diệp Tường, hắn không cần phải giữ bí mật đó.

Diệp Tường lùi lại một bước, hướng ánh mắt đầy vẻ hoang mang nhìn đối phương hồi lâu mới hỏi:

- Có phải Tôn Ngọc Bá ở Giang Nam không?

Mạnh Tinh Hồn gật đầu, hỏi:

- Ngươi biết hắn ư?

- Phải. Ta đã từng gặp người đó.

- Ngươi thấy hắn thuộc hạng người thế nào?

Diệp Tường trầm ngâm đáp:

- Hắn thuộc hạng người.... không ai diễn tả được. Ta chỉ biết như vậy thôi.

- Rõ hơn...., ngươi nghĩ thế nào?

- Nếu là ta.... ta không bao giờ giết người đó.

Mạnh Tinh Hồn im lặng hồi lâu, rồi đôi mắt chợt loé lên ánh hàn quang, hắn nói dằn từng chữ:

- Ta nhất định phải giết hắn!

Hoồààiii Toổåå cchứúùùcc ssaáùùtt tthuủûû hỉ là một vệt lưu tinh, tuy ngắn ngủi nhưng trên bầu trời có vì sao nào chói lọi, huy hoàng bằng nó ?

Khi xuất hiện lưu tinh thì cả những vì tinh tú được coi là vĩnh hằng bất biến cũng bị lu mờ.

Cuộc sống của loài hồ điệp tuy ngắn ngủi. Nhưng cuộc đời của mọi loài hoa, cho dù lộng lẫy nhất so với nó còn ngắn ngủi hơn.

Hơn nữa, nó vĩnh viễn chỉ sống dưới trời xuân ngát hương.

Nó đẹp đến sặc sỡ. Nó tự do. Nó chỉ chuyên có một việc ghẹo hoa hút mật.

Cuộc đời nó tuy ngắn ngủi nhưng huy hoàng.

Chỉ có kiếm mới có thể so sánh với sự vĩnh hằng.

Tính mạng và niềm vinh quang của kiếm khách là phụ thuộc vào thanh kiếm trong tay người đó.

Nhưng giá như kiếm cũng có tình thì biết đâu niềm vinh quang của nó cũng trở nên ngắn ngủi như vệt sao băng thôi ?

Khi vệt lưu tinh vạch một đường sáng chói thì hắn đang nằm trên một khối thanh thạch.

Hắn vẫn còn cuồng loạn, say khướt.

Và hắn còn mắc thêm nhiều thói hư khác nữa....

Hắn là ai ?

Hắn là một kẻ giết người chuyên nghiệp.
Nhưng chỉ cần có sao băng xuất hiện là hắn lập tức chú mục lên bầu trời, rất ít khi bỏ qua.
Hắn thường nằm trên phiến đá này. Chỉ cần lưu tinh toa? sáng là hắn lập tức tập trung thần lực vào vệt sáng huy hoàng ấy, bởi vì hầu như đó là nguồn hoan lạc lớn lao nhất trong đời hắn.
Hắn không muốn vì bất cứ lý do nào mà bỏ lỡ mất cơ hội ngắm vì sao sa, chỉ vì cuộc đời hắn có rất ít nguồn hoan lạc nào khác.
Có khi hắn muốn chộp lấy vì sao đang rơi, đương nhiên đó là chuyện rất lâu rồi....
Nay những ảo tưởng đó không còn nữa.
Đối với hạng người đó, ảo tưởng không chỉ đáng cười mà còn đáng hổ nhục.
Đó cũng là chỗ gần nhất của nghìn vạn vệt lưu tinh trên đời!
Ngôi nhà lá nhỏ dưới chân núi vẫn sáng ánh đèn. Những trận gió thổi qua mang theo tiếng cười hoan lạc, tiếng chạm ly từ ngôi nhà tới tận phiến đá trên đỉnh núi mà hắn đang nằm.
Đó là nhà của hắn, rượu của hắn. Và có cả nữ nhân của hắn.
Nhưng hắn không muốn về nhà. Hắn thà nằm một mình cô đơn trên phiến đá.
Aùnh sáng huy hoàng của vì sao sa tắt hẳn trên nền trời. Tiếng nước chảy róc rách ngay bên dưới phiến đá mà hắn đang nằm. Lúc này hắn không cuồng loạn nữa. Cần phải lạnh lùng, thậm chí bắt mình phải lạnh lùng.
Bởi vì trước khi giết người buộc phải lạnh lùng và tàn nhẫn.
Bây giờ là lúc hắn cần phải sát nhân.
Không phải do hắn thích giết người.
Mỗi khi mũi kiếm của hắn đâm thủng vào tim người khác là máu tươi phun lên, hắn hoàn toàn không khoái trá khi chứng kiến phút hấp hối của nạn

nhân mình như một số đồng nghiệp của hắn mà chỉ thấy thống khổ.
Nhưng dù nỗi thống khổ có sâu sắc bao nhiêu, cường liệt bao nhiêu cũng phải cố chịu đựng.
Bởi vì hắn không thể không giết người.
Nếu không giết người thì hắn phải chết!
Nhiều khi người ta sống không phải để hưởng thụ niềm khoái lạc mà để gánh chịu đau khổ, bởi vì có lúc sống là một thứ trách nhiệm không thể trốn tránh.
Hắn bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên mình giết người.
Lạc Dương là một thành lớn.
Ởû Lạc Dương có đủ mọi hạng người. Có anh hùng hào kiệt, có tao nhân mặc khách, có đại gia hào phú, có cả hạng bần cùng....
Lại còn có hai vị bang chủ của hai bang phái lớn và ba vị chưởng môn nhân của ba đại môn phái.
Nhưng vô luận là ai, nếu đã ở trong thành Lạc Dương thì uy danh không sánh nổi với một vị là Kim Thương Lý, kể cả tài sản và thế lực.
Kim Thương Lý chính là nạn nhân đầu tiên trong sự nghiệp sát nhân của hắn.
Tài sản và thế lực của Kim Thương Lý không phải ở trên trời rơi xuống, vì thế hắn có rất nhiều cừu nhân, nhiều đến nỗi chính Kim Thương Lý cũng không nhớ rõ.
Thế nhưng xưa nay không người nào vọng tưởng giết Kim Thương Lý, thậm chí không ai dám nghĩ tới việc này.
Thủ hạ của Kim Thương Lý gồm Tứ Đại Kim Cương, ba mươi thái bảo, võ công mỗi người đều thuộc hàng đệ nhất trên giang hồ.
Ngoài ra còn có hai tên lực sĩ mình cao tám thước luôn mang kim thương hộ vệ bên mình, không bao giờ rời chủ nhân một bước.

Kim Thương Lý thường xuyên bận một bộ Kim tơ giáp đao kiếm đâm không thủng được.
Bởi thế người khác muốn tiếp cận được Kim Thương Lý là một điều vọng tưởng, chứ đừng nói đến việc giết hắn.
Giả như có người võ công cao cường muốn giết hắn thì trước hết phải đột phá bảy trạm canh phòng bí mật mới vào được Kim Thương Bảo, sau đó phải đánh lùi và tiêu diệt lực lượng bảo vệ xung quanh bảo và Tứ Đại Kim Cương, ba mươi tên thái bảo võ công thuộc hàng nhất lưu cao thủ võ lâm, đánh gục hai tên lực sĩ sao cho Kim Thương Lý đừng chạy mất, rồi mới dùng thương kiếm đâm trúng vào yết hầu đối phương, tuyệt đối không thể đâm vào chỗ khác, thậm chí không thể đâm sai lệch nửa phân, bởi vì vĩnh viễn không bao giờ còn có cơ hội thứ hai.
Không có ai nghĩ đến chuyện làm việc đó. Và không ai đủ khả năng làm chuyện ấy.
Hắn tốn mất nửa tháng để tìm hiểu thói quen, sở thích và nếp sinh hoạt của Kim Thương Lý và bọn tùy tùng, đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất.
Lại mất thêm một tháng để tiềm phục vào Kim Thương Bảo, xin làm một chân xách nước trong nhà bếp của bảo.
Cuối cùng còn mất thêm nửa tháng để chờ cơ hội.
Đó chẳng phải là việc dễ dàng.
Kim Thương Lý như một thiếu nữ trinh tiết khó tính, không để cho bất cứ ai có cơ hội tiếp cận mình, thậm chí cả khi rửa mặt, vệ sinh hoặc tiểu tiện cũng có người canh giữ.
Nhưng chỉ cần kiên nhẫn thì cơ hội sớm muộn gì rồi cũng có lúc đến.
Cũng như thiếu nữ trinh tiết dù gìn giữ bao nhiêu cũng không thể vĩnh viễn là gái trinh, vì đến lúc phải làm mẹ....
Vào cái hôm định mệnh đó, một cơn gió nổi lên làm cuốn đi chiếc mũ trên

đầu Kim Thương Lý. Hai tên lực sĩ tùy tùng vội vã chạy theo nhặt.
Kim Thương Lý cũng đưa mắt nhìn theo.
Trong giây lát ngắn ngủi đó mọi người quên mất sự cảnh giác.
Đúng hơn là không ai lưu tâm tới, vì cho rằng trên đời không còn ai lợi dụng được giây lát ngắn ngủi như vậy.
Mạnh Tinh Hồn lao tới như ánh chớp đâm vào một kiếm.
Chỉ một kiếm!
Mũi kiếm đâm trúng vào huyết quản Kim Thương Lý xuyên suốt ra phía sau rồi mới được rút ra lập tức.
Kim Thương Lý ngã người, một vòi máu phụt lên trời.
Khi vòi máu bắt đầu tán ra rơi xuống thì Mạnh Tinh Hồn đã chạy khỏi hiện trường tới mười trượng.
Không ai có thể hình dung được tốc độ, thân pháp của hắn lúc xuất hiện và lúc rút lui, cũng như không ai tưởng tượng nổi động tác rút kiếm và đâm vào cổ họng Kim Thương Lý thần tốc đến thế nào!
Người ta kể lại rằng cho đến lúc nhập quan, đôi mắt của Kim Thương Lý vẫn còn mở to ngơ ngác.
Đến lúc chết hắn vẫn không sao tin được có người dám giết và giết được hắn!
Cái chết của Kim Thương Lý lập tức làm chấn động thiên hạ, nhưng vẫn chưa ai nói đến cái tên Mạnh Tinh Hồn.
Bởi vì không ai biết người nào đã hạ độc thủ.
Có người phát thệ rằng sẽ tìm hung thủ để báo thù cho Kim Thương Lý.
Lại có người phát thệ sẽ tìm được vị cứu tinh để quỳ trước mặt người đó cảm tạ việc đã vì giang hồ mà trừ hại.
Còn có một số thiếu niên kiếm khách muốn thành danh định tìm kẻ sát hại Kim Thương Lý để phân cao hạ.

Nhưng Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không lưu tâm đến chuyện đó.
Giết người xong, hắn chạy về ngôi nhà tranh cô độc giữa rừng nằm trong góc nhà mà khóc và nôn mửa.
Bây giờ hắn không còn khóc nữa vì hình như tuyến lệ đã khô, nhưng sau mỗi lần giết người, lúc trở về nhìn thấy vết máu trên lưỡi kiếm, hắn vẫn nhớ lần đầu vùi mình ở xó nhà mà khóc và nôn mửa.
Trước khi giết người, hắn hết sức lạnh lùng.
Nhưng giết người xong, hắn không đủ sức khống chế bản thân.
Hắn buộc phải say khướt, phải cuồng loạn, phải tìm nguồn hoan lạc rẻ rúng nữa, là kỹ nữ để quên đi tội ác, mặc dù biết rằng không thể quên được.
Bởi thế hắn tiếp tục say sưa, tiếp tục cuồng loạn và tiếp tục tìm đến thanh lâu.
Còn bây giờ là lúc phải tiếp tục giết người.
Đó là khi hắn một mình nằm trên phiến thanh thạch nhìn lưu tinh, không nghĩ đến bất cứ điều gì khác.
Hắn không thể nghĩ, cũng không dám nghĩ, chỉ cố sức trở thành kẻ lạnh tanh khát máu, giống như đã giết bất cứ người nào trước đây.
Người mà hắn sắp giết không hề quen biết, không có ân oán gì, thậm chí chưa từng gặp.
Người đó chết hay sống đối với hắn chẳng có quan hệ gì, thế nhưng bây giờ hắn cần phải giết người đó.
Chỉ vì Cao lão đại muốn hắn làm như vậy.
Lần đầu tiên gặp Cao lão đại khi hắn mới sáu tuổi.
Lúc đó đã ba ngày hắn chưa được ăn uống gì, đói lả nằm bên lề đường, gần như mất hết tri giác.
Đối với một hài tử mới sáu tuổi, ba ngày không có gì vào bụng còn đáng sợ hơn cái chết.

Và quả thật hắn chỉ biết nằm chờ chết.

Một hài tử sáu tuổi đã biết cảm nhận đến cái chết, thật là một chuyện hoàn toàn khác thường.

Nhưng phải chịu đói đến đầu váng, mắt hoa, mất hết tri giác thì có lẽ được chết còn hơn.

Tuy vậy hắn vẫn không chết.

Bởi vì đã có người giang tay cứu, cho hắn một chiếc bánh bao.

Người đó là Cao lão đại.

Chỉ là một chiếc bánh bao vừa cứng vừa nguội lạnh.

Khi hắn cầm lấy chiếc bánh bằng bàn tay khẳng khiu run rẩy, nước mắt bỗng dưng trào ra ướt đẫm cả chiếc bánh, cổ họng như nghẹn lại.

Không bao giờ hắn quên được giây phút đó, không bao giờ quên được ân đức của Cao lão đại.

Bây giờ bàn tay đó không chỉ chìa ra cho hắn chiếc bánh bao vừa khô cứng vừa lạnh mà cho cơm trắng rượu ngon, lụa là gấm vóc, vàng bạc.... hắn muốn có bao nhiêu, Cao lão đại đáp ứng bấy nhiêu.

Nhưng đôi khi bàn tay đó chìa ra cho hắn một mảnh giấy nhỏ chỉ vẻn vẹn vài dòng chữ ghi tên người, địa điểm nào đó và thời hạn.

Hắn gọi mảnh giấy đó là Thôi Lệnh Phù với một người xấu số.

Tô Châu. Tôn Ngọc Bá. Bốn tháng.

Đó là một trong những Thôi Lệnh Phù. Và lệnh phù mới nhất cho Mạnh Tinh Hồn.

Bốn tháng, đó là thời hạn mà Tôn Ngọc Bá phải chết.

Sau khi giết Kim Thương Lý, chưa bao giờ Mạnh Tinh Hồn phải cần tới thời hạn hai tháng để giết người.

Ngay cả vụ giết vị chưởng môn nhân đời thứ bảy của Điểm Thương phái là Thiên Nam Kiếm Khách hắn chỉ cần bốn mươi mốt ngày để hoàn thành

nhiệm vụ.
Cái đó chưa hẳn chỉ nhờ kiếm thuật tinh diệt và thần tốc, bản lĩnh kinh nhân mà còn có trái tim lạnh lùng và tàn nhẫn.
Thế mà lần này kỳ hạn trong Thôi Lệnh Phù tới bốn tháng.
Chỉ riêng điều này đã nói rõ Tôn Ngọc Bá là nhân vật thế nào, và để giết người đó cần phải tốn rất nhiều tâm lực.
Tất nhiên có cả khó khăn và nguy hiểm nữa.
Mạnh Tinh Hồn không lưu tâm đến cái tên Tôn Ngọc Bá.
Sự thực, người trong giang hồ không biết đến cái tên Tôn Ngọc Bá cũng giống như tín đồ Phật gia không biết đến Đức Phật Như Lai.
Trong tâm mục của người trong giang hồ, Tôn Ngọc Bá không chỉ là Đức Phật Như Lai mà còn là Phật Sống Hoạt Diêm La.
Khi hành thiện, ông có thể túc trực suốt ba ngày đêm bên giường bệnh của một hài nhi thập tử nhất sinh không quen biết. Nhưng khi tức giận, ông ta cũng có thể trong ba ngày mà san một trái núi thành bình địa.
Nhưng cái tên hiển hách đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Mạnh Tinh Hồn, cũng giống những tên khác trong Thôi Lệnh Phù.
Hắn tưởng tượng ra hình ảnh khi hắn đâm phập thanh kiếm vào tim đối phương, đồng thời cũng tưởng tượng cảnh Tôn Ngọc Bá đâm kiếm vào tim mình.
Nếu không phải Tôn Ngọc Bá thì tất hắn phải chết.
Không còn sự lựa chọn nào khác.
Thế nhưng dù là ai chết, Mạnh Tinh Hồn cũng không bận tâm.
Phương đông đã ửng hồng, trời sắp sáng.
Núi rừng phủ một lớp sương bàng bạc như sữa, theo gió tan dần....
Có lẽ kiếp người cũng chỉ như làn sương dễ dàng tan đi cùng nắng mai và gió sớm.

Mạnh Tinh Hồn chậm chạp đứng lên, lững thững đi xuống núi.

Ngôi nhà nhỏ ở chân núi nằm cạnh khu rừng phong, ánh bình minh yếu ớt chiếu lên những khung cửa sổ.

Ngôi nhà vẫn đang chìm trong cảnh đê mê.

Mạnh Tinh Hồn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng lộn xộn không sao tưởng tượng được, trên bàn ngổn ngang chén bát và bình rượu, nồng nặc mùi uế khí.

Chỉ có một ngọn đèn leo lét vừa đủ nhận ra bốn năm hình nhân loã thể.

Mạnh Tinh Hồn chưa kịp định thần thì một thiếu nữ đã lao tới ôm chặt lấy cổ hắn reo lên:

- Tướng công đi đâu thế ? Báo hại chúng tôi uống rượu cũng nuốt không trôi!

Thân thể trần trụi đầy hương sắc và sự khêu gợi áp sát vào người Mạnh Tinh Hồn nhưng hình như hắn không còn cảm giác gì, phũ phàng gạt phắt thiếu nữ ra, nói cộc lốc:

- Cút!

Chợt nghe giọng nam nhân vang lên gay gắt:

- Ngươi bảo ai cút ?

Mạnh Tinh Hồn nhíu mày.

Trên chiếc giường độc nhất trong phòng, một nam nhân vừa đẩy nữ nhân cố bám vào mình, tay vừa chộp thanh đao, vừa nhổm người lên vừa hỏi.

Đó là một thanh tử cương đao sáng loáng, chỉ nhìn những nét chạm khắc ở chuôi đao và ánh hàn quang tráng bạc pha màu tím từ lưỡi đao loé lên cũng biết đó là thứ binh khí hiếm thế.

Mạnh Tinh Hồn bước vào giữa phòng, nhìn nam nhân hỏi:

- Ngươi là ai ?

Nam nhân chợt vung đao múa lên một vòng, cười sằng sặc nói:

- Bằng hữu! Ngươi say rồi! Ngay cả ta mà ngươi cũng quên.... Chính ngươi đã mời ta từ Tam Hoa Lâu tới đây. Ở đó chúng ta đã uống rượu với nhau mà! Ngươi nhất định mời ta đến đây.... và ta đã đến, tất cả đúng như lời ngươi đã nói trước.... rượu ngon.... gái đẹp.... ta rất hài lòng! Nhưng bỗng dưng sao ngươi bảo chúng ta cút đi ?

Mạnh Tinh Hồn nghiến răng nói:

- Cả ngươi cũng cút ngay!

Nam nhân biến sắc ngồi thẳng dậy, vung đao lên hỏi:

- Ngươi nói gì ?

Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng nhắc lại:

- Cút!

Nam nhân chồm dậy hét lên:

- Ngươi say khướt rồi! Cho dù không nhớ ta thì cũng đừng quên thanh Tử kim lỗ đao này!

Tử kim lỗ đao đâu phải loại binh khí thông thường ? Không những nó có giá trị rất lớn đến nghìn lạng hoàng kim mà còn với trọng lượng tới sáu bảy chục cân, chẳng phải người thường có thể sử dụng được, chỉ có những cao thủ công lực phi thường mới sử dụng nổi thanh đao đó.

Nói cho thật chính xác thì giang hồ đương đại chỉ có ba người dùng binh khí này.

Nhưng lúc này Mạnh Tinh Hồn không cần suy xét đến chi tiết vặt vãnh đó, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Ngươi từng dùng thanh đao này để giết người rồi chứ ?

Nam tử hán cười to đáp:

- Đương nhiên!

Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:

- Ngươi đã giết bao nhiêu người ?

Hán tử ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:
- Hai mươi.... ba mươi.... hoặc nhiều hơn một chút. Ai mà nhớ hết được ?
Mạnh Tinh Hồn trừng mắt nhìn đối phương. Đương nhiên hắn từng giết người, nhưng chỉ vì bắt buộc, ngoài ý muốn của hắn.
Mạnh Tinh Hồn không hiểu được trên đời có người lấy việc giết người làm thú vui, kể lại những chiến tích sát nhân của mình với sự khoái trá như thế. Hắn căm ghét hạng người như vậy.
Lẽ ra hắn lại giết người, nhưng nam nhân đó chính do hắn mời tới đây.
Mạnh Tinh Hồn quắc mắt quát:
- Ra khỏi đây ngay, và đừng bao giờ tới đây nữa!
Người kia giờ đã tỉnh hẳn rượu, nhảy xuống giường cười nhạt nói:
- Hôm nay không muốn giết người. Hơn nữa ta đã uống rượu của ngươi, dùng nữ nhân của ngươi....
Chợt Mạnh Tinh Hồn đâm bổ tới, khi tên kia chưa kịp hiểu ra sự việc thì đã bị một chưởng đánh vào mặt, cố sức nhổ ra cả búng răng lẫn máu!
Chưởng thứ hai đánh tới thì hắn không còn biết gì nữa....
Trong ngôi nhà tranh chẳng mấy chốc đã trở lại cảnh tĩnh lặng cố hữu của nó.
Mấy nữ nhân chẳng mất nhiều thời gian để lẳng lặng chuồn khỏi nơi đáng sợ này.
Tên hán tử bị đánh bật khỏi cửa chết giấc rồi chẳng bao lâu tỉnh lại, lấm lét nhìn vào căn nhà nhỏ còn leo lét ánh đèn trong đó còn khật khưỡng một sát tinh đáng sợ.
Còn tên sát tinh này, tay cầm vò rượu thỉnh thoảng dốc vào miệng cho đến khi say khướt....
Tiếng bước chân làm Mạnh Tinh Hồn mở choàng mắt.
Không hiểu sao trong lúc này hắn không giống một người đi săn mà lại

giống một con thú bị săn đuổi.

Trước mặt hắn là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, cố chống lại sự tàn phá của thời gian để giữ lại nét hương sắc.

Quả thật nữ nhân trông vẫn còn đẹp, thậm chí rất quyến rũ, mặc dù ở đuôi mắt nếu nhìn kỹ đã có vết nhăn.

Mạnh Tinh Hồn sực tỉnh nhổm người dậy, hỏi:

- Thư thư đến giục ư ?

Nữ nhân cười đáp:

- Ta chưa bao giờ phải giục ngươi. Vì xưa nay ngươi chưa từng làm ta thất vọng!

Mạnh Tinh Hồn lúng túng nói:

- Nhưng lần này....

Nữ nhân ngắt lời:

- Lần này thì sao chứ ?

Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc mới thốt lên được mấy tiếng:

- Lần này tôi không đi nữa, được không ?

Nữ nhân nhìn chăm vào mắt hắn nói:

- Vì sao ? Ngươi sợ Tôn Ngọc Bá ư ?

Mạnh Tinh Hồn không đáp, bởi vì hắn không biết phải trả lời thế nào, chỉ tự hỏi:

Có thật ta sợ không ?

Rồi lập tức tự trả lời ngay:

- Không!

Mạnh Tinh Hồn không tự dối mình.

Một con người không sợ chết thì còn sợ gì nữa ?

Chẳng qua hắn chán ghét, không còn hứng thú gì với việc giết người, chán ghét thấy cảnh thây rơi máu đổ, chán ghét cuộc sống chui rúc không được

sống dưới ánh thái dương.

Cũng như kiếp sống của gái thanh lâu.

Hiện tại hắn chỉ có một con đường trước mặt để đi mà không có đường lui....

Rất lâu, hắn mới trả lời:

- Tôi không muốn đi!

Khuôn mặt nữ nhân đang tươi cười bỗng biến thành băng giá, dằn giọng:

- Không được! Ngươi buộc phải đi!

Hình như nữ nhân thấy thái độ mình quá nghiêm khắc nên hạ giọng:

- Ngươi cũng biết Thạch Quần hiện đang ở vùng Tây Bắc, còn Tiểu Hà vào kinh chưa về. Hơn nữa việc này ngươi mới làm được vì ngoài ngươi ra, không ai đủ sức đối phó với Tôn Ngọc Bá.

Mạnh Tinh Hồn hỏi:

- Còn Diệp Tường thì sao ?

Nữ nhân buông giọng khinh bỉ:

- Diệp Tường! Hắn bây giờ chỉ còn bước đi dọn phân nữa mà thôi!

Mạnh Tinh Hồn thắc mắc:

- Nhưng trước đây hắn đã làm....

Nữ nhân ngắt lời:

- Đó chỉ là việc trước kia....

Thị bỗng thở dài, thêm:

- Ta đã cho hắn ba cơ hội. Không thể để hắn làm ta thất vọng thêm một lần nữa.

Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng nghe, vẻ mặt không lộ chút biểu cảm nào, ngoại trừ đôi mắt bên phải giật giật, đó là biểu hiện của hắn mỗi khi thương tâm hoặc tức giận.

Trong số bốn người được Cao lão đại nuôi dưỡng từ bé là hắn, Thạch Quần, Tiểu Hà và Diệp Tường thì chính Diệp Tường là lãnh tụ của cả bọn họ, lớn

tuổi nhất và cũng thông minh, kiên cường nhất.

Nữ nhân thở dài nói:

- Đừng tranh luận nữa. Ta đã mỏi mệt lắm rồi. Ta biết ngươi cũng mỏi mệt, nhưng cần phải sống....

Mạnh Tinh Hồn thầm nghĩ:

- Thế này mà gọi là sống ư ? Cứ tiếp tục như thế đến bao giờ ?

Nhưng ghìm ý nghĩ lại, khẽ nói:

- Nếu đại ca nhất định muốn thế thì tôi sẽ đi....

Nữ nhân chợt nắm chặt bàn tay Mạnh Tinh Hồn, cảm động nói:

- Ta biết ngươi không làm ta thất vọng mà!

Bàn tay dịu mềm, ấm áp làm cho Mạnh Tinh Hồn thấy lòng thư thái đôi chút.

Từ khi mới sáu tuổi, hắn thường được bàn tay đó vỗ về, âu yếm và săn sóc cho tới lúc trưởng thành.

Thị là bằng hữu của hắn, là người chị cả đồng thời còn là người mẹ hiền của hắn.

Cao lão đại hoàn toàn không phải đại ca mà là một đại thư, chính là người đang ở trước mặt Mạnh Tinh Hồn đây.

Cuộc sống của Mạnh Tinh Hồn có được chính từ chiếc bánh cứng và lạnh thị đem cho lúc hắn mới sáu tuổi, đói lả nằm bên đường chờ chết.

Đó là thời điểm chiến tranh khốc liệt, một chiếc bánh bao còn quý hơn mọi thứ vàng bạc. Nạn đói hoành hành, đi đâu cũng gặp người chết đói nằm la liệt bên đường.

Lúc đó việc một người chết đói không có gì kỳ quái, mà làm sao để sống được mới là chuyện phi thường.

Giữa lúc nạn đói tàn sát khắp nơi, một hài tử mới sáu tuổi không cha mẹ, không gia đình, không người thân thích, hoàn toàn chỉ có hai bàn tay trắng

mà vẫn cứ sống, chẳng những đó là quái sự mà có thể coi là kỳ tích.
Kỳ tích ấy do Cao lão đại tạo nên.
Thị không chỉ làm nên một, mà tới bốn kỳ tích.
Nghĩa là bốn hài tử theo về với thị, được cứu sống và nuôi dưỡng, đứa nhỏ nhất mới năm tuổi, và chính Cao lão đại lúc đó cũng chỉ là một nữ hài tử mười ba tuổi, không cha mẹ, không gia đình, không người thân thích nhưng bốn hài tử được thị ra tay cứu vớt.
Để nuôi sống bốn hài tử và bản thân mình, thị đã phải làm tất cả mọi việc có thể và không thể.
Thị đã trộm, cướp, lừa đảo, thậm chí bán mình.
Khi chưa tới mười bốn tuổi, thị bị một tên đồ phu dùng hai cân thịt để đổi lấy trinh tiết.
Thị không bao giờ quên được bộ mặt nung ních thịt và cái miệng nồng nặc hơi rượu áp chặt vào bộ mặt co rúm vì sợ hãi của mình.
Mới mười lăm tuổi, thị tìm đến tên đồ phu đó, dùng thanh đao dài ba thước, đâm ngập vào cái miệng lần đầu tiên chạm vào đôi môi trinh trắng của mình.
Bây giờ Cao lão đại không còn làm những việc tồi tệ ngày xưa, không phải nhục nhã chắt bóp từng bát cơm miếng bánh để nuôi sống mình và bốn hài tử côi cút nữa.
Bây giờ thị đã có tiền, rất nhiều tiền và vàng bạc, có nhiều thương điếm trang viện, đầy tớ và đủ các loại bằng hữu.
Thị giàu có, và bốn tên đệ đệ ngày xưa không thiếu thốn bất cứ thứ gì.
Cao lão đại có một cửa hiệu khá đặc biệt, không những bán các loại hàng hoá bình thường mà còn bán cả mạng người.
Cũng như hàng hoá, nhân mạng của mỗi người khác nhau thì giá tiền cũng khác nhau, tùy theo khách hàng định mua mạng người nào.
Hiện tại, đó là nguồn thu nhập chính của Cao lão đại và bốn tên đệ đệ.

Thị không những nhiều tiền mà trở nên sang trọng và quyền thế.
Không ít cao thủ võ lâm muốn kết bằng hữu với Cao lão đại, không ít phú gia vì vài ngàn lạng bạc mà làm bất cứ điều gì thị muốn.
Cuối thu.
Rừng cây đang trụi lá.
Áùnh dương vừa lên, cảnh vật đẹp như vẽ.
Trong phạm vi ba nghìn dặm quanh đây, không nơi nào có được vẻ mỹ lệ như ở đình viện này.
Đủ loại tao nhân mặc khách và lãng tử giang hồ từ mọi nơi đổ về đây thưởng ngoạn và tìm khoái lạc, như đàn ruồi ngửi thấy mùi huyết tanh mà bay tới.
Vì thế mới có tên là Khoái Hoạt Lâm.
Không những nơi đây phong cảnh đẹp mà còn có cao lâu mỹ tửu, đặc biệt là mỹ nhân, dù nằm mộng cũng không gặp được mỹ nhân vừa ý hơn.
Chỉ cần khách hào phóng chịu nới hầu bao lớn ra một chút thì chẳng những có thể mua được cả chục mỹ nữ mà còn mua được tính mạng bất cứ ai mình muốn.
Vì thế muốn tới đây phải có nhiều tiền.
Cả Mạnh Tinh Hồn tới đây cũng phải có tiền.
Không có ai ngoại lệ.
Bởi vì chủ nhân của đình viện có tên là Khoái Hoạt Lâm chính là Cao lão đại Cao Ký Bình.
Gần hai mươi năm lao khổ, bần hàn lưu lãng khắp nơi và làm đủ nghề sinh nhai đã dạy cho thị một điều:
Thân thích cũng không bằng trong tay sẵn đồng tiền!
Trận thế thượng phong không có gì trọng yếu bằng tiền bạc.
Không có ai phản bác chân lý đó, vì chính Cao Ký Bình đã đúc rút được từ cuộc sống bần hàn và khổ nhục trước đây, nỗi thống khổ còn thiết thực hơn,

đau đớn hơn những vết dao cứa vào da thịt.

Từ trong tịnh thất có một lão nhân ôm lưng một thiếu nữ đi qua chiếc cầu nhỏ bắc ngang hồ thủy tạ, vẻ mặt đầy thỏa mãn, chắc rằng lão ta vừa được bạc.

Ở đổ trường cũng kịch liệt như đấu trường, không chỉ sát phạt tiền nong mà nhiều khi lấy đi cả tính mạng của con người.

Mạnh Tinh Hồn nhận ra lão nhân họ Tần, một tên trọc phú giàu có vào bậc nhất của Lạc Dương thành.

Niên kỷ lão ta đáng làm tổ phụ của thiếu nữ đi bên cạnh.

Bất chợt Mạnh Tinh Hồn có ý nghĩ:

- Người dám bỏ tiền ra mua tính mạng của Tôn Ngọc Bá không nhiều. Người đó là ai ?

Mua một mạng người đương nhiên phải bỏ ra rất nhiều tiền. Muốn mua tính mạng Tôn Ngọc Bá lại càng phải gấp trăm lần người thường, người có đủ khả năng như vậy ở Lạc Dương này rất hãn hữu.

Những lần trước Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không chút băn khoăn gì tới vấn đề này, chẳng cần biết ai bỏ tiền thuê mình làm việc đó.

Nhưng đột nhiên bây giờ hắn lại nảy ra tính hiếu kỳ.

Lão họ Tần quàng lưng thiếu nữ qua khỏi cầu chợt dừng lại, vẻ mặt thỏa mãn trên mặt đột nhiên biến mất.

Có một người đi về phía lão.

Người này thân thể rất cao lớn, bận trường bào màu xanh nhạt, tóc đã hoa râm.

Mạnh Tinh Hồn không thấy rõ mặt của người đó, chỉ thấy vẻ mặt khác thường của lão nhân họ Tần.

Tuy chỉ là một tên trọc phú nhưng lão họ Tần có thế lực rất lớn, giao du bằng hữu cả với một số vị chưởng môn nhân, nhưng thấy người kia, sắc mặt

bỗng lộ vẻ cung kính tránh sang bên nhường đường, đồng thời cúi mình hành lễ rất kính cẩn.

Người kia chỉ gật đầu nói vài lời khách sáo rồi cứ thẳng người bước đi.

Mạnh Tinh Hồn cảm thấy kỳ quái muốn đến nhìn xem người đó là ai nhưng chợt nhớ rằng không thể.

Ởû đây hắn không được phép tiếp xúc với bất cứ ai, không có họ, không có tên và tuyệt đối không để người khác nhận ra mình.

Bởi vì Cao lão đại không muốn để người trên giang hồ biết rằng những người như Mạnh Tinh Hồn vẫn tồn tại.

Mạnh Tinh Hồn chua chát nghĩ thầm mình giết người để sống, tất cũng vì giết mà chết.

Đó là sinh nghề tử nghiệp.

Nếu muốn kéo dài cuộc sống của mình thêm đôi chút thì không được có tình cảm, không được có bằng hữu, nói chung không thể sinh hoạt theo ý mình.

Bởi vì tính mạng của hắn không tùy thuộc vào hắn.

Mạnh Tinh Hồn chậm rãi bước vào rừng.

Hắn không bằng cả gốc cây ngọn cỏ, bởi vì cây cối ít ra còn có cuộc sống riêng của nó, có thể vươn mình đứng thẳng toa? ra cành lá thế nào tùy thích.

Hắn tức giận lay động một thân cây.

Đột nhiên từ trên cành cây một cánh tay người vươn xuống, chìa ra một chén rượu.

Và giọng nói khàn khàn:

- Chắc rằng ngươi đang có tâm sự gì. Hãy uống một chén nào!

Mạnh Tinh Hồn không ngẩng đầu lên, cầm lấy chén rượu.

Hắn không cần ngẩng lên cũng biết người trên cây là ai, căn cứ vào giọng nói khàn khàn quen thuộc, thậm chí hắn còn nhận ra cả bàn tay bưng chén rượu chìa cho mình.

Bàn tay rất lớn, chứng tỏ hắn cầm vật gì đều chắc. Đặc biệt khi cầm kiếm, không ai có thể đánh rơi kiếm trong tay hắn.

Thế nhưng bàn tay đó khá lâu không cầm kiếm nữa.

Chính do bản thân hắn làm rơi kiếm của mình.

Diệp Tường giết người.... không bao giờ thất thủ....

Cao lão đại đã từng tin tưởng hắn. Chính Diệp Tường cũng đã tin vào bản thân mình.

Còn bây giờ thậm chí bình rượu cũng cầm không chặt. Trên cánh tay có mấy vết thương sâu hoắm, đó là vết tích trong vụ giết người lần cuối cùng bị thất bại.

Nạn nhân đó là Dương Ngọc Lân, chẳng phải nhân vật ghê gớm gì.

Tất cả những người bị Diệp Tường giết trước đây đều lợi hại hơn tên họ Dương rất nhiều.

Cao lão đại muốn Diệp Tường giết người này chẳng qua với mục đích củng cố lòng tin cho hắn, bởi vì hắn đã thất bại hai lần trước đó.

Thế mả cả lần này hắn cũng thất bại.

Một đao của Dương Ngọc Lân chỉ thiếu chút nữa đã chặt đứt lìa cánh tay hắn.

Từ đó về sau hắn không giết người nữa. Và cũng từ hôm đó ngày nào hắn cũng say khướt.

Mạnh Tinh Hồn uống hết chén rượu, bất giác nhíu mày.

Diệp Tường nói:

- Rượu đó không ngon. Ta biết ngươi không quen uống thứ rượu rẻ tiền như thế.

Nhưng dù dở bao nhiêu còn hơn không có.

Hắn cười khùng khục nói thêm:

- Cao lão đại cho ta uống thứ rượu đó cũng đã ưu ái quá rồi. Thật tình đối

với hạng người như ta bây giờ chỉ đáng uống nước tiểu.
Mạnh Tinh Hồn lặng thinh.
Hắn không biết phải nói gì.
Diệp Tường tụt xuống nhìn vào mắt Mạnh Tinh Hồn.
Mạnh Tinh Hồn thầm lắc đầu, không ngờ Diệp Tường thay đổi đến vậy.
Trước đây hắn rất anh tuấn và kiên nghị toát ra uy lực kinh nhân.
Thế mà bây giờ cơ thịt nhão đi, tay thõng thượt vô lực, ánh mắt lờ đờ, bụng bắt đầu phì ra, cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn như vịt đực.
Diệp Tường cầm cả bình rượu, ngửa cổ tu một hơi rồi nói:
- Bây giờ chúng ta chẳng mấy khi được gặp nhau. Ta không trách ngươi không còn mặn mà với ta như trước. Vậy cũng phải. Nếu không có ngươi thì ta chết bởi tay Dương Ngọc Lân rồi....
Lần đó Cao lão đại phái Diệp Tường đi giết Dương Ngọc Lân, vì không tin nên bảo Mạnh Tinh Hồn đi theo, nhờ thế mà cứu được Diệp Tường và hoàn thành nhiệm vụ.
Diệp Tường lại cười nói:
- Thật ra lần đó ta đã phát hiện thấy ngươi đi theo, bởi thế....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Lần đó lẽ ra ta không nên theo ngươi.
- Vì sao ?
- Bởi vì việc đó chứng tỏ Cao lão đại không yên tâm về ngươi từ đó mà ngươi cũng mất đi sự tự tin. Nếu ta không đi, ngươi đã giết được Dương Ngọc Lân.
Diệp Tường cười thê lương nói:
- Ngươi nói sai rồi. Trước đó, khi đi giết Lôi lão tam, ta đã biết vĩnh viễn không bao giờ còn giết người được nữa.
Lần giết Lôi lão tam là lần đầu tiên hắn thất thủ. Mạnh Tinh Hồn nói:

- Lôi lão tam chỉ là một tên ác bá chuyên cho vay nặng lãi. Ngươi bình sinh rất ghét hạng người đó. Ta thấy lạ rằng vì sao lần đó ngươi không hạ thủ ?

Diệp Tường cười khổ đáp:

- Ta cũng không hiểu vì sao nữa, chỉ tự nhiên thấy mình vô cùng chán ghét đến nỗi không muốn làm chuyện đó. Ngươi không bao giờ hiểu được cảm giác đó đâu.

Hai chữ chán ghét chẳng khác gì mũi kim chọc vào tim Mạnh Tinh Hồn.

Hồi lâu hắn mới thốt lên:

- Ta hiểu!

Diệp Tường trố mắt:

- Ngươi hiểu ư ?

- Phải! Ta đã giết mười một người.

Diệp Tường trầm ngâm hồi lâu rồi chợt hỏi:

- Ngươi có biết ta đã giết bao nhiêu người không ?

Mạnh Tinh Hồn không biết.

Trừ Cao lão đại ra, không ai biết điều đó, bởi vì hành động được tiến hành hết sức bí mật, không được phép tiết lộ cho bất cứ ai.

Diệp Tường nói:

- Ta đã giết đúng ba mươi người, không hơn không kém.

Hắn lại run run nâng bình rượu trong tay lên nhăn mặt uống một hơi, chậm rãi nói tiếp:

- Sau này ngươi sẽ giết nhiều người như ta, thậm chí còn nhiều hơn. Vì ngươi buộc phải làm như thế. Nếu không sẽ có kết cục giống như ta.

Mạnh Tinh Hồn vội lấy tay áo bưng miệng, bất chợt hắn cảm thấy buồn nôn.

Diệp Tường chính là tấm gương cho hắn, nhận ra bóng dáng của mình qua con người tàn tạ trước mặt hắn bây giờ.

Diệp Tường nói tiếp:

- Mỗi người đều có một số phận riêng. Hầu hết người ta chịu mặc cho số phận chi phối. Chỉ có rất ít người chống lại, muốn thay đổi số phận của mình. Ta chỉ hận mình không thuộc số đó.

Trong đôi mắt lờ đờ chợt loé lên một tia sáng, nói thêm:

- Mặc dù ta đã có một cơ hội.

Mạnh Tinh Hồn vội hỏi:

- Ngươi đã có cơ hội ?

Diệp Tường thở dài, ánh mắt xa xăm:

- Có lần ta gặp một nữ nhân. Cô ấy nguyện từ bỏ tất cả để giúp ta, theo ta. Ta lẽ ra cũng nên vứt bỏ mọi thứ để theo nàng. Nếu thế chắc chắn bây giờ chúng ta đã sống tốt hơn. Và cho dù có chết cũng chết thanh thản hơn, có ý nghĩa hơn....

- Vì sao ngươi không làm thế ?

Diệp Tường thu hồi mục quang, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Chỉ vì ta ngu muội và hèn nhát nên không dám.

- Ta cho rằng không phải thế, chỉ là ngươi không đành....

Diệp Tường ngắt lời:

- Không đành ư ? Thế mới càng thậm ngu! Ta hy vọng rằng ngươi sẽ không ngu ngốc như ta.

Hắn chú mục nhìn Mạnh Tinh Hồn, lúc lâu rồi lại nói:

- Cơ hội như thế người ta chỉ gặp được một lần. Nếu để mất thì vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm lại được nữa. Và mỗi người trong đời chí ít cũng có một cơ hội như vậy. Ta cầu mong ngươi khi gặp được cơ hội như thế thì đừng để qua mất.

Tới đó, hắn quay đầu sang một bên vì không muốn Mạnh Tinh Hồn nhìn thấy mắt mình rớm lệ.

Hắn nói cầu mong cho Mạnh Tinh Hồn. Câu đó cũng có thể hắn muốn nói

với bản thân mình.

Có lẽ số phận hắn như thế là kết thúc. Hắn hy vọng Mạnh Tinh Hồn rút ra được điều gì qua tấm gương của hắn.

Mạnh Tinh Hồn lặng thinh.

Trong lòng hắn có những điều không thể nói ra với người nào khác.

Hắn tình nguyện chết vì Cao lão đại.

Diệp Tường chợt hỏi:

- Ngươi đang có việc cần làm, đúng không ?

Mạnh Tinh Hồn gật đầu.

Diệp Tường hỏi tiếp:

- Lần này ngươi phải giết ai ?

Mạnh Tinh Hồn đáp:

- Tôn Ngọc Bá.

Đó là điều bí mật.

Nhưng đối với Diệp Tường, hắn không cần phải giữ bí mật đó.

Diệp Tường lùi lại một bước, hướng ánh mắt đầy vẻ hoang mang nhìn đối phương hồi lâu mới hỏi:

- Có phải Tôn Ngọc Bá ở Giang Nam không ?

Mạnh Tinh Hồn gật đầu, hỏi:

- Ngươi biết hắn ư ?

- Phải. Ta đã từng gặp người đó.

- Ngươi thấy hắn thuộc hạng người thế nào ?

Diệp Tường trầm ngâm đáp:

- Hắn thuộc hạng người.... không ai diễn tả được. Ta chỉ biết như vậy thôi.

- Rõ hơn...., ngươi nghĩ thế nào ?

- Nếu là ta.... ta không bao giờ giết người đó.

Mạnh Tinh Hồn im lặng hồi lâu, rồi đôi mắt chợt loé lên ánh hàn quang, hắn

nói dằn từng chữ:

- Ta nhất định phải giết hắn!

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 2
Chủ trì công đạo

Tuy rằng trên thế gian rất ít sự công bình, nhưng không phải là không có.
Có lẽ ông trời không đủ sức ban phát công bình cho cả thế gian vốn rất nhiều cảnh bất công.
Còn may là có Lão Bá.
Nếu có chuyện bất công muốn nhờ đến Lão Bá thì vị đó sẽ không làm người ta thất vọng.
Lão Bá không mang nghĩa đen là bá phụ nhưng người ta vẫn thường dùng cái tên đó một cách trân trọng và trìu mến, còn có sự tin cậy nữa.
Đương nhiên không phải tất cả mọi người.
Họ biết rằng mình gặp cảnh ngộ uất ức nào, Lão Bá đều vì họ mà giải quyết.
Họ tôn kính, tin cậy Lão Bá như đối với một người cha.
Lão Bá giúp đỡ họ, yêu thương họ mà không có bởi yêu cầu gì.
Nhưng chỉ cần Lão Bá yêu cầu, không ai tiếc bất cứ thứ gì mình có, kể cả tính mạng.
Một tên trượng phu Phương Ấu Tần nào đó, vị thê tử ngoại tình cậy vào thế lực rất lớn của tên tình lang mà công khai thách thức và nhục mạ chồng mình ư?
Hắn nghĩ đến chuyện nhờ Lão Bá bênh vực.
Trương lão đầu đứng bên giường nhìn nhi nữ độc nhất của mình nằm thiêm thiếp như sắp chết, nước mắt trào ra.
Lão là một tá điền cô độc không một tấc đất cắm dùi quanh năm làm thuê cho kẻ khác, cày cấy ruộng người, thu hoạch cho người.
Tài sản duy nhất của lão là túp lều nát và một nhi nữ.
Đó là nguồn an ủi duy nhất trong suốt cuộc đời tối tăm của lão.
Vì thế Trương lão đầu quý nhi nữ hơn cả sinh mạng của mình.
Nhưng bây giờ bảo bối của lão bị người chà đạp trông không còn ra hồn người nữa.
Từ tối qua khi cô được lão bế về, cô đã ngất đi, mãi tới bây giờ vẫn chưa tỉnh lại lần nào.
Làn da trắng ngần bị bầm dập đầy những vệt xanh tím, lộ hết ra ngoài bộ y

phục bị xé rách bươm, mắt bị đánh thâm quầng, khắp người đầy máu.
Ngay cả chiếc cằm tròn trịa cũng bị đánh vỡ.
Tuy không biết nhi nữ đã gặp chuyện gì, nhưng Trương lão đầu không dám nghĩ đến.
Khi ra khỏi nhà để đi gánh nước thuê, cô ta vẫn xinh đẹp hồn nhiên, vui vẻ, vẫn nuôi hy vọng về một cuộc sống tốt đẹp hơn.
Thế mà lúc trở về đã biến thành kẻ thân tàn ma dại.
Trước khi ngất đi, cô ta cố sức nói ra được hai tên người. Hai kẻ súc sinh.
Trương lão đầu hận không được tự tay mình lột da chúng.
Đương nhiên lão không thể làm được điều đó.
Giang Phong và Giang Bình là quý khách Từ Gia Bảo. Phụ thân chúng với lão bảo chủ Từ Thanh Công vốn là huynh đệ vong niên.
Huynh đệ họ Giang cũng là tráng sĩ hữu danh trên giang hồ, đã từng dùng tay không đánh chết hổ.
Từ đại bảo chủ là người được tiếng công minh, nhất định lần này sẽ vì nữ nhi mà chủ trì công đạo.
Trương lão đầu hy vọng như thế, vì dựa vào sức mình thì không bao giờ có thể phục thù.
Từ đại bảo chủ mặt đỏ bừng đứng trước mặt huynh đệ họ Giang, tay áo phất cao, tựa hồ sắp đập chết hai tên thiếu niên súc sinh đó.
Giang Phong và Giang Bình cúi đầu, có hết sức làm ra bộ sợ hãi.
Tên sư đệ Giang Bình còn cúi xuống nhìn vào mủi giầy mình mới nhuộm một ít tiết gà, cố sức để khỏi cười thành tiếng.
- Đồ súc sinh! Quân chó đẻ!
Trương lão đầu thầm rủa, cố nén để khỏi liều mạng vào cắn xé hai tên thú vật dâm ác kia, vì tin rằng Từ đại bảo chủ tất sẽ trừng trị đích đáng.
Giọng Từ Thanh Công vang lên rất nghiêm khắc:
- Có phải các ngươi đã làm việc ấy không? Nói thật đi!
Giang Phong gật đầu.
Giang Bình cũng gật đầu.
Từ Thanh Công tức giận quát:
- Không ngờ các ngươi lại làm chuyện đó. Phụ thân các ngươi đã dạy bảo thế nào?
Chẳng lẽ các ngươi quên cả? Ta là huynh đệ của phụ thân các ngươi, chí ít cũng giúp ông ấy giáo huấn các ngươi. Có chịu phục không?
Giang Phong đáp:
- Phục!
Từ Thanh Công dịu ngay nét mặt, thở dài nói:
- Các ngươi hành động tàn ác như vậy, nhưng đã nhận sai, thế là được. Trẻ tuổi thường phạm sai lầm, biết mình sai tức là sẽ sửa chữa. May rằng

Trương cô nương bị thương chưa đến nỗi nghiêm trọng....
Trương lão đầu chợt thấy đầu óc tối sầm lại, không còn nghe Từ Thanh Công nói gì sau đó nữa.
Nó bị thương còn chưa nghiêm trọng ư? Hủy đi hạnh phúc của một đời bởi hai tên súc sinh đó, thậm chí chết đi còn đỡ thống khổ hơn.... Vết thương đó suốt đời không bao giờ bình phục, thế mà nói không nghiêm trọng?
Từ Thanh Công tiếp:
- Ta hỏi các ngươi, sau này còn làm như thế nữa không?
Mặt Giang Phong tươi lên.
Hắn biết tấn kịch sắp kết thúc.
Giang Bình đáp:
- Không dám Từ Thanh Công phán:
- Niệm tình các ngươi mới sai phạm lần đầu và đã nhận sai, lần sau nếu tái phạm ta quyết không tha. Phạt các ngươi bảy ngày lao công, mỗi ngày tiền công ba lạng. Số tiền đó trả cho Trương cô nương để chữa thuốc.
Sau đó vỗ bàn quát:
- Ta nhắc lại, nếu tái phạm ta quyết không dung tình!
Trương lão đầu thấy huyết khí sôi lên, tựa hồ đứng không vững.
Mỗi ngày ba lạng tiền công, bảy ngày vị chi là hai mươi mốt lạng.
Số tiền đó với Giang gia chỉ là sợi lông, đổi lấy hạnh phúc suốt đời của nữ nhi lão....
Còn bất công nào hơn thế?
Giang gia huynh đệ bước đi, tới trước mặt lão còn cố ý đưa mắt nhìn đầy khiêu khích.
Trương lão đầu từng chịu nhiều khổ nhục, nhưng đây là mối khổ nhục lớn lao nhất, là nỗi căm uất muốn kêu thấu tận trời.
Lão từng quen bị người khác khinh khi, nhục mạ, nhưng lần này không còn khống chế nổi bản thân, chộp ngực áo Giang Bình quát lên:
- Ta cũng có hai mươi một lạng bạc. Đưa mẹ ngươi tới đây, chị ngươi tới đây ta cũng sẵn sàng!
Giang Phong trừng mắt nhìn lão, nhưng không động thủ.
Trương lão đầu đánh túi bụi vào ngực Giang Bình nhưng hắn vẫn trơ ra như cột đá.
Hai tên gia đinh chạy tới kéo Trương lão đầu ra, đẩy giúi người lão ngã bò xuống đất.
Lão nuốt lệ, biết rằng cả lần này cũng bị người khác làm nhục.
Từ Thanh Công sầm mặt nói:
- Nếu nữ nhi ngươi không quyến rũ chúng thì huynh đệ chúng cũng không làm chuyện đó. Nếu không thì sao chúng không đối với những hài tử khác như với nữ nhi ngươi? Bởi vì trong vùng này còn có nhiều thiếu nữ khác.

Rồi vung tay quát:
- Mau về giáo huấn con gái hư hỏng của ngươi đi, chớ làm náo sự Ở đây!
Trương lão đầu giận trào lên cổ muốn ói máu.
Lão về nhà, nhìn nhi nữ lần nữa rồi treo sợi dây thừng lên xà nhà.
Lão tự hận mình vô dụng, đã không báo thù cho nhi nữ, cũng không tìm được chỗ giải quyết bất công, đành giương mắt nhìn nhi nữ ngọc nát hoa rơi, còn tự mình chịu ôm nỗi khổ nhục.
- Ta sống làm gì nữa? Thà chết còn hơn....
Lão với tay cầm nút thòng lọng đưa vào cổ, nhưng đột nhiên nhìn vào góc nhà, ở đó để một sọt dưa và nho.
Hàng năm sau mùa thu hoạch, lão nhận tiền công thường mua một ít dưa và nho ngon nhất để biếu một người biểu lộ sự tôn kính và ái mộ.
Người đó là Lão Bá.
Trương lão đầu nhớ tới người đó, nỗi khổ nhục đột nhiên tiêu thất.
Vì lão tin tưởng rằng người đó nhất định giúp mình đòi công đạo.
Đó là người duy nhất trong đời lão tin cậy.
Và chỉ có Lão Bá, không còn ai khác.
Thất Dũng Sĩ là bảy thiếu niên can đảm, đầy sức sống.
Chỉ là chúng chưa hiểu hết ý nghĩa của hai từ can đảm.
Chúng dám nói tất cả những gì mình muốn nói, dám làm tất cả những việc chúng muốn làm.
Chúng cho rằng như vậy là dũng cảm mà không biết rằng nhiều khi trở thành ngu ngốc.
Đại ca của Thất Dũng Sĩ là Thiết Thành Cương.
Thiết Thành Cương cũng giống như sáu huynh đệ khác của mình về tính cách, chỉ khác một chỗ là nó không hoàn toàn là đứa cô nhi, còn có một người thân thích, nhưng vẫn thích lưu lãng ngoài cuộc đời.
Mùa thu là mùa săn bắn.
Hôm đó Thiết Thành Cương dẫn sáu tên huynh đệ của mình đến săn thú ở khu rừng phía đông.
Mới bắn được một con hươu, một sơn miêu và hai con thỏ thì chợt phát hiện thấy sau núi phát hỏa, ngọn lửa bốc rất cao.
Thiết Thành Cương xác định đám cháy xuất phát từ Vạn Cảnh Sơn Trang ở hậu sơn.
Trang chủ Vạn Cảnh Sơn Trang Đoàn Tứ Gia là cậu của Thiết Thành Cương.
Thất Dũng Sĩ bỏ dở cuộc săn, chạy về nơi phát hỏa.
Quả nhiên Vạn Cảnh Sơn Trang đã xảy ra hỏa hoạn.
Thế lửa hừng hực, thế nhưng không thấy ai cứu hỏa, thậm chí bảy tám chục người trong Vạn Cảnh Sơn Trang không có người nào chạy loạn trong đám

cháy.
Thất Dũng Sĩ xông pha vào các nơi đang bốc lửa nhưng không còn gì cứu được nữa.
Toàn bộ người của Vạn Cảnh Sơn Trang gồm bảy mươi chín nhân mạng già trẻ lớn bé đều cháy thui trong lửa.
Đoàn Tứ Gia chết ngay trong đại sảnh, vũ khí tùy thân của ông là ngọn Lê hoa ngân thương bị gãy làm đôi, mũi thương cắm ngay giữa ngực mình.
Nhưng tay Đoàn Tứ Gia không cầm cán thương mà nắm chặp lại, hình như đang giữ chặt vật gì trong đó.
Vật gì khiến Đoàn Tứ Gia giữ chặt như vậy, đến chết vẫn không chịu buông?
Không ai biết!
Hiển nhiên Đoàn Tứ Gia bị sát hại, nhưng vĩnh viễn ông không còn nói cho ai biến tên hung thủ.
Ông chết mà không nhắm được mắt.
Thiết Thành Cương nhìn trân trân khuôn mặt đã biến dạng của cậu mình, nhìn hai bàn tay còn nắm chặt đến nỗi gân nổi lên như con rắn và không bảo sao gỡ ra được vì gân cốt đã cứng lại.
Nó cố sức nuốt xuống nỗi căm hận và đau thương đã trào lên cổ.
Nó quỳ xuống, cố sức gỡ bàn tay của người cậu đang nắm chặt, hy vọng lấy được vật trong đó chứng minh hành tích của kẻ sát nhân nhưng không sao gỡ ra được.
Khí huyết đã đông cứng, xương cũng rắn lại như đá.
Lửa cháy phủ khắp đại sảnh, táp cả vào người Thiết Thành Cương làm mặt mũi tóc tai nó cháy sém, hai mắt đỏ ngầu rực lửa.
Sáu tên huynh đệ đứng bên ngoài nhìn nó đầy lo lắng, lên tiếng giục:
- Ra nhanh đi!
Thiết Thành Cương bỗng nghiến chặt răng, đột nhiên rút đao chém đứt hai bàn tay của người cậu xấu số bỏ vào túi rồi lao ra cửa.
Sáu tên huynh đệ sững người vì kinh ngạc.
Một tên hỏi:
- Nếu ngươi muốn biết trong bàn tay giấu vật gì nhưng không gỡ được thì mang luôn cả thi thể cửu cửu ra ngoài này có hơn không?
Thiết Thành Cương đáp gọn:
- Để hỏa táng tốt hơn!
Thông thường không bao giờ nó giấu huynh đệ mình điều gì. Nhưng lần này nó không thể nói rõ dự định của mình.
Nó biết rằng sắp đến phút quyết định của đời mình.
Không phải là dự cảm mà nó suy đoán rằng hôm nay không thể mang thi thể cậu mình ra khỏi đám lửa, thậm chí tính mạng của mình còn khó giữ được.

Nó khoát tay ra hiệu cho sáu tên huynh đệ lùi về.
Một tên ngạc nhiên hỏi:
- Đành bỏ mặc mọi chuyện ở đây sao?
Thiết Thành Cương lặng lẽ gật đầu.
Tên khác tiếp:
- Chúng ta ít nhất cũng nên truy xét xem ai đã hạ độc thủ chứ?
Thiết Thành Cương không đáp, đưa mắt nhìn về phía môn.
Có ba người đã vào giữa tiền viện.
Ba người đều bận đạo y màu lam nhạt, cùng đeo trường kiếm tua vàng, tuổi trên dưới lục tuần, râu bạc phơ phất.
Ba vị đạo nhân này từ lâu không màng thế sự, tất không phải là hung thủ.
Nhưng đã từ lâu không màng thế sự, sao bỗng dưng tới đây?
Là cứu tinh bất ngờ?
Nhưng tất cả đều đã muộn.
Thiết Thành Cương chợt sầm mặt lại.
Nhưng một tên huynh đệ của nó mừng rỡ nói:
- Hoàng Sơn Tam Hữu đã tới. Chỉ cần có ba vị tiền bối này thì việc gì chẳng giải quyết xong.
Đúng ba vị đạo nhân là Hoàng Sơn Tam Hữu, pháp hiệu là Nhất Thạch, Nhất Vân và Nhất Tuyên.
Tuy họ xuất gia, nhưng không xuất thế.
Trong giang hồ tuy biết Hoàng Sơn Tam Hữu kiếm pháp thần diệu mà luôn vì người đời công đạo.
Vì thế nhiều thiếu niên hiệp khách coi Hoàng Sơn Tam Hữu là thần tượng.
Thất Dũng Sĩ cũng không ngoại lệ.
Chúng vội tiến ra nghênh đón, cúi người cung kính thi lễ.
Vẻ mặt của Nhất Thạch, Nhất Vân và Nhất Tuyên đều nặng nề, giống như những đám mây đen thường che phủ trên núi Hoàng Sơn.
Nhất Tuyên đạo nhân chợt hừ một tiếng:
- Các ngươi thật to gan!
Nhất Vân mắt lóe tia độc địa, thêm lời:
- Ta biết các ngươi xưa nay thường gây chuyện càn quấy. Nhưng không ngờ dám gây chuyện tày đình này!
Thất Dũng Sĩ, trừ Thiết Thành Cương nghe nói đều biến sắc.
Không phải chúng hoảng sợ mà uất ức.
Một tên hỏi:
- Chúng tôi làm gì? Ba vị tiền bối đã lầm, không phải chúng tôi gây nên vụ hỏa hoạn này.
Sự thật, nếu muốn chúng cũng không đủ sức, vì Đoàn Tứ Gia võ công cao cường, thủ hạ của ông có tới chục người, võ công đều không kém Thất Dũng

Sĩ.
Nhất Tuyên phát nộ, gầm lên:
- Các ngươi còn dám chối nữa sao?
Nhất Vân tiếp:
- Không phải các ngươi làm thì ai vào đây nữa? Trên đao thương các ngươi còn chưa khô vết máu kìa!
Quả nhiên trên binh khí chúng có vết máu, nhưng đó là máu thú chứ không phải máu người.
Với nhãn lực của Hoàng Sơn Tam Hữu, há không nhận ra sự khác biệt đó?
Hơn nữa cách chúng không xa còn xác của mấy con thú vừa săn được.
Sáu tên huynh đệ đều thấy oan ức.
Nhưng Thiết Thành Cương lại rất bình tĩnh.
Nó đã liệu trước việc này, bởi thế mới chặt phăng hai bàn tay của người cậu ruột.
Nhất Tuyên trừng mắt hỏi:
- Các ngươi còn nói gì nữa?
Thiết Thành Cương chợt lên tiếng:
- Chúng tôi biết ai đã làm chuyện này. Nhưng đừng hòng các vị uy hiếp gì thêm....
Nhất Tuyên lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Vậy ngươi muốn gì?
Thiết Thành Cương đáp:
- Chỉ cần ba vị thả chúng tôi đi, tôi đảm bảo sẽ không hở bất cứ điều gì về vụ này.
Nhất Thạch lộ vẻ sát cơ, đanh giọng:
- Không được bỏ sót tên nào. Giết!
Mới được nửa câu, Nhất Thạch đạo nhân đã phát kiếm.
Vừa nói xong câu thì một trong Thất Dũng Sĩ đã bị chém làm đôi.
Thất Dũng Sĩ liên kết là do nghĩa khí và lòng quả cảm, không có ai hèn nhát.
Chỉ cần một tên bị giết là tất cả máu sôi hiện lên, bất chấp tình thế, bất chấp lực lượng đối phương mạnh bao nhiêu, không ai lùi bước.
Hiển nhiên chúng quá rõ không phải là đối thủ của Hoàng Sơn Tam Hữu nhưng chúng không lùi bước vì chúng không sợ chết.
Đã không thể giữ được cái quý giá là sự sinh tồn thì chẳng cần gì phải tỏ ra sợ hãi trước cái chết.
Đột nhiên Thiết Thành Cương lao mình vào biển lửa.
Nó lâm trận mà tẩu thoát không phải là sợ chết. Chỉ là không cam chịu chết một cách bất minh bất bạch như thế.
Nó biết rằng nếu cả mình cũng chết thì Thất Dũng Sĩ sẽ mang một vết nhục không sao tẩy rửa được, là hung thủ tàn sát Vạn Cảnh Sơn Trang, còn hung

thủ thật sự thì mãi mãi ung dung thoát khỏi sự nghi ngờ.
Nó biết rõ Hoàng Sơn Tam Hữu tuyệt đối không để nó hoặc bất cứ vị huynh đệ nào khác thoát chết, bởi thế mới lao mình vào biển lửa.
Đó là hy vọng duy nhất thoát chết, mặc dù hết sức mong manh.
Cũng là hy vọng duy nhất lấy lại thanh danh cho Thất Dũng Sĩ và vạch mặt tội nhân.
Nhất Thạch đạo nhân gào lên:
- Đuổi theo! Không được để hắn thoát! Năm tên này một mình ta đối phó cũng dư sức.
Dứt lời vung kiếm.
Lại thêm một nạn nhân lìa trần.
Ánh kiếm tiếp tục tung hoành.
Lại thây rơi, máu đổ nhưng không một tiếng kêu than.
Nhất Tuyên và Nhất Vân cũng xông vào biển lửa.
Đám cháy càng khốc liệt.
Râu tóc hai tên đạo sĩ bén lửa, nhưng chúng vẫn xông vào, dùng kiếm và chưởng đánh bật những thanh xà cháy rực rơi vào người.
Người ta nói rằng Hoàng Sơn Tam Hữu là thần tiên thế ngoại, sống như nhân vật dã hạc, chưa thấy cuồng hận như thế bao giờ.
Chẳng lẽ chỉ vì giết mấy hài tử mà Hoàng Sơn Tam Hữu không kể đến thanh danh của mình?
Nhất Tuyên nói:
- Thiết Thành Cương! Huynh đệ của ngươi đang bị giết. Chẳng lẽ ngươi để mặc?
Ngươi là thứ bằng hữu gì vậy chứ?
Không có tiếng trả lời.
Chỉ có tiếng lửa cháy rần rật.
Nhất Vân nóng không chịu nổi, kêu lên:
- Chúng ta hãy ra khỏi đây. Dù sao hắn cũng không chạy thoát.
- Đúng thế.
Cho dù Thiết Thành Cương không bị hỏa thiêu thì cũng táng mạng dưới kiếm của Hoàng Sơn Tam Hữu.
Ngọn lửa tàn dần.
Hoàng Sơn Tam Hữu lật kỹ từng đống than, đếm số tử thi bị ngọn lửa thui cháy đen, co quắp.
Nhất Thạch hỏi:
- Tất cả bao nhiêu tử thi?
- Bảy mươi chín.
Nhất Thạch lẩm bẩm một lúc rồi nói:
- Thiết Thành Cương vẫn chưa chết.

Nhất Tuyên gật đầu:
- Chính thế! Toàn bộ Vạn Cảnh Sơn Trang vừa đủ bảy mươi chín nhân mạng.
Nhất Thạch nghiến răng:
- Hắn nhất định phải chết!
Nhất Tuyên gật đầu.
Cả ba vị đạo nhân một lần nữa truy tìm trong đống lửa vẫn còn cháy âm ỉ.
Vẫn là bảy mươi chín tử thi.
Nhất Tuyên tìm thấy một cửa địa đạo, nói:
- Chỉ sợ hắn đã tẩu thoát theo đường này.
Nhất Vân thêm:
- Hắn là thân thích của Đoàn lão Tứ, đương nhiên từng ở đây và biết cả mật đạo này.
Nhất Thạch là lão đại, ra lệnh:
- Truy tìm!
Nhất Tuyên tán thành:
- Đương nhiên! Dù hắn tới tận chân trời góc biển cũng không thể để hắn tẩu thoát.
Thiết Thành Cương nấp trong một bụi gai rậm rạp, không dám nhúc nhích.
Trên mình nó đầy thương tích, rất nhiều vết bỏng, ba ngày không ăn uống gì, đầu váng mắt hoa, khát khô cả cổ.
Nhưng cố căng mắt cảnh giới, không để ngất đi.
Nó phải uống sương đêm trên lá cho đỡ khát.
Vì nó biết mình đang bị săn đuổi.
Không chỉ Hoàng Sơn Tam Hữu mà cả Hổ Lâm Đại Hiệp Triệu Hùng cũng đã huy động toàn bộ môn hạ đệ tử truy tìm nó.
Hổ Lâm Đại Hiệp Triệu Hùng là bằng hữu của phụ thân nó.
Khi Thiết Thành Cương chạy tới đây, nó định bụng nhờ Triệu Hùng bảo vệ, cầu ông ta chủ trì công đạo.
Nhưng Triệu Hùng thà tin lời Hoàng Sơn Tam Hữu còn hơn tim vào cô nhi của bằng hữu mình.
May nó phát hiện kịp thời thần tình của Triệu Hùng tỏ ra khác thường, nếu không đã táng mạng dưới kiếm của Hoàng Sơn Tam Hữu.
Đến cả Hổ Lâm Đại Hiệp Triệu Hùng còn không tin thì nó thử hỏi có ai tin?
Trên giang hồ có nhân vật nào vì bảo vệ nó mà dám đắc tội với Hoàng Sơn Tam Hữu.
Thiết Thành Cương mặt đầy bùn đất, nước mắt thấm ướt cả lớp bùn khô cứng, làm nó nhão đi.
Nó là thiếu niên kiên cường chưa từng khóc vì sợ hãi.
Nhưng lúc này nó thương tâm và tuyệt vọng.

Nó bị Oan khuất. Sáu tên huynh đệ của nó hàm oan mà chết.
Hai bàn tay cháy khô của cậu nó vẫn nằm trong túi, giữ chặt lấy chứng cứ.
Nhưng nó không thể đưa ra chứng cứ cho người khác xem để minh oan cho mình và kết tội hung thủ.
Vì không ai đủ tín nhiệm đối với nó.
Chắc có người mang chứng cứ đó đem tới trình bày với Hoàng Sơn Tam Hữu nhờ chủ trì công đạo, và số người đó không ít.
Nhưng Thiết Thành Cương quá hiểu làm như thế tất chết không có đất chôn.
Gió đêm mang tới tiếng chó hoang gầm rú.
Chắc rằng chúng tranh giành xương thịt của nạn nhân xấu số ở Vạn Cảnh Sơn Trang.
Có cả sáu tên huynh đệ của Thiết Thành Cương nữa.
Nó hiện tại không bằng một con chó. Thống khổ, đói khát, lạnh lẽo và không ai giúp đỡ.
Nó trở mình.
Trên trời ngàn sao nhấp nháy.
Những vì sao thường mang đến cho người ta những hy vọng.
Nó đột nhiên nhớ tới một người:
- Lão Bá!
Trên đời giả sử có một người duy nhất làm nó tin tưởng thì đó là Lão Bá.
Chỉ có vị đó, không còn ai khác.
Vũ Lão Đao là tiêu đầu của Trấn Vũ Tiêu Cục.
Nhi tử độc nhất của lão là Tiểu Vũ đã năm sáu ngày không ăn uống gì, chỉ thỉnh thoảng thều thào hai tiếng:
- Đại Đại....
Đại Đại là tình nhân của Tiểu Vũ.
Hai người đã thề non hẹn biển, nhưng bị người ta rẽ thúy chia uyên.
Phụ thân của Đại Đại nợ tiền của một vị cự phú là Vạn Bằng Vương, tên này bắt Đại Đại về làm nô tỳ để xiết nợ.
Trong mắt nhiều người thì Vạn Bằng Vương là một vị thần.
Thậm chí hắn còn hơn thần thánh vì vóc dáng cao lớn hơn, bộ dạng cũng uy vũ hơn, và tay hắn vung lên khiến phong vân cũng đổi sắc.
Vũ Lão Đao tuy là tiêu đầu nhưng võ học và thế lực đều kém xa Vạn Bằng Vương.
Nhưng chẳng lẽ để mặc nhi tử độc nhất của mình tàn tạ mà chết?
Lão đành nhẫn nhục đến cầu xin Vạn Bằng Vương được chuộc Đại Đại về làm dâu.
Nhưng Vũ Lão Đao được đáp lại bằng sự khinh miệt tàn bạo, đành trở về với thương tích đầy mình và lòng thù hận.
Lão có thể chịu đựng đau đớn và khổ nhục, nhưng chẳng lẽ chịu giương mắt

nhìn nhi tử chết dần?
Lão vô cùng tuyệt vọng, nghĩ đến cái chết.
Đúng lúc đó thì Vũ Lão Đao nhận được một tấm thiệp của người bằng hữu từ thời niên thiếu.
Tuy tuổi tác xấp xỉ nhau, nhưng Vũ Lão Đao vẫn xưng hô vị bằng hữu đó như mọi người:
Lão Bá.
Đó là tấm thiệp mời lão tới dự sinh nhật.
Tấm thiệp khơi lên niềm hy vọng trong lòng Vũ Lão Đao.
Lão hận mình tại sao không đến Lão Bá từ trước. Trên thế gian chỉ có người đó mới là cứu tinh của nhi tử mà thôi.
Và không còn ai khác.
Lão Bá tên thật là Tôn Ngọc Bá.
Rất ít người biết rõ Tôn Ngọc Bá là dạng người như thế nào và ông ta làm việc gì.
Nhưng bất cứ ai gặp khó khăn, ai chịu điều gì uất ức đều tìm đến cầu ông giúp.
Ông không hề từ chối, cũng không hứa qua loa cho xong chuyện.
Chỉ cần ông nhận lời thì cho dù việc trọng đại thế nào ông cũng gác sang bên, bởi vì không muốn làm người khác thất vọng.
Người ta không báo đáp ông điều gì, chỉ cần tự coi mình là bằng hữu.
Lão Bá làm thế vì thích thành toàn cho người khác, ghét cảnh bất công, như người nông phu ghét cỏ dại, như người trồng rau ghét sâu bọ.
Tuy Lão Bá không mong người khác báo đáp, nhưng vẫn có những vật phẩm hàm ân được bí mật mang tới.
Niềm tự hào và nỗi vui lớn của ông là được mọi người cung kính và trìu mến gọi mình là Lão Bá.
Ông thích cách xưng như vậy, coi đó là điều vinh hạnh lớn lao nhất của cuộc đời.
Ngoài nỗi say mê giúp đỡ người khác, ông còn thú vui nữa là trồng hoa.
Trang viện của Tôn Ngọc Bá trồng rất nhiều hoa, bốn mùa đều ngát hương và khoe sắc rực rỡ.
Bây giờ là mùa cúc nở rộ.
Bởi thế Tôn Ngọc Bá tiếp khách của mình ở Cúc Hoa Viên.
Khách nhân đến từ nhiều nơi khác nhau đổ về, có người mang lễ vật, có người chỉ mang đến lòng thành kính.
Lão Bá đối với mọi người đều có thái độ như nhau, không phân biệt địa vị sang hèn.
Chỉ cần tới đây là trở thành quý khách.
Ông chưa bao giờ lạnh lùng với ai.

Đặc biệt hôm nay, nụ cười của ông càng cởi mở thân thiết, vì hôm nay là sinh nhật của ông.
Lão Bá Tôn Ngọc Bá đứng tận ngoài hoa viên nghênh đón tân khách.
Tôn Ngọc Bá không cao lớn uy nghiêm như người ta tưởng tượng.
Miệng ông thường tươi cười, nhưng như thế làm người ta thêm kính trọng.
Ông có một nhi tử tên là Tôn Kiếm.
Y vốn tên là Tôn Kiếm Như, nhưng cho rằng chữ Như có vẻ thiếu mạnh mẽ, mang chút gì của nữ giới nên bỏ nó đi.
Tôn Kiếm xứng đáng là một nam tử hán, dáng người giống phụ thân, tầm vóc trung bình, phong độ thanh thoát.
Tuy nhiên người khác đối với Tôn Kiếm không giống như đối với phụ thân y.
Vì tính y nóng nảy, hay nổi giận, có phần khắc nghiệt, vì lẽ đó mà mất đi nhiều bằng hữu.
Người ta không thích gần gũi y, có phần sợ nữa.
Nhưng nữ nhân lại khác.
Nữ nhân tuy cũng sợ y, nhưng không kháng cự nổi sức hấp dẫn của y.
Nhiều nữ nhân chỉ cần một cái nhìn của y mà không tiếc hiến thân cho y.
Lúc này Tôn Kiếm cũng đứng ngoài Cúc Hoa Viên cùng phụ thân đón tiếp tân khách, nhưng vì đã đứng khá lâu nên tỏ ra sốt ruột.
May rằng đã tới giờ dậu là thời gian ấn định tiệc yến. Tân khách hầu hết đều tới đủ.
Trong tân khách có nhiều người lạ mặt, trong đó có một thiếu niên vận y bào giản dị, sắc mặt lạnh lùng, tay xách một gói quà mừng thọ vừa phải.
Cả hai phụ tử họ Tôn đều không biết mặt thiếu niên này, cũng chưa từng có quan hệ gì.
Như đã nói, Lão Bá thích bằng hữu, và đã tới đây là trở thành khách quý.
Hơn nữa vẻ ngoài của thiếu niên tuy lạnh lùng nhưng dễ cảm tình, thậm chí Tôn Kiếm còn muốn kết làm bằng hữu.
Trên gói quà có viết tên:
Trần Chí Dân.
Đó là cái tên rất bình thường.
Tôn Ngọc Bá chợt hỏi nhi tử:
- Trần Chí Dân.... Ngươi đã nghe tên đó chưa?
Tôn Kiếm đáp:
- Chưa.
Tôn Ngọc Bá nhíu mày vẻ ngạc nhiên:
- Hai năm rồi ngươi hay ra ngoài mà không nghe tên đó ư?
- Không! Nhưng hài tử cho rằng hắn chẳng phải người giả danh đâu!
Tôn Ngọc Bá vẫn tỏ ra ngờ vực:

- Lạ thật.... Dáng người như thế mà lại vô danh sao?
Tôn Kiếm biện hộ:
- Có thể hắn không được may mắn....
- Lát nữa ngươi thử hỏi Lục Hương Xuyên xem. Có thể hắn biết.
- Vâng!
Tuy nói thế nhưng Tôn Kiếm đã không hỏi. Bởi vì khách nhân đến mỗi lúc một đông khiến họ quên ngay chuyện đó.
Và dù có nhớ hắn cũng không hỏi.
Vì Tôn Kiếm không thích Lục Hương Xuyên, cho rằng tên này có vẻ gì đó nữ nhân.
Giá như hắn biết thiếu niên đó là ai và đến đây với mục đích gì.
Có lẽ tình huống xảy ra hoàn toàn khác....
Chắc rằng những chuyện thây rơi đổ máu sau này đã có thể tránh được....
Vì thiếu niên đó chẳng phải là Trần Chí Dân.
Hắn đến đây với mục đích giết người, và người hắn định giết chính là Tôn Ngọc Bá.
Tên thật của hắn là Mạnh Tinh Hồn.
Giả như Tôn Kiếm chịu hỏi Lục Hương Xuyên, nhất định tên này sẽ tra rõ lai lịch của thiếu niên lạ mặt đó.
Vì bản tính của Lục Hương Xuyên hành sự vô cùng chu đáo, mỗi việc đều phải tới tận ngọn nguồn....

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 3
Sát thủ kinh hồn

Tôn Kiếm không muốn hỏi Lục Hương Xuyên vì y không thích tên thủ hạ đắc lực này của phụ thân mình.
Bởi vì Tôn Kiếm cho rằng Lục Hương Xuyên có dáng vẻ và tính cách giống nữ nhân.
Quả là Lục Hương Xuyên có nước da trắng trẻo, thể chất yếu nhược giống nữ nhân.
Ngay cả cái tên Hương Xuyên cũng thế.
Về tính cách, phần nào có thể coi đó là giống nữ nhân:
nhãn quang tinh tế, tính thận trọng....
Chung quy lại, Tôn Kiếm và Lục Hương Xuyên hoàn toàn tương phản nhau.
Nhưng nói rằng Lục Hương Xuyên là người nhu nhược thì đó là một sai lầm lớn, không những đáng cười mà còn rất đáng sợ.

Bởi vì không những y là một trợ thủ đắc lực nhất của Tôn Ngọc Bá, mà còn là một trong ba nhân vật thành thạo nhất võ lâm về sử dụng ám khí.
Riêng về thủ thuật phóng ám khí bằng lực nén lò xo thì trên giang hồ không ai sánh kịp.
Lục Hương Xuyên không bao giờ dùng binh khi vì thứ đó đối với y hoàn toàn không cần thiết.
Một người toàn thân đều có ám khí, mọi lúc mọi nơi đều có thể phát động, cho dù đối phương ở góc độ và cự ly nào thì cần gì phải dùng đến binh khí khác?
Tôn Ngọc Bá chỉ cần trông thấy giỏ trái nho và dưa hấu là biết ngay Trương lão đầu đã tới.
Mỗi năm cứ đến vụ thu hoạch, Trương lão đầu không bao giờ quên mang thứ thổ sản này đến biếu lão.
Suốt năm quần quật cày thuê cuốc mướn để nuôi hai miệng ăn, Trương lão đầu có ngày nào được nhàn tản nghỉ ngơi?
Chỉ có sau khi thu hoạch, lão tự cho phép mình nghỉ một hôm mang giỏ quả tới đây để tận hưởng thú vui nhàn tản và ăn uống thỏa thích.
Niềm khoái lạc thật nhỏ nhoi và đáng cảm động.
Bởi thế mỗi lần Trương lão đầu tới đây đều có vẻ mặt rạng rỡ như tươi trẻ hẳn ra.
Nhưng hôm nay vẻ mặt Trương lão đầu hoàn toàn khác, hốc hác, ủ dột, thậm chí khóe mắt còn ngấn lệ.
Hiển nhiên đã xảy ra chuyện khác thường.
Là bằng hữu vong niên, Tôn Ngọc Bá liền nhận ra ngay, vội đưa Trương lão đầu vào thư phòng, trước hết châm một mồi thuốc và một chén rượu để giúp lão bình tâm lại.
Thư phòng của Lão Bá là cấm địa, có thể nói bất cứ điều gì mà không sợ bị nghe lén.
Tôn Ngọc Bá không cần hỏi han gì mà đưa ngay Trương lão đầu tới đây vì biết bằng hữu tất có nỗi khổ tâm.
Trương lão đầu uống xong chén rượu rồi mới kể lại đầu đuôi nỗi bất hạnh của mình.
Kể xong, mặt lão cũng rắn đanh lại.
Tuy không nhận được lời hứa nào, nhưng Trương lão đầu tin chắc Lão Bá sẽ vì mình mà chủ trì công đạo, nhất định giáo huấn hai kẻ súc sinh kia đến nơi đến chốn.
Người thứ hai ra khỏi phòng là Vũ Lão Đao, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm như Trương lão đầu.
Phương Ấu Tần cũng vậy.
Bất cứ ai từ thư phòng trở ra đều cảm thấy mình được an ủi, được giúp đỡ và

lòng đầy cảm kích.
Không có bất cứ ai phải thất vọng.
Cuối cùng là mấy người đến vay tiền. Chờ họ mãn ý quay ra, Lục Hương Xuyên mới bước vào.
Y biết rằng lúc này Lão Bá có việc cần sai bảo.
Xưa nay Tôn Ngọc Bá vẫn hạ những mệnh lệnh đơn giản và ngắn gọn:
- Cho hai người ngày mai đến Từ Gia Bảo, không cần lấy mạng huynh đệ họ Giang nhưng ít nhất để chúng trong ba tháng không dậy được khỏi giường.
Lục Hương Xuyên nghĩ ngợi chốc lát rồi hỏi:
- Phái Văn Hổ và Văn Báo đi có được không? Chúng có kinh nghiệm trong việc nào.
Tôn Ngọc Bá gật đầu:
- Ngươi biết Mao Uy chứ?
- Dạ biết. Hắn là một tên trọc phú ngông nghênh, có một số thủ hạ biết chút võ nghệ thường làm những chuyện càn quấy.
- Một người tên là Phương Ấu Tần tới đây kêu rằng vợ hắn công khai tằng tịu với Mao Uy, cậy thế hắn mà thách thức, nhục mạ trượng phu của mình. Hãy sai Tôn Kiếm giải quyết việc này.
Lục Hương Xuyên cười thầm. Y hiểu thâm ý Lão Bá.
Tôn Ngọc Bá ra mệnh lệnh cuối cùng:
- Việc ở Thập Nhị Phi Bằng Bang cần phải do chính ngươi đi mới được, Vạn Bằng Vương cậy thế làm càn không ít, thế lực hắn không phải tầm thường. Thật ra ta cũng chưa biết rõ hắn là người thế nào, lần này hắn bắt vị hôn thê của nhi tử Vũ Lão Đao trừ nợ. Vũ Lão Đao mang tiền tới chuộc thay cho cha mẹ thiếu nữ bất hạnh đó nhưng bị Vạn Bằng Vương từ chối lại còn cho người đánh bị thương đuổi về. Hắn là kẻ không dễ đối phó. Ta hy vọng ngươi giải quyết việc này nhẹ nhàng, chỉ cần chuộc được tiểu cô nương đó cho Vũ lão đệ là xong.
Lục Hương Xuyên biết đây là nhiệm vụ phức tạp và khó khăn, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút lo lắng nào.
Ai cũng biết Lục Hương Xuyên sẵn sàng vì Lão Bá mà làm bất cứ việc gì. Được Lão Bá tin cậy giao nhiệm vụ quan trọng khó khăn nhất, Lục Hương Xuyên thấy đủ mãn nguyện rồi.
Nghĩ tới đó, trong ánh mắt y lộ vẻ cảm kích.
Dường như Lão Bá đoán biết nội tâm đối phương, ông mỉm miệng cười vỗ nhẹ vào vai Lục Hương Xuyên nói:
- Ngươi là một hài tử rất tốt. Ta hy vọng ngươi cũng là nhi tử của ta.
Lục Hương Xuyên cố nén xúc động, nói:
- Hàn Đường lại đến. Hắn chờ bên ngoài khá lâu, muốn thân đến từ biệt lão nhân gia.

Nghe đến tên Hàn Đường, Tôn Ngọc Bá lộ vẻ không vui, lẩm bẩm:
- Lẽ ra hắn không nên tới....
Lục Hương Xuyên không biết nói gì.
Ngay cả Hàn Đường là nhân vật thế nào y cũng hoàn toàn không biết thì nói gì được.
Thậm chí, y không hiểu được giữa Lão Bá và con người kỳ quặc đó có quan hệ thế nào....
Lục Hương Xuyên rất ít khi gặp Hàn Đường, nhưng mỗi lần gặp hắn, y cảm thấy trong lòng như muốn nổi gai, chính y cũng không hiểu vì sao như vậy.
Hàn Đường không phải là kẻ thô bạo, cũng không hung ác. Chẳng qua trong mắt hắn ẩn chứa sự lạnh lùng đáng sợ.
Ngoài ra hắn có một đặc điểm khác thường là bất cứ ai cũng không được tới gần.
Chủ yếu là hắn luôn tìm cách tránh xa mọi người, bất cứ ở đâu hắn cũng đứng cách một quãng xa.
Cho dù là ai, cứ đến gần trong phạm vi bảy thước là Hàn Đường lùi ngay.
Trừ trước mặt Lão Bá, hắn chưa từng hé răng với người nào khác.
Mà ngay đối với Lão Bá, hắn cũng rất ít nói, chủ yếu là dùng hành động để thay cho ngôn ngữ.
Lục Hương Xuyên nhận ra một điều là Hàn Đường đối với Lão Bá không có tình hữu ái mà chỉ có sự tôn kính.
Bất cứ ai đối với Lão Bá đều có ít nhiều tình bằng hữu, chỉ riêng Hàn Đường là không.
Tựa hồ hắn tự coi mình là nô bộc của Lão Bá vậy.
Tôn Ngọc Bá trầm ngâm một lúc rồi chợt thở dài nói:
- Hắn đã đến thì cũng phải để cho vào đi.
Lục Hương Xuyên dạ một tiếng rồi đi ngay ra cửa.
Mới vào phòng, Hàn Đường liền quỳ ngay xuống hôn chân Lão Bá.
Lễ tiết đó không những thái quá không ai dùng mà còn đáng cười nữa.
Nhưng nếu có người nào thấy Hàn Đường làm việc đó thì lại không ai thấy buồn cười.
Cũng như Hàn Đường làm tất cả những việc khác không ai thấy buồn cười.
Bởi vì hắn làm mọi việc đều toàn tâm toàn ý, với sự thành thực không sao tưởng tượng được khiến người ta phải cảm động, thậm chí còn đáng sợ.
Tôn Ngọc Bá thản nhiên tiếp thụ lễ tiết đó, không tỏ ra khó chịu hoặc khách khí gì.
Đó là chuyện hiếm có.
Lão Bá không thích người khác tham bái mình. Lục Hương Xuyên không hiểu vì sao lão nhân gia đối với Hàn Đường lại có ngoại lệ.
Tôn Ngọc Bá cất tiếng hỏi:

- Ngươi vẫn bình an mạnh khỏe chứ?
Hàn Đường đáp gọn:
- Dạ!
Tôn Ngọc Bá lại hỏi:
- Ngươi vẫn chưa lấy vợ?
- Dạ chưa.
Tôn Ngọc Bá khuyên:
- Ngươi nên tìm cho mình một nữ nhân.
Hàn Đường lắc đầu:
- Tôi không tin nữ nhân.
Lão Bá cười nói:
- Qúa tin vào nữ nhân đương nhiên là không tốt. Nhưng nếu không tin chút nào thì cũng không ổn. Họ có thể làm cho nam nhân ổn định hơn.
Hàn Đường bổ sung:
- Và nữ nhân cũng có thể làm cho nam nhân phát điên.
Tôn Ngọc Bá cười hỏi:
- Ngươi đã gặp Tiểu Phương chưa?
Hàn Đường lắc đầu:
- Nó không muốn gặp tôi.
Dừng một lát, lại thêm:
- Cũng có thể có một người nào đó....
Nói tới đó chợt trong đôi mắt hắn ánh lên một chút biểu cảm, pha lẫn nét châm biếm và sự ảm đạm....
Lục Hương Xuyên chưa từng thấy ai có biểu hiện như thế.
Lão Bá nói:
- Ngươi có thể đi. Sang năm ngươi đừng đến cũng được. Ta hiểu tâm ý ngươi.
Hàn Đường cúi thấp đầu trầm ngâm một hồi, rồi bỗng chậm rãi nói một cách dứt khoát:
- Sang năm tôi còn đến nữa. Mỗi năm tôi chỉ tới một lần.
Vẻ mặt Lão Bá chợt hiện lên sự đồng tình và thông cảm. Chỉ có ông biết được nỗi khổ đau của con người kỳ quặc này nhưng không giúp gì được. Và ông cũng không muốn giúp.
Điều này khiến ông đau lòng, đó cũng chính là lý do tại sao ông không muốn gặp Hàn Đường.
Hắn quay người chầm chậm hướng ra cửa.
Lục Hương Xuyên không nén được, vội nói:
- Trong phòng ta hiện không có ai. Nếu ngươi muốn ở lại uống một chén thì ta sẽ về tiếp ngươi.
Hàn Đường lắc đầu, vẫn không quay lại bước nhanh ra khỏi phòng.

Lục Hương Xuyên cười bối rối, bỗng nhiên có cảm giác ánh mắt của Lão Bá nhìn xoáy vào mình.
Đối với Lục Hương Xuyên, Lão Bá ít khi tỏ ra nghiêm khắc.
Y ngẩng lên, quả nhiên trông thấy ánh mắt của Lão Bá nhìn mình một cách nghiêm khắc, liền hiểu rằng mình đã làm sai việc gì đó nhưng không biết cụ thể là gì.
Gần đây, Lục Hương Xuyên hầu như chưa phạm sai lầm nào trong công việc.
Lão Bá chợt hỏi:
- Có vẻ như ngươi đồng tình với hắn?
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu, đáp khẽ:
- Dạ....
Lão Bá nói:
- Đồng tình với người khác là việc tốt. Ngươi có thể đồng tình với bất cứ ai, nhưng không nên đồng tình với hắn.
Lục Hương Xuyên định hỏi vì sao nhưng không dám.
Lão Bá giải thích:
- Nếu ngươi đồng tình với hắn thì hắn sẽ phát điên!
Lục Hương Xuyên hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế.
Lão Bá chợt thở dài nói tiếp:
- Hắn lẽ ra đã phát điên từ lâu, thậm chí nên chết lâu rồi. Thế mà vẫn sống tới tận bây giờ.... chỉ vì hắn cho rằng trên thế gian này không có người nào tốt với mình, không một ai!
Lục Hương Xuyên lại càng mơ hồ, không nhịn nổi, liền buột miệng hỏi:
- Rốt cuộc hắn là loại người thế nào? Lão nhân gia, trước đây hắn đã làm điều gì vậy?
Tôn Ngọc Bá bỗng sa sầm mặt, cau có đáp:
- Ngươi không cần biết hắn là loại người nào. Có nhiều chuyện ngươi chẳng cần phải biết!
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu đáp:
- Dạ!
Lão Bá bỗng thở dài dịu giọng:
- Nhưng ta có thể cho ngươi biết điều này. Hắn đã làm một việc mà trước đây chưa ai từng làm, và có lẽ sau này không ai làm như thế!
Lục Hương Xuyên vừa định cáo từ đi ra chợt nghe bên ngoài có tiếng huyên náo, tiếng chân rầm rập và tiếng người la lên kinh hãi.
Tiếp đó, từ hậu viện có một quái vật xồng xộc chạy vào.
Kẻ xồng xộc chạy vào Cúc Hoa Viên không phải là quái vật mà chính là Thiết Thành Cương.
Chẳng qua bộ mặt nó trông thật đáng sợ.

Toàn thân Thiết Thành Cương hầu như không chỗ nào còn lành lặn, quần áo rách bươm lộ ra những vết xước dọc ngang, đầu tóc cháy xém gần hết, cả mặt mũi cũng cháy bỏng làm biến hẳn hình dạng, đôi tròng mắt đỏ ngầu như máu, môi nứt toác như ruộng lúa bị hạn lâu ngày.
Nó chạy bạt mạng như con thú bị thợ săn truy đuổi, miệng phát ra những âm thanh khò khè, phải lắng tai nghe mới rõ:
- Lão Bá!
Bấy giờ Tôn Kiếm đang đánh mắt với một nữ nhân được vị Hổ Tổng tiêu đầu của Tứ Phương Tiêu Tục dẫn tới.
Hắn không biết nữ nhân đó là ai, chỉ biết chắc không phải thê tử của Hồ lão nhị.
Chỉ cần thấy ánh mắt sóng sánh đưa tình của nữ nhân đủ biết đó chẳng phải là hạng tốt lành gì.
Nhưng Tôn Kiếm xưa nay chưa từng cự tuyệt nữ nhân quyến rũ mình.
Hắn đang nghĩ cách nên đưa nữ nhân đó đến một nơi nào vắng vẻ thì Thiết Thành Cương đâm sầm tới.
Tôn Kiếm quen biết Thiết Thành Cương từ lâu, nhưng bây giờ hầu như không thể nhận ra bộ mặt quái gở đó là của ai nữa.
Mãi đến khi Thiết Thành Cương lảo đảo vịn tay vào vai, Tôn Kiếm mới kêu lên kinh hãi:
- Ngươi đấy ư? Làm sao mà lại ra nông nỗi này?
Tôn Kiếm vội quát bảo gia nhân mang rượu đến.
Sau khi uống một hớp rượu, Thiết Thành Cương có bình tĩnh lại một chút nhưng vẫn chưa nói được.
Tôn Kiếm thấy ánh mắt Thiết Thành Cương lộ rõ nỗi hoảng sợ liền cất lời an ủi:
- Đừng sợ! Tới được đây là không phải sợ ai cả. Sẽ không có người nào động tới một sợi lông chân của ngươi đâu!
Lời chưa dứt chợt có ai đó nói to:
- Cái đó còn phải chờ xem đã!
Người vừa nói là Nhất Tuyên đạo nhân. Hoàng Sơn Tam Hữu đã đuổi tới.
Tôn Kiếm cười nhạt nói:
- Cứ thử xem!
Nhất Tuyên đạo nhân đưa mắt nhìn quanh rồi sấn đến trước mặt Tôn Kiếm, mắt lóe lên tia tàn độc nói:
- Ngươi có lẽ còn chưa biết hắn là hung thủ giết người. Hơn nữa đã sát hại chính cậu ruột hắn.
Tôn Kiếm trầm giọng nói:
- Ta chỉ cần biết nó là bằng hữu của ta, lại còn bị thương nữa. Hắn tín nhiệm ta mới chạy tới đây, vì thế không ai được động tới hắn!

Nhất Tuyên đạo nhân mặt sa sầm nói:
- Tìm cha ngươi tới đây. Ta cần nói chuyện với ông ấy!
Tôn Kiếm trừng mắt đáp:
- Phụ thân ta đến cũng thế thôi. Cho dù Ngọc Hoàng Thượng Đế tới đây cũng đừng hòng mang bằng hữu của ta đi!
Nhất Tuyên nổi giận quát:
- To gan! Ngay cả phụ thân ngươi còn chưa dám đối với ta vô lễ như thế!
Chợt có tiếng người nói:
- Ngươi sai rồi! Nó vô lễ như thế là do tính di truyền, bởi vì cha nó nhiều khi cũng rất thiếu lễ độ!
Âm thanh của người đó tuy bình hòa nhưng ngầm chứa uy lực rất lớn.
Nhất Tuyên sửng sốt hỏi:
- Sao ngươi biết....
Tôn Ngọc Bá xuất hiện, bình thản đáp:
- Ta đương nhiên biết, bởi vì ta chính là phụ thân nó.
Nhất Tuyên đạo nhân mở tròn mắt ngơ ngác. Hắn từng nghe danh Lão Bá nhiều lần nhưng chưa được kiến diện.
Nhất Vân đạo nhân bước lên đấu dịu:
- Tôn thí chủ và bọn bần đạo chưa biết nhau nên mới nói thế....
Tôn Ngọc Bá vẫn lạnh lùng:
- Bất luận các vị là ai ta cũng vẫn nói câu đó.
Nhất Tuyên biến sắc hỏi:
- Lâu nay nghe tiếng Tôn Ngọc Bá là người công minh, hôm nay làm sao lại bao che hung thủ như thế?
Tôn Ngọc Bá trả lời kiên quyết:
- Cho dù nó là hung thủ thì cũng phải chờ thương tích bớt đi đã. Huống hồ chưa ai chứng minh được nó là hung thủ.
Nhất Vân nói:
- Chúng ta đã thấy tận mắt, chẳng lẽ như vậy chưa đủ?
- Các vị thấy tận mắt nhưng ta chưa được mục kích. Chỉ biết rằng nếu nó là hung thủ thì tuyệt đối không đời nào dám chạy vào đây.
Quả nhiên như vậy.
Xưa nay chưa từng có ai dám lừa dối Lão Bá. Vì ai cũng biết rằng dám lừa dối ông ta thì chẳng khác nào tự đào huyệt chôn mình.
Nhất Vân giận dữ gào lên:
- Ngay cả Hoàng Sơn Tam Hữu mà ngươi vẫn không tin sao?
Tôn Ngọc Bá thản nhiên đáp:
- Hoàng Sơn Tam Hữu là người, Thiết Thành Cương cũng là người. Ởû đây ai cũng có quyền phát biểu lời của mình và đều quan trọng như nhau. Tôn mỗ cần nghe Thiết Thành Cương nói gì đã.

Chợt nhìn Thiết Thành Cương đang cố vận hết nội lực nói to:
- Chúng mới là hung thủ! Tôi có chứng cứ. Chúng biết tôi có chứng cứ mới truy sát để diệt khẩu.
Tôn Ngọc Bá hỏi:
- Chứng cứ đâu?
Thiết Thành Cương khó nhọc thò tay vào túi lấy ra hai bàn tay người đã bị chặt đứt, đã cháy queo nhưng nắm lại rất chặt.
Hoàng Sơn Tam Hữu thấy vậy mặt đều biến sắc.
Nhất Thạch đạo nhân bỗng gầm lên:
- Kẻ sát nhân phải chết, không nói lôi thôi. Giết!
Lời chưa dứt, kiếm đã vung lên nhanh như ánh chớp, chỉ thẳng vào yết hầu Tôn Ngọc Bá.
Nhất Tuyên và Nhất Vân cũng không chậm, xuất kiếm nhằm vào Tôn Kiếm và Thiết Thành Cương.
Lão Bá vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, thậm chí cả hai tay cũng bất động.
Tất cả khách nhân đều lộ rõ sự phẫn nộ và lo lắng, đều muốn lao vào ba tên đạo tặc.
Nhưng không cần họ phải vào nữa.
Thanh trường kiếm của Nhất Thạch chưa kịp đâm vào đã rơi bịch xuống đất.
Cánh tay phải cầm kiếm của lão cắm đầy ám khí, có tới mười mấy chiếc đủ các dạng kiểu khác nhau, chỉ có một điểm giống nhau là phương hướng và tốc độ.
Thậm chí Nhất Thạch đạo nhân không phát hiện ra ám khí từ đâu phóng đến, chỉ cảm thấy hình như thiếu niên mặt trắng trẻo như thư sinh đứng sau Tôn Ngọc Bá có phất nhẹ tay.
Lão tặc đạo không sao tin được rằng một người lại có thể nhất loạt phóng đến mười mấy mũi ám khí không chệch phát nào mà lại xuất thủ thần tốc đến như vậy.
Nhất Thạch không thấy đau, bởi vì cánh tay lập tức tê dại đi, buông rơi thanh kiếm.
Bên kia Tôn Kiếm chẳng khác gì con mãnh sư xông thẳng vào Nhất Tuyên đạo nhân, tựa hồ không biết trong tay Nhất Tuyền đang cầm trường kiếm đâm tới, không biết rằng kiếm là một thứ binh khí có thể giết người.
Khi đã lên cơn thịnh nộ thì cho dù trước mặt có thiên binh, vạn mã cũng bất chấp, dám một mình với hai bàn tay không một tấc sắt xông vào.
Nhất Tuyên đạo nhân không ngờ trên đời lại có kẻ liều lĩnh đến thế.
Lão vừa kinh hãi chững lại giây lát thì đã bị đối phương chộp lấy lưỡi kiếm, một bàn tay bằng xương bằng thịt.
Chỉ nghe rắc một tiếng khô giòn, thanh kiếm thép được luyện rất tinh xảo bị

gãy thành hai đoạn.
Đương nhiên bàn tay Tôn Kiếm cũng túa máu.
Nhưng Tôn Kiếm không lưu tâm đến vết thương của mình. Chỉ cần hạ gục đối phương, còn tất cả những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng!
Không những Nhất Tuyên kinh sợ mà cả Nhất Vân đang lao kiếm vào Thiết Thành Cương cũng sững lại.
Chính trong giây lát bấn loạn đó, chợt thấy một nhân ảnh ở đâu lao vào như ánh chớp.
Khách nhân chỉ thấy một nhân ảnh máu xám lướt vào như cơn lốc mà không ai kịp nhận ra người đó cao hay thấp, gầy hay béo?
Chỉ nghe người đó phát ra mấy tiếng:
- Ai vô lễ với Lão Bá đều phải chết!
Chín tiếng phát ra chẳng mất bao nhiêu thời gian, nhưng khi chín tiếng đó vừa dứt thì Hoàng Sơn Tam Hữu đều đã biến thành ba cái thây ma rồi.
Cả ba hầu như đoạn khí cùng một lúc.
Nhân ảnh màu xám vừa lao vào, trong tay một mũi dao găm đã cắm phập vào tim Nhất Tuyên đạo nhân.
Hắn còn chưa kịp kêu lên thì người kia đã vung thiết chưởng đánh vào đầu Nhất Thạch.
Nhất Vân hoảng kinh quay lại vung kiếm chém, nhưng mũi kiếm chưa tới nơi thì con dao vừa rút khỏi ngực Nhất Tuyên đã vạch một đường ngắn đứt ngang cổ họng!
Tiếng kêu của Nhất Vân bị chặn lại giữa chừng, tiếp ngay sau âm thanh khô khốc của bộ não Nhất Thạch bị vỡ, thanh âm đó chỉ có thể nghe thấy từ dưới địa ngục mà thôi!
Khi thi thể Hoàng Sơn Tam Hữu từ từ đổ xuống cũng là lúc sát thủ dùng tay phải hứng lấy tia máu còn nóng hổi từ cổ họng Nhất Vân bôi lên mặt mình làm cho bộ mặt trở nên đỏ lòm nhìn kinh khủng hơn một tên ác quỷ!
Thật ra hắn chẳng cần phải làm như thế người ta cũng chẳng còn hồn vía nào để nhận diện mạo của mình.
Đối với hạng người võ lâm thì giết một lúc hai ba mạng người chẳng phải là điều gì ghê gớm.
Điều làm người ta kinh hồn bạt vía là thủ đoạn và phương thức giết người.
Chỉ có thể dùng mấy từ sau để hình dung:
phàm tốc, chuẩn xác và tàn khốc.
Không một người nào có mặt tại trường từng thấy một sát thủ nào giết người phàm tốc, chuẩn xác và tàn khốc đến thế.
Mọi người vừa kịp định thần thì sát thủ đã biến mất. Không ai nhận ra hắn xuất hiện từ đâu và biến đi hướng nào, thậm chí có người cho rằng những gì vừa xảy ra là một cơn ác mộng.

Nhưng sự thật vẫn còn sờ sờ trước mắt:
Nhất Tuyên bị đâm thủng ngực, đúng giữa tim không sai một phân, đầu Nhất Thạnh bị đánh vỡ nát và cổ họng Nhất Vân bị đứt lìa.
Lão Bá ra lệnh cho Lục Hương Xuyên kiểm tra xem trong hai bàn tay mà Thiết Thành Cương mang tới giữ chứng cứ gì.
Lục Hương Xuyên khá vất vả mới gỡ được hai nắm tay khô cứng đó, thấy bên trong cầm một chiếc tua kiếm màu vàng, tay kia giữ một mảnh vải cũng màu vàng dứt ra từ tà áo.
Chẳng khó khăn gì để xác định tua kiếm là của Nhất Thạch, còn mảnh vải được dứt ra từ áo của Nhất Tuyên.
Thật ra lúc này chẳng cần đến chứng cứ nữa, vì Hoàng Sơn Tam Hữu có phải hung thủ hay không điều đó không quan trọng.
Những lời mà sát thủ vừa tuyên bố trước mọi người mới là quan trọng:
- Ai vô lễ với Lão Bá đều phải chết!
Không ai phản đối điều này và mọi người không quên câu đó, nhất là Mạnh Tinh Hồn lại càng không thể quên.
Lúc Hoàng Sơn Tam Hữu đoạn khí cũng là lúc Mạnh Tinh Hồn rời khỏi Cúc Hoa Viên của Lão Bá.
Hắn chẳng cần ở lại làm gì nữa.
Những điều mắt thấy tai nghe trong một khắc vừa qua đủ xác minh Tôn Ngọc Bá là hạng người thế nào.
Thông thường mỗi khi Mạnh Tinh Hồn giết người, bước đầu tiên là xác định xem đối phương là hạng người nào. Thật ra nhiều khi việc xác định rất đơn giản, chẳng cần phải đến tận sào huyệt của người sắp bị giết.
Nhưng lần này hắn cho là quan trọng nên mới đích thân tới tận nơi với tư cách là người tới chúc thọ cải danh thành Trần Chí Dân.
Đương nhiên sau khi xác định xong là hắn đi ngay, đó là nguyên tắc.
Còn những việc khác thì hắn không cần quan tâm, cho dù là việc động trời đi nữa.
Bây giờ thời hạn mà Cao lão đại định ra cho hắn để giết Tôn Ngọc Bá chỉ còn một trăm mười ba ngày nữa.
Như thế là hành động giết người được triển khai.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 4
Tôn Kiếm

Tôn Kiếm là người bình sinh ghét nhất những kẻ hành sự không dứt khoát, vì hắn thích làm việc gì là phải tới nơi tới chốn.
Lão Bá lệnh cho hắn đến tìm Mao Uy, thế là hắn cứ từ nhà thẳng đến tư thất của Mao Uy, không tạt ngang rẽ tắt.
Mao Uy đang ngồi trong đại sảnh uống rượu với một thuộc hạ tên là Trí Tương thì có một tên môn đinh mang vào một tấm danh thiếp trên mặt chỉ viết hai chữ:
Tôn Kiếm.
Mao Uy nhíu mày hỏi:
- Ngươi đã từng nghe thấy tên này chưa?
Trí Tương đáp:
- Hình như là nhi tử của Tôn Ngọc Bá.
Mao Uy càng nhíu đôi mày lại chặt hơn, hỏi tiếp:
- Tôn Ngọc Bá ư? Có phải đó là nhân vật được mệnh danh là Lão Bá không?
Trí Tương gật đầu:
- Không sai! Hắn thích người khác gọi mình là Lão Bá.
Mao Uy lại hỏi:
- Nhi tử của hắn đến tìm ta có viêc gì?
Trí Tương trầm ngâm nói:
- Nghe đâu Lão Bá rất thích kết giao bằng hữu. Rất có khả năng lão muốn giao hảo với đại gia.
Thật ra Trí Tương đoán rằng có nguyên nhân gì đó khác thường, nhưng thấy chẳng việc gì mà phải nói ra những điều chủ nhân không muốn để gánh lấy cơn thịnh nộ vô ích.
Mao Uy cười nói:
- Nếu đã thế thì cho mời hắn vào đi!
Tôn Kiếm không phải đợi mời đã tự đi vào, vì hắn không thích đứng chờ trước cổng nhà người khác.
Không ai ngăn cản hắn. Thật tình có vài người định ngăn lại nhưng đều bị đánh bò lê ra cả rồi.
Mao Uy đứng bật dậy trừng mắt nhìn khách.
Tôn Kiếm không cần chạy, nhưng chỉ lướt ba bốn bước là tới cửa đại sảnh rồi.
Mao Uy thấy thân pháp người này phàm tốc như vậy không khỏi kinh sợ, lên tiếng hỏi:
- Các hạ họ Tôn?
Tôn Kiếm gật đầu, phản vấn:
- Ngươi là Mao Uy đúng không?
- Không sai! Các hạ có việc gì?
- Tới đây để hỏi ngươi một câu.

Mao Uy đưa mắt ra hiệu cho Trí Tương xong mới nói:
- Cứ hỏi!
Tôn Kiếm đi ngay vào việc:
- Có phải ngươi quan hệ bất chính với vợ của một người là Phương Ấu Tần không?
Mao Uy bỗng biến sắc.
Từ hậu sảnh có mấy tên thủ hạ bước ra, dẫn đầu là một tên bảo tiêu mặt sẹo, sấn tới vung chưởng định đánh vào ngực Tôn Kiếm.
Tôn Kiếm chợt trừng mắt quát:
- Ngươi dám ư?
Aùnh mắt và tiếng quát của hắn có uy lực rất lớn làm tên mặt sẹo giật mình rụt tay lại.
Tuy nhiên bát cơm bưng trên tay chẳng phải được ăn không. Nhiều khi vì nó mà phải liều mạng.
Mấy năm gần đây thế lực của Mao Uy ngày càng lớn, vì thế bọn thủ hạ hiếm có cơ hội phải bán mạng vì chủ nhân. Kẻ địch vừa nghe danh Mao Uy đã mất vía, cần gì động thủ nữa?
Thời gian này bọn thủ hạ sống thoải mái nhàn tản, hầu như bưng bát cơm chẳng phải đổ mồ hôi, bởi thế đây là cơ hội tốt để chứng tỏ mình chẳng phải kẻ ăn không.
Tên mặt sẹo lại vung tay xuất một quyền đánh vào ngực Tôn Kiếm.
Tôn Kiếm bất thần chộp lấy uyển mạch đối phương vặn trái ra phía sau.
Chỉ nghe rắc một tiếng, chẳng hay tên mặt sẹo bị sai khớp hay gãy xương, chỉ thấy hắn hự lên một tiếng, người xoay lại rồi rũ xuống như gà vừa bị cắt tiết.
Tôn Kiếm cảm thấy mình xuất thủ hơi quá tay chút ít, bởi vì đối với hạng người này chẳng cần phải phí hơi sức đến thế.
Nhưng từ nhỏ hắn đã quen, rằng hành động chỉ cốt đạt mục đích mà chẳng quan tâm đến thủ đoạn. Tốt nhất là đè bẹp ý chí phản kháng của đối phương ngay từ đầu.
Bọn thủ hạ cùng lao ra với tên mặt sẹo quả nhiên không ai dám vọng động nữa.
Bát cơm ăn là thiết yếu, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn nhiều!
Tôn Kiếm không để ý đến bọn lâu la này, trừng mắt nhìn Mao Uy hỏi:
- Ta vừa hỏi ngươi câu gì có nghe không?
Mao Uy mặt đỏ bừng, xương yết hầu nhô lên, nghiến răng nói:
- Việc đó liên quan gì đến ngươi chứ?
Tôn Kiếm chợt xuất thủ như chớp vung trảo chộp vào sườn Mao Uy.
Chiêu đó chẳng phải dùng loại võ công tinh diệu gì, và cũng chẳng biến hóa nhưng vô cùng chính xác và thần tốc đến nỗi Mao Uy hoàn toàn không kịp

phản ứng.
Hắn rú lên một tiếng còn thê thảm hơn cả tên thuộc hạ mặt sẹo.
Tôn Kiếm nói:
- Lần này ta không đánh vào mặt ngươi, cho ngươi còn có cơ hội vác mặt ra đường.
Lần sau thì không khách khí như vậy đâu!
Nói xong kéo Mao Uy đang lăn lộn trên nền đất lên, nói tiếp:
- Ta hỏi gì ngươi phải trả lời. Bây giờ ngươi rõ rồi chứ?
Mao Uy bị chộp ngực áo, chân run rẩy tưởng định té lần nữa, mặt tái xanh, mồ hôi nhỏ từng giọt to như hạt đậu xuống đất, nghiến răng gật gật đầu.
Tôn Kiếm trầm giọng:
- Ngươi tằng tịu với vợ Phương Ấu Tần, có chuyện đó không?
Mao Uy lại gật đầu.
Tôn Kiếm hỏi tiếp:
- Ngươi còn định tiếp tục quan hệ bất chính với con chó cái đó nữa không?
Mao Uy lắc đầu, miệng bỗng phát ra âm thanh khàn khàn cố lắm mới nghe rõ:
- Nữ nhân đó đúng là chó cái. Là một con điếm....
Tôn Kiếm thấy trong mắt đối phương phát ra những tia căm hận, biết rằng sau này hắn không bao giờ đi lại với nữ nhân kia nữa, nhất định hắn sẽ trút mối hận hôm nay mà mình phải chịu lên đầu con điếm đó....
Trên đời hầu hết đều đổ lỗi lên đầu người khác, rất ít người nhìn nhận tội lỗi của mình.
Tôn Kiếm tỏ ra hài lòng:
- Thôi được! Chỉ cần ngươi thôi quan hệ với nữ nhân đó thì có thể sống dài thêm một chút!
Mao Uy thở phào một hơi, cho rằng sự việc tới đây là kết thúc.
Nào ngờ Tôn Kiếm lại nói:
- Nếu sau này biết nữ nhân đó vẫn còn tằng tịu với nam nhân khác, ta vẫn cứ tìm hỏi tội ngươi.
Mao Uy kinh sợ kêu lên:
- Nữ nhân đó đã quen thói đàng điếm rồi, tôi làm sao quản được nó?
Tôn Kiếm nhìn sâu vào mắt đối phương rồi chậm rãi nói:
- Ta tin rằng ngươi nhất định sẽ tìm được biện pháp!
Aùnh mắt Mao Uy chợt sáng lên. Hắn vội gật đầu:
- Tôi hiểu rồi!
Mãi đến lúc đó Tôn Kiếm mới lộ một nét như là nụ cười, nói:
- Rất tốt! Hạng nữ nhân mà theo ngươi đã thành thói quen như vậy thì bất cứ lúc nào cũng vụng trộm theo nam nhân. Nhưng đây nó không cần vụng trộm nữa mà còn công nhiên thách thức phu quân của mình dựa vào uy thế của

ngươi. Bây giờ ngươi đã tìm được biện pháp tốt nhất thì thực hiện sơm sớm một chút.
Mao Uy gật đầu:
- Tôi hiểu!
Tôn Kiếm lại duỗi tay chộp vào sườn bên trái vẫn còn lành lặn của Mao Uy rồi móc ngược lên khiến tên này thót người lại, bao nhiêu rượu thịt vừa nốc vào đã trào hết ra.
Tôn Kiếm cười nói:
- Lần này ta chưa muốn đánh ngươi đâu, chỉ để ngươi nhớ rằng ta là người thế nào.
Vừa rồi đã làm Mao Uy gãy ít nhất ba cái xương sườn mà còn bảo chưa đánh, ngay cả Trí Tương đứng lùi vào góc tường bay mất cả hồn vía, nghe câu đó cũng phải dở cười dở khóc.
Nhưng hắn nói sao thì mọi người phải nghe như vậy, biết làm gì được?
Tôn Kiếm đến bên cầm lấy bình rượu tu một hơi rồi bỗng nhăn mặt nói:
- Bọn ngươi là đồ chó chết! Ngay cả rượu ngon rượu dở cũng không biết phân biệt thì còn biết thế quái nào là nữ nhân xấu hay tốt?
Mao Uy tuy vẫn còn ôm bụng vì đau, nhưng cố mỉm miệng cười một cách khổ sở nói:
- Nữ nhân họ Phương đó tuy là thứ điếm đàng, nhưng phải thừa nhận là.... bốc lửa!
Tôn Kiếm chợt hỏi:
- Vậy còn nữ nhân của ngươi thì sao?
Mao Uy chợt biến sắc, ấp úng:
- Nó.... chúng nó.... không sánh được họ Phương đâu!
Tôn Kiếm nhíu mày nhìn hắn rồi chợt cười nói:
- Ta không tin! Ngươi cả rượu còn không biết uống, tất nhiên chẳng hiểu gì nữ nhân!
Vừa dứt câu chợt bước nhanh vào hậu sảnh.
Hắn đã để ý thấy sau bình phong có mấy nữ nhân đang đứng nhìn trộm, xông vào túm một ả kéo ra vác trên vai.
Nữ nhân đó hình như sợ quá đã ngất đi, không thấy động tĩnh.
Mao Uy tái mặt kêu lên:
- Ngươi.... ngươi làm gì thế?
Tôn Kiếm thản nhiên đáp:
- Chẳng làm gì cả! Chỉ định làm cái chuyện mà ngươi thường làm thôi!
Rồi một tay chộp lấy uyển mạch của Mao Uy quát:
- Dẫn ta đi!
Chắc rằng Tôn Kiếm chẳng đến nỗi sợ người ám toán, làm thế chỉ để tránh phiền phức thôi.

Mao Uy đành phải bước theo hắn, khóc lóc nói:
- Chỉ cần ngươi thả Phụng Quyên ra, ta sẽ đưa ngươi một nghìn lượng bạc.
Tôn Kiếm hỏi:
- Nó đáng giá nhiều tiền đến thế sao?
Mao Uy nghiến răng không đáp.
Tôn Kiếm lại hỏi:
- Ngươi rất yêu cô ta phải không?
Mao Uy vẫn không trả lời.
Tôn Kiếm cười nói:
- Thế là tốt. Để lần sau trước khi ngươi lèm nhèm với vợ người khác, cần phải nghĩ đến nữ nhân của mình.
Ngoài cửa đã có một con tuấn mã đứng chờ sẵn.
Tôn Kiếm vừa bước ra khỏi cửa đã nhảy phắt lên ngựa, không để đối phương kịp có phản ứng. Đó là thói quen của hắn.
Ngựa phi được năm sáu dặm, nữ nhân mà Tôn Kiếm vác trên vai bỗng cười lên khúc khích.
Tôn Kiếm nói:
- Thì ra không phải là cô đã ngất đi!
Phụng Quyên cười đáp:
- Thiếp đâu có ngất! Chỉ giả bộ vậy thôi mà. Thiếp đã có ý theo chàng đi....
Tôn Kiếm hỏi:
- Vì sao?
Phụng Quyên trả lời hết sức tự nhiên:
- Vì chàng là một nam tử hán thật sự. Thiếp biết rằng người như chàng sẽ rất mạnh mẽ....
Tôn Kiếm ngắt lời:
- Mao Uy đối với cô không tốt hay sao?
Phụng Quyên cười đáp:
- Tuy hắn rất nhiều tiền nhưng hết sức bủn xỉn. Nếu không tốt với thiếp thì làm sao dám bỏ ra một nghìn lạng?
Tôn Kiếm gật đầu nhưng không nói gì.
Phụng Quyên vẫn tiếp tục tuôn ra:
- Thiếp không chịu nổi hạng người như hắn! Ồ.... nằm thế này không thoải mái chút nào. Chàng buông thiếp xuống được không? Thiếp chỉ muốn nằm trong lòng chàng....
Tôn Kiếm lắc đầu.
Phụng Quyên thở dài:
- Chàng là người thật kỳ quặc!
Tôn Kiếm vẫn nín thinh, ra roi giục ngựa.
Trước mặt là một khu rừng vắng vẻ, không thấy bóng người nào.

Phụng Quyên bắt đầu lo lắng, không nhịn nổi lên tiếng hỏi:
- Chàng còn định đưa thiếp đi đâu nữa?
Tôn Kiếm lãnh đạm trả lời:
- Đến một nơi mà cô không ngờ tới.
Phụng Quyên thở phào, cười nói:
- Thiếp biết chàng muốn được kích thích mạnh. Thật ra trong chuyện này.... Ở đâu cũng thế cả!
Tôn Kiếm vẫn im lặng.
Một lúc, Phụng Quyên chợt nói:
- Thiếp biết vợ của Phương Ấu Tần. Nó tên là Châu Thanh.
Tôn Kiếm chỉ ừm một tiếng.
Phụng Quyên liến thoắng:
- Châu Thanh đúng là hạng dâm đãng thành tính, ngày nào cũng tơ tưởng đến chuyện ân ái. Muốn nó bỏ thói điếm đàng chẳng khác gì bắt chó thôi ăn phân. Thiếp thật không hiểu nổi Mao Uy sẽ làm cách nào để nó không tằng tịu với người khác nữa.
Tôn Kiếm nói:
- Một con điếm đã chết thì không còn tằng tịu với ai nữa!
Dứt lời đột nhiên buông tay đang giữ Phụng Quyên, nữ nhân lại rơi từ vai xuống đất chẳng khác gì một túi bột.
Rơi từ lưng ngựa xuống với tốc độ không chậm, đương nhiên chẳng phải là điều dễ chịu gì.
Phụng Quyên cố nén đau kêu lên:
- Chàng làm gì thế?
Tôn Kiếm đã phi tới chừng tầm tên, quay ngựa lại đưa mắt lạnh lùng nhìn thiếu nữ nằm rũ rượi dưới đất.
Phụng Quyên cố nhỏm dậy duỗi tay nói:
- Kéo thiếp lên với!
Tôn Kiếm lạnh nhạt trả lời:
- Nếu ta định kéo ngươi lên thì đã không để rơi xuống.
Phụng Quyên nở một nụ cười thật quyến rũ nhưng cơn đau và nỗi sợ hãi đã làm mặt thị bị méo mó đi.
- Chàng cướp thiếp đi, chẳng lẽ chỉ đem tới vứt xuống đây hay sao?
Tôn Kiếm gật đầu xác nhận:
- Hoàn toàn đúng!
Phụng Quyên gào lên:
- Chàng làm thế có ý gì?
Tôn Kiếm nhếch môi cười rồi quay ngựa phi thẳng. Hắn xưa nay không quen giải thích với người khác mọi hành động của mình, đặc biệt với nữ nhân.

Phụng Quyên nghiến chặt răng rồi bỗng chồm lên cất tiếng chửi.
Thị tuôn ra những lời chửi rủa độc địa nhất mà người ta có thể dùng, cả những từ mà phần lớn rất hiếm khi dùng.
Chửi chán, thị đột nhiên òa lên khóc, không phải vì đau, cũng không phải vì sợ Ở lại trong rừng vắng một mình.
Thị khóc vì biết Mao Uy sẽ không bao giờ tin vào lời mình rằng Tôn Kiếm đã không làm gì cả.
Nếu Tôn Kiếm có làm gì thì chắc rằng thị đã không phải thương tâm như thế.
Những nữ nhân không biết thế nào là nhục nhã mới đúng là vô sỉ nhất.
Phụng Quyên thuộc hạng người này.
Khi bị người khác làm nhục thị mới thích thú, nếu không thị lại thấy sỉ nhục.
Phụng Quyên không sao hiểu được hành động đó của Tôn Kiếm, không biết hắn làm thế nào cốt để Mao Uy hiểu rằng việc nữ nhân của mình bị người khác làm nhục là thế nào.
Hành vi đó gọi là lấy răng chọi răng, lấy tội ác trả thù tội ác.
Lão Bá tuy biết rằng dùng phương pháp đó để trừng phạt không phải là cách tốt lành gì, nhưng ông chưa nghĩ ra cách gì tốt hơn.
Đó không phải là chủ ý của Lão Bá vì ông không ra lệnh làm như vậy. Xưa nay ông để thuộc hạ và Tôn Kiếm tùy ý hành động theo cách của mình, cốt sao hoàn thành được nhiệm vụ.
Tuy vậy Lão Bá không phải không đoán biết Tôn Kiếm sẽ trừng phạt đối phương bằng cách nào vì ông biết rõ tính nhi tử của mình.
Tôn Kiếm xuống ngựa, không nhịn được cười. Hắn hài lòng nghĩ rằng cho dù Lão Bá thân hành xử việc này cũng không thể có biện pháp trừng phạt hoàn hảo như mình.
Mãi đến hoàng hôn mà Lão Bá vẫn lúi húi trong khu vườn của mình bắt sâu, tỉa lá.
Ông có thú vui đặc biệt là làm vườn, vì thế muốn tự mình chăm sóc những luống hoa yêu thích, và phải thừa nhận ông làm rất tận tụy và thành thạo chẳng kém gì một người thợ làm vườn chuyên nghiệp.
Cho tới khi Văn Hổ và Văn Báo về tới trang, Lão Bá mới buông tay kéo ra khỏi khu vườn.
Thú vui là thú vui, còn công việc vẫn là công việc, không để thú vui ảnh hưởng đến công việc.
Đó là nguyên tắc hành sự của những nhân vật lớn.
Văn Hổ và Văn Báo đang ở độ tuổi thiếu niên, mới ngoài hai mươi nhưng mặt đã có nếp nhăn, trông già hơn tuổi nhiều.
Bây giờ vẻ mặt chúng trông càng hốc hác, chắc rằng hai ngày vừa qua chúng phải rất cố gắng để hoàn thành công việc.

Nhưng dù vất vả bao nhiêu, chỉ cần làm hài lòng Lão Bá, chỉ cần ông khen ngợi một tiếng thì mọi nhọc nhằn đều tan biến.
Lão Bá cười hỏi:
- Công việc của các ngươi hoàn thành rồi chứ?
Văn Hổ cúi người đáp:
- Dạ!
Lão Bá nói:
- Hãy kể lại cho ta nghe các ngươi đã thực hiện nó thế nào!
Văn Hổ bắt đầu:
- Chúng tôi dò biết được Từ đại bảo chủ có một nhi nữ nên đã tìm cách bắt cô ta....
Lão Bá ngắt lời:
- Nhi nữ của Từ Thanh Công bao nhiêu tuổi? Đã có chồng chưa?
Văn Hổ đáp:
- Thị năm nay đã hai mươi mốt tuổi nhưng vẫn chưa lấy chồng. Về sắc, không thể coi thị là người đẹp, hơn nữa tính khí lại rất đỏng đảnh khó chịu. Nghe nói trước đây từng có người đến cầu hôn nhưng chính thị do thất ý gì đó mà đuổi cả song thân của tân lang ra khỏi bảo.
Lão Bá gật đầu:
- Nói tiếp đi!
Văn Hổ tiếp tục kể:
- Chúng tôi lại tìm cách làm quen với Giang gia huynh đệ, chuốc cho hai tên say rượu sau đó đưa Từ cô nương vào....
Văn Báo tiếp lời:
- Hai tên dâm tặc đó say rượu, thấy nữ nhân chẳng khác gì ruồi nhặng đánh hơi được mùi huyết tanh, chẳng cần biết đối phương là ai lập tức xúm tới hành động.
Văn Hổ thêm:
- Chờ chúng hành động xong chúng tôi mới xuất thủ giáo huấn cẩn thận....
Văn Báo cướp lời:
- Chúng thuộc hạ rất cẩn thận, lưu tâm không để phạm vào những yếu huyệt, thực hiện đúng chỉ thị của lão nhân gia, đảm bảo ít nhất ba tháng chúng không thể dậy nổi khỏi giường.
Văn Hổ luyện Đả Hổ quyền, còn Văn Báo luyện Thiết Sa Chưởng.
Võ công của chúng cũng như phần lớn những thuộc hạ khác của Lão Bá, xuất thủ không có nhiều biến hóa, cũng không tinh diệu nhưng vô cùng chuẩn xác và thần tốc.
Lão Bá thường nói rằng võ công không phải là để thưởng ngoạn, do đó cốt yếu là phải thắng được đối phương.
Giá như huynh đệ họ Giang tỉnh táo thì có thể động thủ quá chiêu nhưng

chúng lúc đó đã say mềm đành bò ra chịu trận, kết quả là hai tên nằm trong vũng nước sền sệt gồm cả rượu thịt do chúng ói ra lẫn với máu.
Văn Hổ kể tiếp:
- Sau đó chúng tôi tìm một chiếc kiệu ném cả ba vào trong đó rồi đưa tất cả đến trước thư phòng của Từ Thanh Công.
Văn Báo thêm:
- Chỉ tiếc rằng không được nhìn thấy vẻ mặt của Từ lão nhi lúc đó xem thế nào....
Tới đó, liếc nhìn vẻ mặt của Lão Bá, Văn Báo vội vàng nín bặt lại.
Nét mặt Lão Bá tuy không có biểu cảm gì nhưng nụ cười đã tắt mất từ trước.
Văn Hổ, Văn Báo bắt đầu cảm thấy luống cuống lo sợ, biết rằng mình đã hành động sai lầm.
Bất cứ ai nếu hành động sai lầm tất phải bị trừng phạt, không một người nào ngoại lệ.
Hồi lâu, Lão Bá mới trầm giọng hỏi:
- Các ngươi có biết đã sai lầm chỗ nào không?
Văn Hổ, Văn Báo cùng cúi gục đầu.
Lão Bá nói:
- Huynh đệ họ Giang phải nằm liệt giường ba tháng hoặc hơn nữa là xứng tội. Từ Thanh Công xử sự bất công, đáng phải được giáo huấn. Về mặt này các ngươi hành động đúng.
Tới đó, mặt ông lộ vẻ nghiêm khắc, nói tiếp:
- Nhưng nữ nhi của Từ Thanh Công đã phạm tội gì? Căn cứ vào đâu mà các ngươi trừng phạt cô ta thê thảm như vậy?
Văn Hổ, Văn Báo càng cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, mồi hôi trên trán toát ra từng hạt lớn.
Khi Lão Bá tức giận thì không ai dám nhìn thẳng vào mặt ông.
Lại một lúc nữa, giọng Lão Bá có phần bớt gay gắt:
- Ai đã đề xuất chủ ý đó?
Văn Hổ vội đáp:
- Thuộc hạ!
Văn Báo cũng tranh lời:
- Chính là ý của thuộc hạ!
Lão Bá nhìn hai người đứng ủ rũ trước mặt, ánh mắt tức giận lại dịu đi mấy phần, trầm giọng nói:
- Văn Hổ bản tính thật thà, nhất định không đề xuất chủ ý tàn nhẫn này.
Văn Báo rầu rĩ nói:
- Đại ca vốn cũng không đồng tình với việc đó....
Lão Bá chắp tay ra sau lưng đi quanh quẩn một lúc rồi đến trước mặt Văn Báo nói:

- Ta biết ngươi còn chưa lấy vợ....
Văn Báo chẳng hiểu việc chưa lấy vợ của mình thì có ăn nhập gì việc đang bàn ở đây, thấp giọng đáp:
- Dạ....
Lão Bá ra lệnh:
- Hãy lập tức cầm thiếp của ta đến Từ Gia Bảo cầu thân hỏi Từ cô nương làm vợ!
Văn Báo như bị sét đánh ngang đầu, mặt đỏ bừng rồi tái xám đi, lắp bắp:
- Việc này.... việc này thuộc hạ không....
Lão Bá quát to:
- Không nói gì nữa. Bảo ngươi đi cầu hôn là ngươi phải đi! Ngươi đã hại một đời con gái của người ta, bởi thế ngươi phải chịu tránh nhiệm!
Đương nhiên bất cứ ai phạm phải sai lầm đều chịu sự trừng phạt, nhưng hình thức trừng phạt như thế có lẽ chỉ Lão Bá mới nghĩ ra được.
Văn Báo đưa tay lau mồ hôi trán hỏi:
- Nếu Từ đại bảo chủ không chấp nhận thì sao?
Lão Bá khẳng định:
- Hắn nhất định sẽ không cự tuyệt, nhất là vào thời điểm này.
Từ bảo chủ đương nhiên không thể cự tuyệt, lúc này chỉ sợ nhi nữ không lấy được chồng, huống chi Văn Báo đang là thiếu niên rất có triển vọng.
Văn Báo không dám nói gì thêm, cúi đầu thiểu não lui ra.
Ra khỏi Cúc Hoa Viên, Văn Hổ mới vỗ vai lão đệ nói:
- Làm gì mà ngươi mang bộ mặt đưa đám thế? Ngươi lẽ ra nên lấy vợ lâu rồi mới phải. Có vợ rồi, ngươi sẽ biết việc đó rất cần thiết, mà còn thích thú nữa, chẳng tệ lắm đâu! Thậm chí có những cái hay của nó....
Văn Báo xì một tiếng, lẩm bẩm:
- Hay ho cái con khỉ! Đúng là quỷ tha ma bắt....
Văn Hổ làm ra vẻ một người sành sỏi:
- Sao lại không hay chứ? Lão đệ ngươi xem này, đi đâu về đều có cơm ngon, canh ngọt chờ sẵn, mùa đông tháng giá ngươi từ giá tuyết mới về nhà là có lò sưởi nóng rực lên rồi..... Văn Báo nói:
- Tôi có biết một câu tục ngữ, không biết đại ca đã từng nghe bao giờ chưa?
- Câu gì vậy?
- Không phải tất cả những người ăn trứng gà đều phải nuôi gà mái.
Văn Hổ cười nói:
- Nhưng làm gì hơn mình có sẵn? Ngươi muốn ăn khi nào cũng được mà! Còn ở ngươi ngươi cứ việc nếm trứng gà trứng vịt bao nhiêu tùy thích!
Văn Báo thở dài:
- Thật ra tiểu đệ cũng không phản đối chuyện lấy vợ. Nhưng phải lấy một con hổ cái như vậy thì ai mà chịu được?

Văn Hổ nói:
- Ta cũng biết một câu tục ngữ, không biết ngươi đã từng nghe bao giờ chưa....
- Câu gì?
- Nữ nhân cũng như con ngựa, còn nam nhân là kỵ sĩ. Chỉ cần một tay kỵ sĩ cứng cựa thì dù gặp phải loại ngựa bất kham thế nào cũng thuần phục được tất. Ngươi bắt nó đi phía đông, nó quyết không dám dông về phía tây đâu!
Y lại cười cười nói thêm:
- Tỷ như chị dâu ngươi đó, trước kia nào có hay ho gì? Nhưng bây giờ....
Văn Báo hỏi vặn:
- Chẳng lẽ bây giờ chị ấy thuần tính hơn?
Văn Hổ ngẩng đầu, hùng hồn đáp:
- Chứ sao! Bây giờ dần dần cô ấy cũng hiểu ra trong gia đình ai là chủ....
Hắn còn chưa kịp nói xong câu thì từ hoa viên một phụ nữ cao lớn xồng xộc bước tới trừng mắt nhìn Văn Hổ hỏi sừng sộ:
- Ngươi nói nghe coi, trong nhà ta ai là chủ?
Văn Hổ xịu ngay mặt lại, trông thảm hại như con gà trống vừa chọi thua, nhỏ nhẹ trả lời:
- Đương nhiên là bà!
Lão Bá thích làm vườn, không bao giờ để lại một chiếc lá sâu hoặc thừa, bởi vì như thế sẽ làm mất mỹ quan.
Thuộc hạ của Lão Bá cũng thế, tuy không nhiều nhưng ai cũng có phận sự và đủ năng lực hoàn thành phận sự của mình.
Hơn nữa tất cả đều rất trung thành với chủ. Lão Bá xưa nay chưa từng phàn nàn gì về chuyện đó.
Ông biết rõ chỉ cần sai bảo thủ hạ việc gì hợp với khả năng chúng đều hoàn thành.
Bởi thế mấy năm gần đây ông rất ít khi đích thân hành sự.
Chẳng phải vì Lão Bá đã không còn sức lực.
Ông tin rằng mình còn đủ khả năng khống chế bất cứ lực lượng nào dám phạm tới mình.
Ngày hôm đó bị Nhất Thạch đạo nhân chỉ kiếm vào cổ, ông đã thấy trong kiếm pháp của Nhất Thạch có tới ba chỗ sơ hở. Nếu lúc đó không có Lục Hương Xuyên phóng ám khí làm rơi kiếm đối phương, ông vẫn đủ thời gian đánh ngã Nhất Thạch.
Ông xuất thủ đúng vào thời gian tối hậu, trong lúc chiêu cũ của đối phương đã hết lực, chiêu mới chưa kịp thi triển. Hơn nữa lúc đó thấy ông không phản ứng, địch nhân nhất định có phần chủ quan.
Xuất thủ đúng thời cơ đó thường cầm chắc phần thắng, đối phương không kịp trở tay.

Nói thì dễ, nhưng chờ đến giây lát cuối cùng mới xuất thủ không phải ai cũng làm được. Nó đòi hỏi không những cần có bản tính trầm tĩnh, sự dũng cảm mà phải có bản lĩnh lớn và dày dạn kinh nghiệm.
Lão bá nhận ra rằng Lục Hương Xuyên tuy không phải con mình nhưng trung thành với ông còn hơn cả Tôn Kiếm.
Càng ngày Lão Bá càng tin tưởng thiếu niên này, định bụng truyền cho hắn một nửa sự nghiệp của mình.
Trong số thuộc hạ thì Lục Hương Xuyên bình tĩnh và cơ trí nhất. Sự nghiệp càng lớn thì càng cần đến những trợ thủ đắc lực như vậy.
Đó là điều bí mật mà trừ Lão Bá ra, không một ai biết cả.
Với những nhân vật như Lão Bá, đương nhiên có rất nhiều bằng hữu và cũng không ít địch nhân.
Có những địch nhân ông ra mặt đối địch không khoan nhượng, nhưng cũng có những thế lực mặc dù luôn tìm cách đối địch hoặc ngăn cản hành động của ông nhưng Lão Bá vẫn phải thận trọng.
Thập Nhị Phi Bằng Bang là một thí dụ.
Lão Bá biết rõ thế lực của bang phái lớn vào bậc nhất vùng bắc Đại Giang này, và hiểu rất rõ thủ đoạn của Bang chủ Vạn Bằng Vương.
Bởi thế lần này Lão Bá mới phái đích thân Lục Hương Xuyên đến Thập Nhị Phi Bằng Bang giải quyết sự vụ.
Công việc lần này hoàn toàn không phải quan trọng nguy hiểm gì hơn những lần khác, nhưng bỗng dưng Lão Bá tự nhiên cảm thấy lo lắng, dự cảm thấy có gì đó chẳng lành.
Băn khoăn hồi lâu, ông chợt thở dài nghĩ bụng:
- Ta lo lắng quá nhiều gì chứ. Chỉ sợ đó là biểu hiện của tuổi già....
Ông chợt nghĩ sang chuyện khác, nhớ tới thiếu niên hôm trước đến chúc thọ có danh thiếp ghi tên là Trần Chí Dân, đối với ông rất có ấn tượng nhưng không biết ngay sau khi vụ huyết án xảy ra đã biến đi đâu không để lại chút dấu tích.
Lão Bá không hề ngạc nhiên về vụ án đó. Tuy rất ít khi có người xông vào Cúc Hoa Viên giở trò càn quấy như Hoàng Sơn Tam Hữu nhưng với Lão Bá đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt.
Ông cũng không ngạc nhiên về người đã xuất thủ thần tốc hạ sát Hoàng Sơn Tam Hữu. Hiển nhiên ông đoán biết người đó là ai.
Bây giờ Lục Hương Xuyên đang ngồi trên xe ngựa. Y không nghĩ nhiều đến Vạn Bằng Vương là người mà mình sắp phải đối phó mà nghĩ đến người ám toán hôm trước xuất thủ hạ sát Hoàng Sơn Tam Hữu.
Người đó xuất thủ vô cùng thần tốc đến nỗi chàng cũng không thấy rõ diện mục nhưng cũng phần nào đoán ra đó là ai.
Lục Hương Xuyên tin chắc rằng Lão Bá nhất định biết người này nhưng

chàng không hỏi.
Việc gì Lão Bá đã không muốn nói thì trên đời không có bất cứ ai bắt ông hé răng được.
Lục Hương Xuyên có cảm giác rằng người đó là Hàn Đường.
Nhớ tới thân thủ phàm tốc và động giết người tàn khốc đó, Lục Hương Xuyên chợt nghĩ đến lời Lão Bá nói rằng những gì mà Hàn Đường làm thì trước đây chưa từng có ai làm và chỉ e sau này cũng không ai làm như thế.
Thời gian gần đây địa vị của Lục Hương Xuyên được củng cố, quyền hành lớn và thuộc hạ dưới quyền nhiều hơn trước. Tuy vậy, dù Lục Hương Xuyên đã dùng mọi phương pháp vẫn không sao dò được tung tích con người bí hiểm là Hàn Đường.
Không ai biết thân thế lai lịch của hắn, cũng không biết võ công hắn đến trình độ nào.
Mỗi người sống tới bốn năm mươi tuổi thường để lại lịch sử của mình, thế nhưng Hàn Đường lại không có, như thể trên đời không hề có người đó tồn tại vậy.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 5
Kình địch đối đầu

Chiếc xe ngựa được kết cấu thật tiện lợi, bên trong như một chiếc giường, có thể nằm nghỉ rất thoải mái.
Lục Hương Xuyên đi trên chiếc xe ngựa này suốt mấy trăm dặm cũng như nằm nghỉ ở nhà không chút mệt mỏi.
Lão Bá giành cho Lục Hương Xuyên sự chăm sóc đặc biệt đó để y có thể dồn tâm trí cho việc đối phó với Vạn Bằng Vương.
Chỉ chừng đó cũng đủ biết nhiệm vụ sắp tới của y quan trọng đến mức nào.
Chắc rằng nhiều người không hiểu vì lẽ gì mà Lão Bá chỉ do chiều lòng một vị bằng hữu lại mạo hiểm cả cơ nghiệp của mình, hơn nữa chung quy chỉ vì lòng si mê của một nam nhân với nữ nhi.
Lão Bá thường nói rằng một nam nhân vì ái tình mà mê muội là không đáng được trọng thị, thế mà nay nhi tử của Vũ Lão Đao không lấy được một thiếu nữ tên là Mặc Mặc cũng sinh trọng bệnh, ông lại không ngần ngại can thiệp vào một thế lực lớn như Vạn Bằng Vương, há chẳng mâu thuẫn?
Nhưng hơn ai hết, Lục Hương Xuyên hiểu tâm ý của Lão Bá trong việc này.
Vạn Bằng Vương từ lâu đã là đối tượng của Lão Bá.
Thập Nhị Phi Bằng Bang là môn phái lớn bậc nhất của võ lâm ở vùng Giang

Hoài, chỉ xem biểu hiện bề ngoài thì hùng hậu gấp trăm lần thế lực của Lão Bá.
Chỉ một số ít người sành sỏi mới biết, rằng trên thực tế thế lực của Lão Bá không hề thua kém Thập Nhị Phi Bằng Bang.
Cũng như một rừng không thể tồn tại hai chúa sơn lâm, hai thế lực hùng hậu như vậy không hùng bá suốt vùng Giang Hoài rộng lớn, bởi thế trước sau gì cũng phải biểu hiện thái độ.
Lần này nếu Vạn Bằng Vương chịu trả lại vị cô nương cho Vũ Lão Đao là song phương sẽ trở thành bằng hữu của nhau và hai thế lực sẽ tồn tại trong tình hữu hảo.
Nếu trái lại, Thập Nhị Phi Bằng Bang sẽ là thù địch của Lão Bá.
Về quan niệm này Lão Bá có thái độ vô cùng dứt khoát. Nếu không phải bằng hữu tức địch nhân chứ không còn con đường nào khác.
Trên thực tế người ta không có nhiều cơ hội để lựa chọn, vì nếu tự coi mình là địch nhân của Lão Bá cũng có nghĩa là sẵn sàng chấp nhận cái chết.
Nhưng vấn đề ở đây không đơn giản vì Vạn Bằng Vương không phải là người dễ chấp nhận thiện chí của người khác. Thậm chí lão sẵn sàng coi những ai không tuân thủ mình là kẻ thù, cho dù kẻ đó là Lão Bá đi nữa.
Trong trường hợp cả hai bên đều kiên trì lập trường cứng rắn của mình thì cuộc huyết chiến sẽ lập tức nổ ra.
Với thế lực như vậy, cho dù bên nào thắng cuộc thì cái giá phải trả cũng hết sức nghiêm trọng.
Lục Hương Xuyên hành sự vốn rất thận trọng và chu đáo. Y đã nắm rất kỹ tính cách của Vạn Bằng Vương.
Vạn Bằng Vương không phải họ Vạn, cũng không phải họ Vương.
Người ta đồn rằng lão vốn là con riêng không được thừa nhận của một nhân vật rất có địa vị trên võ lâm, nhưng đó chỉ là lời đồn không có căn cứ xác thực.
Không một người nào biết lai lịch của nhân vật đó trước mười bảy tuổi.
Chỉ biết rằng năm mười bảy tuổi, Vạn Bằng Vương đầu làm tiêu sư cho một tiêu cục, nửa năm sau được thăng làm tiêu đầu.
Năm mười chín tuổi, Vạn Bằng Vương giết chết chủ nhân của tiêu cục này rồi độc chiếm làm sở hữu của mình. Nhưng chỉ sau đó một năm hắn đem bán toàn bộ tiêu cục rồi sung làm chức bổ đầu ở địa phương.
Trong ba năm làm quan bổ đầu, Vạn Bằng Vương bắt được hai mươi chín tên đại cường đạo hung ác, giết đi tám tên nhưng lại tha bổng cho hai mươi mốt tên khác.
Hiển nhiên cả hai mươi mốt tên này ra sức khuyển mã để báo đáp ân huệ của Vạn Bằng Vương.
Và cũng từ đó danh tiếng của vị bổ đầu họ Vạn ở Giang Nam có võ công

cực cao và nghĩa khí ngất trời vang khắp giang hồ.
Mới hai mươi bốn tuổi, Vạn Bằng Vương từ chức bổ đầu và bắt đầu tổ chức Đại Bằng Bang, uy danh ngày một lớn, chẳng bao lâu trở thành bang phái hùng mạnh nhất nhì trên võ lâm và sau đổi thành Thập Nhị Phi Bằng Bang.
Thập Nhị Phi Bằng Bang có mười hai phân đàn ở khắp những trấn thành của Giang Nam, dưới mỗi phân đàn có bốn phân đường và dưới mỗi phân đường lại có tới bốn phân đà nữa.
Với thế lực hùng hậu đó, đến cả Cái Bang hàng trăm năm nay vẫn được coi là Đại bang đệ nhất võ lâm cũng phải nhường nhịn vài phần.
Còn Vạn Bằng Vương chỉ mấy năm trước chỉ là tên tiêu sư vô danh tiểu tốt không chút quyền hành nay đã trở thành kẻ đứng đầu bang phái lớn nhất nhì võ lâm, thủ hạ lên tới mười mấy nghìn người, tài sản không sao kể xiết.
Trước đây tiếng nói của tên tiêu sư không được ai đếm xỉa, nay Vạn Bằng Vương chỉ ra lệnh một tiếng là có hàng vạn người răm rắp tuân theo.
Cơ nghiệp đồ sộ đó không phải trên trời rơi xuống, cũng không nhờ hạnh vận mà có được.
Người ta nói rằng trên mình Vạn Bằng Vương có tới hơn bốn chục vết thương lớn nhỏ.
Một người bản tính thiện lương bao nhiêu qua chừng ấy trận chiến sinh tử cũng trở nên đáng sợ, huống chi Vạn Bằng Vương từ khi mới mười bảy tuổi bản tính đã là đáng sợ, không chút ngần ngại giết chủ nhân của mình để chiếm hữu cơ nghiệp.
Trong Thập Nhị Phi Bằng Bang có mặt hầu hết hai mươi mốt tên đại cường đạo năm xưa được Vạn Bằng Vương phóng thích, đặc biệt có hai nhân vật hắc đạo khét tiếng, một tên có biệt danh Hung Tăng là phản đồ của Thiếu Lâm Tự và một tên là Hoạt Cương Thi bá đạo của các băng cướp vùng Thần Châu.
Mấy năm gần đây giang hồ truyền ngôn rằng Vạn Bằng Vương đoạt được một pho bí kíp võ học gọi là Thất Cầm Chưởng của một vị Thiên Sơn đại hiệp Địch Điệp Công danh chấn thiên hạ năm xưa kết hợp với võ học từ lâu thất truyền của vị Thần Châu Quái Tẩu mà luyện thành một loại chưởng pháp không tiền khoáng hậu gọi là Vạn Phi Bằng tứ thập cửu thức uy lực không gì địch nổi.
Bởi thế ai cũng nghĩ đến chuyện đối địch với Vạn Bằng Vương là chẳng khác gì tự sát.
Lục Hương Xuyên ý thức được nhiệm vụ của mình trọng đại đến mức nào.
Lão Bá có thực hiện được lời hứa cứu giúp Vũ Lão Đao chuộc lại nữ hữu cho nhi tử ông ta, đồng thời tránh xảy ra xung đột với Vạn Bằng Vương hay không là tùy thuộc vào sự cân nhắc xử lý của Lục Hương Xuyên có chính xác phù hợp hay không?

Tuy đây là việc nhỏ nhưng có thể dẫn đến hậu quả vô cùng to lớn ảnh hưởng đến cục diện toàn võ lâm.
Mọi việc đều đã được cân nhắc cẩn thận vì thế trước khi đến gặp Vạn Bằng Vương, Lục Hương Xuyên đã có kế hoạch vẹn toàn.
Nhưng người xưa đã nói:
"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên".
Ai biết được kế hoạch sẽ được thực hiện hay không, cho dù mọi việc đều đã được cất nhắc cẩn thận?
Lục Hương Xuyên chỉ tâm niệm một điều rằng nếu không gặp phải trường hợp vạn bất đắc dĩ không nên động đến can qua.
Lão Bá và Vạn Bằng Vương chưa từng có mối quan hệ giao hảo, nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng, vì Lục Hương Xuyên đã có người tiến dẫn đáng tin cậy, đó là Nam Cung Viễn.
Nam Cung Viễn là đại biểu cuối cùng của Nam Cung Thế Gia đời nào cũng có nhân vật lừng danh giữ nhiều trọng trách trong triều kể cả hai ban văn võ.
Nhưng dòng họ Nam Cung đầy hiển hách nay còn xót lại một mình Nam Cung Viễn, tuy vẫn giữ nét hào hoa của một dòng họ đã từng nhiều đời công hầu vương tước nhưng ngoài nét hào nhoáng bên ngoài là sự tàn tạ về mọi phương diện, bởi vì không những mọi cung điện cơ nghiệp xưa của dòng họ Nam Cung đã bị cầm cố mà cả hậu nhân đáng kính của dòng họ đó là Nam Cung Viễn muốn tồn tại được cũng phải nhờ đến sự chu cấp của người khác.
Người bỏ ra phần lớn bố thí cho Nam Cung Viễn giữ nét hào hoa của tiên tổ là Lão Bá.
Lục Hương Xuyên không hiểu nhiều về mối quan hệ này, nhưng biết trong trường hợp cần thiết thì có thể nhờ cậy Nam Cung Viễn.
Nam Cung Viễn có quan hệ với Vạn Bằng Vương, nhưng cần những món chi tiêu theo kiểu vương giả đều được Lão Bá chu cấp.
Lục Hương Xuyên không tin rằng một người như Nam Cung Viễn lại dám cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của Lão Bá.
Chiếc xe ngựa dừng ở bìa rừng.
Trong rừng, một trung niên thư sinh đứng khoanh tay, dáng vẻ rất thanh thoát.
Trên bãi cỏ có một bầu rượu, còn có một tiểu đồng đứng bên hầu rượu, tay nâng chiếc đàn cổ.
Lục Hương Xuyên xuống xe đi thẳng đến trước trung niên thư sinh.
Thay cho lời chào, y sốt ruột hỏi:
- Nam Cung huynh, thế nào?
Aùnh mắt trung niên thư sinh lộ nét u uẩn:
- Lục huynh đấy ư? Chỉ sợ....
Lục Hương Xuyên cau mày hỏi:

- Thế nào? Hắn không chịu để huynh đệ tiếp kiến?
Trung niên thư sinh gật đầu:
- Chính thế. Hắn không muốn gặp Lục huynh.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Chẳng lẽ Nam Cung huynh không nói tới Lão Bá.
Nam Cung Viễn đáp:
-Vạn Bằng Vương nói rằng xưa nay không có quan hệ gì với Lão Bá....
Hắn ngập ngừng một lúc rồi mới nói thêm:
- Lão còn nói rằng.... không muốn quan hệ.
Lục Hương Xuyên buột miệng:
- Nam Cung huynh không thể làm hắn thay đổi thái độ hay sao?
Nam Cung Viễn trả lời ngay:
- Xưa nay chưa từng có ai làm Vạn Bằng Vương thay đổi thái độ, kể cả Hoàng Đế!
Lục Hương Xuyên gật đầu.
Y biết câu đó của đối phương là chính xác và thầm tự hiểu câu hỏi của mình là thừa.
Nhưng dù thế nào đi nữa, y cũng phải tìm cách kiến diện cho bằng được Vạn Bằng Vương, nếu không Lão Bá phái y tới đây làm gì?
Chuyến đi này chỉ có thể thành công mà không được phép thất bại, vì thế phải biết tạo ra những cơ hội kể cả trường hợp tưởng chừng vô vọng.
Nam Cung Viễn chợt nói:
- Còn chưa mất hết cơ hội. Cứ vào ngày đầu tháng. Vạn Bằng Vương lại tổ chức tuyển chọn người quản lý....
Trong đầu Lục Hương Xuyên lập tức nảy ngay ra một ý, liền nói:
- Sút nữa thì quên mất chi tiết này, vừa khéo ngày mai đúng là ngày mồng một!
Nam Cung Viễn gật đầu thở dài một hơi lại nói:
- Cứ cho rằng đó là một hy vọng nhưng chỉ e rằng khó nói trước là sẽ đạt kết quả hay không vì Vạn Bằng Vương là nhân vật chưa bao giờ thay đổi ý định, lại đối với Lão Bá kiên quyết như vậy....
Lục Hương Xuyên trầm ngâm nói:
- Cho dù là thế nào cũng phải tận dụng thời cơ này....
Rồi lấy trong túi ra một phong thư đưa cho Nam Cung Viễn:
- Đây là tín phiếu có giá trị một nghìn lượng bạc, là chút thành ý của Lão Bá đối với Nam Cung huynh.
Nam Cung Viễn không chút khách khí nhận lấy phong tín phiếu cười nói:
- Thật không biết lấy gì cảm tạ mối thịnh tình của Lão Bá....
Lục Hương Xuyên thấy không còn việc gì nữa, từ biệt Nam Cung Viễn quay lại xe ra lệnh cho xà ích:

- Đến Cổ Hoa Viên!
Ngày mồng một đầu tháng.
Ngay từ sáng sớm, hàng trăm thương gia, quản lý từ mấy chục trấn thành lớn nhỏ trong khu vực cả nghìn dặm vuông đổ dồn về Thập Nhị Phi Bằng Bang để tuyển chọn các chức vụ quản lý trong bang phái lớn vào bậc nhất của vùng Giang Hoài này.
Người được tuyển vào các chức quản trị sẽ có quyền hành rất lớn, nắm giữ tài chính của một phân đàn không kém gì tổng quản của nhiều bang phái khác.
Hiển nhiên là Vạn Bằng Vương là người chủ trì cuộc hội tuyển quan trọng này.
Người được chọn vào chức vụ quản trị sẽ là những thương gia hoặc quản lý tài năng, có kinh nghiệm và võ công cao cường, giỏi ứng xử để thay thế cho các phân đàn chủ chỉ huy hàng trăm thủ hạ trong những trường hợp cần thiết.
Điều đặc biệt là những người tham gia dự tuyển không chỉ là những viên quản lý cũ của Thập Nhị Phi Bằng Bang mà còn có những người khác không phải thủ hạ của bang phái này.
Tuy nhiên người tham gia dự tuyển chủ yếu là quản lý hoặc thuộc hạ cũ của Thập Nhị Phi Bằng Bang nên hầu như chỉ thấy những gương mặt quen thuộc.
Hàng trăm người tụ họp trong đại sảnh rộng mênh mông, nhưng chỉ cần lướt mắt nhìn qua, Vạn Bằng Vương đã nhận ra một vài người không phải là thuộc hạ của mình.
Hiển nhiên trong số ít ỏi đó có Lục Hương Xuyên, và y tới đây không nhằm mục đích dự tuyển.
Đây là lần đầu tiên Lục Hương Xuyên được kiến diện vị bang chủ danh chấn giang hồ này.
Vạn Bằng Vương có tầm vóc to lớn dị thường, ngồi trên chiếc ghế thái sư ỷ nhưng không thấp hơn mấy tên thủ hạ đứng hầu phía sau lão.
Người ta nói rằng người có vóc dáng to lớn thường hạn chế về trí lực.
Đương nhiên Vạn Bằng Vương là người ngoại lệ.
Chỉ cần nhìn ánh mắt sáng quắc rất linh động và vẻ mặt trầm tĩnh lạnh lùng cũng đủ biết nhân vật này cơ trí hơn người và ý chí vô cùng kiên định, không khuất phục trước bất cứ lực lượng nào.
Hai bàn tay đồ sộ của lão đặt trên lưng ghế, tưởng chừng như mỗi lúc đều có thể giáng vào bất cứ ai dám trái lệnh mình.
Chỉ cần nhìn qua, Lục Hương Xuyên đủ rợn người trước nhân vật đáng sợ đó.
Aùnh mắt sáng như điện dừng lại hồi lâu trên mặt Lục Hương Xuyên như

bóc trần mọi ý nghĩ của y, cuối cùng Vạn Bằng Vương mới chậm rãi cất tiếng hỏi:
- Ngươi là người của Cổ Hoa Viên phái đến?
Lục Hương Xuyên lắc đầu:
- Không phải.
Y hiểu rằng đối với nhân vật đáng sợ này không được có bất cứ lời dối trá nào.
Vạn Bằng Vương chợt cười to nói:
- Rất tốt! Ngươi là kẻ không đơn giản chút nào. Hẳn là chủ nhân của ngươi là nhân vật rất khác thường.
Lão đột ngột dứt tiếng cười, nhìn chằm chặp vào mặt Lục Hương Xuyên lúc nữa mới hỏi tiếp:
- Người đó tất là Tôn Ngọc Bá, đúng không?
Lục Hương Xuyên bỗng thấy sợ hãi, đồng thời nổi lên lòng cung kính đối với kẻ mà mình cần phải đối phó này.
Y đứng lên, từ từ bước đến gần bàn lấy ra mấy thứ lễ vật đặt vào chiếc mâm để sẵn trên đó, cung kính nói:
- Đây là chút lễ mọn biểu thị cung ý của Lão Bá đối với bang chủ. Mong bang chủ không chê mà thu nhận lấy.
Xưa nay mỗi khi Lão Bá cầu việc gì đều dâng lễ vật trước, cho dù hậu quả có thế nào chăng nữa.
Đó là quan điểm tiên lễ hậu binh, nếu không kể sự việc được giải quyết êm đẹp.
Thế nhưng lần này chủ ý không phải là của Lão Bá mà do Lục Hương Xuyên tự nghĩ ra.
Y hy vọng công việc sẽ được giải quyết một cách hòa bình.
Vạn Bằng Vương tuy mắt nhìn vào mâm lễ vật nhưng trong đầu lại trầm tư suy nghĩ.
Hồi lâu lão mới đanh giọng hỏi:
- Ngươi đến đây vì chuyện của Vũ Lão Đao, đúng không?
Lục Hương Xuyên đành gật đầu ấp úng trả lời:
- Chính thế....
Vạn Bằng Vương ngắt lời hỏi tiếp:
- Ta nghe nói Vũ Lão Đao từ quan ngoại lưu lãng vào Trung Nguyên, hai mươi năm trước mới định cư ở Giang Nam này. Cả Tôn Ngọc Bá cũng thế?
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Lão Bá với Vũ Lão Đao vốn là người cùng làng, và cũng đồng thời rời quan ngoại vào Trung Nguyên đây.
Vạn Bằng Vương trầm giọng:
- Tôn Ngọc Bá sai ngươi tới đây cầu xin cho nhi tử của Vũ Lão Đao chứ gì?

Lục Hương Xuyên biết không thể dấu giếm được con người này, và việc đã thế cũng không cần phải giấu giếm liền nói:
- Lão Bá vốn là cho rằng một nam nhi chỉ vì hạng nữ lưu mà mất bản lĩnh ý chí đến mức cầu xin kẻ khác là hạng hèn hạ. Nhưng nói gì Vũ Lão Đao cũng là bằng hữu vong niên lại là người cùng quê bôn ba đất khách, hơn nữa ông ta chỉ có một nhi tử độc nhất. Lão Bá thấy rằng tiểu cô nương kia bất quá chỉ là một tỳ nữ vô danh trong quý bang....
Lời lẽ của y mặc dù nhẹ nhàng nhưng hợp tình hợp lý và có trọng lượng. Chỉ vì một tên tỳ nữ mới đưa về mà xảy ra mối bất hòa giữa hai thế lực lớn thì có đáng không?
Nào ngờ Vạn Bằng Vương sầm mặt nói:
- Đây không phải chỉ là sự tư tình của nhi nữ mà đã trở thành quy củ của bổn bang.
Không một người nào có thể nhúng tay can thiệp vào sự vụ của bổn bang được....
Nghe lời lẽ căng thẳng đầy ngạo mạn của đối phương. Lục Hương Xuyên hiểu rằng hy vọng thành công rất ít. Nhưng nếu sự việc chưa phải hoàn toàn tuyệt vọng thì vẫn phải gắng sức.
Y thử thăm dò:
- Lão Bá xưa nay thích kết giao bằng hữu. Với bang chủ, lão nhân gia vốn sớm có ý định....
Vạn Bằng Vương xua tay, chợt đứng lên nói:
- Ngươi hãy đi theo ta!
Rồi nhìn sang bên nói với một trung niên hán tử ngồi cạnh:
- Ngươi hãy tạm thay ta chủ trì việc ở đây!
Sau đó ra hiệu cho Lục Hương Xuyên theo mình đi vào hậu sảnh.
Tuy Lục Hương Xuyên chưa biết Vạn Bằng Vương có định gì nhưng vẫn can đảm đi theo.
Nếu đối phương muốn lấy mạng thì kể từ khi bước chân vào đại sảnh, y đã biết rõ tính mạng mình đã nằm trong tay Vạn Bằng Vương rồi, muốn phản kháng cũng vô ích.
Ra khỏi sảnh, xuyên qua mấy hành lang, lúc này Lục Hương Xuyên mới nhận ra quy mô của cổ bảo to lớn đến mức nào.
Vô số những thành trong thành ngoài do năm tháng mà biến thành rêu phong như các thành quách cổ xưa và cũng chính vì thế mà làm tăng thêm sự uy nghiêm của cổ bảo.
Vượt qua rất nhiều hành lang và đình viện, lầu các vẫn không thấy đội tuần phòng hoặc trạm canh nào, yên tĩnh đến mức người ta có cảm giác cả khu cổ bảo đồ sộ này hoàn toàn không có sự giới bị.
Nhưng hơn ai hết, Lục Hương Xuyên biết rõ trong sự yên ắng đó, nhất cử

nhất động của y đều bị giám sát chặt chẽ.
Người giỏi dụng binh đâu cần ba bước đặt một trạm canh, năm bước bố trí đội tuần phòng mới đảm bảo sự an toàn?
Đó cũng là chỗ đáng sợ của Vạn Bằng Vương.
Ngay cả Lão Bá cũng vậy.
Lão Bá từng nói rằng:
"Tốt nhất cứ để địch nhân đánh giá thấp lực lượng của mình, như vậy càng dễ đối địch. Chỉ có hạng người ở thôn quê mới bày tất cả tài sản của mình ra trước mắt người khác".
Đi qua không biết bao nhiêu phòng ốc nhưng vẫn không gặp người nào, Vạn Bằng Vương dừng lại trước một thất phòng.
Cửa phòng vừa được mở ra, Lục Hương Xuyên lóa mắt trước hàng đống cổ vật châu báu, có lẽ kho báu ở hàng cung cũng chỉ đến thế là cùng.
Vạn Bằng Vương hay tay chắp sau lưng, dẫn Lục Hương Xuyên đi hết phòng này đến phòng khác với cơ man là châu báu ngọc ngà và các thứ cổ vật nhìn hoa cả mắt.
Cuối cùng lão dừng lại, nhìn Lục Hương Xuyên nói:
- Ngươi cứ tùy ý chọn lấy hai thứ đồ vật, coi đó là sự đáp lễ của ta!
Lục Hương Xuyên không từ chối, chọn lấy hai bảo vật, một viên ngọc bích và một chiếc chủy đao có chuôi nạm ngọc rất đẹp, giá trị gần như tương đương với lễ vật mà y mua tặng cho Vạn Bằng Vương.
Y biết rằng nếu lúc này nếu từ chối chẳng những vô ích mà còn có thể coi là ngây ngô đáng cười nữa.
Chọn lấy hai đồ vật đó, Lục Hương Xuyên tỏ ra rất biết giá trị của các loại bảo vật.
Bởi nếu chọn vật khác đắt tiền hơn hay có giá trị kém hơn đều thiếu tế nhị.
Vạn Bằng Vương cười nói:
- Bất cứ lúc nào, nếu ngươi không được Tôn Ngọc Bá tin dùng hoặc tự ngươi muốn rời bỏ hắn thì cứ tới đây, ta sẽ không làm ngươi phải thất vọng.
Lục Hương Xuyên chắp tay đáp:
- Xin đa tạ bang chủ!
Được Vạn Bằng Vương đánh giá cao như vậy, trong lòng Lục Hương Xuyên không khỏi đắc ý thầm.
Tuy vậy vẻ mặt của y không lộ ra chút biểu cảm nào.
Y biết rõ hành động đó của Vạn Bằng Vương là hết sức nghiêm trọng, nghĩa là mục đích y tới đây đã hoàn toàn tuyệt vọng. Vạn Bằng Vương không để cho y có cơ hội nào để thương lượng nữa.
Hai người lặng lẽ quay lại đại sảnh nhưng lại theo lối đi khác.
Được một quãng không xa, Vạn Bằng Vương chợt dừng lại hỏi:
- Ngươi có muốn xem chuồng ngựa của ta không?

Lục Hương Xuyên không hiểu ý tứ đối phương thế nào, ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu.
Trong trường hợp này, từ chối là khiếm nhã. Và biết đâu lỡ ra phát sinh cơ hội nào đó?
Những dãy chuồng ngựa rất tề chỉnh và ngăn nắp, ngựa đều thuộc loại thượng phẩm.
Lục Hương Xuyên để ý đến con ngựa nhốt riêng trong một chuồng, lông mượt như nhung, không thể dùng hai chữ ngựa quý để hình dung mà phải nói là thứ ngựa vương giả.
Lục Hương Xuyên buột miệng khen:
- Thật là thần mã! Chẳng hay đây có phải giống Hãn Huyết Đại Uyển không?
Vạn Bằng Vương không dấu được vẻ đắc ý:
- Ngươi cũng là kẻ sành sỏi về ngựa đấy!
Lần đầu tiên Lục Hương Xuyên thấy được sự phấn khích vui vẻ như thế trên mặt Vạn Bằng Vương, ngay cả đứng trong kho vàng bạc châu báu chẳng kém ở hoàng cung, lão cũng chưa có vẻ mặt tự mãn đến thế.
Lục Hương Xuyên chợt thấy trong lòng trào lên hy vọng. Y bỗng nảy ra một cách để làm cho Vạn Bằng Vương phải khuất phục.
Lúc này y vẫn chưa hình dung cách đó có thể đạt được mục đích hay không, nhưng chỉ biết rằng đó là cách duy nhất có thể thử.
Hiển nhiên với con người cơ trí như Lục Hương Xuyên, y chẳng thể nào không nghĩ tới hậu quả.
Nhưng có thật y đã tính toán kỹ lưỡng Lão Bá sẽ phải gánh chịu những hậu quả thế nào đối với hành động mà y dự định sẽ làm?
Đêm đã khuya lắm.
Đó là một con phố náo nhiệt bậc nhất trấn thành, thế mà lúc này không còn lấy một ánh lửa, cũng không nghe lấy một âm thanh nào.
Vũ Lão Đao theo Lục Hương Xuyên đi trên phố tối om, không biết đối phương có dự định gì, nhưng không dám hỏi.
Mặc dù Lục Hương Xuyên còn trẻ tuổi và có vẻ ngoài như một thư sinh yếu nhược nhưng với con mắt từng trải, Vũ Lão Đao nhận ra con người này có bản lĩnh hết sức khác thường.
Y không có vẻ ngoài oai phong như Lão Bá thời trẻ nhưng lại có sự thâm trầm rất đáng sợ, mỗi lần nói ra câu gì đều có tính quyết đoán không mấy ai dám phản kháng.
Nhân vật này về sau nhất định sự nghiệp không thua gì Lão Bá.
Qua mấy lần gặp mặt, Vũ Lão Đao tự nhiên thấy đặc biệt nể sợ thiếu niên này.
Tòa tửu lâu lớn nhất trên phố náo nhiệt này có tên là Bát Tiên Lâu, thế mà

lúc đó nhìn vào các ô cửa sổ cũng thấy tối om, mọi người đang chìm vào giấc ngủ.
Lục Hương Xuyên dẫn Vũ Lão Đao vào phòng trọ của mình.
Thì ra trong phòng vẫn còn sáng đèn, chỉ vì cửa lớn và cửa sổ quá kín nên không một tia sáng nào lọt được ra ngoài.
Không những trong phòng có đèn sáng mà còn có người.
Mười bốn mười lăm người ngồi im lặng trong phòng không ai nói một tiếng.
Nhìn vào trang phục, đám người kia mỗi người ăn vận theo cách hoàn toàn khác nhau, thậm chí nhiều người không quen biết nhau.
Chỉ có một chỗ tương đồng là ai nấy rất trầm tĩnh, nét mặt biểu lộ sự căng thẳng nhưng kiên quyết.
Thấy Lục Hương Xuyên bước vào phòng, tất cả vội vàng đứng dậy chắp tay cung kính hành lễ.
Nhìn cảnh tượng đó, Vũ Lão Đao càng hiểu thêm thế lực của Lão Bá hùng mạnh và phong phú đến mức nào.
Căn cứ vào trang phục, những nhân vật này có cả người trong giang hồ, thương gia, nho sĩ, có cả quan lại, nông phu. Vũ Lão Đao sống ở trong trấn hơn hai chục năm mà hầu như không biết ai trong số họ, đủ biết lực lượng của Lão Bá bí mật đến mức nào.
Điều đáng ngạc nhiên nhất là có cả lão chủ nhân Bát Tiên Lâu là Dư Bách Lạc trong đám người này, cũng là người đầu tiên bước ra nghênh tiếp Lục Hương Xuyên.
Vũ Lão Đao có quan hệ khá thân mật với Dư Bách Lạc hơn hai chục năm nhưng không ngờ vị lâu chủ này cũng là thủ hạ của Lão Bá.
Dư Bách Lạc cung kính nhìn Lục Hương Xuyên nói:
- Trừ một số người bận công chuyện ở ngoài, tất cả đều có mặt theo mệnh lệnh, xin hãy sai bảo!
Lục Hương Xuyên gật đầu cười đáp:
- Xin các vị ngồi xuống cho! Lão Bá chuyển lời qua tại hạ hỏi thăm sức khỏe chư vị!
Mọi người đồng thanh:
- Không dám! Bọn thuộc hạ lúc nào cũng hoài vọng Lão Bá, cầu chúc cho lão nhân gia luôn được an khang.
Lục Hương Xuyên cười đáp:
- Lão nhân gia là người thần. Các vị là bằng hữu nhiều năm của Lão Bá tất biết rõ hơn tại hạ, chỉ e ôn thần có gặp Lão Bá cũng phải sợ mà tránh xa!
Mọi người cùng cười, do câu nói đùa mà không khí căng thẳng nhẹ bớt đi nhiều.
Lục Hương Xuyên nói tiếp:
- Hôm nay tại hạ cùng chư vị kiến diện lần đầu, lẽ ra nên cùng chư vị vài

chén rượu nhưng chỉ sợ Dư lâu chủ xót ruột vì tiếc của!
Mọi người lại cười vang.
Chờ tiếng cười lắng xuống, Lục Hương Xuyên lấy lại vẻ nghiêm nghị nói:
- Không dấu gì các vị, hôm nay tại hạ tới đây mang nhiệm vụ hết sức trọng đại.
Nếu việc này không hoàn thành, tại hạ không còn mặt mũi nào trở về gặp lại Lão Bá nữa. Vậy nên các vị thử nghĩ xem tại hạ còn lòng dạ nào mà uống nữa?
Có người nói:
- Nếu Lục tiên sinh thấy có gặp điều gì khó khăn, vô luận về mặt tiền bạc hay nhân lực thì cứ việc sai bảo một tiếng, chúng tôi sẽ lập tức đáp ứng.
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Xin đa tạ!
Y ra hiệu cho mọi người trật tự mới nghiêm giọng nói:
- Bây giờ tại hạ có việc này muốn nhờ đến lực lượng của các vị, đó là cho người đột nhập vào khu chuồng ngựa của tổng đà Thập Nhị Phi Bằng Bang!
Sang canh tư, Vũ Lão Đao mới cùng Lục Hương Xuyên quay về tiêu cục.
Lúc này sự tôn trọng của Vũ Lão Đao đối với Lục Hương Xuyên càng tăng. Chỉ cần một lần thấy thiếu niên sắp xếp công việc, thuyết phục mọi người với thái độ nhã nhặn nhưng không giảm uy lực chứng tỏ khả năng lãnh tổ chức lãnh đạo của Lục Hương Xuyên không kém gì Lão Bá.
Với kinh nghiệm nhiều năm từng trải trên giang hồ, lão biết để làm cho người mới gặp lần đầu tiên phải phục tùng ý chí của mình một cách tự nguyện hoàn toàn không chút gượng ép là việc khó khăn thế nào.
Đồng thời Lục Hương Xuyên cũng biết cách đề cao địa vị của Lão Bá trước mọi người.
Lục Hương Xuyên chợt dừng lại hỏi:
- Hình như tiêu đầu có điều gì muốn hỏi tại hạ?
Quả thật Vũ Lão Đao có điều băn khoăn, được mở lời liền nói:
- Tôi thật không hiểu tiên sinh cần con ngựa đó làm gì?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Đương nhiên phải có mục đích!
Vũ Lão Đao băn khoăn nói:
- Cổ bảo của Thập Nhị Phi Bằng Bang được giới bị vô cùng nghiêm mật. Còn Vạn Bằng Vương quý ngựa như mệnh, bởi thế chuồng ngựa là nơi được canh giữ càng cẩn mật. Bởi thế muốn đưa được con ngựa quý đó sống sờ sờ ra khỏi chuồng, chỉ sợ không phải việc dễ dàng, cho dù trong số mã phu có người của Lão Bá chăng nữa....
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Chẳng những không dễ dàng mà có thể nói là việc này không thể làm

được....
Y dừng một lát rồi cười nói thêm:
-.... Nhưng tại hạ không yêu cầu phải đưa nguyên cả con ngựa sống ra khỏi chuồng!
Vũ Lão Đao biến sắc hỏi:
- Nói vậy Lục tiên sinh chỉ cần đưa nó ra, bất kể còn sống hay đã chết?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Quả là tại hạ có ý đó!
Vũ Lão Đao ngẩn mặt nhìn đối phương hồi lâu rồi thấp giọng nói:
- Con ngựa đó Vạn Bằng Vương quý như chính sinh mệnh mình. Nếu giết nó đi, hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.
Lục Hương Xuyên thản nhiên đáp:
- Dù không giết thì hậu quả cũng đã nghiêm trọng rồi!
- Vì sao chứ?
- Tiêu đầu cũng biết rằng Lão Bá xưa nay không muốn bị bất cứ ai cự tuyệt yêu cầu của mình. Lần này Lão Bá đã chỉ thị cho tại hạ phải làm cho Vạn Bằng Vương thả tình nương của lệnh lang, bất chấp mọi hậu quả.
Vũ Lão Đao thất kinh la lên một tiếng, không ngờ chỉ một việc nhỏ của nhi tử mình mà phải làm cho Lão Bá đi đến một quyết định nghiêm trọng đến thế.
Lục Hương Xuyên vỗ nhẹ vai Vũ Lão Đao ân cần nói:
- Bằng hữu của Lão Bá tuy nhiều nhưng thân thiết từ thủa nhỏ như tiêu đầu lại không có bao nhiêu. Lão Bá sẵn sàng hy sinh tất cả nhưng không để tiêu đầu phải thất vọng.
Vũ Lão Đao chợt thấy cổ họng mình nghẹn lại, cố hết sức ghìm nỗi xúc động, run giọng hỏi:
- Chẳng lẽ vì tôi mà Lão Bá không sợ gây nên môt cuộc chiến sinh tử với Thập Nhị Phi Bằng Bang?
Lục Hương Xuyên cười ôn tồn đáp:
- Chúng ta đã có sự chuẩn bị cả rồi!
Tuy Lục Hương Xuyên nói bằng giọng điềm đạm nhưng Vũ Lão Đao nghe được sự căng thẳng đầy chết chóc trong câu nói.
Nghĩ đến người bằng hữu vì mình mà sẵn sàng hy sinh không quản đến sự nghiệp của mình đối đầu với thế lực đáng sợ như thế, hai dòng lệ bất giác trào ra.
Lục Hương Xuyên tiếp lời:
- Tại hạ làm việc này với một hy vọng rất mong manh là có thể tránh được cuộc chiến.
Vũ Lão Đao buột miệng:
- Chỉ sợ việc này khiến cuộc chiến không sao tránh được....

Lục Hương Xuyên không nói gì.
Hai người im lặng bước đi.
Vũ Lão Đao chợt thấy mình vừa lỡ lời.
Lục Hương Xuyên tin rằng với biện pháp mà y vừa sắp xếp có thể ngăn được cuộc chiến, tức có nguyên do của nó, vậy thì lão đâu có quyền nghi ngờ?
Mặc dù việc này không được sự chỉ thị trực tiếp của Lão Bá, nhưng một người được Lão Bá tín nhiệm nhất, khi đã quyết định việc gì cũng như đích thân Lão Bá quyết định.
Lẽ nào nhân vật cơ trí như Lục Hương Xuyên lại không lường được trước mọi hậu quả?
Hồi lâu, Lục Hương Xuyên mới nói:
- Tại hạ chọn cách này chỉ vì bất đắc dĩ. Trong trường hợp chưa thật cần thiết thì không nên làm hại đến mạng người. Hơn nữa việc giết một con ngựa mà có thể răn đe được Vạn Bằng Vương thì rất đáng làm.
Vũ Lão Đao định nói rằng với Vạn Bằng Vương, con ngựa đó khiến hắn nổi khùng hơn giết bất cứ người nào khác, nhưng vì trước đã trót lỡ lời nên đành im lặng.
Ngoài ra, chẳng lẽ một người như Lục Hương Xuyên lại không hiểu điều này?
Chắc hẳn phải có một lý do nào đó....
Lão chỉ nói một câu như nhận xét:
- Chỉ sợ rằng một người như Vạn Bằng Vương quyết không cúi đầu trước hành động đe dọa nào.
Lục Hương Xuyên trấn an:
- Tại hạ từng nói, chúng ta đã chuẩn bị trước cho mọi tình huống, tiêu đầu chớ nên lo lắng nhiều.
Vũ Lão Đao cắm cúi bước đi, tuy không nói gì thêm nhưng trong đầu chồng chất bao ý tưởng.
Lão đương nhiên không thể nào ngờ trước hành động của Lục Hương Xuyên thúc đẩy cuộc chiến giữa hai thế lực đáng sợ nhất trên võ lâm phát sinh, và chính lão sẽ là người trước tiên phải gánh chịu hậu quả của nó.
Chẳng lẽ đó là ý đồ của Lão Bá?
Vạn Bằng Vương mỗi sáng thức dậy tâm trạng đều bực bội, chỉ cần gặp người đầu tiên đều quát tháo để trút cơn bực dọc của mình sau giấc ngủ, cũng như trẻ con thường khóc một hồi trước khi dậy khỏi giường.
Vì thế các tì nữ đều tìm cách lảng tránh đừng để chủ nhân thức dậy đã thấy mặt mình.
Cho đến khi ăn sáng xong, tâm tính Vạn Bằng Vương mới thư thái phần nào.
Vạn Bằng Vương ăn sáng rất nhiều, thường là một tô cơm lớn với nguyên

một con vịt hoặc gà quay và bốn năm quả trứng rán, một tô lớn giò hầm.
Người mang thức điểm tâm đến cho bang chủ phải đích thân là tên bếp trưởng, chức vị chẳng kém tên tổng quản Thập Nhị Phi Bằng Bang là mấy.
Chỉ tên này mới ít bị Vạn Bằng Vương quát mắng lúc cau có sau giấc ngủ, đồng thời biết cách thay đổi món ăn phù hợp khi chủ nhân thấy không ngon miệng.
Thông thường tên bếp trưởng mang bữa điểm tâm đến chờ chủ nhân có sai bảo điều gì mới len lén cáo lui.
Nhưng hôm nay tình hình lại khác hẳn.
Trong phòng ăn không có người nào, chỉ thấy một chiếc nồi lớn bằng bạc bốc hơi nghi ngút và vài thứ thức ăn để sẵn trên mâm.
Hiển nhiên Vạn Bằng Vương cũng cảm thấy sự khác thường, nhưng vẫn bước đến ngồi vào bàn.
Vừa mở nắp chiếc nồi lớn bằng bạc mặt Vạn Bằng Vương đã tái xanh.
Bên trong chẳng phải chân giò hầm mà nguyên cả chiếc đầu ngựa.
Hiển nhiên Vạn Bằng Vương nhận ngay được đó là đầu con ngựa yêu quý nhất của mình.
Giống như bị ai giáng mạnh một chưởng vào đầu, Vạn Bằng Vương thấy trước mắt tối sầm, toàn thân co giật liên hồi.
Lúc sau lão chồm lên, nhưng tới cửa phòng thì dừng phắt lại.
Giả như người khác, chỉ cần xông ra khỏi phòng gặp người đầu tiên tất sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu người đó, sẵn sàng băm nát thành trăm ngàn mảnh.
Nhưng mới tới cửa phòng, Vạn Bằng Vương đã ghìm được cơn thịnh nộ.
Đó là tính cách hiếm có đáng khâm phục của một vị đầu lĩnh lớn, biết chi phối tình cảm của mình cho dù gặp phải sự cố nghiêm trọng nhất.
Lão biết rõ những người không biết chi phối tình cảm nhất thời của mình thì sớm muộn cũng gặp thất bại.
Hơn nữa cho dù có trút cơn thịnh nộ vào một người nào trước tiên gặp phải thì chẳng những không giải quyết được việc gì mà còn dễ làm hỏng sự.
Vạn Bằng Vương chậm rãi quay trở lại bàn ngồi, chẳng cần mất nhiều thời gian suy nghĩ, lão cũng biết ai đã làm chuyện đó.
Nhất định là sau khi bị cự tuyệt, Lão Bá sẽ có phản ứng, nhưng Vạn Bằng Vương không ngờ phản ứng lại sớm như vậy.
Chính Lục Hương Xuyên quyết định hành động phàm tốc như thế để dồn đối phương đến chỗ bị phủ đầu bất ngờ.
Lão Bá từng giáo huấn rằng:
"Khi muốn đánh phủ đầu một người nào thì phải tranh thủ cơ hội sớm nhất khiến hắn không kịp trở tay. Nếu qua thời điểm đó, để đối phương có kế hoạch đối phó thì hành động sẽ trở nên vô ích, thậm chí bất lợi cho mình nữa".

Lục Hương Xuyên đã thực hiện lời giáo huấn này, hành động ngay khiến đối phương không kịp phòng bị.
Đương nhiên trước khi hành động, y đã nắm chắc mọi thói quen và nếp sinh hoạt của Vạn Bằng Vương.
Chỉ có việc giết tên đầu bếp là phức tạp một chút, nhưng với lực lượng ở sẵn, việc thủ tiêu một tên đầu bếp trong trường hợp đã có sẵn nội gián cũng dễ dàng trót lọt.
Lão Bá đúng là đối thủ đáng sợ, đáng sợ hơn nhiều lần sự suy đoán của Vạn Bằng Vương.
Chẳng biết trong tay Lão Bá có bao nhiêu nhân vật như Lục Hương Xuyên?
Vạn Bằng Vương thu xếp lại bàn ăn, lúc đi ra khỏi phòng thì vẻ mặt đã trở lại hoàn toàn bình thản.
Lão chỉ gọi một tên tổng quản đến ngắn gọn ra lệnh một câu:
- Lập tức đưa nha đầu Mặc Mặc đến đưa cho Vũ Lão Đao ở Vũ tiêu cục.
Mệnh lệnh liền được thi hành.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhận môn quan
Hồi 6
Lần đầu nghi ngại

Mạnh Tinh Hồn nằm một mình trong khách điếm.
Hắn chọn một khách điếm vừa phải để không gây sự chú ý của bất cứ ai.
Ngay từ khi bắt đầu bước vào sự nghiệp sát nhân, Cao lão đại đã giáo huấn như vậy.
Bây giờ hắn chỉ còn thời gian chín mươi mốt ngày để giết Lão Bá.
Riêng trong vụ này, Mạnh Tinh Hồn biết rằng trong thời gian một tháng theo dự định hắn chưa đủ để xác định về tính cách Lão Bá là đối tượng mà hắn cần tiêu diệt.
Chưa bao giờ Mạnh Tinh Hồn thấy thời gian không đủ cho một cuộc sát nhân như lúc này.
Đương nhiên trước khi nhận lệnh từ Cao lão đại, hắn biết rằng nhiệm vụ không dễ dàng, nhưng mãi tới bây giờ, sau vài cuộc trinh sát, hắn mới hiểu rõ rằng nhiệm vụ hắn phải hoàn thành hoàn toàn không đơn giản.
Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Mạnh Tinh Hồn nghĩ tới điều này.
Đã là kẻ sát nhân chuyên nghiệp, đương nhiên không cần nghĩ tới hậu quả, cốt sao mình lượng định trước tất cả những tình huống có thể phát sinh và sẵn sàng ứng phó với những bất trắc có thể xảy ra.
Nhưng lần này Mạnh Tinh Hồn không thể tin chắc rằng mình có thể thực

hiện được nhiệm vụ.
Cũng là lần đầu tiên Mạnh Tinh Hồn không tin rằng người có võ công cao hơn là chắc thắng.
Sự thật, hắn có tin chắc rằng về võ công mình hơn đối phương không?
Không phải thế.
Mạnh Tinh Hồn thừa hiểu muốn giết người, hắn chỉ nhờ vào sự liều lĩnh là cốt yếu, nửa kia mới là võ công.
Nhưng sự liều lĩnh bắt nguồn từ niềm tin vào chính mình. Chỉ cần có sự nghi ngờ vào năng lực bản thân tức sự tự tin bị hạn chế, cũng là hành động mất một nửa hiệu quả.
Việc này Mạnh Tinh Hồn chưa từng gặp vì hắn tin rằng đối thủ từ trước tới nay xưa nay chưa bao giờ làm hắn mất lòng tin vào chính bản thân mình.
Riêng lần này, đối thủ là Lão Bá làm cho Mạnh Tinh Hồn phải do dự và hoài nghi về tất cả những gì trước đây hắn đã hoàn thành trót lọt.
Thông thường trước khi thực hiện một vụ giết người, Mạnh Tinh Hồn xác định bản lĩnh của đối phương.
Chỉ cần người bị giết có võ công không cao hơn, là Mạnh Tinh Hồn chẳng cần lắng đến kết quả.
Bởi vì cho dù võ công không hơn đối phương, nhưng quyết tâm và yếu tố bất ngờ làm hắn đủ điều kiện hoàn thành nhiệm vụ.
Lần này sự việc khác hẳn.
Do được Cao lão đại báo trước, Mạnh Tinh Hồn biết rằng đây là đối thủ khác thường, nguy hiểm hơn bất cứ người nào trước đây.
Vì thế Mạnh Tinh Hồn đã phải bỏ ra nhiều công sức để trinh thám điều tra.
Quả nhiên những gì được chứng kiến làm hắn vô cùng lo lắng.
Lần đó với hóa danh Trần Chí Dân, Mạnh Tinh Hồn tới Cúc Hoa Viên để dò xét, không ngờ những gì chứng kiến được làm hắn vô cùng kinh hãi.
Lẽ ra Mạnh Tinh Hồn phải yên tâm vì hắn tới Cúc Hoa Viên đúng lúc xảy ra sự cố, đó là điều kiện tốt nhất để xác định bản lĩnh và thân thủ của đối phương.
Thế nhưng cho dù trường hợp thuận lợi như vậy, Mạnh Tinh Hồn vẫn không sao xác định được những gì mình cần biết.
Lão Bá có bản lĩnh thế nào? Võ công cao cường bao nhiêu? Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không xác định được.
Bởi vì Lão Bá hoàn toàn không có hành động gì.
Chỉ riêng sự trầm tĩnh kinh người đó đủ làm Mạnh Tinh Hồn phải khiếp sợ.
Hắn băn khoăn tự hỏi:
- Thuộc hạ của Lão Bá có bao nhiêu cao thủ? Và ngay bọn thuộc hạ mà còn không biết được thì làm sao xác định được chủ nhân có bản lĩnh thế nào?
Mặc dù sự việc diễn ra hết sức nhanh nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn nhận ra

thiếu niên văn sĩ đứng phía sau Lão Bá xuất thủ vô cùng thần diệu, phóng ra một lúc tới mười mấy mũi ám khí, và Tôn Kiếm tính nóng như lửa bất chấp tay không xông vào đối địch lại với kiếm của Hoàng Sơn Tam Hữu.
Mạnh Tinh Hồn biết rõ hai người này đã đi khỏi Cúc Hoa Viên, nhưng còn có bao nhiêu cao thủ khác còn ở lại đó?
Ngoài ra người áo xám là ai?
Là một sát thủ, đương nhiên Mạnh Tinh Hồn rất quan tâm đến nhân vật này.
Tuy cũng là kẻ giết người chuyên nghiệp, nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn không khỏi kinh hoàng khi nghĩ tới hành động giết người thần tốc, chuẩn xác và tàn khốc của nhân vật quái dị này.
Và câu nói của người đó làm hắn phải suy nghĩ nhiều nhất:
- Ai dám đắc tội với Lão Bá, người đó phải chết!
Mạnh Tinh Hồn đã bỏ ra nhiều thời gian để điều tra nhân vật đáng sợ này.
Nhưng cả đến Lục Hương Xuyên còn không đủ khả năng điều tra được lai lịch của Hàn Đường thì làm sao Mạnh Tinh Hồn có thể tra được?
Trước khi giết người thì việc cần thiết là phải điều tra những thủ hạ, tập tính sinh hoạt và chỗ ở của đối phương.
Cả ba việc này, Mạnh Tinh Hồn đều không làm được.
Thậm chí hắn không biết chính xác Lão Bá ở đâu.
Chỉ riêng Cúc Hoa Viên đã rất lớn, trong đó có tới mười mấy gian biệt thất, rồi đại sảnh, hoa sảnh, trù phòng, nơi ở của gia nhân....
Huống nữa cơ ngơi của Lão Bá không chỉ riêng Cúc Hoa Viên mà còn có Lan Hoa Viên, Mai Hoa Viên, Mẫu Đơn Viên, Tường Vi Viên, Trà Viên....
Những hoa viên này liên tiếp nhau, đều rất cẩn mật người ngoài không sao biết được mỗi nơi chiếm bao nhiêu diện tích. Chỉ biết người dù đi nhanh thì cũng phải mất hết một ngày mới đi hết một công viên như thế.
Điều làm Mạnh Tinh Hồn lo nhất là sau ngày đó, hắn không hề trông thấy Lão Bá ở đâu cả.
Nhân vật này giống như một vị đế vương thời cổ đại, không bao giờ rời khỏi lãnh thổ của mình.
Trong các hoa viên đó việc canh phòng thế nào? Có nhiều cạm bẫy hoặc cơ quan mai phục không?
Chẳng ai biết được!
Thậm chí Mạnh Tinh Hồn không dám khinh suất thâm nhập vào những hoa viên đó.
Liền mấy ngày, Mạnh Tinh Hồn ở riết trong gian phòng nhỏ ở khách điếm bần thần suy tính.
Khi được Cao lão đại giao nhiệm vụ, không riêng gì Mạnh Tinh Hồn mà cả những huynh đệ khác đều tìm một nơi bí mật cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài để không ai có thể tìm thấy dấu vết, cũng như con thú nấp vào nơi bí

ẩn trong lúc rình mồi.
Từ khi trở thành kẻ sát nhân chuyên nghiệp, Mạnh Tinh Hồn chẳng khác gì một con thú, không danh tánh, giấu kín tông tích, không có thân nhân và bằng hữu, thậm chí không dám lộ mặt ra với người đời.
Mạnh Tinh Hồn chọn khách điếm để trú lại cũng phải cân nhắc cẩn thận, không quá lớn làm người ta chú ý, cũng không quá nhỏ và hoàn toàn chẳng chẳng có gì để làm người khác lưu tâm.
Đó là bản năng để tránh khỏi tai mắt mọi người.
Thế nhưng lần này có người tìm đến hắn.
Mạnh Tinh Hồn ăn ngủ ngay trong phòng. Hôm đó mới ăn tối xong chợt nghe có tiếng gõ cửa.
Hắn bực mình buông ra tiếng hỏi:
- Ai đó?
Cửa phòng bật mở.
Mạnh Tinh Hồn vừa định lao ra kết liễu tính mạng kẻ dám đột nhập thì dừng lại giữa chừng, nhíu mày nói:
- Thì ra là ngươi....
Người kia bình thản vào phòng đến bên bàn ngồi xuống.
Mạnh Tinh Hồn cũng quay lại ngồi phịch xuống ghế hỏi:
- Làm sao ngươi biết ta ở đây?
Người mới vào phòng là Tiểu Hà, huynh đệ của Mạnh Tinh Hồn, cũng là người của Cao lão đại.
Tuy sống với nhau đã gần hai mươi năm, nhưng trong bốn huynh đệ, không ai dám nói rằng đã hiểu hết nhau.
Bốn người này đều được Cao lão đại cưu mang từ hồi còn nhỏ gồm Mạnh Tinh Hồn, Diệp Tường, Thạch Quần và Tiểu Hà.
Là những đứa trẻ bị bỏ rơi, chúng được sống sót trong thời kỳ đói kém, khắp nơi ngổn ngang xác người chết đói.
Trong bốn anh em được Cao lão đại thu nhặt thì Tiểu Hà nhỏ tuổi nhất nhưng được Cao lão đại cưu mang sớm nhất.
Sau khi được Cao lão đại thu nhận và nuôi sống, hắn ghen tỵ với những người khác cùng số phận như hắn nhưng được Cao lão đại thu nhận sau mình.
Lòng ghen tỵ đó chẳng phải do Cao lão đại đối xử với những tên khác tốt hơn với Tiểu Hà mà do bản tính ích kỷ hẹp hòi của hắn, sợ người khác chia bớt miếng cơm manh áo của mình.
Không những hắn cho rằng ba người kia san sẻ bớt cơm áo của mình mà còn cướp mất một phần tình thương mà lẽ ra Cao lão đại giành trọn cho hắn.
Có lẽ điều này không sai, vì nếu không thu nhận thêm Diệp Tường, Mạnh Tinh Hồn và Thạch Quần thì chắc rằng từ trước hắn đã sung sướng không

thiếu thứ gì.
Kể từ ngày đó, Tiểu Hà cố làm mọi cách để Cao lão đại tống khứ những kẻ vô tích sự đã cướp mất một phần cơm ăn áo mặc của hắn.
Lúc đó hắn mới có bảy tuổi, tám tuổi đầu.
Thật khó tin rằng với tuổi đó, người ta đã bắt đầu nghĩ ra và thực hiện những mưu đồ độc ác.
Lần đầu tiên, Cao lão đại bảo hắn thông báo cho ba tên huynh đệ của mình tập trung ở phía Tây một trấn thành, nhưng Tiểu Hà đã nói thác ra với chúng là nơi tập trung ở phía Đông thành.
Đó là thời gian đói kém, cả bốn tên vừa được Cao lão đại cưu mang, ngay cả người lớn cũng khó mà xin đủ bố thí cho mình, nói gì một đứa trẻ đủ no bụng bằng cách xin bố thí?
Theo lời Tiểu Hà, ba đứa trẻ kia chờ trong một ngôi miếu cổ ở phía Đông trấn thánh suốt hai ngày chờ Cao lão đại mang đến chút thức ăn cầm hơi như những lần khác.
Sau hai ngày chờ đợi vô ích, cả ba tên đói lả, may nhờ Cao lão đại đã quyết tâm cố tìm bằng được, nếu không cả ba có lẽ đã chết đói trong ngôi miếu cổ đó, đâu còn sống đến nay?
Còn lần khác, chính Tiểu Hà đã báo cho quan nha rằng ba tên huynh đệ mình là kẻ trộm.
Để lời khai mình đủ chứng cứ, chính hắn đã cố ý lấy trộm mấy thứ đồ vật bí mật giấu vào người ba huynh đệ mình.
Có đủ lời khai và chứng cứ, ba tên kia có cách gì để chối cãi cho thoát tội?
Chỉ cần bị bắt, tất không tên nào thoát khỏi sự chết đói trong nhà lao.
Thời buổi đói kém này, đến cai ngục còn chưa chắc đủ lương thực nuôi sống gia đình, thử hỏi lấy đâu ra mà nuôi bọn tù phạm cho khỏi chết đói?
May lần đó, không biết Cao lão đại dùng cách gì giải thoát được, nếu không cả ba tên thành quỷ đói từ lâu.
Còn nhiều chuyện khác tương tự. Về sau Cao lão đại tuy biết nhưng chỉ trách mắng vài ba câu chứ không đuổi hắn đi bởi cô ta cho rằng Tiểu Hà chẳng qua chỉ là một đứa bé mới tám, chín tuổi đầu và làm thế một phần cũng vì cô ta nữa nên cũng đáng được tha thứ.
Cao lão đại hành sự tùy theo cảm hứng của mình, quan niệm phải trái rất mơ hồ và chủ quan, vì xưa nay không ai phân tích cho cô ta một cách tách bạch rằng thế nào là đúng, thế nào là sai.
Bởi thế mà gần hai mươi năm qua, Tiểu Hà vẫn chứng nào tật đó, luôn tìm cách bài xích những kẻ có cùng cảnh ngộ với mình và thủ đoạn ngày càng tinh vi hơn, nham hiểm hơn.
Đặc biệt đối với Mạnh Tinh Hồn, lòng ghen tỵ của hắn càng lớn.
Trừ Diệp Tường được luyện võ công sớm hơn, ba tên còn lại tập võ cùng

một lúc nhưng võ công của Mạnh Tinh Hồn tăng tiến nhanh hơn hai tên đồng bọn.
Vì thế Mạnh Tinh Hồn chiếm được uy tín đối với Cao lão đại hơn Tiểu Hà và Thạch Quần.
Sau khi Diệp Tường gần như thoát ly khỏi công việc, địa vị của Mạnh Tinh Hồn càng lớn, trở thành nhân vật trọng yếu đảm đương những vụ việc nguy hiểm nhất và bởi thế được Cao lão đại hết mực tin tưởng.
Điều này là Tiểu Hà không thể chịu được.
Sau phút bất ngờ, Mạnh Tinh Hồn nhíu mày nhìn vào mặt Tiểu Hà với những đường nét hoàn mỹ và làn da trắng mịn như một mỹ nữ.
Quả thật nếu y bận y phục nữ nhân, Tiểu Hà sẽ làm không ít nam nhân phải đắm đuối.
Mạnh Tinh Hồn trách nhẹ:
- Không ngờ ngươi lại tới tận đây tìm ta. Lẽ ra nên cho ta biết trước mới phải.
Tiểu Hà chỉ cười nhạt không đáp.
Dù sao cũng là huynh đệ đã từng mười mấy năm chung sống bên nhau.
Mạnh Tinh Hồn không giận, hỏi tiếp:
- Cao lão đại phái ngươi tới đây?
Tiểu Hà chỉ cười, có thể hiểu đó là sự thừa nhận.
Mạnh Tinh Hồn bỗng sa sầm mặt.
Xưa nay Cao lão đại giao cho hắn nhiệm vụ gì, chưa bao giờ tự mình hoặc cho người khác hỏi han điều gì. Hành động đó biểu thị sự tín nhiệm đối với người thuộc quyền.
Nhưng lúc này đã không còn như trước nữa.
Bất giác Mạnh Tinh Hồn nhớ lại lần mình được Cao lão đại cử đi ngầm giám sát hành động của Diệp Tường.
Cũng từ đó Diệp Tường không còn được Cao lão đại tín nhiệm như trước nữa, vì đã lần thứ hai hắn không đủ khả năng hoàn thành nhiệm vụ.
Tiểu Hà đưa đôi mắt gian xảo quan sát đối phương và hình như hắn đoán ra Mạnh Tinh Hồn đang nghĩ gì, cười nói:
- Ngươi cũng biết rằng Cao lão đại vẫn tín nhiệm ngươi. Chẳng qua chỉ phái ta đến nói một việc....
Mạnh Tinh Hồn trầm mặc một lúc mới hỏi:
- Cao lão đại bảo ngươi nói gì?
Tiểu Hà bỗng thấp giọng:
- Ngươi có biết hai tên thủ hạ đắc lực nhất của Tôn Ngọc Bá đều được cử đi hành sự bên ngoài không?
Mạnh Tinh Hồn hỏi lại:
- Ngươi định nói về hai tên Tôn Kiếm và Lục Hương Xuyên?

Tiểu Hà gật đầu:
- Thì ra ngươi cũng đã biết. Thế mà Cao lão đại sợ ngươi còn chưa nắm được tin tức này....
Mạnh Tinh Hồn nín lặng.
Tiểu Hà chợt hỏi:
- Vậy sao ngươi không tranh thủ ngay thời cơ này mà hạ thủ? Chẳng lẽ không cho rằng khi hai tên thủ hạ đắc lực nhất cùng được phái đi thì đó là thời cơ rất thuận lợi?
Mạnh Tinh Hồn nghe câu:
"Cao lão đại sợ ngươi chưa nắm được tin tức này" đã bực, vì câu đó chứng tỏ Cao lão đại không tin mình.
Nay nghe thêm câu giáo huấn của Tiểu Hà, hắn không nhịn được hỏi gay gắt:
- Đây là việc của ta hay của ngươi?
Tiểu Hà đáp:
- Đương nhiên là việc của ngươi.
- Nếu vậy thì cứ để mặc ta giải quyết!
Tiểu Hà xuống giọng:
- Ngươi giận ư? Ta chỉ nghĩ thế nào thì nói ra như vậy chứ không có ý gì....
Không chờ Mạnh Tinh Hồn kịp trả lời, hắn lại cười nói tiếp:
- Cao lão đại vẫn thường nói ngươi bản tính lạnh lùng bình tĩnh nhất trong chúng ta, không ngờ lại dễ nổi nóng như vậy.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc rồi chợt thở dài:
- Có lẽ ta cảm thấy không được thoải mái.
Cả hai cùng im lặng.
Hồi lâu, Tiểu Hà chợt lên tiếng:
- Ta có câu này, không biết có nên nói ra không....
- Ngươi cứ nói xem?
Tiểu Hà cười vẻ bí ẩn:
- Có lẽ không nên nói thì hơn.
Mạnh Tinh Hồn chợt nổi tò mò, vội giục:
- Ngươi nói đi!
Tiểu Hà liếc mắt nhìn đối phương thăm dò, lát sau mới nói:
- Ta thấy rằng thời gian vừa rồi ngươi tỏ ra mệt mỏi, có lẽ nên nghỉ ngơi mấy tháng thì hơn. Nếu ngươi không muốn làm việc này nữa thì cứ để ta làm thay cũng được.
Mạnh Tinh Hồn từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hà nói:
- Ngươi biết Tôn Ngọc Bá là loại người thế nào không?
Tiểu Hà không trả lời mà phản vấn:
- Ngươi cho rằng ta không giết được hay sao?

Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Cũng có thể cả ta cũng không giết được hắn.
Tiểu Hà cười nhạt:
- Chẳng lẽ hễ người nào ngươi không giết được là ta cũng không giết nổi?
Mặt hắn chợt tái đi, giọng trở nên căng thẳng:
- Cứ cho rằng ngươi có võ công cao hơn ta. Nhưng giết người không phải hoàn toàn chỉ dựa vào võ công. Cái chính là ngươi có thể hạ thủ được hay không. Ngươi cũng biết rằng nếu so về võ công, Diệp Tường đâu có kém ngươi?
Mạnh Tinh Hồn cúi mặt ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nặng nề ngồi xuống nói:
- Nếu ngươi thích làm thay ta việc này thì cứ làm đi!
Hắn không tức giận mà tự nhiên cảm thấy chán ghét, chán ghét cuộc sống và nghề nghiệp của mình, chán ghét tên huynh đệ bản tính ty tiện và đầy phản trắc này, chán ghét cả việc tranh luận với hắn về việc giết người....
Thấy nét mặt đối phương lộ vẻ đắc ý, Mạnh Tinh Hồn chợt thấy thương hại, nói thêm một câu:
- Trước khi ngươi làm việc này, tốt nhất nên xác định mức độ nguy hiểm....
Tiểu Hà ngắt lời:
- Ta đã xác định rất rõ. Ta không sợ nguy hiểm!
Quả thật hắn là người chưa bao giờ lùi bước trước bất kỳ mối nguy hiểm nào, huống chi hắn đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, bởi thế đời nào chịu bỏ qua?
Chỉ cần hoàn thành việc giết Tôn Ngọc Bá thay Mạnh Tinh Hồn có nghĩa từ nay địa vị của hai người đã thay đổi ngược lại.
Đương nhiên Mạnh Tinh Hồn cũng biết rõ điều đó nhưng hắn không lưu tâm nhiều tới địa vị.
Lúc này hắn chỉ muốn ngã người xuống giường ngủ một giấc cho thỏa thích.
Thế nhưng sau khi Tiểu Hà đi khỏi, hắn vẫn không sao chợp mắt được.
Cứ thao thức mãi tới mờ sáng thì hắn đứng dậy rời khỏi khách điếm lững thững đi ra ngoài trấn.
Sương mai lững lờ phủ trắng nương đồi và rừng núi càng làm cho tâm sự Mạnh Tinh Hồn thêm trĩu nặng.
Hắn tự hỏi:
- Mình đi đâu bây giờ?
Đầu óc hắn trống rỗng, không phải vì hoàn toàn không có ý tưởng nào mà vì quá nhiều suy nghĩ mà trở nên bấn loạn.
Chợt có tiếng nước chảy róc rách, Mạnh Tinh Hồn bất giác đi lại gần và ngồi xuống một phiến đá bên bờ suối.
Nếu trên đời hắn thích thú một điều gì thì đó là những vệt sao băng và tiếng nước suối róc rách.

Aùnh sao băng tuy ngắn ngủi nhưng chói sáng hơn mọi vì sao, còn tiếng nước rì rào thì sẽ diễn ra vô tận.
Trên thế gian, chỉ có những vật vô tri như vậy mới không bao giờ chán ghét cuộc sống của mình.
Mạnh Tinh Hồn chợt thở dài, tưởng chừng muốn đem cuộc sống của mình hòa nhập với dòng nước....
Đang nghĩ vẩn vơ, chợt hắn trông thấy một bóng người lờ mờ trong sương tiến lại gần.
Mạnh Tinh Hồn vẫn ngồi bất động, lơ đãng đưa mắt nhìn đối phương.
Khi chỉ còn cách vài bước, hắn mới nhận ra người đó là một thiếu nữ bận hồng y.
Thiếu nữ có tên Tiểu Điệp, là một nhân vật có lai lịch rất bí ẩn, vài lần xuất hiện ở đây một mình với dáng phiền muộn.
Tiểu Điệp tới gần, rồi không một lời chào, chợt hỏi:
- Anh muốn chết ư?
Thiếu nữ rất đẹp, đặc biệt là có giọng nói thánh thót rất dễ nghe và Mạnh Tinh Hồn có cảm giác rằng nàng rất đặc biệt, khác hẳn mọi thiếu nữ khác.
Mạnh Tinh Hồn định trả lời, nhưng không nghĩ ra lời nào để đối đáp.
Tiểu Điệp lại tiếp:
- Anh muốn chết cũng không sao. Nhưng tôi chỉ muốn hỏi một câu.
Mạnh Tinh Hồn buột miệng:
- Cô hỏi gì?
Thiếu nữ nhìn sâu vào mắt hắn, hỏi:
- Anh đã từng sống bao giờ chưa?
Mạnh Tinh Hồn không ngờ một nữ nhân lại hỏi mình câu đó. Hắn chợt nhớ lại những cuộc truy hoan cuồng loạn của mình, ngôi nhà đơn độc trong núi và cuộc sống không bằng hữu, không thân nhân và cũng không một người tri kỷ....
Chỉ có giết người và lẩn tránh người đời, không để lộ tung tích của mình, cốt sao để khỏi bị người khác giết chết.
Quả thật hắn có cuộc sống thật sự hay không?
Như vậy mà gọi là cuộc sống ư?
Hắn cố ngăn để hai dòng lệ khỏi trào ra khóe mắt.
Giọng Tiểu Điệp vang lên truy bức:
- Một người không thể khẳng định rằng mình đã từng sống hay chưa mà đã muốn chết, như thế há chẳng ngu muội lắm sao?
Hắn định phản vấn:
- Vậy cô thì sao? Chẳng lẽ cô xứng đáng được gọi là sống hơn tôi?
Nhưng kịp thời ghìm lại.
Nàng xinh đẹp tươi trẻ như thế, đương nhiên là sống rồi.

Nàng tới đây làm gì? Và tại sao lại đặt ra những câu hỏi hóc búa như vậy?
Mạnh Tinh Hồn băn khoăn tự hỏi một lúc, khi ngẩng lên thì đã không thấy Tiểu Điệp đâu nữa.
Hắn nhìn vào màn sương, lòng đầy nghi hoặc không biết sự việc vừa rồi có thật hay không?
Và lần đầu tiên, lòng Mạnh Tinh Hồn chợt xốn xang.
Không ít lần, nữ nhân từng thỏ thẻ bên tai hắn những lời ân ái đường mật. Nhưng chưa bao giờ hắn thấy lòng mình rung động.
Thế mà lần này, chỉ mấy câu hỏi chua chát, hắn chợt thấy trái tim đập rộn lên.
Mạnh Tinh Hồn đưa mắt nhìn vào màn sương cõi xa xăm, hy vọng thiếu nữ trở lại.
Nhưng bóng hồng vẫn biệt tăm.
Cuối cùng hắn thở dài đứng lên rời khỏi bờ suối.
Mấy ngày nay không có tin tức gì về Tiểu Hà. Cũng không nghe động tĩnh gì từ Cúc Hoa Viên.
Mạnh Tinh Hồn quyết định trở về Khoái Hoạt Lâm.
Cao lão đại gặp hắn trước hành lang hoa sảnh, nhíu mày hỏi:
- Ngươi đã về rồi ư?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu không đáp.
Hắn hiểu ý Cao lão đại, không phải hàm chứa ở câu hỏi đó mà chính ra là :"Ngươi đã hoàn thành công việc rồi hay sao?".
Bởi vì trước đây, nếu chưa hoàn thành nhiệm vụ, hắn tuyệt đối không trở về Khoái Hoạt Lâm.
Hắn chợt hỏi:
- Tiểu Hà đâu?
Cao lão đại nhướng mày ngạc nhiên:
- Tiểu Hà? Ai biết hắn đi đâu chứ? Dạo này hắn đâu có làm gì!
Cô ta cười nói thêm:
- Các ngươi đều thế cả. Khi có việc thì bỏ đi mất hút, chẳng biết đi đâu mà tìm.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm nói:
- Tôi có gặp hắn....
Cao lão đại đưa Mạnh Tinh Hồn vào phòng riêng của mình, đóng cửa lại cẩn thận xong mới hỏi:
- Ngươi có gặp hắn? Ở đâu vậy?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Hắn đến tìm tôi.
Cao lão đại ngạc nhiên hỏi:
- Hắn tìm ngươi làm gì vậy?

Mạnh Tinh Hồn không đáp.
Cao lão đại lại hỏi:
- Ngươi có biết hắn đi đâu không?
Mạnh Tinh Hồn vẫn nín lặng.
Cao lão đại biến sắc.
Thị rất biết tính cách của Tiểu Hà, biết rõ tham vọng và những thủ đoạn của hắn.
Chỉ không ngờ hắn dám bộc lộ thủ đoạn của mình sớm và vội vã đến thế.
Mạnh Tinh Hồn quay người định bỏ đi.
Như vậy đã rõ, Tiểu Hà tới tìm hắn không phải theo lệnh của Cao lão đại, chỉ do tình cờ mà hắn biết nhiệm vụ và chỗ ở của Mạnh Tinh Hồn nên tìm cách đến lung lạc tinh thần, làm mọi cách để thay sứ mạng và địa vị của Mạnh Tinh Hồn.
Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Hà hành động như thế, nhưng lần này hắn đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.
Hắn không hiểu được Lão Bá là nhân vật nguy hiểm thế nào, có thể nói hắn đang dấn thân vào chỗ chết.
Cao lão đại chợt nói:
- Ngươi chớ vội đi. Hãy nói xem, có phải Tiểu Hà muốn làm thay ngươi việc này và đã đi tìm Tôn Ngọc Bá không?
Mạnh Tinh Hồn lặng lẽ gật đầu.
Cao lão đại chợt kêu lên:
- Làm sao ngươi lại để cho hắn đi chứ?
Mạnh Tinh Hồn quay đầu lại, trầm giọng đáp:
- Hắn quyết ý như vậy.
Cao lão đại không dấu sự tức giận:
- Ngươi biết rõ Tôn Ngọc Bá là người đáng sợ thế nào. Ngay cả ngươi làm việc này cũng chỉ mới cầm chắc được năm sáu phần. Còn hắn, đơn giản dấn thân vào chỗ chết.
Vì sao ngươi lại chịu để hắn đi?
- Chính tôi cũng đã nói với hắn như vậy. Hắn bảo rằng mình không sợ chết, còn cho rằng hắn có thể làm việc này tốt hơn tôi....
Cao lão đại ngắt lời:
- Nhưng ngươi biết rõ hắn không đủ năng lực!
Mạnh Tinh Hồn cũng nổi giận:
- Nhưng đại thư hãy nói xem vì sao hắn biết được tôi đang ở đâu?
Cao lão đại cứng lưỡi không biết trả lời thế nào.
Xưa nay, ngoài thị ra, không ai biết mỗi thành viên làm nhiệm vụ gì và nơi liên lạc được giữ vô cùng bí mật.
Vậy làm sao Tiểu Hà biết được Mạnh Tinh Hồn được giao nhiệm vụ giết

Lão Bá và trú ở đâu?
Hồi lâu Cao lão đại mới thở dài nói:
- Không phải ta trách ngươi, chẳng qua chỉ lo lắng cho hắn thôi. Không những hắn mà cả bốn người, ai gặp chuyện nguy hiểm là ta cũng đều lo lắng như nhau cả.
Mạnh Tinh Hồn cúi thấp đầu.
Cao lão đại nói không sai, và không ai trong số bốn huynh đệ chúng có thể quên được ơn cứu mạng của Cao lão đại.
Thị chợt nhẹ giọng hỏi:
- Bây giờ ngươi tính đi đâu?
Mạnh Tinh Hồn trả lời lấp lửng:
- Tới chỗ nào cần.
Cao lão đại lắc đầu:
- Bây giờ không thể đi được.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Sao thế?
- Nếu Tiểu Hà đã tới tìm Tôn Ngọc Bá thì cho dù hắn còn sống hay đã chết ngươi cũng không thể tới đó nữa vì Tôn Ngọc Bá đã cảnh giác.
Mạnh Tinh Hồn cười hỏi:
- Chẳng lẽ những lần khác không nguy hiểm?
- Nhưng lần này nghiêm trọng hơn.
- Cũng không có gì khác biệt. Việc gì tôi cần làm, tôi phải hoàn thành.
Đúng thế. Cho dù gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm tới đâu, chưa bao giờ Mạnh Tinh Hồn dừng lại giữa chừng.
Cao lão đại trầm ngâm nói:
- Nếu ngươi muốn đi thì cũng nên chờ cho tình hình dịu lại mới được!
- Tôi thấy tình hình có lẽ cũng đã lắng dịu rồi!
Cao lão đại phản đối:
- Không được. Việc đến Cúc Hoa Viên bây giờ là hành động rất mạo hiểm. Ta không cho phép ngươi mạo hiểm đâu!
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng hỏi:
- Vậy còn Tiểu Hà?
- Nếu sống, trước sau hắn cũng trở về. Còn nếu chết đi, ta không thể vì người đã chết mà hy sinh thêm một người còn sống.
- Nhưng dù sao hắn cũng là huynh đệ của chúng ta....
Cao lão đại tỏ vẻ kiên quyết:
- Huynh đệ là một chuyện, còn nhiệm vụ lại là chuyện khác. Hắn đã phạm vào nguyên tắc trong việc này. Nếu chúng ta không phân biệt rạch ròi tình cảm và nguyên tắc thì ngày diệt vong đã cận kề.
Đôi mắt đẹp của thị chợt lóe lên, nói tiếp:

- Nếu chúng ta chết, thậm chí không có ai nhặt xác cho nữa!
Mạnh Tinh Hồn không nói gì. Hắn nhận ra thái độ của Cao lão đại đã dần dần thay đổi.
Từ sau sự cố về Diệp Tường, thị không còn như trước nữa, lạnh lùng và tàn nhẫn hơn.
Chợt trong đầu hắn lóe lên một câu hỏi:
- Vì sao Cao lão đại không sợ Tiểu Hà tiết lộ bí mật?
Chợt có tiếng gõ cửa.
Đây là phòng riêng của Cao lão đại, nếu không có việc quan trọng thì không ai được phép quấy rầy.
Thị hỏi vọng ra:
- Có việc gì vậy?
Tiếng người ngoài cửa đáp:
- Đồ đại gia mời chủ nhân sang uống rượu.
Cao lão đại hỏi:
- Đồ Thành phải không?
Người bên ngoài đáp:
- Dạ!
- Được rồi! Ta sẽ đi. Ngươi cứ báo lại với Đồ Thành như vậy.
Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần.
Cao lão đại quay lại nhìn Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi có biết Đồ Thành không?
- Có phải hắn là người của Thập Nhị Phi Bằng Bang, còn gọi là Đồ Đại Bằng?
Cao lão đại gật đầu:
- Chính là hắn, Đồ Thành vẻ ngoài là một thương nhân, thực chất hắn là một đàn chủ của Thập Nhị Phi Bằng Bang, cũng là một thủ hạ thân tín của Vạn Bằng Vương.
Lại hỏi thêm:
- Ngươi có biết vừa rồi Tôn Ngọc Bá đã sai Lục Hương Xuyên đến gặp Vạn Bằng Vương không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi biết Lục Hương Xuyên được phái rời khỏi Cúc Hoa Viên có công việc nhưng không biết hắn đến gặp ai.
Bởi việc đó không liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ nên Mạnh Tinh Hồn không điều tra cụ thể.
Cao lão đại nói:
- Lục Hương Xuyên là thủ hạ được Tôn Ngọc Bá tin dùng nhất. Nếu không phải việc trọng yếu thì lão không dễ dàng phái hắn ra ngoài.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.

Cao lão đại cười nói thêm:
- Nếu giữa Tôn Ngọc Bá và Vạn Bằng Vương nảy sinh tranh chấp thì chúng ta sẽ dễ dàng hành động hơn nhiều. Lần này Đồ Thành rời Phi Bằng Bang tới đây, không chừng có liên quan đến Tôn Ngọc Bá. Ngươi cứ ngồi chờ ở đây, để ta sang xem tình hình thế nào đã.
Nói rồi bước ra khỏi phòng.
Mạnh Tinh Hồn ngồi thêm một lát rồi cũng mở cửa đi ra ngoài.
Hắn cũng nên tra hỏi vài tin tức quan trọng.
Diệp Tường một mình nằm xoài ra trên đám cỏ khô dưới một gốc cây, dáng rất thoải mái.
Trước kia, mọi lúc mọi nơi hắn đều phải cảnh giác, còn bây giờ đã qua cái việc bao giờ cũng phải sống trong nơm nớp đề phòng.
Hiện tại hắn không cần phải bận tâm lo lắng tới điều gì cả.
Diệp Tường mỉm cười thầm nghĩ:
- Trong cuộc sống, sự thất bại cũng có niềm hạnh phúc của nó mà người thành công không bao giờ hưởng thụ được.
Chẳng hay trong lòng hắn cảm thấy chua chát hay thật sự vui vẻ?
Chợt hắn phát hiện có tiếng bước chân nhẹ như tiếng chân của loài mèo rừng.
Diệp Tường không ngồi dậy, thậm chí không cần ngẩng đầu lên cũng biết ai đang tới.
Ngoài Mạnh Tinh Hồn không ai có khinh công cao cường như vậy.
Chờ cho tiếng chân cách ba bốn thước, Diệp Tường vẫn nằm bất động, chỉ cất tiếng hỏi:
- Ngươi đến từ bao giờ?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Vừa mới tới!
Diệp Tường cười hỏi:
- Vậy là rốt cuộc ngươi cũng có hảo ý tìm thăm ta. Chứng tỏ ngươi hơn hẳn chúng nó.
Mạnh Tinh Hồn chợt cảm thấy tự hổ thẹn. Đã gần hai năm, cả ba tên huynh đệ đều xa lánh Diệp Tường. Lúc này nghe câu đó, hắn thấy mình cũng không ngoại lệ.
Diệp Tường ngồi lên, đưa tay vỗ vào đám cỏ trước mặt nói:
- Ngồi xuống đi, trước hết hãy uống vài chén rồi nói xem ngươi đến tìm ta có việc gì?
Hắn hiểu rằng nếu không có việc gì tất Mạnh Tinh Hồn cũng không tới tìm mình.
Mạnh Tinh Hồn ngồi xuống đỡ lấy chén rượu, thầm hứa rằng nếu làm xong chuyện này mà vẫn không chết thì nhất định sẽ tìm Diệp Tường chơi mấy

bữa uống rượu cho thỏa thích.
Thời gian qua hắn xa lánh Diệp Tường chẳng phải vì khinh ghét hay ngại ngùng gì mà chỉ sợ rằng nếu tiếp xúc với Diệp Tường, Mạnh Tinh Hồn sợ phải đối mặt với kết cục tất yếu của mình.
Uống xong ba chén rượu, Diệp Tường lên tiếng:
- Được rồi! Bây giờ hãy nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc mới trả lời:
- Ngươi thường nói rằng trên đời chỉ có hai hạng người. Một là kẻ giết người, hai là người bị giết.
Diệp Tường nói ngay:
- Hầu hết kẻ giết người sớm muộn rồi cũng bị giết!
- Không có ngoại lệ hay sao?
Diệp Tường cười đáp:
- Ta nói hầu hết, tức cũng có ngoại lệ. Nhưng ngươi có phải định hỏi rằng người nào có thể vĩnh viễn làm chuyện giết người mà không bị giết?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Chính là ý đó.
- Chỉ sợ rất ít, thậm chí không có....
- Còn ngươi?
- Hiện tại thì không ai tìm giết ta nữa.
- Còn có ai được như ngươi nữa không?
Diệp Tường chợt nhìn vào đôi mắt Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Chẳng phải là ngươi từng biết một kẻ giết người rất đáng sợ hay sao?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Diệp Tường lại hỏi:
- Hắn là loại người thế nào?
Mạnh Tinh Hồn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Nhìn qua hắn không cao không thấp, không béo không gầy, chỉ như người bình thường thôi....
- Ngươi không thấy rõ mặt hắn?
- Không.
Diệp Tường lại hỏi:
- Có phải lúc đó giết người, hắn bận một bộ y phục màu xám không?
Mạnh Tinh Hồn hỏi lại:
- Ngươi cũng biết hắn sao?
Diệp Tường không trả lời, tiếp tục hỏi:
- Có phải giết người xong, hắn lấy máu nạn nhân bôi đầy lên mặt mình để không ai thấy rõ diện mạo?
- Chính thế.
Diệp Tường chậm rãi nói:

- Chưa từng ai biết hắn là người thế nào, chỉ là.... lần sau nếu ngươi gặp phải nhân vật đó thì nên tránh càng xa càng tốt.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Vì sao?
Diệp Tường đáp:
- Vì làm công việc nguy hiểm này không phải chỉ có chúng ta, thậm chí có người còn đáng sợ hơn chúng ta nữa!
- Ừm.... ta biết.
Diệp Tường lại tiếp:
- Nghề nghiệp của chúng ta hết sức kỳ quặc, tàn bạo. Và chính sự tàn bạo và chết chóc cũng đồng hành với chúng ta.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Ngươi từng bảo rằng trong nghề chúng ta, nếu đã nổi danh tức là một sát thủ không giỏi!
Diệp Tường gật đầu:
- Chính thế! Chẳng những thế, chúng ta buộc phải khước từ những nhu cầu khác của cuộc sống:
thanh danh, gia đình, bằng hữu, địa vị, vợ con.... Cho nên chẳng có ai nguyện ý làm việc này, ngoại trừ kẻ điên.
Mạnh Tinh Hồn chợt nghĩ tới câu nói của Tiểu Điệp:
- Ngươi đã từng sống bao giờ chưa?
Bỗng buột miệng:
- Cho dù không phải kẻ điên thì dần dần cũng thành người điên thôi....
- Thật ra có người thiên tính là kẻ máu lạnh, hoàn toàn không có tình cảm và lương tâm. Đó mới thật là sát thủ thượng thặng. Hắn giết người không chút động tâm. Những kẻ đó không bao giờ chán ghét nghề nghiệp của mình và không bao giờ run tay.
Diệp Tường mân mê chén rượu, nói thêm:
- Người mà ngươi vừa nói là một tên trong số đó, vì thế ngươi nên coi hắn là một kẻ có thiên tính giết người.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi cho rằng hắn là một tên sát thủ đáng sợ nhất?
- Không sai! Theo ta biết thì trên thế gian không tìm đâu ra được một người thứ hai có thể sánh được với hắn. Cả ngươi cũng vậy. Có thể ngươi bình tĩnh hơn, thông minh hơn và nhanh nhẹn hơn hắn. Nhưng ngươi không bằng được hắn, vì ngươi không phải là kẻ điên hay thiên tính sinh ra giết người.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc rồi hỏi:
- Ngươi đã từng thấy qua hắn giết người bao giờ chưa?
Diệp Tường gật đầu:
- Có thấy! Trừ phi tận mắt thấy hắn giết người, nếu không chẳng bao giờ

hình dung người ta có thể giết người phàm tốc và chính xác đến như vậy. Lúc hắn giết người chắc chỉ coi nạn nhân của mình chỉ là loài vật nào đó đáng ghê tởm.
Mạnh Tinh Hồn tán thành:
- Phải! Lúc đó chính hắn không phải là người.
Diệp Tường chợt hỏi:
- Ngươi thấy hắn giết người ở đâu?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ở Cúc Hoa Viên của Tôn Ngọc Bá.
-Á.... Hắn giết ai vậy?
- Hoàng Sơn Tam Hữu!
- Vì sao?
- Vì ba lão quái vật đó đắc tội với Tôn Ngọc Bá.
Diệp Tường gật đầu, trầm ngâm nói:
- Thật ra, Hoàng Sơn Tam Hữu cũng chẳng phải là giống tốt lành gì. Trước đây ta vẫn ngỡ rằng phía sau hắn phải có một thế lực nào đó, nhưng không ngờ là Tôn Ngọc Bá.
Hắn chợt cầm tay Mạnh Tinh Hồn khẩn thiết nói:
- Ngươi hãy nhanh chóng quên chuyện về Tôn Ngọc Bá đi, quên sạch cả đi!
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu đáp:
- Ta không thể quên được!
- Không quên được cũng phải quên! Nếu không ngươi sẽ chết! Mà chết rất nhanh.
Cho dù ngươi có giết được Tôn Ngọc Bá chăng nữa, rốt cuộc cũng bị người kia giết chết!
Mạnh Tinh Hồn trầm mặc không đáp.
Diệp Tường lại tiếp:
- Người khác thì không thể biết ai giết Tôn Ngọc Bá, lại càng không thể tìm được ngươi nhưng người đó thì có thể.
Mạnh Tinh Hồn nín lặng hồi lâu rồi chợt nhìn vào mắt Diệp Tường hỏi:
- Hắn biết ngươi là người thế nào chứ?
Diệp Tường chậm rãi gật đầu:
- Biết! Chỉ cái nhìn đầu tiên, hắn đã biết ta là người thế nào.
Mạnh Tinh Hồn tin lời hắn. Dù trên đời không ai với cái nhìn đầu tiên đã đoán ra một sát thủ đầy kinh nghiệm như Diệp Tường nhưng nhân vật đáng sợ đó có thể nhìn ra cái mà người khác không thể.
Diệp Tường nói thêm:
- Hắn đã nhận được ta, tất cũng có thể đoán ra ngươi.
- Ta sẽ không để cho hắn trông thấy, tuy nhiên....
- Tuy thế nào?

Mạnh Tinh Hồn nói:
- Nếu hắn đã nhận ra ngươi là một sát thủ, sau khi Tôn Ngọc Bá chết, thế nào hắn cũng tìm đến đây.
- Bởi thế ta khuyên ngươi hãy quên việc này đi.
Mạnh Tinh Hồn nhắc lại:
- Ta không thể quên được.
Hắn nói điều đó tới hai lần, và thái độ rất kiên quyết.
Diệp Tường hỏi:
- Ngươi không tin rằng hắn nhất định sẽ giết được ngươi hay sao?
Mạnh Tinh Hồn không đáp.
Diệp Tường lại nói:
- Cho dù hắn không giết được ngươi chăng nữa, nhưng sau khi biết hắn là người thế nào, mọi lúc đều lẩn quất bên cạnh mình, ngươi còn sống nổi không?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một hồi lâu rồi chợt nghiến răng nói:
- Bởi thế trước tiên ta cần giết hắn!
Diệp Tường nhíu mày:
- Giết hắn ư? Ngươi thật muốn giết hắn?
Mạnh Tinh Hồn bình thản đáp:
- Hắn cũng chỉ là một con người.
- Nhưng ngươi hoàn toàn không biết gì về hắn, cả lai lịch, thân thế và chỗ ở đều mù tịt thì giết hắn bằng cách nào?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm giây lát rồi chợt nhìn thẳng vào mắt Diệp Tường nói:
- Tuy ta không biết, nhưng nhất định ngươi biết.
Diệp Tường bối rối lắc đầu, từ từ nằm trở lại như trước, chậm rãi nói:
- Ta cũng không biết.
Mạnh Tinh Hồn nhìn hắn rồi đứng lên định bỏ đi, nhưng chợt dừng lại nghĩ thầm:
- Nhất định người kia với Diệp Tường phải có một mối quan hệ bí mật nào đó.
Nhưng hắn lại không muốn ép buộc, không muốn đẩy Diệp Tường đến chỗ khó xử.
Hắn từ từ bước đi.
Diệp Tường chợt nhổm dậy nói:
- Chờ một chút!
Mạnh Tinh Hồn dừng lại.
Diệp Tường thấp giọng nói:
- Hắn thích câu cá, không phải vì thích ăn cá. Ngươi hiểu chứ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.

Diệp Tường thêm:
- Người thích câu cá ở vùng này không nhiều đâu.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu định hỏi gì thêm nhưng lúc đó Diệp Tường đã bưng cả hủ rượu lên dốc vào miệng.
Aùnh tà dương chiếu vào mặt hắn, tuy Mạnh Tinh Hồn không nhìn rõ mặt nhưng có thể xác định được rằng Diệp Tường đang rất thống khổ.
Mạnh Tinh Hồn cảm kích nhìn đối phương. Xưa nay chưa từng một người nào có thể làm cho Diệp Tường phải nói ra điều mà hắn không muốn nói, có lẽ đây là lần duy nhất.
Vì chúng là bằng hữu, cũng là huynh đệ. Nhưng hắn có xứng đáng được Diệp Tường đối xử như vậy không?
Mạnh Tinh Hồn không cảm ơn, chậm rãi rời khỏi khu rừng.
Những lời cảm ơn lúc này sẽ mất hết ý nghĩa.
Mạnh Tinh Hồn về tới Khoái Hoạt Lâm thì trời tối mịt.
Cao lão đại đã về, ngồi một mình trong phòng.
Nghe gõ cửa, thị đứng lên. Vừa trông thấy Mạnh Tinh Hồn, thị chỉ trách khẽ:
- Ngươi hứa chờ ta về mà bỏ đi mất.
Mạnh Tinh Hồn đỏ mặt đáp:
- Tôi cũng không đi đâu xa.
Cao lão đại chợt hỏi:
- Ngươi vừa tới gặp Diệp Tường?
Mạnh Tinh Hồn không ngờ Cao lão đại tinh nhạy như thế, đành gật đầu:
- Phải!
- Diệp Tường có nói gì về ta không?
- Không!
Lặng đi một lúc, Cao lão đại chợt cười nói:
- Ta đã tra hỏi được vì sao Tôn Ngọc Bá cần phái Lục Hương Xuyên tới gặp Vạn Bằng Vương.
Mạnh Tinh Hồn hỏi nhanh:
- Vì sao?
- Tôn Ngọc Bá có một người bằng hữu gọi là Vũ Lão Đao, nhi tử độc nhất của Vũ Lão Đao muốn lấy một tỳ nữ trong Phi Bằng Bang nhưng vị Vạn Bằng Vương từ chối.
Lục Hương Xuyên được phái tới điều đình việc đó.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Kết quả thế nào?
Cao lão đại đáp:
- Vạn Bằng Vương đã cho người đưa thiếu nữ đó tới tận tiêu cục giao cho Vũ Lão Đao, không những thế còn tặng thêm nhiều nữ trang rất quý giá.

Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Nếu thế, mọi việc coi như đã kết thúc rồi!
Cao lão đại cười đáp:
- Không phải là kết thúc, mà mới chỉ là bắt đầu!
Mạnh Tinh Hồn ngạc nhiên hỏi:
- Sao lại thế?
Cao lão đại giảng giải:
- Ngươi đã từng thấy Vạn Bằng Vương đã từng nhượng bộ trước ai bao giờ chưa?
Hơn nữa trong chuyện này trước tiên hắn đã thẳng thừng từ chối, nhưng sau lại đổi ý, chắc rằng bên trong có ẩn tình nào đó. Theo ta suy đoán thì Vạn Bằng Vương làm thế cốt để làm cho Tôn Ngọc Bá thiếu cảnh giác, sau đó mới hạ thủ. Nhất định cú trả đũa sẽ không nhẹ đâu.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Đại thư cho rằng Vạn Bằng Vương sẽ sớm hành động.
Cao lão đại gật đầu:
- Không sai! Hắn đã tức tốc triệu hồi Đồ Thành và hai tên đàn chủ khác là Kim Bằng và Nộ Bằng về Thập Nhị Phi Bằng Bang. Chỉ cần hắn bắt đầu hành động là ngươi lập tức sẽ có cơ hội. Đồ Thành mới về chưa lâu, ngươi nên ngầm theo dõi bám sát hắn để tìm cơ hội.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm hỏi:
- Đại thư sợ rằng người của Phi Bằng Bang sẽ hạ thủ trước?
Cao lão đại gật đầu:
- Đương nhiên! Ngươi phải là người trực tiếp giết Tôn Ngọc Bá.
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi hiểu!
Bởi vì Tôn Ngọc Bá có bị giết bởi người của Cao lão đại thì sự giao ước mới coi là đã thực hiện.
Hắn lại hỏi:
- Đồ Thành có mang theo nhiều thủ hạ không?
- Chỉ có hai tên thủ hạ thôi. Một tên là tùy tùng tên là Vương Nhị Ngai, nhưng hắn chỉ có vẻ ngoài là ngốc nghếch, kỳ thực là nhân vật rất lợi hại.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu, hắn biết rằng Cao lão đại có đôi mắt rất tinh nhạy, nhìn người quyết không lầm.
Cao lão đại nói tiếp:
- Còn tên thứ hai vốn là một tiểu tặc của Ngũ Môn ngày xưa, võ công tuy tầm thường nhưng là cao thủ về ám khí và dụng độc. Đồ Thành lần này đưa hai tên này về tổng đàn, có nghĩa là sự việc rất nghiêm trọng.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Cả ba tên đàn chủ cùng đi với nhau hay sao?

Cao lão đại lắc đầu:
- Tất nhiên là không. Hai tên kia theo đường khác, vì các phân đàn không ở cùng hướng. Chỉ Đồ Thành mới rời khỏi đây chưa lâu và trông hắn rất vội vàng.
Mạnh Tinh Hồn đứng lên:
- Vậy tôi phải đi ngay!
Cao lão đại gật đầu:
- Đi đi và nhớ là phải hết sức cẩn thận.
- Đại thư yên tâm.
Dứt lời bước ra cửa.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 7
Long Hổ khai chiến

Vũ Lão Đao đã say mấy phần, nhưng trong lòng vô cùng cao hứng.
Hôm nay có thể coi là ngày hạnh phúc nhất trong đời lão.
Suốt từ trưa, Vũ Lão Đao hoài vọng Lão Bá sẽ tới uống với mình ly rượu mừng, tuy trong thâm tâm biết rõ là vị bằng hữu thủy chung và đáng kính đó sẽ không đến.
Trong lòng có phần thất vọng nhưng lão hoàn toàn không vương chút tránh móc nào.
Lão cố sức nài Lục Hương Xuyên ở lại cho tới khi tàn cuộc.
Lúc này khách nhân đã về hết, chỉ còn gia nhân đang uống rượu ở trong phòng.
Nhi tử Tiểu Vũ Lão Đao và con dâu mới Mặc Mặc đã sớm về phòng.
Trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Vũ Lão Đao. Cả ngày nay lão uống rất nhiều rượu, đến nỗi hai chân không đứng lên nổi nữa.
Lão tự cười thầm:
- Mình đã già mất rồi. Nhưng nhi tử nay đã thành gia lập thất, mình già cũng đáng thôi. Một thời gian nữa, mình sẽ giao tiêu cục lại cho vợ chồng nó, tìm một nơi yên tĩnh an hưởng tuổi già.
Chợt có tiếng bước chân.
Một người dáng say khướt, chân nam đá chân xiêu lảo đảo từ tiền viện đi vào đại sảnh.
Người đó không những đã quá say mà diện mạo trông có vẻ ngốc nghếch như kẻ si dại.
Vũ Lão Đao không nhớ trong số những bằng hữu và đám người quen có

người nào như vậy.
Người đó ngọng cả lưỡi, chừng như không nói được, chỉ đưa tay vẫy vẫy.
Vũ Lão Đao nghĩ thầm:
- Người này còn say hơn ta nhiều. Xem ra cuộc vui hôm nay thật ra trò.
Lão nhíu mày, nhưng không trách mà thậm chí còn cao hứng.
Vì tình nghĩa mà người ta mới tận vui với mình như vậy chứ!
Liền hỏi:
- Có phải ngươi định tìm lão Tống và mấy tên tiêu sư không? Chúng hiện còn uống rượu ở hậu phòng đó!
Lão cho rằng đã không là bằng hữu của mình, tất được bọn tiêu sư mời đến.
Lão Tống là quản sự trong tiêu cục, có lẽ đang cùng mấy tên tiêu sư và gia nhân uống rượu ở hậu phòng.
Người kia lắc đầu, đưa tay quệt miệng ợ ra một hơi rồi nói:
- Tôi.... tôi đến tìm Vũ tiêu đầu....
Vũ Lão Đao ngạc nhiên hỏi:
- Tìm ta? Có việc gì vậy?
Người kia còn định nói gì nhưng ngã nhào xuống, tuy vậy vẫn còn cố nhổm lên đưa tay vẫy chủ nhân.
Vũ Lão Đao hỏi:
- Ngươi có gì định nói với ta sao?
Người kia vội gật đầu, Vũ Lão Đao đành tới gần, cúi xuống hỏi:
- Có chuyện gì vậy?
Người kia vừa thở vừa nói:
- Ta muốn....
Sau đó là mấy tiếng không nghe rõ.
Vũ Lão Đao càng cúi thấp hơn hỏi:
- Ngươi muốn gì?
Người kia chợt nói rành rọt:
- Ta muốn giết ngươi!
Vũ Lão Đao thấy tình cảnh khác thường định nhảy lùi lại nhưng đã không kịp.
Người kia vừa thốt lên ba tiếng, tay đã vung lên rất nhanh, một mũi đao đã chọc thẳng vào yết hầu Vũ Lão Đao khiến lão không kịp thẳng người dậy, mới dướn lên được một thước đã đổ gục ngay xuống, từ cổ họng, một vòi máu phun ra như suối.
Người kia đứng lên, nhìn thi thể Vũ Lão Đao vẫn còn dãy giụa, cười nói:
- Ta nói muốn giết ngươi là giết, đã từng nói dối ai bao giờ đâu?
Tiểu Vũ và Mặc Mặc đang âu yếm nhau trong phòng. Chúng ôm chặt lấy nhau như sợ phải ly biệt thêm một lần nữa, mặc dù cả hai đều tin chắc rằng từ lúc này, sẽ không còn trở lực nào có thể chia cắt chúng được nữa.

Tiểu Vũ âu yếm hỏi:
- Nàng sẽ vĩnh viễn là của ta, đúng vậy chứ?
Mặc Mặc dịu dàng đáp:
- Bao giờ thiếp cũng là của chàng mà. Cả trước đây cũng vậy!
Tiểu Vũ nhắm mắt, ngây ngất hưởng thụ làn da mịn màng và mùi hương thơm tho từ người thiếu nữ tỏa ra.
Nhưng mùi hương mỗi lúc một gắt, khiến Tiểu Vũ cảm thấy buồn ngủ.
Y cảm thấy có gì đó không bình thường, vội mở bừng mắt nhổm lên định nhảy khỏi giường nhưng chân tay mềm nhũn, dục vọng lập tức biến đi không còn chút dấu vết, mắt kinh hoàng nhìn ra cửa, há miệng định kêu thét lên.
Một người có bộ mặt như ác quỷ nhìn hắn cười nhăn nhở nói:
- Tân nương của ngươi bây giờ là sở hữu của ta rồi!
Tiểu Vũ định la lên, nhưng không phát ra được tiếng nào, ngã gục xuống giường, người lịm dần đi.
Mạnh Tinh Hồn nấp trên mái nhà đối diện quan sát mọi cảnh tượng xảy ra trong tiêu cục.
Thoạt tiên hắn trông thấy Vương Nhị Ngai với vẻ mặt đần độn, giả dạng kẻ say giống không chê vào đâu được, ngật ngưỡng đi vào đại sảnh.
Tiếp đó là tên thủ hạ thứ hai của Đồ Thành tên là Dạ Miêu Tử đột nhập vào phòng tân hôn của Tiểu Vũ.
Cả hai tên dường như xuất phát cùng một lúc.
Lúc ra khỏi đại sảnh, Vương Nhị Ngai cũng dáng vẻ ngốc nghếch như trước, nhưng bước chân đã linh hoạt hơn nhiều, không còn vẻ say khướt nữa.
Không những thế, tay còn cắp theo một xác chết.
Mạnh Tinh Hồn nhận ra đó là tử thi của Vũ Lão Đao.
Dạ Miêu Tử ra khỏi phòng chậm hơn một lúc, không mang theo tử thi nào nhưng lại khệ nệ mang một cái túi khá nặng.
Cùng lúc đó chợt có một chiếc xe ngựa phóng đến rất nhanh, dừng ngay trước cửa tiêu cục.
Cửa xe mở ra, lập tức cả Vương Nhị Ngai lẫn Dạ Miêu Tử cùng các thứ mang theo nhảy lên.
Cánh cửa đóng sầm ngay lại, chiếc xe ngựa liền chuyển bánh như không có chuyện gì xảy ra.
Mạnh Tinh Hồn quan sát rất kỹ mọi việc từ khi hai tên thủ hạ của Đồ Thành vào tiêu cục đến khi chúng nhảy lên xe ngựa bình yên rời khỏi nơi gây án mạng cùng những chứng cứ, tất cả chỉ mất chừng một khắc.
Trong tiêu cục vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không ai ngờ vừa xảy ra sự cố cực kỳ nghiêm trọng.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng Vạn Bằng Vương vừa cắn trả Lão Bá một cú

không nhẹ chút nào.
Hắn cũng biết nhất định Lão Bá sẽ phản ứng, và không đơn giản chỉ là việc lấy mạng người.
Đúng như Cao lão đại đã nói, sự việc mới chỉ bắt đầu.
Sau khi nghe Lục Hương Xuyên kể lại hành động của mình và việc Vạn Bằng Vương đã phải chịu khuất phục đưa Mặc Mặc trả lại cho Vũ Lão Đao cùng nhiều thứ trang sức quý giá, Lão Bá chẳng những không phấn khởi mà trái lại, vẻ mặt trông rất nghiêm trọng.
Lục Hương Xuyên không hiểu vì sao Lão Bá đón nhận tin thắng lợi bằng thái độ trái ngược như thế?
Chuyến đi này của Lục Hương Xuyên chẳng những kết quả mỹ mãn mà còn có thể nói là thắng lợi vượt quá mọi dự kiến.
Hắn hy vọng lần này trở về nhất định sẽ nhận được lời khen ngợi, không ngờ lại thấy Lão Bá biểu lộ sự bực mình đến thế.
Đương nhiên hắn không dám hỏi nguyên nhân vì sao.
Hồi lâu, Lão Bá vẫn không nói gì, hai tay nắm chặt lại như sắp bóp chết con vật nào đó.
Vì sao Lão Bá nổi giận và định bóp chết người nào?
Cuối cùng Lão Bá đứng lên bước ra cửa hạ lệnh cho tên vệ sĩ canh giữ ở đó:
- Lập tức thả chim bồ câu truyền tin đi các nơi triệu hồi Tôn Kiếm về ngay, bất luận hắn đang làm việc gì cũng phải nhanh chóng trở về không được chậm trễ một khắc.
Tên vệ sĩ dạ một tiếng rồi vội vã chạy đi.
Lão Bá quay lại hạ lệnh tiếp cho Lục Hương Xuyên:
- Ngươi lập tức truyền lệnh cho người của tổ Ưng, tập trung sẵn sàng nhận lệnh.
Lục Hương Xuyên thi hành ngay.
Hắn đi nhanh ra khỏi phòng Lão Bá, vừa chạy vừa băn khoăn nghĩ ngợi:
- Trừ tổ bồ câu truyền tin vẫn thường được điều động, tổ Ưng là tổ tinh nhuệ nhất sẵn sàng tác chiến chỉ trong trường hợp nghiêm trọng nhất, bởi thế tổ này chỉ đặt dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Lão Bá và bản thân mình mà thôi.
Chẳng lẽ sự việc đã nghiêm trọng đến thế?
Lục Hương Xuyên chợt nghĩ rằng Vạn Bằng Vương từng vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần mới có được địa vị như hôm nay, thế nhưng chưa bao giờ hắn dễ dàng chịu khuất phục trước người khác.
Thế mà lần này lại chịu cúi đầu trước một hành động không thể nói là cao minh của Lục Hương Xuyên, há điều đó chẳng đáng nghi ngờ?
Nghĩ tới việc này, Lục Hương Xuyên bỗng toát mồ hôi.
Lão Bá chính đang ngưng mục nhìn y, chợt trầm giọng hỏi:
- Ngươi hiểu rồi chứ?

Lục Hương Xuyên gật đầu, mồ hôi càng chảy ròng ròng.
Lão Bá nói:
- Ngươi hiểu được là tốt.
Ông không trách mắng tiếng nào, vì biết rằng đối với người như Lục Hương Xuyên chẳng cần phải trách mắng, lần sau cũng sẽ tuyệt đối không phạm phải sai lầm tương tự.
Lục Hương Xuyên vừa cảm kích vừa hối hận chợt nói:
- Thuộc hạ cần quay lại gặp Vũ Lão Đao, rất có thể vị đó đang gặp nguy hiểm.
Lão Bá lắc đầu:
- Không cần đi nữa đâu!
Lục Hương Xuyên thốt hỏi:
- Lão nhân gia, vì sao?
Lão Bá lắc đầu, thiểu não đáp:
- Ông ta bây giờ chắc đã bị giết rồi!
Lục Hương Xuyên chợt thấy toàn thân chấn động, run rẩy nói:
- Có thể....
Lão Bá ngắt lời:
- Đừng nghi ngờ về điều đó nữa. Loại người như Vạn Bằng Vương không bao giờ để người ta cảm thấy có sự nguy hiểm, bởi vì khi người ta cảm thấy nguy hiểm thì đã không còn sống nữa.
Lục Hương Xuyên thấy lòng bấn loạn, không biết mình phải làm gì để sửa chữa sai lầm và cần phải nhận tội thế nào.
Lão Bá chợt đứng lên:
- Đi theo ta!
Nói xong dẫn tên thuộc hạ đi về phía hậu viện, tới trước một gian thạch thất.
Lục Hương Xuyên biết đây là dãy phòng đặc biệt để giam giữ và tra khảo phạm nhân, nhưng không biết người nào bị bắt đưa vào đó.
Một tên vệ sĩ thấy hai người đến liền cung kính thi lễ.
Lão Bá ra lệnh:
- Mở cửa ra!
Tên vệ sĩ vội làm theo.
Cửa vừa mở, Lục Hương Xuyên thấy một người nằm rũ rượi, giữa nền đất, máu me bê bết, mặt mũi biến dạng, nhưng vẫn có thể xác định được đó là một hán tử còn trẻ.
Hiển nhiên hán tử đó đã bị tra tấn tàn khốc.
Nhiều năm nay, Lão Bá rất ít khi sử dụng cực hình đối với phạm nhân.
Xem ra tên hán tử đã phạm tội gì đó rất nghiêm trọng.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Lão nhân gia, hắn là ai thế?

Lão Bá lắc đầu:
- Không biết!
Lục Hương Xuyên chợt sửng sốt.
Chỉ còn bộ mặt biến dạng của hán tử với đôi môi dập nát, chiếc mũi bị lệch hẳn sang một bên đủ biết hắn đã bị tra tấn tàn khốc, vậy mà vẫn không chịu khai rõ lai lịch danh tánh của mình?
Việc đó chứng tỏ hán tử thuộc tổ chức nào đó hết sức bí mật và chủ nhân của hắn phải là nhân vật rất đáng sợ.
Chừng đoán biết những ý nghĩ của thuộc hạ, Lão Bá nói:
- Ngươi có thể tự tra hỏi hắn. Nhưng ta tin rằng chẳng có kết quả bao nhiêu.
Lục Hương Xuyên hiểu rằng việc mà Lão Bá không làm được thì y cũng không làm được, nhưng Lão Bá đã nói thế, không thể không làm.
Y liền hỏi:
- Hắn đã phạm vào tội gì?
Lão Bá trả lời:
- Hắn định giết ta!
Lục Hương Xuyên kêu lên kinh hãi.
Kẻ đã dám thâm nhập vào đây muốn giết Lão Bá, nếu không điên thì phải là kẻ gan to bằng trời.
Y bước đến góc phòng múc một ca nước trong chậu đặt sẵn ở đó dội lên mặt tên hán tử.
Tên đó tỉnh lại ngay.
Lục Hương Xuyên không để đối phương kịp trấn tĩnh lại, hỏi ngay:
- Ngươi tên họ là gì?
Tên hán tử trả lời:
- Ta họ Hà!
Lục Hương Xuyên hỏi thêm mấy lần, nhưng câu trả lời vẫn vẻn vẹn chỉ có ba chữ.
Lão Bá chợt nói:
- Người này hắn đã được huấn luyện hết sức nghiêm khắc. Người có bản lĩnh như thế không nhiều đâu.
Lục Hương Xuyên chợt trầm ngâm nói:
- Lão nhân gia, người này có thể là....
Lão Bá không chờ hắn dứt câu, đã vội gật đầu rồi xua tay ngăn lại.
Hai chủ tớ đương nhiên đều hiểu ý nhau, tuy không nói ra nhưng đều đoán ra tên hán tử là thuộc hạ của ai.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Lão nhân gia, nên giải quyết thế nào?
Lão Bá đáp:
- Nên thả hắn đi!

Lục Hương Xuyên hiểu ngay ý định của Lão Bá, lòng vô cùng thán phục.
Lão Bá hành sự thường khác với mọi người, nhưng bao giờ cũng rất hiệu quả.
Mạnh Tinh Hồn là người rất thận trọng, chỉ khi cần thiết nhất mới đột nhập vào Cúc Hoa Viên của Lão Bá.
Thứ nhất, hắn không muốn đánh cỏ động rắn, đồng thời cũng hiểu rằng đối với nhân vật như Lão Bá, hành động không thể khinh suất như đối tượng khác.
Nhưng hôm nay sự việc bắt buộc hắn phải mạo hiểm.
Đối diện với Cúc Hoa Viên có một khu rừng khá rậm.
Mạnh Tinh Hồn chọn một tán lá rậm rạp trèo lên ẩn mình kín đáo trong đó đưa mắt quan sát mọi động tĩnh ở Cúc Hoa Viên.
Nhưng trong hoa viên cảnh tượng vô cùng yên ắng, không thấy có một bóng người nào lai vãng.
Mạnh Tinh Hồn bắt đầu cảm thấy sốt ruột thì bỗng thấy trong viên thấp thoáng có bóng người.
Thân pháp của người này không kém, nhưng bộ dạng có gì không bình thường, giống như bị thương, hơn nữa một tay bị đánh gãy phải dùng một băng vải buộc treo lên cổ.
Người đó bận y phục màu lam nhưng bị máu loang lổ khắp nơi nên trở thành màu tím sẫm.
Người đó từ Cúc Hoa Viên xuyên qua những luống hoa đi về phía hoa môn mà không bị ai theo dõi.
Ánh trăng chiếu vào bộ mặt tím bầm và biến dạng của người đó.
Mạnh Tinh Hồn chợt kinh hãi thốt lên:
- Tiểu Hà!
Chẳng những Tiểu Hà không bị giết mà còn đủ khả năng tẩu thoát khỏi Cúc Hoa Viên.
Rõ ràng hắn vừa mới bị bắt.
Chẳng lẽ sự canh phòng của Lão Bá sơ suất như vậy?
Trông vẻ mặt Tiểu Hà ngoài nỗi đau đớn còn có cả sự đắc ý.
Thấy biểu hiện đó, Mạnh Tinh Hồn biết rằng hắn đắc ý vì thoát khỏi được nơi này.
Nhưng ngẫm nghĩ lại, Mạnh Tinh Hồn chợt đoán rằng sự đắc ý đó của Tiểu Hà tuyệt không phải do hắn trốn thoát khỏi tay Lão Bá mà chỉ vì hắn không chịu khuất phục.
Cái đó cũng dễ hiểu vì không ai có thể thoát khỏi tay Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn bỗng thấy lạnh cả người với ý nghĩ:
- Nhất định Lão Bá đã cố ý thả Tiểu Hà đi để ngầm theo dõi hắn chịu sự chỉ huy của người nào. Nếu vậy chính Tiểu Hà đã trúng kế đối phương....

Hắn muốn ngăn cản không để Tiểu Hà trở thành miếng mồi nhử nhưng không làm gì được, vì biết nhất định có người ngầm theo dõi Tiểu Hà và hắn không được phép để lộ thân phận mình.
Tiểu Hà nhìn lên trời để xác định phương hướng rồi không nghĩ ngợi gì nhằm hướng Khoái Hoạt Lâm gia tăng bộ pháp chạy thật nhanh.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy một cơn giận bốc lên, cố sức ghìm mình để khỏi xông ra đấm thẳng vào mặt Tiểu Hà vì sự ngu muội của hắn.
Xưa nay Tiểu Hà là kẻ cơ trí giảo hoạt nhất trong bọn, nhưng không hiểu vì sao lúc này lại đần độn đến thế?
Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất để có thể khiến hắn không thể để lộ bí mật về Cao lão đại.
Đó là phải giết Tiểu Hà.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn không muốn làm cách đó, cũng không nỡ nhẫn tâm giết tên huynh đệ của mình.
Mạnh Tinh Hồn chợt nghĩ ra một biện pháp khác, giết kẻ ngầm theo dõi Tiểu Hà.
Hắn ngưng thần quan sát và chờ đợi.
Quả nhiên chỉ một lát có ba người từ Cúc Hoa Viên nhẹ nhàng vượt qua tường viện bám theo Tiểu Hà.
Ba người này khinh công đều không kém, đồng thời căn cứ vào động tác của chúng đều xác định đây là những người rất có kinh nghiệm trong việc bám theo dấu vết.
Chúng giữ vững cự ly nhất định và ở ba phía khác nhau, cho dù một người bị phát hiện thì hai tên còn lại vẫn có thể tiếp tục theo dõi mà không bị ảnh hưởng gì.
Nhưng dù sao chúng cũng chỉ là những tên thủ hạ bình thường của Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn dễ dàng bám theo tên đi cuối cùng, với khoảng cách ba bước điểm trúng tử huyệt tên hán tử.
Tên này không kịp kêu lên một tiếng, gục xuống ngay.
Hai tên còn lại cũng bị Mạnh Tinh Hồn hạ thủ bằng cách đó, đến nỗi cả Tiểu Hà đi phía trước cũng hoàn toàn không phát hiện được phía sau mình vừa xảy ra biến cố rất trầm trọng.
Biện pháp của Mạnh Tinh Hồn xem ra đơn giản, nhưng lại vô cùng hiệu quả.
Đó cũng là phương thức mà Lão Bá thích dùng.
Những người có kinh nghiệm thường hành động giống nhau.
Tiểu Hà đi thẳng về tới Hoàng Thạch Trấn, tưởng như hoàn toàn vô sự.
Bây giờ không ai theo dõi hắn nữa, cả Mạnh Tinh Hồn cũng không.
Nhưng có thật hắn đã thoát khỏi sự khống chế của Lão Bá không?
Một cửa hàng tạp hóa trong Hoàng Thạch Trấn cửa đóng im ỉm bên trong tối om, chợt có hai người mở cửa nhẹ nhàng bước ra.

Một người trông theo Tiểu Hà thấp thoáng trên đường phố nói với tên đồng bọn:
- Đúng là hắn!
Tên kia bảo:
- Hãy bám theo!
Hai người này thân thủ cũng không phải hạng tầm thường, hơn nữa động tác lại hết sức thận trọng.
Như vậy Lão Bá đã đề phòng trước sự cố có thể xảy ra.
Khi đã quyết định làm việc gì Lão Bá có nhiều phương án, không bao giờ để thất bại.
Tôn Kiếm tỉnh dậy cảm thấy trong người không còn chút hơi sức.
Hắn chẳng phải là người mình đồng da sắt gì, huống nữa bên cạnh lại là một nữ nhân mình trần hết sức khêu gợi?
Suốt một ngày một đêm, nữ nhân kia đã tận lực hầu hạ hắn, thử hỏi còn đâu hơi sức?
Tôn Kiếm còn chưa kịp bận y phục thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ, tiếp theo là thanh âm giống như tiếng dế kêu, ba ngắn một dài.
Tôn Kiếm lắng tai nghe.
Lát sau lại một hồi thanh âm tương tự nhưng trái ngược lại, ba dài một ngắn.
Tôn Kiếm lập tức nhận ra tín hiệu của Lão Bá trong trường hợp cần triệu tập khẩn cấp.
Trong công việc, không ai dám trái lệnh Lão Bá, kể cả Tôn Kiếm cũng vậy.
Hắn vội vã mặc y phục bước xuống giường.
Nữ nhân trở mình rồi chợt nhổm người lên ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào? Chàng định đi ngay sao?
Tôn Kiếm buông thõng một tiếng:
- Ừm!
Nữ nhân bất chấp thân thể trần truồng không một mảnh vải chồm lên nói:
- Chàng nỡ bỏ thiếp mà đi như vậy sao? Không! Thiếp không để chàng đi....
Tôn Kiếm phũ phàng giúi thị ngã chỏng gọng xuống giường rồi bước ra cửa.
Chỉ lát sau, Tôn Kiếm đã chỉnh tề trên lưng ngựa phi như bay về hướng Cúc Hoa Viên.
Dọc đường hắn nghĩ hoài mà không hiểu được do nguyên nhân gì mà Lão Bá truyền phát tín hiệu hỏa tốc đó.
Đã hơn hai năm, Lão Bá chưa lần nào cho phát loại tín hiệu đặc biệt này.
Suốt gần hai trăm dặm dọc đường đi, Tôn Kiếm không dám dừng lại nghỉ ngơi.
Không phải hắn sợ Lão Bá mà trước hết hắn là người rất tuân thủ nguyên tắc và mệnh lệnh.
Hơn nữa đối với Tôn Kiếm, Lão Bá không chỉ là người cha mà còn là người

bằng hữu, vị lãnh đạo mẫu mực và nghiêm khắc.
Lúc bình thường, Lão Bá rất thân tình với mọi người, nhưng lúc có cấp sự thì không ai dám không triệt để tuân thủ mọi mệnh lệnh của Lão Bá.
Đến trưa thì ngựa đã kiệt sức không thể chạy tiếp được nữa.
Tôn Kiếm đành xuống ngựa định dắt vào một thị trấn nhỏ đổi con khác tiếp tục hành trình nhưng vừa tới góc phố đầu tiên bỗng thấy có một viên đá nhỏ ném về phía mình.
Tôn Kiếm theo bản năng tránh được rồi đưa tay bắt lấy viên đá, thấy nó được bọc bởi một mảnh giấy, trên mặt có chữ.
Tôn Kiếm tò mò mở ra xem, thấy trên mảnh giấy viết:
"Ngươi có muốn biết ai định giết Lão Bá không?" Tôn Kiếm giật nảy mình đưa mắt nhìn quanh, chỉ một lát, hắn thấy có người thấp thoáng ở góc phố.
Tôn Kiếm bỏ ngựa, chỉ mấy bước đã tới bên người kia.
Người đó cũng đã phát hiện thấy Tôn Kiếm, vẫn đứng nguyên chỗ cung kính thi lễ.
Tôn Kiếm nhận ra đó là một thủ hạ trong Khuyển tổ, chuyên trinh sát điều tra liền hỏi:
- Ngươi theo dõi ai vậy?
Lẽ ra trong những trường hợp như thế, người đang thi hành nhiệm vụ không dám tiết lộ.
Nhưng tên thuộc hạ biết tính khí nóng nảy của Tôn Kiếm, hơn nữa đó là nhi tử của Lão Bá, đành trả lời:
- Một tên họ Hà.
Tôn Kiếm hỏi tiếp:
- Hắn định mưu sát Lão Bá?
Tên kia đành gật đầu.
Thế là đủ.
Tôn Kiếm hỏi thêm:
- Hắn ở trong tiểu điếm kia?
Tên hán tử hơi ngập ngừng, nhưng không có cách nào khác, chỉ biết gật đầu.
Chỉ cần có thế, Tôn Kiếm lao thẳng vào tiểu điếm.
Đó chỉ là một ngôi quán nhỏ, Tiểu Hà ngồi một mình bên bàn ở góc phòng, ngoài ra không còn thực khách nào khác.
Trên bàn có một mâm đồ ăn thức nhấm và một bình rượu, xem các thứ trên mâm thì Tiểu Hà đã ăn gần xong bữa.
Tên thuộc hạ trong Khuyển tổ kinh hãi nhưng không sao ngăn được Tôn Kiếm đành đi theo hắn đứng ngoài cửa sổ quan sát.
Tôn Kiếm ập vào phòng như một cơn lốc.
Hắn không cần nghĩ ngợi vì sao kẻ định giết Lão Bá vẫn ngồi sờ sờ trong tửu điếm đường hoàng ăn uống, trong lúc bọn thủ hạ không tóm cổ hắn mà

phải mất công theo dõi hắn làm gì.
Còn một việc hoàn toàn khác thường là mảnh giấy mà hắn vừa nhận được đương nhiên không phải là người trong Cúc Hoa Viên gửi cho hắn.
Lúc này Tôn Kiếm chỉ cần biết một điều:
Ai dám to gan muốn hành thích Lão Bá?
Còn Tiểu Hà thì đang rất đắc ý.
Vừa nhấm nháp ly rượu và miếng thịt quay, hắn vừa nghĩ bụng:
- Chúng cho rằng thương thế của ta trầm trọng như vậy thì không thể trốn khỏi phòng giam, bởi thế hoàn toàn không phòng bị. Bây giờ dù biết bản lĩnh của ta, có đuổi theo cũng đã muộn rồi. Đây tới Khoái Hoạt Lâm chỉ bốn năm dặm, đã hoàn toàn yên ổn trong sự cảnh giới của Cao lão đại, còn gì đáng lo nữa?
Một người cơ trí như hắn lúc này còn ấu trĩ như vậy quả là đáng cười!
Chỉ sợ rằng mối nguy hiểm ập xuống đầu hắn là từ phía Cao lão đại chứ không phải là từ phía Lão Bá.
Dù sao chung quy lại, mọi hậu quả mà hắn phải gánh chịu chỉ do hành động ngông cuồng của mình.
Nụ cười đắc ý của hắn trên môi chưa kịp tắt thì chợt thấy một người hùng hổ ập vào phòng.
Tiểu Hà mới cắn một miếng thịt quay chưa kịp nhai thì đã nghẹn lại khi nghe người kia nói:
- Ta là Tôn Kiếm!
Tiểu Hà mặt tái nhợt, vội nhổ miếng thịt ra.
Tôn Kiếm không chờ đối phương kịp phản ứng, nói giằn từng tiếng:
- Kẻ nào dám vô lễ với Lão Bá, kẻ đó phải chết.
Tiểu Hà đứng bật lên, cánh tay phải còn lành lặn vung lên như chớp.
Võ công của hắn cũng như Mạnh Tinh Hồn:
chuẩn xác và phàm tốc, tuy kém một vài phân nhưng hiện tại với bản năng tự cứu nên tăng thêm phần lợi hại.
Tiếc rằng đối thủ của hắn là Tôn Kiếm.
Tôn Kiếm bản năng liều mạng, bây giờ hắn còn thêm mối thù hận.
Chỉ nghe bình một tiếng như sét, song chưởng tiếp nhau làm cả gian tiểu điếm chao đảo, bàn ghế đổ lổng chổng.
Cả hai xuất thủ đều nhanh không sao tưởng tượng được.
Tiểu Hà nghe thấy xương tay mình vỡ răng rắc, bị chưởng lực bức lùi vào tận tường nhưng chưa kịp kêu lên tiếng nào thì tả chưởng của Tôn Kiếm đã đánh thẳng vào miệng hắn.
Từ miệng Tiểu Hà một vòi máu tươi ộc ra cùng mấy chiếc răng bị gãy. Hắn ngã chồng lên một chiếc ghế đổ.
Hai tên thủ hạ trong Khuyển tổ há hốc mồm biết rằng mình đã mắc phải sai

lầm lớn nhưng không đủ sức ngăn cản Tôn Kiếm.
Với thân phận thấp hèn, chúng chỉ biết phó mặc cho số phận.
Tôn Kiếm khoát tay ra lệnh:
- Mang hắn về tổng đàn!
Hai tên thuộc hạ đành răm rắp làm theo.
Tôn Kiếm cũng theo chúng rời khỏi tửu điếm, không một tên quản lý hoặc tiểu nhị nào dám ngăn cản.
Chỉ có một người đưa mắt nhìn theo với nụ cười đắc ý trên môi.
Toàn thân Tiểu Hà mềm nhũn, nếu chưa chết thì cũng sẽ trút hơi thở cuối cùng trước khi tới Cúc Hoa Viên.
Người nhìn theo với vẻ đắc ý đó cũng là người tung mảnh giấy báo tin cho Tôn Kiếm.
Hơn nữa, đó là một nữ nhân.
Chỉ mới trông thấy Tôn Kiếm, thị liền nảy ra mưu kế đó và bây giờ còn thầm phục cao kiến của mình.
Giá như Mạnh Tinh Hồn trông thấy cảnh tượng đó, ngay cả một kẻ máu lạnh giết người như hắn cũng không sao chịu nổi khi chứng kiến sự lạnh lùng tàn bạo của nữ nhân kia.
Người ta thường nói:
"Tối độc phụ nhân tâm" thật chẳng sai, bởi so với nam nhân, nữ nhân khéo biết cách giết người không vấy máu hơn.
Lão Bá đưa mắt nhìn nhi tử, vẻ mặt không chút biểu cảm nào.
Hai tên thủ hạ đã ra khỏi phòng, sau khi để lại Tiểu Hà nằm bất động, khắp người đầy thương tích.
Lục Hương Xuyên thầm lo lắng cho Tôn Kiếm. Hắn biết cơn phẫn nộ của Lão Bá được ẩn dấu bên trong sự bình thản đó.
Hồi lâu Lão Bá mới lên tiếng:
- Ngươi gặp hắn ở đâu?
Tôn Kiếm trả lời:
- Trong một tiểu điếm ở Hoàng Thạch Trấn.
Lão Bá lại hỏi:
- Vì sao ngươi tham gia vào việc nào?
- Có người báo tin cho con biết hắn muốn mưu hại cha.
- Người đó là ai vậy?
Tôn Kiếm đành kể lại chuyện hắn được một người ném viên đá kèm theo mẩu giấy báo tin.
Lão Bá vẫn kiên nhẫn:
- Và ngươi không cần nghe gì đến hai tên trong Khuyển tổ giải thích?
Tôn Kiếm đáp:
- Con thấy rằng hai tên đó quá thận trọng....

Lão Bá ngắt lời, quát lên:
- Không ngờ ngươi ngu xuẩn đến như vậy. Người trong Khuyển tổ xưa nay chưa bao giờ được điều động thi hành nhiệm vụ sát nhân. Chính ngươi đã làm hỏng việc của chúng.
Tới đó, chừng như thấy mình vì quá giận dữ nên đã nặng lời, giọng Lão Bá có phần dịu hơn:
- Ngươi không thấy rằng mình đã bị mắc lừa thay đối phương giết người diệt khẩu hay sao?
Tôn Kiếm nhớ lại mảnh giấy, chợt hiểu ra mảnh giấy đó hoàn toàn không phải do người của mình, nghĩa là địch nhân đã lợi dụng sự nóng nẩy thiếu suy xét của hắn để giết người diệt khẩu.
Nhiều năm nay, Lão Bá chưa từng trách móc nhi tử nặng lời đến thế, nhưng lần này Tôn Kiếm vẫn nhận thấy rằng hành động đó đối với mình là hoàn toàn xác đáng.
Riêng Lục Hương Xuyên hiểu rõ hơn vì sao Lão Bá đã bộc lộ cơn nóng giận trái với bản tính mình.
Nguyên do là sáng nay người của Thập Nhị Phi Bằng Bang mang tới Cúc Hoa Viên hai chiếc hòm gỗ.
Trong hai chiếc hòm đó có hai xác chết và một người còn sống.
Trong hòm gỗ thứ nhất là thi thể của Vũ Lão Đao, ngoài vết thương trí mạng ở yết hầu còn nhiều vết đâm chém khác làm mặt mũi biến dạng, rất khó nhận ra.
Trong chiếc hòm thứ hai gồm thi thể Mặc Mặc thân thể trần truồng không một vết thương, bị bóp cổ chết và Tiểu Vũ toàn thân nát nhừ nhưng vẫn chưa chết.
Khi mới mở nắp hòm ra, diện mạo Lão Bá trông rất khủng khiếp, hồi lâu mới thốt lên mấy tiếng:
- Nhất định tôi sẽ trả thù cho huynh!
Chưa bao giờ Lục Hương Xuyên thấy vẻ mặt Lão Bá đáng sợ như thế. Dù vào sinh ra tử hàng trăm lần, chứng kiến không biết bao nhiêu bằng hữu và thủ hạ bị giết, thế mà Lão Bá chưa từng phẫn nộ như lần này.
Lục Hương Xuyên biết rằng những lời Lão Bá vừa nói ra là phải được thực hiện, cho dù phải trả giá thế nào.
Thấy vẻ mặt thống khổ của nhi tử, Lão Bá nói thêm một câu an ủi:
- Hành động của ngươi tuy ngu xuẩn nhưng không hẳn là vô ích. Ít nhất cũng chứng minh rằng tên họ Hà không phải do Vạn Bằng Vương phái đến.
Tôn Kiếm ngước mắt lên, ánh mắt dịu lại ít nhiều, còn Lục Hương Xuyên thì khẽ gật đầu.
Lão Bá nói tiếp:
- Vạn Bằng Vương đã lộ mặt thách thức. Bởi thế nếu tên họ Hà do hắn phái

đến thì chẳng cần phải tìm cách diệt khẩu như thế làm gì.
Lục Hương Xuyên đã nghi ngờ điều này từ trước. Chỉ không biết người đó được ai phái đến.
Lão Bá thở dài:
- Lẽ ra chúng ta có thể tra rõ người nào đã sai hắn đến đây....
Tôn Kiếm hiểu rõ nửa câu sau của Lão Bá:
"Tiếc rằng có người lại làm hỏng việc".
Đầu hắn càng cúi thấp mãi xuống không dám ngẩng lên.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm nói:
- Chúng ta thế nào rồi cũng tra rõ kẻ nào đã sai tên họ Hà tới đây....
Lão Bá gạt đi:
- Chuyện đó sẽ bàn sau. Bây giờ cần phải dốc toàn lực để đối phó với Vạn Bằng Vương trước đã!
Tôn Kiếm bấy giờ mới ngẩng lên nói:
- Để tôi đi!
Lão Bá nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi định đi làm gì vậy? Chính bọn chúng đang ngồi chờ ngươi tới nạp mạng đấy!
Tôn Kiếm lại cúi đầu, nhưng hai bàn tay nắm chặt, máu trong người như sôi lên.
Hắn đã biết chuyện về hai chiếc hòm đựng tử thi.
Giọng Lão Bá có phần nhẹ hơn:
- Vạn Bằng Vương muốn chúng ta đi, chúng ta sẽ không đi nữa. Chúng có thể kiên nhẫn thì chúng ta càng kiên nhẫn hơn. Chúng muốn khiêu khích chúng ta, nhất định sẽ có hành động kế tiếp.
Lục Hương Xuyên cung kính đáp:
- Dạ!
Lão Bá chợt hỏi:
- Ngươi thấy chúng ta cần có hành động gì?
Lục Hương Xuyên không dám trả lời. Hắn vừa phạm phải sai lầm và hậu quả rất nghiêm trọng.
Người ta không phải lúc nào cũng làm ra vẻ thông minh. Thậm chí có khi phải trở thành một kẻ ngốc.
Lão Bá lại nói:
- Mai là ngày đại tế cho các huynh đệ của Thiết Thành Cương. Nhất định Vạn Bằng Vương cho rằng chúng ta sẽ có hành động gì đó và chuẩn bị giăng lưới. Vì thế chúng ta cần để chúng mất công vô ích....
Nghe tới đó, Tôn Kiếm vội vã đi ra khỏi phòng.
Lão Bá không lưu tâm đến hắn, còn Lục Hương Xuyên vẫn trầm tư nghĩ ngợi.

Hồi lâu, Lão Bá thấp giọng hỏi:
- Ngươi đã bố trí mọi việc đầy đủ cả rồi chứ?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Bẩm, người khiêng quan tài, đào huyệt, kèn trống và cả đạo sĩ đọc kinh đều được thay bằng người của chúng ta. Mọi việc đều đã chuẩn bị chu đáo, chỉ sợ Vạn Bằng Vương không chịu hành động thôi!
Lão Bá nói:
- Tôn Kiếm sẽ có cách làm chúng phải hành động.
Lục Hương Xuyên tiếp lời:
- Khi chúng đã thấy có Tôn Kiếm tại hiện trường, nhất định sẽ hành động.
- Lần này chắc Vạn Bằng Vương sẽ không hiện thân, bởi thế ta cũng không tới đó.
Lục Hương Xuyên ngập ngừng nói:
- Thuộc hạ muốn tới đó xem....
Lão Bá ngắt lời:
- Ngươi cũng không đi. Nếu chúng thấy ngươi tất sẽ đoán ra chúng ta đã có bố trí, hơn nữa....
Ông đưa mắt nhìn Tiểu Hà vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nói tiếp:
- Ngươi còn có việc khác.
Lục Hương Xuyên hiểu ý, đáp khẽ:
- Dạ....
Lão Bá tiếp:
- Vạn Bằng Vương sẽ do ta đối phó, còn ngươi hãy làm mọi cách tra rõ kẻ nào điều khiển tên này. Nhưng làm thế nào đừng để lộ ra cho bất cứ người thứ ba nào khác.
Lục Hương Xuyên quan sát Tiểu Hà một lúc rồi chậm rãi nói:
- Chỉ cần hắn chưa chết, thuộc hạ nhất định sẽ có biện pháp tra rõ.
Lão Bá gật đầu:
- Rất tốt nhưng cốt sao đừng để hắn chết.
Thiết Thành Cương bận y phục đại tang bằng vải thô, để chân trần, vẻ mặt sầu thảm.
Thương thế của thiếu niên đã đỡ nhiều, những vết bỏng đã liền da, chỉ còn lại những vết sẹo loang lổ.
Sau khi Hoàng Sơn Tam Hữu bị giết, Thiết Thành Cương quay lại Vạn Cảnh Sơn Trang thu nhặt sáu tên huynh đệ của mình, thi thể đều bị cháy sém để trong một thạch thất, hôm nay mới mua sắm quan tài mai táng và được sự hỗ trợ của Lão Bá và Lục Hương Xuyên tổ chức đại tế.
Thân nhân của Thất Dũng Sĩ không nhiều, kể cả đạo sĩ đọc kinh, người khiêng quan tài, phu đào huyệt và ban kèn trống, tất cả đều thuê trong trấn, cả thảy mới chưa đến năm chục người.

Quan tài được đặt trên một ngọn đồi thấp ở phía đông Vạn Cảnh Sơn Trang, ba phía là rừng rậm, phía tây là Vạn Cảnh Sơn Trang nay chỉ còn là một đống tro tàn.
Thi thể của sáu người trong Thất Dũng Sĩ được mang tới đặt trên bãi trống, lúc này chưa tới giờ nhập quan.
Trước mặt là thi thể những huynh đệ từng đồng cam cộng khổ. Nét mặt Thiết Thành Cương đanh lại, không thấy một giọt nước mắt nào. Có lẽ nước mắt chàng đã khô kiệt.
Ngày đã quá ngọ, ngọn gió thu thổi lên ngọn đồi xào xạc hòa với tiếng ai điếu nghe càng não ruột.
Thiết Thành Cương đột nhiên quay lại nhìn chúng nhân hắng giọng nói:
- Những huynh đệ của tôi bị sát hại một cách bi thảm, hơn nữa còn bị chịu tiếng oan. Thế mà một mình tôi lại bỏ mặc họ chạy trốn....
Lẽ ra phải nói lời điếu, nhưng Thiết Thành Cương không làm thế, chẳng hiểu chàng có ý gì?
Tuy vậy mọi người vẫn chăm chú lắng nghe.
Chàng dừng một lúc rồi nói tiếp:
- Tôi bỏ chạy không phải vì sợ chết mà cốt để đợi tới ngày hôm nay, sự hàm oan của họ được gột rửa. Vì thế tôi không còn lý do gì để tiếp tục sống nữa.
Vừa nói tới đó, chàng đã vung tay lên.
Mọi người cùng ồ lên một tiếng khi thấy trong tay Thiết Thành Cương lấp loáng một mũi đao và chàng nhằm cổ họng mình đâm vào.
Không ai kịp ngăn cản hành động tự sát bất ngờ đó.
Nhưng có một nhân ảnh từ mé rừng lao tới như ánh chớp, chỉ mấy bước đã tới sát người Thiết Thành Cương, một tay vung chưởng đánh vào tay phải cầm đao của chàng, một tay kia xuất chỉ điểm vào hôn huyệt.
Hành động của người kia vô cùng thần tốc.
Một số người nhận ra hán tử vừa xuất hiện chính là Tôn Kiếm.
Mũi đao Thiết Thành Cương đâm vào cổ họng mình chỉ sâu vào chưa tới một phân liền bị đánh bật đi, một vòi máu nhỏ phun ra, đồng thời Thiết Thành Cương cũng rũ người xuống ngất đi.
Tôn Kiếm điểm huyệt cầm máu cho Thiết Thành Cương rồi bảo hai tên phu đào huyệt:
- Mau đưa hắn về Cúc Hoa Viên!
Hai tên này vốn là thuộc hạ của Lão Bá được Lục Hương Xuyên bố trí thay làm phu đào huyệt, liền dạ một tiếng rồi mang Thiết Thành Cương đi.
Tôn Kiếm nhìn theo một lúc rồi hướng sang chúng nhân nói:
- Các bằng hữu và thân nhân của Thất Dũng Sĩ! Hành động của Thiết Thành Cương đã tỏ rõ nghĩa khí không thẹn với anh linh các huynh đệ của mình. Họ thiệt thòi bị Hoàng Sơn Tam Hữu giết hại dã man và vu oan giá họa,

nhưng không vì thế mà Thiết Thành Cương phải hy sinh để giữ trọn nghĩa khí với các huynh đệ của mình vì anh ta có nhiều việc phải làm. Những kẻ đáng đền tội không phải chỉ có Hoàng Sơn Tam Hữu....
Mọi người đều đồng tình với Tôn Kiếm.
Tiếp đó các đạo sĩ đọc kinh văn và lời điếu, còn phu đào huyệt cũng bắt tay vào công việc của mình.
Những thủ tục kéo dài chừng một canh giờ, đến lúc các thi thể phải được nhập quan.
Sáu cỗ quan tài sơn đen được mở ra trong tiếng khóc lóc ai oán.
Hai tên đạo sĩ thắp nến đốt hương.
Mùi hương trầm tỏa ra ngây ngất.
Vừa lúc đó từ mé rừng bỗng có hai mươi mấy nhân ảnh bận hắc y tiến ra.
Tôn Kiếm nhíu mày, và chợt nhận ra trong đám thân nhân cúng tế có mấy người lảo đảo ngã xuống.
Tôn Kiếm thấy tình cảnh khác thường vội vàng phong bế hô hấp nhảy tới trước mặt hai tên đạo sĩ quát to:
- Các ngươi đốt mê hương?
Hai tên đạo sĩ chưa kịp trả lời thì tên dẫn đầu trong số hai mươi mấy hắc y nhân vừa xuất hiện, cười hắc hắc nói:
- Ngươi đoán không sai, nhưng đã muộn! Tôn Kiếm, chịu mệnh đi!
Tôn Kiếm không nói không rằng, như con hổ bị thương lao vào hai tên đạo sĩ, song chưởng cùng xuất.
Bịch! Bịch!
Hai thanh âm trầm đục gần như tiếp liền nhau, cả hai tên đạo sĩ tuy đã có phòng bị nhưng không kịp tránh vì Tôn Kiếm xuất thủ quá thần tốc, thậm chí không kịp kêu tiếng nào đầu đã bị đánh vỡ tan, óc não bắn tung tóe.
Lại có thêm mười mấy người nữa trong số những kẻ đào huyệt và khiêng quan tài cùng mấy thân nhân người chết ngã gục xuống bất động.
Tôn Kiếm quát to:
- Anh em! Cố đừng hô hấp, giết!
Đồng thời bản thân hắn lao vào tên hắc y nhân cầm đầu.
Bình!
Tên này không tránh mà vung chưởng nghênh chiêu.
Hai chưởng tiếp nhau, không ngờ Tôn Kiếm lảo đảo thoái lùi ba bốn bước.
Gần hai mươi tên thuộc hạ của Cúc Hoa Viên cũng tuốt binh khí xông tới theo Tôn Kiếm nhưng dễ dàng bị đối phương đánh bật cả lại.
Tên hắc y nhân cầm đầu nói:
- Hắc hắc.... Tôn Kiếm, mê hương đã bắt đầu tái phát. Cho dù ngươi thân thủ cao cường bao nhiêu bây giờ cũng chỉ còn lại có hai thành công lực, và chỉ sau thời gian tuần trà nữa là sẽ hôn mê như mấy tên kia mà thôi.

Tôn Kiếm nhìn quanh.
Quả thật lúc đó đã có tới trên ba chục người bị hôn mê nằm rải rác khắp nơi.
Hắn thử vận công và cảm thấy sức lực mất đâu cả, hai chân mềm oặt phải gượng lắm mới đứng vững.
Hắn không hiểu vì sao Lục Hương Xuyên nói rằng đã bố trí người của mình vào tất cả các vị trí trong buổi đại tế, hơn nữa còn kiểm tra rất cẩn thận mà vẫn lọt gian tế vào để chịu thảm cảnh thế này?
Chẳng lẽ việc mà Lão Bá không nhúng tay vào và cũng không đoán định trước?
Cứ cho là Lão Bá hoàn toàn tín nhiệm Lục Hương Xuyên, chẳng lẽ tên này để xảy ra sơ xuất?
Hắn nghiến răng hỏi:
- Vạn Bằng Vương đã bố trí gian tế thế nào?
Tên hắc y nhân cười nhạt đáp:
- Cái đó bây giờ nói cho ngươi biết cũng vô hại, nhưng ngươi có biết cũng vô ích thôi. Đến gặp Diêm Vương thì chẳng cần gì phải điều trần việc đó.
Dứt lời quay lại khoát tay ra lệnh:
- Giết! Không để ai sống sót!
Tôn Kiếm cố sức xông tới tên hắc y nhân nhưng lập tức bị ba mũi kiếm đâm xuyên suốt qua người.
Hai mươi mấy tên hắc y nhân xông vào đám người đang bận tang phục, phần lớn đã ngất, chỉ còn vài người vẫn gượng đứng được nhưng mất hết sức đề kháng, giương mắt bất lực nhìn đối phương tàn sát đồng bọn và chính mình như con dê tế thần bị trói chặt giương mắt lên nhìn tên đồ tể.
Lão Bá đứng giữa phòng như một pho thạch tượng, bộ mặt trông rất khủng khiếp.
Nghĩa nữ Tôn Như Liễu mới mười lăm tuổi phủ phục bên quan tài Tôn Kiếm khóc như mưa, khuôn mặt diễm lệ đầm đìa nước mắt.
Lão Bá không ghìm được nước mắt.
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu.
Chưa bao giờ y thấy Lão Bá nhỏ lệ, và trong tâm tưởng của mọi người Lão Bá không bao giờ rơi nước mắt. Bởi thế trông thấy con người đó khóc thì thật đáng sợ.
Không ai biết sự việc trên hiện trường xảy ra thế nào, vì không một người nào sống sót, kể cả tổ cảnh giới mai phục ở bên ngoài đều bị giết sạch.
Riêng hai tên thủ hạ giả dạng phu đào huyệt đưa được Thiết Thành Cương an toàn trở về Cúc Hoa Viên.
Bọn người mai phục vì sợ đánh cỏ động rắn nên đành để cho họ thoát khỏi nơi mai phục, hơn nữa đó cũng không phải là mục tiêu của Vạn Bằng Vương.

Thiết Thành Cương cũng đâm sầm vào phòng, cặp mắt như lồi ra nhìn thi thể của bằng hữu đầy thương tích nằm trong quan tài, máu trong huyết quản sôi lên.
Lão Bá thấy tim mình như vỡ tan từng mảnh. Xưa nay ông chưa từng sai lầm để chịu thất hại thảm bại đến thế.
Dù không biết gì về những diễn biến chiều qua ở Vạn Cảnh Sơn Trang nhưng ông đoán chắc rằng kế hoạch của mình đã bị bại lộ và trong số những người được tuyển chọn tới đó có kẻ phản bội dùng mê hương đầu độc trước khi địch nhân hạ sát thủ.
Quan sát hiện trường không khó khăn gì để rút ra kết luận đó.
Hơn nữa gần trăm cao thủ, trong số họ có nhiều người thuộc hàng nhất lưu, thế mà phải chịu chết hầu như không thể phản kháng đủ chứng minh rõ điều đó.
Chỉ có mấy điểm đặt mai phục xung quanh hiện trường là có diễn ra cuộc chiến đấu rất kịch liệt, nhưng đó chỉ là bộ phận cảnh giới nên không có nhiều cao thủ, việc họ bị tiêu diệt sau khi những người ở nội vi đã hoàn toàn không phản kháng là điều dễ hiểu.
Sự phản bội làm Lão Bá dường như phát điên.
Mấy chục năm qua chưa từng xảy ra chuyện đó.
Chỉ một sai lầm đã phải trả giá bằng chính sinh mạng nhi tử độc nhất của mình, thế mà đến lúc này vẫn chưa thể phát hiện được sai lầm phát sinh từ đâu.
Tổ chức của Lão Bá vốn hết sức chặt chẽ và nghiêm mật, thế mà bây giờ đã bị lộ ra chỗ sơ hở.
Điều đáng sợ là không phát hiện ngay chỗ sơ hở đó để bịt lại, chỉ e có nguy cơ bị khoét sâu thêm.
Ông thà đổi bất cứ giá nào để tìm ra chỗ sơ hở đó, nhưng không sao tìm được.
Màn đêm buông xuống, trong phòng tối tăm không đèn lửa nhưng chẳng ai nghĩ đến chuyện thắp đèn. Toàn hoa viên chìm trong bóng tối.
Cuối cùng Lão Bá ngẩng lên ra lệnh ngắn gọn:
- Đi tìm Hàn Đường!

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhận môn quan
Hồi 8
Hổ dữ sa cơ

Hàn Đường ngồi bên bờ đầm cần mẫn buông câu, trông chẳng khác gì một tay ngư phủ.
Thú vui duy nhất của hắn là khoái trá thưởng thức cảnh con cá bị mắc vào lưỡi câu giãy giụa trước khi chết.
Hàn Đường sống cô độc một mình, không thân thích, không bằng hữu, cả nô bộc cũng không.
Hắn không dám gần gũi ai, lại càng không muốn để bất cứ ai gần gũi mình.
Giá như trên đời hắn có thể tín nhiệm ai thì đó chỉ một người duy nhất là Lão Bá.
Bởi thế Hàn Đường hết sức trung thành với Lão Bá, dù Lão Bá không muốn thế.
Kỳ thực hắn chẳng phải là thủ hạ của Lão Bá.
Cách câu cá của Hàn Đường hoàn toàn giống như những người khác, chỉ có mục đích là không giống mà thôi.
Mỗi lần giật lên được một con cá, đôi mắt hắn ánh lên sự khoái trá.
Hàn Đường sống trên đời là để tàn sát, bất luận là người hay vật.
Nhưng Lão Bá không muốn hắn giết người, bởi thế hắn tìm đến đây giết cá.
Cá hay người trước khi chết cũng có sự giãy giụa, tuy cá giãy giụa không được khoái trá như người, nhưng dù sao đó cũng là sự giãy chết của một sinh vật.
Người nghiền câu cá không nhiều, và dù ít nhiều họ có vẻ gì khác thường.
Bởi thế Mạnh Tinh Hồn không khó tìm được Hàn Đường, nhờ câu gợi ý xa xôi của Diệp Tường.
Ánh nắng chiếu lên mặt hồ trong vắt và tĩnh lặng.
Mạnh Tinh Hồn đứng ở mé rừng, thấy một người đã giật cần câu khỏi mặt nước, một con cá bạc mắc ở lưỡi câu nhưng người đó không bắt cá bỏ vào giỏ, cứ ngồi chiêm ngưỡng con cá giãy giụa hồi lâu với ánh mắt khoái trá.
Chỉ chừng đó, Mạnh Tinh Hồn đủ đoán chắc người đó là Hàn Đường.
Hắn nghĩ ra rất nhiều cách để đối phó với Hàn Đường, nhưng chưa thấy cách nào thỏa đáng.
Cuối cùng hắn chọn biện pháp đơn giản nhất là trực tiếp đối đầu, dựa vào ý chí và võ công mà quyết một trận sinh tử.
Với nhân vật như Hàn Đường, muốn giết được thì chỉ có một cách là phó mặc tính mạng của mình cho sự may rủi mà thôi. Cho dù dùng mưu kế hoặc bố trí cạm bẫy thế nào chăng nữa cũng vô ích.
Một người thợ săn sành sỏi nhất thì có bao giờ mắc vào cạm bẫy của mình?
Mạnh Tinh Hồn thoáng chút do dự rồi đi thẳng về phía đối phương.
Hắn muốn giết Hàn Đường, không những vì Cao lão đại mà chủ yếu là vì bản thân mình.
Diệp Tường đã nói đúng. Cho dù giết được Lão Bá, Hàn Đường sẽ dốc sức

truy tìm thủ phạm và thế nào cũng tìm ra.
Không biết kết quả thế nào, nhưng phải sống trong cảnh nơm nớp lo sợ thì làm sao chịu đựng nổi?
Và trước khi hạ thủ giết Lão Bá, hắn không được thanh thản mà phải suy tính đến điều này thì có đủ quyết tâm để hoàn thành công việc không?
Mạnh Tinh Hồn hy vọng rằng sau khi giết xong Hàn Đường, tâm hồn mình sẽ thanh thản để yên tâm đối phó với Lão Bá.
Tuy đã xác định trước là lần này sẽ gặp phải đối thủ cao cường nên đã xác định tư tưởng từ trước, thế mà khi tiến về phía Hàn Đường, Mạnh Tinh Hồn vẫn hồi hộp như một tân binh khi lâm trận.
Bước chân hắn nhẹ như chân mèo rừng, không phải hắn quyết ý như vậy mà chỉ vì thói quen.
Con cá mắc trên lưỡi câu của Hàn Đường giãy giụa yếu dần, chắc là sắp chết.
Hàn Đường đột nhiên lên tiếng hỏi:
- Ngươi tới để giết ta phải không?
Mạnh Tinh Hồn bất giác dừng lại.
Hàn Đường vẫn ngồi như trước, không hề quay lại, thậm chí đầu không ngẩng lên.
Dường như sau gáy hắn có mắt vậy.
Chẳng lẽ người ta có thể ngửi được mùi sát cơ tỏa ra không khí?
Mạnh Tinh Hồn chợt cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.
Hàn Đường vẫn ngồi nguyên, hỏi tiếp:
- Ngươi đã giết người nhiều hay ít?
Mạnh Tinh Hồn đành trả lời:
- Không ít.
Hàn Đường gật đầu:
- Đúng là ngươi giết người không ít. Nếu không chẳng thể bước đi nhẹ nhàng đến vậy.
Mạnh Tinh Hồn cảm thấy câu nói của đối phương mang nhiều hàm ý.
Còn một điều nữa, chỉ có những người vô cùng trấn định thì bước chân mới nhẹ được.
Người đã có ý định giết người thì rất khó trấn định. Muốn giết Hàn Đường thì lại càng phải trấn định hơn.
Tuy Hàn Đường không nói rõ nhưng Mạnh Tinh Hồn hiểu lời hắn bao hàm ý đó, và không thể phủ nhận rằng đối phương là nhân vật hết sức đáng sợ.
Hàn Đường lại hỏi:
- Ngươi biết ta là ai không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Biết!

Hàn Đường gật nhẹ đầu:
- Tốt lắm! Hãy ngồi xuống đây cùng câu với ta!
Lời mời rất tự nhiên, đồng thời lại rất kỳ quái. Có ai lại mời người đến với mục đích giết mình cùng câu cá bao giờ?
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại nhận lời.
Hắn bước tới cách đối phương chừng ba bước, ngồi xuống bên bờ hồ.
Bên cạnh Hàn Đường có tới ba bốn cần câu, hắn cầm lấy một cần ném sang cho Mạnh Tinh Hồn.
Mạnh Tinh Hồn cầm lấy cần câu nói:
- Cảm ơn!
Hàn Đường hỏi:
- Ngươi thích dùng loại mồi gì?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ta thích dùng hai loại.
- Hai loại nào?
- Một loại cá thích ăn và một loại mồi mà chính ta thích.
Hàn Đường gật đầu tỏ vẻ tán đồng:
- Quả thật cả hai loại mồi đó đều tốt!
Mạnh Tinh Hồn lại nói:
- Câu cá có thể không cần dùng mồi, để cá đến nhử ta!
Hàn Đường không đáp.
Mãi tới lúc đó, Hàn Đường vẫn chưa ngoảnh sang nhìn đối phương lấy một lần.
Trái lại, Mạnh Tinh Hồn không nén nổi quay sang quan sát người mà hắn định giết.
Hàn Đường có khuôn mặt bình thường không có vẻ gì đặc biệt. Đôi mắt, sống mũi, chiếc miệng đều bình thường.
Thế nhưng thoạt nhìn, Mạnh Tinh Hồn chợt cảm thấy có một ma lực nào đó khiến hắn gần như run lên.
Hắn không nhìn nữa, ném lưỡi câu xuống nước để cố trấn tĩnh lại.
Hàn Đường bỗng nói:
- Ngươi quên không mắc mồi.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy toàn thân căng lên, hồi lâu mới trả lời:
- Ta đã nói có thể câu mà không cần mồi!
- Ngươi sai rồi. Không có mồi thì không câu được cá.
- Có cá hay không chẳng có quan hệ. Dù sao ta cũng đang ngồi câu cá, thế là đủ.
Hàn Đường gật đầu tán thưởng:
- Nói hay lắm!
Chợt ngoảnh sang nhìn như xoáy vào Mạnh Tinh Hồn với ánh mắt quắc lên

như ánh điện, tưởng chừng có thể bóc trần cả gan ruột đối phương.
Mạnh Tinh Hồn chỉ thấy da thịt trên mặt mình sơ cứng lại.
Hàn Đường lại hỏi:
- Ai phái ngươi tới đây?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Không ai cả. Đó chính là ý muốn của ta.
- Vì sao ngươi muốn giết ta?
Mạnh Tinh Hồn không trả lời. Hắn biết đối phương đủ rõ mà không cần mình phải trả lời.
Qua hồi lâu, Hàn Đường chậm rãi gật đầu nói:
- Ta biết ngươi là ai.
Mạnh Tinh Hồn thốt lên:
- Vậy ư?
Hàn Đường tiếp:
- Ngươi là tên sát thủ rất đáng sợ trong mấy năm gần đây, đã giết không ít người.
Mạnh Tinh Hồn không phủ nhận, có nghĩa là hắn công nhận!
Hàn Đường lại nói:
- Tuy vậy ngươi vẫn chưa giết nổi ta đâu!
Mạnh Tinh Hồn buột miệng:
- Chưa giết nổi?
- Một tên sát thủ lừng danh không nên thông minh. Vì ngươi là kẻ thông minh, vì thế không phải là kẻ giết người đáng sợ nhất.
Mạnh Tinh Hồn nín lặng.
Hàn Đường tiếp giọng:
- Ngoài ra ngươi còn suy nghĩ rất nhiều đến phương pháp giết người để mong tìm ra cách tốt nhất, điều đó lại càng tối kỵ.
Mạnh Tinh Hồn buột miệng:
- Vì sao?
- Vì một kẻ thông minh biết suy nghĩ nhiều đến phương pháp và hậu quả thì cũng là người biết sợ....
- Nếu sợ ta đã không tới đây....
Hàn Đường ngắt lời:
- Đến là một chuyện, còn sợ lại là chuyện khác.
Mạnh Tinh Hồn biện bác:
- Ta sợ gì chứ?
- Sợ ta!
- Sao thấy được?
Hàn Đường giải thích:
- Ngươi tìm giết ta chỉ vì sợ ta. Cũng chứng tỏ rằng ta mạnh hơn ngươi.

Đôi mắt sắc như mũi kiếm lại nhìn sâu vào mắt Mạnh Tinh Hồn, Hàn Đường nói tiếp:
- Do sợ mà ngươi đã phạm phải sai lầm.
Mạnh Tinh Hồn phản vấn:
- Ta sai ở chỗ nào?
- Sai ở chỗ đã biểu lộ sự sợ hãi của mình.
- Cái đó....
Hàn Đường ngắt lời:
- Bằng chứng là ngươi quên mắc mồi. Chẳng những thế ngươi còn không nhận ra vốn trên lưỡi câu đã có sẵn mồi.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy mồ hôi thấm ướt hai bàn tay mình. Sự thật hắn thấy đối phương là nhân vật hết sức đáng sợ.
Cần câu trong tay hắn rung động, chứng tỏ cá đã cắn mồi. Như vậy Hàn Đường đã nói không sai, trên lưỡi câu đã có mồi sẵn. Vì sợ mà hắn không nhận ra lưỡi câu vốn đã có mồi.
Hàn Đường lại nói:
- Một sát thủ không được mắc sai lầm lấy một lần. Thế mà ngươi đã phạm sai lầm tới hai lần.
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Sai một lần hay hai lần chẳng có gì khác biệt, bởi vì cùng nhận kết cục như nhau là cái chết.
- Ngươi nói tới cái chết với thái độ điềm tĩnh như vậy thật đáng phục. Nhưng theo ta thấy thì vấn đề sống chết không phải là chuyện đáng cười.
- Ta cười vì ngươi cũng phạm phải một sai lầm.
Hàn Đường thốt hỏi:
- Ta ư?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Lẽ ra ngươi không nên nói những câu đó. Vì nói ra nên ngươi đã mắc sai lầm.
- Vì sao?
- Ngươi nói thế chẳng qua không tin chắc giết được ta, bởi thế tìm cách làm cho ta phải khiếp sợ.
Cần câu trong tay Hàn Đường cũng rung động nhưng hắn lại quên giật lên.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp:
- Ta kinh nghiệm không nhiều bằng ngươi, tâm linh cũng không độc địa bằng.
Ngoài ra ta xuất thủ không nhanh bằng ngươi....
Hàn Đường ngắt lời:
- Ngươi đã biết thế sao còn tới đây?
- Ta chưa nói hết. Có cái ta mạnh hơn ngươi.

- Gì vậy?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Đó là ta trẻ hơn ngươi.
- Ít tuổi không phải là ưu điểm, trái lại còn là nhược điểm.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Ta không nghĩ như vậy. Sức lực của tuổi trẻ dẻo dai hơn, vì thế chịu đựng được lâu hơn.
- Nhưng trong việc này thì cần gì phải nhiều thời gian đâu?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Một sát thủ chân chính không làm điều gì mà mình không cầm chắc. Ngươi không hoàn toàn tin tưởng sẽ giết được ta, vì thế nên chưa xuất thủ.
Hàn Đường chợt cất tiếng cười nhạt.
Từ đầu nét mặt hắn chưa lộ ra chút biểu cảm nào. Bây giờ đã có biểu cảm dù chỉ là nụ cười nhạt.
Làm một người như Hàn Đường tiết lộ tình cảm của mình là chuyện không dễ.
Như vậy Mạnh Tinh Hồn đã kích thích đúng yếu điểm của đối phương.
Hắn thừa hiểu điều này nên nói tiếp:
- Ngươi muốn làm cho ta hoang mang rồi thừa cơ xuất thủ, nhưng ta không cho ngươi cơ hội đó. Bởi thế chúng ta đều phải đợi, và ai dẻo dai hơn, người đó sẽ thắng.
Hàn Đường trầm ngâm hồi lâu rồi chợt nói:
- Ngươi là kẻ thú vị thật đấy!
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Thú vị gì chứ?
Hàn Đường đáp:
- Ta chưa giết người nào kiểu như ngươi.
- Đương nhiên! Vì những người như ta ngươi không thể giết được!
- Tuy ta chưa từng giết, nhưng đã có gặp.
- Ai vậy?
Hàn Đường làm như không nghe câu hỏi của đối phương, vẫn đều giọng:
- Loại người như ngươi không nhiều. Thế nhưng ta đã gặp một người, so với ngươi hoàn toàn đồng nhất.
Mạnh Tinh Hồn lặp lại câu hỏi:
- Ai vậy?
Hàn Đường bình thản trả lời:
- Diệp Tường!
Thì ra hắn có biết Diệp Tường thật.
Mạnh Tinh Hồn vốn đoán trước điều này nhưng vẫn không khỏi bất ngờ.
Rốt cuộc giữa chúng có quan hệ thế nào?

Hàn Đường nói tiếp:
- Diệp Tường là một sát thủ lý tưởng:
lạnh lùng, phàm tốc, quả cảm. Một khi đã xuất thủ tất hạ gục đối phương. Trong những tên sát thủ mà ta từng giết, không ai hiểu cách giết người bằng hắn.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Đúng thế!
Hàn Đường chợt hỏi:
- Ngươi cũng biết hắn?
Mạnh Tinh Hồn do dự một lát rồi gật đầu:
- Phải!
Hắn không định giấu giếm, bởi vì đối phương cũng nói thật lòng.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng đối với người như Hàn Đường thì không thể giấu giếm, đồng thời không hiểu sao hắn bỗng thấy nên nói thật lòng với đối phương.
Đó là điều rất ít khi xảy ra.
Hàn Đường nói:
- Không những ngươi biết hắn mà các ngươi còn là đồng bọn. Ta đã sớm đoán biết việc này.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi biết chúng ta ở đâu không?
Hàn Đường lắc đầu:
- Ta không hỏi. Bởi vì biết rằng có hỏi các ngươi cũng không bao giờ chịu nói.
- Ngươi quen biết Diệp Tường trong trường hợp nào?
Hàn Đường đáp:
- Hắn là người duy nhất thoát khỏi độc thủ của ta.
- Ngươi đã hạ thủ?
- Đúng vậy. Ngươi không tin?
- Ta tin.
Hàn Đường nói thêm:
- Ta không giết hắn không phải vì không giết được mà chỉ vì không muốn giết.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Ngươi không muốn?
Hàn Đường không trả lời thẳng vào câu hỏi:
- Mọi nghề nghiệp đều nên có bạn đồng hành, chỉ riêng nghề sát thủ là không.
Trên thế gian không nhiều người theo nghiệp đó. Và Diệp Tường là một trong những tay cự phách.

Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi không giết hắn chỉ vì muốn hắn giết thêm nhiều người khác, giống như thay ngươi?
Hàn Đường thú nhận:
- Không sai.
- Nếu vậy ngươi đã phạm phải sai lầm.
Hàn Đường nhướng mày hỏi:
- Sao thế?
Mạnh Tinh Hồn thản nhiên đáp:
- Vì hắn đã không còn niềm tin và ý chí.
Mãi đến lúc đó Mạnh Tinh Hồn mới hiểu rõ nguyên nhân vì sao Diệp Tường sụp đổ tinh thần.
Hồi lâu, Hàn Đường mới gật đầu chậm rãi nói:
- Đúng là hắn không còn giết người được nữa. Lúc đó lẽ ra ta nên giết hắn.
Chợt hắn nhìn thẳng vào mặt Mạnh Tinh Hồn, buông rõ từng tiếng:
- Bởi thế hôm nay ta không thể phạm sai lầm lần thứ hai, không để ngươi sống rời khỏi đây.
Mạnh Tinh Hồn thản nhiên đáp:
- Ta không trách ngươi, vì ta cũng có ý định như thế....
Chưa hết câu, hắn nhìn sang Hàn Đường và bỗng im bặt.
Hàn Đường cũng im lặng, mắt nhìn sang phía chân núi bên mé tây hồ.
Lúc này ánh dương đã xuống thấp gần đỉnh núi, chỉ thấy có hai nhân ảnh đang đi về phía hồ.
Mạnh Tinh Hồn nhận ra cả hai người đều bê bết máu, đi được mấy bước lại loạng choạng như sắp ngã xuống nhưng cố sức gượng dậy.
Chắc rằng hai người đó đã gặp phải tai nạn gì và phát hiện thấy có người câu cá bên bờ hồ đã cố gắng hết sức chạy tới đó với hy vọng cầu sinh.
Bản năng cầu sinh thường tạo ra cho con người khả năng phi thường tưởng chừng không sao làm nổi.
Cứ trông hai người kia y phục nhuốm đầy máu gần như không còn chỗ nào không bị nhuốm đỏ, cho dù không bị vết thương trí mạng cũng vì mất máu mà ngã gục từ lâu, thế mà còn gắng sức đến được bờ hồ cách Hàn Đường bốn năm bước mới chịu gục xuống.
Hàn Đường quan sát hai người bị nạn một lát rồi tiếp tục làm công việc của mình, chăm chú vào chiếc phao.
Mạnh Tinh Hồn lại rất chú ý đến hai người này, thấy một tên hướng ánh mắt khẩn cầu nhìn mình, thều thào nói:
- Cứu.... tôi với.... có người.... truy sát!
Người thứ hai tuy cũng đã quỵ xuống nhưng giọng nói có phần mạch lạc hơn:

- Chúng tôi.... là người của Lão Bá. Vì sơ xuất nên bị người ám toán. Cả đại công tử Tôn Kiếm.... cũng đã bị người của Vạn Bằng Vương.... giết mất rồi.
Mạnh Tinh Hồn không nén nổi đưa mắt nhìn Hàn Đường, cho rằng nghe câu đó, thế nào hắn cũng quay sang hỏi rõ nguyên do.
Không ngờ Hàn Đường vẫn không có phản ứng gì, như không nghe thấy tin tức kinh người mà tên hán tử bị thương vừa báo.
Tên hán tử thứ hai nói tiếp:
- Không phải vì chúng tôi sợ chết. Chẳng qua chỉ muốn đem được tin này báo lại với Lão Bá.
Hắn dừng một lúc để thở, rồi khó nhọc nói thêm:
- Nếu hai vị.... cứu được chúng tôi lần này.... Lão Bá nhất định không quên ơn.... Lão nhân gia là người.... rất thích kết giao bằng hữu.... ai cũng biết....
Mạnh Tinh Hồn không có phản ứng gì. Hắn chờ xem thái độ của Hàn Đường.
Lúc này hắn hoàn toàn quên mất ý định tới đây để giết Hàn Đường nên không một mảy may có ý niệm chờ đối phương sơ suất mà thừa cơ xuất thủ.
Thậm chí hắn nảy ra ý muốn cứu sống hai tên hán tử và thầm trách Hàn Đường quá tàn nhẫn.
Hàn Đường vẫn không chút động tâm, tựa hồ như không nghe đến hai tiếng Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn vừa khâm phục sự trấn tĩnh của đối phương, vừa thầm kinh sợ.
Hiển nhiên cảnh giác như vậy là đúng. Hai người là kỳ phùng địch thủ và đã tỏ rõ ý muốn lấy mạng nhau, chỉ cần một chút sơ suất phân thần là rất dễ táng mạng.
Tiếc rằng lúc này Mạnh Tinh Hồn không định lợi dụng yếu điểm của đối phương.
Aùnh mắt của hai tên hán tử lộ rõ nỗi hoảng sợ và lo lắng.
Đồng thời từ mé rừng cũng đã xuất hiện bốn năm nhân ảnh.
Tên đi đầu nhìn về phía hồ quát:
- Ta đã nói trước rồi! Cho dù các ngươi có chạy lên trời cũng không sao thoát chết đâu!
Tên thứ ba cao giọng nói:
- Vị nào là chủ nhân ở đây?
Rồi đưa mắt nhìn Mạnh Tinh Hồn.
Mạnh Tinh Hồn đành trả lời:
- Hồ nước chẳng phải là tài sản của ai. Chúng ta chỉ là người câu cá thôi.
Tên hán tử hắc y đầu tiên nói:
- Cho dù hai vị có là chủ nhân hay không, chỉ cần đừng tham dự vào việc ân oán giữa chúng ta, nếu không....

Tên thứ hai xua tay chặn lời tên đầu tiên, chừng như nhận ra câu nói có phần gay gắt.
Giọng hắn trở nên mềm mỏng hơn:
- Hai tên tiểu tặc này là thủ hạ của Tôn Ngọc Bá, đã giết mất bảy tám huynh đệ của chúng tôi. Oan có đầu, nợ có chủ, chúng tôi tới đây chỉ để bắt chúng, xin hai vị bằng hữu không tham gia vào....
Hai tên nằm dưới đất cố nhổm người lên định chạy nhưng không đủ sức.
Hàn Đường chợt hỏi:
- Các ngươi muốn giết hai người này?
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng với câu hỏi đó, Hàn Đường đang chuẩn bị xuất thủ.
Tên thứ nhất vội vã trả lời:
- Đúng thế! Chúng ta cần chúng phải trả nợ máu.
Hàn Đường buông một tiếng cụt ngủn:
- Tốt!
Lời vừa dứt, đúng là hắn xuất thủ thật.
Không ai kịp nhận thấy Hàn Đường xuất thủ thế nào. Chỉ nghe bịch bịch hai tiếng gần như liền tiếp nhau, cả hai tên đang nằm trên đất bị trúng chưởng đầu vỡ nát.
Mạnh Tinh Hồn không sao ngờ tình thế lại biến chuyển theo cách đó.
Hàn Đường vẫn không quay lại, bình thản nói:
- Các ngươi đã muốn thế thì đi đi, vì coi như chính tay các ngươi đã giải quyết ân oán!
Năm tên hắc y hán tử ngẩn người nhìn nhau lòng đầy hoang mang, không hiểu vì sao Hàn Đường lại ra tay tàn độc với những thủ hạ của Lão Bá như thế.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại hiểu.
Bởi vì sau khi năm tên hắc y hán tử xuất hiện, cả hai người bị thương cố bò gần hơn đến Hàn Đường, cuối cùng chỉ còn cách hắn một bước, và Mạnh Tinh Hồn nhận ra thương thế của cả hai tên không trầm trọng như vẻ ngoài đầy máu me của chúng.
Ngoài ra khi Hàn Đường nói câu đầu tiên, cả hai người cùng rướn lên, từ ống tay áo của chúng lộ ra lưỡi dao nhỏ sáng loáng.
Thì ra đó là một màn kịch.
Hiển nhiên chúng bày trò hề đó với mục đích ám hại Hàn Đường.
Giả sử Hàn Đường tin vào lời chúng thì nhất định đã gặp phải độc thủ.
Mạnh Tinh Hồn chỉ không hiểu một điều là vì sao chỉ mới nhìn quan, Hàn Đường đã biết ngay đó là màn kịch?
Lúc này Hàn Đường không còn tập trung vào việc câu cá nữa mà hướng ánh mắt đầy sát khí nhìn năm tên hắc y hán tử.

Bọn này hết sức lo lắng, không biết xử trí thế nào mới phải.
Tình thế lúc này quả là tiến thoái lưỡng nan.
Tên thứ hai gượng cười nói:
- Chúng tôi đến đây chỉ với mục đích lấy mạng hai tên này. Bây giờ được bằng hữu giúp thực hiện việc đó, chúng tôi xin đa tạ và cáo từ....
Cả năm tên vội vã lùi lại.
Nhưng vô ích!
Hàn Đường vẫn ngồi bất động bên bờ hồ, Mạnh Tinh Hồn cũng không di chuyển khỏi vị trí, thế mà có ánh đao lóe lên.
Chỉ kịp nghe mấy tiếng phập phập.... cả năm tên hắc y hán tử không kịp kêu lên tiếng nào, cùng bị chém bay đầu!
Thậm trí Mạnh Tinh Hồn không kịp nhận ra ai vừa xuất thủ.
Sau sự việc khó tin ấy mới thấy hai nhân ảnh xuất hiện.
Đó là hai trung niên hán tử, trên tay mỗi người còn cầm nguyên thanh đao sáng loáng không dây giọt máu nào.
Thật khó tin rằng hai người đó vừa hạ thủ.
Một người nhìn Hàn Đường nói:
- Bảy tên này đều là thuộc hạ của Thập Nhị Phi Bằng Bang cố bày ra trò hề này cốt làm hại ngươi. Đáng ra ngươi đừng để chúng chạy đi mới phải.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy sống lưng lạnh toát.
Như vậy hai người vừa xuất hiện đều là người của Lão Bá. Thân thủ của chúng đáng sợ như vậy, lại có thêm Hàn Đường, hiển nhiên đối với hắn không còn hy vọng nào thoát thân nữa.
Hàn Đường chăm chú nhìn hai tên trung niên hán tử hồi lâu mới hỏi:
- Các ngươi biết chúng hay sao?
Một tên cười đáp:
- Chúng tôi vốn được Lão Bá giúp đỡ một việc lớn nên cố tìm cách báo đáp. Mới đây dò biết Lão Bá có ân oán với Thập Nhị Phi Bằng Bang, bởi thế lưu tâm theo dõi người này. Quả nhiên đã xảy ra sự cố....
Hàn Đường gật đầu:
- Xin đa tạ!
Tiếng cuối cùng vừa thốt ra, hắn đã xuất thủ.
Sợi dây câu vút một tiếng cuốn lấy cổ tên trung niên hán tử đầu tiên thít chặt lại.
Nhưng tên thứ hai không bỏ lỡ cơ hội, vung đao nhằm cánh tay phải Hàn Đường chém xả vào.
Lại có hai nhân ảnh khác lao vút vào đấu trường.
Lần này Hàn Đường đã phạm phải một sai lầm, bởi vì trước sau hắn không chú ý nhiều đến đối phương.
Chắc rằng Hàn Đường cũng nhận ra sai lầm của mình nên mặt hắn tái đi.

Lần đầu tiên Mạnh Tinh Hồn thấy Hàn Đường tỏ ra hốt hoảng.
Một sát thủ không thể mắc sai lầm, bởi vì chỉ cần có một sai lầm trong đời là không còn tính mệnh, huống chi lần này đối phương là những cường địch.
Sai lầm là do Hàn Đường quá tự tin vào bản thân mình.
Tên hán tử thứ nhất bị sợi dây câu thít chặt vào cổ, giá như không có đồng bọn giúp sức thì đã mất mạng từ lâu.
Nhưng tên thứ hai đã kịp xuất thủ hết sức thần tốc, chỉ một đao đã chém phập vào cánh tay phải đang cầm cần câu của Hàn Đường.
Tuy vậy Hàn Đường cũng phản ứng kịp thời, tả chưởng đánh vào ngực tên này làm hắn thổ ra một vũng máu lớn kêu to lên một tiếng rồi ngã gục xuống, cả lồng ngực bị xé toang.
Tên thứ hai nhảy lùi hơn trượng gỡ được sợi dây câu vung đao xông vào.
Hai tên khác cũng xuất binh khí vây lấy Hàn Đường.
Bị vây giữa ba bên cường địch, lại bị trọng thương nhưng Hàn Đường tự bế huyệt cầm máu, tả xung hữu đột như mãnh thú.
Giá như lúc này Mạnh Tinh Hồn thừa cơ giết Hàn Đường thì dễ như trở bàn tay.
Nhưng hắn đã không làm việc đó.
Tuy là kẻ giết người chuyên nghiệp nhưng hắn chỉ thực hiện nhiệm vụ của mình, vẫn không mất bản sắc anh hùng, không a dua hùa theo người khác.
Nhất là hắn đã nhận ra trong số ba tên trung niên hán tử có một tên đàn chủ của Thập Nhị Phi Bằng Bang là Đồ Đại Bằng.
Cứ xem sự thể này, dù Mạnh Tinh Hồn không xuất thủ, Hàn Đường cũng khó mà bảo toàn được tính mạng.
Cả ba tên trong Thập Nhị Phi Bằng Bang đều có thân thủ kinh nhân, chắc là thân phận không nhỏ.
Mạnh Tinh Hồn không có lý do gì để cứu giúp Hàn Đường.
Hắn cũng không thể lợi dụng thời cơ giết Hàn Đường trong lúc này được.
Hắn lẳng lặng bỏ đi.
Không ai ngăn cản Mạnh Tinh Hồn lại, và sự thật cả song phương đều muốn hắn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.
Cuộc chiến mỗi lúc càng trở nên quyết liệt. Thêm một tên trung niên hán tử bị giết, đồng thời Hàn Đường cũng trúng thêm hai nhát đao.
Tình thế của Hàn Đường hết sức nguy ngập, xem chừng không còn cầm cự được lâu nữa.
Đồ Đại Bằng bị trúng một chưởng, nhưng đồng thời cũng kịp phạt một đao đứt phăng bàn tay phải của Hàn Đường.
Tên còn lại thừa lúc đối phương bị thương còn loạng choạng liền vung kiếm đâm vào hậu tâm Hàn Đường để kết thúc cuộc chiến.
Lúc này Hàn Đường dù muốn tránh cũng không kịp nữa.

Trong tình thế vô cùng nguy ngập đó, chợt một nhân ảnh lao vào đấu trường như tia chớp và ánh đao lóe lên.
Tên trung niên hán tử đâm kiếm chưa tới lưng Hàn Đường thì bị một đao chém xả vào vai phải rú lên một tiếng, mũi kiếm chệch đích đâm sượt qua người Hàn Đường.
Đồ Đại Bằng xông vào người mới đến, vung đao chém xuống đầu.
Hàn Đường quay lại, thấy người giúp mình là một thiếu niên mặt đầy sẹo loang lổ, chợt nhớ ra đó là Thiết Thành Cương mà hắn đã thấy một lần ở Cúc Hoa Viên khi bị Hoàng Sơn Tam Hữu truy sát tới tận chỗ Lão Bá.
Hắn liền vung tả chưởng đánh vào ngực Đồ Đại Bằng để giải thoát cho Thiết Thành Cương.
Đồ Đại Bằng vội lách mình sang bên để tránh chưởng, nhờ thế mà Thiết Thành Cương không bị chém bay đầu, nhưng thanh đao vẫn theo đà chém xuống vai tả Thiết Thành Cương thành một đường sâu tới hai tấc.
Hàn Đường không nghĩ ngợi gì thêm, dùng tay trái còn lành lặn cắp lấy Thiết Thành Cương lao vào rừng.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 9
Điều tra nội gián

Đêm đã khuya.
Ngọn đèn ảm đạm không đủ soi sáng hết căn phòng.
Diệp Tường nghe xong câu chuyện của Mạnh Tinh Hồn về sự kiện vừa xảy ra bên hồ, trầm ngâm hồi lâu mới nói:
- Ngươi vừa hành động rất nông nổi. May mà sai lầm đó không đổi bằng tính mạng.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Dù sao thì ta cũng đã đạt được mục đích. Tuy không chết nhưng từ nay Hàn Đường không có gì đáng lo nữa.
Diệp Tường hỏi:
- Ngươi cho rằng từ nay có thể yên tâm giết Tôn Ngọc Bá mà không cần lo lắng nữa?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Không phải mất hoàn toàn, mà chỉ là bớt đi trở ngại lớn nhất....
- Ta cho rằng không phải thế.
- Ngươi định nói về Lục Hương Xuyên đúng không?
- Hắn là một trong nhiều thủ hạ đáng sợ khác của Tôn Ngọc Bá.

Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Ta vừa biết được một tin tức rất quan trọng. Chính hắn là người đã tiết lộ tin tức về Hàn Đường và kẻ phải chịu trách nhiệm về cái chết của Tôn Kiếm.
Diệp Tường đứng phắt lên hỏi:
- Thế nào? Lục Hương Xuyên mà lại phản Tôn Ngọc Bá?
- Hắn có phản hay không thì chưa thể xác định, nhưng chắc chắn từ Lục Hương Xuyên mà người của Thập Nhị Phi Bằng Bang chặn giết sạch người của Tôn Ngọc Bá được phái đến tìm Hàn Đường và bố trí kế hoạch giết hắn. Đồng thời cũng chính hắn đã nhận hai tên giả mạo đạo sĩ đọc kinh đốt mê hương sát hại Tôn Kiếm.
Diệp Tường ngồi trở xuống ghế hỏi:
- Chẳng lẽ chính Đồ Đại Bằng đã tiết lộ những tin này?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ai tiết lộ không quan trọng, ngươi cứ tin rằng tin tức đó hoàn toàn xác thực.
Cả hai lặng đi hồi lâu.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Ngươi nói rằng Lão Bá còn nhiều thủ hạ đáng sợ khác....
Diệp Tường gật đầu:
- Đúng thế. Ta biết ít nhất là hai người.
- Ai vậy?
- Một người là Lục Xung.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Có phải là Lục Mãn Thiên không?
- Đúng thế!
- Hắn với Tôn Ngọc Bá có quan hệ thế nào?
- Lục Xung có quan hệ rất mật thiết với Tôn Ngọc Bá. Ngoài ra hắn còn là chú ruột của Lục Hương Xuyên.
- Vậy sao?
- Không sai. Trừ thuộc hạ của Tôn Ngọc Bá ở Lục Viên, ông ta còn có hai lực lượng lớn mà Thất Tinh Bảo hùng của Lục Mãn Thiên là một trong hai thế lực đó.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Còn lực lượng kia?
Diệp Tường đáp:
- Dịch Tiềm Long. Nhất định ngươi biết người này.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Trên giang hồ chẳng mấy người không biết Dịch Tiềm Long.
Nhân vật này là thống lĩnh tất cả lực lượng tặc đạo suốt cả lưu vực Trường Giang, ngay cả quan quân cũng phải khiếp vía không làm gì được.

Tuy là tướng cướp, nhưng bọn thuộc hạ của Dịch Tiềm Long rất có kỷ luật, chỉ tấn công bọn tham quan không ai phạm đến lương dân, vì thế được coi vào hàng bạch đạo.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Nói như vậy, cả mười ba băng đảng của Dịch Tiềm Long cả lưu vực Trường Giang đều do Tôn Ngọc Bá chỉ huy?
Diệp Tường đáp:
- Tôn Ngọc Bá không trực tiếp chỉ huy bọn này. Mười ba băng đảng sau khi sát nhập vào dưới quyền lãnh đạo của Dịch Tiềm Long đã dần dần từ bỏ mọi quan hệ với những kẻ hắc đạo. Khi Tôn Ngọc Bá gặp nguy hiểm, chúng sẵn sàng vì ông ta mà không quản đến tính mạng mình.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm đáp:
- Không ngờ Tôn Ngọc Bá có quan hệ sâu rộng đến như vậy!
- Vì thế ông ta mới không sợ phải đối địch với bang phái lớn vào bậc nhất võ lâm.
Mặc dù hiện tại Thập Nhị Phi Bằng Bang có ưu thế nhưng kết quả ai thắng ai thì khó mà biết trước.
Mạnh Tinh Hồn cúi đầu suy nghĩ.
Diệp Tường nhìn đối phương một lúc rồi chợt hỏi:
- Ta nói vậy ngươi hiểu ý chứ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Hiểu! Nhưng ta không thể vứt bỏ nhiệm vụ này.
- Ta không ngăn cản hoặc ép ngươi đừng làm, chỉ khuyên một câu là nên sống với chính mình.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Ta hiểu!
Mạnh Tinh Hồn ngước nhìn Diệp Tường với vẻ cảm kích. Cuộc đời của Diệp Tường coi như đã tàn, nay hắn đặt mọi hy vọng vào Mạnh Tinh Hồn, mong muốn hắn đừng đi theo vết xe đổ của mình....
Diệp Tường chợt trầm giọng:
- Ta muốn cho ngươi biết chuyện này....
Mạnh Tinh Hồn liền hỏi:
- Chuyện gì vậy?
- Chuyện về Tiểu Hà.
- Hắn sao chứ?
- Chính Cao lão đại đã mượn tay Tôn Kiếm giết hắn để khỏi lộ.
Mạnh Tinh Hồn chợt nhớ hành động ngu ngốc của Tiểu Hà và lần đó hắn đã suýt giết chết tên hiểm ác nhưng lại đần độn đó, chỉ do một chút tình huynh đệ mà hắn đã làm cách khác, giết ba tên thủ hạ của Lão Bá theo dõi để giải thoát cho Tiểu Hà đồng thời khỏi lộ tung tích về Cao lão đại.

Không ngờ vẫn còn người theo dõi hắn.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Chuyện thế nào?
- Tiểu Hà bị theo dõi tới Hoàng Thạch Trấn. Hôm đó Tôn Kiếm từ đâu cũng vừa phi ngựa đến đó. Ngựa hắn bị kiệt lực phải dắt vào thị trấn đổi. Lão đại đã ném cho hắn một mẩu giấy báo tin rằng người định ám toán Tôn Ngọc Bá. Tên này vốn nóng tính, lập tức tra hỏi hai tên theo dõi Tiểu Hà....
- Tiểu Hà đã bị giết?
- Có lẽ thế. Tuy chưa chết nhưng chỉ e không sống nổi, hơn nữa còn bị mang về Cúc Hoa Viên....
Mạnh Tinh Hồn nín lặng.
Đương nhiên Cao lão đại buộc phải làm thế để bảo toàn bí mật của mình, nhưng xét cho cùng hành động đó không khỏi tàn nhẫn.
Hắn biết cũng như mình, Diệp Tường rất biết ơn sự cứu mạng của Cao lão đại.
Buộc lòng nói ra chuyện ấy, chẳng qua hắn muốn Mạnh Tinh Hồn xứng vì bản thân mình hơn một chút mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi sang chuyện khác:
- Ngươi hình như biết rất nhiều về Tôn Ngọc Bá?
Diệp Tường đáp:
- Một người muốn hiểu về người khác không phải là chuyện dễ dàng.
Ẩn ý của câu đó là:
Nếu muốn, ngươi cũng có thể tìm hiểu để biết thêm về người đó.
Mạnh Tinh Hồn hiểu điều này, thở dài nói:
- Ta hiểu ý ngươi, và cũng nhận thấy rằng ngươi hoàn toàn không muốn ta giết Tôn Ngọc Bá. Nhưng hiện tại ta chưa định thôi.
- Vì sao?
- Vì bây giờ ta đang có cơ hội.
- Ngươi định nói rằng lợi dụng hai thế lực đối địch nhau, ngươi đứng giữa làm ngư ông đắc lợi?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Đúng thế! Lực lượng của cả Tôn Ngọc Bá lẫn Vạn Bằng Vương đều rất lớn. Cuộc chiến là không tránh khỏi và cả song phương đều sẽ tổn thất nặng nề. Đó chính là cơ hội của ta, vì thế lúc này ta không muốn bỏ qua.
Diệp Tường lặng đi hồi lâu rồi chợt hỏi:
- Dù ngươi có giết được Tôn Ngọc Bá thì sau đó sẽ thế nào chứ?
Mạnh Tinh Hồn chua chát trả lời:
- Ta cũng không biết nữa! Ta nghĩ chiếc cùm đã được đặt lên cổ, cứ thế mà kéo xe đi về phía trước, hoàn toàn không có mục đích!
Đúng là nhiều khi hắn tự ví mình như con ngựa kéo xe bị bịt mắt, cứ thế bị

người điều khiển đi mãi không ngừng, đôi lúc tưởng như đã đi xa lắm, nhưng biết đâu lại trở về vị trí ban đầu?
Đi đến bao giờ?
Hắn không muốn nghĩ tới điều này và cũng không dám nghĩ. Sợ rằng nghĩ nhiều đến nó mình sẽ phát điên.
Chưa lần nào sắp giết người, Mạnh Tinh Hồn phải nghĩ ngợi nhiều đến thế. Vì đối phương là nhân vật đáng sợ, vì sự tác động của Diệp Tường hay cũng như Diệp Tường, tư tưởng hắn đã dao động, không đủ tự tin nữa?
Rất có thể vì cả ba lý do.
Diệp Tường khẽ khàng nói:
- Người ta sống nhiều khi nên nghĩ đến bản thân mình. Trước kia ta cũng như ngươi, chỉ biết chấp hành vô điều kiện mọi yêu cầu của Cao lão đại mà không chút phiền não....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Còn bây giờ thì sao?
- Bây giờ ư? Bây giờ ta có đáng gọi là đang sống không?
Mạnh Tinh Hồn chép miệng:
- Nhờ có Cao lão đại, chúng ta mới sống đến nay....
- Điều đó thì ta không bao giờ quên. Nhưng trước đây Cao lão đại cưu mang chúng ta một cách vô tư, bất chấp hậu quả, không một chút tính toán riêng tư cho bản thân mình. Ta tin rằng lúc đó chị ấy không muốn biến chúng ta thành con ngựa kéo xe không mục đích như bây giờ.... Ngươi thấy đấy, Cao lão đại đối với Tiểu Hà.... Nghĩa là bây giờ chuyện ân tình, nhân nghĩa không còn lại bao nhiêu trong trái tim đã từng giàu nhân ái đó....
Giọng hắn trở nên khẩn thiết:
- Mạnh Tinh Hồn, ngươi thấy cần thiết phải hy sinh thì cứ việc, nhưng chỉ nên hy sinh cho Cao lão đại trước đây chứ không nên vì một người ham mê quyền lực và tiền bạc bây giờ....
Mạnh Tinh Hồn xua tay:
- Cảm ơn vì những lời khuyên chân tình đó. Nhưng đừng nói nữa. Ngươi hãy về nhắn lại với Cao lão đại rằng có thể ta sẽ thực hiện công việc này không đúng kỳ hạn.
Nhưng nếu không thể hoàn thành nó ta sẽ không quay về nữa.
Diệp Tường gật đầu:
- Được, ta hiểu ý ngươi. Cho dù được sống vì bản thân một giờ một khắc thì lúc chết cũng đã có cái mà tự hào....
Dứt lời đứng dậy đi ra khỏi phòng.
Mạnh Tinh Hồn nhìn đăm đăm ra cửa, nghĩ thầm:
- Nhất định giữa Diệp Tường và Tôn Ngọc Bá với Hàn Đường có mối quan hệ nào đó không phải bình thường.

Nhưng hắn không muốn tra hỏi về điều đó, cũng không thể tra hỏi được.
Mỗi người có một điều bí mật riêng không thể tiết lộ, cho dù với người thân thiết.
Mạnh Tinh Hồn chợt muốn ngủ một giấc thật dài cho thỏa thích. Thời gian qua quả thật hắn đã mỏi mệt.
Có lẽ khi thức dậy, Lão Bá đã biết tai họa của Hàn Đường ở bên hồ và nhất định có hành động để trả thù.
Hắn chỉ hy vọng Lão Bá đừng quá sai lầm đến nỗi mất mạng, việc đó phải được tận tay hắn làm.
Nhưng người ta ai chẳng có lúc phạm sai lầm? Kể cả Lão Bá cũng không ngoại lệ.
Đêm tối như mực.
Trăng cuối tháng còn chưa lên, còn bầu trời thì u ám chẳng có vì sao nào.
Từ sau có tiếng vó ngựa, Diệp Tường vội tránh sang bên.
Đã quá nửa đêm, còn ai đi đường vào giờ này nữa.
Trời quá tối, không sao trông cả bóng người trên yên ngựa chứ đừng nói có thể nhận ra mặt mũi họ.
Nhưng có âm thanh của một loại thiết khí phát ra làm cho Diệp Tường có thể xác định được người trên mình ngựa là ai.
Hắn tự nhủ:
- Vậy là Lục Mãn Thiên đã tới.... Xem chừng tình thế sẽ hết sức căng thẳng.
Có lẽ Mạnh Tinh Hồn đã nói không sai, cơ hội của hắn đã tới rồi.
Lục Mãn Thiên tới đây, như vậy trước sau Dịch Tiềm Long cũng sẽ đến.
Như vậy Lão Bá đã dốc toàn lực.
Diệp Tường biết tính cách của Lão Bá, thường nhanh chóng dốc toàn lực đánh phủ đầu đối phương trong lúc bất ngờ.
Nhưng lần này có thể thành công không?
Trong biệt phòng của Lão Bá ở Cúc Hoa Viên mặc dù đã tới canh tư nhưng vẫn còn sáng đèn.
Trong phòng chỉ có hai người, một vị khác vóc dáng tráng kiện tuổi ngoại tứ tuần và chủ nhân mấy ngày qua trông tiều tụy và già hẳn đi.
Khách là Lục Mãn Thiên, bảo chủ Thất Tinh Bảo có thế lực rất lớn nhưng ít người biết rằng Lục bảo chủ có quan hệ rất mật thiết với Lão Bá.
Vẻ mặt của cả hai người đều lộ nét trầm tư.
Chỉ nghe Lục Mãn Thiên trầm ngâm nói:
- Không ngờ chỉ trong mấy ngày mà sự việc lại diễn tiến trở nên nghiêm trọng đến thế....
Lão Bá vẫn mải mê suy nghĩ, như không nghe đối phương vừa nói gì.
Lục Mãn Thiên chợt hỏi:
- Lão huynh có thể khẳng định chính Vạn Bằng Vương đã can dự vào việc

giết Tôn Kiếm và mưu hại Hàn Đường không?
Lão Bá lẳng lặng gật đầu:
- Cái đó thì huynh đệ có đủ chứng cứ.
Lục Mãn Thiên lại hỏi:
- Lão huynh không cho người tìm Dịch Tiềm Long về đây sao?
Lão Bá đáp:
- Ngày mai Dịch lão đệ mới đến. Ngu huynh mời lão đệ tới trước là có lý do....
Ông dừng một lúc rồi mới chậm rãi nói:
- Chúng ta có việc này cần thương lượng trước một chút.
Lục Mãn Thiên nói:
- Những chuyện mới phát sinh trong thời gian gần đây, tuy tiểu đệ không có mặt nhưng đã biết rõ tất cả. Xin lão huynh để tiểu đệ giải quyết những việc liên quan đến Lục Hương Xuyên.
Vẻ mặt Lão Bá hiện lên nỗi thống khổ. Ông rầu giọng nói:
- Ngu huynh vẫn coi Lục Hương Xuyên như con ruột mình, thậm chí còn tin tưởng hơn cả đối với Kiếm nhi. Nhưng căn cứ vào hai sự kiện vừa phát sinh, không thể không nghi ngờ. Bởi vì những việc đó chỉ có mình hắn chịu trách nhiệm.
Khi người ta buộc phải nghi ngờ người thân tín nhất của mình thì trong lòng thống khổ đến mức nào.
Lục Mãn Thiên mặt không chút biểu cảm, nghiến răng nói:
- Tiểu đệ sẽ không để lão huynh phải hoài nghi hắn nữa.
Muốn không hoài nghi một người, cách hiệu nghiệm nhất là không để hắn mở miệng.
Chỉ có người chết thì mới hoàn toàn dẹp bỏ hết mọi nỗi nghi ngờ.
Đương nhiên Lão Bá hiểu ra ý nghĩ của Lục Mãn Thiên nên lắc đầu nói:
- Lão đệ dù sao cũng là chú ruột của hắn....
Lục Mãn Thiên khẳng khái nói:
- Tiểu đệ chỉ cần biết trong tổ chức không thể có sự nghi ngờ, cũng như trong con ngươi không thể vướng vào một hạt bụi.
Lão Bá đứng lên chậm rãi đi lại trong phòng.
Lục Mãn Thiên vốn là người đã cũng Lão Bá đồng cam cộng khổ nhiều năm, rất hiểu tính nết của nhau. Trong trường hợp trọng đại phải quyết định số phận của một người thân, nên để đối phương cẩn thận cân nhắc và đi tới quyết định cần thiết.
Hồi lâu, Lục Mãn Thiên mới lên tiếng nói:
- Trong ngày đại tế Thất Dũng Sĩ, mọi việc đều do Lục Hương Xuyên bố trí?
Lão Bá gật đầu:
- Chính thế!

Lục Mãn Thiên hỏi tiếp:
- Tất cả những người tham gia vào vụ đó đều do hắn trực tiếp chỉ huy?
- Phải, ngoại trừ một mình Tôn Kiếm.
- Còn những người được phái đi tìm Hàn Đường?
- Cũng do hắn chỉ huy.
- Người đầu tiên được cử đi đàm phán với Vạn Bằng Vương cũng chính là hắn?
- Chính hắn!
- Huynh có cho rằng cuộc chiến này do chính Lục Hương Xuyên khởi xướng?
Lão Bá không trả lời.
Lục Mãn Thiên hiểu rằng câu hỏi vừa rồi chưa được chính xác liền đổi sang câu khác:
- Nếu lúc đó hắn khôn khéo hơn thì có phải Vạn Bằng Vương đã không phát động tấn công nhanh như thế?
Lão Bá gật đầu:
- Không sai. Sự thật, mặc dù cuộc chiến trước sau gì rồi cũng nổ ra nhưng nếu chúng ta chủ động tấn công thì đã không phải chịu tổn thất nặng nề như thế.
Lục Mãn Thiên lặng im suy nghĩ.
Rất lâu, Lão Bá mới nói:
- Như vậy, lão đệ đã nắm được những vấn đề cơ bản. Ngu huynh chờ nghe kết luận.
Lục Mãn Thiên cắn môi nghĩ ngợi thêm một lúc rồi nói:
- Căn cứ vào những điều trên, ít nhất Lục Hương Xuyên đáng nghi tới năm phần.
Câu kết luận đó cũng như phán quyết tử hình đối với người cháu ruột.
Chỉ cần đáng nghi hai phần đã phải chết rồi, nói gì tới năm phần?
Lão Bá đi đi lại lại một lúc rồi chợt dừng phắt lại nói:
- Không thể được!
Lục Mãn Thiên ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao thế?
Lão Bá đáp:
- Ta không thể để lão đệ tự tay giết Lục Hương Xuyên.
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Lão huynh muốn tự mình xuất thủ?
Lão Bá lắc đầu:
- Cũng không được.
Lục Mãn Thiên nói:
- Những người đủ khả năng giết hắn không nhiều, chỉ có Dịch Tiềm Long....

Lão Bá ngắt lời, cười nói:
- Dịch Tiềm Long đã mười mấy năm không tự tay giết người.
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Bây giờ Lục Hương Xuyên có biết lão huynh đang nghi ngờ hắn không?
- Có lẽ không.
- Nếu vậy việc giết hắn không đến nỗi khó.
Lão Bá chợt lắc đầu, chậm rãi nói:
- Đương nhiên việc giết hắn không khó. Nhưng ngu huynh thấy chưa nên động thủ.
- Vì sao?
- Nên thử hắn lần nữa xem.
Lục Mãn Thiên trố mắt hỏi:
- Thử thế nào?
Lão Bá thấp giọng nói mấy câu, sau đó đến ngồi vào bàn tự rót cho mình một chén rượu.
Ông uống một hơi cạn chén rồi chậm rãi nói:
- Hiện tại, Hàn Đường và Thiết Thành Cương đang ở một nơi rất bí mật và yên ổn, có lẽ họ cần một thời gian dài đểĩ tĩnh dưỡng không giao tiếp với ai. Việc Hàn Đường sống chết thế nào trong Hoa Viên không một ai biết cả. Nếu Lục Hương Xuyên không cấu kết với Vạn Bằng Vương tất cũng không biết. Toàn bộ số người được hắn cử đi tìm Hàn Đường không còn một ai sống sót....
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Hàn Đường về đây bằng cách nào?
- Hắn mang Thiết Thành Cương về bỏ ngoài rừng rồi tự đến gặp ngu huynh ở ngoài hoa viên, nhưng lúc đó đã cuối giờ dậu.
- À.... vì thế mà huynh định....
Lão Bá gật đầu:
- Ngu huynh định bảo Lục Hương Xuyên đi tìm Hàn Đường!
Lục Mãn Thiên còn chưa hiểu, hỏi thêm:
- Chẳng lẽ đến tìm ở nơi ở của Hàn Đường?
Lão Bá thấp giọng nói:
- Lão đệ biết một người là Thiết Bằng ở Thập Nhị Phi Bằng Bang chứ?
Lục Mãn Thiên gật đầu:
- Biết. Nghe nói trước đây mấy ngày hắn đã rời khỏi phân đàn, nhưng hành tích rất bí mật.
Lão Bá thầm thán phục sự thông thạo tin tức của Lục Mãn Thiên, gật đầu nói:
- Đúng thế. Ba ngày trước hắn rời khỏi phân đàn tới Hàn Châu có việc. Vạn Bằng Vương sẽ phái người đến Đại Phương khách điếm liên lạc với hắn.

Đây là tin tuyệt mật.
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Làm sao lão huynh biết được tin đó?
Lão Bá cười đáp:
- Bảy năm trước ngu huynh có phái người đến tiềm phục trong Thập Nhị Phi Bằng Bang. Một trong những người đó là Thiết Bằng.
Lục Mãn Thiên nhìn Lão Bá đầy khâm phục. Có nội gián làm tới chức Đàn chủ của đối phương là một hành động không nhỏ, đồng thời qua đó cũng thấy khả năng nhìn xa trông rộng của Lão Bá.
Ông hỏi:
- Bây giờ lão đệ đã hiểu rõ ý ta rồi chứ?
- Có phải ngu huynh định phái Lục Hương Xuyên đến Đại Phương khách điếm ở Hàng Châu tìm Hàn Đường?
Lão Bá gật đầu:
- Không sai! Nếu Lục Hương Xuyên không cấu kết với Vạn Bằng Vương tất chưa biết tin gì về Hàn Đường. Như vậy hắn sẽ đi....
Ông nhấp thêm một ngụm rượu, lại nói:
- Nhưng không chỉ tới gặp Hàn Đường mà còn phải giết hắn!
Lục Hương Xuyên nghe Lão Bá nói xong, vẻ mặt đầy kinh dị hỏi:
- Lão nhân gia muốn thuộc hạ đến tìm giết Hàn Đường?
Giọng Lão Bá lạnh tanh:
- Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa nghe kỹ?
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu không dám nói gì nữa. Xưa nay chưa từng có ai dám nghi ngờ về mệnh lệnh của Lão Bá.
Lát sau, nét mặt Lão Bá có phần dịu đi. Ông chậm rãi nói:
- Ta muốn ngươi đến tìm giết Hàn Đường vì thời gian vừa rồi hắn đã tỏ ra bất mãn, cho rằng ta đối với hắn ghẻ lạnh và không tin tưởng. Hắn đã mưu đồ theo chủ hướng khác.
Cách lý giải như vậy là hợp tình hợp lý.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Chẳng lẽ hắn dám cấu kết với Vạn Bằng Vương?
Lão Bá gật đầu:
- Không sai! Hắn đã ước hẹn với Thiết Bằng tới Hàn Châu để thương lượng, địa điểm cụ thể là Đại Phương khách điếm....
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Lão nhân gia biết thời gian nào....
- Đương nhiên! Vào tối mai.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm giây lát rồi hỏi:
- Thuộc hạ có thể đưa thêm người trợ lực không?
Lão Bá lắc đầu:

- Không được! Trong nội bộ của chúng ta đã có gian tế. Lần này hành động phải tuyệt đối bí mật không được để tiết lộ.
Lục Hương Xuyên không nói nữa, cúi người nói:
- Tuân lệnh. Thuộc hạ sẽ khởi hành ngay.
Bao giờ cũng vậy. Một khi Lão Bá đã ra lệnh, dù khó hay dễ đều phải được chấp hành triệt để.
Một mình hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, nếu Lão Bá đã muốn như thế tức hắn không cần phải nghi ngờ, dù bảo hắn một mình phải dời của núi Thái Sơn, Lục Hương Xuyên cũng không chút nề hà.
Lục Mãn Thiên ngồi bên cạnh lặng lẽ nghe.
Từ khi Lục Hương Xuyên mới vào phòng, lão đã chú ý quan sát điệt nhi của mình, không bỏ sót mảy may, ánh mắt hay cử chỉ đáng ngờ nào.
Bây giờ ánh mắt Lục Mãn Thiên có phần dịu đi, tâm sự cũng bớt nghi vấn và nặng nề, thầm nghĩ:
- May mà Lão Bá không quá nóng vội khi quyết định hành động cuối cùng như mình, nếu không....
Lão không dám nghĩ thêm, thầm biết ơn lòng nhân từ và sự thận trọng của Lão Bá.
Cho dù sau này kết quả thế nào, nhưng đến hiện tại, Lão Bá không làm cho tay Lục Mãn Thiên phải nhuốm máu chính đứa cháu ruột của mình, đồng thời cũng cứu vớt được danh dự cho gia đình họ Lục.
Lão hy vọng lần này Lục Hương Xuyên sẽ sáng suốt, có thể lấy được đầu người của Thập Nhị Phi Bằng Bang đưa về gặp Lão Bá để chứng minh lòng trung thành của mình.
Hiển nhiên không ai muốn người thân của mình phải chết không có chỗ táng thân.
Lục Hương Xuyên vừa từ chỗ Lão Bá trở về, vừa mở cửa đã thấy Lâm Tú đứng chờ sẵn.
Lâm Tú là vợ Lục Hương Xuyên. Họ thành thân đã mấy năm, nhưng tình cảm vẫn thắm thiết như khi mới cưới.
Lâm Tú là người vợ trung thành. Dù Lục Hương Xuyên có việc phải xa nhà lâu bao nhiêu, cô ta cũng không chút tỏ ra oán thán.
Không khí trong gia đình rất đầm ấm và hạnh phúc.
Ngôi nhà nhỏ của hai người ở ngay trong hoa viên của Lão Bá, bởi vì Lục Hương Xuyên là thủ hạ đắc lực và tin cẩn nên bất cứ lúc nào, cho dù đêm khuya cũng có thể triệu tập nhanh chóng.
Đối với Lão Bá, Lâm Tú cũng cung kính không kém gì chồng mình, mặc dù trước đây Lão Bá không đồng tình lắm với cuộc hôn nhân của hai người. Bởi vì Lâm Tú là người Giang Nam, còn Lão Bá lại muốn vợ của Lục Hương Xuyên cũng là người đồng hương với mình.

Nhưng đó chỉ là chuyện của quá khứ.
Lâm Tú bước đến cầm tay chồng, cười nói:
- Thiếp không ngờ chàng trở về nhanh như vậy, sợ chúng ta không ăn sáng vào đúng giờ thường lệ. Thiếp đi chuẩn bị các thứ điểm tâm ngay đây!
Rồi quày quả đi về phía bếp, còn quay lại nói thêm:
- Thân mẫu thiếp thường bảo rằng bữa ăn sáng là rất quan trọng, phải ăn thật no.
Thiếp đã chuẩn bị sẵn món gà rán, thứ mà chàng rất thích.
Lục Hương Xuyên lặng lẽ nhìn dáng người duyên dáng của thê tử, không nói gì.
Đã gần bốn năm chung sống, nhưng Lâm Tú vẫn giữ được vẻ thanh xuân, vì họ còn chưa có con.
Lục Hương Xuyên chợt đến gần ôm lấy vợ.
Lâm Tú kêu lên:
- Buông thiếp ra, kẻo con gà rán cháy thui cả bây giờ....
Lục Hương Xuyên cười giả lả:
- Ta không ăn gà đâu, chỉ ăn.... nàng thôi.
Lâm Tú chợt thấy trào lên một cảm giác ngọt ngào, quay lại liếc xéo chồng nói:
- Ít ra chàng cũng phải đóng cửa lại đã chứ!
Lục Hương Xuyên bế thốc vợ lên:
- Ta không đợi được!
Vừa nói vừa bế nàng đưa vào giường.
Đối với mọi người, Lục Hương Xuyên lạnh lùng và vô tình, chỉ có Lâm Tú hiểu chồng là người rất tình cảm.
Sống với nhau gần bốn năm, nhưng tình yêu của họ không hề phai nhạt.
Hôm nay cũng vậy, họ ái ân nhau rất cuồng nhiệt, thậm chí còn hơn cả trước đây.
Cô ta biết chồng sắp đi, vì lúc nào trước khi đi xa nhà một chuyến, Lục Hương Xuyên vẫn có hành động cuồng nhiệt như vậy.
Cuối cùng Lâm Tú thấp giọng hỏi:
- Có phải chàng lại đi không?
Lục Hương Xuyên lặng lẽ gật đầu. Về công việc, y không bao giờ nói nhiều với vợ.
Lâm Tú nhìn sâu vào mắt chồng, nhận thấy trong ánh mắt Lục Hương Xuyên có ẩn chứa nỗi lo lắng và một chút sợ hãi.
Giọng cô ta thủ thỉ:
- Lần này chàng nhận một nhiệm vụ rất nguy hiểm phải không?
Lục Hương Xuyên thở dài, một lúc chợt hỏi:
- Nàng có nhớ Đại Phương khách điếm ở Hàng Châu không?

Lâm Tú gật đầu:
- Đương nhiên thiếp còn nhớ.
Sau hôn lễ hai người từng đến khách điếm này sống mấy ngày, giống như tuần trăng mật.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm nói:
- Ngay mai ta sẽ đến đó tìm một người....
Lâm Tú vội hỏi:
- Nhất định chàng phải tìm một nhân vật rất quan trọng đúng không?
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Chính thế!
- Chàng có thể nói đó là ai không?
- Đó là Hàn Đường!
Lâm Tú nhíu mày:
- Hàn Đường ư? Thiếp chưa từng nghe đến cái tên đó....
- Quả là người đó không được mấy người biết tiếng. Một nhân vật đáng sợ không nhất thiết phải nổi tiếng.
Lâm Tú lo lắng hỏi:
- Có phải.... Lão Bá phái chàng đến giết hắn không?
- Không sai.
- Đó là người rất đáng sợ?
Lục Hương Xuyên lại thở dài:
- Có thể đó là người đáng sợ nhất mà ta từng gặp.
Lâm Tú biết trong thâm tâm, Lục Hương Xuyên không muốn đi chuyến này. Chính cô ta cũng rất sợ hãi, nhưng không dám ngăn cản.
Hồi lâu, cô ta mới thấp giọng hỏi:
- Chàng không ăn chút gì rồi đi sao?
Lục Hương Xuyên vừa mặc y phục vừa nói:
- Lúc này ta không muốn ăn gì nữa.
Rồi đứng dậy bước ra cửa.
Lâm Tú đi theo, đến cửa mới hỏi:
- Ngày kia chàng có thể trở về không? Đó là ngày sinh nhật của thiếp....
Lục Hương Xuyên không đáp, dừng lại giây lát rồi đột nhiên quay phắt lại ôm chầm lấy vợ.
Lâm Tú thấy lòng rộn lên, có linh cảm như đây là lần chia tay cuối cùng. Nước mắt cô như chực trào ra, nhưng cố ghìm lại.
Trước lúc phân ly, cô ta không dám khóc trước mặt chồng.
Hồi lâu, y chợt buông tay ra nói:
- Phải rồi. Ta quên đưa hai con chim bồ câu tặng cho Phùng Hạo. Ta đã hứa với hắn, nàng ở nhà giúp ta mang tới cho hắn.
Phùng Hạo cũng là một thủ hạ thân tín của Lão Bá đặt dưới sự chỉ huy trực

tiếp của Lục Hương Xuyên. Hắn cũng là người từ quan ngoại được Lão Bá đưa tới đây như Lục Hương Xuyên và phần lớn những thủ hạ thân tín khác của Lão Bá.
Lâm Tú là người rất thích nuôi bồ câu.
Dù rất tiếc nhưng cô ta cũng phải theo lời chồng, đưa hai con chim đến cho Phùng Hạo.
Phùng Hạo nhận hai con chim bồ câu, cảm kích nói:
- Thật quý hóa quá! Nhưng phu nhân cần gì phải vội như thế làm gì chứ? Cứ để tiểu nhân tới lấy cũng được.
Lâm Tú cười nói:
- Phu quân tôi trước lúc đi dặn phải mang đến ngay. Tính anh ấy xưa nay vẫn sốt xắng như vậy....
Phùng Hạo ngạc nhiên hỏi:
- Lục tiên sinh đã đi rồi sao?
Lâm Tú gật đầu:
- Anh ấy vừa đi chưa lâu.
Phùng Hạo lẩm bẩm:
- Lạ thật.... vì sao Lục tiên sinh vội đi vậy chứ?
Lâm Tú hỏi:
- Chẳng lẽ Phùng lão đệ muốn gặp tệ phu?
Phùng Hạo đáp:
- Chính thế. Lần này tôi phụng mệnh Lục tiên sinh đi tìm Hàn Đường, lẽ ra Lục tiên sinh phải chờ tôi về báo kết quả rồi đi mới phải chứ....
Lâm Tú mở to mắt:
- Hàn Đường?
- Phu nhân cũng biết hắn?
Lâm Tú không trả lời, vội hỏi:
- Nhưng Hàn Đường ở đâu chứ?
Phùng Hạo đáp:
- Hắn chết rồi!
Lâm Tú không giữ được bình tĩnh, kêu lên:
- Hàn Đường chết rồi ư? Bao giờ?
- Hôm qua.
- Lão Bá biết việc này chứ?
Phùng Hạo gật đầu:
- Biết rồi!
Mặt Lâm Tú bỗng tái mét.
Phùng Hạo ngạc nhiên hỏi:
- Phu nhân sao thế?
Lâm Tú gượng cười nói:

- Không sao. Chắc vì ra khỏi cửa sớm quá nên bị trúng gió.... Tôi phải về nghỉ một lúc....
Dứt lời vội quay người, tay ôm ngực đi ra cửa.
Phùng Hạo nhìn theo, mắt lóe lên tia khác thường.
Không lâu sau, Lão Bá dừng lại trước cửa nhà Phùng Hạo. Đây là giờ Lão Bá thường đi bách bộ buổi sáng.
Thấy Phùng Hạo vẫn còn cầm hai con bồ câu trên tay, Lão Bá cười hỏi:
- Thế nào? Mới sáng sớm ngươi đã định dùng chim bồ câu để nhắm rượu hay sao?
Phùng Hạo cúi thấp mình thi lễ, cung kính trả lời:
- Bẩm không. Đây là bồ câu đưa thư của Lục tiên sinh.
Lão Bá ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ hắn chưa đi?
Phùng Hạo lắc đầu:
- Lục tiên sinh đi rồi. Đôi chim bồ câu do Lục phu nhân đưa tới.
- Lục phu nhân vừa tới đây?
- Dạ. Thuộc hạ định tới tìm phu nhân thì bà ấy đã tới bảo rằng Lục tiên sinh dặn mang hai con chim này đến....
- Ngươi đã làm như ta dặn chứ?
- Bẩm vâng!
- Thái độ của Lục phu nhân thế nào?
- Phu nhân rất hoảng hốt, vội thác cớ bỏ đi ngay.
Lão Bá gật đầu, khẽ ra lệnh:
- Theo ta!
Lời vừa dứt, nhân ảnh đã mất hút.
Phùng Hạo kinh hãi đưa mắt nhìn theo.
Lần đầu tiên hắn thấy Lão Bá để lộ thân pháp của mình, không thể tin được trên đời này lại có người thân pháp tuyệt luân đến thế.
Hắn không dám chậm trễ, lướt người đuổi theo.
Căn nhà nhỏ của Lục Hương Xuyên ẩn trong khuôn viên khá kín đáo.
Cách bài trí xung quanh nhà rất gọn gàng, đẹp nhưng không cầu kỳ.
Tính Lục Hương Xuyên không thích sự rườm rà, tác phong của hắn cũng thế.
Cửa phòng mở toang.
Lão Bá hỏi vọng vào cửa:
- Có ai ở nhà không?
Một tên tỳ nữ xuất hiện.
Không chờ tên tỳ nữ kịp mở miệng, Lão Bá hỏi ngay:
- Phu nhân của ngươi đâu?
Tên tỳ nữ ấp úng giây lát mới run giọng trả lời:

- Ởû....ở chuồng ngựa!
Lão Bá không hỏi gì thêm, đi nhanh ra phía chuồng ngựa.
Đó là dãy chuồng ngựa của trang viên, Lục Hương Xuyên không nuôi ngựa riêng.
Lão Bá hỏi tên mã phu gặp đầu tiên:
- Ngươi có thấy vợ của Lục Hương Xuyên tới đây không?
Tên giữ ngựa vội cúi đầu đáp:
- Lục phu nhân vừa chọn một khoái mã phóng đi rồi!
Mặt Lão Bá đanh lại, quay nhìn Phùng Hạo đang bám sát theo sau mình ra lệnh:
- Đuổi theo! Vô luận sống hay chết cũng phải đưa nó trở về ngay!
Phùng Hạo cúi đầu vâng mệnh.
Chỉ lát sau Phùng Hạo đã chỉnh tề trên lưng một con tuấn mã phi như bay ra khỏi trang viện.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 10
Giáng trả đích đáng

Lão Bá cùng Lục Mãn Thiên vẫn ngồi thì thầm bàn bạc trong biệt thất của Lão Bá.
Đây là căn phòng rất bí mật ở ngay phía sau tiểu sảnh mà Lão Bá thường dùng để tiếp khách đặc biệt hoặc bằng hữu, nhưng rất ít người được bước chân vào đây, trừ một vài người đặc biệt như Lục Mãn Thiên, Lục Hương Xuyên hoặc Tôn Kiếm.
Dưới ánh đèn lờ mờ, cả hai khuôn mặt của đôi bằng hữu vong niên đều trông rất đăm chiêu.
Lão Bá trầm ngâm hồi lâu mới nói:
- Chuyến đột nhập vào Hàng Châu lần này hết sức quan trọng. Vừa nhằm mục đí ch tra rõ hành vi của Lục Hương Xuyên, đồng thời cũng giáng trả cho Vạn Bằng Vương một đòn đích đáng. Nhất định lần này hắn phái tới đó lực lượng không nhỏ, và chúng ta không được để một tên nào lọt lưới.
Lục Mãn Thiên im lặng gật đầu.
Bao giờ cũng thế, lão luôn luôn đồng tình với ý kiến của Lão Bá.
Nhưng Lục Mãn Thiên còn có một mối băn khoăn.
Lẽ ra theo ước định thì Dịch Tiềm Long đã tới đây rồi mới phải.
Có thêm Dịch Tiềm Long thì việc đối phó với bọn người của Thập Nhị Phi Bằng Bang ở Đại Phương khách điếm không thành vấn đề, nhưng nay Dịch

Tiềm Long không đến, mọi việc sẽ dồn hết lên vai Lục Mãn Thiên.
Mặc dù lão không sợ bất cứ mối nguy nan hiểm họa nào, nhưng lần này Vạn Bằng Vương đã bố trí cạm bẫy và phái tới đó nhiều cao thủ tinh tráng nhất của Thập Nhị Phi Bằng Bang, không chừng có cả Đồ Đại Bằng nữa....
Bởi thế nhiệm vụ mà Lão Bá vừa giao phó không phải việc dễ dàng.
Lão ngập ngừng nói:
- Dịch Tiềm Long....
Lão Bá ngắt lời:
- Nếu hôm nay hắn không tới thì sẽ không bao giờ tới nữa. Từ nay coi như trong lực lượng của chúng ta không có hắn.
Lục Mãn Thiên nín lặng.
Lão biết trong lòng Lão Bá đang phẫn nộ như thế nào.
Lão Bá chợt hỏi:
- Có phải Lục lão đệ cho rằng mình sẽ không đủ sức đối phó nổi người của Thập Nhị Phi Bằng Bang không?
- Không phải thế, chỉ là....
- Lão đệ yên tâm đi! Hiển nhiên lần này chúng ta đã bố trí hết sức chu đáo. Ta sẽ không để lão đệ mạo hiểm một mình. Chính ta sẽ cùng đi với lão đệ.
Lục Mãn Thiên kêu lên:
- Lão huynh muốn tự mình đi ư? Việc này đâu thể khinh thân tự lao vào nguy hiểm?
Lão Bá thản nhiên đáp:
- Ai cũng có thể đi, tại sao ngu huynh không thể đi chứ?
Lục Mãn Thiên nói:
- Lần này nhất định Vạn Bằng Vương đã bố trí cạm bẫy. Hơn nữa người chúng đi. nh đối phó không phải là Lục Hương Xuyên mà chính là lão huynh!
- Vậy thì cứ để chúng xem Tôn Ngọc Bá này có dễ đối phó không?
Biết Lão Bá là người không dễ gì lay chuyển được ý chí, Lục Mãn Thiên hạ giọng nói:
- Cho dù như thế thì chúng ta cũng nên vạch ra kế hoạch cho thật hợp lý, khi đã hành động, tất phải giáng cho chúng một đòn choáng váng mới được.
Lão Bá nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.
Lâm Tú cúi rạp người trên yên như một kỵ sĩ thực thụ, tay không ngớt ra roi cho ngựa phi hết tốc lực.
Con ngựa thị đang cưỡi là một trong ba con khoái mã chạy nhanh nhất trong chuồng Lão Bá.
Và từ khi tám chín tuổi đã biết cưỡi ngựa, bấy giờ phụ thân và thúc thúc cô ta đang giai đoạn khấm khá, trong chuồng luôn luôn có ngựa tốt, trong nhà sẵn gia nô đầy tớ.

Hơn nữa Lâm Tú là nhi nữ duy nhất của lão đại Lâm Trung Yên nên rất được chiều chuộng, thêm nữa phụ thân Lâm Tú cũng cho cô theo nghiệp kiếm cung vì thế mới mười lăm mười sáu tuổi đã trở thành một kỵ sĩ cự phách.
Nhưng về sau do Lâm Trung Hạc hãm thân vào chuyện cờ bạc mà cảnh nhà sa sút.
Đã dấn thân vào nghiệp đỏ đen thì khó lòng mà rút chân ra được.
Trước khi Lâm Tú lấy chồng mấy năm, gia cảnh sa sút, nợ nần chồng chất nên mọi thú vui của cô ta đành phải dẹp lại, thậm chí sinh hoạt thường ngày cũng trở nên chật vật.
Hiển nhiên chuồng ngựa với nhiều con tuấn mã mà bất cứ người sành sỏi nào cũng trầm trồ thán phục cũng phải gán nợ cho người ta.
Lâm Tú tiếc nuối một thời vàng son nhưng đành bấm bụng cam chịu số phận.
Tấm lưng Lâm Trung Yên ngày càng còng xuống, nhưng vẫn không sao ngăn nổi cơn máu me cờ bạc của đứa em ruột, nghĩa là không giữ được đà xuống dốc ngày càng thảm hại của Lâm gia.
Huynh đệ họ Lâm mất dần địa vị, uy tín, còn tiền bạc hầu như theo nhau đội nón ra đi.
Trong hoàn cảnh đó, Lâm Tú được gả cho Lục Hương Xuyên, bấy giờ đã là một thủ hạ thân tín được Lão Bá tin dùng.
Lâm gia được một món tiền đủ cầm cự được mấy năm, nhưng sau đó mọi việc lại trở về nếp cũ.
Lâm Tú không phàn nàn gì về cuộc hôn nhân đó.
Lục Hương Xuyên chẳng những là người chồng tốt mà còn là người bằng hữu chân tình và người tình nhân lý tưởng.
Lâm Tú vừa ra roi vừa giục ngựa, vừa nghĩ đến cuộc tình duyên của mình.
Bất ngờ con ngựa nhảy chồm lên rồi rống lên như điên như dại, hất Lâm Tú khỏi yên rồi lao thẳng vào rừng.
Lâm Tú thấy mắt tối sầm, cảm thấy máu trong miệng mặn chát, vừa định thần đứng lên đã thấy một người đứng sừng sững trước mặt.
Đó là Phùng Hạo.
Con ngựa Lâm Tú vừa cưỡi bị một mũi ám khí trúng vào mắt, chạy lồng lên va vào gốc cây ngã khuỵu xuống.
Hiển nhiên Lâm Tú hiểu ra người vừa hại mình chính là Phùng Hạo, chỉ không hiểu hắn vượt qua mình vào lúc nào mà mai phục ở đây để ám toán con khoái mã?
Chờ Lâm Tú đứng lên, Phùng Hạo mới cười nói:
- Tôi còn may gặp được phu nhân ở đây....
Lâm Tú gượng cười nói:

- Đúng hơn là tôi gặp may mới gặp được Phùng lão đệ....
Phùng Hạo lắc đầu:
- Trái lại, số phu nhân không tốt!
Lâm Tú ngước đôi mắt long lanh nhìn Phùng Hạo hỏi:
- Ngươi nói thế có ý gì?
- Lão Bá yêu cầu phu nhân quay lại ngay.
Lâm Tú cố giấu nỗi thoáng sợ, trấn tĩnh nói:
- Thì tôi cũng sẽ về ngay thôi mà. Hương Xuyên đi vội quá nên quên mang theo mấy đồ dùng. Tôi muốn đuổi theo đưa cho anh ấy....
Phùng Hạo cười nhạt nói:
- Tới Hàng Châu không ai đi theo đường này. Theo tôi biết thì đây chỉ cách phân đà của La Giang La Ngân Bằng năm sáu dặm. Phu nhân không thể giấu giếm được Lão Bá đâu.
Giọng Lâm Tú đầy trách móc:
- Chẳng lẽ Lão Bá nghi ngờ ta cấu kết với Thập Nhị Phi Bằng Bang?
Phùng Hạo đáp:
- Cái đó thì tôi không biết, Lão Bá chỉ ra lệnh cho tôi phải đưa phu nhân về....
Lâm Tú bước tới hai bước nói:
- Phùng lão đệ! Lục Hương Xuyên đối xử với lão đệ không bạc, sao lại bức bách ta?
Ta vốn thích cưỡi ngựa, lâu ngày không cưỡi nên sinh ra cảm hứng muốn để nó chạy tùy thích....
Chưa dứt lời, tay phải chợt vung lên.
Một chùm sáng lấp lánh bắn về phía Phùng Hạo.
Tên này vốn đã cảnh giác, nhảy ngay sang trái gần trượng, tránh được chùm ám khí.
Lâm Tú thừa cơ tung mình nhảy lên lưng ngựa của Phùng Hạo.
Nhưng cô ta còn chưa kịp đặt chân vào bàn đạp thì đã rú lên một tiếng rồi bị con ngựa hất văng khỏi yên, một mũi dao cắm đúng vào huyệt thái dương.
Phùng Hạo bước tới thản nhiên nhìn đôi mắt Lâm Tú đang dại dần đi, lẩm bẩm:
- Chưa ai dám làm phản Lão Bá mà thoát chết. Ngươi sống được tới bây giờ là quá lâu rồi.... Không biết Lục Hương Xuyên có dính dáng gì trong việc này không?
Nói đoạn đi dắt ngựa tới, mang thi thể Lâm Tú đặt ngang lên lưng ngựa, còn mình cũng nhảy lên yên phóng nhanh trở lại Hoa Viên.
Trời vừa hoàng hôn.
Lục Hương Xuyên chiếm riêng một bàn trong khách điếm, trước mặt là vò rượu và con gà rán, món ăn mà y ưa thích nhất.

Lẽ ra Hàn Đường phải tới đây theo giờ hẹn từ lâu nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả....
Chẳng lẽ hắn đã thay đổi kế hoạch?
Hay Hàn Đường đã đánh hơi được mối nguy hiểm đang rình rập mình?
Lục Hương Xuyên tin chắc Hàn Đường không thể nhận ra mình vì y đã dùng một thứ dược vật để hóa trang rất khéo. Bây giờ bộ mặt của y đã hoàn toàn thay đổi, già hơn rất nhiều với nước da vàng bủng, lại còn gắn thêm bộ râu giả rậm rì, chỉ e đến Lâm Tú còn chưa nhận ra huống chi Hàn Đường!
Khi nhìn vào gương, Lục Hương Xuyên không nhịn được cười và rất hài lòng khi thấy mình là một trung niên nhân trên dưới tứ tuần và như kẻ mắc bệnh kinh niên.
Chừng nửa canh giờ trước, Lục Hương Xuyên vừa vào khách điếm thì đã có hai bàn đầy khách nhân, còn bây giờ lại tăng thêm ba bốn bàn nữa.
Lục Hương Xuyên gọi thêm một bình rượu và mấy bát thức nhấm nữa.
Bằng bất cứ giá nào, y cũng phải đợi cho tới khi Hàn Đường xuất hiện.
Lục Hương Xuyên chọn vị trí rất thuận tiện cho việc quan sát. Bất cứ người nào vào ra Đại Phương khách điếm đều nằm trong tầm kiểm soát của y.
Bên ngoài đã tối đen.
Lục Hương Xuyên gọi tiếp một bình rượu nữa, chẳng phải do y thích uống rượu chỉ là hoàn cảnh phải chịu như thế. Phải có ly rượu nhâm nhi thì mới ngồi được lâu.
Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa phóng như bay về phía thành Hàng Châu.
Hai con ngựa kéo xe trông rất tráng kiện thuộc loại thiên lý mã, còn người đánh xe chẳng những điều khiển hết sức thành thạo mà xem ra thân thủ cũng rất cao cường.
Ngồi trong xe kiệu buông rèm kín mít là Lão Bá và Lục Mãn Thiên.
Lão Bá ngoái nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Lục Mãn Thiên, cười nói:
- Ta biết lão đệ đang nghĩ gì!
Lục Mãn Thiên ngẩng lên hỏi:
- Tôi ư?
Lão Bá tiếp:
- Có phải lão đệ đang nghĩ đến thời gian khó khăn của chúng ta trước đây không?
Lục Mãn Thiên lẳng lặng gật đầu.
Quả nhiên lão đang nghĩ đến thời kỳ gian khó nhất khi mới từ quan ngoại tới dựng nghiệp ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.
Không chỉ vùng Giang Hoài mà khắp Trung Nguyên, mỗi bước chân của họ đều có thể giăng sẵn cạm bẫy, xung quanh lúc nào cũng có thể có một mũi tên bay ra cắm vào người....
Lão Bá đôi mắt chợt ánh lên, hỏi:

- Lão đệ còn nhớ lần chúng ta đối phó với Ngôn lão đại ở Thần Châu không?
Lục Mãn Thiên gật đầu:
- Đương nhiên còn nhớ....
Việc đó lão suốt đời không thể quên được.
Ngôn lão đại là thủ lĩnh của Bài Giáo thao túng gần như toàn bộ lực lượng các tặc đảng suốt lưu vực Trường Giang.
Ngôn lão đại lúc bấy giờ có thế lực rất lớn, trong tay có tới mấy chục thương điếm lớn nhỏ. Ngoài ra khách thương muốn làm ăn buôn bán ở vùng này đều buộc phải có quan hệ với tên đại ma đầu này, nếu không chẳng mất mạng tất trước sau cũng sạt nghiệp.
Hiển nhiên không ít người bất bình với hành động bạo ngược của Ngôn lão đại nhưng không ai dám làm gì hắn.
Ngôn lão đại không những là thủ lĩnh của Bài Giáo mà còn là chưởng môn nhân của Ngôn Gia Quyền ở Thần Châu.
Ngôn Gia Quyền có võ học rất quái dị, võ công cơ bản là Cương thi quyền.
Cả hai thứ Ngôn Gia Quyền và Bài Giáo khét tiếng võ lâm về sự tàn bạo, huyền bí.
Giang hồ truyền ngôn rằng Ngôn Gia Quyền chẳng những đáng sợ mà còn coi đó là thứ võ học vô địch, không phải võ công đó mà đó là một thứ pháp thuật thần kỳ.
Không ai dám nghĩ tới chuyện lấy thịt xương của người phàm trần để đối phó với pháp thuật thần kỳ.
Thế nhưng Lão Bá lại quyết đối đầu với lực lượng huyền bí đáng sợ này.
Trong cuộc đối đầu đẫm máu, nhờ hành động bất ngờ và thần tốc, người của Lão Bá đã chiến thắng mặc dù phải chịu tổn thất hết sức to lớn, trong năm vị huynh đệ chỉ còn sống hai người là Lão Bá và Lục Mãn Thiên.
Trước khi chết, Ngôn lão đại chỉ nói lên một tiếng:
- Các ngươi hành động thật thần tốc.
Thần tốc đó là bí quyết bách chiến bách thắng của Lão Bá, là phương châm hành động của ông.
Sắc diện của Lục Mãn Thiên vẫn không giảm đi sự trầm tư.
Lão Bá cười nói, dường như để trấn an người huynh đệ của mình:
- Phải thừa nhận rằng thời gian đó là đen tối nhất.... nhưng nhớ lại không phải là không lý thú....
Lục Mãn Thiên nhớ rõ sau khi mất ba vị huynh đệ và mười hai cao thủ khác, dù giết được Ngôn lão đại, phá hủy Ngôn Gia Quyền, khi về nhà chính Lục Mãn Thiên cũng phải nằm liệt giường tới ba ngày đêm.
Chuyện đó xảy ra đã hai mươi mấy năm. Thế mà đến lúc này nhớ lại, Lục Mãn Thiên vẫn còn kinh hoàng.
Sự sống và cái chết đối với một võ sĩ không đáng phải bận tâm nhiều, nhưng

lần đó, Lão Bá quả là quá mạo hiểm.
Lục Mãn Thiên buột miệng hỏi:
- Không biết lần này có mạo hiểm như vậy không....
Ý lão muốn nói rằng có nên vì một mạng người mà phải chịu mạo hiểm không.
Hiển nhiên đối phương đã giăng bẫy, nhưng giả sử Lục Hương Xuyên đáng khả nghi thì chính họ đang tự mình chui đầu vào cạm bẫy.
Mặc dù chưa từng gặp Phương Cương, nhưng mới thấy hắn bước vào khách điếm, Lục Hương Xuyên đã đoán ra ngay.
Phương Cương có ngoại hiệu là Phương Thiết Bằng. Và quả thật Phương Cương không hổ với hiệu xưng của mình, các cơ bắp rắn chắc như những khối thép.
Phương Cương bận y phục màu trắng tuyết, cúc áo phanh ra để lộ bộ ngực chắc nịch, ánh mắc sáng ngời và đôi môi cương nghị, toàn thân toát lên vẻ uy mãnh.
Ngoài Tôn Kiếm ra, Lục Hương Xuyên chưa từng thấy ai có dáng vẻ uy phong như vậy.
Phương Cương mới bước vào khách điếm, tất cả thực khách đều quay lại nhìn.
Phương Cương hầu như không để ý đến người nào, điềm nhiên đi thẳng tới một bàn cả tám tên hán tử đang ngồi. Bọn này vội vã đứng lên.
Phương Cương với vẻ quý phái, chừng như đó là điều hiển nhiên đường hoàng ngồi xuống ghế.
Tám tên hán tử không dám ngồi cùng bàn, lấm lét đứng lùi cả lại.
Lục Hương Xuyên thầm nghĩ:
- Cho dù có uy mãnh bao nhiêu nhưng trong rắn phải có mềm, bởi vì quá rắn thường dễ gẫy. Hạng người như thế chẳng khó đối phó.
Bất giác y quét mắt nhìn khắp lượt thực khách.
Trong phòng lại có tiếng ồn ào. Một khách nhân khác mới bước vào.
Vừa trông thấy người này, Lục Hương Xuyên suýt nữa kêu lên.
Nhưng y chợt nhớ ra mình đã hóa trang nên trấn tĩnh lại ngay.
Khách nhân mới vào phòng là Lâm Trung Hạc, thúc phụ của Lâm Tú vợ Lục Hương Xuyên.
Lâm Trung Hạc bước đến bàn mà Phương Cương vừa ngồi, nhưng khép nép đứng phía sau.
Phương Cương hỏi:
- Có phải ngươi họ Lâm?
Lâm Trung Hạc cúi thấp cung kính trả lời:
- Dạ đúng! Tại hạ là Lâm Trung Hạc!
Phương Cương hớp một ngụm, thủng thẳng nói:

- Ngươi cũng vào đây uống rượu?
- Dạ....
Lâm Trung Hạc nói xong định ngồi xuống ghế thì Phương Cương đã trừng mắt quát lên:
- Ngươi là cái thá gì mà dám ngồi cùng bàn với ta?
Dứt lời hất luôn bát rượu thẳng vào mặt Lâm Trung Hạc.
Lục Hương Xuyên ức đầy ruột nhưng không dám để lộ thân phận mình.
Y băn khoăn nghĩ bụng:
- Vậy Hàn Đường đâu chứ? Chẳng lẽ hắn không đến theo lời hẹn? Rõ ràng Phương Thiết Bằng được Vạn Bằng Vương phái đến, như thế sớm muộn Hàn Đường thế nào cũng xuất hiện.
Nhưng đến bao giờ? Lẽ nào hắn đã phát hiện ra kế hoạch của Lão Bá nên đã tìm cách đối phó?
Lục Hương Xuyên nhấp liền mấy chén.
Bàn bên kia, Phương Cương chợt quát lên:
- Cút khỏi đây ngay!
Hiển nhiên câu nói đó là nói với Lâm Trung Hạc.
Không ngờ lúc này Lâm Trung Hạc chợt trở nên ương ngạnh không nhẫn nhục như trước, đến ngồi đối diện với Phương Cương đập bàn mắng trả:
- Ngươi cũng là cái thá gì chứ? Dựa vào đâu mà bảo ta rời khỏi khách điếm? Ngay cả chủ điếm....
Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã kêu lên đưa tay ôm lấy ngực. Thậm chí Lục Hương Xuyên cũng không kịp nhận ra Phương Thiết Bằng vừa xuất thủ thế nào.
Lại nghe choang một tiếng nữa.
Lâm Trung Hạc bị một cái chén to ném vào đầu làm chiếc chén vỡ tan, đồng thời đầu hắn cũng phun ra mấy vòi máu.
Tám tên hán tử đứng phía sau Phương Cương cùng cười ồ cả lên.
Lục Hương Xuyên chợt thấy máu nóng bốc lên đầu. Dù sao Lâm Trung Hạc cũng là chú ruột của vợ y.
Phương Cương quay lại mấy tên hán tử đứng sau lưng mình ra lệnh:
- Đưa hắn nhốt vào chuồng ngựa, tới sáng mới được thả ra!
Hai tên hán tử vội lao vào Lâm Trung Hạc.
Lâm Trung Hạc chợt gầm lên một tiếng, song chưởng cùng vung lên. Lão vốn là đệ tử thuộc chi Nam Tông phái Thiếu Lâm rất giỏi quyền thuật, bởi thế hai tên hán tử không phải là đối thủ.
Tên thứ nhất vừa định chộp lấy vai thì bị Lâm Trung Hạc đẩy giúi suýt ngã, còn tên thứ hai bị trúng một quyền vào ngực lảo đảo lùi lại mấy bước.
Lâm Trung Hạc chợt lao thẳng tới bàn của Lục Hương Xuyên đang ngồi nói nhanh:

- Đi nhanh lên! Bọn chúng đến tập trung ở đây mục đích là đối phó với ngươi đấy.
Dù Lục Hương Xuyên đã hóa trang rất cẩn thận, vậy mà không dấu được Lâm Trung Hạc.
Thế mới biết thật khó mà qua được mắt người thân thích.
Nhưng nhiệm vụ vẫn là trên hết, hơn nữa việc này còn liên quan đến cả tính mệnh, vì thế Lục Hương Xuyên thản nhiên đáp:
- Ông nói gì vậy? Tôi chưa từng quen biết ông!
Lâm Trung Hạc giậm chân:
- Ngươi không cần phải dấu ta làm gì. Chúng đã biết rõ từ khi ngươi mới tới đây....
Nhưng lão không kịp nói hết câu thì hai tên hán tử lại tiếp tục xông tới, tên thứ nhất chộp lấy cổ áo Lâm Trung Hạc kéo giật lại, còn tên thứ hai chộp một chiếc ghế phang mạnh vào đầu.
Lâm Trung Hạc giằng mạnh khiến cổ tay áo bị rách toạc, thoát khỏi tên hán tử thứ nhất nghiêng đầu tránh ghế đang phang mạnh xuống, nhưng cũng bị đánh trúng vào sườn ngã sấp xuống.
Phương Cương vỗ bàn đứng lên quát to:
- Cứ thịt hắn đi!
Rồi trừng mắt nhìn Lục Hương Xuyên gào lên:
- Tên họ Lục! Mau ra khỏi phòng đấu với ta một trận!
Chưa dứt lời đã lao bổ đến.
Lục Hương Xuyên không ngờ diễn biến lại xoay chuyển một cách nhanh chóng như vậy.
Y hoàn toàn không đề phòng trước tình huống thế này nên vẫn ngồi bất động trên ghế.
Tuy vậy, khi Phương Cương vừa lao tới như một con mãnh hổ thì Lục Hương Xuyên cũng kịp luồn xuống gầm bàn nhẹ nhàng như loài rắn, hữu chưởng đánh vào tiểu phúc tên hán tử vừa cúi xuống định kết liễu Lâm Trung Hạc tay kia chộp lấy đầu gối tên thứ hai.
Chỉ nghe rắc một tiếng, tên hán tử rú lên ngã vật ngay xuống, hiển nhiên đầu gối đã bị bóp nát.
Lục Hương Xuyên kéo Lâm Trung Hạc dậy nói nhanh:
- Hãy chạy mau đến tìm Lão Bá!
Lâm Trung Hạc gật gật đầu đi ra phía cửa, nhưng ngay lúc đó đã có ba tên hán tử xông tới chặn ngang đường, tay vung đao sáng loáng nên buộc phải lùi lại.
Nhưng vừa lúc đó, chợt thấy mấy tia sáng lóe lên và lập tức hai trong số ba tên hán tử chặn trước mặt ngã nhào xuống. Lâm Trung Hạc biết rằng Lục Hương Xuyên đã sử dụng ám khí.

Phương Cương quát to:
- Hãy coi chừng ám khí của hắn!
Vừa thét, hắn vừa đưa tay cản mấy tên thủ hạ đang muốn lao tới phía Lục Hương Xuyên, đồng thời tay cầm một chiếc ghế làm khiên sẵn sàng đối phó với ám khí của địch nhân.
Sau khi xác định tình thế, biết lúc này dù làm náo loạn cũng chỉ giết được một số tên thủ hạ mà chưa thể hạ thủ được Phương Cương, đồng thời mình cũng không thể hoàn thành được nhiệm vụ nên y đành dừng lại.
Khi xuất thủ, Lục Hương Xuyên chẳng khác gì một con mãnh hổ, nhưng khi đứng khoanh tay, trông y giống như một vị thư sinh yếu nhược, tưởng chừng sắp bị những kẻ trong phòng ăn nuốt chửng.
Phương Cương quá rõ bản lĩnh đối phương, tức giận nhún mình lao tới, đồng thời bốn loạt ám khí nhất thời bắn ra.
Nếu Lục Hương Xuyên không phải là một cao thủ về ám khí thì chỉ cần một hành động này đủ làm cho táng mạng vì sự thần tốc của nó.
Lục Hương Xuyên phản ứng cực kỳ linh hoạt và chính xác như đã lường trước hành động của đối phương. Quả thật y rất dày dạn kinh nghiệm về các loại ám khí, bởi vậy dù Phương Cương xuất thủ thế nào cũng không sao chạm được vào người Lục Hương Xuyên. Y phất nhẹ hai ống tay áo đẩy lùi hai mũi ám khí, đồng thời hơi lách mình tránh mũi thứ ba lao tới chính diện, động tác vừa ung dung vừa thanh thoát, sắc diện vẫn bình thường tỏ rõ mình đang chiếm ưu thế.
Phương Cương mình vẫn còn lơ lửng trên không, thét to một tiếng vung mạnh chếc ghế nhằm thẳng vào đầu Lục Hương Xuyên giáng xuống.
Lục Hương Xuyên chỉ nhếch môi cười nhạt, nhảy một bước sang trái, hay tay đưa chếch lên.
Hiển nhiên y định tiếp tục thi triển ám khí.
Chân còn chưa kịp đáp xuống đất, xem ra Phương Cương khó lòng thoát được một cao thủ bậc nhất về sử dụng ám khí như Lục Hương Xuyên.
Nhưng Lục Hương Xuyên chưa kịp phát ám khí thì chợt cảm thấy hai cổ tay bị giữ chặt bằng đôi tay rắn như thép không có cách gì giằng ra được. Y tuyệt vọng nhìn lại và hết sức ngỡ ngàng khi nhận ra kẻ ám toán là Lâm Trung Hạc, người chú ruột của vợ mình!
Lục Hương Xuyên hiểu ngay màn kịch vừa xảy ra trước đó chính là do Phương Cương và Lâm Trung Hạc dàn dựng sẵn theo kế hoạch từ trước để nhằm đối phó với mình.
Y đã mắc lừa một cách thảm hại vì không ngờ chính người chú ruột của vợ lại bán đứng đứa cháu rể của lão ta!
Nhưng Lâm Trung Hạc có quan hệ gì với Thập Nhị Phi Bằng Bang chứ?
Phương Cương xoay người đáp xuống đất vung tay đánh vào mặt Lục

Hương Xuyên làm y ngã ngửa xuống, từ khóe miệng máu tươi rỉ ra.
Sự phản bội của kẻ thân thích làm cho Lục Hương Xuyên khinh miệt hơn là giận dữ.
Y không cần phản kháng, vì biết trong trường hợp này phản kháng chỉ là vô ích, chỉ bất lực nằm trên mặt đất, khinh bỉ nhìn Lâm Trung Hạc.
Phương Cương giẫm một chân lên ngực Lục Hương Xuyên, nói bằng giọng đắc ý:
- Tên họ Lục! Người ta đều bảo rằng ngươi túc trí đa mưu, thế mà chỉ cần một mẹo nhỏ cũng lừa được ngươi. Xem ra người khác đánh giá cao ngươi rồi!
Giọng Lục Hương Xuyên mai mỉa:
- Chỉ vì chuyện này không giống quy luật....
Phương Cương nhíu mày:
- Ngươi định nói....
Lục Hương Xuyên ngắt lời:
- Chỉ vì ta có một người thân thích quá tốt, có lẽ không ai có người thân thích tốt như vậy.
Phương Cương cười to nói:
- Không sai! Quả là ngươi có một kẻ thân thích rất tốt. Lẽ ra khi lấy vợ, ngươi nên xem xét chuyện này một cách cẩn thận hơn mới phải.
Lâm Trung Hạc đứng lảng ra, hổ thẹn cúi thấp đầu xuống, mặt đỏ bừng.
Lục Hương Xuyên chợt nói:
- Có một điều ta không hiểu....
Phương Cương hỏi:
- Ngươi không hiểu chuyện gì?
- Ta không hiểu rằng trong Thập Nhị Phi Bằng Bang có không ít nhân vật cũng tính là có đầu có mặt có thể đối phó với ta một cách đàng hoàng hơn, thế mà Vạn Bằng Vương lại sai mấy kẻ ngu xuẩn dùng thủ đoạn ám toán hèn hạ đến thế?
Phương Cương nổi giận dùng lực giẫm mạnh làm Lục Hương Xuyên đau tới tận tâm phế, nhưng cố nghiến răng để không phải rên lên.
Phương Cương vừa giẫm vừa đá, miệng gào lên như dã thú:
- Tên họ Lục! Trước khi chết, ta sẽ cho ngươi biết, thế nào là nhục mạ kẻ khác....
Lục Hương Xuyên cố nhịn đau, thản nhiên đáp:
- Nếu không giết ta ngay, ngươi sẽ phải hối hận....
Phương Cương dừng chân, cười nhạt hỏi:
- Ngươi còn hoài vọng có kẻ đến cứu hay sao?
Lục Hương Xuyên không đáp.
Phương Cương lại tiếp:

- Thực tình chúng ta càng hy vọng có kẻ đến cứu ngươi hơn cả ngươi. Cho dù người đến cứu là ai, nhất định cũng tự chui đầu vào rọ.
Tới đó, hắn đưa mắt nhìn sang mấy tên thủ hạ đứng cạnh cửa phòng.
Trong số tám tên hán tử người của Thập Nhị Phi Bằng Bang chỉ có bốn tên đứng nguyên chỗ. Bốn tên này vẻ mặt không chút biểu cảm. Còn bốn tên khác đều bị ám khí cắm đúng yếu hầu táng mạng từ lâu.
Lục Hương Xuyên hơi dướn người quan sát bốn tên còn lành lặn và chợt nhận ra sắc thái của chúng đều có nét ngang tàng, hoàn toàn không phải kẻ hạ nhân, chứng tỏ thân phận chúng không nhỏ, thậm chí không dưới Phương Cương.
Lục Hương Xuyên chợt thấy tim nhói lên. Bốn tên này mới đích thực là những kẻ khó đối phó, huống chi cứ nhìn sắc thái và ánh mắt của Phương Cương, chẳng khó gì mà đoán được trong các gian phòng xép của khách điếm nhất định không ít thủ hạ của Thập Nhị Phi Bằng Bang ẩn phục.
Phương Cương nói không sai. Nếu có người đến ứng cứu, cho dù là ai cũng sẽ tự chui đầu vào tấm lưới được Vạn Bằng Vương giăng sẵn.
Lục Hương Xuyên hiểu điều đó và trong thâm tâm mong rằng Lão Bá đừng tới cứu mình.
Phương Cương đã tới ngồi xuống ghế, nhìn Lục Hương Xuyên với ánh mắt độc địa nói:
- Ta sẽ đợi, và chúng nhất định sẽ tới. Cho dù có phải đợi tới hai canh giờ....
Nhưng hắn không phải đợi lâu. Chỉ sau khoảnh khắc đã có một chiếc xe song mã phủ rèm đen phóng nhanh vào cổng Đại Phương khách điếm.
Người đánh xe không ngừng ra roi làm đôi tuấn mã hí vang, kéo chiếc xe lao qua tiền viện thẳng tới cửa phòng lớn, nơi Lục Hương Xuyên đang bị bắt.
Phương Cương nhảy dựng lên nói to:
- Tới rồi!
Đột nhiên phát ra những âm thanh khác thường, và từ các bức tường đồng thời mở ra hai ba chục lỗ hổng, từ những lỗ hổng đó cung nỏ bắn ra ào ào.
Người đánh xe ngựa bị cắm tới mười mấy mũi tên gục ngay xuống chết tại chỗ.
Hai con tuấn mã cũng bị tên cắm khắp thân, máu loang ướt đẫm, lồng lên tới tận tường nhà mới gục xuống làm chiếc xe đổ sầm sang bên.
Phương Cương vung tay quát:
- Hỏa tiễn!
Lại một loạt cung nỏ bắn ra nhằm thẳng vào kiệu xe, những mũi tên đều mang hỏa cụ làm kiệu xe bốc lửa cháy bùng lên.
Mấy chục mũi hỏa tiễn làm chiếc xe bén lửa rất nhanh. Chỉ phút chốc chiếc xe đã cháy rừng rực.
Lục Hương Xuyên biết rõ ràng nếu có người đến cứu mình tất đang ở trong

xe kiệu.
Trong tình thế này, nếu không chịu ra nhất định sẽ bị hỏa thiêu, cháy thành than cùng xe kiệu. Nếu liều mạng nhảy ra khỏi xe, tình thế cũng chẳng có gì khả quan hơn, nhất định sẽ bị cung nỏ bắn chết.
Quả thật Vạn Bằng Vương đã tính kế vẹn toàn.
Nhưng Vạn Bằng Vương có đánh lừa được Lão Bá không?
Thực tế đã chứng minh đang có người đến cứu Lục Hương Xuyên, nghĩa là Lão Bá đã tính sai nước cờ, để thủ hạ của mình sa vào cạm bẫy.
Nếu vạn nhất người đến ứng cứu chính là Lão Bá thì tình hình sẽ trở nên hết sức nghiêm trọng. Không ai dám lường trước chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lão Bá bị tiêu diệt.
Phương Cương đã đứng lên tới gần cửa sổ, nhìn vào chiếc xe đã trở thành rừng lửa, gào to:
- Tôn Ngọc Bá! Để xem lần này ngươi có chạy thoát khỏi đám lửa đó không?
Lại một loạt hỏa tiễn khác bắn ra, tất cả đều nhằm vào chiếc xe đang hừng hực chảy.
Lục Hương Xuyên chợt thấy lòng nhói lên. Nếu chính Lão Bá đang ở trong xe thì dù mọc cánh cũng không thoát chết, cũng đồng nghĩa với việc đạo tiêu ma trưởng trong suốt vùng Giang Hoài và trên toàn cõi võ lâm.
Phương Cương ngửa mặt cười to một tràng đầy đắc ý.
Cả bốn tên đứng ở cuối phòng vốn từ đầu không lộ chút biểu hiện gì, bây giờ nét mặt cũng không dấu được sự đắc ý.
Đột nhiên từ ba bức tường phía trước và hai bên phòng vang lên những tiếng rú ghê rợn, tiếp đó những chiếc nỏ bị ném ra khỏi tường rồi cả mấy chục người liên tiếp bắn nhào ra khỏi những lỗ hổng bị phá rộng.
Bấy giờ Lục Hương Xuyên mới biết những bức tường đó được xây kín bằng những ngăn bí mật và bọn cung thủ của Thập Nhị Phi Bằng Bang ẩn nấp trong đó mai phục theo kế hoạch được tính toán rất cẩn thận.
Bọn cung thủ bị đẩy khỏi các ngăn bí mật gục xuống chết ngay trong phòng.
Biến cố bất ngờ này là kiệt tác của ai vậy?
Phương Cương lại biến sắc, liền cúi xuống kéo lên một tên cung thủ, chỉ thấy sắc mặt hắn đã đen xạm lại, máu vẫn tiếp tục từ miệng rỉ ra nhưng đã đoạn khí.
Xem xét khắp người không thấy thương tích gì, chắc đã bị thứ chưởng lực kỳ dị nào đó làm cho táng mạng.
Từ trong những ngách tường bí mật bốn phía được phục sẵn bốn mươi tám tên cung thủ, nhưng đã có hơn ba mươi tên bị đánh bật ra chết trong phòng ăn, chỉ còn lại mười mấy tên hoảng loạn bỏ chạy tứ tán.
Phương Cương nhặt lên một chiếc ghế ném mạnh ra cửa vào chiếc xe đang

bốc cháy.
Những tàn lửa bay tứ tung, chiếc xe bị vỡ tan, nhưng không thấy người nào trong đó.
Hắn chợt hiểu ra rằng mình đã trúng kế giương đông kích tây của đối phương.
Căn cứ vào tình hình mà suy đoán thì chủ lực trên xe đã sớm thoát ra bí mật tiếp cận và đột nhập vào nơi bọn cung thủ đang phục kích, để lại người đánh xe cảm tử hư trương thanh thế xông thẳng vào cửa chính đánh lừa bọn cung thủ.
Hiển nhiên kế hoạch được bố trí hết sức chu đóa đã thất bại thảm hại.
Trên thực tế, Vạn Bằng Vương chỉ lừa được có một mình Lục Hương Xuyên, nhưng biết đâu đó cũng là cạm bẫy?
Phương Cương tuyệt vọng gào lên:
- Tôn Ngọc Bá! Ngươi đã tới đây sao còn không chịu lộ diện?
Hình như trong ngăn tường bí mật phát ra tiếng cười nhạt.
Phương Cương nộ khí xung thiên, lao tới phía vừa phát ra tiếng cười.
Chợt một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, không giống tiếng đao kiếm, tuy cũng là âm thanh của thứ binh khí nào đó bằng sắt thép nhưng âm thanh không sắc ngọt mà thô hơn.
Trống ngực Lục Hương Xuyên đập rộn lên.
Y thầm nghĩ:
- Đó là tiếng thiết đảm của thúc thúc!
Đúng vậy! Chính Lục Mãn Thiên tay cầm thiết đảm từ sau một bức tường đánh vỡ một mảng lớn xông ra, nhưng khi bước vào phòng ăn, chiếc thiết đảm được thu vào người, thái độ đường hoảng đĩnh đạc như thực khách.
Phương Cương kinh hoảng quay lại tức tối hỏi:
- Ngươi là ai?
Lục Mãn Thiên không đáp, nhếch môi cười rút cây thiết đảm vung lên. Từ chiếc đòn thép phát ra những tia sáng rợp mắt và tiếp rít ghê rợn.
Trên giang hồ không ai lạ gì nhân vật quái kiệt nổi danh mấy chục năm nay Thiết Đảm Kim Cương Lục Mãn Thiên.
Phương Cương líu ríu hỏi:
- Các hạ.... là Lục Mãn Thiên?
Thiết Đảm Kim Cương cười đáp:
- Thì ra cuối cùng ngươi cũng nhận ra kẻ hèn này....
Phương Cương lại hỏi:
- Tôn Ngọc Bá đâu?
Lục Mãn Thiên phản vấn:
- Ngươi muốn gặp ông ta?
Phương Cương bối rối gật đầu:

- Ta.... từ lâu vốn mong được gặp hắn!
- Ngươi không sợ ư?
Phương Cương cố lấy can đảm, làm ra vẻ điềm nhiên:
- Ta.... sợ gì chứ?
- Nếu vậy ngươi cứ việc quay lại mà xem!
Phương Cương giật nảy mình, nhưng vẫn quay người lại, đã thấy một người bình thản khoanh tay đứng cách mình chỉ ba bước, sắc mặt lạnh lùng, đáng sợ.
Thoạt nhìn, người xuất hiện hết sức bất ngờ này ăn vận như một lão nông phu, nhưng thần tình toát ra sự uy nghiêm không sao hình dung được.
Phương Cương bất giác lùi lại hai bước, run giọng hỏi:
- Ngươi là.... Tôn Ngọc Bá?
Lão Bá bình thản gật đầu.
Phương Cương đột nhiên lao người nhảy tới bên Lục Hương Xuyên gào lên:
- Các ngươi có cần tính mạng của hắn không?
Lão Bá vẫn đứng bất động, trả lời:
- Đương nhiên cần!
Phương Cương tiếp:
- Nếu vậy thì nhanh lùi ra!
Lục Mãn Thiên cười nói:
- Ngươi không muốn lấy luôn tính mạng của chúng ta nữa sao?
Lão Bá tiếp lời:
- Nếu ngươi làm hại dù chỉ một sợi tóc của Lục Hương Xuyên thì cả Thập Nhị Phi Bằng Bang phải trả giá!
Phương Cương vung chân định giẫm vào ngực Lục Hương Xuyên, nhưng chưa kịp giẫm xuống thì chợt phát hiện thấy Lão Bá đã xuất hiện ngay trước mặt mình.
Thân pháp thần tốc như vậy, chẳng những chưa bao giờ hắn được chứng kiến mà còn không bao giờ ngờ tới.
Lão Bá lạnh giọng:
- Ngươi dám ư?
Phương Cương chưa kịp có phản ứng gì thì đã cảm thấy từ miệng mình có một vòi nước trào ra mặn chát, không hiểu đối phương đã xuất thủ thế nào?
Hắn không biết làm gì hơn đành lùi lại đến tận bốn tên trung niên hán tử mãi đến lúc đó vẫn đứng bất động.
Không những Phương Cương hoảng sợ, mà cả bốn tên hán tử được chứng kiến tận mắt những gì vừa diễn ra cũng đều đứng phát ngơ, không biết nên đối phó thế nào.
Phương Cương gào lên, với mục đích trấn an cho đồng bọn:
- Tên họ Tôn! Có giỏi ngươi cứ xông vào đây, cùng chúng ta quyết một trận

sinh tử.
Lão Bá từ từ bước đến gần, cười nói:
- Đúng thế! Đây mới đúng là những nhân vật chủ yếu được Vạn Bằng Vương phái đến làm chủ lực cho cuộc tiếp kiến hôm nay.
Rồi quay lại hỏi một tên cung thủ duy nhất còn sống mà chưa chạy khỏi phòng:
- Chúng đều là các đàn chủ trong Thập Nhị Phi Bằng Bang, đúng chứ?
Tên cung thủ gật đầu cung kính đáp:
- Dạ....
Phương Cương biến sắc:
- Thì ra trong hàng ngũ chúng ta có gian tế do ngươi cài vào.
Hắn chưa dứt lời thì cả bốn tên kia đã xuất thủ bằng nhiều loại binh khí khác nhau gồm một mũi chủy đao, một chiếc phán quan bút, một vòng cương hoàn và một chiếc nhuyễn tiên.
Bốn thứ binh khí nhất loạt phát ra nhằm đối phó với một người, có thứ dài, có thứ ngắn không cần nói đến sự bất ngờ mà chỉ cần nhìn chiêu thức cũng biết những người sử dụng nó đều là những cao thủ thượng thặng, thuộc hàng nhất lưu trên võ lâm.
Trong tay những nhân vật như vậy, tất nhiên các thứ binh khí đều phát huy cao độ uy lực của chúng, thứ ngắn thì hiểm, thứ dài thì cường, nhất là tập trung uy lực đánh một người thì khó lòng thoát hiểm.
Thấy bốn thứ binh khí phát ra với uy lực kinh hồn như vậy, cả Lục Hương Xuyên vốn dạn dày trận mạc và cũng là cao thủ thuộc hàng nhất lưu cũng phải phát run.
Y chợt hiểu võ công của bốn người kia tuyệt nhiên không kém gì Phương Cương mà mình vừa được lãnh giáo.
Mặc dù vậy, tuy bốn loại binh khí đã xuất phát, nhưng hầu như cơ hội để thi triển sở trường đều không có.
Thân ảnh Lão Bá đột nhiên cử động.
Ngọn nhuyễn tiên vừa vung tới thì Lão Bá đã tiếp cận ngay vừa trong vòng khống chế của nó. Khi tên hán tử còn chưa kịp thắt chặt ngọn roi lại quấn cổ đối phương như những trường hợp thông thường khác thì đã bị điểm trúng yết hầu, không kịp kêu lên tiếng nào, toàn thân rũ xuống như đống giẻ rách.
Ngay lúc đó vòng cương hoàn đánh tới với uy lực ngàn cân, tỏa ánh sáng rợp mắt.
Một chiếc đòn bằng thép từ phía sau phóng tới, làm vòng cương hoàn đánh keng một tiếng lại rơi ngay xuống đất. Tên hán tử vừa đánh ra vòng cương hoàn còn chưa kịp trở tay thì lại bị một chỉ khác điểm trúng yết hầu, máu phun ra như bị chọc tiết.
Vẫn không nghe tiếng kêu nào phát ra.

Mũi chủy đao bị chưởng lực làm chệch hướng, tên này chưa kịp thu đao về đã bị chưởng thứ hai đánh bật cả vào tường, cả bộ ngực nát nhừ.
Tên hán tử thứ tư xuất ngọn phán quan bút, còn chưa hết tầm thì bị chiếc thiết đảm đánh bạt đi, Lục Mãn Thiên thừa thế quật ngược đầu thiết đảm vào đầu hắn làm óc não bắn ra tung tóe.
Đó là võ công của Lão Bá và Thiết Đảm Kim Cương Lục Mãn Thiên.
Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung:
thần tốc.
Nhanh đến mức không sao tưởng tượng được, ngay cả Lục Hương Xuyên cũng không kịp nhận ra cử động của họ.
Lục Mãn Thiên đã nhanh, Lão Bá lại càng nhanh.
Trong suốt cuộc đấu với cả năm cao thủ thượng thặng, chỉ phát ra một tiếng la thảm.
Đó là tiếng la của Phương Cương khi bị ném vào đống lửa của chiếc xe ngựa đang cháy rừng rực bên ngoài phòng. Đó là chiếc xe ngựa của Lão Bá và Lục Mãn Thiên dùng để tới Hàng Châu.
Phương Cương là nạn nhân cuối cùng. Lão Bá chộp lấy hắn, vừa ném vào đống lửa vừa nói:
- Ngươi định thiêu chết chúng ta thì chính ngươi phải bị chết thiêu trong lửa.
Tiếng la thảm của Phương Cương chỉ vang lên một lần rồi lập tức bị ngọn lửa rừng rực nuốt chửng.
Lục Hương Xuyên phải nằm trị thương ba ngày mới bình phục.
Y đến gặp Lão Bá, ánh mắt đầy cảm kích và hối hận.
Lão Bá biết tên thủ hạ đắc lực của mình định nói gì, liền mở lời trước:
- Ngươi không có lỗi gì!
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu nói:
- Lão nhân gia, thuộc hạ đã sơ xuất, chẳng những không bắt được Hàn Đường mà suýt nữa làm hại đến lão nhân gia và gia thúc....
Lão Bá cười, nhẹ giọng:
- Hàn Đường không tới đó, và bây giờ đã bị trọng thương bởi người của Vạn Bằng Vương.
Lục Hương Xuyên ngớ người hỏi:
- Chẳng lẽ tin tức của chúng ta không đúng?
Lão Bá lắc đầu:
- Cái đó ta sẽ giải thích cho ngươi sau.
Lục Hương Xuyên im lặng, không dám hỏi thêm.
Lão Bá lại nói:
- Lần này tuy ngươi bị thương nhưng bọn chúng đã phải trả giá đắt....
Lục Hương Xuyên chợt nhớ lời tên cung thủ khi ở Đại Phương khách điếm, liền hỏi:

- Lão nhân gia, ngoài Phương Cương, cả bốn tên hôm đó cũng là đàn chủ của Thập Nhị Phi Bằng Bang?
Lão Bá gật đầu:
- Bây giờ không còn Thập Nhị Phi Bằng Bang nữa mà chỉ còn Thất Phi Bằng Bang thôi!
Lòng khâm phục của Lục Hương Xuyên đối với Lão Bá chợt tăng lên gấp bội.
Đây là lần đầu tiên y thấy Lão Bá động thủ. Cả Thập Nhị Phi Bằng Bang không tên nào không thuộc hàng nhất lưu cao thủ võ lâm, thế nhưng đối với Lão Bá, chúng chưa đáng là đối thủ một chiêu.
Lão Bá tiếp:
- Chúng ta đã cho Vạn Bằng Vương một bài học. Nhất định từ nay chúng không dám hỗn xược với chúng ta nữa, và cũng bớt thói ngông cuồng đi.
Lục Hương Xuyên trầm mặc một lúc rồi với hỏi:
- Chúng ta không có hành động gì tiếp theo ư?
Lão Bá đứng lên chắp tay đi lại trong phòng một lúc rồi chậm rãi trả lời:
- Tạm thời chúng ta cũng chưa nên có hành động gì.
Tuy không dám hỏi, nhưng trên mặt Lục Hương Xuyên lộ rõ nét nghi hoặc. Sau trận đại thắng vừa qua, tại sao phải án binh bất động? Đó không phải là tác phong của Lão Bá xưa nay.
Lão Bá hiểu ngay, từ tốn giải thích:
- Ngươi cũng biết đấy. Chúng ta bị tổn thất cũng không nhẹ. Lúc này chính là thời gian để củng cố lực lượng. Ngươi còn chưa biết một điều rằng trước mắt, chúng ta không chỉ có một kẻ thù là Thập Nhị Phi Bằng Bang. Rất có thể nếu chúng ta truy ép quá, chúng sẽ liên kết lại. Hơn nữa thế lực của Vạn Bằng Vương tuy có tổn thất nhưng muốn đối đầu trực diện không phải dễ.
Ông đưa mắt nhìn ra cửa sổ hồi lâu rồi chợt thở dài nói sang chuyện khác:
- Thu đã tàn. Mùa đông sắp đến rồi....
Quả vậy. Trước vườn, cây ngô đồng đã gần như trụi hết lá, run rẩy dưới ngọn gió thu.
Lục Hương Xuyên lặng thinh một lát rồi không nhịn được, bất chợt buông câu hỏi:
- Lão nhân gia, Dịch Tiềm Long không tới sao?
Lão Bá quay lại, lắc đầu:
- Không hiểu sao chưa thấy tới.
Lần đầu Lục Hương Xuyên bỗng thấy lo lắng, thậm chí có phần hoảng sợ. Quả thật trong thời gian qua, lực lượng của Hoa Viên tổn thất không ít. Tôn Kiếm chết, Hàn Đường trọng thương, có thể không còn tiếp tục giúp được gì cho tổ chức nữa.
Mấy chục người bị tiệu diệt ở Vạn Cảnh Sơn Trang....

Bây giờ Dịch Tiềm Long lại không biết tình hình thế nào.
Lục Hương Xuyên hiểu rõ Dịch Tiềm Long có địa vị rất quan trọng trong tổ chức.
Nếu người này có lòng nào thì sẽ là một tổn thất thật hết sức đáng sợ.
Lão Bá thêm:
- Ta đã cho thúc thúc ngươi đi hỏi vì sao Dịch Tiềm Long không đến theo hẹn. Ta tin ông ấy nhất định có lý do chính đáng.
Lục Hương Xuyên lo lắng buột miệng hỏi:
- Nếu không thì sao?
Lão Bá không đáp, nhưng trong đôi mắt ánh lên một đốm sáng.
Lục Hương Xuyên ân hận rằng mình vừa hỏi một câu thừa.
Lão Bá khoát tay nói:
- Thương thế ngươi chưa hoàn toàn bình phục. Trong hai ngày tới, ngươi không cần phải đến gặp ta.
Lục Hương Xuyên cúi đầu đáp khẽ:
- Dạ....
Lão Bá tiếp:
- Nhiệm vụ trước mắt của ngươi là điều trị thương thế và giữ mình cẩn thận, vì sau này công việc của ngươi sẽ nặng nề hơn trước rất nhiều.
Lục Hương Xuyên hiểu điều đó nghĩa là từ nay địa vị của mình càng được củng cố thêm, sự tín nhiệm của Lão Bá đối với y càng lớn hơn trước.
Y chợt thấy lòng mình run lên, cảm động nói:
- Thuộc hạ xin tuân lệnh, lão nhân gia....
Lão Bá chợt quay lại, nhìn sâu vào mắt Lục Hương Xuyên hỏi:
- Hình như ngươi muốn hỏi ta điều gì?
- Dạ không....
- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết Lâm Tú đi đâu?
Lục Hương Xuyên trầm ngâm một lúc mới trả lời:
- Thuộc hạ không muốn biết. Cho dù cô ấy đi đâu, nhất định đều có lý do chính đáng!
Lão Bá cười vang nói:
- Ngươi quả là đáng mặt một nam tử hán, không làm ta thất vọng.
Biết không còn việc gì thêm, Lục Hương Xuyên cáo từ trở về phòng mình.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 11
Hậu sinh khả uý

Mặt đất bằng phẳng, không thấy nổi lên cồn mả gì, nhưng bên dưới chôn một phần máu thịt của Lão Bá.
Đó là Tôn Kiếm.
Linh hồn của đứa con trai duy nhất của ông yên nghỉ vĩnh viễn dưới những luống hoa cúc này. Lão Bá không muốn bất cứ ai đến quấy rầy linh hồn nó nên không lập bia dựng mộ.
Có lẽ sau này những luống hoa ở đây sẽ vô cùng rực rỡ. Khách đến chiêm ngưỡng sẽ không ngớt lời tán thưởng nhưng sẽ không ai biết được bên dưới có một tử thi và bên các luống hoa lẩn quất một linh hồn.
Lão Bá đứng cúi đầu, lưng còng xuống. Màn đêm buông xuống từ lâu nhưng ông vẫn đứng trầm mặc.
Một bóng người nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đến sau lưng Lão Bá.
- Cha....
Giọng nói của một thiếu nữ. Có lẽ chỉ mới , tuổi.
Đó là Tôn Như Liễu, nghĩa nữ của Lão Bá.
Mười hai năm trước, mẹ của Tôn Kiếm và nhi nữ của ông bệnh qua đời, Lão Bá từ bấy trở đi chăm chút cho các con khôn lớn trưởng thành, không tái giá kết hôn với ai nữa. Nhưng sau đó nhi nữ đã bị Ông đuổi đi và nhận Như Liễu làm con nuôi.
Bây giờ lại thêm một người thân thiết khác rời bỏ gia đình, bỏ lại cha con họ. Nỗi đau của Như Liễu lại càng sâu nặng hơn cha mình, vì ít ra Lão Bá còn có thời gian dành cho công việc và sự kiên định cũng lớn hơn.
Lão Bá quay lại cất giọng dịu dàng:
- Liễu nhi!
Giọng Tôn Như Liễu đẫm nước mắt:
- Dạ....
Lòng Lão Bá tràn ngập niềm thương vô bờ bến.
-Trời đã tối, từ đây tới Liễu Hoa Viên không gần, thế mà con dám tới đây một mình hay sao?
Như Liễu trả lời phụng phịu:
- Chỉ chưa tới một dặm thôi, hơn nữa nữ nhi nay không còn bé bỏng gì nữa....
Đúng thế. Với tuổi mười lăm, lại có nhất thân võ công được Lão Bá truyền thụ, hiển nhiên Như Liễu không gặp bất cứ điều gì nguy hiểm trong lãnh địa của mình.
Nhưng trong con mắt Lão Bá, nàng vẫn là một đứa bé con:
- Vi nhũ mẫu đâu?
Như Liễu đáp:
- Ổû tịnh thất. Nữ nhi không muốn nhũ mẫu đi theo.
Lão Bá nhìn vào khóm hoa mà ông biết rõ bên dưới là thi hài Tôn Kiếm.

Mỗi lần đến đây viếng, cả Lão Bá lẫn Như Liễu không cắm hương, chỉ xén tỉa chút ít trên luống hoa để tỏ lòng thương nhớ.
Và rất ít khi họ nói gì với nhau ở đây, cả công việc, cả những hồi ức ngày xưa....
Một lúc, Lão Bá nhẹ giọng nói:
- Không còn sớm nữa. Liễu nhi, để cha đưa con về.
Như Liễu không phản đối, nhìn cha rồi quay người đi trước về phía lâu phòng dành riêng cho nàng ở Liễu Hoa Viên.
Đi được vài chục trượng, Lão Bá chợt nói:
- Liễu nhi, con hãy theo cha rẽ sang đây ghé thăm một người.
Như Liễu dừng lại, cau mày hỏi:
- Cha, ai vậy?
Lão Bá đáp:
- Một thiếu niên trung hậu. Cha muốn con kết làm bằng hữu với vị thiếu niên đó.
Tôn Như Liễu rất ngạc nhiên, định thốt lên hỏi "Ai vậy?", nhưng kịp thời ghìm lại.
Nàng biết tính phụ thân nàng rất nghiêm khắc trong vấn đề quan hệ nam nữ, đây là lần đầu tiên ông đề cập trước mặt nàng về một nam nhân. Tuy ngạc nhiên, nhưng nàng yên tâm vì biết cha sẽ không ép buộc mình trong bất cứ chuyện gì, bởi thế nàng lặng lẽ bước theo.
Hai người rẽ vào một khu rừng.
Như Liễu biết rằng nơi đây là khu vực cấm, dùng để làm nơi chứa lương thực và binh khí. Ngoài những đội tuần tra trên những tuyến được quy định, nếu không được lệnh đặc biệt của Lão Bá, không người nào được phép vào đây.
Vậy thiếu niên nào được Lão Bá ưu ái như vậy?
Hai cha con đi sâu vào rừng. Vượt qua một thung lũng, họ đến khu rừng tùng cổ thụ, dọc đường gặp khá nhiều tổ tuần tra, thấy chủ nhân và nữ thiếu chủ đều cung kính cúi chào.
Qua hết rừng tùng cổ thụ tới một vách đá sau con suối nhỏ trong vắt. Từ bên này suối có thể nhận thấy nhiều cửa thạch thất vuông vắn giữa vách núi.
Từ đây không gặp đội tuần tra nào nữa.
Lão Bá đưa nữ nhi ngược dòng suối đến trước một gian thạch thất biệt lập, bên trong có ánh đèn, không cần gõ cửa bước thẳng vào bên trong.
Tôn Như Liễu đưa mắt quan sát, thấy gian thạch thất giống như một tiểu sảnh, bên trong có hai gian phòng nhỏ sát nhau đều có cửa.
Phòng ngoài có một bộ bàn ghế, trên bàn có bình trà và mấy cuốn sách, trên tường treo hai thanh đao lớn.
Hai người vừa mới vào phòng thì lập tức cánh cửa cả hai hậu phòng gần như

đồng thời mở ra, từ phòng bên phải xuất hiện một trung niên hán tử mặt ngâm ngâm đen, lạnh lùng nhưng không có nét gì dữ tợn, cánh tay phải cụt gần tới bả vai, chỉ còn ống tay áo trống không lủng lẳng.
Tôn Như Liễu chưa từng gặp người này.
Tuy vậy nàng không hỏi vì biết trong tổ chức của phụ thân có rất nhiều người lạ, thậm chí chưa từng đến Cúc Hoa Viên lần nào.
Còn từ gian hậu phòng bên hữu bước ra một thiếu niên chừng , tuổi, dáng khôi ngô nhưng da mặt trắng vẻ bệnh hoạn.
Như Liễu nhận ra thiếu niên đó là Thiết Thành Cương, người tháng trước bị Hoàng Sơn Tam Hữu truy đuổi chạy tới tìm gặp Lão Bá nhờ giúp đỡ.
Dạo đó Thiết Thành Cương mặt và toàn thân bị cháy bỏng nhìn rất khủng khiếp.
Nhưng sau hơn một tháng chữa trị, nhờ diệu dược của Lão Bá mà bình phục khá nhanh.
Hiện tại lớp sẹo loang lổ đã bóc mất hoàn toàn, da mặt trở nên trắng toát, nhưng mười mấy ngày trước, khi đến cứu Hàn Đường chàng lại bị bọn Thiết Bằng chém bị trọng thương suýt mất mạng còn chưa bình phục hẳn, bởi thế thần sắc mới xanh xao phờ phạc như thế.
Chuyện Thiết Thành Cương bị thương sau này, Tôn Như Liễu không biết tí gì, đương nhiên không biết Hàn Đường vì việc này Lão Bá hết sức giữ bí mật.
Lần Tôn Kiếm bị giết đưa về Cúc Hoa Viên, Như Liễu một lần nữa lại thấy Thiết Thành Cương, tuy nhiên nàng không để ý nhiều.
Hàn Đường bước đến trước mặt Lão Bá quỳ xuống lẩm bẩm câu gì không ai nghe rõ.
Thiết Thành Cương cũng quỳ xuống nói:
- Đại ân nhân....
Lão Bá xua tay ngắt lời:
- Thành Cương, đừng nói thế. Hãy nói xem, thương thế ra sao rồi?
Giọng ông hết sức hiền từ, đến nỗi ngay cả Tôn Như Liễu cũng phải ghen tỵ.
Quả thật Lão Bá rất có cảm tình với thiếu niên bất hạnh này.
Hiện tại chàng không còn ai thân thích, chỉ một người cậu họ duy nhất cũng đã bỏ mặc chàng trong cơn nguy hiểm không đưa tay cứu giúp vì sợ liên lụy.
Ngoài ra Lão Bá rất cảm phục tấm lòng trung hậu và can đảm của Thiết Thành Cương. Việc chàng không quản đến tính mạng của mình để cứu Hàn Đường đã nói lên điều đó.
Thiết Thành Cương cung giọng trả lời:
- Đa tạ lão nhân gia, thương thế vãn bối không còn gì đáng ngại nữa.
Lão Bá hỏi tiếp:
- Ngươi đã bắt đầu tiến hành luyện đao pháp chưa?

Rồi đưa mắt nhìn Hàn Đường.
Tên này hiểu ý, trả lời thay:
- Bẩm lão nhân gia, vì sức khỏe chưa hồi phục hẳn nên hôm qua mới thực sự bắt tay vào luyện tập. Nhưng nhờ đã nghiên cứu đao pháp từ trước, đồng thời Thiết thiếu hiệp có võ học cơ bản, trí huệ lại thông minh nên chắc rằng không mất nhiều thời gian đã trở thành đao thủ thượng thặng.
Lão Bá hài lòng gật đầu:
- Rất tốt. Các ngươi về phòng nghỉ ngơi đi. Muộn rồi, chúng ta cũng về đây.
Dứt lời kéo nữ nhi quay ra cửa.
Suốt một tháng, Lão Bá không có bất cứ hành động gì, nhờ thế mà Thiết Thành Cương chuyên tâm luyện tập võ không gặp trở ngại nào.
Chàng được Hàn Đường chú tâm truyền thụ võ học, cả khinh công, bộ pháp, đao pháp và các thủ thuật khác.
Hàn Đường đã bị cụt mất cánh tay phải, gần như trở thành phế nhân. Tuy chưa mất võ công, nhưng muốn chuyển sang đao pháp tay trái chỉ e khó thành cao thủ nhất lưu, cho dù muốn được sáu bảy phần trước đây cũng phải mất thời gian không ít.
Mặt khác Hàn Đường vốn là kẻ yếm thế, gần như xa lánh tất cả mọi người trừ một mình Lão Bá.
Tuy vẻ mặt không đến nỗi khó nhìn nhưng y là con người vô cùng đáng sợ, căm ghét tất cả mọi người, là nỗi kinh hoàng của tất cả hai phái hắc bạch trên võ lâm.
Như thể bản tính y sinh ra là để giết người vậy.
Trước đây Hàn Đường có bản tính cũng thiện lương như mọi người.
Y có hiền thê, có bằng hữu.
Tám năm trước, người bằng hữu mà y coi như anh em ruột thịt đã tằng tịu với người vợ mà Hàn Đường thương yêu hết mực. Không những thế hai người còn rắp tâm lập mưu hãm hại y, suýt nữa thì y đã mất mạng.
Từ đó Hàn Đường căm thù tất cả mọi người trên thế gian.
Sau khi giết chết cả đôi gian phu dâm phụ, bản tính y thay đổi hẳn, trở nên tàn ác.
Chỉ cần nghe phong thanh nhân vật nào trên võ lâm phản phúc, nữ nhân nào trong giang hồ phóng đãng, bất luận tin tức có xác thực không và người đó võ công cao cường bao nhiêu, Hàn Đường nhất định tìm đến giết chết không tha.
Chỉ riêng Lão Bá là người duy nhất trên đời khiến y tôn ngưỡng.
Người ta nói rằng kẻ nào yêu thương nồng nàn thì căm thù cũng sâu sắc.
Từ tình yêu biến thành lòng thù hận chỉ cách một sát na. Hàn Đường yêu vợ bao nhiêu thì trả thù cô ta tàn khốc bấy nhiêu. Người bằng hữu phản phúc bị đâm nát mặt mũi, bị cắt đi bộ phận sinh dục, chịu sự tra tấn khủng khiếp

trước khi thở hơi cuối cùng.
Nay tất cả lòng thù hận dường như lại quay về cội nguồn của tình yêu. Y dồn tất cả tình yêu thương cho Thiết Thành Cương, thậm chí còn hơn tình thương của một người cha đẻ.
Đó cũng là chuyện thường tình. Bởi vì cả hai đều không còn ai thân thích trong đời, và hai người đều không quản đến mạng sống của mình để cứu giúp cho nhau.
Hàn Đường không quản ngày đêm, dốc lực truyền thụ võ học cho Thiết Thành Cương một cách chăm chỉ và cần mẫn.
Ngoài tình cảm, y còn nuôi niềm hoài vọng là Thiết Thành Cương sẽ trả giúp cho mình món nợ máu mà y biết mình đã không còn khả năng đòi bọn Thiết Bằng bồi hoàn được.
Là thủ lĩnh của Thất Dũng Sĩ, đương nhiên Thiết Thành Cương có bản lĩnh không phải tầm thường.
Chẳng qua vì ít tuổi và không được cao nhân chỉ dạy nên dù có thiên bẩm võ học hiếm có, chàng cũng chưa phải đối thủ của bọn Hoàng Sơn Tam Hữu.
Cũng như sáu vị huynh đệ của mình trong Thất Dũng Sĩ, Thiết Thành Cương bị cuộc đời bỏ rơi, bị số phận ruồng rẫy.
Họ đùm bọc nhau để sống, cả trong hoàn cảnh tưởng chừng như không sống nổi nhờ bản tính bất khuất, lòng kiên cường và cả bằng nỗi hận thù.
Bây giờ Thiết Thành Cương đã có gia đình, đó là tổ chức của Lão Bá mà chàng đã tự nguyện cống hiến hết sức lực, chàng cũng coi Lão Bá như nghĩa phụ đã cưu mang mình, và cả Hàn Đường là sư phụ, là người bằng hữu vong niên chú tâm giúp chàng hoàn thành tâm nguyện.
Thỉnh thoáng, Lão Bá cũng giúp thêm chỉ dạy võ học thượng thặng của mình cho chàng.
Sau khi Tôn Kiếm chết, những khi ở trong Ngũ Hoa Viên, Lão Bá thường mang Tôn Như Liễu đi theo.
Trong thâm tâm, Lão Bá hy vọng Thiết Thành Cương sẽ trở thành người nhà, đúng hơn là thành chàng rể tương lai của mình.
Thiết Thành Cương không hiểu điều này, nhưng Như Liễu thì lại hiểu ý phụ thân.
Những lần đầu, nàng thẹn thùng và hơi ngượng khi phải tiếp xúc với Thiết Thành Cương, nhưng về sau thì quen dần, không ngượng ngùng nữa mà trở nên tự nhiên hơn.
Thật tình, thiếu nữ kiều diễm này đã bắt đầu luyến ái thiếu niên tuấn tú, tài hoa và cương nghị đó.
Sau gần hai tháng, da mặt của Thiết Thành Cương đã dần dần bắt nắng hơi sạm lại, không còn vết tích gì của vết cháy bỏng trước kia nữa, trông rất tuấn tú.

Một lần, Tôn Như Liễu một mình đến gặp Thiết Thành Cương cười nói với chàng:
- Thiết đại ca, Lão Bá bảo đại ca tới gặp ở Cúc Hoa Viên có việc cần.
Thiết Thành Cương tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Lão Bá muốn gặp tôi ư?
Tôn Như Liễu mỉm miệng cười, phô hàm răng trắng bóng:
- Chứ sao? Chẳng lẽ đại ca cho mình là người lạ?
Thiết Thành Cương ngượng nghịu trả lời:
- Không phải thế, chỉ là....
- Thôi nhanh mang binh khí vào kẻo lão nhân gia mắng tiểu muội đấy!
Thiết Thành Cương không nói gì thêm, với tay lên tường lấy thanh đại đao rồi theo Tôn Như Liễu ra khỏi phòng.
Tôn Như Liễu không đến khách sảnh mà đưa Thiết Thành Cương đến một khu vườn vắng vẻ phía sau biệt thất của Lão Bá thì dừng lại.
- Lão nhân gia bảo chúng ta chờ ở đây.
Thiết Thành Cương nhíu mày:
- Vậy lão nhân gia đâu?
Tôn Như Liễu chỉ vào phòng Lão Bá:
- Trong biệt thất. Đang bận tiếp một vị khách, không lâu nữa sẽ tới đây.
Thiết Thành Cương ra vẻ hiểu biết, đến bên một gốc cây định đứng chờ.
Tôn Như Liễu hé nở đôi môi như đóa anh đào nói:
- Không phải thế đâu....
Thiết Thành Cương chẳng hiểu cơ sự ra sao, lắp bắp:
- Cô nương....
Tôn Như Liễu phụng phịu:
- Cái gì mà đại ca cứ mở miệng là cô nương, nghe khách sáo quá. Hãy gọi một tiếng là Liễu muội có được không?
Thiết Thành Cương ngước nhìn khuôn mặt kiều diễm của đối phương với ánh mắt nhìn mình đau đáu. Bắt gặp cái nhìn khác thường đó, chàng vội cụp mắt xuống.
Chưa bao giờ chàng thấy một nữ nhân nhìn mình như vậy.
Đương nhiên chàng đoán biết có một điều gì đó xảy ra lần đầu tiên trong đời mình, nhưng chàng liền gạt ngay ý nghĩ đó đi.
Giọng Tôn Như Liễu bỗng trở lại bình tĩnh:
- Thiết đại ca, gia phụ nói rằng trong lúc chờ đợi, tiểu muội phải lĩnh giáo của đại ca mấy chiêu võ học.
Thiết Thành Cương kinh hoảng kêu lên:
- Cô nương....
Tôn Như Liễu xịu mặt, ngắt lời:
- Đại ca lại thế rồi! Chỉ cô nương, cô nương nghe chán chết....

Thiết Thành Cương nhìn vẻ mặt buồn thiu của Như Liễu, vừa thấy tội nghiệp vừa hối hận, liền đổi giọng:
- Liễu muội.... sao có thể thế được?
Tôn Như Liễu tươi cười nói:
- Sao lại không được? Chỉ ấn chứng võ công thôi mà! Lão nhân gia nói rằng chúng ta sẽ học hỏi nhau thêm. Chỉ có điều đại ca đừng ra tay nặng quá.
Thiết Thành Cương lắc đầu:
- Đâu có! Toàn võ lâm đều biết rằng võ công Lão Bá cao thâm ảo diệu khôn lường, Liễu muội lại được đích thân Lão Bá truyền thụ....
Tôn Như Liễu ngắt lời:
- Gia phụ thường nói với tiểu muội rằng đại ca có thiên bẩm võ học, luyện một tháng bằng người khác luyện cả năm. Nay lại được Hàn đại hiệp truyền thụ....
Thiết đỏ mặt đáp:
- Lão nhân gia quá lời.... Mà biết đâu đó chỉ là do cô.... Liễu muội bày đặt để cười thôi....
- Nếu Liễu muội bày đặt ra điều gì trước mặt đại ca thì thề có trời đất....
Thiết Thành Cương hoảng hốt ngắt lời:
- Cô.... Liễu muội xin đừng nặng lời.
- Thế thì muội biết làm sao nào? Thật mà, muội chẳng nói dối đâu. Và chưa bao giờ thề thốt trước một ai cả....
Nghe mấy tiếng thề thốt, Thiết Thành Cương đỏ bừng mặt, đành nói lảng sang chuyện khác:
- Thì thôi vậy. Nào chúng ta ấn chứng võ công!
Tôn Như Liễu rút kiếm đi đến trước Thiết Thành Cương cười nói:
- Nào, Thiết đại ca xuất binh khí đi!
Thiết Thành Cương rút đao đứng ở tư thế chuẩn bị thì Tôn Như Liễu lập tức ra chiêu.
Nàng dùng một chiêu Bàn Long Sơn Động, thế kiếm cuồn cuộn ngầm chứa rất nhiều biến hóa.
Nữ nhân, nhất là các thiếu nữ thường sử dụng binh khí nhẹ như trường kiếm, nhuyễn tiên....
Tuy dùng đao, nhưng vốn Hàn Đường rất dày dặn kinh nghiệm chiến đấu nên nắm vững hầu như tất cả những chiêu kiếm pháp, tiên pháp lừng danh của các môn phái khắp giang hồ.
Thiết Thành Cương bản tính thông minh học ít hiểu nhiều, ghi nhớ rất nhanh các chiêu thức đó.
Chàng biết rõ phương pháp phá giải chiêu kiếm này.
Đao pháp của Hàn Đường thiên về thần tốc và cương mãnh, căn bản chỉ trong một vài chiêu hạ thủ đối phương, vì thế khi phá giải chiêu thức của

địch nhân đồng thời kết hợp tấn công tiêu diệt.
Nhưng trong trường hợp này, Thiết Thành Cương không thể áp dụng phương pháp đó.
Giả sử biết đối phương là một nam nhân có võ học tương đương, mặc dù chỉ là ấn chứng võ công chàng vẫn có thể dùng phương sách của Hàn Đường, chỉ đến khi đối phương bị bại thế sẽ dừng tay hoặc biến chiêu cũng không muộn.
Nhưng bây giờ đối thủ là một thiếu nữ liễu yếu đào tơ, lại mỹ diệu tuyệt trần, chàng không thể lỗ mãng được, bởi thế Thiết Thành Cương đâm dứ một đao rồi nhảy lùi tránh chiêu.
Nào ngờ kiếm pháp của Tôn Như Liễu vô cùng thần diệu, từ Bàn Long Sơn Động chuyển thành Hoành Phi Độ Giang rồi Cửu Thiên Xuyên Vân, chung quy vẫn không ngừng phát huy thế công.
Kiếm thế tinh diệu, thân pháp lại hết sức linh hoạt, tiếp tục dồn Thiết Thành Cương vào tình thế nguy cấp.
Không thể dùng chiêu thức được Hàn Đường truyền thụ để phá giải công thế của đối phương, bởi vì như thế rất dễ làm Tôn Như Liễu bị thương, lại cũng không thể tiếp tục bị dồn ép và hạ phong mãi được vì tính tự tôn của nam tử hán không cho phép.
Trong lúc bí, chàng liền sinh trí, dùng một chiêu Thần Đao Trảm Xà rồi hóa thành Hổ Đao Phá Thạch nhanh như chớp chém vào cổ tay phải cầm kiếm của đối phương.
Tôn Như Liễu không ngờ chàng sử dụng đao pháp lợi hại và thần tốc đến thế vội thu kiếm về.
Võ học của Hàn Đường cũng thần tốc chẳng kém gì Lão Bá và Thiết Thành Cương rất tâm đắc điều này.
Chàng tiếp tục nhanh chóng biến chiêu, nhưng không dùng lưỡi đao mà trở ngược sống đao đánh vào chuôi kiếm.
Choang một tiếng, thanh trường kiếm bị đánh bật khỏi tay, Tôn Như Liễu kinh hãi lùi lại.
Thiết Thành Cương vội dùng tay trái bắt gọn thanh kiếm còn lơ lửng trên không, trao cho Tôn Như Liễu, cười ngượng nghịu nói:
- Liễu muội khéo nhường nhịn....
Tôn Như Liễu không chút tức giận, cười khanh khách đáp:
- Tiểu muội không phải là không biết đại ca nhường nhịn ngay từ chiêu đầu tiên.
Nếu không dùng hết sức, chỉ cần đại ca dùng bán chiêu nửa thức cũng đủ đánh bại....
Ngay lúc đó có giọng nói sang sảng vang lên:
- Khá lắm! Võ công của Thiết hiền điệt quả tăng tiến vượt bậc, chỉ mới qua

chưa đến hai tháng đủ bằng người khác luyện tới ba năm. Nay dù có gặp đối thủ như Hoàng Sơn Tam Hữu cũng chẳng cần đến tìm ta nữa.
Dứt lời đã thấy Lão Bá với vẻ mặt tươi cười xuất hiện bên khuôn viên.
Thiết Thành Cương vội vàng đến trước mặt cung kính thi lễ:
- Lão nhân gia quá khen....
Lão Bá cười nói:
- Ta chưa từng quá khen ai đâu, nhất là đối với bằng hữu, vì như thế sẽ làm cho sự tiến bộ chậm hơn.
Quả thật đó là phương sách tốt, cũng là nguyên tắc của Lão Bá.
Thiết Thành Cương ngượng nghịu thay đổi đề tài:
- Liễu muội nói rằng lão nhân gia muốn gặp tiểu điệt, chẳng hay có việc gì?
Lão Bá trầm ngâm một lúc, hết nhìn Thiết Thành Cương lại nhìn sang nhi nữ, cuối cùng nhẹ giọng nói:
- Thiết hiền điệt! Từ lâu ta đã coi hiền điệt như người trong nhà, nhất là sau khi Kiếm nhi chết đi. Hiền điệt lại không còn ai thân thích, bởi thế ta mạo muội xưng đại một tiếng là bá phụ.
Thiết Thành Cương cảm kích nhìn Lão Bá, run giọng nói:
- Bá phụ! Điệt nhi vô cùng vinh hạnh. Trong thâm tâm, điệt nhi từ lâu vẫn coi bá phụ như cha đẻ của mình....
Lão Bá cố nén tình cảm, giọng trở nên mạch lạc hơn:
- Bây giờ chúng ta bàn đến vấn đề tổ chức. Hiện tại lực lượng kẻ địch chủ yếu của chúng ta bị tổn thất lớn. Đồng thời bản thân chúng ta cũng gặp tổn thất không nhỏ.
Không kể Tôn Kiếm và mấy chục cao thủ bị giết, Hàn Đường không thể khôi phục lại được võ công như trước, ngay trong lực lượng của chúng ta còn có sự phân hóa. Đây là lúc chúng ta đứng trước một thử thách lớn....
Chỉ có ba người trong khu vườn vắng vẻ chẳng phải đại sảnh trang nghiêm gì, nhưng Thiết Thành Cương bỗng thấy những việc mà Lão Bá vừa nói là vô cùng hệ trọng, có thể nói đây là bước ngoặt lớn nhất của cuộc đời và sự nghiệp của mình.
Với bản tính thông minh, chàng hiểu ra Lão Bá kỳ vọng gì ở mình, và chàng hết lòng cảm kích vì điều đó.
Lão Bá ngừng một lúc, nói tiếp:
- Trong thời gian vừa rồi, bá phụ đã kiểm tra lại toàn bộ tổ chức và phát hiện ra nhiều điều chưa được phù hợp, thậm chí có cả những mối hiểm họa. Còn may ông trời run rủi đã mang hiền điệt đến cho ta. Về võ học, hiền điệt trong một thời gian ngắn nữa có thể thay thế được Hàn Đường. Còn về tư chất thông minh, sự quyết đoán và lòng quả cảm, tất cả những điều đó bá phụ đều hài lòng. Hiền điệt hơn Hàn Đường rất nhiều vì trước đây bá phụ không dám nhận hẳn vào tổ chức, vì thế mà cả Hàn Đường lẫn Ngũ Hoa Viên đều phải

chịu tổn thất. Chỉ là do bản tính của nhân vật đó rất bí ẩn, ghét đời....
Mặc dù rất kính trọng và yêu thương Hàn Đường nhưng Thiết Thành Cương vẫn đồng tình với nhận xét của Lão Bá.
Sau khi giữa hai người nảy sinh tình yêu thương xuất phát từ sự đồng cảnh. Hàn Đường đã kể lại cho chàng nghe về thân thế của mình, đồng thời cũng tự nhận do thất vọng mà trở nên hà khắc với mọi người đến mức tàn ác.
Sự đời vẫn thế. Khi đã được tình thương cảm hóa, người ta hối hận về sự hà khắc tàn nhẫn của mình, điều đó chẳng có gì lạ.
Chàng ngập ngừng một lúc rồi kiên quyết hỏi:
- Bá phụ, điệt nhi dù có phải lao vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết theo lời bá phụ.
Xin hãy chỉ thị bây giờ điệt nhi phải làm gì?
Thấy thiếu niên đầy hào khí như vậy, Lão Bá cảm động nói:
- Cương hiền điệt! Bá phụ rất vui lòng khi biết mình đã không tin nhầm người.
Nhưng trước mắt chưa cần con phải làm gì cả. Ít nhất trong vòng một tháng tới, cả con và Liễu nhi đều phải chú tâm luyện võ công. Bá phụ sẽ chỉ dạy thêm về quyền thuật và chỉ chưởng. Muốn thắng được cường địch trước hết phải có võ công hơn hẳn chúng.
Đây là nơi kín đáo, địa điểm luyện võ rất tốt. Cứ mỗi buổi sáng bá phụ sẽ chỉ vẽ độ một canh giờ, sau đó cả hai sẽ cùng nhau luyện tập. Chúng ta sẽ ăn trưa ở ngay trong phòng của ta. Bá phụ tin rằng sau một tháng cả hai con sẽ tăng tiến hơn rất nhiều.
Thiết Thành Cương vội vàng quỳ xuống cảm kích nói:
- Xin đa tạ lão nhân gia. Trong đời điệt nhi không bao giờ dám mơ ước có được diễm phúc đó....
Lão Bá bước lên đỡ chàng dậy nói:
- Đó cũng là do phúc duyên thôi. Thật tình cả bá phụ cũng được nguồn an ủi. Chắc rằng hồn thiêng của Kiếm nhi đã xui khiến như vậy....
Tới đó ông quay mặt đi để đôi nam nữ trẻ tuổi khỏi thấy mắt mình đỏ hoe.
Quả thật Thiết Thành Cương thấy mình trưởng thành vượt bậc qua từng ngày.
Cùng luyện tập với Tôn Như Liễu, có lẽ do tính hiếu thắng mà cả hai đều chú tâm hơn, miệt mài hơn.
Lão Bá không truyền thụ đao pháp hoặc kiếm pháp, chỉ truyền cho hai người một môn thần công chí thượng Bích Lịch Huyền Công có nguồn gốc từ Thiên Trúc thất truyền từ hai trăm năm nay do tình cờ mà Lão Bá tiếp thụ được và chỉ công Kim Cương Chỉ có nguồn gốc từ phái Thiếu Lâm, mà cả trăm người luyện võ, may lắm chỉ có một người thành tựu.
Sau gần một tháng Thiết Thành Cương đã hấp thụ được tới bảy tám thành cả

Kim Cương Chỉ và Bích Lịch Thần Công.
Còn Tôn Như Liễu sau vài ngày luyện Kim Cương Chỉ không hiệu quả, nàng đề nghị với phụ thân cho được miễn môn học này còn Bích Lịch Thần Công cũng tiếp thu được tới sáu bảy thành.
Tuy có sự ngầm ganh đua trong luyện võ, nhưng giữa đôi nam thanh nữ tú ngày càng nẩy sinh mối tình cảm thắm thiết.
Lão Bá không những hài lòng về thành tựu võ học mà cả hai người đạt được mà trong bụng cũng rất vui vì mối tình giữa đôi nam nữ ngày càng sâu đậm.
Lão Bá khi hành sự thường rất thận trọng và cơ mật, ít khi tin tưởng vào bất cứ ai.
Trước đây đã có lần ông hy vọng Lục Hương Xuyên trở thành người trong gia đình mình, thành gia thất với nhi nữ độc nhất của ông.
Nhưng nhi nữ đó của ông đã làm tan vỡ niềm hy vọng, hơn nữa còn đem mối nhục đến cho Tôn gia.
Lão Bá đã thẳng tay đuổi nhi nữ đi, giữ lại nỗi phẫn nộ và thất vọng trong lòng cùng vết thương khắc sâu trong trái tim không bao giờ hàn gắn được.
Lục Hương Xuyên đã không bao giờ trở thành một thành viên thực sự của Tôn gia, bây giờ ông lại hy vọng vào Thiết Thành Cương.
Càng tiếp xúc, Lão Bá càng thêm yên tâm vì sự trung thành, tính quả cảm và lòng nhân hậu của thiếu niên này, thầm hy vọng một ngày nào đó Thiết Thành Cương sẽ thay mình làm hưng thịnh sự nghiệp mà ông đã khởi xướng.
Nhất là sau khi đuổi nhi nữ đi và Tôn Kiếm chết, Lão Bá càng ao ước có được một nghĩa tử xứng đáng.
Bởi thế, thấy Thiết Thành Cương mau chóng trưởng thành và tình cảm đối với nghĩa nữ của mình ngày càng sâu đậm, ông không vui lòng sao được?
Rút kinh nghiệm về sự cố xảy ra cho Tôn Kiếm, Lão Bá đối với Thiết Thành Cương càng chu mật hơn.
Nơi luyện tập của chàng là khu vực cấm không ai được phép đến gần, đồng thời chỗ ở của Thiết Thành Cương cũng chỉ một mình ông và Tôn Như Liễu lui tới mà thôi.
Lão Bá thận trọng như vậy là phải, vì tình thế đối với Ngũ Hoa Viên ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhận môn quan
Hồi 12
Đồng bệnh tương liên

Một thiếu nữ bận hồng y, tay mân mê một con bướm ngồi trên mõm đá bên bờ sông dốc đứng nhìn xuống dòng nước sâu hun hút dưới chân với ánh mắt thẫn thờ.
Tiểu nữ đó là Tiểu Điệp.
Thực ra nàng không còn là thiếu nữ nữa, mà đã là thiếu phụ với một hài tử chưa tới năm tuổi.
Năm năm trước, khi mới mười sáu tuổi, Tiểu Điệp bị một nam nhân lừa dối, để lại cho nàng một cái thai rồi bỏ đi mất hút.
Chừng ấy năm nàng sống trong tủi hổ, thù hận và khốn khổ, xa lánh mọi người.
Nhiều khi nàng muốn bất chấp tất cả, kể cả đứa hài nhi oan nghiệt của mình để chấm dứt cuộc sống tủi hổ.
Thực tình sau khi sinh hài tử, nàng nhiều lần định vứt bỏ nó đi như muốn đoạn tuyệt quá khứ tội lỗi và người tình phụ bạc, nhưng đã không nỡ lìa bỏ hài nhi bất hạnh đó.
Có phải lúc này nàng lại có ý định quyên sinh?
Tiểu Điệp mân mê con bướm trên tay. Nàng cũng xinh tươi như vậy, và có thể cuộc đời của nữ nhân cũng ngắn ngủi như con bướm kia, không?
Đột nhiên sau lưng nàng có tiếng động.
Tiểu Điệp quay lại và nhận ra người đang đến là thiếu niên mà mình đã gặp trong rừng cách đây mấy tháng.
Lần ấy Mạnh Tinh Hồn hết sức tuyệt vọng.
Chợt Tiểu Điệp nhớ câu mình đã hỏi:
- Anh muốn chết ư? Nhưng hãy nghĩ lại xem mình đã từng sống hay chưa?
Câu đó đã cứu Mạnh Tinh Hồn thoát khỏi dự định bi đát nhất.
Lúc này, dưới ánh trăng, Tiểu Điệp nhận thấy ánh mắt đối phương không còn tuyệt vọng như lần trước nữa mà sáng lên lấp lánh.
Không hiểu sao chỉ một lần gặp ngắn ngủi, nàng lại nhớ lâu đến thế?
Trong ánh mắt, hình như đối phương cũng chưa quên mình.
Tiểu Điệp từ từ đứng lên.
Mạnh Tinh Hồn cười hỏi:
- Cô muốn chết sao?
Tiểu Điệp không đáp.
Mạnh Tinh Hồn lại tiếp:
- Nhưng cô nghĩ thử xem mình đã từng sống thật sự chưa?
Tiểu Điệp biết rằng đối phương nói câu đó là để trêu chọc mình.
Không hiểu sao nàng lại nổi giận, lạnh lùng hỏi:
- Anh vẫn còn chưa chết sao?
Mạnh Tinh Hồn thôi cười đáp:
- Một người chưa từng sống qua thì làm thế nào mà chết được?

Tiểu Điệp dịu giọng hỏi:
- Anh đến đây từ lúc nào?
Mạnh Tinh Hồn đáp lấp lửng:
- Đến lúc cần đến.
- Lúc nào là cần?
- Đó là lúc cô định nhảy xuống nước.
Tiểu Điệp nhíu mày hỏi:
- Anh cho rằng tôi đã từng cứu anh, vì thế anh định cứu tôi, phải vậy không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Thực tình tôi không ngờ một người như cô mà cũng có lúc muốn chết.
Tiểu Điệp cúi xuống nhưng lại ngẩng lên rất nhanh:
- Anh là người luôn ăn nói bốp chát vậy sao?
- Tôi chỉ nói thật.
- Nói thật thường xúc phạm đến người ta....
Mạnh Tinh Hồn phản đối:
- Nhưng nói dối thì có hại hơn, tuy làm đối phương hài lòng nhưng chỉ mơn trớn lòng tự ái mà thôi....
Tiểu Điệp lặng đi một lúc rồi chợt nói:
- Anh thử nói xem, nếu lần đó tôi không đến thì anh định chết thật phải không?
- Tôi chỉ muốn chết. Nhưng có chết không lại là chuyện khác.
- Sao vậy?
- Vì có rất nhiều người muốn chết, nhưng chung quy vẫn sống.
Tiểu Điệp cười hỏi:
- Anh cho rằng đó là do số phận?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Có thể như thế.
Tiểu Điệp nhẹ giọng:
- Vì thế không phải tôi đã cứu anh, cũng như vừa rồi không phải anh cứu tôi.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu tán đồng:
- Người đã quyết vứt đi mạng sống của mình thì không ai có thể cứu được.
Tiểu Điệp gật đầu:
- Coi như chúng ta không ai nợ gì nhau.
- Nhưng tôi vẫn nợ cô....
Tiểu Điệp không hiểu:
- Anh nợ gì tôi?
Mạnh Tinh Hồn buông rõ từng chữ:
- Vì bây giờ tôi không muốn chết nữa.
Tiểu Điệp chợt cười nói:
- Nếu vậy tôi cũng nợ anh.

- Nợ tôi việc gì chứ?
- Vì tôi không nghĩ rằng tối nay mình lại có thể cười được.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Cô chắc rất thích cười?
- Thích cười và có cười được hay không là chuyện khác hẳn nhau.
- Hay cô thấy tôi đáng cười lắm?
- Không phải thế, chỉ là trông anh có gì đó rất thú vị.
Mạnh Tinh Hồn chợt đề nghị:
- Nếu vậy sao cô không đi cùng tôi tới đâu đó uống vài chén rượu?
Tiểu Điệp tán thành ngay:
- Tại sao lại không chứ?
Họ cùng nhau ra khỏi rừng đi đến ngôi nhà lá của Mạnh Tinh Hồn. Rượu không ngon lắm. Vào giờ này khó kiếm được nơi có rượu ngon.
Thực tình rượu ngon hay không cũng chẳng có gì quan trọng lắm. Chỉ cần có người uống với mình là đủ.
Mạnh Tinh Hồn tự nâng chén lên nói:
- Tôi không thích cung rượu người khác.
Tiểu Điệp phụ họa:
- Tôi cũng không thích người khác cung rượu mình.
- Nhưng tôi lại không thích người khác chỉ nhìn mà không uống.
Tiểu Điệp cười nói:
- Tất cả những người uống rượu thường có một thói xấu là muốn những người cùng uống đều say trước mình.
Mạnh Tinh Hồn nhìn vào mắt Tiểu Điệp:
- Có vẻ như cô rất thông hiểu tính cách của những người thích uống rượu?
Tiểu Điệp không chút ngần ngừ đáp:
- Bởi vì tôi cũng là một trong số đó.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Tôi thấy cô không có vẻ giống như một con sâu rượu.
- Anh không tin?
Nàng uống một hơi hết rượu, khà một tiếng như một tay sành sỏi rồi nói:
- Thực ra tôi không bắt buộc anh phải tin, vì chúng ta còn chưa hiểu nhau, thậm chí có thể nói là chưa quen biết....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Nhưng bây giờ xem như đã quen, hơn nữa....
Chưa nói hết câu, y tự rót cho mình chén rượu khác uống xong mới nói:
- Có hiểu nhau hay không là một chuyện, nhưng.... thích gặp để trò chuyện lại là chuyện khác.
Tiểu Điệp cười hỏi:
- Anh đang giãi bày lòng mình hay sao?

- Xưa nay tôi chưa từng đối với ai như thế. Nhưng hôm nay đối với cô là một ngoại lệ....
Mạnh Tinh Hồn đã nói thật. Y từng tiếp xúc với không ít mỹ nhân, nhất là hạng gái làng chơi. Tất cả những người y từng chung đụng chưa bao giờ để lại chút tình cảm nào trong lòng y. Đây là lần đầu tiên Mạnh Tinh Hồn thấy tim mình rung động, có lẽ từ lần đầu tiên gặp nữ nhân đặc biệt này.
Tiểu Điệp cười hỏi:
- Vì sao thế?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm hồi lâu rồi chợt thở dài:
- Tôi cũng không biết nữa....
Tiểu Điệp không nói gì.
Nàng cũng cảm thấy lòng mình chợt nao nao, muốn giãi bày lòng mình trước con người hầu như chưa quen này. Nhưng tại sao lại như thế thì nàng không sao cắt nghĩa được.
Hồi lâu nàng mới cười nói:
- Hình như anh nói nhiều nhưng uống ít.
- Vì tôi đang chờ cô.
- Chờ tôi?
- Phải. Tôi đã uống nhiều hơn cô hai chén.
- Chẳng lẽ anh muốn tôi phải uống cho bằng anh?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Đúng thế!
- Anh muốn chuốc tôi say ư?
Mạnh Tinh Hồn thẳng thắn xác nhận:
- Quả thật tôi đang có ý đó.
- Vậy thì tôi xin nói trước làm tôi say chẳng phải việc dễ dàng đâu!
- Việc gì không dễ mới có hứng thú. Càng khó càng thú vị!
Hai người trầm mặc theo những ý nghĩ riêng của mình.
Ngôi nhà tranh tuy thiếu tiện nghi, bề bộn nhưng rất yên tĩnh.
Đã lâu Mạnh Tinh Hồn không đưa người về nhà mình nữa, ngay cả y cũng ít ở đây nên có mùi ẩm mốc.
Nhưng có lẽ không ai để ý đến điều này.
Không biết đang canh hai hay đã hết canh ba? Nhưng chắc đã khuya lắm.
Mạnh Tinh Hồn uống thêm chén nữa lại nói:
- Tôi chợt nhận thấy đối với cô tôi có thể nói tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng uống được rất nhiều.
Tiểu Điệp hỏi:
- Thông thường đối với bằng hữu, người ta mới nói thế chứ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Phải!

- Nhưng có lẽ chúng ta chưa phải là bằng hữu.
- Có lẽ thế.
- Không phải có lẽ, mà đó là điều chắc chắn. Vì tôi chưa biết gì về anh, cũng như anh còn chưa biết tí gì về tôi cả.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Không. Tôi biết rằng cô có một hài tử, nhưng nó lại không có phụ thân.
Tiểu Điệp đỏ mặt hỏi:
- Do đâu mà anh biết được:
Mạnh Tinh Hồn thật thà đáp:
- Sau lần gặp trước, không hiểu sao hồn tôi như bị cô lấy mất. Tôi đã ngầm điều tra về cô.
- Anh đã đến nhà tôi?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Phải, tôi đã gặp nhi tử của cô. Nó thật kháu khỉnh và đáng yêu....
Trái tim Tiểu Điệp chợt đập rộn lên. Không ít người theo đuổi và tán tỉnh nàng, nhưng chưa ai nói với nàng bằng những lời lẽ như thế.
Thông thường sau khi nam nhân biết nữ nhân đã có nhi tử thì họ không theo đuổi nữa, thế mà người này....
Một lúc, nàng lại hỏi:
- Anh biết thêm gì về tôi nữa?
- Tôi biết cô tên là Tiểu Điệp.
- Thế mà tôi chẳng biết tí gì về anh cả.
- Tôi họ Mạnh....
Tiểu Điệp vội ngắt lời:
- Tôi hoàn toàn không muốn biết tên anh. Bởi vì chúng ta không có mối quan hệ nào. Trước đây không có, cả sau này cũng sẽ không có.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy tim mình nhói lên, vội hỏi:
- Vì sao chứ?
Tiểu Điệp bình thản đáp:
- Vì tôi không thích!
- Chắc cô bất bình về sự tò mò của tôi, và có thể nói là mạo muội nữa?
Tiểu Điệp không đáp. Đứng lên hướng ra phía cửa.
Mạnh Tinh Hồn vội đứng lên hỏi:
- Cô muốn đi rồi sao?
- Lẽ ra tôi phải đi từ lâu rồi.
- Để tôi tiễn cô một quãng.
Tiểu Điệp lắc đầu nguầy nguậy:
- Không! Không cần! Tôi cũng có chân kia mà....
- Sau này....
Tiểu Điệp vội lắc đầu:

- Không có sau này gì cả. Giữa chúng ta không có sau này. Coi như chưa hề quen biết!
Mạnh Tinh Hồn đứng lặng, không hiểu sao nữ nhân này chợt thay đổi đột ngột như vậy, đang vui vẻ chuyện trò bỗng trở thành kẻ vô tình, lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế.
Quả là không ai có thể giải thích được nỗi lòng của một nữ nhân.
Mạnh Tinh Hồn chợt cảm thấy lòng mình như có một mũi tên đâm vào.
Y không biết nói gì, chỉ đứng ngây ra như phỗng.
Xưa nay y không thích ép buộc người khác, nhất là đối với nữ nhân.
Không ngờ Tiểu Điệp mới đến cửa bỗng quay lại hỏi:
- Anh cứ để tôi bỏ đi như vậy sao?
Mạnh Tinh Hồn ngờ người hỏi:
- Tôi biết làm gì chứ?
Nàng cười nói thêm:
- Nếu là người khác, họ sẽ cố tìm mọi cách để giữ tôi ở lại.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Tôi là tôi, không phải người khác.
Tiểu Điệp nhìn thẳng vào đối phương nhận xét:
- Anh là người thú vị, rất thú vị....
Rồi nàng chợt quay lại bên bàn cầm chén rượu mình lên nhưng chén không còn giọt nào. Tuy vậy nàng vẫn nâng chén lên ghé vào môi.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Hình như cô có phần say rồi....
Tiểu Điệp uống ly rượu không bỗng cười khanh khách hỏi:
- Anh không thích tôi say rượu sao? Nam nhân thường thích nữ nhân say rượu, khi đó họ dễ dàng thực hiện ý định của mình....
Tới đó, mặt nàng đỏ ửng lên, buông tay để rơi chén rượu xuống đất vỡ tan và ngồi phịch xuống nền nhà, vừa khóc vừa gào to:
- Tôi không muốn về nhà! Không muốn về nữa!
Tiểu Điệp ở lại trong gian lều tranh của Mạnh Tinh Hồn.
Khi tỉnh lại, nàng thấy mình nằm trên chiếc giường vừa lạnh vừa cứng độc nhất trong phòng.
Y phục trên người nàng vẫn nguyên vẹn, cả giày cũng không bị cởi ra.
Thiếu niên họ Mạnh vẫn ngồi trên chiếc ghế, tay tỳ lên bàn như vẫn ngồi tư thế đó từ tối hôm qua.
Bên ngoài, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chênh chếch, chắc đã gần trưa.
Tiểu Điệp đưa mắt nhìn Mạnh Tinh Hồn, cất giọng buồn buồn hỏi:
- Tối qua tôi đã say rượu, đúng không?
Mạnh Tinh Hồn không trả lời, chỉ nói:
- Bất cứ ai đều có lúc say rượu.

Tiểu Điệp ngồi lên,đỏ mặt:
- Chưa lần nào uống rượu tôi nhanh say như vậy.
- Tôi biết tối hôm qua tâm tình cô không bình thường.
- Anh cho là thế sao.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Một người không bình thường mới ngồi bên bờ vực định tự tuyệt.
Tiểu Điệp cúi thấp đầu, một lúc mới hỏi:
- Sau khi say rượu, tôi đã nói những gì?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Cô nói sẽ không trở về nhà nữa.
- Còn gì nữa?
Mạnh Tinh Hồn không trả lời mà phản vấn:
- Cô cho rằng mình nói gì nào?
Tiểu Điệp đứng lên, sửa lại mái tóc, cười nói:
- Bây giờ thì tôi nên về rồi!
- Tôi biết.
Tiểu Điệp chợt ngẩng lên hỏi:
- Vì sao anh cứ nhìn tôi trân trân thế?
Mạnh Tinh Hồn trả lời nhẹ như hơi thở:
- Vì tôi sợ....
Tiểu Điệp mở to đôi mắt kiều diễm:
- Sợ ư? Sợ gì chứ?
- Sợ sau này tôi không còn được thấy cô nữa.
Nàng chợt thấy tim mình run rẩy, vội cúi xuống nhưng lại ngẩng lên ngay, nhận ra ánh mắt đau khổ của thiếu niên.
Chàng chỉ mới hăm hai, hăm ba tuổi, nhưng xem ra đã rất dày dặn.
Nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên chưa vợ, chẳng lẽ đã phải lòng một thiếu phụ đã có con, mặc dù nàng cũng chỉ có hăm mươi, hăm một tuổi?
Mạnh Tinh Hồn chậm rãi nói tiếp:
- Tôi hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại cô.
Tiểu Điệp vội kêu lên:
- Không được!
Chợt nàng nhận thấy giọng nói mình quá xẵng, liền hơi dịu lại:
- Nếu anh đến tìm tôi, nhất định anh sẽ hối hận!
Mạnh Tinh Hồn vội hỏi:
- Hối hận ư? Hối hận gì chứ?
- Anh đến tìm tôi, việc đó chẳng mang đến điều gì tốt đẹp cho anh cả. Tôi là một người không có ích gì cho ai....
- Đó là việc của tôi, tôi chỉ hỏi....
Mạnh Tinh Hồn dừng lại một chút rồi nói rành rọt từng chữ:

- Tôi chỉ hỏi cô có muốn tôi đến tìm cô không?
Tiểu Điệp lắc đầu:
- Không, anh tuyệt đối không thể đến tìm tôi được!
Rồi nàng chợt cúi đầu, hạ giọng:
- Nhưng có lẽ sau này có lúc tôi sẽ đến tìm anh.
Xong câu nói, nàng đi ra khỏi cửa.
Mạnh Tinh Hồn vẫn ngồi nguyên trên ghế, buồn bã đưa mắt nhìn theo.
Nỗi lòng y lúc đó rất khó tả, vừa chua chát, vừa đau khổ, thất vọng, có cả nỗi êm dịu.
Mạnh Tinh Hồn có cảm giác rằng trong lòng Tiểu Điệp có nỗi bí ẩn nào đó nhưng không muốn thổ lộ với ai.
Câu cuối cùng của nàng:
"Sau này có lúc tôi sẽ đến tìm anh" đã khơi lên niềm hy vọng trong lòng y.
Bây giờ Mạnh Tinh Hồn không còn nghi ngờ gì nữa về tình yêu của mình đối với thiếu phụ trẻ tuổi đó.
Nhưng có thật nàng sẽ đến tìm mình không?
Lúc sau y buông tiếng thở dài rồi nằm phịch xuống giường, để nguyên quần áo mà ngủ.
Với sự xuất hiện của Tiểu Điệp, Mạnh Tinh Hồn như trở thành con người khác.
Y đang có chuyện quan trọng cần làm, nhưng bây giờ không muốn làm gì nữa, nhất là nghề giết mướn.
Có phải y thật sự đã theo vết Diệp Tường?
Mạnh Tinh Hồn không thể ngủ được ngay, nôn nao vì hương vị thiếu phụ còn lưu lại trên giường mình.
Trên gối còn hằn dấu vết đầu nàng đã đặt vào đó, thậm chí còn vương lại mấy sợi tóc.
Nàng đã đến rồi biến mất như cánh bướm.
Nàng có trở lại thật không?
Nếu nàng không đến, ta có thể quên nàng được không?
Còn nàng, nàng sẽ quên ta một cách dễ dàng.
Đột nhiên cánh cửa bị mở ra.
Tiếng động làm Mạnh Tinh Hồn ngẩng lên đưa mắt nhìn ra cửa và thấy nàng xuất hiện.
Y đứng bật dậy như bị điện giật.
Nàng đứng giữa phòng, mặt tươi rói như hoa, không còn chút dấu vết nào của cơn say tối qua, vô cùng kiều diễm, giống như một bông hoa đang độ nở tươi nhất.
Mạnh Tinh Hồn với nỗi lòng phơi phới tiến lại gần. Trong đời chưa bao giờ y hạnh phúc như vậy.

Nàng giấu vật gì sau lưng, cười hỏi:
- Anh đoán xem tôi mang gì tới nào?
Mạnh Tinh Hồn thẫn thờ lắc đầu. Chừng như không hiểu nàng vừa nói gì.
Tiểu Điệp vẫn giấu hai tay sau lưng, nhưng không cười nữa, tiếp lời:
- Tối qua tôi dùng của anh một bữa, vì thế hôm nay muốn trả lời món nợ đó. Như vậy là hợp lý, phải không?
Dứt lời đưa tay ra. Trong đó chỉ vỏn vẹn có hai chiếc thìa bằng gỗ.
Nàng lại cười hỏi:
- Anh có đói không?
Bấy giờ Mạnh Tinh Hồn mới sực tỉnh, vội cười đáp:
- Tôi cảm thấy đói đến không nỗi tưởng chừng lúc này mình có thể ăn hết cả một con trâu.
Tiểu Điệp dắt Mạnh Tinh Hồn đi vào rừng.
Hương rừng thơm ngát.
Hai người chạy luồn qua những thân cây lớn, vờn qua vờn lại như hai đứa trẻ, cuối cùng dừng lại nằm xoài trên một đám cỏ, thích thú hít vào hương cỏ thơm tho.
Hồi lâu, Tiểu Điệp mới thở dài nói:
- Đã rất lâu tôi không được nằm trên thảm cỏ thú vị thế này, còn anh?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Tôi thường đến nằm ở đây. Nhưng hôm nay lại thấy khác hẳn.
Tiểu Điệp nhổm lên:
- Hôm nay có gì khác?
- Hôm nay thảm cỏ như mềm mại hơn nhiều!
Tiểu Điệp nhoẻn miệng cười mê đắm:
- Thì ra anh cũng là người rất có tâm hồn, văn vẻ như thế....
Mạnh Tinh Hồn chỉ cười không đáp.
Tiểu Điệp lại hỏi:
- Có phải anh nghĩ rằng tôi sẽ không trở lại tìm anh nữa?
Mạnh Tinh Hồn thú nhận:
- Quả thực tôi có nghĩ như vậy.
- Và nhất là không nghĩ rằng tôi sẽ trở lại ngay.
- Phải!
- Anh có biết vì sao tôi trở lại nhanh như vậy không?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Không biết, chỉ biết rằng sau khi cô đi rồi, tâm hồn tôi hoàn toàn trống vắng.
Tiểu Điệp lặng thinh không nói, có phải nàng thầm thừa nhận đối phương có cùng cảm giác như mình?
Nỗi trống trải trong tâm hồn thật là đáng sợ. Và chỉ có những người cảm

thấy trống trải mới biết quý giá giây phút hạnh phúc khi gặp lại nhau.
Mạnh Tinh Hồn chậm rãi nói:
- Cũng có thể chúng ta chưa phải là bằng hữu. Nhưng không hiểu sao chỉ có bên cạnh nàng ta mới không cảm thấy lòng mình trống vắng.
Không những Mạnh Tinh Hồn ăn nói như một thư sinh mà cách xưng hô cũng đã thay đổi.
Tiểu Điệp tưởng chừng không nén được thốt lên:
"Cả thiếp cũng vậy!" , nhưng cuối cùng đã nén được lại.
Dù sao nàng cũng là nữ nhân. Đã là nữ nhân thì không thể nói toạc ra mọi tình cảm của mình.
Cuối cùng nàng ngồi dậy nói:
- Dù sao thì tôi cũng đã đến. Chúng ta hãy cùng chơi thật vui vẻ!
Mạnh Tinh Hồn không dấu nỗi vui mừng, vội đáp:
- Nhất định thế. Dù nàng muốn gì ta cũng chìu hết.
Tiểu Điệp nói một cách thần bí:
- Thế chúng ta đi đào kho báu, được không?
Mạnh Tinh Hồn trố mắt ngạc nhiên:
- Đào kho báu?
Tiểu Điệp cười gật đầu:
- Tôi biết trong rừng này có một kho báu.
Mạnh Tinh Hồn cũng cười phụ họa:
- Chẳng những trong rừng này có kho báu mà có cả thần tiên. Họ rất thích chúng ta biến thành lừa, nàng phải thật cẩn thận đừng để họ bắt gặp mới được.
Tiểu Điệp giẩu môi hỏi:
- Anh không tin tôi sao?
- Tin, và nàng cũng phải tin ta mới được.
Tiểu Điệp dậm chân phụng phịu:
- Được, anh đã không tin thì thôi. Nhưng đến khi tìm được để xem anh có chịu tin không?
Mạnh Tinh Hồn chỉ cười.
Tiểu Điệp chợt ghé tai xuống đất một lúc rồi nói:
- Tôi nghe thấy rồi!
- Nghe thấy gì?
- Âm thanh và mùi vị của kho báu.
- Vậy ư? Ởû đâu thế?
- Kho báu ở ngay bên dưới chỗ anh đang nằm đó!
Mạnh Tinh Hồn bất chợt đứng lên hỏi:
- Dưới này có kho báu thật ư?
Tiểu Điệp nghiêm giọng:

- Sao không thật? Bây giờ thì anh buộc phải tin.
Mạnh Tinh Hồn phá lên cười.
Giọng Tiểu Điệp tỏ ra giận dỗi:
- Nếu tôi đào lên có thì sao nào?
- Nếu nàng đào lên mà có thì hãy đi tìm thần tiên biến ta thành cơn lừa cũng được.
Tiểu Điệp gật đầu:
- Được! Nam tử hán nói ra là phải giữ lời đấy!
Nàng nói xong đi tìm một que gỗ cứng bắt đầu đào. Mạnh Tinh Hồn cũng giúp một tay. Chẳng bao lâu nghe khúc cây chạm phải vật gì cứng nghe "cạch" một tiếng.
Tiểu Điệp ngước nhìn Mạnh Tinh Hồn với vẻ đắc thắng:
- Xem ra lần này có kẻ biến thành lừa thật rồi!
Mạnh Tinh Hồn ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên phá lên cười ngặt nghẽo.
"Kho báu" đào lên chỉ là một bình rượu và một gói nhỏ được bọc kỹ, chắc là thức nhắm.
- Ta mắc lừa nàng rồi, rõ ràng những thứ này vừa được nàng chôn xuống!
Tiểu Điệp trả miếng:
- Bất kể ai chôn. Nhưng anh có thừa nhận đây là kho báu hay không?
- Đương nhiên thừa nhận. Chẳng những thế, ta thấy không có kho báu nào đáng giá hơn.
- Nay kho báu đã được tìm thấy. Thế còn chuyện lừa ngựa thì tính sao đây?
- Lừa ngồi ngay trước mặt nàng đây, chẳng lẽ nàng không trông thấy?
Tiểu Điệp cười ngặt nghẽo:
- Hình như còn lừa này chỉ có hai chân thôi....
- Lừa hai chân còn tốt hơn lừa bốn chân chứ sao?
- Tốt ở chỗ nào?
- Vì thứ lừa hai chân còn biết uống rượu!
Cả hai cùng cười đến chảy cả nước mắt.
Rượu được mở ra, thức ăn cũng được xếp ngay ngắn trên đám cỏ.
Trong gió thoang thoảng hương rừng, có cả mùi rượu đến là hấp dẫn.
Thức ăn gồm một con gà nướng và mấy chiếc bánh bao, tất cả đều còn nóng giòn.
Cả hai bắt đầu ăn uống, cứ ghé bình vào miệng mà uống, còn thức ăn thì dùng tay mà xé.
Không ai nói gì, chỉ nhìn nhau với ánh mắt chứa chan hạnh phúc.
Lúc này cái im lặng còn nhiều ý nghĩa hơn dùng thiên ngôn vạn ngữ.
Nhưng cuộc hội ngộ nào rồi cũng đến hồi kết thúc.
Trước khi chia tay, Mạnh Tinh Hồn chợt nói:

- Ta đã biết hoàn cảnh của nàng, đã trông thấy hài tử. Tuy không biết phụ thân nó là ai, nhưng nàng đã coi như không có hắn trên đời. Ta không suy nghĩ đến điều này nữa. Bởi vì trước đây ta cũng đã có nhiều nữ nhân khác, mặc dù không người nào để lại trong lòng ta chút vết dấu. Nếu nàng thật lòng vì ta thì hãy mang hài nhi của nàng đến, ta sẽ coi nó như con ruột của mình. Được không?
Tiểu Điệp cảm kích tình lang, cổ nghẹn lại không nói nên lời.
Mạnh Tinh Hồn quay trở lại ngôi lều của mình, lòng vui phơi phới.
Y tưởng tượng đến cảnh vài ngày nữa, trong ngôi nhà này sẽ ríu rít tiếng trẻ, ngọt ngào những lời yêu thương, biến thành một tổ ấm hạnh phúc.
Nhưng không hiểu sao, trong lòng y thỉnh thoảng lại trào lên một nỗi lo lắng.
Có thật hạnh phúc ngọt ngào kia sẽ đến với y không?
Mạnh Tinh Hồn không hề ngờ rằng vừa rồi có người theo dõi cuộc tình tự của họ với ánh mắt hằn học ghen tỵ.
Giả có thể giết thì đôi tình nhân đã là nạn nhân từ lâu!
Khi hai người chia tay, kẻ ngầm theo dõi nghiến răng nhủ thầm:
- Các ngươi sẽ phải hối hận! Dù ta không thể giết các ngươi, nhưng sẽ có ngày các ngươi phải hối hận. Dù có được sống, các ngươi sẽ chịu sự hành hạ còn đáng sợ hơn cái chết.
Tuy ánh mắt tàn độc nhưng người đó giữ được vẻ rất bình tĩnh, chứng tỏ người này nhất định sẽ thực hiện được lời nguyền của mình.
Khi Mạnh Tinh Hồn mở cửa phòng mình mới phát hiện được Cao lão đại ở trong đó.
Cao lão đại nhìn vẻ hốt hoảng của Mạnh Tinh Hồn, nhoẻn miệng cười hỏi:
- Ngươi không ngờ ta ở đây chứ gì? Chỉ cần nhìn vẻ hốt hoảng của ngươi là biết ngay.
Mạnh Tinh Hồn không đáp, chỉ gật đầu.
Cao lão đại sầm mặt, đáp:
- Trước đây dù ở cách mười trượng, ngươi cũng có thể phát hiện được trong nhà có người. Tại sao bây giờ thay đổi như vậy? Lý do gì khiến ngươi thay đổi?
Mạnh Tinh Hồn cúi đầu không đáp.
Im lặng có nghĩ là thừa nhận.
Giọng Cao lão đại tiếp tục vang lên lảnh lót:
- Loại chồn cáo chỉ trong mùa giao cấu mới sa vào cạm bẫy của người đi săn. Còn ngươi thì sao?
Mạnh Tinh Hồn phản kháng:
- Tôi không phải là loài chồn cáo. Tôi là người!
Cao lão đại phản vấn:
- Ngươi cũng có thời kỳ động cỡn lên chứ?

Mạnh Tinh Hồn cố nén giận:
- Ở đây không có cạm bẫy, và đại thư không phải là người đi săn.
- Nếu ta đúng là người đi săn thì sao chứ?
- Nếu vậy thì tôi đã chết.
Cao lão đại trừng mắt nhìn y, cuối cùng thị cười:
- Quả nhiên ngươi vẫn như trước, không đến nỗi làm ta thất vọng.
Rồi chợt cười hỏi:
- Ngươi có biết sau lưng người ta gọi ngươi bằng cái tên gì không?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu.
Cao lão đại tự trả lời:
- Người ta gọi ngươi là cái đinh, bất cứ ai va chạm vào ngươi đều lủng một lỗ. Ngay cả ta cũng thế.
Mạnh Tinh Hồn thản nhiên đáp:
- Ai gọi tôi là gì cũng không quan trọng.
Cao lão đại nhìn đối phương một lát rồi nói:
- Ta đến xem ngươi sống thế nào, và chuẩn bị tiến hành công việc tới đâu. Nên nhớ rằng từ nhỏ, chẳng ngày nào ngươi không đến gặp ta. Thế mà nay đã gần hai tháng....
Cao lão đại không nói hết câu, nhưng Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng đối phương muốn cảnh cáo mình rằng thời hạn giết Lão Bá chỉ còn mười mấy ngày nữa. Đến lúc này y mới sực nhớ:
- Đại thư chẳng cần phải đến đây. Việc cần làm, tôi nhất định sẽ làm, không quên đâu.
Cao lão đại chợt xuống giọng:
- Diệp Tường đã đến gặp ta nói về chuyện ngươi đã gặp Hàn Đường thế nào. Bởi thế ta không thể không tới gặp ngươi, chúc mừng ngươi đã thoát khỏi một hiểm họa.
Mạnh Tinh Hồn lãnh đạm trả lời:
- Cám ơn....
Cao lão đại không lưu tâm, cười nói:
- Không phải ta đến để giục ngươi đâu. Chỉ cho ngươi biết hiện tại đang có cơ hội tốt.
Mạnh Tinh Hồn hỏi ngay:
- Cơ hội nào vậy?
- Hiện Tôn Ngọc Bá đang bí mật chiêu binh mãi mã, chuẩn bị dốc toàn lực trong một cuộc chiến sinh tử cuối cùng với Vạn Bằng Vương. Một người như ngươi đến đầu quân, nhất định sẽ được trọng dụng.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày nói:
- Nhưng trước sau gì ông ta cũng sẽ truy xét được lai lịch của tôi....
Cao lão đại gật đầu:

- Đương nhiên.
- Nếu lão điều tra được lai lịch, đại thư cho rằng lão sẽ xử trí thế nào?
Cao lão đại trả lời dứt khoát:
- Ngươi là người không có lai lịch. Trong giang hồ trừ chúng ta, không ai biết lai lịch của ngươi.
Cái đó không sai. Hiện tại, ngoài Cao lão đại và Diệp Tường, không ai biết lai lịch của Mạnh Tinh Hồn.
Có thể nói y là người không có lai lịch.
Người không có lai lịch thường không được ai tin cậy. Bởi vì con người ta không thể từ trên trời rơi xuống.
Cao lão đại thăm dò:
- Giả sử Tôn Ngọc Bá dò ra được lai lịch của ngươi, nhất định sẽ không để ngươi sống.
Điều đó thì không có gì phải nghi ngờ.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Đại thư muốn tôi giết hắn hay muốn hắn giết tôi?
Cao lão đại cười to:
- Ngươi yên tâm đi! Ngươi sẽ là người có lai lịch rõ ràng, hơn nữa rất đáng tin cậy.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày:
- Lai lịch thế nào?
Cao lão đại đáp:
- Từ bây giờ ngươi sẽ mang họ Tần, tên là Tần Trung Đình là người của Tần gia ở Lỗ Đông. Thủ hạ của Tần Nhị Gia có một số tên từ lâu dùng thương thuyền ra hải ngoại buôn bán, trong đó có một người cháu họ của hắn là Tần Trung Đình. Bởi ra đi từ nhỏ nên ở Trung Nguyên rất ít người biết ngươi.
Thị lại cười nói tiếp:
- Nhị gia Tần Hộ Hoa chẳng những nợ ta một món nợ ân tình mà rất muốn có quan hệ tốt với ta. Cho dù bây giờ có bắt hắn nhận ngươi làm cháu, hắn cũng không phủ nhận.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Đã là đệ tử của Tần gia, vì sao phải đầu nhập về với Tôn Ngọc Bá?
Cao lão đại đáp:
- Vì ngươi muốn xuất đầu. Cuộc chiến của Lão Bá và Vạn Bằng Vương đã làm chấn động toàn võ lâm. Những thanh niên có chí khí muốn giương danh lập vị đều coi đây là cơ hội tốt cho mình tiến thân.
Mạnh Tinh Hồn nhìn Cao lão đại với sự thán phục, mặc dù thị là nữ nhân, tuổi còn trẻ nhưng đã đề ra kế hoạch gì đều rất cẩn thận và chu mật, chưa từng thất bại. Trí tuệ của thị có thể hơn cả mười tên lão luyện giang hồ.
Cao lão đại cũng đang nhìn Mạnh Tinh Hồn ánh mắt trầm tĩnh.

Mạnh Tinh Hồn khi tiếp xúc với ánh mắt đó, trong lòng có phần chột dạ, thầm nghĩ rằng một nữ nhân lạnh lùng và sắc sảo ngồi trước mặt mình đây có thật là kẻ giàu lòng cưu mang đã cứu huynh đệ chúng từ dưới đáy tận cùng của sự đói khổ và cưu mang chúng suốt mười mấy năm qua hay không? Và chính lúc đó thị cũng chỉ là một nữ hài tử mới mười hai mười ba tuổi, không thân thích, không chỗ nương tựa trong thời buổi chiến tranh đói kém, người chết đói đầy đường đừng nói đám trẻ con mà cả người lớn sống được cũng đã là một kỳ tích?
Con người đã từng sẵn lòng hy sinh tất cả, kể cả trinh bạch của một thiếu nữ, để nuôi bốn đứa trẻ xa lạ, nay đã biến thành một nữ nhân lạnh lùng và đáng sợ đến thế sao?
Mạnh Tinh Hồn trước đây từng nhiều lần đặt câu hỏi rằng với tính cách như Cao lão đại, tại sao lúc đó lại đưa tay cứu giúp chúng? Nhất định có mục đích chứ? Hay là chỉ xuất phát từ lòng thương và tình đồng cảnh? Hay từ lúc đó đã có tính toán sẽ lợi dụng những đứa trẻ tội nghiệp này?
Như vậy tình thương và sự quan tâm của Cao lão đại xuất phát từ kế hoạch đã sắp sẵn từ trước?
Đã đôi lần Mạnh Tinh Hồn hoài nghi như thế, nhưng chưa lần nào dám nghĩ quá nhiều.
Bởi vì y không phải là kẻ vong ơn bội nghĩa.
Chợt thấy Cao lão đại lấy ra hai cuốn vở ngoài bọc bìa thiếp vàng trông rất đẹp, chìa ra một quyển nói:
- Đây là gia phả họ Tần, Tần gia ở Lỗ Đông là một đại tộc, người rất đông. Tốt nhất là ngươi phải nhớ cho hết. Đặc biệt một người có tên Tần Hùng là phụ thân Tần Trung Đình. Tần Hùng chết khi Tần Trung Đình mới mười tuổi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Vì sao mà chết?
- Bị bệnh!
- Bệnh gì vậy?
Cao lão đại lắc đầu:
- Người ta bảo rằng Tần Hùng mắc một chứng bệnh chẳng hay ho gì lắm nên không muốn để ngoại nhân biết. Ngươi có thể từ chối trả lời nếu có người muốn hỏi.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:
- Còn cuốn kia là gì?
- Đây là cuốn nhật ký của Tần Trung Đình, người mà ngươi phải nhập vai. Trong này ghi lại những sinh hoạt của hắn ở trên thương thuyền, quen biết những người nào và những địa phương đã từng đi qua. Cuốn nhật ký rất quan trọng, vì thế ngươi nên đọc thật kỹ.

Mạnh Tinh Hồn tần ngần nói:
- Như vậy những người quen của hắn không ít....
Cao lão đại ngắt lời:
- Ngươi yên tâm đi, tất cả đều đang ở hải ngoại buôn bán, trong vòng hai ba năm quyết không thể trở về Trung Nguyên đâu. Đừng sợ họ bóc trần diện mạo của ngươi.
- Tôi chỉ lo một điều....
- Có phải ngươi sợ rằng Lão Bá sẽ tìm thấy chính Tần Trung Đình thật?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Chính thế!
Cao lão đại cười nói:
- Đừng lo, sẽ không ai tìm được Tần Trung Đình nữa.
Mạnh Tinh Hồn buột miệng:
- Sao vậy?
Nhưng vừa thốt ra, y chợt đỏ mặt vì hiểu rằng câu hỏi của mình là thừa. Cao lão đại đã muốn một người mất tích thì đó chẳng phải là chuyện khó khăn.
Cao lão đại cũng hiểu ý đối phương, lại hỏi:
- Ngươi còn vấn đề gì nữa không?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Không.
- Vậy ta hỏi ngươi, ngươi định đi hay không?
Mạnh Tinh Hồn không đáp, quay người nhìn ra cửa sổ.
Trong gió đã mang hơi hướng của mùa xuân. Bóng non xa hiện ra xanh biếc.
Mạnh Tinh Hồn chậm rãi nói:
- Nếu không có đại thư tôi không thể sống tới bây giờ. Đại thư cũng biết rằng bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng vì đại thư mà chết.
Ánh mắt Cao lão đại bỗng dịu hẳn lại, giọng nói cũng trở nên dịu dàng:
- Nhưng ta không hy vọng ngươi vì ta mà chết, ngược lại hãy vì ta mà sống.
- Tôi không cha không mẹ, cũng không còn ai thân thích, thậm chí cả bằng hữu cũng không. Tôi có thể vì đại thư mà sống hoặc chết. Nhưng bây giờ....
Cao lão đại ngắt lời:
- Bây giờ thì sao?
Mạnh Tinh Hồn đưa tay mân mê chấn song cửa sổ, chậm rãi nói:
- Bây giờ tôi muốn vì bản thân mình mà sống một thời gian.
Nét dịu dàng trong ánh mắt Cao lão đại đột nhiên biến mất, giọng nói cũng trở nên lạnh băng:
- Có phải ngươi định lìa bỏ ta?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi thật không có ý đó, chỉ là....

Cao lão đại phũ phàng ngắt lời:
- Ý ngươi thế nào ta đã quá rõ.
Rồi chợt mỉm cười mỉa mai hỏi:
- Có phải ngươi đã có ý trung nhân?
Mạnh Tinh Hồn không đáp. Như vậy nghĩa là thừa nhận.
Cao lão đại tiếp:
- Ngươi đừng giấu ta. Việc đó chẳng phải hỷ sự hay sao? Ta mừng cho ngươi. Chỉ là.... nha đầu đó có đáng để ngươi hành động như thế không?
Mạnh Tinh Hồn khẽ nói:
- Cô ấy rất tốt....
Cao lão đại cười to:
- Tuyệt lắm! Ta thật muốn gặp nha đầu đó xem thế nào. Người đã khiến ngươi nặng tình đến khuynh đảo như thế tất phải đặc biệt xuất sắc!
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Đại thư không phản đối ư?
- Tại sao ta phản đối chứ? Quả thật ngươi cũng nên thành gia lập thất rồi. Chỉ cần ngươi thật sự yêu người đó, nhất định ta sẽ chúc mừng.
Mạnh Tinh Hồn quay lại, ánh mắt lộ vẻ cảm động, đến nỗi cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.
Cao lão đại quay mặt đi, nói khẽ:
- Các ngươi định đi đâu?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc mới trả lời:
- Trước mắt còn chưa biết, nhưng chúng tôi muốn đến một nơi nào thật yên tĩnh.
- Các ngươi định lúc nào thì lên đường?
Mạnh Tinh Hồn nhìn hai cuốn vở trên tay mân mê nói:
- Chỉ sau khi giải quyết xong việc này thì mới quyết định được, có thể đi ngay.
Cao lão đại quay lại nhìn y, ánh mắt trở nên vô cùng dịu dàng thân thiết:
- Lần này nhiệm vụ hết sức nguy hiểm, và thời hạn không còn nhiều. Dù ngươi thoái thác, ta cũng không trách ngươi đâu!
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Không, tôi sẽ làm! Tôi đã nhận lời với đại thư.
Cao lão đại cố vặn:
- Có vẻ ngươi không được tin chắc sẽ hoàn thành nó?
Mạnh Tinh Hồn gượng cười đáp:
- Đại thư không cần lo cho tôi. Người đáng phải để ý phải là Tôn Ngọc Bá. Xưa nay bao giờ y cũng tự tin. Dù nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm thế nào y cũng tự tin sẽ hoàn thành.
Và lần này niềm tin ấy lại càng sâu sắc hơn. Có lẽ đó là kết quả của tình yêu.

Tình yêu thường làm cho người ta kiên cường, can đảm và tự tin hơn.
Khi mang trong mình tình yêu, người ta có thể làm được bất cứ việc gì.
Chỉ tiếc một điều rằng tình yêu chỉ có thể cải biến được bản thân mình mà không làm người khác thay đổi được.
Cao lão đại bỏ đi, mang theo một nụ cười trên môi.
Cách đó khá xa có một chiếc xe ngựa rất mỹ lệ chờ sẵn.
Vẫn nụ cười đó, thị ngồi vào xe.
Phu xe đã chờ quá lâu, không giấu được vẻ sốt ruột nhưng thấy nụ cười đó, tinh thần chợt phấn chấn hẳn lên.
Hắn nghĩ thầm:
- Chủ nhân hôm nay có tin tức gì rất vui, nhất định một cuộc làm ăn thuận lợi.
Chưa bao giờ hắn thấy nữ chủ nhân có nụ cười đáng yêu đến thế. Bất luận người nào trông thấy nụ cười đó, tâm hồn tất cũng ấm áp lên.
Lúc về tới Khoái Hoạt Lâm đã sang canh hai. Nhưng ở nơi xa hoa hưởng thụ này, thời gian đó không thể coi là muộn.
Cũng với nụ cười tươi tắn đó, Cao lão đại ghé vào phòng ăn uống vài chén rượu cũng với mấy vị khách quan.
Có người hỏi:
- Lão chủ nhân xem ra hôm nay rất vui, nhất định có tin gì tốt lành....
Mãi tới gần nửa đêm, thị mới quay về phòng riêng. Cả cô hầu gái cũng cảm thấy hôm nay chủ nhân đặc biệt cao hứng, cả chậu nước rửa chân tay hơi nguội cũng không lưu tâm.
Sau khi cho cô hầu về nghỉ. Cao lão đại đóng chặt cửa phòng lại rồi sầm sập quay trở vào cầm lấy tất cả những thứ đồ vật gì trong tay liệng xuống sàn vỡ vụn.
Giả lúc đó có người nào chứng kiến cơn giận lôi đình cũng phải sợ hãi lùi đi.
Mạnh Tinh Hồn đứng ngay ở cửa lều nên Tiểu Điệp vừa đi tới cửa rừng, y đã nhận ra ngay.
" Quả nhiên nàng đã đến, mang theo cả hài tử nữa" Trong đời Mạnh Tinh Hồn chưa bao giờ cảm thấy mình sung sướng và hạnh phúc như vậy.
Y chợt lo lắng vừa rồi là hoang đường.
Đứa bé đã ngủ.
Tiểu Điệp nhẹ tay đặt hài tử lên giường, âu yếm nhìn nó rồi quay sang Mạnh Tinh Hồn, ánh mắt chứa chan hạnh phúc, dịu dàng và yêu thương.
Mạnh Tinh Hồn giang tay ra chờ đợi.
Tiểu Điệp lao ngay vào vòng tay đó, thổn thức nói:
- Bây giờ thiếp đã là của chàng! Chàng muốn bất cứ gì ở thiếp cũng có thể!
Mạnh Tinh Hồn vuốt ve suối tóc và chiếc cổ trắng ngần của nàng, cười hỏi:
- Ta có thể làm bất cứ điều gì ư?

Tiểu Điệp âu yếm ngước lên:
- Chả lẽ thiếp còn sợ chàng ăn thịt mình nữa sao?
- Chính ta đang muốn ăn nàng, từng miếng từng miếng vào bụng cho đến hết.
Rồi cúi xuống khẽ cắn tai thiếu phụ.
Tiểu Điệp tránh đi, hỏi:
- Hài tử.... khéo làm ồn khiến nó tỉnh dậy đấy!
Qủa nhiên đứa bé đã ngồi nhổm lên thật, giương to đôi mắt đen láy nhìn hai người.
Tiểu Điệp vội đẩy Mạnh Tinh Hồn ra, sửa lại mái tóc. Mặt dù trước mặt con, nàng cũng đỏ bừng mặt.
Hài tử chợt vỗ tay nói:
- Mẹ thơm chú ây, chắc chú ấy phải rất ngoan đấy.
Tiểu Điệp cười gượng hỏi:
- Bảo Bảo, con có biết chú ấy là ai không?
Hài tử đáp:
- Biết! Đã hai lần Bảo Bảo gặp chú ấy gần ngôi nhà trọ trong làng. Chú ấy đều cho Bảo Bảo kẹo....
Giọng Tiểu Điệp trách móc nhưng nghe rất tha thiết:
- Thì ra hai người đã cấu kết với nhau.
Hài tử tròn xoe mắt hỏi:
- Mẹ, cấu kết là gì?
Mạnh Tinh Hồn cười nói lảng đi:
- Cấu kết nghĩa là chúng ta thân nhau đó. Bảo Bảo có thích chú không nào?
- Rất thích. Thúc thúc thương Bảo Bảo lắm!
Tiểu Điệp thấy mắt mình đẫm lệ, vội quay đi lén ngăn những giọt nước mắt sung sướng tiếp tục trào ra.
Lát sau nàng quay lại đến bên giường nói:
- Bảo Bảo hãy ngủ tiếp đi. Từ nay ngôi nhà này là của chúng ta.
Hài tử phụng phịu:
- Không! Mẹ đưa Bảo Bảo về nhà kia!
Tiểu Điệp dịu dàng:
- Đó là nhà mà chúng ta thuê, nay trả lại cho chủ rồi. Nhà này mới là nhà của chúng ta.
Hài tử nhìn quanh nói:
- Không! Bảo Bảo không thích ở đây. Nhà mình sạch sẽ hơn, và ở trong làng nhưng ở đây chẳng có ai để hàng ngày để chơi với con cả.
Tiểu Điệp ngước nhìn Mạnh Tinh Hồn rồi lại cúi xuống dỗ dành:
- Bảo Bảo cứ ngủ một giấc. Thúc thúc sẽ mang chúng ta tới nơi vui hơn và thoải mải hơn.

- Thật không? Thúc thúc sẽ không lừa chúng ta chứ?
Mạnh Tinh Hồn cười âu yếm:
- Sao thúc thúc lại lừa chứ? Bảo Bảo cứ yên tâm mà ngủ đi.
Hài tử gật đầu:
- Thế thì tốt. Bảo Bảo sẽ ngủ, và mẹ còn thơm thúc thúc nữa.
Nó kéo tay Tiểu Điệp, nhắm mắt lại, trên môi nở một nụ cười ngọt ngào, lẩm bẩm:
- Thúc thúc đưa Bảo Bảo tới nơi vui và thoải mái. Nơi đó có hoa thơm, Bảo Bảo sẽ được ngủ trên giường mềm mại và ấm áp....
Chưa hết câu nó đã ngủ thiếp đi.
Hiển nhiên nó đang mơ đến một nơi tươi đẹp và sung sướng, khác với cuộc sống lẩn tránh và cơ cực trước đây.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy lòng mình đau thắt. Y quả thật muốn cuộc sống sau này của họ sẽ đầy đủ và yên vui, trước hết là một ngôi nhà đàng hoàng hơn.
Nhưng y chợt thấy rằng mình không thể làm được.
Chỉ riêng tình yêu thôi thì không phải đã có thể thay đổi tất cả. Ít nhất cũng chưa biến một căn nhà tồi tàn trở nên khang trang đầy đủ tiện nghi, càng không thể biến hoa cỏ thành thức ăn nuôi sống đứa trẻ.
Ngôi lều này đã là toàn bộ tài sản của y.
Nghĩ tới đó, đột nhiên lòng bàn tay của y toát ra mồ hôi lấm tấm.
Tiểu Điệp ngưng thần nhìn y, hiển nhiên đã đón được tâm sự của chàng.
Nàng dịu giọng nói:
- Chàng đừng lo lắng. Chỉ cần chúng ta ở được bên nhau, cho dù cuộc sống có khó khăn một chút cũng không sao cả!
Một thiếu phụ với con nhỏ trong tay, đã một mình nuôi nó khôn lớn, nhất định nàng phải chịu nhiều vất vả thiếu thốn.
Bởi vì nàng đã quyết tâm vứt bỏ quá khứ để làm lại cuộc đời khác trước.
Mạnh Tinh Hồn vuốt ve mái tóc nàng nói:
- Cho dù thế nào, chúng ta cũng không thể để hài tử phải thiếu thốn khổ cực.
Y đã hạ quyết tâm phải hoàn thành nhiệm vụ mà Cao lão đại giao cho.
Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, nhất định Cao lão đại sẽ trao cho y một món tiền thưởng hậu hĩnh.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Nàng có thể ở đây chờ ta chừng mười ngày không?
Tiểu Điệp kêu lên:
- Đợi chàng mười ngày ư? Vì sao lại phải thế?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ta có việc cần làm. Sau khi hoàn thành, hài tử sẽ có một cuộc sống khá hơn.

- Nhưng chàng phải xa thiếp mười ngày.... đến mười ngày chứ đâu có ít?
Mạnh Tinh Hồn an ủi:
- Mười ngày chưa phải là dài. Cũng có thể ta sẽ trở lại sớm hơn.
Tiểu Điệp cúi đầu nói:
- Trước đây đối với thiếp mười ngày cũng không phải thời gian quá dài. Thậm chí cả một năm cũng thế. Nhưng bây giờ.... bây giờ thì khác hẳn, chỉ vì....
Bất chợt nàng ôm chặt tình lang, thổn thức nói:
- Bởi vì thiếp lúc nào cũng nhớ chàng. Lúc nào cũng lo cho chàng. Nếu không có chàng ở bên cạnh, chỉ sợ một ngày thiếp cũng không chịu nổi.
Mạnh Tinh Hồn dịu dàng nói:
- Nàng sẽ chịu được! Chỉ cần nghĩ đến sau này chúng ta có chuỗi thời gian ở bên nhau, mười này đó sẽ nhanh chóng qua đi.
Tiểu Điệp đưa tay chấm mắt hỏi:
- Chàng có thể cho thiếp biết chàng đi đâu không?
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng một lúc rồi gượng cười đáp:
- Sau này ta nhất định sẽ nói cho nàng biết. Nhưng bây giờ tốt nhất là nàng đừng nên biết là hơn.
- Vì sao thế? Có phải chàng sợ thiếp lo lắng không? Chắc rằng việc chàng sắp làm sẽ rất nguy hiểm?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Nàng chớ nên lo lắng. Chỉ cần nghĩ đến nàng, dù nguy hiểm thế nào ta cũng ứng phó được.
Tiểu Điệp ấp úng:
- Chàng.... chàng nhất định sẽ trở về chứ?
- Đương nhiên, bất luận thế nào, ta nhất định sẽ trở về.
Y vẫn cười, hôn lên mặt nàng, nói thêm:
- Dù có bị chặt đứt cả hai chân, ta vẫn bò về đây với nàng.
Tiểu Điệp nhìn y, toàn thân bỗng run rẩy, nước mắt trào ra giàn giụa. Nhưng không hiểu sao, lòng nàng trở nên bấn loạn, như thể dự cảm nỗi bất hạnh nào đó đang đến gần.
Câu nói cuối cùng đã khiến nàng vô cùng lo lắng. Nàng như tưởng tượng chính Mạnh Tinh Hồn hai chân bị chém cụt đang bò một cách tuyệt vọng. Nàng muốn bấp chấp tất cả để giữ chàng bên mình, nhưng không thể làm được, vì hiểu rằng việc của nam nhân, nữ nhân tốt nhất đừng can dự vào. Một nữ nhân nếu thường muốn can dự vào công việc của nam nhân thì trước sau gì cũng sẽ hối hận.
Đến khi nam nhân không chịu đựng được thì có hối hận cũng đã muộn. Bởi thế nàng không dám lưu giữ Mạnh Tinh Hồn lại, mặc dù dự cảm công việc chàng sắp làm sẽ rất nguy hiểm.

Nàng không biết rằng viêc tình lang sắp làm sẽ khiến hai người hối hận suốt đời.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 13
Vào tận hang hùm

Cao lão đại nhìn mảnh vỡ tung tóe khắp phòng, bàn tay vẫn còn run lên vì tức giận.
Chỉ cần muốn làm việc gì, Cao Ký Bình sẽ không từ thủ đoạn nào, quyết làm cho bằng được.
Vật gì có trong tay, thị nắm rất chắc vì không muốn nó mất đi, càng không muốn để người khác đoạt mất.
Nếu vật đó chưa mất hết giá trị Cao lão đại quyết không chịu buông tha nó.
Thị từng bỏ đi rất nhiều đồ vật đã mất giá trị, cũng phế bỏ nhiều người trở thành vô dụng với mình, trong lòng không một chút băn khoăn.
Thế nhưng bây giờ, Mạnh Tinh Hồn kẻ được thị cưu mang từ nhỏ cho đến lúc trưởng thành, chỉ vì một nữ nhân khác mà rời bỏ mình, việc đó thị chịu sao thấu?
Cơn giận như làm toàn thân Cao Ký Bình bốc lửa.
Thị cần trút giận.
Cho dù đã đập vỡ rất nhiều đồ vật, cũng chưa thể gọi là đã trút hết giận dữ.
Thị là nữ nhân, một nữ nhân mới ba mươi lăm tuổi, đương nhiên phải trút giận lên một nam nhân nào đó mới gọi là phát tiết.
Cao Ký Bình rất tự biết bản thân mình.
Dù đã ba mươi lăm tuổi, nhưng da dẻ thị vẫn còn trắng mịn, mắt chưa có nếp nhăn, bộ ngực vẫn săn chắc, đầy quyến rũ, đôi chân thon dài như hai quản bút.
Thị biết cơ thể mình vẫn còn hấp dẫn không ít nam nhân, thậm chí trong đó có nhiều thiếu niên còn măng tơ.
Đặc biệt trong hạng trung niên hán tử, hễ có dịp nhìn thấy hé lộ bộ phận hấp dẫn nào thì chẳng khác gì chó đói thấy miếng mồi ngon, có lúc nhỏ cả nước miếng.
Thân thể của nữ nhân cũng như miếng mồi câu, chỉ cho phép nam nhân nhìn thấy mà không được ăn.

Vì nam nhân là thứ cá rất kỳ quặc, nếu đớp được mồi là lập tức chuồn đi.
Nhiều năm trước thị đã hiểu quá rõ nam nhân. Vì thế từ rất lâu, thị đã lợi dụng thân thể mình để chinh phục nam nhân.
Có lần thị tắm dưới ánh trăng, cơ thể phô ra trần trụi, mặc dù biết có những ánh mắt đang nhìn trộm, đó là những đệ đệ của mình, không chỉ Mạnh Tinh Hồn.
Thị không ngăn cản chúng, cũng không che bớt mình đi, trái lại trước mắt chúng làm như không hay biết.
Đó là lần đầu tiên thị phát hiện ra mình thích được nam nhân nhìn trộm.
Đêm đó thị còn phát hiện ra điều khác.
Như vậy những hài tử mà mình cưu mang đã trưởng thành.
Từ lúc đó, dưới mắt chúng, thị không chỉ là mẫu thân, bằng hữu mà là một nữ nhân.
Chỉ cần khéo lợi dụng điều này thì vĩnh viễn chẳng bao giờ chúng phản bội mình.
Thị nếm mùi thất bại lần đầu tiên chính là khi thấy Mạnh Tinh Hồn tình tự với Tiểu Điệp gần ngôi lều.
Lúc đó thị phải cố lắm mới kiềm chế nổi để khỏi giết chết cả hai người, băm vằm ra nhiều mảnh.
Một nữ nhân khi bị nam nhân từ chối và cự tuyệt sẽ tức giận đến thế nào, chắc nam nhân chẳng bao giờ hiểu được.
Thị cố khống chế mình vì nghĩ rằng còn chưa hết cơ hội.
Không bao giờ thị lại nghĩ rằng Mạnh Tinh Hồn có thể bỏ mình.
Cao Ký Bình mở tung cửa sổ.
Gió ùa vào, mang theo hơi lạnh, nhưng tình dục chẳng khác gì ngọn lửa, gió không dập tắt được mà còn làm nó cháy bùng lên.
Hồi lâu, thị mới đi ra khỏi phòng.
Thị biết rõ cần tìm Diệp Tường ở đâu. Lúc này chỉ hắn mới giúp được.
Trong gian phòng trọ tồi tàn, Diệp Tường cầm bình rượu, nhưng hình như đã uống hết, ngồi tỳ tay lên bàn, mắt mở thao láo.
Cao lão đại không gõ cửa, bước vào phòng.
Diệp Tường quay lại, đôi mắt đỏ ngầu như bị hút vào bộ ngực hở hang của Cao lão đại, nuốt nước bọt ừng ực.
Một người trong cơn say rất ít kiềm chế được dục vọng của mình.
Cao Ký Bình cười ngọt ngào:
- Ta chợt thấy cô đơn. Ngươi cũng thế?
Diệp Tường không đáp, đứng phắt lên bổ tới.
Cao lão đại không chống cự.
Chính Diệp Tường ngồi lên trước tiên. Hắn đã tỉnh hẳn, bắt đầu nghĩ lại tất cả mọi việc diễn ra một cách mạch lạc.

- Đại thư muốn gì ở tôi?
Cao lão đại vừa cài cúc áo, vừa cười đáp:
- Đương nhiên có việc cần.
Một nỗi khinh bỉ và chán chường chợt trào lên, Diệp Tường chua chát khóc:
- Xưa nay tôi vẫn đối với đại thư tôn trọng và cảm kích. Nhưng có một ngày, tôi chợt phát hiện ra đại thư không những chỉ là loại chó cái mà còn xem tất cả chúng tôi như loại chó cái. Đại thư nuôi chúng tôi chỉ vì cần chúng tôi đi cắn người. Nhất định lần này cũng thế!
Cao lão đại hằn học nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười nói:
- Dù có nói gì đi nữa thì ta biết rõ rằng ngươi vẫn thường nghĩ đến ta.
Diệp Tường bĩu môi:
- Đại thư nhầm rồi! Từ lâu tôi không còn nghĩ đến đại thư nữa, ngay cả vừa rồi, tôi cũng chỉ nghĩ đến người khác.
Cao lão đại đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cố nén giận hỏi:
- Ngươi nghĩ đến ai vậy?
- Đương nhiên là một nữ nhân.
- Nhưng rốt cuộc cô ta là ai?
Diệp Tường cười nhạt đáp:
- Cô ấy cao quý hơn ngươi, đẹp hơn và tốt hơn rất nhiều!
Cao lão đại biến sắc.
Diệp Tường tàn nhẫn nói tiếp:
- Tôi biết đại thư lúc này muốn giết cô ấy. Chỉ tiếc rằng chẳng bao giờ biết được cô ấy là ai.
Cao lão đại chợt cười to nói:
- Ngươi cho rằng ta không biết?
Diệp Tường nhíu mày:
- Đương nhiên!
Cao lão đại "hừ" một tiếng:
- Từ bao giờ ngươi đánh giá ta thấp như thế? Nhất cử nhất động của ngươi không qua được mắt ta đâu.
Không chờ Diệp Tường kịp phản ứng, thị lại tiếp:
- Ngươi có biết Tôn Ngọc Bá còn một nhi nữ không?
Diệp Tường biến ngay sắc mặt, nhưng cố trấn tĩnh hỏi:
- Tôn Như Liễu chứ gì? Nếu vậy đại thư đã lầm....
Cao Ký Bình ngắt lời:
- Ngươi đừng giả vờ nữa. Ai cũng biết Như Liễu không phải con đẻ Tôn Ngọc Bá, chỉ cưu mang nhi nữ của một bằng hữu đã chết vì mình, tuy cũng rất yêu thương và chiều chuộng. Cho dù ngươi có hỏi Tôn Ngọc Bá, lão cũng không thừa nhận có một nhi nữ. Bởi vì nữ nhi đó làm lão ta mất mặt, chưa kịp lấy chồng đã bị người ta tặng cho một bào thai....

Những thớ thịt trên mặt Diệp Tường giật giật, chứng tỏ hắn đang rất kích động.
Cao lão đại tiếp:
- Đáng tiếc rằng sau khi bụng cô ta phình lên, người ta vẫn không sao biết rằng tác giả của nó là ai, ngay cả Tôn Ngọc Bá cũng không biết!
Diệp Tường như mường tượng thấy thiếu nữ trong bộ y phục màu hồng hết sức xinh đẹp nhưng vẻ mặt tuyệt vọng đứng trong ánh tà dương bên bờ cao của con sông dốc đứng, trong tay mân mê một con bướm.
Đó là nữ thần của hắn, là người trong mộng của hắn, mặc dù hắn chưa từng tiếp chuyện, cũng chưa hề biết tên cô ta là gì.
Chỉ là người trong mộng, người được tôn thờ, nhưng vì thế, hắn cũng sẵn sàng phản kháng những ai dám phạm đến cô ta.
Giọng nói của Cao lão đại đều vang vào tai hắn:
- Tại sao ngươi không có phản ứng gì cả? Hiển nhiên ngươi biết ta đang nói về ai....
Diệp Tường bật ra:
- Về ai?
- Tôn Tiểu Điệp!
Diệp Tường chợt đứng phắt lên, mắt vằn tia máu, rít qua kẽ răng:
- Ngươi nói bậy, cô ta tuyệt không phải là hạng nữ nhân đó.
Cao lão đại cười nhạt:
- Ngươi có biết rõ cô ta không đã chứ?
Diệp Tường cứng lưỡi.
Quả thật hắn không biết gì về nàng, ngoài cái tên Tiểu Điệp mà có lần nàng đã tự gọi ra.
Cái tên đó in sâu vào tâm trí hắn cùng nét mặt kiều diễm như thiên tiên và dáng trinh bạch, thẫn thờ cầm trong tay con bướm, mắt buồn bã nhìn xuống dòng nước sâu thẳm.
Đó là điều bí mật lớn nhất trong lòng Diệp Tường, và hắn sẽ cất điều bí mật đó trong lòng cho đến chết.
Nhưng Diệp Tường đã có lần nghe Hàn Đường kể về điều này, chỉ không nói tên cô ta.
Chính Hàn Đường được Lão Bá cử đưa nhi nữ của mình đi và tìm cách tra hỏi người để lại cái thai trong bụng nhưng vô ích.
Cao lão đại cười nói tiếp:
- Tôn Ngọc Bá vốn giáo huấn nữ nhi mình rất nghiêm khắc, tuyệt đối không để nam nhân nào tiếp cận. Chỉ cần có người nào tơ tưởng đến thì sẽ biến mất khỏi mặt đất ngay. Nhưng khi phát hiện được cô ta mang thai thì hối hận cũng không kịp nữa. Vì để giữ thể diện, lão liền tống khứ cô ta đi. Hơn nữa còn tuyên bố rằng vĩnh viễn không bao giờ mình nhận cô ta là con nữa.

Diệp Tường bỗng run giọng:
- Ta không tin.... bất cứ lời nào của ngươi!
Cao lão đại cười nói:
- Ngươi phải tin! Vì có lần ta thấy ngươi thẫn thờ nhìn Tôn Tiểu Điệp tuyệt vọng đư ùng bên bờ sông, tay cầm con bướm. Điều này thì ngươi có thể không tin, ngay chính ta cũng không tin là một nữ nhân phóng đãng như thế cũng có người si mê....
Thị nháy mắt, tiếp ngay:
- Ngươi có biết người yêu nữ nhân đó là ai không?
Diệp Tường nghiến chặt răng không đáp.
Cao lão đại nói tiếp:
- Đương nhiên ngươi không thể đoán ra. Kẻ đem lòng si mê nữ nhân phóng đãng đó chính là Mạnh Tinh Hồn.
Diệp Tường bỗng thấy toàn thân lạnh toát.
Giọng Cao lão đại vẫn tiếp tục vang lên:
- Điều quái dị là hình như nữ nhân đó cũng yêu hắn. Hơn nữa cả hai đã ước định cùng nhau trốn khỏi đây tới nơi thật xa chung sống.
Diệp Tường không nén nổi gào lên:
- Ta không tin! Dù việc đó có thực đi nữa, ngươi cũng không thể biết được!
Cao lão đại cười nhạt, phản vấn:
- Vì sao ta không biết được chứ?
- Nếu ngươi biết thì sao còn bảo Mạnh Tinh Hồn đi giết Tôn Ngọc Bá?
Cao lão đại sầm mặt đáp:
- Đó là nhiệm vụ của hắn. Hắn không thể thoái thác. Hơn nữa Mạnh Tinh Hồn còn chưa biết Tiểu Điệp là nhi nữ của Tôn Ngọc Bá.
Trên môi thị chợt hiện lên nụ cười độc địa:
- Khi xong việc, nếu Mạnh Tinh Hồn biết sự thật này, nhất định tình hình sẽ hết sức thú vị.
Trong phòng lặng đi một lúc.
Cuối cùng Diệp Tường nói:
- Ngươi tự cho rằng mình rất hiểu nam nhân, tiếp xúc với họ nhiều, thế mà không hiểu gì về nam nhân cả.
Cao lão đại nhíu mày:
- Ta không hiểu ư?
Diệp Tường gật đầu:
- Đúng thế, ngươi không hiểu rằng cũng như nữ nhân, nam nhân cũng ghen tuông không kém, có khi còn hơn cả nữ nhân nữa.
Cao lão đại nhìn Diệp Tường, trong mắt lấp lánh nụ cười.
Cái đó thì thị quá hiểu.
Điều tàn khốc nhất xuất phát ở nam nhân thường do lòng ghen tuông mà ra.

Lúc đó họ mất hẳn lý trí, không hiểu mình đang làm gì, như đã thành thú dữ. Chính vì mục đích đó mà thị tới đây.
Nhưng thị cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Lần thấy ngươi ở bờ sông đã hoài nghi rằng ngươi có cảm tình với nữ nhân phóng đãng đó, không ngờ ngươi yêu thật?
Diệp Tường không đáp.
Cao lão đại nói tiếp:
- Nếu vậy, sau khi Tôn Ngọc Bá chết đi, nữ nhân đó sớm muộn gì cũng biết ai giết phụ thân mình. Lúc đó ngươi có thể nắm lấy cơ hội.
Diệp Tường nhắm mắt lại hỏi:
- Bây giờ ta chỉ nghĩ đến một việc....
- Việc gì?
- Ta lo rằng Mạnh Tinh Hồn không thể giết nổi Tôn Ngọc Bá.
Giọng Cao lão đại trở nên bí ẩn:
- Ngươi không cần phải lo nghĩ đến việc này. Hiện tại Mạnh Tinh Hồn đang có cơ hội, cơ hội rất tốt!
Diệp Tường hỏi ngay:
- Cơ hội nào vậy?
- Ngươi có biết ai đã thuê ta giết Tôn Ngọc Bá không?
Diệp Tường lắc đầu.
Cao lão đại cười nói:
- Đương nhiên ngươi không thể đoán ra. Chẳng những ngươi mà bất kỳ ai đều không ngờ tới.
Diệp Tường thử thăm dò:
- Tôn Ngọc Bá vốn có nhiều cừu nhân.
- Nhưng người thuê ta giết hắn không phải là cừu nhân mà chính là bằng hữu của hắn.
Diệp Tường nhướng mi không nói gì.
Cao lão đại tiếp:
- Ngươi nên nhớ rằng cừu nhân chưa phải đáng sợ. Đáng sợ nhất là bằng hữu của mình.
Diệp Tường trầm mặc nói:
- Tôi không có bằng hữu.
- Chẳng lẽ Mạnh Tinh Hồn không phải là bằng hữu của ngươi đó sao?
Người ta thường nói rằng người thông minh thà tin vào kẻ thù của mình còn hơn tin vào bằng hữu. Xưa nay chuyện bằng hữu phản nhau là sự thường. Và hậu quả rất thảm khốc, chỉ vì người ta thường đề phòng địch nhân chứ ít khi đề phòng chính bằng hữu của mình.
Diệp Tường không tỏ thái độ gì, chỉ nghĩ thầm:
- Con người tàn bạo này có thể coi là người thông minh. Nhưng nói rằng

bằng hữu mới thật đáng sợ là không đúng. Nếu vậy trong trường hợp hiểm nghèo lấy ai mà giúp đỡ mình? Cái chính là phải phân định rõ ràng ai mới là bằng hữu chân chính, còn ai là kẻ thù nguy hiểm đội lốt bằng hữu.
Mạnh Tinh Hồn đọc thuộc lòng tất cả những gì được ghi chép lại trong hai cuốn vở mà Cao lão đại vừa trao cho, nhắm lại một lần để tin chắc rằng trong bất cứ trường hợp nào cũng không thể quên được mới đem đốt đi, lại lấy tro vừa cháy đem chôn xuống đất xóa sạch dấu vết.
Xưa nay y hành động không để xảy ra một sơ xuất nào, vì chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng có thể phải trả giá bằng cả sinh mạng của chính mình.
Bây giờ Mạnh Tinh Hồn chuẩn bị bắt tay vào hành động.
Chỉ trừ lần đầu còn hồi hộp, từ lần thứ hai trở đi, trước khi hành động, Mạnh Tinh Hồn đều hết sức bình tĩnh, sắc thái chẳng khác gì bình thường.
Thế nhưng lần này trước lúc hành động, trong lòng y lại có phần lo lắng.
Có lẽ phần nào vì lần này mục đích sát nhân không hoàn toàn giống như những lần trước.
Ngoài nhiệm vụ và việc báo đáp ân tình của Cao lão đại ra. Lần này còn có thêm một chút động cơ cá nhân, vì bản thân mình và mẫu tử Tiểu Điệp, nói thẳng ra là sau khi giết người, y sẽ có một món tiền thưởng để cải thiện cuộc sống khó khăn trước mắt của ba người.
Nghĩ tới đó, Mạnh Tinh Hồn có phần cảm thấy mình ti tiện.
Lần đầu tiên trong sự nghiệp sát nhân, Mạnh Tinh Hồn trở nên băn khoăn:
- Tôn Ngọc Bá có đáng giết không? Nếu vì chính nghĩa mà giết là một chuyện, nhưng chỉ vì phục tùng mà giết ông ta thì lại là chuyện khác.
Trong lòng Mạnh Tinh Hồn đầy mâu thuẫn, có cả nỗi khổ tâm.
Nhiều lúc y không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa, nhưng ý tưởng vẫn không rời khỏi đầu.
Người ta có thể trốn tránh bất cứ chuyện gì nhưng không sao gạt bỏ được ý nghĩ, cũng như có thể chạy trốn khỏi người khác nhưng không thể chạy trốn được bản thân.
Khi đầu óc căng thẳng, người ta có thể gạt bỏ hết ý nghĩ để đầu óc tỉnh táo một chút, nhưng không lâu sau những ý nghĩ đó sẽ trở lại ngay.
Bởi vì vấn đề mà người ta trốn tránh lại cần phải giải quyết.
Chỉ có một cách để thoát khỏi ý nghĩ, đó là tìm đến cái chết.
Nhưng lúc này Mạnh Tinh Hồn không thể.
Y đứng lên, buông tiếng thở dài.
Trăng sáng, sao thưa.
Mạnh Tinh Hồn đi dưới ánh trăng vằng vặc đó hướng tới hoa viên của Lão Bá.
Tuy bây giờ đã hơi muộn, nhưng y quyết định rằng mình sẽ không đợi thêm nữa.

Dưới ánh trăng, khu vườn của Lão Bá trông càng mỹ lệ, chẳng khác gì Bồng Lai Tiên Cảnh.
Khắp vườn yên ắng tĩnh mịch, không một bóng người, không một âm thanh. Chỉ có hương hoa thơm ngát khiến người ta ngây ngất.
Mạnh Tinh Hồn thận trọng thâm nhập vào Cúc Hoa Viên tĩnh lặng như không có sự cảnh giới này.
Đột nhiên vang lên một tiếng chuông, lập tức một loạt tên bắn ra.
Mạnh Tinh Hồn nhảy vút lên, đáp xuống giữa Cúc Hoa Viên đang nở rộ, xem ra nơi đây có vẻ an toàn hơn.
Nhưng lập tức có ánh đao loang loáng.
Mạnh Tinh Hồn trông thấy bốn thanh đao, một thanh chém vào chân, một thanh chém ngang đầu, một thanh nữa từ trên cao bổ xuống đầu, thanh còn lại chưa nhằm vào mục tiêu nào, chừng chờ đối phương sơ hở.
Mạnh Tinh Hồn vẫn chưa kịp đáp chân xuống đất, xem ra khó lòng tránh được sự tấn công nguy hiểm này.
Dù có tránh được một mũi đao cũng còn tới ba thanh đao khác sẵn sàng uy hiếp tính mạng.
Võ công của Mạnh Tinh Hồn chỉ một phần tiếp thu từ sư phụ, còn phần lớn học được từ kẻ thù, và bằng kinh nghiệm sinh tử của bản thân.
Y hơi cong người rồi lại vung chân đá vào thanh đao đang nhắm vào chân mình làm nó văng đi, tiếp đó toàn thân chùng xuống, tránh được thanh đao bổ xuống đầu.
Đồng thời Mạnh Tinh Hồn núp mình sang trái gần như sát tới luống hoa.
Tự nhiên thanh đao chém vào sườn phải cũng không trúng đích.
Còn thanh đao thứ tư vẫn chưa xuất thủ thì Mạnh Tinh Hồn đã đáp xuống đất. Y lập tức nhún mình tiếp tục lao vút lên, thừa cơ tung một cước đá bay ngọn đao của người thứ tư đang vừa xuất thủ, làm nó văng mạnh đi.
Mạnh Tinh Hồn chừng như đã tính toán hết sức chuẩn xác, vươn mình hướng tới phía thanh đao đưa tay chộp lấy.
Hành động của y xem ra hoàn toàn không theo một chiêu thức nào, sử dụng từng động tác một cách hết sức tự nhiên, dường như trước hành động như vậy thì cần phải đối phó đúng như vậy, chỉ sai lệch một chút là bị thương ngay.
Quả là động tác của y hết sức tự nhiên, không chút gượng ép.
Phản ứng đó không phải là kết quả của sự tập luyện, cho dù có tập luyện công phu đến mấy cũng vậy, mà nhờ vào kinh nghiệm, sự ứng biến thần tốc và chuẩn xác đến mức thành bản năng, cùng với sự phối hợp nhịp nhàng của từng động tác.
Lúc này trong tay của Mạnh Tinh Hồn đã có một thanh đao làm binh khí.
Nhưng nhìn lại, trong hoa viên xuất hiện nhiều đao hơn.

Thân ảnh Mạnh Tinh Hồn còn chưa đáp xuống thì đao quang lại chém tới.
Đột nhiên có người quát to:
- Dừng tay!
Thanh âm đó xem ra còn hữu hiệu hơn cả mệnh lệnh của quỷ thần, bởi vì những ngọn đao vừa được phóng ra liền lập tức bị thu về và mất hút.
Cúc Hoa Viên lập tức khôi phục lại cảnh tĩnh mịch cố hữu của nó, giống như đây là nơi không người, không có thanh âm, cũng không có sự phòng bị.
Chỉ có mùi hương làm say đắm lòng người.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại biết rằng Lão Bá đã tới.
Quả nhiên vừa quay người lại, y đã trông thấy Lão Bá.
Bất cứ ở đâu, chỉ nhìn thoáng qua ai cũng có thể nhận ngay ra Lão Bá, cho dù ở giữa đám đông cũng thế.
Ông vận một bộ y phục màu xám, tay chắp sau lưng dáng vẻ rất an nhàn, chỉ có đôi mắt ánh lên như hai vì sao.
Lão Bá đưa mắt quan sát Mạnh Tinh Hồn một lúc từ trên xuống dưới rồi cười nói:
- Vị bằng hữu này thân thủ tuyệt thiệt!
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt đáp:
- Thân thủ đó của tôi vốn định trao hết cho ông, nhưng bây giờ....
Rồi chợt dừng giữa câu.
Lão Bá hỏi:
- Bây giờ thì sao?
- Bây giờ tôi mới biết rằng Lão Bá dùng phương pháp thế nào đối phó với bằng hữu.... việc đó làm tôi thất vọng!
Nói xong quay người định bỏ đi.
Lão Bá miệng vẫn cười, nhưng giọng nói có phần lạnh hơn trước:
- Hình như ngươi cho rằng hoa viên này của ta là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi....
Mạnh Tinh Hồn quay phắt lại, hỏi bằng giọng gay gắt:
- Tôi trộm cắp gì của ông hay sao?
Lão Bá trả lời:
- Không.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:
- Hay tôi giết thủ hạ của ông?
- Cũng không phải!
- Vậy thì sao tôi không thể đi được?
Lão Bá trầm tĩnh đáp:
- Vì ta còn chưa biết ngươi tới đây với mục đích gì.
- Tôi vừa nói rồi.
Lão Bá cười nói:

- Nếu ngươi tới đây nhằm mục đích kết giao bằng hữu với ta thì xem thời gian không phù hợp lắm. Tới vào lúc nửa đêm thông thường nếu không phải là quân cường đạo thì cũng là hạng cắp gà trộm chó, hoàn toàn không phải là bằng hữu.
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt nói:
- Nếu tôi tới đây để kết giao bằng hữu thì không cần chọn thời gian. Giả sử tôi tới nhằm mục đích giết ông cũng không quản vào thời gian nào.
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Vì sao vậy?
- Vì thời gian nào cũng như nhau cả. Chỉ có kẻ ngốc mới cho rằng vào nửa đêm nơi đây thiếu sự phòng bị để có thể ảo tưởng dễ dàng giết ông hơn.
Lão Bá cười quay lại hỏi:
- Người này trông có giống kẻ ngốc không?
Câu hỏi đó nhằm vào hai người đứng sau mình:
Lục Hương Xuyên và Lục Mãn Thiên.
Lục Hương Xuyên đáp:
- Không giống!
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt nói:
- Ta đúng là thằng ngốc mới cho rằng Lão Bá chỉ có ban ngày mới kết giao bằng hữu.
Lão Bá chợt "hừ" một tiếng:
- Nhưng ban ngày ngươi đã từng tới đây, tại sao lúc đó không chịu kết giao bằng hữu với ta?
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy tâm thần chấn động, không ngờ lần trước trong buổi chúc thọ, giữa đám khách nhân đông đúc như thế mà Lão Bá vẫn nhớ được một khách nhân bình thường chẳng có gì đặc biệt.
Thêm nữa, giả như với người khác, chỉ với tình hình nghiêm trọng là sự xuất hiện của Hoàng Sơn Tam Hữu làm náo loạn Cúc Hoa Viên, thậm chí giết cả Lão Bá, chắc rằng không ai còn lòng dạ nào nhớ đến khách khứa, đừng nói gì đến một thiếu niên có cái tên bình dị là "Trần Chí Dân" mà lâu nay chưa từng ai biết tiếng.
Tuy trong lòng kinh hãi nhưng vẻ mặt Mạnh Tinh Hồn vẫn không hề đổi sắc.
Y hết sức trấn tĩnh, thản nhiên nói:
- Hôm đó tôi đến đây chỉ với mục đích muốn kết giao bằng hữu.
Lão Bá cười hỏi:
- Vậy thì sao ngươi không bày tỏ ý định của mình?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ông cũng biết tình hình hôm đó thế nào, không thích hợp cho một cuộc giao kết.

Lão Bá hỏi:
- Thế còn sau đó?
Mạnh Tinh Hồn trả lời ngay:
- Sau đó thì khắp võ lâm đều biết về cuộc chiến giữa ông và Vạn Bằng Vương....
Lão Bá chợt ngắt lời:
- Ta hiểu rồi. Trong thời gian đó ngươi cần phải xác định lại cần phải kết giao bằng hữu với ai:
ta hay Vạn Bằng Vương, đúng chứ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu khẽ đáp:
- Quả thật tôi đã từng nghĩ thế!
- Còn bây giờ?
- Nói đúng ra tôi còn chưa có cơ hội gặp được Vạn Bằng Vương để xác định đó là người như thế nào.
Lão Bá hỏi:
- Tại sao ngươi không chờ thêm một thời gian nữa để xác định cho rõ?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Ông cũng biết trước tiên tôi đến đây, không phải vì ông có thế lực lớn hơn Vạn Bằng Vương. Cái chính là những gì mà tôi nghe về Lão Bá đã làm tôi nảy sinh ý định từ trước....
Lão Bá chợt cười to một tràng, quay lại hỏi:
- Thế nào? Các vị có nhận xét gì về con người này?
Lục Hương Xuyên nhanh miệng trả lời trước:
- Ít ra người này rất thẳng thắn.
Lão Bá lại hỏi:
- Ta cho rằng ngươi vẫn còn nhớ được tên hắn viết trong thiếp chúc mừng?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Lẽ ra cần phải nhớ, nhưng bỗng nhiên mới rồi đã quên mất.
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Vì sao bỗng nhiên quên đi như thế được?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Ngay lúc đó hắn đã không muốn kết giao bằng hữu, vì thế đương nhiên hắn đã không viết danh tánh thực của mình. Nếu vậy thì nhớ làm gì vô ích?
Lão Bá tán thành ngay:
- Có lý! Nghĩa là ngươi không tin hắn?
Lục Hương Xuyên trả lời:
- Theo thuộc hạ, những gì hắn nói không được dễ nghe cho lắm. Nhưng thông thường nói khó nghe mang nhiều sự thật hơn. Chỉ trừ kẻ ngốc, bất cứ ai nói dối đều dễ lọt tai hơn.
- Vậy cho rằng hắn có phải là người ngu ngốc không?

Lục Hương Xuyên lắc đầu:
- Tuyệt đối không!
Mạnh Tinh Hồn chợt nói với Lục Hương Xuyên:
- Ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi, lúc nào cũng được.
Lão Bá cười to:
- Đúng là ngươi không phải một tên ngu ngốc. Vừa rồi ngươi đã chọn được một vị bằng hữu tốt.
Ông vỗ nhẹ vào vai Lục Hương Xuyên, nói thêm:
- Đưa hắn về đi. Ta muốn ngươi tiếp hắn cho chu đáo.
Từ đầu Lục Mãn Thiên không rời mắt khỏi Mạnh Tinh Hồn, bấy giờ mới lên tiếng:
- Đại ca hãy khoan! Chúng ta chưa hỏi tên người này....
Lão Bá cười đáp:
- Tên người ta có khả năng chỉ là tên giả, nhưng bằng hữu mới là thật. Khi ta biết người ta đáng là bằng hữu thì cần gì phải hỏi họ tên nữa?
Mạnh Tinh Hồn nhìn Lão Bá, chợt thấy rằng người này quả thật đáng kết giao bằng hữu.
Cho dù ông ta có dùng thủ đoạn thế nào nhưng vẫn thành tâm thành ý rất đáng cảm động và có thể tin cậy được.
Đứng trước những người như thế, ít kẻ dám buông lời dối trá.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại dám. Y tự xưng mình bằng cái tên giả Tần Trung Đình.
Lục Mãn Thiên chợt chen lời hỏi:
- Tần Trung Đình ư? Ởû vùng nào vậy?
Mạnh Tinh Hồn đáp gọn:
- Ở Lỗ Đông.
Lục Mãn Thiên đập tay vào trán như cố nhớ ra điều gì rồi lại hỏi:
- Ngươi có quan hệ thế nào với Tần Hộ Hoa?
Mạnh Tinh Hồn vẫn trả lời như trước:
- Cháu họ.
Lục Mãn Thiên tiếp tục truy vấn:
- Gần đây ngươi có gặp Tần Hộ Hoa không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Có.
- Bây giờ bệnh khó thở của ông ta có đỡ hơn không?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Ông ấy chưa bao giờ mắc bệnh khó thở.
Lục Mãn Thiên gật đầu tỏ ý hài lòng.
Mạnh Tinh Hồn tưởng chừng không nén được muốn phì cười vì sự ngu ngốc của Lục Mãn Thiên.

Bất cứ ai đều có thể khẳng định rằng Tần Hộ Hoa không bao giờ mắc chứng bệnh khó thở.
Việc điều tra hoàn toàn vô ích, vì bất cứ một nội gia cao thủ nào đều không bao giờ mắc chứng bệnh đó.
Dùng kiến thức nông cạn của mình để thử người khác, chẳng những ngu ngốc mà còn đáng cười nữa.
Mạnh Tinh Hồn đã định cười thì nghe âm thanh của chiếc đòn thép trong tay Lục Mãn Thiên.
Không ai dám cười trong trường hợp như thế.
Đột nhiên Mạnh Tinh Hồn nhớ lại lần trước y đã từng gặp nhân vật này ở Khoái Hoạt Lâm.
Phải! Chính nhân vật này đường bệ tuổi chừng ngũ tuần nhưng còn rất vạm vỡ trạng kiện này khi đi qua chiếc cầu nhỏ cùng một phụ nữ còn ít tuổi hơn nhi nữ của lão cũng vung trong tay chiếc thiết đảm này phát ra âm thanh như thế.
Nhiều nhân vật danh tiếng phải đứng nép sang bên kính cẩn nhường đường.
Bây giờ thì Mạnh Tinh Hồn chợt hiểu ra tất cả!
Nguyên là người thuê giết Tôn Ngọc Bá chính là nhân vật này!
Mạnh Tinh Hồn đã phán đoán rất chính xác, ngày hôm đó Lục Mãn Thiên đến Khoái Hoạt Lâm với mục đích thuê giết Lão Bá.
Không phải từ miệng Cao lão đại mà Mạnh Tinh Hồn biết điều này do một nữ thanh lâu tình cờ nói ra, chính là thiếu nữ đi cùng Lục Mãn Thiên.
Lúc đó Mạnh Tinh Hồn không để ý lắm. Nhưng bây giờ y hết sức lưu tâm.
Việc đó giải thích vì sao Lục Mãn Thiên chất vấn mình một câu nghờ nghệch như thế về bệnh tình của Tần Hộ Hoa.
Mạnh Tinh Hồn băn khoăn tự hỏi:
- Có phải hắn tạo thuận lợi cho mình?
Rồi tự trả lời:
- Đương nhiên là thế bởi vì một người như Lục Mãn Thiên, để thuê giết Lão Bá nhất định phải hiểu rõ người mà mình phó thác là hạng người nào. Như vậy hắn phải biết rõ mình và trong cuộc thương lượng với Cao lão đại, nhất định hắn đã chỉ đích danh mình.
Mạnh Tinh Hồn tự biết giá trị của mình. Lúc đó, ngoài Diệp Tường ra chỉ có y mới đảm đương nổi nhiệm vụ đó.
Giá như trước đó một vài năm, chính y cũng không được Cao lão đại tín nhiệm giao cho giết một nhân vật danh tiếng vào bậc nhất võ lâm là Lão Bá.
Bởi thế, lúc này Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn không cho rằng con người này đáng cười, trái lại còn đáng sợ.
Một khi bằng hữu cầm đao trong tay định giết mình thì đáng sợ hơn địch nhân rất nhiều.

Bởi thế dù người ta có cảnh giác thận trọng bao nhiêu thì khi đứng trước bằng hữu, đôi lúc quên mất cảnh giác.
Theo lệnh của Lão Bá, Lục Hương Xuyên dẫn khách nhân về căn nhà của mình mà hơn tháng nay đã trở nên hiu quạnh.
Tuy vậy các đồ vật trong nhà được sắp xếp rất cẩn thận, ngăn nắp và được quét dọn sạch sẽ.
Không ai ngờ rằng căn phòng này từ lâu đã không có nữ chủ nhân.
Ngọn đèn đặt trên bàn sáng trưng, tuy vậy vừa bước vào nhà đã thấy lạnh lùng, tưởng chừng ở đây là gian nhà hoang vắng.
Mọi căn nhà không có nữ chủ nhân thường như vậy:
lạnh lùng, hịu quạnh như căn nhà hoang.
Lục Hương Xuyên đẩy cánh cửa nhỏ dẫn vào chiếc buồng nhỏ bên phải ngôi nhà nói:
- Tối nay bằng hữu sẽ nghỉ tại đây. Giường nệm vừa được thay bằng đồ mới. Nhưng trước hết chúng ta cần đến phòng ăn.
Mạnh Tinh Hồn chỉ biết cảm tạ.
Xem xét phòng ngủ xong, Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Chắc bây giờ bằng hữu rất đói!
Mạnh Tinh Hồn thú nhận:
- Quả tình tôi đã đói ngấu và mệt nữa. Nhưng có thể ngủ được ngay mà không cần ăn.
Lục Hương Xuyên phản đối:
- Dù sao thì ăn chút gì trước khi ngủ vẫn hơn.
Rồi không chờ phản ứng của khách, nói thêm:
- Bằng hữu hãy theo ta!
Không phải là lời mời mà giống như mệnh lệnh.
Tuy vậy Mạnh Tinh Hồn vẫn đi theo chủ nhân ra khỏi phòng dành cho mình.
Lục Hương Xuyên đẩy cảnh cửa nhỏ dẫn ra phòng bếp, đặt cây đèn lên bàn, xắn tay áo cười nói với khách:
- Bây giờ đã muộn nên không còn gì ăn nữa, nên phải động thủ mới được.
Mạnh Tinh Hồn chưa kịp nói gì thì chủ nhân đã nói tiếp:
- Bằng hữu thích ăn ngọt hay ăn mặn?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi vốn không thích đồ ngọt.
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Tôi cũng thế. Chúng ta sẽ làm món trứng rán và thịt lợn hầm.
Mạnh Tinh Hồn rất kinh ngạc, không ngờ một người có địa vị lớn như Lục Hương Xuyên mà phải tự mình đảm nhiệm chuyện bếp núc.
Chừng như nhận ra nét kinh ngạc trên mặt khách, Lục Hương Xuyên giải thích:

- Vợ chồng chúng tôi vốn không thích người hầu. Vài tháng trước ngay cả vợ cũng bỏ tôi mà đi. Từ ngày cô ta đi, ngày nào tôi cũng dậy vào lúc nửa đêm làm chút gì đó để ăn. Tôi thích tự mình nấu nướng, và có lẽ chỉ trong khi nấu ăn tôi mới thấy lòng mình thư thái ra.
Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Còn tôi lại chưa bao giờ làm công việc này.
Chợt y nảy ra quyết định sau này sẽ tự tay mình nấu bếp.
Mạnh Tinh Hồn chợt nói:
- Sống với một trượng phu như Lục huynh mà bỏ đi, nữ nhân đó thật sai lầm....
Lục Hương Xuyên thở dài:
- Không phải bỏ đi, tôi muốn nói rằng cô ta đã chết.
- Sao vậy?
- Bị một chứng bệnh cấp tính.... cô ta là người rất tốt.
- Cô ta tên là gì?
- Lâm Tú.
Giọng Lục Hương Xuyên trầm hẳn xuống, bàn tay cầm đũa run run.
Mạnh Tinh Hồn chợt nhận ra con người này thật cô đơn và dễ mến, bỗng dưng thấy có cảm tình.
Lục Hương Xuyên chợt cười nói:
- Có lẽ bằng hữu cũng nhận ra tôi có rất ít bạn bè. Một người đạt đến địa vị như tôi giống như đều bị bạn bè xa lánh dần....
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Tôi hiểu.
Lục Hương Xuyên lại tiếp:
- Không hiểu sao ngay từ đầu, tôi đã coi lão đệ như bằng hữu. Nhưng biết đâu tình cảm đó sau này cũng sẽ thay đổi.
Mạnh Tinh Hồn chợt buột miệng hỏi:
- Sao thế?
Lục Hương Xuyên cười đáp:
- Sau này không chừng ngươi sẽ thành thuộc hạ của ta. Cũng có thể ngươi trở thành đối thủ tranh chấp địa vị với ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ không còn là bằng hữu nữa.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm nói:
- Nhưng có những chuyện không bao giờ thay đổi.
Lục Hương Xuyên liền hỏi:
- Chuyện gì?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Giả dụ như món trứng rán bao giờ cũng là món trứng rán, không thể lẫn lộn được với món thịt lợn hầm.

Lục Hương Xuyên cười rất sảng khoái:
- Ngay từ đầu ta đã xem lão đệ là người rất đáng kết giao bằng hữu. Hy vọng lão đệ cũng thế, và tình cảm của chúng ta đừng bao giờ thay đổi!
Mạnh Tinh Hồn không đáp chỉ gật đầu.
Thức ăn đều được nấu xong.
Mạnh Tinh Hồn giúp chủ nhân mang thức ăn và chén bát dọn lên bàn.
Lục Hương Xuyên lấy thêm một bình rượu nhỏ, ngồi đối diện với khách, vừa mở nắp bình vừa hỏi:
- Chúng ta làm trước vài chén chứ?
Mạnh Tinh Hồn bỗng lắc đầu:
- Tôi không uống rượu.
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Sao thế? Lão đệ có biết người ta nói rằng người không uống rượu chẳng những đáng sợ mà còn rất khó kết giao bằng hữu.
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Không phải là tôi không thích uống rượu, chỉ là hôm nay không uống thôi.
Lục Hương Xuyên dán mắt nhìn khách hỏi:
- Sao thế? Có phải lão đệ sợ rằng sau khi uống rượu xong có lỡ miệng nói thật thân phận mình ra không?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Có người dù có uống rượu vào cũng chưa chắc đã chịu nói thật!
Rồi điềm nhiên tự xới cơm ăn.
Lục Hương Xuyên mắt vẫn không rời khách nói:
- Xem ra một khi lão đệ đã hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi được!
Mạnh Tinh Hồn không phản đối:
- Đúng vậy, rất khó thay đổi.
Lục Hương Xuyên thăm dò:
- Cũng như ngươi đã hạ quyết tâm đến đây.
Mạnh Tinh Hồn không đáp, giống như vấn đề mà Lục Hương Xuyên nêu ra không cần phải trả lời.
Lục Hương Xuyên hỏi tiếp:
- Nhất định bằng hữu cũng biết rằng thời gian gần đây vận khí của chúng ta không tốt.
- Nhưng vận khí của tôi lại tốt.
- Bằng hữu tin vào vận khí.
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi thường đánh bạc. Tất cả các con bạc đều tin vào vận khí.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Con bạc được chia thành mấy hạng. Bằng hữu thuộc loại nào?
- Những người đam mê đánh bạc thông thường chỉ thuộc hai loại là thua và

thắng.
- Vậy bằng hữu thuộc hạng người hay thắng?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Tôi thường tính chuẩn thời gian mình ngồi vào sòng sẽ thắng, rất ít khi sai.
- Ta hy vọng cả lần này tới đây bằng hữu cũng tính chuẩn thời gian.
Thế rồi cả Lục Hương Xuyên cũng không uống rượu, hai người thong thả ăn cơm.
Mạnh Tinh Hồn khen:
- Chưa bao giờ tôi được ăn món trứng rán ngon như thế này. Nếu Lục huynh đổi nghề, nhất định trở thành một đầu bếp giỏi!
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Nếu đổi sang nghề đánh bạc thì sao?
- Nếu vậy Lục huynh luôn luôn thua.
- Không ai tự nguyện làm một người thua cuộc và chẳng ai thua mãi, trừ người vận khí quá đen đủi.
Mạnh Tinh Hồn thở dài:
- Tiếc rằng có người vận khí đen đủi như vậy nhưng vẫn không thể dứt bỏ canh bạc....
Hai người ăn thêm một lúc nữa rồi Mạnh Tinh Hồn bỏ đũa.
Lục Hương Xuyên nài:
- Bằng hữu ăn nữa đi chứ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Tôi no rồi, bây giờ thì muốn ngủ một lúc.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Những nam nhi trai trẻ như bằng hữu, mỗi khi lên giường nằm đều liên tưởng đến những việc khác nữa.
- Việc gì?
- Nữ nhân!
Rồi chỉ sang cửa phòng đóng kín bên phòng ăn thấp giọng:
- Nếu bằng hữu cần nữ nhân thì cứ việc vào đó.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu.
Lục Hương Xuyên nói:
- Bằng hữu chẳng cần khách khí, và chẳng có việc gì phải xấu hổ cả. Việc đó là một nhu cầu sinh hoạt bình thường, cũng như cơm ăn nước uống vậy.
Mạnh Tinh Hồn vẫn lắc đầu.
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Ngươi không thích nữ nhân sao?
Mạnh Tinh Hồn lại lắc đầu:
- Tôi cũng thích chứ. Chỉ là không thích nữ nhân của người khác.
- Như vậy là ngươi đã có nữ nhân của mình?

Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Xem ra ngươi rất trung thành với cô ta, đúng không?
- Đúng.
- Có đáng phải như vậy không?
- Tôi không biết có đáng phải như vậy không. Nhưng trong lòng tôi, trên thế gian này không một nữ nhân nào xứng đáng hơn cô ấy.
Giọng Mạnh Tinh Hồn lạnh nhạt, tỏ ý không muốn nói chuyện riêng tư của mình với người khác.
Hình như Lục Hương Xuyên không để ý điều này, vẫn đều giọng nói:
- Trên đời rất ít nữ nhân đáng được nam nhân phải hy sinh. Những người quá tin vào nữ nhân thường phải thua thiệt trong nhiều trường hợp.
Lại vỗ vỗ vào vai Mạnh Tinh Hồn nói thêm:
- Ta hy vọng ngươi không thuộc trường hợp đó.
Mạnh Tinh Hồn đứng lên từ biệt chủ nhân đi về gian phòng Lục Hương Xuyên đã chỉ cho mình.
Bên ngoài trời đã hừng sáng.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 14
Liều thân cứu bạn

Mạnh Tinh Hồn không sao ngủ được, lòng băn khoăn với nhiều ý nghĩ.
Y chợt nhận thấy Lão Bá không phải là người khó gần như mình nghĩ, và không quá thông minh như lời đồn đại.
Lão Bá cũng là người chứ chẳng phải thần thánh không thể đánh bại.
Ông ta vốn rất tự hào vì trong đời kết giao với nhiều bằng hữu.
Thế nhưng Lão Bá lại không biết rằng người bằng hữu gần gũi nhất đã phản bội mình, chẳng những đã không giúp Lão Bá thẩm tra Mạnh Tinh Hồn mà trái lại còn giúp Mạnh Tinh Hồn thoát khỏi sự nghi ngờ.
Mạnh Tinh Hồn cảm thấy bất bình thay cho Lão Bá.
Y rất ghét những người bán rẻ bằng hữu của mình, khinh bỉ hạng người phản phúc.
Sau đó ý nghĩ của Mạnh Tinh Hồn quay về với Tiểu Điệp, và lập tức thấy lòng dịu đi. Lúc này nàng đang làm gì? Còn ôm hài tử ngủ ngon lành hay đang nhớ đến mình?
Nghĩ đến nàng đang nằm trong căn lều ẩm thấp và bề bộn, ôm một hài nhi nằm trên chiếc giường cứng lạnh mà lòng nhớ đến mình, Mạnh Tinh Hồn

chợt trào lên một nỗi xót thương vô biên.
Y tự thề rằng chỉ cần làm xong việc này, mình sẽ lập tức quay về bên nàng và không bao giờ rời xa nàng nữa.
Chợt y nhớ tới câu nói của Lục Hương Xuyên:
- Trên đời rất ít nữ nhân đáng được nam nhân phải hy sinh.
Tuy vậy y không hề lưu tâm đến điều này, vì biết Lục Hương Xuyên không biết gì về nàng cả.
Y thở dài và chẳng bao lâu chợt bình tĩnh, tự nhủ:
- Ta sẽ trung thành với nàng và nhất định suốt đời nàng sẽ trung thành với ta như vậy! Một khi hai người yêu thương và tin tưởng nhau thì thật là hạnh phúc!
Đột nhiên có tiếng động bên ngoài cửa sổ.
Mạnh Tinh Hồn như con linh miêu đứng bật dậy nhẹ nhàng đến bên cửa quan sát.
Một người đứng ngoài cửa đang vẫy tay vào nhà, chính là Lục Mãn Thiên.
Mạnh Tinh Hồn không ngờ tới sự việc này. Y liền nhảy ra cửa sổ đôi chân trần giẫm lên những luống hoa còn ướt đẫm sương đêm.
Lục Mãn Thiên đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu chợt trầm giọng nói:
- Ngươi biết ta là ai rồi chứ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Lục Mãn Thiên lại hỏi:
- Ngươi là ai?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Chắc rằng ông cũng biết tôi là ai rồi.
Lục Mãn Thiên chú mục nhìn đối phương hồi lâu rồi chậm rãi gật đầu:
- Biết. Nhưng vì sao bây giờ ngươi mới tới? Lẽ ra ngươi phải có mặt ở đây từ tháng trước mới phải.
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt:
- Sớm hay muộn thì kết quả cũng như nhau cả. Có thể nói lúc này tôi đã đặt một chân vào quan tài rồi.
- Ngươi là người rất thận trọng!
- Nếu mạo hiểm, tôi không sống được tới bây giờ!
Lục Mãn Thiên nói:
- Nhưng thực ra ngươi không nên quá thận trọng như vậy. Bây giờ ở đây đã có ta chiếu cố, ngươi còn sợ gì chứ?
Nụ cười của lão lạnh lùng, vẻ mặt rất khó nhìn.
Trong lòng Mạnh Tinh Hồn chợt trào lên một nỗi chán ghét.
Y lạnh giọng nói:
- Thì ra ông là người đã bán rẻ Lão Bá. Tôi không ngờ người thuê giết Lão

Bá lại là một bằng hữu thân cận nhất của ông ta!
Lục Mãn Thiên không có phản ứng gì, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng và nụ cười không chút biểu lộ tình cảm nào như trước, thản nhiên nói:
- Ngươi còn trẻ nên không hiểu nhiều điều. Bản tính người ta là như vậy. Khi người ta muốn leo lên cao hơn thì có khi phải đạp lên đầu người khác.
Mạnh Tinh Hồn "hừ" một tiếng:
- Việc đó tôi quả thật không hiểu, và không muốn hiểu.
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Cao lão đại không nói trước cho ngươi biết sao?
- Không.
- Ngươi chấp hành nhiệm vụ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu, không đáp.
Lục Mãn Thiên cũng gật đầu:
- Rất tốt! Ngươi định lúc nào thì động thủ.
- Chờ khi có cơ hội.
Lục Mãn Thiên xua tay nói:
- Vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội đâu! Lão Bá không bao giờ để ai có cơ hội. Dù ngươi có đợi thêm mười năm cũng vô ích! Vì thế ngươi hãy tự tạo lấy cơ hội.
- Thật ư?
Lục Mãn Thiên không để ý đến thái độ lãnh đạm của đối phương, nói tiếp:
- Vì thế ngươi chẳng cần đợi gì cả. Bất cứ thời gian nào cũng phải tạo ra cơ hội.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ông muốn khi nào tôi động thủ?
- Ngay hôm nay!
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi lại:
- Ngay hôm nay?
Lục Mãn Thiên gật đầu:
- Phải!
Rồi nói thêm:
- Tốt nhất vào lúc hoàng hôn.
- Đó là kế hoạch của ông?
Lục Mãn Thiên không đáp, chậm rãi nói:
- Có những việc chẳng những không thể chờ đợi mà cần hết sức khẩn trương, càng làm nhanh càng tốt!
Mạnh Tinh Hồn không nói gì cả, chỉ đưa mắt nhìn đối phương đầy ác cảm.
Lục Mãn Thiên không lưu tâm, nói tiếp:
- Lão Bá rất thích tự mình chăm sóc hoa. Hàng ngày cứ đến hoàng hôn, thế nào lão ta cũng ra vườn đi dọc theo các luống hoa để ngắm nhìn và tỉa lá. Đó

là thói quen của lão, mười mấy năm nay chưa bao giờ bỏ lấy một ngày, ngoại trừ lão ta không có mặt ở hoa viên.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Chỉ một mình ông ta thôi ư?
- Phải! Không bao giờ lão ta cho phép ai đi theo mình. Bởi vì lão lợi dụng thời gian đó để suy ngẫm đến công việc. Thực tế đó là lúc lão ta quyết định nhiều vấn đề.
- Nhưng trong hoa viên nhất định có nhiều cơ quan mai phục và những trạm gác bí mật?
Lục Mãn Thiên gật đầu rồi chợt vẫy tay nói:
- Ngươi hãy theo ta!
Lúc này trời còn chưa sáng rõ. Hai người đi trong ánh sáng le lói đến Cúc Hoa Viên nơi mà tối qua Mạnh Tinh Hồn đã đụng đầu với thủ hạ của Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Có thể Lão Bá nhận ra chúng ta không?
Lục Mãn Thiên lắc đầu:
- Không. Lão Bá ngủ rất ngon và thường đến sáng bạch mới dậy, thói quen đó không bao giờ thay đổi.
Lão chợt dừng lại bên một khóm hoa cúc nói:
- Hằng ngày lão ta đến đúng chỗ này thì quay lại.
Mạnh Tinh Hồn nhận xét:
- Như vậy ở đây phải có một cạm bẫy hoặc trạm canh bí mật.
- Đúng thế. Nhưng ta có thể biến thành không có.
Mạnh Tinh Hồn không ngạc nhiên trước câu này.
Lục Mãn Thiên bỗng đưa tay nhổ một khóm hoa lên.
Mạnh Tinh Hồn thấy lão không dùng lực nhiều, vậy mà khóm hoa bị bật cả gốc bên dưới lộ ra một cửa hang nhỏ.
Lục Mãn Thiên chỉ tay vào miệng hang nói:
- Ngươi hãy xuống đó thử xem!
Mạnh Tinh Hồn định nhảy xuống nhưng Lục Mãn Thiên chợt ngăn lại nói:
- Thôi không cần nữa. Tối nay đúng lúc hoàng hôn, ngươi sẽ ẩn trong hang này, nhưng phải mang theo binh khí của mình. Nhưng có thể cho ta biết ngươi định dùng binh khí gì không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Cái đó tùy hoàn cảnh.
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Trước đây ngươi thường dùng loại binh khí nào để giết người?
- Rất nhiều thứ!
- Trường hợp này thì sao?

Mạnh Tinh Hồn đưa mắt bao quát hiện trường mới trả lời:
- Dùng ám khí.
Lục Mãn Thiên cố hỏi cặn kẽ:
- Loại ám khí nào.
- Ông không cần biết rõ. Chỉ yên tâm rằng đó là thứ ám khí chuẩn xác và rất hiệu nghiệm. Đối phương chỉ cần trúng phải là chết sau vài khắc.
Nét mặt Lục Mãn Thiên lộ vẻ hài lòng.
Lão gật đầu nói:
- Tốt lắm! Trong khi Lão Bá xem hoa, bao giờ cũng rất chăm chú. Hơn nữa đây là địa điểm quen thuộc, sẽ không ngờ có người ám toán mình ở ngay đây đâu!
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Theo ông thì cơ hội thành công có lớn không?
- Ít nhất có bảy phần cầm chắc, nếu ngươi....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Bẩy phần cơ hội là quá đủ. Thông thường chỉ cần tin năm phần thành công là tôi đã có thể hạ thủ.
- Nghe nói rằng ngươi chưa bao giờ thất bại.
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Đương nhiên. Chỉ cần một lần thất bại thì tôi đã không còn sống trên đời này nữa.
Vấn đề không phải là có mấy phần cầm chắc thành công mà cần phải nắm chắc khả năng đó. Nếu biết nắm lấy cơ hội cho tốt thì chỉ cần một phần cơ hội thành công là đủ.
Lục Mãn Thiên gật gù một cách hài lòng:
- Xem ra ta đã không tìm nhầm người.
Mạnh Tinh Hồn tán thành:
- Ông không tìm sai.
Lục Mãn Thiên lại hỏi:
- Ngươi còn vấn đề gì nữa không?
- Còn vấn đề này. Tôi phải tới đây vào lúc nào để không bị ai phát hiện?
Lục Mãn Thiên như chờ câu hỏi đó cười nói:
- Hỏi rất hay!
Lão để khóm hoa vào chỗ cũ lấp lại như trước rồi mới trả lời:
- Ởû đây ăn cơm chiều rất sớm. Cứ trước bữa ăn đều có hiệu lệnh là một hồi chuông.
Ngay khi tiếng chuông đầu tiên phát ra, bất luận ngươi ở đâu cũng phải nhanh chóng đến đây ngay.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngay lập tức sao?

Lục Mãn Thiên khẳng định:
- Ngay lập tức! Không được chậm trễ phút nào. Ta chỉ đảm bảo trong thời gian ngắn ngủ đó không ai phát hiện được ngươi tới tiềm ẩn ở đây.
Giọng lão trở nên nghiêm khắc:
- Nếu phạm phải sai lầm nào, chẳng những hỏng mất đại sự mà chính ngươi không sao tránh được cái chết!
Tới đó hai người nhanh chóng rời khỏi hoa viên, trở về nơi nghỉ của mình.
Bây giờ thì mọi việc đã được quyết định, chỉ chờ hành động cuối cùng.
Thắng hay bại thì cũng không còn đường thoái lui nữa.
Sự phát triển của sự việc chẳng những nhanh hơn Mạnh Tinh Hồn dự định rất nhiều mà cũng thuận lợi hơn, bởi thế lẽ ra y hài lòng mới phải.
Nhưng không hiểu sao Mạnh Tinh Hồn lại cảm thấy bất an, thậm chí dự cảm rằng có điều gì đó không đúng, trái lẽ thường.
Nhưng y không sao giải thích được cái gì không đúng, chỗ nào khác thường.
Kế hoạch của Lục Mãn Thiên rất thích hợp và chu đáo. Hay vì sự dễ dàng đó đã khiến y lo lắng.
Cũng có thể kế hoạch này là do người khác sắp xếp, việc mà trước đây y chỉ tự mình vạch ra và thực hiện, và nỗi lo xuất phát từ sự không tin vào người khác?
Quả thật không ai muốn đem số phận của mình giao vào tay kẻ khác.
Mạnh Tinh Hồn lại càng không muốn phó thác tính mạng mình cho Lục Mãn Thiên.
Nhưng chủ mưu của sự việc này chính là lão ta. Bởi thế lão ta không có lý do gì để bán rẻ Mạnh Tinh Hồn, và y không có lý do gì để nghi ngờ lão.
Mạnh Tinh Hồn chỉ biết xua đi nỗi lo lắng và yên tâm chờ đợi tới hoàng hôn.
Nhưng việc đó không phải dễ.
Chính ngọ.
Thông thường trong bữa ăn trưa, Lão Bá thích cùng một số thuộc hạ nhàn đàm những chuyện linh tinh.
Ngay cả việc ngồi tán ngẫu đối với Lão Bá cũng không phải là vô ích, vì ông cho rằng cả trong khi nói chuyện bâng quơ cũng có thể biết thêm một số điều và nảy sinh ra một số quyết định.
Những người cùng ăn với Lão Bá đương nhiên đều là bằng hữu được ông tin tưởng nhất, Mạnh Tinh Hồn được Lão Bá cho phép cùng ăn trưa với mình.
Bữa ăn của Lão Bá thường rất đơn giản, chỉ có một món thịt hoặc cá và vài bát canh rau, bởi ông cho rằng ăn nhiều thịt không có lợi đối với người nhiều tuổi.
Nhưng hôm nay thức ăn có phần ngoại lệ, thêm món gà rán và thịt hầm. Lão Bá cười nói với Mạnh Tinh Hồn:

- Tuổi trẻ nên ăn nhiều thịt cá. Hồi còn trẻ ta cũng rất thích ăn nhiều thịt, như vậy mới đủ chất giúp cơ thể mạnh mẽ hơn. Hồi đó chỉ cần hai ngày không ăn thịt, tưởng chừng như không làm được việc gì cả.
Mạnh Tinh Hồn ăn một cách tự nhiên những thứ gì mình thích không hề khách khí.
Lão Bá nhìn y với ánh mắt tươi cười, bất chợt hỏi một câu:
- Trước đây lúc còn ở thương thuyền, bọn đầu bếp phục vụ thế nào?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Không tệ lắm!
Lão Bá nhận xét:
- Về các món rau xào, ta tin rằng người ở miền nam nấu ngon hơn người ở miền bắc, ngươi có nhận xét thế nào?
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng Lão Bá đang điều tra mình liền trả lời ngay:
- Trên thuyền của chúng tôi có tới ba người đầu bếp, nhưng chỉ có một tên họ Ngô là người miền nam. Hai người còn lại đều là người Quan Đông. Quả nhiên ai cũng thích món rau xào của tên họ Ngô làm.
Lão Bá lại hỏi:
- Còn trà thì sao?
- Cả món trà phương nam cũng đậm đà hơn.
Tuy vẻ mặt y không đổi sắc, nhưng trong lòng thầm nhủ:
- May thật! Suýt nữa thì mọi việc hỏng bét! Lão Bá quả nhiên lợi hại!
Mạnh Tinh Hồn khẳng định rằng chỉ trong sáng nay Lão Bá đã tìm hiểu tường tận về Tần Trung Đình.
Nếu không được Cao lão đại trao cho cuốn nhật ký của Tần Trung Đình để nghiên cứu kỹõ tất vừa rồi chính y đã để lộ bản thân.
Lão Bá hỏi có vẻ như chỉ thuận miệng nói chuyện tầm phào, kỳ thực chỉ cần lỡ miệng nói sai một câu thì đừng mong sống để ăn nốt bữa cơm trưa.
Mạnh Tinh Hồn đã trả lời đúng.
Tuy vẫn điềm nhiên ăn hết bữa cơm nhưng y không cảm thấy ngon miệng nữa, thậm chí không biết mình đang ăn gì, chỉ cố sao đừng để Lão Bá thấy mình gắng gượng.
Lục Hương Xuyên ngồi bên cạnh Mạnh Tinh Hồn nói rất ít.
Mãi đến khi rời phòng ăn ra tới con đường nhỏ rải đá trong hoa viên, hắn mới cười hỏi:
- Lão Bá vừa bảo ta đưa ngươi đến khu vườn phía tây du ngoạn và ngắm cảnh, ngươi có hiểu ý tứ gì không?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu.
Gần đây mỗi lần không muốn làm cho sự việc rắc rối, nhất là từ chối trả lời việc gì, y thường lắc đầu mà không đáp. Đó là y học được cách không tỏ ra mình thông minh.

Lục Hương Xuyên nói:
- Ý của Lão Bá là từ nay gần như coi ngươi là người nhà rồi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Gần như?
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Chưa phải là hoàn toàn, vì còn thiếu một điểm.
- Điểm nào?
- Ngươi còn chưa vì Lão Bá mà giết người!
Hắn cười nói thêm:
- Tuy vậy ngươi không cần phải lo. Rồi sẽ có cơ hội và không lâu đâu!
Mạnh Tinh Hồn cũng cười đáp:
- Nhưng khi cơ hội đó tới còn chưa rõ là tôi sẽ giết người hay bị người giết.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm nói:
- Nếu không giết người tức bị người giết. Đã dấn thân vào chốn giang hồ tất phải tuân theo quy luật đó. Có những người cho rằng vĩnh viễn không bao giờ bị người khác giết chết, nhưng bỗng dưng một đao đâm trúng ngực, chính lúc mà hắn không hề ngờ tới. Xưa nay kẻ giết người và người bị giết đều có cơ hội như nhau.
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt hỏi:
- Có phải nói về điều đó, Lục huynh liên tưởng đến Tôn Kiếm không?
Lục Hương Xuyên biến sắc nói:
- Ngươi biết hắn?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Việc Tôn Kiếm bị giết từ lâu đã không còn là bí mật trong giang hồ nữa.
Lục Hương Xuyên thở dài, cười khổ nói:
- Không sai! Đó là chiến thắng lừng lẫy nhất của Thập Nhị Phi Bằng Bang. Bởi thế chúng tuyên truyền để giương cao thanh thế là điều dễ hiểu.
Mạnh Tinh Hồn lại nói:
- Ngay cả chuyện Dịch Tiềm Long phản biến cũng đã truyền khắp võ lâm.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm một lúc rồi lạnh giọng:
- Hắn không phản biến!
- Không phải ư?
- Hắn không đáng gọi là tên phản đồ. Làm phản đồ ít ra phải can đảm. Dịch Tiềm Long chẳng qua là một kẻ thất phu hèn nhát mà thôi!
- Nhưng người ta nói rằng Dịch Tiềm Long là một trong số ít những bằng hữu được Lão Bá tín nhiệm nhất.
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Có thể thật. Nhưng nên hiểu rằng hắn là kẻ nhu nhược, khi biết Lão Bá gặp nguy hiểm thì lủi mất, mang theo gia tài mấy trăm vạn lạng mà Lão Bá tặng cho lần trước.

Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Vì sao các người không đi tìm ông ta?
- Chúng ta đã tìm nhưng không được. Chắc là hắn đã lên thuyền đến Phù Tang.
Hắn có một người vợ Phù Tang phiêu dạt vào Trung Nguyên.
Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Như vậy, vấn đề không phải là bằng hữu nhiều hay ít. Cái chính là bằng hữu có thật là bằng hữu chân chánh hay không.
Y chợt nhìn ra khoảng xa xăm, thở dài nói tiếp:
- Có những trường hợp nhiều thêm một bằng hữu không bằng bớt đi một bằng hữu.
Lúc đó đã sang giờ mùi.
Hai người đi qua chiếc cầu nhỏ.
Một đám mây đen kéo đến làm bầu trời tối sầm lại.
Gió cũng mạnh và lạnh hơn.
Một người bận thanh y, đầu đội mũ rộng vành che gần hết khuôn mặt, kéo cổ áo lên tận cằm đi ngang qua cầu với dáng rất vội vã.
Bên kia cầu là rừng trúc, thấp thoáng có mấy ngôi thương đình.
Mạnh Tinh Hồn chợt trông thấy Lục Mãn Thiên ngồi trên ghế trong một ngôi thương đình, trong tay cầm một quản bút.
Thanh y nhân đến gần Lục Mãn Thiên rồi đứng thẳng dậy, bấy giờ mới thấy rõ mặt.
Người đó là Phùng Hạo.
Lục Mãn Thiên lướt mặt nhanh một vòng rồi thấp giọng nói nhanh:
- Mọi việc sẽ tiến hành theo đúng kế hoạch. Hắn quyết định hôm nay vào lúc hoàng hôn sẽ hạ thủ.
Đương nhiên cả Mạnh Tinh Hồn và Lục Hương Xuyên đều không nghe được, thậm chí Mạnh Tinh Hồn không biết Phùng Hạo là ai.
Phùng Hạo hỏi thêm một câu:
- Có thể hắn sẽ thay đổi ý định không?
Lục Mãn Thiên lắc đầu:
- Tuyệt đối không! Xưa nay chưa bao giờ hắn dám kháng lệnh của Cao lão đại.
Hơn nữa....
Lão dừng lại nháy mắt cười nói thêm:
- Hắn không phải là người thông minh.
Phùng Hạo cười đáp:
- Đúng thế! Chẳng những hắn không ngờ đến điểm mấu chốt của kế hoạch mà không ai có thể ngờ được.
Chiều dần.

Bầu trời sẫm tối.
Trong hoa viên yên tĩnh lạ thường.
Lục Hương Xuyên và Mạnh Tinh Hồn đã dạo chơi thưởng ngoạn hơn một canh giờ, đang chuẩn bị trở về.
Hai người đã đi qua rất nhiều nơi, hầu như gần khắp khu vực phía Tây của hoa viên.
Tuy vậy, Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng những nơi mình đã đi qua đều không có giá trị gì về bố trí chiến lược.
Mà dù có thì y cũng không hiểu được gì.
Không thấy một trạm canh, một đội tuần phòng, thậm chí không thấy bóng một người nào.
Mạnh Tinh Hồn chỉ thấy đủ các loại hoa trồng theo các dãy như mê trận, nhưng tin chắc rằng bên trong đầy những cơ quan mai phục.
Tuy là một sát thủ lành nghề có nhiều kinh nghiệm nhưng Mạnh Tinh Hồn không sao đoán biết trong đó có bao nhiêu người và các trạm canh bí mật được bố trí thế nào.
Nghĩa là hết sức khó xác định được tiềm lực của Lão Bá.
Ít ra Lục Mãn Thiên có một câu nói không sai rằng:
"Lão Bá tuyệt đối không cho ai một cơ hội nào".
Nếu Lục Mãn Thiên không phản bội Lão Bá thì đúng là Mạnh Tinh Hồn không bao giờ tìm được cơ hội.
Không ai suy đoán được thực lực của Lão Bá và cũng không ai hiểu được ý nghĩ và những kế hoạch của ông.
Đột nhiên Mạnh Tinh Hồn nảy ra ý nghĩ kỳ quặc.
Y không biết giả sử mình là bằng hữu của Lão Bá thì trong tình thế này sẽ xử sự ra sao.
Lão Bá tuy là người đáng sợ nhưng không đáng hận, hơn nữa về mặt nào đó còn là người đáng yêu. Trên đời còn rất nhiều kẻ đáng hận hơn. Ít nhất Lục Mãn Thiên là một trong số đó.
Lục Mãn Thiên không những đáng khinh ghét mà còn đáng giết.
Mạnh Tinh Hồn chợt có ý nghĩ rằng nếu người mình phải giết là Lục Mãn Thiên thì sự việc đơn giản hơn, vì lòng y cũng sảng khoái hơn.
Hoa viên vẫn tĩnh mịch, không một âm thanh.
Ở đây quả giống như một mộ địa không biết đã chôn vùi bao nhiêu số phận.
Bỗng bên ngoài văng vẳng tiếng chuông.
Mạnh Tinh Hồn liền ngạc nhiên lắng nghe.
Tiếng chuông thánh thót và nghe rất có quy luật.
Lục Hương Xuyên dừng lại, cũng chăm chú nghe, mắt nhìn về phía có tiếng chuông phát ra.
Lát sau Lão Bá từ đâu bất chợt hiện ra nhìn Lục Hương Xuyên hỏi:

- Ngươi nghe được gì?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Bên ngoài có một vị lang trung bán thuốc dạo đang rung chuông.
Lão Bá lại hỏi:
- Còn gì khác không?
- Chiếc chuông đã cũ, hơn nữa có cả vết nứt.
- Gì nữa?
- Vị lang trung đó cách đây chừng ba mươi trượng.
Lão Bá ra lệnh:
- Ngươi ra gọi hắn vào đây!
- Dạ.
Lão Bá dặn thêm:
- Nếu hắn không nghe thì cứ giết đi!
Giọng ông ta nghe thản nhiên như sai thủ hạ đi làm một công việc thường nhật vậy!
Lục Hương Xuyên không hỏi gì thêm, cúi người chào rồi đi ra.
Hắn chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn hết sức kinh dị không tin rằng một nhân vật lẫy lừng như Lão Bá có không ít người khen ngợi lại tàn bạo như vậy.
Giết một vị lang trung bình thường một cách vô duyên vô cớ đó là hành động của một kẻ mất hết lý trí.
Lão Bá hướng ánh mắt sang Mạnh Tinh Hồn như muốn xuyên suốt cả tâm can y rồi đột nhiên hỏi:
- Ngươi có ngạc nhiên rằng ta vì sao lại bảo hắn làm thế không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Trước mắt Lão Bá, tốt nhất đừng nên giấu ý nghĩ của mình.
Lão Bá giải thích:
- Từ tiếng chuông vừa rồi hắn đã nghe ra được rất nhiều điều khó tìm thấy ở một vị lang trung bình thường.
Mạnh Tinh Hồn tán thành:
- Tôi cũng nhận ra như vậy.
Lão Bá tiếp:
- Tuy vậy còn một số điều khác hắn chưa nhận biết.
Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Tôi còn chưa bằng được hắn. Chỉ nghe tiếng chuông mà khẳng định được từng đó là quá nhiều rồi.
Lão Bá chú mục nhìn Mạnh Tinh Hồn một lúc rồi chậm rãi nói:
- Tên lang trung này có võ công rất cao cường.
Mạnh Tinh Hồn buột miệng hỏi:
- Sao có thể thấy được?

- Căn cứ vào nhịp điệu của tiếng chuông. Một người võ công yếu nhược không thể giữ tiếng chuông nhịp nhàng như thế.
Mạnh Tinh Hồn góp lời:
- Mỗi người bán thuốc dạo bình thưởng, chẳng ai đến tận nơi hoang vắng này.
- Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.
- Không phải ư?
- Cũng có thể do người ấy lạc đường, hoặc giả hắn thử đến nơi hoang vắng này tìm vận may.
Lão Bá ngừng một lúc rồi cười nói tiếp:
- Trên giang hồ đều biết rằng Tôn Ngọc Bá vốn rất thích kết giao bằng hữu.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:
- Nhưng người bán thuốc kia chắc không phải vì thế mà đến đây?
- Tuyệt đối không! Bởi hắn rung chuông một cách chuyên tâm, hơn nữa trong tiếng chuông phảng phất có sát cơ.
Mạnh Tinh Hồn kinh ngạc hỏi:
- Có sát cơ ư?
Lão Bá gật đầu:
- Không sai! Một người nào khi định giết người, cho dù làm bất cứ việc gì đều lộ ra sát cơ. Trong tiếng chuông vừa rồi ta nghe ra có sát cơ.
Tiếng chuông bên ngoài tắt hẳn.
Mạnh Tinh Hồn cảm thấy tia mắt Lão Bá như lưỡi dao cắm vào tận tâm khảm mình, lo lắng nghĩ thầm:
- Chẳng lẽ ông ta đã nhận ra sát cơ trong người mình?
Nhưng không thể.
Bởi vì y chưa nghĩ đến việc giết Lão Bá, và trong lòng y chưa có sự phẫn nộ và thù hận.
Thông thường sát cơ thường sinh ra do sự phẫn nộ và thù hận, thế mà lúc này nội tâm của Mạnh Tinh Hồn lại rất bình tĩnh, bởi thế vẻ mặt cũng bình tĩnh.
Lão Bá chợt cười nói:
- Những cái đó bây giờ ngươi còn chưa nghe được đâu. Nhưng qua mấy năm nữa, chờ đến khi có nhiều người muốn giết ngươi, bất cứ lúc nào ngươi đều có thể bị giết, lúc ấy ngươi sẽ nghe ra thôi.
Ông nở một nụ cười chua chát rồi chậm rãi tiếp:
- Muốn nghe ra những cái đó không chỉ dùng tai mà còn vận dụng cả kinh nghiệm nữa. Chỉ có từ nỗi thống khổ và sự nguy hiểm đúc kết được kinh nghiệm quý báu.
Kinh nghiệm chẳng những làm người ta thông minh hơn, linh hoạt hơn mà còn giúp người ta sống lâu hơn.

Mạnh Tinh Hồn quan sát những nếp nhăn và dấu vết do chịu đựng những nỗi thống khổ để lại trên mặt Lão Bá, trong lòng chợt nảy sinh sự tôn kính.
- Tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ điều này.
Lão Bá cười dịu dàng nói:
- Xưa nay ta coi Lục Hương Xuyên như con đẻ của mình. Hy vọng sau này đối với ngươi cũng thế!
Mạnh Tinh Hồn bỗng cúi thấp đầu tưởng chừng không còn dám ngẩng lên nhìn vào mắt ông nữa.
Y chợt cảm thấy mình thật hèn hạ và ti tiện.
Lát sau Lục Hương Xuyên trở về, dắt theo một người bận y phục màu xám, lưng đeo hòm đựng thuốc, trong tay cầm một chiếc chuông nhỏ.
Mạnh Tinh Hồn bỗng thấy máu mình như đông lại.
Y không bao giờ ngờ được rằng vị lang trung bán thuốc này lại chính là Diệp Tường.
Diệp Tường trông rất bình tĩnh và trấn định, cả khi trông thấy Mạnh Tinh Hồn vẫn không để lộ chút biểu cảm nào trên mặt, ánh mắt không tránh đi mà cứ nhìn thẳng vào Mạnh Tinh Hồn với vẻ bàng quan rất đáng khâm phục, giống như chưa bao giờ trông thấy Mạnh Tinh Hồn vậy.
Trái lại, Mạnh Tinh Hồn phải khá lâu mới trấn tĩnh được.
Lần đầu tiên, y nhận thấy rõ ràng có nhiều điều mình không sao bằng được Diệp Tường.
Nhưng có một điều hết sức khó hiểu là Diệp Tường đến đây với mục đích gì?
Đương nhiên Lão Bá cũng không biết, vì thế mới cười nói:
- Ngươi đến thật đúng lúc. Chúng ta lúc này đang cần một lang trung.
Diệp Tường hỏi:
- Ở đây có bệnh nhân ư?
Lão Bá trả lời:
- Không có bệnh nhân. Chỉ có người bị thương và người chết.
Diệp Tường nói:
- Người chết thì không ai chữa được.
- Còn người bị thương thì sao? Chắc rằng trong rương thuốc của ngươi có linh dược trị thương.
Diệp Tường lắc đầu đáp:
- Không có!
Lão Bá vẫn đều giọng hỏi:
- Vậy ngươi trị được những loại bệnh nào?
Diệp Tường đáp:
- Tôi không trị bệnh nào cả!
- Vậy chứ ngươi bán thứ thuốc gì?

- Tôi cũng không bán thuốc!
Mạnh Tinh Hồn vô cùng kinh ngạc, không biết Diệp Tường giở trò quỷ quái gì vậy?
Trái lại, giọng Lão Bá vẫn bình thản:
- Vậy trong rương của ngươi....
Diệp Tường ngắt lời:
- Chỉ có một bình rượu và một con dao....
Mặt hắn không lộ chút biểu cảm nào, thản nhiên nói tiếp:
- Ta không trị bệnh cứu người, trái lại còn muốn lấy mạng người!
Mạnh Tinh Hồn tưởng chừng như thấy tim mình nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.
Lão Bá vẫn cười hỏi:
- Thì ra ngươi là một kẻ sát nhân. Thế thì rất tốt! Chúng ta ở đây có rất nhiều người đáng giết. Chỉ không biết ngươi định lấy mạng ai?
Diệp Tường đáp:
- Đó là trước đây. Còn hôm nay ta đến không phải để giết người!
- Không phải ư?
- Nếu ta đến để giết người, đương nhiên là chỉ giết ông. Nhưng ta lại không muốn giết ông.
- Vậy ư?
Diệp Tường lại tiếp:
- Xưa nay ta giết người không cần lựa chọn, chỉ cần có điều kiện thích hợp. Ta có thể giết chết bất cứ người nào, nhưng chỉ riêng ông là ngoại lệ.
Lão Bá hỏi:
- Vì sao vậy?
Mạnh Tinh Hồn liếc mắt nhìn sang thấy mặt ông ta ngẩn ra trông rất buồn cười.
Hiển nhiên Diệp Tường đã làm cho ông ta cảm thấy hứng thú.
Diệp Tường đáp:
- Ta không giết ông vì biết rằng không thể giết được, không những ta mà không ai có thể giết nổi ông!
Hắn cười lên mấy tiếng rồi nói tiếp:
- Có lẽ trên giang hồ hiện tại không ai đủ khả năng giết được ông. Chỉ có những kẻ điên mới muốn tới đây giết ông, nhưng tôi không phải là kẻ điên.
Lão Bá cười to nói:
- Ngươi không điên thật, nhưng đánh giá ta vậy là quá cao đấy!
Diệp Tường nói:
- Ta không đánh giá mà ta biết rõ như vậy.
Lão Bá lắc đầu:
- Đã là người sống thì bất cứ ai cũng có khả năng bị người khác giết chết. Ta không ngoại lệ bởi vì ta cũng là người sống.

- Đương nhiên ông cũng có một ngày bị giết chết. Nhưng ngày đó còn chưa đến.
- Vì sao chưa đến? Và khi nào mới đến.
- Chờ đến khi ông già.
Lão Bá cười hỏi:
- Chẳng lẽ bây giờ ta còn chưa già nữa sao?
Diệp Tường đáp:
- Bây giờ chưa thể gọi ông là lão già được. Bởi vì ông vẫn còn tráng kiện, nhanh nhẹn và sáng suốt, không cố chấp và hẹp hòi như những lão già khác. Cho dù sớm muộn gì ông cũng phải đến giai đoạn đó và không ai thoát khỏi quy luật.
Lão Bá cười một tràng, đôi mắt chợt ánh lên hỏi:
- Ngươi đã không tới giết ta, vậy đến với mục đích gì?
Diệp Tường nhìn thẳng vào mặt đối phương, hỏi lại:
- Ông muốn ta nói thật chứ?
Lão Bá nghiêm giọng:
- Tốt hơn là ngươi đừng nói một chữ nào giả dối!
Diệp Tường trầm ngâm một lúc mới nói:
- Tôi đến để tìm nhi nữ của ông!
Lão Bá biến sắc, quát to:
- Ta không có nhi nữ nào cả!
Từ đầu, không những Mạnh Tinh Hồn mà cả Lục Hương Xuyên bị cuốn hút vào cuộc đối thoại của hai người.
Nay vấn đề mà Diệp Tường đề cập càng làm cho họ quan tâm hơn, mặc dù không ai biểu lộ ra mắt.
Diệp Tường vẫn bình tĩnh nói:
- Nếu vậy tôi nên tìm ở nơi nào khác thì hơn. Tuy vậy, tôi có thể nói tên người định tìm là Tôn Điệp.
Lão Bá bật ra:
- Ta không quen biết nó!
- Tôi biết ông không thừa nhận cô ấy là nhi nữ của mình vì thế tới đây để đưa cô ấy đi.
Ánh mắt Lão Bá lóe lên:
- Đưa nó đi?
Diệp Tường bình tĩnh đáp:
- Ông không cần cô ấy, vậy thì tôi cần.
- Ngươi định đưa nó đi đâu?
- Nếu ông đã không cần thì can gì phải biết cô ấy đi đâu chứ?
Đôi mắt Lão Bá đỏ dần lên nhìn rất đáng sợ, cả mái tóc cũng dựng đứng cả lên.

Tuy vậy ông vẫn gắng gượng kiềm chế bản thân, nhìn xoáy vào Diệp Tường hồi lâu rồi chậm rãi nói:
- Hình như ta đã từng trông thấy ngươi!
Diệp Tường không phủ nhận:
- Đúng là ông đã gặp tôi.
Lão Bá lại nói:
- Mấy năm trước ta đã gặp ngươi, hơn nữa....
Diệp Tường đỡ lời:
-.... hơn nữa còn sai Hàn Đường đuổi ta đi, đuổi đến tận nơi nào không thể trở về!
- Ngươi vẫn chưa chết ư?
Diệp Tường chỉ cười nhưng chưa kịp nói gì thì bỗng nhiên Lão Bá nhảy bổ tới chộp lấy cổ áo nhấc bổng cả người hắn lên, miệng gào to:
- Hài tử của Tiểu Điệp có phải là của ngươi không?
Diệp Tường không đáp.
Lão Bá đã nổi cơn thịnh nộ:
- Ngươi nói không? Có chịu nói không?
Vừa hỏi, bàn tay đang xách Diệp Tường lắc mạnh như muốn bóp nát hắn làm tro bụi.
Vẻ mặt Diệp Tường vẫn lãnh đạm không chút biểu cảm, bình thản nói:
- Tôi không thích nói gì khi bị người ta bức hiếp.
Đôi mắt Lão Bá mở to như muốn lồi hẳn ra ngoài, những sợi gân trên cổ đã phồng lên, cứ xem điệu bộ đủ biết ông đã phát nộ đến cực điểm.
Lục Hương Xuyên đứng bên ngẩn ra nhìn. Chưa bao giờ hắn trông thấy Lão Bá thịnh nộ đến vậy.
Mạnh Tinh Hồn cũng sững cả người. Khi nghe đến hai tiếng "Tiểu Điệp", y mới sững sờ như vậy.
Y nằm mộng cũng không ngờ rằng người mà y định đến giết chính là phụ thân của người yêu mình.
Bây giờ thì Mạnh Tinh Hồn đã hiểu ý Diệp Tường tới đây làm gì.
Diệp Tường không quản nguy hiểm, thậm chí bản thân rất có thể bị giết để nói cho Mạnh Tinh Hồn biết sự thật này nhằm ngăn cản y không được có hành động làm cho mình phải hối hận suốt đời.
Diệp Tường quên mình đến đây nói ra sự thật này không chỉ vì Mạnh Tinh Hồn mà còn vì Tiểu Điệp.
Thì ra người mà có lần y thổ lộ với Mạnh Tinh Hồn là mình hiến trọn trái tim chính là Tiểu Điệp. Hắn không tiếc tính mạng mình đối với nàng.
Mạnh Tinh Hồn bấn loạn bởi câu hỏi:
- Chẳng lẽ Diệp Tường chính là phụ thân của hài tử Tiểu Điệp?
Y bỗng thấy trời đất quay cuồng, cả thế giới như sụp đổ.

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 15
Bạn thù đổi vị

Lão Bá đang đứng trước mặt Diệp Tường, toàn thân run lên.
Nhưng cuối cùng ông cũng dằn được cơn thinh nộ, buông Diệp Tường ra nói:
- Thôi được! Bây giờ ngươi nói đi. Hài tử đó có đúng là con của ngươi không?
Diệp Tường đáp:
- Không phải!
Hắn thở dài một tiếng nói tiếp:
- Nhưng tôi thà phải chịu đựng tất cả để làm phụ thân của hài tử đó.
Lão Bá nghiến răng rít lên:
- Đồ súc sinh! Ngươi dám....
Diệp Tường bình tĩnh ngắt lời:
- Vì sao ông căm hận hài tử đó như vậy? Hài tử đó có tội tình gì chứ? Nó đã không có cha, như vậy đã đáng thương lắm rồi, ông là ông ngoại nó, lẽ ra nên thương nó để cùng Tiểu Điệp san sẻ bớt nỗi đau mới phải....
Lão Bá hét lên:
- Ai là ông ngoại nó?
Diệp Tường không chút sợ hãi, cứng rắn trả lời:
- Chính ông!
Giọng hắn cũng trở nên gay gắt hơn:
- Ông muốn thừa nhận hay không cũng được! Vì trong cơ thể nó có máu thịt của ông.
Hắn chưa kịp nói hết thì Lão Bá đã bổ tới giang thẳng cánh tay tát vào mặt hắn.
Diệp Tường không tránh, và dù có muốn tránh cũng không được, bởi vì cái tát của Lão Bá nhanh như ánh chớp.
Diệp Tường còn chưa kịp trông thấy gì thì mắt đã tối sầm lại, đầu óc quay cuồng.
Hắn không ngất đi, vì ngay sau đó bị cú đấm thứ hai giáng thẳng vào tiểu phúc.
Cơn đau này làm cho Diệp Tường tỉnh lại, lưng gập xuống, tay ôm lấy bụng dưới ngã xuống quằn quại, máu tươi lẫn nước bọt trong miệng trào ra.
Mạnh Tinh Hồn chỉ biết giương mắt nhìn, toàn thân cứng đờ như hóa đá.
Diệp Tường chịu được, nhưng y hầu như không sao chịu nổi, tưởng chừng

bất chấp tất cả để xuất thủ.
Nhưng y nghiến chặt răng cố nhịn, vì vọng động lúc này có nghĩa là mất mạng.
Hành động đó trái với ước nguyện của chính Diệp Tường, và Tiểu Điệp sẽ không sao tha thứ được.
Bởi Lão Bá là phụ thân của nàng.
Diệp Tường vẫn không ngừng lăn lộn, miệng tiếp tục rỉ máu, chỉ cần nhìn dáng điệu cũng biết hắn chịu đau đớn thế nào.
Lão Bá đứng lặng nhìn hắn.
Cơn phẫn nộ đã được trút xuống, ông bình tĩnh lại dần, nhưng miệng vẫn còn thở phì phì.
Đột nhiên, Diệp Tường đang ôm bụng lăn lộn bỗng bật người lên.
Từ chiếc chuông nhỏ trong tay hắn chợt phát ra mười mấy ánh hào quang về phía Lão Bá.
Đồng thời từ bàn tay phải không biết từ bằng cách nào đã xuất hiện một thanh đoản kiếm chỉ dài chừng một gang tay nhưng nhìn ánh thép cũng đủ biết sắc khủng khiếp.
Lưỡi kiếm vạch một đường như vệt sao băng, nhanh đến kinh hồn.
Ám khí bất ngờ, kiếm thế thần tốc, không ai có khả năng đối phó nổi, cũng không ai tránh được.
Mạnh Tinh Hồn đương nhiên biết rõ Diệp Tường là kẻ giết người đáng sợ thế nào, thế nhưng xưa nay chưa bao giờ y được tận mắt chứng kiến hành động thực sự của hắn.
Bây giờ thì y đã thấy.
Thời gian gần đây y có mối hoài nghi, không tin rằng trước đây Diệp Tường có thể giết nhiều người đến thế.
Còn bây giờ thì y đã tin.
Hành động của Diệp Tường chẳng những chọn đúng thời cơ bất ngờ nhất mà còn thần tốc đến khó mà tưởng tượng.
Thời cơ không ai ngờ nhất cũng là thời điểm chọn lựa chính xác nhất.
Lúc đó chỉ cần xuất thủ thì đối phương không sao đối phó nổi, cũng không sao tránh nổi.
Hành động chuẩn xác, thần tốc và thâm độc.
Đó là ba điều kiện cơ bản nhất để giết người, và kết quả duy nhất là chết.
Cho dù có thể chưa biết kết quả đó thuộc về ai.
Thời gian gần đây ai đã thấy qua Diệp Tường tất không nghĩ rằng hắn lại có khả năng phát xuất ra hành động như vậy.
Dưới con mắt Mạnh Tinh Hồn, Diệp Tường đã khôi phục lại bản lĩnh năm xưa, giai đoạn mà hắn ở đỉnh điểm khiến cho cả ba tên đàn em là Mạnh Tinh Hồn, Tiểu Hà và Thạch Quần đều kính phục và ao ước.

Mạnh Tinh Hồn cũng hiểu rằng lẽ ra tráng khí đó trong Diệp Tường đã nguội tắt, chỉ do tình bằng hữu với Mạnh Tinh Hồn và tình yêu đối với Tiểu Điệp mà hắn dốc tận lực phát xuất chiêu kiếm tối hậu đó, vận dụng hết tiềm lực của bản thân.
Không ai đủ khả năng tránh được cú phản kích này.... chỉ ngoại trừ Lão Bá.
Thanh đoản kiếm phóng tới như vệt sao băng, nhưng chưa kịp tới mục tiêu thì đã gãy làm đôi xuống đất.
Diệp Tường vừa phi thân lên đã ngã bịch xuống, cánh tay phải gẫy lìa.
Lão Bá vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tưởng chừng chưa hề có cử động nào.
Mặc dù ông đã dùng ống tay áo phất rụng những mũi ám khí nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn thấy rõ có tới ba bốn vệt sáng cắm vào ngực ông ta.
Y tin rằng mình đã thấy rõ,và không còn nghi ngờ gì được.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ uy lực của những ám khí này, bởi vì chính y cũng định dùng ám khí như Diệp Tường vừa dùng để giết Lão Bá.
Bất kỳ ai chỉ cần bị một mũi ám khí như vậy cắm vào người là ngã ngay, và trút hơi thở cuối cùng trước khi đứng dậy.
Thế mà Lão Bá vẫn không ngã xuống, cùng không chết.
Mấy mũi ám khí trúng vào người ông ta giống như chạm phải tường thép, phát ra những tiếng leng kenh.
Mạnh Tinh Hồn hiểu ngay rằng bên trong y phục Lão Bá còn một lớp áo bảo vệ dệt bằng sợi thép hoặc thứ kim loại nào đó làm cho ám khí không xuyên qua nổi.
Mạnh Tinh Hồn bỗng thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.
Kế hoạch của y định giết Lão Bá chưa chu toàn bằng Diệp Tường, thời điểm y chọn ra tay cũng chưa bất ngờ bằng hắn, độ thâm độc của Mạnh Tinh Hồn cũng không thể sánh bằng Diệp Tường bởi hắn ra tay bằng sức mạnh của tình yêu và tình bằng hữu.
Thế nhưng, cho dù bỏ qua tất cả những điều đó, nếu những mũi ám khí của Mạnh Tinh Hồn có thể cắm được vào người Lão Bá thì nhất định cái chết của y sẽ rất bi thảm.
Đó là bài học thiết thực cho Mạnh Tinh Hồn, đúng là một bài học xương máu theo đúng nghĩa vốn có của nó.
Bài học đó được rút ra không phải do kinh nghiệm hoặc do tổn thất mà Mạnh Tinh Hồn phải trả. Chính Diệp Tường đã phải đổi bằng sinh mạng mình để cho Mạnh Tinh Hồn bài học này.
Diệp Tường cố bò lên nhưng không được, lại ngã vật xuống nhưng vẫn gượng nhổm đầu dậy nói:
- Ta đã không nhầm. Đúng vậy, ta đã không nhầm!
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng câu đó là Diệp Tường muốn trối trăng lại cho mình.

Hắn cất tràng cười điên cuồng, nói tiếp:
- Quả nhiên ta không thể giết được ông. Hiện tại trên đời không ai giết được ông.
Lão Bá không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Lục Hương Xuyên rồi quay người bỏ đi, thậm chí không nhìn lại Diệp Tường một lần.
Lục Hương Xuyên thừa hiểu ý nghĩa của cái nhìn đó.
Hắn lạnh lùng nhìn Diệp Tường lăn lộn trên mặt đất hồi lâu rồi chợt quay sang Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi có mang theo đao không?
Mạnh Tinh Hồn trả lời ngay:
- Không có!
Lục Hương Xuyên lại hỏi:
- Ngươi giết người không cần dùng đao ư?
- Có dùng, nhưng tôi dùng đao người khác. Trong tay đối phương có bất kỳ binh khí gì tôi đều dùng được.
Mạnh Tinh Hồn nói câu đó một cách máy móc. Đến nỗi y ngỡ ngàng trước giọng nói của mình, như nghe âm thanh của ai khác vậy.
Lục Hương Xuyên cúi nhặt đoạn lưỡi của thanh đoản kiếm gãy lên hỏi:
- Ngươi có thể dùng khúc kiếm này để giết người không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Được!
Lục Hương Xuyên lại nói:
- Còn chưa vì Lão Bá mà giết người. Bây giờ chính là cơ hội đó.
Hắn vừa nói vừa cười rất điềm tĩnh, như mời Mạnh Tinh Hồn dùng một bữa cơm, lại tiếp:
- Ta đã nói rằng ngươi chẳng cần vội, cơ hội đó trước sau gì cũng có. Bây giờ thì ngươi đã tin ta rồi chứ?
Hầu như Mạnh Tinh Hồn không nghe hắn nói gì.
Thanh đoản kiếm vốn rất ngắn, sau khi gãy chỉ còn dài hơn ngón tay.
Mạnh Tinh Hồn máy móc cầm lấy đoạn kiếm gãy, nhưng không biết phải làm gì.
Trong tai y vang lên những tiếng ong ong, còn mắt không thấy gì, mọi vật quay cuồng như chong chóng.
Ngoài những ý nghĩ hỗn độn, Mạnh Tinh Hồn không nghe gì, cũng không thấy gì hết.
Chỉ có một ý nghĩ xuyên suốt trong đầu Mạnh Tinh Hồn là Diệp Tường bất chấp tính mạng làm việc đó vì mình, và chỉ vì việc đó mà Diệp Tường đã chuẩn bị rất lâu, đã chờ đợi rất lâu.
Hiển nhiên trước khi tới đây, Diệp Tường không mảy may hy vọng mình sẽ sống trở về, bởi vì cuộc sống của hắn đã mất hết ý nghĩa.

Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng Diệp Tường hy vọng mình sẽ vì hắn mà sống tiếp.
Diệp Tường đã coi Mạnh Tinh Hồn là hình ảnh của mình, đã đem sinh mệnh tình bằng hữu và tình yêu dồn tất cả lên người Mạnh Tinh Hồn, muốn Mạnh Tinh Hồn tiếp tục sống, cũng như tiếp tục cuộc sống của chính mình.
Thứ tình cảm đó rất ít người hiểu được, nhưng Mạnh Tinh Hồn lại rất hiểu.
Y biết Diệp Tường làm việc đó vì mình, tự nguyện chết bởi tay mình.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn không nỡ.
Y thà chết chứ không chịu hạ thủ giết người bằng hữu tốt nhất của mình, dù biết cho dù chết bằng tay ai thì Diệp Tường đã không còn mảy may hy vọng sống.
Đoạn kiếm gãy lạnh ngắt trong tay Mạnh Tinh Hồn, ướt nhòe mồ hôi.
Y chợt ngẩng lên nhìn Lục Hương Xuyên nói:
- Tôi không thể giết người này!
Lục Hương Xuyên phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu mới hỏi:
- Vì sao thế? Hắn là bằng hữu của ngươi ư?
Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng đáp:
- Tôi có thể vì bằng hữu mà giết người, nhưng không giết người đã ngã.
- Ngay cả vì Lão Bá cũng không giết?
- Tôi có thể vì Lão Bá mà giết người khác. Nhất định cơ hội còn nhiều....
Lục Hương Xuyên nhìn Mạnh Tinh Hồn không lộ vẻ tức giận hay ngạc nhiên.
Hắn cũng không cưỡng bách.
Mạnh Tinh Hồn chậm chạp quay người bỏ đi.
Lục Hương Xuyên không gọi lại.
Mạnh Tinh Hồn cũng không ngoái lại nhìn. Đi được mấy bước, y nghe tiếng rú thảm khốc của Diệp Tường.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn không quay lại, không nhỏ giọt nước mắt nào.
Y cố nén lại dòng lệ thương xót cho đến đêm, khi không còn ai thấy cả.
Tình thế bắt buộc phải như vậy, và y biết rằng chính Diệp Tường cũng hy vọng như thế.
Mạnh Tinh Hồn trở về gian phòng được Lục Hương Xuyên dành riêng cho mình.
Lúc này tuy chưa là đêm tối, nhưng y đóng chặt cửa lại nước mắt trào ra ướt đẫm cả gối.
"Diệp Tường đã liều thân vì mình, thế mà lâu nay mình chưa thể nói rằng đã tận tình với người bằng hữu chí tình chí nghĩa đó!".
"Hành động của Diệp Tường nói rõ cho mình hai điều:
Tiểu Điệp là nhi nữ của Lão Bá.
Lão Bá là người không ai giết được.

Ý nguyện cuối cùng của Diệp Tường là muốn mình tiếp tục sống cùng Tiểu Điệp và làm sao có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn.
Diệp Tường đã không làm được điều này." Mạnh Tinh Hồn băn khoăn tự hỏi:
- Nhưng mình có thể làm được không?
Y chợt thấy dũng khí dâng đầy, nắm chặt tay lẩm bẩm phát thệ:
- Bất cứ hoàn cảnh thế nào ta cũng quyết làm bằng được việc đó, hoàn thành ý nguyện của Diệp Tường. Nếu không chẳng đáng sống làm gì.
Đó là cách duy nhất có thể báo đáp ân tình của người bằng hữu xấu số.
Mặc dù y còn nợ Cao lão đại rất nhiều, nhưng sau này có thể tìm cách khác để báo đáp.
Nhưng nhiệm vụ trước mắt buộc phải từ bỏ, và bây giờ cần rời khỏi đây!
Nhưng đâu dễ gì rời khỏi nơi này được?
Mới trước đây không lâu, Lục Hương Xuyên chỉ ra vô số mả bên ngoài hoa viên nói với y:
- Bất kỳ ai đã nhập vào tổ chức của chúng ta thì vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi đây được, dù sống hay chết và Lão Bá cũng quan tâm cẩn thận.
Hiển nhiên đó là lời cảnh cáo đối với Mạnh Tinh Hồn.
Mới rồi thấy thái độ khác thường của Lục Hương Xuyên, y có cảm giác như hắn đã nhìn ra quan hệ giữa mình với Diệp Tường, có thể vì thế mà hắn không ép buộc Mạnh Tinh Hồn phải giết Diệp Tường.
Không chỉ Lục Hương Xuyên mà còn có Lục Mãn Thiên nữa. Đời nào lão ma đó lại cho y rời khỏi đây?
Mạnh Tinh Hồn chợt nghĩ:
" Ngay cả Diệp Tường cũng biết rõ không thể giết được Lão Bá, lẽ nào Lục Mãn Thiên lại không biết?
Quan hệ giữa Lục Mãn Thiên và Lão Bá rất gần gũi, đương nhiên lão ta là người hiểu rõ Lão Bá hơn hết.
Lục Mãn Thiên đã biết không thể giết được Lão Bá, tại sao lão còn bảo cho mình làm việc này?".
Những dòng lệ trên khóe mắt Mạnh Tinh Hồn bỗng khô đi, đồng thời mồ hôi toát ra khắp người.
Y chợt phát hiện ra kế hoạch của Lục Mãn Thiên còn đáng sợ hơn mình nghĩ rất nhiều.
Điểm mấu chốt của kế hoạch này hoàn toàn không phải là cần Mạnh Tinh Hồn giết Lão Bá, mà sử dụng y như một nấc thang để Lục Mãn Thiên nhảy qua để đạt mục đích nham hiểm của mình.
Nghĩ tới đó, nỗi bi thương trong lòng Mạnh Tinh Hồn lập tức biến thành phẫn nộ.
Không ai tình nguyện làm nấc thang cho người khác, chịu để đối phương

đạp qua đầu mình.
Mạnh Tinh Hồn lau khô nước mắt ngồi lên chờ đợi.
Đương nhiên y chờ đợi Lục Mãn Thiên. Y biết rằng Lục Mãn Thiên không đời nào chịu để cho mình bỏ đi, nhất định tới đây tìm mình.
Lục Mãn Thiên đến sớm hơn Mạnh Tinh Hồn dự định.
Lục Hương Xuyên không thấy trở về. Gian nhà vắng vẻ giống như ngoài Mạnh Tinh Hồn không còn ai khác. Bởi thế trước khi Lục Mãn Thiên đẩy cửa bước vào, y nghe rõ tiếng bước chân ngay.
Tiếng bước chân Lục Mãn Thiên chậm rãi, chắc nịch, đầy tự tin như khi người ta trở về nhà mình vậy.
Vẻ mặt của lão ta cũng rất trấn tĩnh và tự tin, dù nhìn kỹ bao nhiêu người ta cũng không sao phát hiện ra lão là kẻ phản bội.
Bất cứ kẻ nào phản nghịch đều ít nhiều lộ ra nét mặt lo lắng, nhưng Lục Mãn Thiên thì không.
Thậm chí trên mặt hắn còn thấp thoáng nụ cười.
Mạnh Tinh Hồn cố kiềm chế cơn phẫn nộ, lạnh lùng hỏi:
- Ông đến đây làm gì?
Lục Mãn Thiên cười đáp:
- Không có gì cả. Ta chỉ đến xem ngươi chuẩn bị tới đâu rồi. Cũng gần đến lúc....
Mạnh Tinh Hồn xẵng giọng:
- Tôi không chuẩn bị.
Lục Mãn Thiên nhướng mi hỏi:
- Không chuẩn bị gì cả ư? Dù ngươi có nhiều kinh nghiệm đến đâu, trước khi giết người cũng phải chuẩn bị.
- Tôi không định giết người!
Lục Mãn Thiên chừng đã hiểu ra, nghiến răng nói:
- Ngươi không thể không giết!
Mạnh Tinh Hồn nhìn thẳng vào mặt đối phương, nói nhấn từng tiếng:
- Vì tôi không muốn trở thành nấc thang để kẻ khác dẫm lên đầu!
Lục Mãn Thiên trố mắt hỏi:
- Nấc thang ư? Nấc thang nào đây?
Mạnh Tinh Hồn thấy không cần phải úp mở nữa, thẳng thừng nói:
- Thâm ý của ông hoàn toàn không phải muốn tôi giết Lão Bá bởi vì ông biết rõ tôi hoàn toàn không có cơ hội thành công nào.
Lục Mãn Thiên yếu ớt nói:
- Nếu vậy ta muốn ngươi đến đây làm gì?
- Để phục vụ cho kế hoạch đen tối của ông!
- Kế hoạch thế nào?
- Ông có muốn tôi nói ra kế hoạch đó hay không?

Lục Mãn Thiên hấp háy mắt, cười nói:
- Thú vị đấy! Ngươi nói thử xem!
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Vậy ông nghe đây. Ông thuê đến đây một tên thích khách định giết Lão Bá nhưng thực chất chỉ thay ông mang tội danh mà không có cơ hội thực hiện mưu sát, giúp ông củng cố địa vị.
- Ngươi nói rõ thêm một chút nữa xem?
- Ông bố trí tôi vào phục kích mật động, nhưng tôi sẽ không có cơ hội xuất thủ, vì ông đã phát hiện được tôi trước đó....
Lục Mãn Thiên giục:
- Nói tiếp đi!
- Từ đầu ông đã bộc lộ sự không tín nhiệm tôi. Đương nhiên Lão Bá không nghi ngờ rằng kế hoạch đó là do ông vạch ra. Vì ông đã giúp Lão Bá bắt được thích khách, vì thế càng được Lão Bá tín nhiệm hơn, điều này giúp ông rất nhiều trong việc củng cố địa vị dần dần thay thế Lão Bá.
Có lẽ lúc này thì cả Lục Mãn Thiên cũng bị cuốn hút, giục:
- Sau đó thì sao?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Chờ khi ông được tín nhiệm tuyệt đối và thời cơ chín mùi nhất, ông sẽ làm việc của tôi....
- Ngươi cho rằng ta đủ khả năng giết Lão Bá hay sao?
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt đáp:
- Ông là bằng hữu vong niên của Lão Bá, cũng là người được Lão Bá tín nhiệm nhất, đương nhiên biết rõ những nhược điểm của ông ta hơn bất kỳ ai khác, Lão Bá hoàn toàn không đề phòng....
Lục Mãn Thiên hỏi:
- Vì thế ngươi cho rằng cơ hội của ta rất lớn?
Mạnh Tinh Hồn khẳng định:
- Nếu trên đời có một người đủ khả năng giết được Lão Bá thì người đó là ông!
Lục Mãn Thiên cười nói:
- Xin cảm ơn ngươi vì đã đánh giá ta cao như thế.
Mạnh Tinh Hồn không để ý vẫn tiếp giọng:
- Sau khi giết tôi xong, ông có thể tuyên bố với mọi người rằng mình đã tiêu diệt được thích khách định giết Lão Bá, giúp ông ta phục cừu. Lúc đó không ai còn nghi ngờ ông nữa. Ông có thể thuận lý thành chương, kế nhiệm địa vị của Lão Bá.
- Nhưng ngươi cũng có miệng. Ngươi có thể tố cáo ta mà!
- Ai tin lời tôi? Hơn nữa đời nào ông cho tôi cơ hội để biện minh.
Lục Mãn Thiên nhìn đối phương mặt không để lộ chút tình cảm nào.

Cuối cùng, lão cười một tràng nói:
- Không ngờ ngươi rất thông minh. Đã là thích khách thì không nên thông minh như thế.
- Tôi biết!
- Đương nhiên ngươi phải biết rằng thay người khác giết người là hành động ngu muội. Kẻ thông minh không ai làm việc đó.
Vẻ mặt Mạnh Tinh Hồn trông rất thống khổ. Y biết Lục Mãn Thiên nói câu đó không sai.
Câu đó chạm vào nỗi đau thầm kín trong lòng y.
Lục Mãn Thiên hiểu điều đó, cười đầy ác ý nói thêm:
- Những người thông minh đều mắc một căn bệnh, đúng hơn họ đều có nhược điểm là sợ chết.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Người sợ chết không ai làm sát thủ....
- Đó là vì trước đây ngươi chưa đủ thông minh. Nhưng bây giờ ngươi đã hiểu rằng dù thế nào thì cuộc sống vẫn quý giá hơn cái chết rất nhiều.
Lão chợt cười hỏi:
- Ngươi có biết một kẻ tên là Diệp Tường vừa tới đây không?
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng không đáp.
Lục Mãn Thiên nói tiếp:
- Đương nhiên ngươi biết Diệp Tường vì hắn là bằng hữu chí cốt của ngươi. Thế mà thấy hắn bị giết ngay trước mắt, ngươi vẫn không chút phản ứng. Vì sao vậy?
Mạnh Tinh Hồn vẫn không nói gì.
Lục Mãn Thiên lại tiếp:
- Đó là vì ngươi trở nên thông minh hơn, không muốn chết cùng hắn. Cứ cho là ngươi còn có lý do khác, nhưng đó chỉ là ngươi tự lừa dối mình mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn như bị một mũi dao cắm vào tim.
Quả tình chứng kiến Diệp Tường chết trước mặt mình, hắn đã không phản kháng và lý giải rằng mình không thể để bằng hữu chết một cách uổng phí, rằng mình sẽ vì Diệp Tường mà sống tiếp và thực hiện ý nguyện này.
Nhưng lúc này Lục Mãn Thiên lại lý giải theo cách khác và Mạnh Tinh Hồn không thể phản bác.
Y chợt thấy mình chẳng phải lớn lao gì như mình đã nghĩ, chẳng qua mình hành động như vậy chỉ vì sợ chết mà thôi, ý nghĩ đó khiến mặt y nóng bừng vì hổ thẹn và thống khổ.
Giọng Lục Mãn Thiên vẫn vang lên đều đều như một liều thuốc độc ngấm vào tận tâm phế Mạnh Tinh Hồn:
- Những điều ngươi vừa nói không sai. Nhưng chỉ được phép tới đó là dừng. Hiện tại còn chưa ai nghi ngờ ta. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể bóc lột trần

thân phận ngươi, lúc nào cũng có thể làm ngươi phải chết!
Lão ngưng mắt nhìn Mạnh Tinh Hồn như con mèo nhìn con chuột bất lực và tuyệt vọng dưới móng vuốt của mình, lại cười tiếp:
- Bởi thế ngươi nếu muốn tiếp tục sống thì phải làm theo lời ta, vì ngươi không còn đường nào khác.
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng hỏi:
- Cho dù tôi có làm theo ý ông thì kết quả cũng nhận lấy cái chết chứ có gì khác?
Lục Mãn Thiên nghiêm mặt nói:
- Nếu ngươi làm tốt việc này thì có thể ta vẫn để ngươi sống, có thể tìm một người khác chết thay ngươi với bộ mặt giống như ngươi để ngươi cao bay xa chạy tìm một nơi không có ai biết mà an nhàn sống tiếp, chỉ cần ngươi đừng quay lại làm phiền ta.
Thấy Mạnh Tinh Hồn im lặng, lão lại cười nói thêm:
- Ngoài ra ta còn cho ngươi một món tiền thưởng kha khá để ngươi sống thoải mái suốt đời. Chung quy con người ta chỉ cần có thể sống yên ổn và thoải mái.
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng một lúc rồi chợt nói:
- Những lời ông nói có đáng tin không?
Lục Mãn Thiên đáp:
- Ngươi không thể không tin bởi vì đối với ngươi đó là cơ hội duy nhất. Ngươi hoàn toàn không có cách nào lựa chọn.
Nói xong câu, lão quay người bỏ đi, bước đi chậm rãi và chắc nịch lộ rõ sự tự tin cũng như lúc mới đến.
Tới cửa, lão còn quay lại nói thêm:
- Ngươi hãy chuẩn bị cho tốt vào! Và nhớ rằng đừng dở trò gì ra, bởi vì bất cứ lúc nào ngươi cũng nằm trong sự giám sát của ta.
Đương nhiên lão không tin tưởng Mạnh Tinh Hồn một cách tuyệt đối, nhưng rất yên trí rằng Mạnh Tinh Hồn không dám làm trái lời mình.
Quả thật lúc này Mạnh Tinh Hồn chẳng khác gì con cá đã nằm trong lưới.
Y nhìn theo tấm lưng bè và thân thể đồ sộ của Lục Mãn Thiên đi xa dần, tự hỏi:
- Chẳng lẽ ta không còn con đường nào khác?
Cho dù tất cả mọi lối đi đều bịt kín, vẫn không thể đi theo con đường đó.
"Ta tuyệt đối không thể giết Lão Bá, không thể giết phụ thân Tiểu Điệp".
Huống hồ Mạnh Tinh Hồn hoàn toàn chưa và không bao giờ tin lời nói của Lục Mãn Thiên.
Y tin chắc rằng trong bất cứ tình huống nào, Lục Mãn Thiên quyết không để mình sống.
"Nếu vậy chẳng lẽ ta chỉ còn con đường chết?".

Chết có khi là cách giải quyết tốt.
Trước đây một thời gian, có lúc Mạnh Tinh Hồn đã tìm đến cách giải thoát này.
Đó là lúc y chán ghét tất cả, cuộc sống không ra sống với những giết chóc kế tiếp nhau không biết khi nào mới chấm dứt.
Lúc đó cái chết đối với y chẳng có gì khó khăn, cũng không phải nỗi thống khổ.
Còn bây giờ thì sao?....
Gần cuối thu.
Trong thời gian này, hoàng hôn đến rất sớm.
Tuy mùa hoa cúc đã sắp hết nhưng trong ánh chiều tà, Cúc Hoa Viên trông vẫn còn mỹ lệ.
Hoa cúc cũng giống như loài bướm, trong vẻ mỹ lệ đã nhuốm màu tàn tạ.
Đó chẳng phải là điều khiến người ta phải mủi lòng, phải thở dài tiếc nuối ư?
Mạnh Tinh Hồn chợt nhớ lại lời của Tiểu Điệp:
- Sinh mệnh của loài bướm tuy cũng ngắn ngủi như những bông hoa nhưng nó sống thật thanh thản, vô tư và cuộc đời thật đẹp. Cuộc đời của chúng chỉ kéo dài vài tháng nhưng rất đáng sống, vì thế dẫu có chết, chúng không có gì phải ân hận nuối tiếc!....
Đời người cũng thế chăng?
Người ta dù tuổi thọ nhiều hay ít, đó không phải là vấn đề quan trọng.
Điều quan trọng là sống thế nào và đáng được coi là cuộc sống với đầy đủ ý nghĩa của nó hay không?
Hoàng hôn.
Trong gió vẳng lại tiếng chuông. Mạnh Tinh Hồn nhớ ra đó là tiếng chuông báo hiệu bữa ăn tối, bởi thế thấy trong lòng rất khẩn trương.
Y đứng lên bước nhanh ra khỏi phòng.
"Ta tuyệt đối không thể chết được!" Mạnh Tinh Hồn nghĩ thế, nhưng làm cách nào để sống tiếp ở nơi đầy hiểm họa và cạm bẫy này?
Y đi qua những luống cúc và nhận ra bây giờ đang là thời gian chúng bắt đầu tàn tạ.
Hoa cúc là loài hoa sớm phô vẻ mỹ diệu của mình, và cũng chính là loài hoa sớm tàn tạ nhất.
Lão Bá dùng móng tay tỉa những chiếc lá tàn úa dưới những bông cúc cuối thu.
Ông cố giữ vẻ đẹp cho những bông hoa cuối cùng, dù biết đó là những cố gắng tuyệt vọng.
Không ai có thể làm thay đổi quy luật thiên nhiên, chẳng qua cố gắng để phần nào thỏa mãn ước nguyện của mình.
Bàn tay của Lão Bá tỉa lá không còn như thời trai tráng nữa mà có phần run

rẩy báo hiệu sự già nua.
Nhưng Lão Bá lý giải theo cách của mình.
"Hoa cúc tàn thì đã có hoa đào, sau đó là hoa mai, hoa hồng.... trong vườn của ta bốn bốn mùa hoa nở sum xuê thì cần gì phải do một loài hoa tàn mà cảm khái?" "Hơn nữa một mùa hoa đang úa tàn đã phô hết vẻ đẹp, tức dâng hết giá trị của mình, ngay chính loài hoa còn không thương tiếc cho mình thì sao ta lại phải cảm hoài?" "Ngay cả con người cũng thế thôi!" Người sống có thể làm được hay không những ý nguyện của mình, cũng ví như bông hoa có thể khoe sắc hay không.
Nhưng khi chết đi là không còn gì đáng để giữ lại.
Mạnh Tinh Hồn lại không hoàn toàn tán đồng với quan niệm đó.
Y dần dần cảm thấy giá trị của một người không phải giới hạn trong cuộc sống hoặc cái chết mà chủ yếu là ở tình cảm giữ lại trong lòng những người khác.
Mạnh Tinh Hồn hồ nghi tự hỏi:
"Còn quan niệm của Lão Bá thì sao?" Lão Bá vẫn tuyệt đối không nghi ngờ quan niệm của mình và lúc ngẩng đầu lên đã trông thấy Mạnh Tinh Hồn.
Tuy vẻ mặt trầm trọng nhưng bước chân của Mạnh Tinh Hồn vẫn nhanh và chắc nịch.
Trong ánh hoàng hôn, chỉ cần nghe tiếng bước chân đã cảm phục trước sức thanh xuân mà đời người chỉ trải qua có một lần.
Chỉ cần nghe tiếng bước chân, Lão Bá đã thấy thèm muốn và ganh tị.
Vì ông không bao giờ có thể quay lại thời kỳ thanh xuân như vậy nữa.
Sự thật Lão Bá không quá khắc nghiệt. Giá như Tôn Kiếm vẫn còn sống để tái tạo tuổi thanh xuân cho ông, có lẽ Lão Bá không quá nghiệt ngã ghen tị với đời như vậy.
Nhưng bây giờ Tôn Kiếm đã chết, nghĩa là Lão Bá mất hết mọi hy vọng.
Vì vậy nếu ông có nhìn cuộc đời với nhân quan quá nhiều ghen tị thì có lẽ cùng nên lượng tình mà bỏ quá phần nào.
Trên thế gian vì sao có quá nhiều người đáng chết mà Tôn Kiếm lại bị giết chết?
Câu hỏi đó hoàn toàn không vô tư, nhưng dù sao có thể hiểu được, có thể tha thứ.
Mạnh Tinh Hồn đi thẳng đến trước mặt Lão Bá.
Lão Bá hỏi ngay:
- Ngươi có biết vì sao ta chọn thời điểm này để đi tản bộ không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi biết.
Vẻ mặt Lão Bá rất khó coi.
Ông lại tiếp:

- Lục Hương Xuyên chẳng lẽ không nói với ngươi rằng bây giờ đang là bữa ăn tối hay sao?
Mạnh Tinh Hồn lại bình thản đáp:
- Tôi cùng biết.
Giọng Lão Bá gay gắt:
- Xem ra ngươi biết không ít. Ngươi có thể trả lời vì sao ta đi tản bộ vào giờ này.
- Vì ông không muốn bị ai làm phiền.
Lão Bá gật đầu nói:
- Vì thế lẽ ra ngươi không nên đến đây!
Mạnh Tinh Hồn chợt cười nói:
- Tôi bây giờ nên ở đâu, có lẽ ông không bao giờ ngờ tới!
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Lẽ ra ngươi nên ở đâu?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Ở đây!
Y nói xong nhổ bật khóm cúc để lộ cửa mật động mà mờ sáng hôm nay đã được Lục Mãn Thiên hướng dẫn cho biết.
Lão Bá nhíu mày nhìn vào mật động hồi lâu mới hỏi:
- Đáng lẽ ngươi phải mai phục trong đó?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Chính thế!
- Với mục đích gì?
- Giết ông!
Lão Bá chợt nhìn vào mặt Mạnh Tinh Hồn, nhưng ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên mà như muốn bóc trần hết nội tâm đối phương, nhưng không nói gì.
Mạnh Tinh Hồn không khỏi lúng túng đành nói:
- Tôi đến đây chỉ nhằm mục đích giết ông!
Lão Bá trầm mặc một hồi lâu rồi chợt cười hỏi:
- Ngươi tưởng rằng ta không biết sao?
Mạnh Tinh Hồn kinh hãi thốt lên:
- Ông biết?
Lão Bá gật đầu:
- Đương nhiên!
Mạnh Tinh Hồn không giữ được bình tĩnh, hỏi tiếp:
- Ông biết gì?
Lão Bá càng bình tĩnh hơn, trả lời:
- Trước hết, ngươi không phải là Tần Trung Đình.
- Làm sao ông nói thế?
Lão Bá cười nhạt nói:

- Nước da ngươi không bắt nắng, chứng tỏ ít khi tiếp xúc với ánh thái dương, như vậy không phải người từ nhỏ ở trên thương thuyền lênh đênh trên biển với nước da sạm nắng.
Nghe tới đó, Mạnh Tinh Hồn tái mét mặt, và chính y cũng tự biết mình hoang mang đến đâu.
Đương nhiên Lão Bá không cần quan sát vẻ mặt y lúc này để khẳng định mà biết rõ từ trước.
Mạnh Tinh Hồn ngỡ rằng chuyến này mình không để lộ bất cứ sơ hở nào.
Y tin tưởng vào kế hoạch của Cao lão đại mà y cho rằng hết sức chu đáo, thế mà không ngờ có một điểm bị Lão Bá bóc trần.
Như vậy y đã đánh giá thấp Lão Bá.
Không ai nên đánh giá thấp Lão Bá, đặc biệt là Mạnh Tinh Hồn.
Bởi vì sự sống và cái chết của y đều phụ thuộc vào đó.
Mà chẳng phải chỉ bản thân Mạnh Tinh Hồn mà còn có mẫu tử Tiểu Điệp nữa.
Thế mà lần đầu gặp Lão Bá, chẳng những Mạnh Tinh Hồn tin rằng kế hoạch của mình trót lọt mà còn chính mình đã đánh lừa được Lão Bá.
Đó mới chính là đòn cân não lớn nhất giáng vào đầu Mạnh Tinh Hồn.
Xưa nay y tin vào thành công của mình như là điều đương nhiên, nhưng bây giờ lại không đơn giản thế.
Xưa nay không ai phát hiện được ý đồ của Mạnh Tinh Hồn và khả năng xuất quỷ nhập thần của y, nhưng bây giờ kế hoạch đã không thể sử dụng.
Xưa nay, đến thời điểm quyết định, Mạnh Tinh Hồn buộc phải dùng tuyệt chiêu được chuẩn bị hết sức công phu, nhưng chiêu này hoàn toàn bị phá.
Mạnh Tinh Hồn không cay cú, trái lại trong lòng lộ vẻ khâm phục hỏi:
- Ông đã biết tôi đến đây để giết ông, vậy sao còn để tôi tự do mà không bị câu thúc?
Lão Bá chỉ gật đầu mà không đáp.
Mạnh Tinh Hồn không nén nổi hỏi tiếp:
- Có phải vì ông tin chắc rằng tôi không thể giết được ông?
Lão Bá cười đáp:
- Nếu như chỉ có thế thì bây giờ ta đã chết rồi!
Mạnh Tinh Hồn ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ còn nguyên nhân nào khác?
Lão Bá trầm giọng:
- Bởi vì ta cần loại người như ngươi. Ngươi đã có thể vì người khác mà giết ta thì cũng có thể vì ta mà giết người khác.
Ông dừng một lúc, lại tiếp:
- Ngay cả ta mà ngươi cũng dám giết thì còn kiêng kỵ ai mà không dám nữa? Kẻ sát nhân trước hết phải can đảm. Mà ngươi can đảm không thiếu

lắm!
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ông định mua chuộc tôi ư?
- Người khác mua chuộc được, vì sao ta không mua chuộc được ngươi chứ? Ta có thể trả tiền nhiều hơn bất kỳ ai khác!
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Ông có biết ai thuê tôi để giết mình không?
Lão Bá trả lời lấp lửng:
- Những người ta biết còn nhiều hơn ngươi hằng tưởng!
Mạnh Tinh Hồn càng ngạc nhiên hơn, hỏi tiếp:
- Nếu ông đã biết thì sao còn để phản đồ kia tiếp tục sống?
Lão Bá cười nhạt đáp:
- Hắn sống cũng chẳng khác gì chết cả!
- Thật vậy ư? Nhưng hắn đã phản bội ông, và rất có thể lúc nào đó sẽ thành công.
Lão Bá gật đầu, thản nhiên đáp:
- Hắn đã phản bội ta, đương nhiên có thể phản bội người khác. Đó chính là điều ta cần.
Ông chợt cất tiếng cười tàn khốc rồi chậm rãi nói tiếp:
- Mỗi người đều có giá trị nhất định để lợi dụng. Chỉ cần ngươi biết cách lợi dụng mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ông cần lão ta phản bội ai?
Lão Bá đáp:
- Một mình hắn thì không có khả năng làm việc này, và chưa đủ gan làm cái chuyện tày đình như thế!
- Ông cho rằng lão ta có đồng mưu?
Lão Bá gật đầu.
Mạnh Tinh Hồn hỏi tiếp:
- Có phải ông muốn lão ta khai ra kẻ đồng mưu với mình?
Lão Bá lắc đầu:
- Chẳng cần phải nói. Sớm muộn gì tự ta cũng sẽ biết.
Mạnh Tinh Hồn ngưng mục nhìn Lão Bá hồi lâu chợt thở dài nói:
- Đến bây giờ tôi mới tin một điều....
Lão Bá hỏi:
- Điều gì vậy?
- Ông có địa vị hôm nay tuyệt nhiên không phải nhờ vào may mắn. Ông có thể sống được tới bây giờ cũng chẳng phải nhờ vào số phận và hạnh vận....
Lão Bá cười nói:
- Vì thế nên nếu ngươi theo ta thì nhất định không đến nỗi bị thiệt thòi, ít

nhất ngươi có thể học được nhiều điều, có thể sống lâu thêm một chút. Cách lựa chọn của ngươi thông minh đấy!
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt hỏi:
- Ông tưởng tôi hành động như vậy là vì muốn dựa vào ông?
- Không phải!
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Ông đoán đúng!
Lão Bá nói tiếp:
- Nhưng ta còn chưa biết ngươi tới tìm ta định đề xuất yêu cầu gì.
Mạnh Tinh Hồn cứng cỏi đáp:
- Tôi muốn ông để tôi đi.
Lão Bá cười nói:
- Ngươi thật thẳng thắn! Nhưng ta hỏi ngươi dựa vào đâu mà ngươi cho rằng ta để cho ngươi đi? Nếu người khác có thể lợi dụng ngươi thì sao ta không thể làm điều đó?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Bởi vì nữ nhi của ông!
Nụ cười trên môi lão lập tức biến mất, thay vào đó là cơn phẫn nộ.
Ông gào lên:
- Ta từ lâu không có nữ nhi nữa!
Mạnh Tinh Hồn bình tĩnh nói:
- Tôi không biết vì sao ông không nhận nhi nữ của mình. Tôi chỉ biết một việc. Bất kỳ ông nghĩ thế nào nhưng cô ấy vẫn là con gái ông. Dù sao thì máu vẫn còn hơn nước lã.
Y ngưng mục nhìn Lão Bá.
Sự phẫn nộ của Lão Bá rất khủng khiếp, nhưng Mạnh Tinh Hồn không chút tỏ ra khiếp sợ.
Y nói tiếp:
- Có những việc không ai có thể thay đổi được, kể cả ông cũng thế!
Lão Bá nắm chặt hai tay hỏi:
- Ngươi với nó quan hệ thế nào?
Mạnh Tinh Hồn nghiêm nghị đáp:
- Tôi nguyện ý làm chồng cô ấy.
Lão Bá chợt chộp lấy ngực áo Mạnh Tinh Hồn, hét lên:
- Ta muốn ngươi vì nó mà chết!
Mạnh Tinh Hồn rắn rỏi trả lời:
- Tôi không muốn chết, bởi vì tôi muốn sống vì cô ấy cũng như cô ấy muốn sống vì tôi. Nếu ông giết tôi, nhất định ông sẽ hối hận.
- Hối hận ư? Xưa nay ta giết người chưa bao giờ phải hối hận cả.
Thái độ của Lão Bá mỗi lúc một dữ tợn nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn không

hề khiếp sợ.
Y không sợ bởi y đến đây với lòng chân thành.
- Bây giờ ông không còn nhi tử nữa, bởi thế cô ấy là cốt nhục còn lại duy nhất của ông.
Cơn giận của Lão Bá càng bùng lên dữ dội:
- Ngươi dám.... nói những lời đó trước mặt ta?
- Bởi vì tôi biết ông là người hiểu rõ phải trái nên tôi không sợ nói thật.
Lão Bá trầm mặc hồi lâu hỏi:
- Ngươi quen biết nó lâu chưa?
- Chưa lâu!
- Ngươi có biết rõ nó là người thế nào không?
- Dù cô ấy thế nào thì cũng như nhau cả!
- Nhưng trước đây nó....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Trước đây cô ấy càng bi thảm thì sau này tôi càng yêu thương cô ấy. Hơn nữa chuyện trước kia đã thành quá khứ, tôi căn bản không muốn biết.
Đôi bàn tay Lão Bá dãn ra, nỗi phẫn nộ trong ánh mắt cũng mất hẳn.
Mạnh Tinh Hồn có cảm giác rằng chỉ mới qua một lúc mà ông già hẳn đi.
Cuối cùng ông nói bằng giọng ảm đạm:
- Ngươi nói không sai. Ta không còn nhi tử nữa. Nó là cốt nhục duy nhất của ta.
Mạnh Tinh Hồn tiếp lời:
- Vì thế ông không thể hắt hủi mẹ con cô ấy.
Lão Bá cắn môi hỏi:
- Ngươi có biết cha của hài tử đó không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Tôi không biết, và cũng không để tâm điều này.
- Ngươi thật không để tâm.
- Tôi đã nguyện ý làm chồng cô ấy thì cũng nguyện ý làm cha đứa trẻ đó.
Hai người im lặng một lúc, sau đó....
(Thiếu hai trang).... càng dịu lại.
Ông nhận ra thiếu niên là người đáng tin, chỉ cần nói ra tất có thể làm được.
Chừng như Lão Bá thấy mình có thể đặt niềm hy vọng vào thiếu niên này.
- Rốt cuộc ta cũng có một nhi nữ, hơn nữa còn có....
Đột nhiên ông ngừng bặt, nắm chặt tay Mạnh Tinh Hồn nói tha thiết:
- Nếu ngươi quả thật cần nó thì ta nguyện ý giao nó cho ngươi.
Mạnh Tinh Hồn thấy cổ họng mình tắc nghẹn lại, dòng nước mắt nóng hổi trào ra.
Hồi lâu y mới hắng giọng, run run nói:
- Tôi.... quyết không để.... lão nhân gia phải hối hận!

Lão Bá nói, giọng bình tĩnh trở lại:
- Ngươi còn cần gì nữa không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Chỉ cần có cô ấy, tôi đã thấy mình mãn nguyện lắm rồi.
Lão Bá gật đầu hỏi tiếp:
- Ngươi định đưa nó đi đâu?
Mạnh nghĩ ngợi nhưng chưa kịp trả lời thì Lão Bá đã tiếp:
- Ta hy vọng ngươi mang nó đi thật xa, càng xa càng tốt. Bởi vì....
Giọng ông trở nên nặng nề:
- Tình hình ở đây càng ngày càng trở nên nguy hiểm. Ta không muốn các ngươi liên lụy vì ta, càng không thể sống yên trong phạm vi quanh đây được.
Mạnh Tinh Hồn ngước mắt nhìn Lão Bá, những nếp nhăn càng lúc càng hằn sâu và vẻ tư lự trong ánh mắt, trong lòng bỗng nảy sinh sự đồng cảm.
Dù sao ông ta cũng đã già, và đang cô đơn. Sự già nua và nỗi cô đơn của con người là nỗi bất hạnh lớn.
Giữa hai người từ nay đã có mối quan hệ khắng khít và chẳng những Mạnh Tinh Hồn mà ngay cả Lão Bá cũng thấy gắn bó với thiếu niên này.
Bởi vì y đã thành chồng của nhi nữ ông và trái lại.
Mạnh Tinh Hồn cất giọng quan hoài hỏi:
- Một mình lão nhân gia ở đây có thể ứng phó nổi không?
Lão Bá cười đáp:
- Ngươi không cần phải bận tâm vì ta. Ta đã ứng phó được rất lâu, và còn ứng phó tốt!
Mạnh Tinh Hồn vẫn chưa hết băn khoăn:
- Nhưng trước đây khác. Trước đây lão nhân gia còn có bằng hữu. Còn bây giờ....
Lão Bá ngắt lời:
- Ta cũng là con bạc, một con bạc thực thụ! Xưa nay ta chưa bao giờ thua nhẵn túi, dù có thua cũng chừa lại trong túi mình một số vốn để tìm cơ hội gỡ lại.
Ông cười một cách thoải mái, nói thêm:
- Bởi vì ta không phải là kẻ điên.
Mạnh Tinh Hồn cũng cười, tiếp giọng:
- Chỉ cần canh bạc chưa kết thúc thì luôn luôn có cơ hội lật ngược lại cục diện.
Lão Bá gật đầu:
- Cho dù lần này canh bạc kết thúc thì vẫn còn lần khác. Một con bạc thực thụ bao giờ cũng tìm được cơ hội cho mình.
Ông vỗ vai Mạnh Tinh Hồn nói tiếp:
- Tiếc rằng ngươi không thể cùng ta dự một canh bạc.

Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Vì sao?
Lão Bá cười, mắt nhấp nháy đáp:
- Vì ngươi là con rể của ta. Không ai tình nguyện đem con rể mình đi đặt cược.
Hai tiếng con rể lúc này mang ý nghĩa thật kỳ diệu, làm Mạnh Tinh Hồn lòng xao xuyến hẳn lên.
Chàng chợt thấy Lão Bá trở nên thân thương và cuộc sống cũng đáng yêu hơn.
Có nhiều việc trên thế gian này thay đổi thật không sao ngờ được.
Chỉ cách đây không lâu Mạnh Tinh Hồn đâu ngờ rằng mình là con rể của Lão Bá.
Chàng tới đây với mục đích giết ông, thế mà bây giờ sự việc diễn ra khác hẳn, chàng phải có nhiệm vụ bảo vệ Ông.
Đêm càng khuya, gió càng lạnh.
Thế nhưng trong lòng Mạnh Tinh Hồn lại cảm thấy ấm áp.
Lão Bá dịu dàng hỏi:
- Tiểu Điệp đang chờ ngươi phải không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Dạ!
- Vậy thì hãy nhanh quay về đi, ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây!
Ông cười nói thêm:
- Cho dù đưa nó đi đâu, ta cũng hy vọng ngươi hãy đáp ứng ta một việc....
- Xin lão nhân gia cứ nói!
Lão Bá nắm chặt tay Mạnh Tinh Hồn nói:
- Khi nào ngươi có con của mình thì hãy mang nó tới đây gặp ta.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 16
Chuyển giao cơ nghiệp

Nhìn theo bóng Mạnh Tinh Hồn xa dần, lòng chạnh nhớ đến nhi nữ, bất giác buông tiếng thở dài.
"Chúng tôi có một đoạn đường dài cần phải đi!" Ông hy vọng rằng lần này họ đừng để nhầm đường.
Mặc dù trong lòng có rất nhiều cảm xúc nhưng ông không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều.
Bản thân ông cũng có đoạn đường dài cần phải đi, so với Mạnh Tinh Hồn và

Tiểu Điệp, đoạn đường ông đi còn nhiều nguy hiểm hơn, gian khổ hơn.
Ông chỉ đứng lại chốc lát rồi mím môi quay ngoắt lại, bước qua chiếc cầu nhỏ đi vào Cúc Hoa Viên.
Trong căn phòng của Lục Mãn Thiên đèn vẫn còn sáng, cửa sổ và cửa chính đều đóng chặt. Nhưng nhìn qua lớp giấy vàng dán trên cửa sổ có thể nhận ra vóc người cao lớn của Lục Mãn Thiên đứng giữa phòng, hình như đang chờ ai.
Phải chăng lão đang chờ tin tức của Mạnh Tinh Hồn?
Lão Bá không gõ cửa.
Ông đã quyết định không do dự gì nữa.
Ba mươi năm nay, Lão Bá chưa từng để đối phương có cơ hội xuất thủ trước mình.
Ông quá hiểu câu "Tiên hạ thủ vi cường" có giá trị thế nào.
Bây giờ cũng thế, ông đi bằng con đường ngắn nhất.
- Bình!
Cánh cửa sổ bị đập vỡ tan, Lão Bá như trận cuồng phong lao vào phòng.
Lục Mãn Thiên không phải đứng mà bị treo lên.
Chiếc dây thừng buộc vào xà nhà, còn chiếc ghế bị đá văng đi khá xa.
Lão Bá sờ tay xem ngực Lục Mãn Thiên thấy đã lạnh ngắt.
Chiếc đòn sắt là vũ khí không rời Lục Mãn Thiên mấy chục năm nay được đặt ngay ngắn giữa bàn chặn trên một tờ giấy.
Lão Bá nhặt tờ giấy lên, thấy có viết dòng chữ:
"Ngươi đã không chết thì ta đành phải chết!" Chỉ giản đơn chín chữ như vậy, không còn gì khác.
Thế là Lục Mãn Thiên còn chưa kịp phản bội lại đồng bọn của lão, chỉ phản được bản thân mình, chắc rằng hắn đã phạm một sai lầm nghiêm trọng trong việc thực hiện kế hoạch quá chu đáo và bí mật.
Đó là Lục Mãn Thiên quên mất rằng giữa người với người còn có tình cảm nữa.
Chính điều này mới có thể thay đổi được toàn bộ cục diện.
Cũng do điều này mà nhân tính sẽ tồn tại vĩnh viễn, còn mọi âm mưu đen tối đến đâu cũng bị tình cảm làm cho thất bại.
Lão Bá ngẩn nhìn bộ mặt đen nhẹm rất đáng sợ của Lục Mãn Thiên chừng định hỏi điều gì nhưng tiếc rằng chiếc lưỡi thè ra rất dài của lão sẽ chẳng bao giờ tiết lộ được bí mật nào nữa.
Lục Hương Xuyên không biết đã tới bên cửa sổ từ lúc nào, nét mặt lộ vẻ kinh dị.
Hiển nhiên hắn nghe tiếng Lão Bá đạp vỡ cửa sổ liền lập tức đến ngay.
Trong hoa viên nếu xảy ra sự cố bất thường nào, Lục Hương Xuyên đều có mặt kịp thời.

Vì thế, Lão Bá không cần nhìn ra cũng biết Lục Hương Xuyên đã tới.
Ông chợt hỏi:
- Ngươi nghĩ thế nào?
Lục Hương Xuyên rụt rè đáp:
- Thuộc hạ.... nghĩ rằng.... có vẻ như không phải ông ta tự treo cổ.
Lão Bá hỏi tiếp:
- Còn gì nữa?
Lục Hương Xuyên chép miệng thở dài:
- Ông ấy có lẽ không phải là phản tặc!
Lão Bá nói dứt khoát:
- Hắn là phản tặc, nhưng đúng là không phải tự hắn treo cổ.
Lão Bá vốn thích trước hết hỏi ý kiến của người khác, sau đó mới nêu kết luận của mình.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Vậy ai đã giết ông ấy?
Lão Bá không trực tiếp trả lời câu hỏi, chỉ nói:
- Khi ta bảo hắn đi tìm Dịch Tiềm Long là đã biết hắn phản bội ta.
Lục Hương Xuyên không dám hỏi nữa.
Lão Bá tiếp:
- Tin tức về Dịch Tiềm Long đột nhiên mất tích lẽ ra không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng hình như Vạn Bằng Vương còn biết sớm hơn ta nữa.
Lục Hương Xuyên tiếp lời:
- Bây giờ trên giang hồ không ít người biết chuyện này.
- Đó là do Lục Mãn Thiên đưa tin này cho Vạn Bằng Vương, tên này liền tuyên bố khắp nơi. Đương nhiên việc Lão Bá bị cô lập truyền ra giang hồ thì có lợi cho hắn.
Lục Hương Xuyên thở dài nói:
- Thuộc hạ chưa bao giờ hoài nghi ông ta, càng không bao giờ dám nghĩ chính ông ta làm phản.
Lão Bá cười nhạt nói:
- Hắn chỉ xứng đáng làm vây cánh chứ hoàn toàn không đủ tư cách làm chủ mưu đâu!
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Như vậy chính kẻ chủ mưu đã giết ông ta để diệt khẩu?
Lão Bá gật đầu.
Lục Hương Xuyên thăm dò:
- Người đủ khả năng buộc ông ta tự tận không nhiều. Chẳng lẽ chính là Vạn Bằng Vương....
Lão Bá ngắt lời:
- Không bàn chuyện đó nữa. Ngươi chuẩn bị cử hành tang lễ sao cho càng

long trọng càng tốt.
Lục Hương Xuyên ngạc nhiên hỏi:
- Ông ta đã phản bội thì sao còn tổ chức tang lễ long trọng làm gì?
Lão Bá bước ra đến cửa nói với lại:
- Bởi vì hắn là bằng hữu của ta!
Trên giang hồ đều biết Lão Bá có rất nhiều bằng hữu và họ đều trung thành với ông.
Bình minh.
Đêm dài đến đâu rồi đến lúc phải sáng.
Mạnh Tinh Hồn ngồi bên Tiểu Điệp nhìn vầng thái dương ló dần lên. Lòng vui rộn rã tưởng chừng muốn hét to lên:
- Bây giờ chúng ta có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn!
Nỗi chán chường và tuyệt vọng đều đã trở thành quá khứ.
Bây giờ chàng đã có tất cả ánh thái dương lồng lộng trước mặt. Tiểu Điệp ngồi tươi cười bên cạnh hài tử trong lòng đang thật ngon giấc.
Chừng thế giới này bây giờ đều thuộc về họ.
Chàng dịu dàng hỏi:
- Nàng thích đi đâu thì cứ nói, chúng ta sẽ đến ngay chỗ đó!
Tiểu Điệp đáp:
- Thiếp định nói với chàng một việc từ lâu.... Không phải chỗ nào thiếp cũng có thể đến được....
- Vì sao thế?
Tiểu Điệp đưa mắt nhìn xa xăm, bỗng rầu giọng nói:
- Bởi vì.... phụ thân thiếp.... chàng sẽ không bao giờ ngờ được ông ấy là ai đâu!
- Thế ư?
- Đúng thế! Thiếp chưa bao giờ nói với chàng điều này, và chàng cũng không hỏi.
Đó là người khá khắc nghiệt....
Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Ta yêu nàng chứ không phải yêu phụ thân nàng. Cho dù ông ấy là ai thì điều đó không quan trọng.
- Chàng không hiểu được đâu! Nếu ông ấy tìm được chúng ta thì cuộc sống chúng ta không thể yên ổn được!
Mạnh Tinh Hồn cười nói:
- Nếu ta nói với nàng rằng ông ấy đã chấp nhận ta thì nàng có tin không?
Tiểu Điệp bỗng nhìn vào mắt Mạnh Tinh Hồn, vừa mừng thầm lại vừa hồ nghi, cuối cùng lắc đầu nói:
- Cho dù ông ấy chấp nhận nhưng người khác quyết không chấp nhận!
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi:

- Người khác ư? Là ai vậy?
Tiểu Điệp cúi xuống, cắn môi không đáp.
Hồi lâu, Mạnh Tinh Hồn mới chậm giọng:
- Ta đã gặp phụ thân nàng!
Tiểu Điệp vội ngẩng lên:
- Thật ư?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Ông ấy hoàn toàn không phải là con người đáng sợ, và cũng không vô tình như nàng tưởng. Chẳng qua....
Ánh mắt Tiểu Điệp bỗng trở nên phẫn hận.
Nàng chua chát nói:
- Chẳng qua ông ta đương tâm đuổi nữ nhi của mình ra khỏi cửa. Chẳng qua vì tôi bị người khi phụ đẻ ra một hài tử làm mất thanh danh của ông ta!
Mạnh Tinh Hồn nhìn những dòng lệ liên tục trào ra từ đôi mắt diễm lệ của nàng, muốn an ủi nhưng cuối cùng ghìm lại, nhẹ giọng nói:
- Nhưng tại sao nàng không chịu nói cho ông ấy biết ai đã khi phụ mình? Vì sao nàng nhất quyết không chịu nói tên phụ thân của hài tử là ai?
Tiểu Điệp lắc đầu:
- Vì thiếp không thể, vĩnh viễn không thể nói được!
- Vì sao chứ?
Tiểu Điệp đưa tay bưng mặt, nói trong thổn thức:
- Xin chàng đừng bức bách thiếp. Đừng làm như phụ thân thiếp....
- Ta không bao giờ bắt buộc nàng làm bất cứ điều gì mà nàng không muốn. Nhưng hãy trả lời ta, có phải người đó không chịu buông tha cho nàng không?
Tiểu Điệp vội gật đầu:
- Chính thế! Lẽ ra thiếp không nên để chàng phải liên lụy. Bởi vì nếu hắn tìm được chúng ta, chẳng những hắn sẽ không bỏ qua thiếp mà cũng không bỏ qua chàng đâu!
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm nói:
- Nếu vậy thì chúng ta không để cho hắn tìm được!
Tiểu Điệp vội ngẩng lên hỏi:
- Thật không? Chàng thật chịu làm như thế ư? Thật chịu trốn tránh hắn?
Nàng biết rõ một nam nhân phải nhẫn nhục trốn tránh người khác là điều đau khổ đến thế nào, đặc biệt là loại nam nhân cứng rắn và mạnh mẽ như Mạnh Tinh Hồn.
Chàng vòng tay ôm lấy Tiểu Điệp nói:
- Vì sao ta lại không chịu? Cũng như một người lẩn trốn một con chó điên....
Tiểu Điệp ngập ngừng nói:
- Nhưng....

Mạnh Tinh Hồn giơ tay bưng miệng nàng nói:
- Nếu vạn nhất chúng ta bị hắn tìm được, giả sử chúng ta không thể phản kháng bị hắn giết thì chúng ta cũng đã sống một thời gian hạnh phúc.... nàng có nhớ mình đã nói câu gì không?
Tiểu Điệp hỏi:
- Có phải về loài bướm không?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu, dịu dàng nói:
- Chính thế, cuộc sống loài bướm tuy ngắn ngủi nhưng thật tươi đẹp và vui vẻ.
Nàng có tình nguyện làm loài bướm hay muốn làm loài quạ có cuộc sống dài hơn?
Cả hai cùng cười. Nàng nép mình vào vòng tay chàng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.
Một cơn gió nổi lên cuốn đi những chiếc lá vàng hiếm hoi còn sót lại ở cuối thu.
Họ chợt trông thấy một con bướm sặc sỡ bay cùng đám lá.
Nó tự do, xinh đẹp, và có lẽ nhờ cánh bướm mà đám lá cũng đẹp hơn, đỡ cô đơn hơn....
Kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.
Đó là một thanh đoản kiếm.
Kiếm giống như một loài rắn độc, càng ngắn càng độc.
Lão Bá sờ vào lưỡi kiếm.
Lưỡi kiếm sắc như nước.
Lòng ông lại nóng dần lên.
Đã nhiều năm Lão Bá không chạm đến thanh đoản kiếm này. Ông đã giết nhiều người mà không cần dùng kiếm.
Và Lão Bá từng hy vọng trong đời mình không phải dùng đến kiếm nữa.
"Kiếm là binh khí của tuổi trẻ, chỉ có gậy mới hợp với tuổi già thôi!" Nếu người già không hiểu chân lý đó thì thanh kiếm sẽ biến thành thứ binh khí lấy mạng mình.
Đương nhiên Lão Bá hiểu rõ chân lý đó, nhưng bây giờ chính là thời gian buộc ông phải dùng kiếm.
Từ khi Tôn Kiếm chết, Hàn Đường bị trọng thương tới nay đã một năm trôi qua.
Trong một năm đó, Lão Bá không làm gì cả, không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.
Tựa hồ ông đã mù, đã trở thành người điếc vậy!
Trên giang hồ, bất cứ ai có quan hệ với Lão Bá hầu như đều trúng phải độc thủ Vạn Bằng Vương và Thập Nhị Phi Bằng Bang.
Thế mà Lão Bá không nghe gì, không thấy gì.

Trước đây nếu có ai hỏi đến Lão Bá, người được hỏi sẽ ưỡn ngực ra tự hào đáp:
- Lão Bá là bằng hữu của tôi!
Nhưng bây giờ dù người được hỏi đích thực là bằng hữu của Lão Bá cũng lắc đầu không biết.
Còn có người nói:
- Lão Bá ư? Ai là Lão Bá? Hắn là cái thá gì vậy?
Còn có người đặt cho Lão Bá một danh hiệu khác:
"Lão Đần" "Đần" ở đây còn mang thêm ý nghĩa nữa là hèn nhát.
Nhưng Lão Bá không nghe gì, không biết gì.
Thậm chí dù có người chỉ thẳng vào mũi ông mà nhục mạ, ông cũng làm như không.
Vạn Bằng Vương đã nhiều lần sai người mang chiến thư đến thách Lão Bá quyết một trận sinh tử.
Mười hai phong thư trong mười hai tháng.
Lời lẽ trong thư sau còn cay độc, lăng nhục hơn thư trước.
Có lẽ xưa nay chưa từng có chiến thư nào dùng lời lẽ đầy lăng nhục như vậy.
Thế mà Lão Bá vẫn không phản ứng gì, như thể không biết, không nghe, không thấy gì cả.
Chỉ một điều là Vạn Bằng Vương còn chưa làm đó là chưa trực tiếp xông vào hoa viên của Lão Bá nữa mà thôi.
Bởi vì Vạn Bằng Vương còn chưa dò thật kỹ tình hình trong hoa viên thế nào.
Căn bản không ai điều tra được trong hoa viên có những cơ quan mai phục nào.
Huống chi Vạn Bằng Vương đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, cần gì phải mạo hiểm đi nước cuối cùng như vậy?
Trên giang hồ ai cũng biết rằng Lão Bá đã bị Vạn Bằng Vương đánh tơi tả không kịp hoàn thủ, không cất nổi đầu lên.
Như vậy Lão Bá chỉ là một lão nhân ngồi chờ chết trong tổ của mình, còn làm gì được nữa?
Con người đó đã nhẫn nhục, đã chịu khuất phục, đã cam nhận bại để bảo vệ mạng sống thừa, cần gì phải bức ép quá nữa làm gì?
"Kiêu ngạo là một sai lầm. Bất cứ sai lầm nào, dù nhỏ nhất cũng phải chịu hậu quả.
Không còn nghi ngờ gì nữa!" Có lẽ Vạn Bằng Vương không biết đến chân lý này.
Bây giờ là lúc Lão Bá phản kích.
Đoản kiếm lại được cài vào vỏ. Lão Bá ngồi một mình trong mật thất của mình.

Lấy ra hai bức địa đồ được cất giấu vô cùng bí mật mà chỉ một mình ông biết.
Bức địa đồ thứ nhất là vẽ căn cứ của Thập Nhị Phi Bằng Bang ở mười hai tỉnh thành, mỗi tỉnh có một vòng tròn nhỏ khuyên bằng mực son, đó là mười hai phân đàn.
Còn bức địa đồ thứ hai là bản vẽ chi tiết "Phi Bằng Bảo" tổng đà của Vạn Bằng Vương, chi tiết đến từng ngôi nhà, gốc cây đừng nói đến các lối ra vào lớn nhỏ và các trạm canh phòng.
Hai tấm địa đồ này dù Lão Bá nhắm mắt cũng có thể vẽ lại không sót một nét.
Thế nhưng bây giờ ông vẫn mở ra nghiên cứu lại thật kỹ một lần cuối cùng.
Đây sẽ là trận chiến cuối cùng. Bất luận thắng hay thua cũng sẽ là trận cuối.
Lão Bá tin tưởng rằng mình nhất định sẽ thành công, tuyệt đối không cho phép thất bại.
Chuẩn bị xong, ông cho gọi Lục Hương Xuyên đến.
Thời gian qua Lục Hương Xuyên không thay đổi nhiều, chỉ có trầm tĩnh và ít nói hơn. Vì thế trông chín chắn và già dặn hơn trước.
Hắn cũng tự biết thế.
Có lẽ cuộc sống nhẫn nhục làm người ta mau già.
Đương nhiên Lục Hương Xuyên biết Lão Bá nhẫn nhục cầu toàn như thế nhưng bên trong sẽ ngầm có kế hoạch rất đáng sợ, nhưng hắn chưa hỏi qua lần nào.
Lục Hương Xuyên còn biết rằng bên trong mật thất của Lão Bá lại còn phòng ngầm khác nữa, nhưng chưa bao giờ dám đặt chân vào đó.
Chẳng riêng gì Lục Hương Xuyên mà ngoài Lão Bá, chưa người thứ hai nào dám bước chân vào, ngay cả Tôn Kiếm trước đây cũng thế.
Thế mà bây giờ Lão Bá lại mời hắn tới, nghĩa là kế hoạch đã chín mùi, đã đến lúc hành động, và hành động lần này dữ dội hơn, đáng sợ hơn bất cứ lần nào trước đây.
Bởi thế Lục Hương Xuyên bất giác cũng trở nên khẩn trương và rất căng thẳng khi đặt chân vào mật thất của Lão Bá, thậm chí nghe cả tiếng trái tim mình đập rộn lên trong lồng ngực.
Mọi việc đã tới hồi quyết định nhất.
Lục Hương Xuyên cũng tự thề với mình rằng hành đồng lần này chỉ được phép thành công mà không thể thất bại.
Lão Bá nhặt lên một phong thư nói:
- Đây là chiến thư do Vạn Bằng Vương sai đưa đến cách đây mấy ngày, cùng là lời cảnh cáo cuối cùng.
Ông nhìn Lục Hương Xuyên một cách vô cùng bình tĩnh, rồi chợt hỏi:
- Ngươi đoán ta định làm gì?

Lục Hương Xuyên lắc đầu.
Lão Bá nói thêm:
- Hắn muốn ta thay Phương Cương làm Đàn Chủ Ngân Bằng Đàn.
Lục Hương Xuyên biến sắc, mặt đầy tức giận.
Đối với Lão Bá đó là một nhục nhã lớn nhất.
Lão Bá cười nói thêm:
- Hắn còn đáp ứng ta nhiều điều kiện hậu hĩnh khác như quên hết những chuyện quá khứ, bảo toàn hoa viên của ta và cho phép ngươi vẫn tiếp tục làm thủ hạ thân tín của ta.
Lục Hương Xuyên nắm chặt tay rít lên:
- Hắn chớ nằm mộng!
Lão Bá cười nói:
- Hắn không nằm mộng mà tính chuẩn xác rằng ta không còn đường nào có thể tới nữa. Muốn sống tiếp thì phải buộc lòng chấp nhận yêu sách đó. Chẳng những hắn không cho rằng việc đó đối với ta là nỗi nhục mà còn là ân tứ rất hậu hĩnh.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Hắn đang chờ chúng ta trả lời?
- Phải. Hắn muốn ta nhanh chóng trả lời, nếu không hắn sẽ san phẳng nơi này, cảnh cáo rằng sẽ huy động toàn bộ lực lượng hiện có của cả Thập Nhị Phi Bằng Bang nhất loạt tấn công.
Lục Hương Xuyên nói:
- Chúng ta hy vọng hắn làm thế!
Lão Bá xua tay:
- Chúng ta không hy vọng thế. Bởi vậy ta muốn ngươi chuẩn bị trả lời hắn.
- Chuẩn bị trả lời thế nào?
Lão Bá trả lời gọn:
- Chấp nhận hắn!
Lục Hương Xuyên sửng sốt kêu lên:
- Chấp nhận hắn ư? Chấp nhận là thuộc hạ của Vạn Bằng Vương?
Lão Bá gật đầu:
- Phải. Ngươi còn hỏi hắn khi nào thì chúng ta được bái kiến bang chủ.
Lục Hương Xuyên mặt tái nhợt, lắp bắp hỏi:
- Lão nhân gia.... định đi thật?
Lão Bá khẳng định:
- Đương nhiên!
Ông chợt cười nói tiếp:
- Nhưng không phải hắn ước định. Ngay khi hắn tiếp được thư trả lời là ta đã đến rồi.
Lục Hương Xuyên hiểu ngay ý Lão Bá.

Như vậy ông đã chuẩn bị tấn công. Và khi Lão Bá tấn công thì không kẻ thù nào trở tay kịp.
Vạn Bằng Vương không bao giờ tin rằng Lão Bá dám vào tấn công ở ngay Phi Bằng Bảo của mình, bởi dưới con mắt mọi người trên giang hồ thì đó là nơi tường đồng vách sắt, ngay cả loài chim cũng khó mà bay qua được Phi Bằng Bảo, còn con người bằng xương bằng thịt thì không ai dám nghĩ bước vào đó một bước.
Chính Lão Bá đang cần đối phương không ngờ đến.
Sắc mặt Lục Hương Xuyên đã hồng nhuận trở lại. Hắn ho khan một tiếng rồi hỏi:
- Khi nào chúng ta bắt đầu tiến hành?
Lão Bá đáp:
- Ngươi không phải đi mà phải ở lại phòng thủ.
Lục Hương Xuyên kêu lên:
- Nhưng thuộc hạ....
Lão Bá ngắt lời:
- Có người thích hợp tấn công, lại có người thiên về phòng thủ. Giá như còn Tôn Kiếm thì ta đã để hắn đi thay mình. Chỉ tiếc rằng....
Giọng ông trầm hẳn xuống, phải đằng hắng mấy tiếng mới nói tiếp được:
- Ngươi và Tôn Kiếm khác hẳn nhau. Ngươi bình tĩnh hơn Tôn Kiếm nhiều, vì thế sau khi ta đi rồi mới yên tâm giao tất cả những gì hiện có ở đây cho ngươi được!
Lục Hương Xuyên bỗng thấy lòng rộn lên, cố nén xúc động nói:
- Xưa nay thuộc hạ chưa bao giờ dám trái lời lão nhân gia. Nhưng lần này.... đây là trận chiến cuối cùng. Thuộc hạ không muốn trốn tránh ở hốc nhà trong khi những người khác liều mạng sống của mình. Thuộc hạ tình nguyện vì lão nhân gia mà chết.
Lão Bá thở dài nói:
- Ta hiểu tâm ý ngươi. Nhưng ngươi lại quên mất một việc quan trọng.
Ông ngừng một lúc rồi trầm ngâm nói:
- Ta đi lần này là để thắng chứ không phải để thất bại. Bởi thế cần gìn giữ những cái cơ bản nhất để sau này phát triển cục diện và thế lực. Đây là phần cơ bản nhất trong sự nghiệp của ta. Vì thế nếu không có ngươi phòng thủ ở đây thì ta không thể yên tâm tấn công được.
Lục Hương Xuyên cúi đầu trầm mặc hồi lâu rồi chợt hỏi:
- Nhưng.... Ở đây chúng ta có gì đáng phải phòng thủ nữa đâu?
Lão Bá cười nói:
- Ngươi nghĩ vậy là sai lầm lớn. Vạn Bằng Vương cũng cho rằng hắn đã chiếm đến tám chín phần cơ nghiệp của ta, nên hắn cũng sai lầm. Những gì hắn chiếm của ta nhiều lắm cũng chỉ là một chút bột dính trên miếng lá bọc

chiếc bánh! Cả cái bánh nguyên vẹn vẫn nằm ở đây!
Lục Hương Xuyên ngẩng lên, vẻ mặt lộ ý khâm phục.
Lão Bá vỗ tay lên mặt nói:
- Chiếc bánh đó bây giờ ta giao cho ngươi, hy vọng ngươi hãy bảo quản cho tốt!
Ông cười nói thêm:
- Ngươi hãy nhớ rằng chiếc bánh đó ăn nhiều đời cũng chưa hết đâu!
Lục Hương Xuyên lo lắng nói:
- Tránh nhiệm này lớn quá, thuộc hạ....
Lão Bá ngắt lời:
- Ngươi đừng từ chối, và không có gì phải sợ cả. Nếu không tín nhiệm ngươi thì ta đã không giao việc này.
Lục Hương Xuyên vẫn chưa hết băn khoăn:
- Nhưng thuộc hạ....
Vẻ mặt Lão Bá chợt sa sầm:
- Ngươi đừng nói nữa. Việc này ta quyết định rồi!
Lục Hương Xuyên đành im lặng.
Việc Lão Bá đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được.
Nét mặt Lão Bá từ hòa trở lại, ông chỉ tay lên tập sách dày cộp để trên bàn nói:
- Trong cuốn sách này ghi tên, địa chỉ và tài sản ba trăm bảy mươi sáu vị cự phú khắp Trung Nguyên thuộc quyền cai quản của ta. Từ trước tới nay họ chỉ được phép chấp hành mệnh lệnh của một mình ta thôi.
Lục Hương Xuyên chăm chú lắng nghe.
Lão Bá tiếp:
- Tuy vậy nếu người nào khác mang theo mật lệnh và tín vật của ta thì những người đó cũng phải chấp hành mệnh lệnh của người mang tín vật và mệnh lệnh. Bây giờ ta giao những thứ đó cho ngươi.
Lúc này Lục Hương Xuyên mới thấy hết tầm quan trọng của trách nhiệm mà hắn sắp đảm nhận, đồng thời hiểu rõ Lão Bá tín nhiệm mình tới mức nào.
Lão Bá tiếp:
- Tín vật và mệnh lệnh cho ba trăm bảy mươi sáu người đều khác nhau. Chỉ cần một nhầm lẫn cũng đủ làm cho người mang mật lệnh và tín vật phải mang họa sát thân rồi.
Lục Hương Xuyên nghe mỗi lúc một thêm chăm chú.
Xưa nay hắn biết Lão Bá là người mưu lược, thận trọng và hết sức cẩn mật. Bây giờ chỉ cần căn cứ vào cách thức Lão Bá bố trí và sử dụng tài sản, sự khâm phục đối với Lão Bá càng tăng gấp bội.
Đương nhiên trước đây Lục Hương Xuyên cũng đoán biết tài sản của Lão Bá rất lớn, nhưng cụ thể bao nhiêu và bố trí thế nào thì chỉ một mình Lão Bá

mới biết được mà thôi.
Cho đến lúc này, Lục Hương Xuyên mới biết tài sản của ông lớn lao đến ngoài sức tưởng tượng, có lẽ đến những bậc vương hầu cũng không thể sánh nổi.
Để có được tài sản đó là vấn đề cực khó, nhưng bảo quản nó lại càng khó khăn, phức tạp và nguy hiểm hơn.
Có lẽ trên thế gian trừ Lão Bá ra, không ai có thể bảo quản một tài sản kếch xù theo một cách cẩn mật, chu đáo và thông minh như vậy.
Bây giờ Lão Bá đã giao toàn bộ tài sản của mình cho Lục Hương Xuyên. Thế nhưng mặt hắn không lộ chút mừng rỡ nào, trái lại hoảng hốt và lo lắng.
Chừng như Lão Bá nhìn thấu hết nỗi lòng của Lục Hương Xuyên, cười nói:
- Ngươi chớ rầu rĩ vậy! Ta giao việc này cho ngươi chứ đâu phải phó thác hậu sự?
Chẳng qua chỉ đề phòng trường hợp vạn bất đắc dĩ mà thôi. Tuy cuộc chiến trước mặt cực kỳ nguy hiểm nhưng nếu không cầm chắc bảy phần thắng lợi thì ta đã không hành động.
Lục Hương Xuyên quá rõ rằng xưa nay Lão Bá chưa từng bao giờ làm việc gì không nắm chắc.
Lục Hương Xuyên hít sâu một hơi rồi hỏi:
- Lão nhân gia định mang theo bao nhiêu người?
Lão Bá lấy trong túi ra một cuộn giấy đặt lên bàn nói:
- Đây là danh sách những người được điều động. Trong phạm vi bảy ngày, ngươi phải triệu tập tất cả về đây.
Lục Hương Xuyên cúi người lĩnh mệnh, sau đó cầm bản danh sách xem qua rồi nhíu mày nói:
- Chỉ có bảy mươi người thôi ư?
Lão Bá gật đầu:
- Phải. Nhưng những người được chọn đều rất tinh nhuệ. Ngươi chớ quên rằng trong số đó có người địch nổi trăm người.
Lục Hương Xuyên tỏ vẻ băn khoăn:
- Vạn nhất trong đó có kẻ bội phản....
Lão Bá nói bằng giọng dứt khoát:
- Tuyệt đối không! Ta đã điều tra xem xét cẩn thận. Bọn họ tuyệt đối trung thành.
Lục Hương Xuyên gật đầu.
Từ sau khi Lục Mãn Thiên chết, ở đây không còn hiện tượng bội phản nữa.
Tuy không dám nói ra nhưng Lục Hương Xuyên thầm nghĩ:
"Dù sao chỉ bảy mươi người thì còn quá ít, dù họ đều là tinh binh mãnh tướng. Bởi vì công phá Phi Bằng Bảo không phải chuyện dễ dàng. Chỉ riêng ở đấy Vạn Bằng Vương đã có hơn nghìn người, huống hồ trong bảy mươi

người này chưa ai là cao thủ nổi danh để có thể thắng được một trong số mười hai đàn chủ của Vạn Bằng Vương." Có lẽ Lão Bá đọc được những ý nghĩ này, cười nói:
- Bảy mươi người tuy có ít, nhưng có thêm yếu tố bất ngờ và sự may mắn là quá đủ.
Xưa nay bao giờ ta cũng gặp may mắn.
Lục Hương Xuyên biết Lão Bá là người không tin vào sự may rủi, nhưng xem dáng vẻ ông, nhất định đã có kế hoạch chu đáo.
Đương nhiên hắn tin Lão Bá.
Ông chợt nghiêm giọng nói:
- Dù sao không thể hoàn toàn hy vọng vào vận may. Bởi thế lần này ra đi, nếu vạn nhất ta không thể trở về thì có việc này ngươi cần phải làm.
Lục Hương Xuyên đáp khẽ:
- Dạ!
Lão Bá tiếp:
- Nếu gặp điều bất trắc, ngươi hãy đưa tất cả tài sản của ta phân phát cho các bằng hữu, người theo ta lâu năm thì được nhiều hơn. Ta không thể để họ phải chịu thiếu thốn trong thời gian còn lại. Còn ngươi phải tiếp tục sống và chờ cơ hội, chẳng những để phục thù mà còn chấn hưng lại cơ nghiệp, bởi vì ta đã coi ngươi như con đẻ của mình!
Lục Hương Xuyên cúi thấp đầu, ghìm nước mắt, giọng run run:
- Dạ! Thuộc hạ tuyệt đối tuân theo chỉ thị của lão nhân gia....
- Bởi thế ta giao cho ngươi toàn quyền phân phối tài sản này.
Ông chợt đưa mắt nhìn ra cửa hồi lâu rồi bỗng trầm giọng nói tiếp:
- Trong cuốn sổ ta đã ghi chú một phần tài sản dành cho Tiểu Điệp, ngươi hãy làm đúng theo chỉ thị của ta.
- Thuộc hạ tuân lệnh!
Lão Bá chợt nhìn Lục Hương Xuyên hỏi:
- Ngươi có còn nhớ năm trước có một thiếu niên tên là Tần Trung Đình tới đây không?
- Thuộc hạ không quên!
- Đó là người rất hữu dụng. Nếu ngươi có thể kết làm bằng hữu thì hắn sẽ là trợ thủ đắc lực cho ngươi.
Lục Hương Xuyên nói:
- Thiếu niên đó quả là thần bí.... Từ sau ngày đó, hắn bỗng nhiên mất tích. Thuộc hạ từng bí mật thăm dò tin tức hắn nhưng vô ích, như thể không có nhân vật đó trên giang hồ....
- Nếu ngươi có thể tìm được Tiểu Điệp tất sẽ tìm được hắn.
Lục Hương Xuyên nghe câu nói đó rất đỗi kinh ngạc nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì, chỉ cười nói:

- Thế thì tốt. Nếu thuộc hạ có thể tìm được hắn thì chúng tôi nhất định sẽ trở thành bằng hữu. Thực tình lần trước chúng tôi có thể coi là bằng hữu rồi....
Lão Bá gật đầu:
- Vậy là rất tốt. Ta biết rằng xưa nay nhãn quang của ngươi vẫn rất đúng đắn.
Lục Hương Xuyên rụt rè nói:
- Những điều lão nhân gia phó thác, thuộc hạ xin thề sẽ hoàn thành, chỉ là....
Lão Bá ngắt lời, cười nói:
- Ngươi định nói rằng ta trăn trối hơi sớm chứ gì? Đó là ta chỉ đề phòng trường hợp vạn nhất mà thôi, nhất định ta sẽ trở về, hơn nữa còn mang theo đầu Vạn Bằng Vương nữa.
Lục Hương Xuyên cũng vui hẳn lên, tiếp giọng:
- Khi đó nhất định thuộc hạ sẽ thả cửa uống say, lấy đầu Vạn Bằng Vương làm bình đựng rượu.
Lão Bá cười hỏi:
- Ngươi bắt đầu uống nhiều rượu từ khi nào thế?
Lục Hương Xuyên thở dài đáp:
- Từ hôm Vũ Lão Đao bị giết.
Lão Bá tỏ vẻ ái ngại:
- Thời gian vừa rồi ngươi phải chịu nhiều mất mát. Sau khi Lâm Tú chết, nghe nói rằng ngươi không gần gũi nữ nhân nào nữa phải không?
Lục Hương Xuyên vừa ngạc nhiên vừa cảm động, bởi hắn biết tính Lão Bá không bao giờ hỏi đến chuyện riêng tư của người khác.
Hắn chỉ im lặng gật đầu.
Lão Bá hỏi:
- Vì sao thế?
Lục Hương Xuyên cười khổ đáp:
- Không phải thuộc hạ không muốn. Nhưng muốn tìm nữ nhân thì cần kiên nhẫn và phải có thời gian. Cả hai thứ đó thuộc hạ đều không có.
- Ngươi sai rồi! Hồi trẻ ta cũng không có nhiều thời gian, lại càng không biết kiên nhẫn. Thế nhưng ta vẫn tìm đến nữ nhân. Hai năm qua ngươi vừa có địa vị vừa có tiền.
Đó là điều cốt yếu để tìm nữ nhân tốt nhất.
- Thuộc hạ cũng biết thế, chỉ là không muốn dùng tiền để chinh phục nữ nhân mà thôi.
- Ngươi lại sai rồi! Nữ nhân bao giờ cũng là nữ nhân. Ngươi dùng phương pháp nào chinh phục họ thì không quan trọng.
Lục Hương Xuyên không ngờ Lão Bá có thể đàm luận với mình những vấn đề tế nhị một cách tự nhiên như vậy.
Xưa nay rất ít người biết Lão Bá có quan hệ với nữ nhân, đương nhiên Lục

Hương Xuyên biết điều này nhưng chỉ biết vậy thôi.
Lão Bá chợt hỏi:
- Ngươi có biết bây giờ ở đâu có nhiều nữ nhân không?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Thuộc hạ nghe nói, nhưng chưa bao giờ tới đó.
- Ngươi định nói ở Khoái Hoạt Lâm chứ gì?
Lục Hương Xuyên kinh dị hỏi:
- Lão nhân gia.... cũng biết nơi đó sao?
Lão Bá cười vẻ bí ẩn, không trả lời mà hỏi:
- Ngươi có biết phạm vi Khoái Hoạt Lâm thuộc sở hữu của ai không?
- Thuộc hạ nghe nói chủ nhân Khoái Hoạt Lâm là một nữ nhân gọi là Cao lão đại.
Chỉ cần nghe cách xưng hô như vậy đủ biết nhân vật đó không phải tầm thường.
- Đúng thế. Cô ta là một nữ nhân rất có bản lĩnh. Thị chọn nơi đó làm ăn cũng rất thích hợp, có thể nói hái ra tiền. Nhưng có địa điểm là không phải sở hữu mà thị chỉ thuê nó thôi.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Thị nhiều tiền như vậy tại sao không mua luôn miếng đất đó?
- Bởi vì chủ nhân của khu đất không chịu bán, bất kể nữ nhân họ Cao đó trả bao nhiêu.
- Lão nhân gia biết chủ nhân của khu đất đó hay sao?
Lão Bá cười một cách bí ẩn:
- Đương nhiên biết, và có lẽ biết rõ hơn bất cứ ai trên thế gian này bởi vì chính là ta.
Sau khi biết tài sản kếch xù của Lão Bá, Lục Hương Xuyên không ngạc nhiên về điều này nữa, cười nói:
- Giá như Cao lão đại biết chủ nhân miếng đất đó là ai, có lẽ cô ta không dám chọn nơi đó làm cơ sở của mình.
Lão Bá gật đầu:
- Đương nhiên thị không biết, và cũng không ai biết. Mọi người đều cho rằng ta không phải dạng người buôn bán mà càng không phải là một thương nhân nào đó buôn bán bất động sản.
Ông cười nói thêm:
- Chắc rằng Vạn Bằng Vương càng không ngờ tới điều này. Hắn có thể gặp ta ở sòng bạc, ở nhà thổ chứ nhất định không ngờ ta còn buôn bán cả bất động sản nữa. Tất cả các thứ tài sản thì đất đai là cơ bản nhất. Khi nào ngươi bằng tuổi ta, ngươi sẽ hiểu rằng đất đai là cơ sở đáng tin cậy nhất....
Lão Bá dừng lại một lúc rồi trầm giọng nói:
- Hôm nay ta nói với ngươi khá nhiều chuyện, bởi vì ta coi ngươi như con

đẻ. Sau khi Tôn Kiếm chết đi, ngươi là nhi tử duy nhất của ta. Ta hy vọng ngươi học nó một số điều, đừng làm ta thất vọng.
Lục Hương Xuyên chép miệng:
- Giá như Tôn Kiếm có một nhi tử....
Lão Bá thở dài:
- Một người đến tuổi như ta mà không có con cháu nối dõi là một tổn thất không thể bù đắp được....
Lục Hương Xuyên ngập ngừng hỏi:
- Nhưng nhi tử của Tiểu Điệp có thể coi....
Lão Bá tức giận ngắt lời:
- Ta dù có tuyệt tự tuyệt tôn cũng không thể thừa nhận con của kẻ bất lương vô sỉ đó. Bởi thế sau này ngươi phải tra cho bằng được ai là phụ thân của nó, bất cứ là ai cũng không được để hắn sống. Ngươi hiểu ý ta chứ?
Lục Hương Xuyên vội đáp:
- Thuộc hạ hiểu! Nhưng có thể.... thiếu niên họ Tần kia với Tiểu Điệp đã có thể có con khác.... lão nhân gia biết họ Ở đâu không?
Lão Bá trầm ngâm nói:
- Ta không biết, nhưng có cảm giác rằng Tiểu Điệp chắc về ở vùng biển. Từ nhỏ nó vốn rất thích biển.
- Thuộc hạ sẽ cố hết sức để tìm cho được họ. Khi đó nhất định thuộc hạ sẽ đem nhi tử của họ về, nếu quả thật họ đã có con khác.
Lão Bá gật đầu.
Lục Hương Xuyên chợt nói:
- Lão nhân gia, thuộc hạ xin mạo muội nói điều này....
- Ngươi cứ nói!
- Vào tuổi lão nhân gia, người ta vẫn sinh con là chuyện thường. Hơn nữa....
Lão Bá dịu dàng nhìn Lục Hương Xuyên, gật đầu nói:
- Ta hiểu ý ngươi, và quả thật có lúc ta đã nghĩ như vậy. Nhưng có lẽ không phải lúc này....
- Thuộc hạ lại không nghĩ thế. Đối với lão nhân gia, việc đó bây giờ mới là quan trọng nhất.
Lão Bá thở dài:
- Thôi được, để ta nghĩ thêm.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 17
Bắt đầu hành động

Biển.
Sóng vỗ nhẹ vào bờ cát nghe thật êm dịu, ánh nắng chiều chiếu lên mặt biển trông thật mỹ lệ vô cùng.
Đứa bé chạy dọc bờ cát để lại hàng vết chân nhỏ xíu.
Tiểu Điệp cũng để chân trần xắn đến tận đầu gối để lộ làn da trắng mịn đẹp mê hồn.
Nàng trìu mến nhìn con nói với chồng:
- Một năm qua nó thật chóng lớn và khỏe mạnh hẳn ra. Khí hậu vùng biển thật kỳ diệu!
Mạnh Tinh Hồn cười tiếp lời:
- Phải, nhất là bộ ngực của nó, rắn chắc và vạm vỡ, nhất định sau này sẽ là một hán tử cường tráng.
Cả Tiểu Điệp lẫn Mạnh Tinh Hồn không còn chút dấu vết gì của sự chán chường và tuyệt vọng trước đây mà trông đầy sức sống và hạnh phúc.
Nàng chợt cầm lấy tay chàng nói:
- Năm qua thiếp và hài tử rất vui, chỉ là nhiều khi vẫn còn lo nghĩ....
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Lo chuyện gì vậy?
- Thiếp lo rằng chàng sẽ hối hận!
- Hối hận ư? Ta vì sao phải hối hận chứ?
Tiểu Điệp nói:
- Chàng là nam nhân nên có rất nhiều việc cần phải làm. Cuộc sống ở đây tuy thanh bình êm đẹp nhưng lại quá đơn điệu. Thiếp biết cái đó không hợp với tính chàng.
Mạnh Tinh Hồn dịu dàng nói:
- Ngày trước ta vẫn mong mỏi được như thế này vì chưa bao giờ có được cuộc sống hạnh phúc êm đềm như thế. Một người đạt được ước mong của mình thì còn gì hơn nữa?
Hai người nắm chặt tay nhau, lòng đầy sung sướng.
Một lúc, Mạnh Tinh Hồn chợt nói:
- Tuy vậy ta còn muốn một điều....
Nàng hỏi:
- Điều gì?
Mạnh Tinh Hồn ghé miệng vào tai vợ thì thào:
- Chúng ta sẽ có thêm một hài tử nữa!
Đột nhiên nụ cười trên mặt Tiểu Điệp đông cứng lại.
Đó mới chính là nỗi lo lớn nhất của nàng.
Tuy biết chàng thật lòng yêu hài tử, nhưng vẫn dường như có sự ngăn cách nào đó.
Bởi vì hài tử không phải là con của chàng. Cho dù thương thế nào đi chăng

nữa, hiện thực đó cũng không thể nào trốn tránh.
Có lẽ trên đời chỉ có những giấc mơ mới hoàn mỹ thôi, còn hiện thực thì lúc nào cũng xuất hiện những nỗi buồn, thậm chí niềm thống khổ.
Cùng với thời gian, những cái đó trước sau gì cũng bộc lộ ra....
Mạnh Tinh Hồn nhận thấy ngay vẻ bất thường của nàng liền hỏi:
- Tiểu Điệp, có chuyện gì vậy?
Giọng nàng run run:
- Thiếp.... đã không thể có con nữa!
Nụ cười trên mặt Mạnh Tinh Hồn cũng đông cứng. Hồi lâu chàng mới hỏi:
- Ai bảo nàng sẽ không có con?
Tiểu Điệp nghẹn ngào đáp:
- Bà đỡ cho thiếp sinh hài tử này xưa kia từng là một cung nữ trong đại nội. Chẳng những bà ta đỡ đẻ rất tốt mà còn biết cách làm cho sản phụ không còn sinh con được nữa.
Trong hoàng cung vốn có rất nhiều chuyện tàn khốc mà người ngoài không thể tưởng tượng được.
Chẳng hạn hoàng hậu vì muốn bảo vệ địa vị của mình thường không từ bất cứ thủ đoạn nào để làm cho các cung phi không thể sinh hoàng tử được.
Mặt Mạnh Tinh Hồn trắng bệch ra, nhưng chàng vẫn cố gượng hỏi:
- Bà ta đã làm thế nào với nàng?
Tiểu Điệp không đáp, vẻ mặt vô cùng đau đớn.
Mạnh Tinh Hồn hỏi tiếp:
- Chính nàng đã yêu cầu bà ta làm việc đó?
Tiểu Điệp nín lặng, môi cắn chặt tưởng chừng muốn bật máu.
Mạnh Tinh Hồn chợt hiểu ra.
Bà đỡ đương nhiên là do phụ thân của hài tử cầu đến. Hắn đã không muốn bất kỳ ai biết quan hệ của mình với Tiểu Điệp, đương nhiên không muốn nàng tiếp tục sinh con.
Như vậy hắn đã quyết tâm hủy hoại cả đời nàng, hòng làm cho nàng hoàn toàn phụ thuộc vào mình.
"Kẻ bất lương đó là ai vậy? Vì sao Tiểu Điệp kiên quyết không chịu nói rả"
Mạnh Tinh Hồn vốn đã tự thề rằng không bao giờ nhắc đến điều này để không chạm vào nỗi đau trong lòng nàng, cũng như không muốn ép buộc nàng làm bất cứ điều gì mà nàng không muốn.
Nhưng bây giờ chàng chợt hiểu rằng có những nỗi đau mà nàng không bao giờ có thể chịu đựng, thậm chí muốn quên đi cũng không được!
Tiểu Điệp cất giọng thê lương nói:
- Thiếp biết chàng không tha thứ về chuyện thiếp từ trước đến nay quyết không chịu nói ra hắn là ai. Không những hắn hại một đời thiếp mà còn hại luôn cả đời chàng.

Nhưng chẳng những chàng không thể tìm hắn mà còn phải tránh xa nữa!
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu, khàn giọng nói:
- Ta.... ta không trách nàng.
- Thiếp biết chàng nói vậy nhưng trong lòng lại rất đau khổ. Trốn chạy vốn là nỗi khổ tâm, huống chi buộc phải trốn chạy hạng người như thế....
Mạnh Tinh Hồn thở dài nói:
- Ta cũng hiểu rằng hắn đã cùng nàng có con thì nhất định phải có tình cảm nào đó.
Tiểu Điệp vội nói:
- Nếu chàng nghĩ thiếp không nói ra tên hắn để bảo vệ cho hắn thì rất sai lầm!
Mạnh Tinh Hồn chợt nắm chặt tay hỏi:
- Chẳng lẽ không phải thế? Ta sai ư? Cho dù nàng không thể nói với ta, nhưng tại sao lại giấu luôn cả Lão Bá? Chẳng lẽ Lão Bá cũng sợ hắn?
Tiểu Điệp hỏi:
- Chàng cho rằng Lão Bá có thể giết hắn hay sao?
Mạnh Tinh Hồn không trả lời.
Tiểu Điệp đưa áo lau những dòng lệ trào ra, nói:
- Chàng sai rồi! Giá như thiếp có thể giết hắn thì đã hạ thủ từ lâu không chút nương tay. Nhưng thiếp không thể cho chàng biết, cũng không thể nói với Lão Bá, bởi vì.... bởi vì....
Nàng không thể nói hết câu, tới đó bỗng òa khóc to lên.
Mạnh Tinh Hồn nhìn nàng, nỗi căm phẫn trong ánh mắt đã dần dần biến thành niềm thương xót.
Chàng vươn tay ôm lấy nàng, dịu dàng nói:
- Thật ra ta phải bằng lòng với những thứ mình đã có mới phải, bởi vì ta đã có một hài tử thông minh và cường tráng. Bất cứ ai trông thấy nó cũng phải thích!
Không biết nghĩ gì, chàng chợt cười nói:
- Nàng có nhớ chỉ còn năm sáu ngày nữa là sinh nhật Lão Bá rồi không?
Tiểu Điệp ngạc nhiên hỏi:
- Sao chàng biết?
- Năm ngoái ta có đến mừng thọ Lão Bá. Nếu hôm nay ta có thể mang hài tử về mừng sinh nhật ông ngoại nó thì Lão Bá sẽ mừng lắm!
Tiểu Điệp lắc đầu:
- Chàng sai rồi! Lão Bá không chỉ hận thiếp mà hận cả hài tử nữa. Vì nó mà Lão Bá đuổi thiếp đi. Bây giờ sự có mặt của chúng ta là vết nhục của ông ấy. Lão Bá từng nói rằng không bao giờ thừa nhận hài tử, và ngày nào ông ấy còn sống thì không muốn thấy chúng tôi....
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:

- Lần này không phải ta sai mà chính nàng sai đấy! Nàng đã nghĩ sai về ông ấy.
Lần đó Lão Bá đáng ra nên giết ta nhưng đã tha về, nàng biết vì sao không?
Tiểu Điệp lắc đầu.
Nàng chưa hỏi qua chuyện này cũng như trước mặt Mạnh Tinh Hồn không nói gì về Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn tự trả lời:
- Ông ấy không giết ta chỉ vì nàng!
Tiểu Điệp buột miệng:
- Vì thiếp ư?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Phải! Vì ta nói với ông ấy rằng ta sẽ làm cho cuộc sống nàng tốt đẹp hơn, bởi thế ông ta mới để ta sống.
Tiểu Điệp trầm mặc một hồi lâu rồi chợt hỏi:
- Vì lý do gì mà ông ấy định giết chàng?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Vì ta tới đó với mục đích giết ông ấy!
Tiểu Điệp ngẩng lên, mặt lộ vẻ quan tâm hỏi:
- Thiếp biết rằng có rất nhiều người muốn giết Lão Bá. Nhưng vì sao chàng cũng định giết?
Mạnh Tinh Hồn cười gượng đáp:
- Vì.... có người mua chuộc ta.
- Ai vậy?
- Lục Mãn Thiên!
Tiểu Điệp kinh hãi nói:
- Nhưng ông ta vốn xưa nay là bằng hữu thân cận nhất của Lão Bá kia mà?
- Bằng hữu thân cận nhất không phải là bằng hữu đáng tin cậy nhất!
Tiểu Điệp hỏi tiếp:
- Lão Bá có biết việc này không?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp:
- Lão Bá biết rõ việc này hơn bất cứ ai. Vì thế ta cho rằng cho dù bây giờ Lục Mãn Thiên vẫn còn sống thì cuộc sống đó chẳng sung sướng gì.
Tiểu Điệp trầm ngâm hồi lâu rồi chợt hỏi:
- Theo chàng thì bên cạnh Lão Bá còn những bằng hữu nào đáng tin cậy hay không?
- Có, ít nhất là có một người.
- Ai vậy?
- Lục Hương Xuyên!
Tiểu Điệp lại hỏi:
- Chàng.... có gặp hắn!

- Không những gặp mà ta còn ăn một bữa cơm rất ngon do hắn nấu, Lục Hương Xuyên làm món trứng rán rất ngon.
Chàng cười nói thêm:
- Giá như ở lại thêm mấy ngày, nhất định ta sẽ thành bằng hữu của hắn.
Tiểu Điệp đột nhiên ngưng bặt.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp:
- Tuy ta gần gũi Lục Hương Xuyên chưa nhiều nhưng ta đã nhận ra hắn có rất nhiều nét đặc biệt làm ta dễ tin tưởng. Con người như vậy, cho dù Lão Bá giao bất cứ việc gì đều có thể yên tâm.
Tiểu Điệp vẫn nín lặng.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Sao nàng không nói gì cả?
Tiểu Điệp cúi đầu thật thấp nên không thấy rõ biểu hiện của nàng, hỏi lại:
- Chàng muốn thiếp nói gì?
- Nghe nói Lục Hương Xuyên đến ở nhà nàng từ nhỏ, nhất định nàng cũng biết vị đó.
Giọng Tiểu Điệp xa xăm:
- Phải, thiếp biết hắn!
- Nàng thấy hắn là người thế nào?
Tiểu Điệp chợt đứng phắt lên lầm lũi đi ra biển.
Hài tử chính đang chạy về phía nàng vừa cười vừa gọi:
- Mẹ, nhanh xem này! Bảo Bảo tìm được một vỏ sò đẹp lắm!
Tiểu Điệp bước nhanh lại bế con lên.
Hài tử chợt chăm chú nhìn nàng nói:
- Sao mẹ lại khóc?
Tiểu Điệp giụi mắt, miễn cưỡng trả lời:
- Mẹ có khóc đâu? Chỉ vì.... có hạt cát bay vào mắt thôi. Gió to quá.... thôi chúng ta về nhà đi!
Nàng ôm chặt lấy hài tử hướng về nhà. Aùnh tà dương in bóng hai mẹ con trải dài trên bãi cát.
Mạnh Tinh Hồn nhìn họ nhưng không nói gì, vẫn đứng lặng nhìn hai mẹ con khuất dần trong bóng hoàng hôn.
Bảy mươi dũng sĩ theo lệnh Lão Bá đã tập trung lại.
Nhìn vẻ ngoài của họ hùng dũng như thế, nhất định không ai hoài nghi lời Lão Bá.
Trong số bảy mươi người này có cao có thấp, có già có trẻ, cách trang phục cũng hoàn toàn khác nhau, rõ ràng không phải được lấy từ một đội quân mà phải chọn từ nhiều nơi.
Chỉ có một nét giống nhau là người nào cũng tự tin và bình tĩnh.
Dưới ánh nắng thu gay gắt, họ đứng giữa nắng suốt hai canh giờ, mặc dù ai

cũng ướt đẫm mồ hôi nhưng tất cả đều đứng thẳng không nhúc nhích.
Xem thái độ và quyết tâm của họ, cho dù có phải đứng thêm ba canh giờ nữa cũng chẳng ai thán gì.
Lão Bá bảo họ đứng là đứng, bảo đi là đi, thậm chí bảo mọi người nhảy xuống nước sôi lửa bỏng chắc không ai dám từ chối.
Lục Hương Xuyên ngồi bên cửa sổ, bỗng quay sang hỏi Lão Bá ngồi bên cạnh:
- Lão nhân gia có nên bảo họ đi ăn cơm không?
Lão Bá lắc đầu.
Lục Hương Xuyên lại hỏi:
- Chẳng lẽ cứ để họ đứng mãi như thế?
Lão Bá trầm giọng nói:
- Nếu đứng vài canh giờ mà còn không được thì làm được việc gì?
Một đám mây đen che lấp mặt trời.
Lục Hương Xuyên ngước mắt nhìn trời nói:
- Có lẽ sắp mưa rồi!
Lão Bá thản nhiên:
- Mưa càng tốt!
Quả nhiên tiếng sấm vang lên, và bất chợt mưa rào trút xuống.
Bảy mươi người vẫn đứng nguyên trong hàng ngũ.
Những hạt mưa lớn bằng hạt đậu làm cho y phục họ chẳng mấy chốc đã ướt sũng.
Lão Bá chợt nhìn Lục Hương Xuyên hỏi:
- Sao ngươi không bảo họ đi trú mưa?
Lục Hương Xuyên ngập ngừng hỏi:
- Thuộc hạ nói thì có tác dụng gì?
- Cứ thử xem!
Lục Hương Xuyên đứng lên đi ra ngoài:
- Mưa to quá! Các ngươi cứ việc đi tìm chỗ nào tránh đỡ đi!
Một người dùng tay che đầu từ trong đội ngũ bước ra. Nhưng sáu mươi chín người còn lại đều bất động.
Người này đi được mấy bước bỗng quay lại nhìn, chợt biến sắc mặt từ từ quay lui.
Lão Bá trầm giọng quát:
- Vũ Minh, tới đây!
Hán tử được gọi là Vũ Minh sợ hãi đi về phía cửa sổ.
Lão Bá nhìn kỹ tên này từ đầu tới chân rồi cười nói:
- Bộ y phục của ngươi may rất đẹp, vải cũng thuộc loại đắt tiền....
Quả đúng như Lão Bá nhận xét, bộ y phục của Vũ Minh may rất vừa, chất liệu bằng nhiễu màu lam, có lẽ phải tốn tới bốn năm mươi lạng bạc mới sắm

nổi bộ y phục đó.
Lão Bá nói tiếp:
- Có lẽ để nó ướt đi thì tiếc lắm, nên ngươi phải vội vã chạy vào tránh mưa.
Mặt Vũ Minh không còn giọt máu. Y lúng túng nói:
- Thuộc hạ.... không có ý đó.
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Nếu không, chả lẽ ngươi sợ ướt mình?
Vũ Minh cúi thấp đầu không nói gì.
Lão Bá nói tiếp:
- Để đầu bị ướt rất dễ bị cảm lạnh. Dạo này ngươi sinh hoạt rất đàng hoàng, bởi vậy ngươi cần bảo trọng thân thể mình.
Ông xua tay nói:
- Ngươi tốt nhất hãy quay về tắm gội sạch sẽ, uống mấy chén rượu nóng rồi đi ngủ một giấc.
Vũ Minh vội vàng quỳ xuống run rẩy nói:
- Bẩm lão nhân gia.... thuộc hạ không về. Xin tình nguyện vì lão nhân gia mà bỏ mạng ở chiến trường.
Lão Bá xua tay:
- Chiến trường không cần hạng như ngươi, bởi vì ngươi quá quý tính mạng của mình.
Dứt lời ông liền xuất thủ, trên mặt vẫn giữ nụ cười.
Chỉ thấy ánh đao lóe lên, chiếc đầu của Vũ Minh lập tức bắn xa khỏi thân người lăn lông lốc trên mặt đất còn đẫm nước mưa, thân thể y cũng từ từ đổ xuống.
Lão Bá ra lệnh cho Lục Hương Xuyên:
- Hãy bảo vệ chiếc đầu của hắn cẩn thận, đừng để nước mưa làm ướt!
Không ai dám hé răng, hầu như không dám thở nữa. Cả Lục Hương Xuyên cũng toát mồ hôi.
Lão Bá nghiêm giọng:
- Đây là cuộc chiến sinh tử, có ý nghĩ sống còn đối với ta. Từ giờ trở đi tất cả phải nhất nhất chấp hành mệnh lệnh của ta và chỉ một mình ta thôi, các ngươi hiểu rồi chứ?
Tất cả đều cúi người dạ ran một tiếng.
Hiện tại chỉ có sáu mươi chín người.
Lão Bá ra lệnh:
- Mười chín người đầu tiên vào phòng!
Mười chín người của tổ chức răm rắp tuân lệnh bước vào đại sảnh đứng quanh chiếc bàn lớn.
Lão Bá chỉ tay vào bức địa đồ trải rộng trên bàn nói:
- Đây là địa đồ của Phi Bằng Bảo. Dọc đoạn sông hộ bảo này có chiếc cầu

gỗ ở đây. Ngày thường rất ít khi cầu treo được hạ xuống. Nhiệm vụ của các ngươi là chiếm giữ chiếc cầu treo này, rõ rồi chứ?
Mười chín người cùng gật đầu.
Tên đội trưởng nói to:
- Chúng tôi quyết hoàn thành nhiệm vụ!
Lão Bá nói tiếp:
- Hằng ngày cứ đến giờ Ngọ là ở Phi Bằng Bảo có trống hiệu đổi phiên gác ăn cơm.
Các ngươi khi nghe tiếng trống là lập tức động thủ, tuyệt đối không được sớm một khắc, cũng không được chậm một khắc.
Mười chín người đồng thanh đáp:
- Tuân lệnh!
Lão Bá lại nói:
- Thời gian bắt đầu sẽ nhằm vào ngày mồng bảy đúng giờ ngọ, bởi thế các ngươi phải tập kết ở ngoại vi Phi Bằng Bảo ở nơi quy định trước đó nửa canh giờ và phải đảm bảo hết sức bí mật. Ta đã chuẩn bị sẵn y phục của khách buôn và các tộc rợ để hóa trang. Dọc đường các ngươi nên phân tán thành hai ba người để tránh bị phát hiện, nhưng bất cứ tình huống nào cũng phải đảm bảo liên lạc, tiền hô hậu ứng. Trước khi hành động cấm không được uống giọt rượu nào, ai trái lệnh để làm hỏng việc sẽ bị nghiêm trị.
Cả mười chín người đồng thanh đáp:
- Chúng thuộc hạ không dám!
Lão Bá gật đầu tỏ ý hài lòng.
- Tốt, bây giờ các ngươi lui về chuẩn bị, ăn cơm xong là lên đường ngay.
Cả bọn tuân lệnh lui ra.
Lục không nén được hỏi:
- Lão nhân gia đã quyết định đúng ngày mồng bảy là hành động ư?
- Không sai!
- Nhưng đó là ngày sinh nhật của lão nhân gia....
Lão Bá ngắt lời:
- Ta biết!
Lục Hương Xuyên nói:
- Năm nay tuy lão nhân gia đã tuyên bố không tổ chức sinh nhật nhưng thuộc hạ tin rằng vẫn còn nhiều vị bằng hữu tới chúc thọ, bởi thế thuộc hạ vẫn cho chuẩn bị tiệc trà rượu và sắp đặt chừng hai ba trăm chỗ ở cho bằng hữu.
Lão Bá cười nói:
- Năm nay bằng hữu đến mừng thọ ta tuy không nhiều như các năm trước nhưng chắc rằng cũng đạt tới số hai ba trăm người như ngươi dự tính. Tuy vậy dù ta có vắng mặt cũng không sao. Ngươi cứ việc theo dự định của mình

mà tiến hành, chiêu đãi họ cho đường hoàng, và cứ nói thẳng rằng ta đang ở Phi Bằng Bảo, chưa chừng đang liều mạng với Vạn Bằng Vương cũng nên.
Lục Hương Xuyên băn khoăn hỏi:
- Nhưng cần gì phải chọn đúng ngày sinh nhật lão nhân gia để hành động?
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Ngươi cho rằng ta nên chọn ngày nào tốt hơn?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Thuộc hạ nghĩ rằng tốt nhất là sau đó vài ngày....
Lão Bá ôn tồn nói:
- Việc này đối với ngươi bất ngờ tất Vạn Bằng Vương cũng không thể lường trước.
Bởi thế ta mới chọn đúng ngày đó.
Ông cười nói thêm:
- Nếu ngày đó ta rủi tử trận thì ngày giỗ sẽ trùng với sinh nhật. Sau này các ngươi cúng tế ta chẳng phải đỡ phiền phức thêm một ngày hay sao?
Lục Hương Xuyên không nói gì nữa vì tổ thứ hai được lệnh Lão Bá đã vào nhận lệnh.
Năm mươi người còn lại được Lão Bá chia làm ba tổ, trong đó có tám người được giữ làm hộ vệ cho mình.
Lục Hương Xuyên để ý thấy cả bốn tổ đều được giao nhiệm vụ tấn công chính diện liền nói:
- Lão nhân gia! Tại sao lần này chỉ tấn công chính diện mà không tổ chức vài nhóm mật tập ở phía sau?
Hắn đến bên bàn chỉ tay vào bản đồ nói thêm:
- Phi Bằng Bảo tuy ở trên đỉnh núi nhưng phía hậu bảo có khu rừng rậm và bức tường cao khá kín đáo vì một nửa khuất trong rừng. Nếu chia một nửa lực lượng từ hậu bảo bò lên, chiếm cứ được một đoạn tường là có thể quan sát được toàn cảnh trong bảo.
Lực lượng này tấn công nhất định sẽ làm cho Phi Bằng Bảo rối loạn, kết hợp với lực lượng chính diện sẽ làm cho đầu đuôi không cứu được nhau, sẽ dễ thành công hơn....
Lão Bá chợt sầm mặt, nghiêm giọng hỏi:
- Lần này ai là chủ? Ta hay ngươi?
Lục Hương Xuyên không dám nói gì nữa, mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc.
Theo Lục Hương Xuyên nhận xét thì cuộc tấn công này chẳng những rất ít hy vọng thành công mà có thể nói rằng đang tự mình chui vào tử lộ.
Bởi vì nếu thực hiện theo kế hoạch của Lão Bá, chẳng những kẻ địch đông hơn hẳn về số lượng, hơn đến mười mấy lần mà còn chiếm được cả thiên thời lẫn địa lợi.
Với bản lĩnh của Lão Bá sao có thể định ra kế hoạch hạ sách như vậy?

Đột nhiên Lục Hương Xuyên hiểu ra rằng nhất định Lão Bá đã có sẵn phương án dự trữ khác, chẳng qua đây là cuộc chiến sống còn nên tuyệt đối bí mật không cho bất cứ người nào biết mà thôi.
Biết vậy nhưng hắn không dám hỏi.
Khi Lão Bá không muốn nói thì đừng hòng có ai cậy được răng, thậm chí dễ mất mạng như không!
Lục Hương Xuyên bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài nói:
- Mưa to thật!
Lão Bá cười góp lời:
- Người ta bảo trời mưa giữ khách. Ta định hôm nay lên đường nhưng trời đất thế này đành ở lại thêm một đêm nữa vậy.
Rồi cũng bước tới nhìn ra ngoài lẩm bẩm như nói một mình:
- Bây giờ mọi việc đã có kế hoạch chu đáo. Nhiều năm nay chúng ta chưa có lúc nào trước chiến dịch mà thong thả được như thế này!
Mưa càng nặng hạt, gió càng to, thật chẳng khác gì cơn thịnh nộ trút xuống mặt đất.
Thế nhưng Lão Bá nhìn ra ngoài trời với ánh mắt khoan khoái như đang có điều gì vui thích.
Ngoài lúc ngắm hoa, rất ít khi Lão Bá có ánh mắt hân hoan như vậy.
Lúc này trong lòng ông có gì vui chăng?
Lục Hương Xuyên ngạc nhiên nhìn ông, nhưng không dám hỏi Lão Bá nghĩ gì.
Không ngờ chính ông lên tiếng trước:
- Ngươi có biết hôm nay ta định làm gì không?
Nụ cười thật vô tư lự.
Chừng như niềm hứng khởi từ Lão Bá truyền sang Lục Hương Xuyên.
Hắn cũng cười một cách thoải mái, hỏi:
- Lão nhân gia muốn làm gì?
- Ngươi còn nhớ hôm trước chúng ta có nói đến một địa danh là Khoái Hoạt Lâm không?
Lục Hương Xuyên chợt thấy tim mình đập mạnh, ngập ngừng hỏi:
- Lão nhân gia muốn....
Lão Bá nhấp nháy mắt vẻ tinh quái:
- Phải, chính ta muốn làm việc đó!
Lục Hương Xuyên cũng cười.
Lão Bá nói tiếp:
- Ngươi ngạc nhiên hay sao? Chẳng lẽ ta không nên làm việc đó nữa?
Lục Hương Xuyên vội đáp:
- Hoàn toàn không! Lão nhân gia chỉ mới hơn sáu mươi tuổi, thậm chí còn đang thời kỳ sung mãn về tinh thần và thể lực. Một người vào độ tuổi đó mà

không gần gũi nữ nhân mới là điều đáng ngạc nhiên.
- Chính thế! Khá nhiều người trước khi làm một việc quan trọng nào đó thường tìm cho mình thú vui. Ta cũng thế, và thông thường trước mỗi việc quan trọng ta tìm đến nữ nhân, và điều này làm cho công việc rất có hiệu quả.
Lục Hương Xuyên tán thành:
- Trước đây thuộc hạ đôi khi cũng vậy!
- Nếu thế thì chúng ta đi thôi!
Lục Hương Xuyên bỗng cười đầy bí ẩn:
- Lão nhân gia! Chẳng cần phải đi đâu!
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Sao vậy?
- Bởi vì sau lần đó, thuộc hạ đã chọn mấy nữ nhân tuyệt nhất ở Khoái Hoạt Lâm mang về đây rồi!
Lão Bá lại càng vui thích.
Chẳng những tên thủ hạ thân tín này làm rất tốt nhiệm vụ của mình mà còn hiểu tâm ý chủ nhân, có được người như thế bên mình thì còn gì hơn nữa?
Chỉ sau một lát, thiếu nữ được đưa tới phòng Lão Bá.
Người ta thường nói Khoái Hoạt Lâm là nơi quy tụ tiên nữ của các tiên nữ, là vườn hoa trong các vườn hoa, câu nói đó không ngoa tí nào!
Mắt nhìn thiếu nữ được mang đến, Lão Bá liền mê mẩn cả người.
Có lẽ trên thế gian không tìm đâu được nữ nhân nào hoàn hảo hơn.
Ngắm nhìn thiếu nữ hồi lâu với ánh mắt ngưỡng mộ và ham muốn, cuối cùng Lão Bá mới nhẹ giọng hỏi:
- Cô ta tên gì?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Cô ta họ Cao, tên là Phượng Phượng. Vì xinh đẹp và hiền dịu nhất ở Khoái Hoạt Lâm nên Cao lão đại cho làm con nuôi của mình.
- Mấy tuổi?
- Năm nay cô ấy vừa mười sáu.
Lão Bá cười nói:
- So với ta, một thiếu nữ mười sáu thì trẻ quá!
- Nếu lão nhân gia không thích thì có thể đổi người khác.
Lão Bá lắc đầu:
- Nói vậy chứ không sao. Hồi còn trẻ, ta thường tìm những nữ nhân nhiều tuổi hơn mình. Còn bây giờ già lại thích tiểu cô nương. Họ sẽ làm ta trẻ lại chút ít.
Lục Hương Xuyên nói thêm:
- Phụ thân cô nương đó vốn là một vị hàn nho nhưng gia cảnh ngày càng sa sút, bởi thế cô ta còn biết cả cầm kỳ thi họa nữa đấy!

- Ta cần nữ nhân chứ không phải tài nhân. Dù sao thế cũng tốt.
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Nữ nhân có thể nói những câu chuyện thú vị thường làm ta cao hứng hơn. Nếu không vì một biến cố đặc biệt, cô ta đã không lưu lãng tới bước này....
Hắn nói xong thấy Lão Bá không sai bảo gì thêm liền cáo từ lui về, nhưng bị Lão Bá gọi lại hỏi:
- Hôm nay ta chấp nhận thiếu nữ này, không phải hoàn toàn chỉ do hưng phấn. Ta hy vọng nó sẽ cho ta một nhi tử, bởi vậy cần biết rõ gia cảnh....
Lục Hương Xuyên gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.
Lão Bá liền hỏi:
- Cô ta còn cha mẹ chứ?
Lục Hương Xuyên lắc đầu:
- Thuộc hạ đã nói, cha cô ta là hàn nho nhưng gặp nạn mà sa sút, túng bấn, cả cha mẹ cô ta chết trong buồn khổ, buộc cô ta phải lưu lạc tới đây.
Lão Bá hỏi tiếp:
- Còn người thân thích?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Vì không còn ai thân thích nên Cao lão đại mới nhận làm con nuôi và cho sang họ mình.
Lão Bá gật đầu:
- Vậy là tốt! Sau khi ta đi rồi hãy để cô ta ở hẳn lại đây, ngay trong phòng này và tìm vài bà vú hầu hạ cho cẩn thận. Nếu sau vài ba tháng mà vẫn không có triệu chứng gì thì để cô ta đi....
Lục Hương Xuyên cúi đầu lĩnh mệnh, còn thêm một câu:
- Lão nhân gia hôm nay sẽ đạt được nguyện vọng.
- Ta cũng hy vọng như thế. Ngươi đi đi!
Lục Hương Xuyên vội vã cáo từ.
Lão Bá ngắm nhìn Phượng Phượng một lúc nữa rồi mới giải thùy huyệt cho cô ta.
Ông không muốn cưỡng chiếm mà để thiếu nữ hoàn toàn tự nguyện, vì ông hy vọng thiếu nữ sẽ sinh hạ cho mình một hài tử nối dõi tông đường.
Ý nguyện thiêng liêng của một người trước thời điểm quyết định vận mệnh.
Phượng Phượng bị chinh phục khá nhanh, cuối cùng cả hai thân thể đều nóng ran chừng như đang hòa hợp lại, tan biến vào nhau....
Trong khi đôi nam nữ quằn quại trong cơn hoan lạc lên tới đỉnh điểm thì chợt cửa phòng bị chưởng lực đánh vỡ tan và một nhân ảnh lướt vào phòng, đồng thời có bảy ánh hàn tinh bắn thẳng vào tấm lưng trần của Lão Bá.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 18
Miếng ăn tới miệng còn rơi

Ngôi nhà nhỏ trần thiết đơn sơ nhưng ấm cúng nằm trên bờ biển, trên tường phất phơ mấy tấm lưới.
Tiểu Điệp cầm bàn tay chai sạn của Mạnh Tinh Hồn, bàn tay đã quen với nghề chài lưới, áp bàn tay đó lên mặt nàng.
Trời đầy sao, trăng thượng tuần đã xuống thấp ở mé núi phía sau nhà.
Đứa bé ngủ say một mình trong nhà, đây là thời gian rảnh rỗi thường nhật của họ, là khi họ hoàn toàn thuộc về nhau.
Hằng ngày sau bữa ăn tối và khi đứa trẻ đã ngủ say, họ ra ngồi trước hiên nhà tay trong tay lặng ngắm biển, cảm nhận rõ cả nhịp thở của đối phương, nói những lời ấu yếm hay cùng nhau dệt nên những dự định tốt đẹp cho tương lai....
Dường như họ đã hoàn toàn quên đi chuỗi ngày không đáng gọi là cuộc sống trước đây.
Mạnh Tinh Hồn mân mê làn da mịn màng trên má nàng, chợt cảm thấy bàn tay mình nhòe ướt.
- Nàng khóc đấy ư?
Tiểu Điệp cúi thấp đầu, hồi lâu mới nói:
- Chiều nay khi thiếp từ bếp ra xếp củi, đã thấy chàng thu xếp quần áo.
Mạnh Tinh Hồn thở dài đáp:
- Đúng thế!
Tiểu Điệp không ngẩng lên, hỏi bằng giọng buồn rầu:
- Chàng đã định đi rồi sao?
Mạnh Tinh Hồn ve vuốt mái tóc nàng nói:
- Phải. Ta định sáng mai mới nói chuyện với nàng.
- Trước đây thiếp cũng đoán rằng sớm muộn gì chàng cũng sẽ đi. Chàng không quen sinh hoạt thế này đâu. Thiếp không giận vì chàng bỏ đi, nhưng thiếp....
Nàng nấc lên, ngừng bặt không nói hết câu.
Mạnh Tinh Hồn dịu dàng hỏi:
- Nàng cho rằng ta có thể bỏ mẹ con nàng mà đi và không quay lại hay sao?
Tiểu Điệp vội nói:
- Thiếp không dám nghĩ, không dám nghĩ gì cả!
- Vậy thì ta nói với nàng, ta nhất định sẽ trở lại. Bất cứ người nào, bất cứ việc gì đều không thể ngăn cản được ta trở lại với nàng.
Tiểu Điệp nhào vào vòng tay chàng, run giọng hỏi:
- Nếu vậy thì sao chàng còn định đi?

Mạnh Tinh Hồn đưa mắt nhìn về biển xa phản chiếu ánh sao trời, trầm giọng nói:
- Ta cần đi tìm một người.
Tiểu Điệp hỏi:
- Chàng tìm ai vậy?
Mạnh Tinh Hồn không đáp, trầm ngâm nhìn ra biển hồi lâu rồi hỏi:
- Nàng còn nhớ hai ngày trước, khi nói chuyện về Lão Bá ta có nhắc đến một người không?
Tiểu Điệp buột miệng hỏi:
- Ai vậy?
Nhưng bỗng nhiên nàng tái mặt đi, im bặt.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Ta nhận thấy khi nhắc đến người đó, chẳng những nàng biến sắc mà cả giọng nói cũng thay đổi. Cả tối hôm đó nàng sững sờ như kẻ mộng du, thậm chí đêm nằm mơ thét lên ú ớ như bị ai bóp cổ.
Chàng thở dài nói thêm, giọng rầu rĩ:
- Đến lúc đó ta mới vỡ lẽ ra kẻ đã làm hại một đời nàng chính là Lục Hương Xuyên.
Tiểu Điệp run bắn lên, lắp bắp hỏi:
- Ai bảo là hắn? Ai nói với chàng như vậy?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Cần gì phải chờ ai nói? Lẽ ra ta phải nghĩ đến điều này từ sớm hơn. Chỉ có hắn mới có cơ hội gần nàng, chỉ có hắn mới có thể khiến nàng không thể đề phòng, và chỉ con người đó mới dám khi phụ nàng mà thôi!
Tiểu Điệp lảo đảo như chực ngã.
Mạnh Tinh Hồn mang đến một chiếc ghế cho vợ ngồi rồi nói tiếp:
- Nhưng ta còn chưa hiểu một điều, vì sao nàng không chịu đem chuyện đó nói với Lão Bá? Lẽ ra nàng nên nhờ cha mình đối phó với hắn chứ?
Tiểu Điệp tuy ngồi trên ghế nhưng người vẫn còn run, nước mắt chảy giàn giụa, hồi lâu mới nghiến chặt răng nói:
- Chàng có biết quan hệ giữa hắn với Lão Bá là thế nào không?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Có biết đôi chút.
Tiểu Điệp nói:
- Hầu như hắn đã biết tất cả mọi bí mật của Lão Bá. Những hành động của gia phụ nhiều năm nay đều được hắn hoạch định. Lão Bá tín nhiệm hắn, cũng như thiếp trước đây từng tin tưởng hắn.
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng nói:
- Quả thật con người đó rất dễ làm người ta tin tưởng.
- Lúc thiếp còn nhỏ chưa hiểu gì nhiều đã coi hắn chẳng khác gì anh ruột,

thậm chí còn hơn cả Tôn Kiếm.
Nước mắt nàng vẫn tiếp tục trào ra không dứt, không sao kiềm chế được.
Lúc sau nàng cố trấn tĩnh kể tiếp:
- Hắn đối với thiếp đặc biệt ân cần và quan tâm, nhưng sau đó một thời gian thiếp chợt phát hiện được rằng chỉ cần thiếu niên nào nhìn thiếp hơi lâu một chút thì sớm muộn gì cũng bị mất tích một cách bí ẩn, không một ai tồn tại. Hình như tới trường hợp thứ mười mấy thiếp mới phát hiện ra, và sau này còn chứng thực thêm bằng nhiều trường hợp khác. Từ chỗ hoài nghi, thiếp đã tin chắc những người đó chết bởi tay Lục Hương Xuyên. Có lần thiếp hỏi hắn tại sao làm như vậy. Hắn trả lời hắn làm thế là hoàn toàn vì thiếp. Những người kia không có hảo tâm với thiếp....
Nàng dừng lại một lúc rồi lại kể:
- Thế mà thiếp lại tin lời hắn, vẫn tiếp tục dạo chơi, thậm chí uống rượu với hắn.
Lão Bá biết chuyện này nhưng không ngăn cản.
Một lần hắn ép thiếp uống rượu say, sau đó mới phát hiện ra mình đã.... mình đã bị hắn....
Mặt nàng đỏ bừng rồi tái mét lại.
Mạnh Tinh Hồn nắm chặt tay hỏi:
- Tại sao lúc đó nàng không nói ngay với Lão Bá?
Tiểu Điệp lắc đầu:
- Vì hắn uy hiếp, nói rằng nếu nói với Lão Bá, chẳng những hắn sẽ giết thiếp mà còn phản lại Lão Bá, đem tất cả mọi bí mật của Lão Bá truyền khắp giang hồ.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Vì thế mà nàng sợ hắn?
Tiểu Điệp gật đầu:
- Thiếp không thể không sợ, bởi vì thiếp biết rằng nếu hắn làm phản lại Lão Bá thì hậu quả sẽ nghiêm trọng không thể tưởng tượng được. Ngoài ra món độc môn ám khí của hắn thì nhất nhì võ lâm, chính Lão Bá đã đánh giá như vậy. Chẳng những hắn có thể giết thiếp bất cứ lúc nào mà còn tìm được rất nhiều cơ hội để giết cả Lão Bá.
Mạnh Tinh Hồn thở dài nói:
- Nàng cho rằng nếu không nói ra chuyện đó thì hắn sẽ trung thành với Lão Bá hay sao?
Tiểu Điệp đáp:
- Bởi vì hắn nói với thiếp chuyện xảy ra như vậy bởi hắn quá yêu thiếp và thực tâm với thiếp. Chỉ cần đối xử tốt với hắn, hắn sẽ nhất tâm nhất ý vì Tôn gia mà phụng sự suốt đời.
Mạnh Tinh Hồn ngán ngẩm hỏi:

- Và nàng đã tin hắn?
- Lúc đó thì thiếp tin thế thật, bởi vì lúc đó thiếp còn chưa nhận ra bộ mặt thật của hắn, còn cho hắn vẫn là một con người, ngờ đâu hắn còn tồi tệ hơn cả loài lang sói.
Nàng run run nói tiếp:
- Lão Bá thường nói rằng hắn ăn uống rất có phong độ. Chỉ riêng mình thiếp mới biết hắn thường uống rượu một mình vào độ nửa đêm và thường say bí tỉ, lúc đó hắn trở nên tàn bạo như loài dã thú, ăn nói thô tục, vô duyên vô cớ đánh đập thiếp rất tàn nhẫn....
Nàng đưa tay bưng mặt khóc nấc lên, hồi lâu mới nói tiếp:
- Lúc đó thiếp mới nhận ra tâm địa của con người đó, nhưng đã quá muộn rồi.
Trong mình thiếp đã mang cái thai của hắn.
Tiểu Điệp nghẹn ngào dừng lại.
Mạnh Tinh Hồn không an ủi, chỉ cúi xuống vỗ nhẹ vào đôi vai đang run rẩy của nàng.
Hồi lâu Tiểu Điệp mới ngước nhìn lên hỏi:
- Chàng đừng đi tìm hắn được không? Bây giờ chúng ta sống không đến nỗi.... có thể coi là hạnh phúc. Loại người như hắn, nhất định sẽ bị Ông trời trừng trị thôi....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:
- Không được! Ta nhất định phải đi tìm hắn!
Tiểu Điệp kêu lên:
- Vì sao phải thế chứ?
Mạnh Tinh Hồn nói bằng giọng cương quyết:
- Bởi nếu không tìm hắn, chúng ta phải sống chui rúc suốt đời như loài chuột, không bao giờ có được hạnh phúc, vĩnh viễn bị một chiếc ách tròng vào cổ không buông tha.
Tiểu Điệp đưa tay lau nước mắt nói:
- Nhưng chàng....
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu:
- Vì chúng ta, cần phải tìm Lục Hương Xuyên. Vì Lão Bá lại càng nên tìm hắn!
- Sao phải thế?
- Vì nàng là con gái của Lão Bá, và cũng chính vì Lão Bá đã tha chết cho ta một lần. Ta không thể không đáp ân tình đó, và hiện tại Lão Bá đang gặp nguy khốn vì kẻ nham hiểm và bất lương kia.
Tiểu Điệp sợ hãi hỏi:
- Chàng cho rằng hắn dám....
Mạnh Tinh Hồn ngắt lời:

- Ta vẫn nhớ Lão Bá nói với ta một câu....
- Câu gì vậy?
- Lão Bá nói rằng chỉ bằng một mình Lục Mãn Thiên quyết không dám làm phản lại ông. Phía sau Lục Mãn Thiên nhất định còn nhân vật chủ mưu nguy hiểm khác.
Tiểu Điệp vội hỏi:
- Chàng cho rằng kẻ chủ mưu phản bội Lão Bá chính là Lục Hương Xuyên?
Mạnh Tinh Hồn căm giận nói:
- Hắn đã dám làm những chuyện tàn bạo như vậy đối với nàng thì còn việc gì mà hắn không dám làm nữa chứ?
Tiểu Điệp lo lắng nói:
- Thế nhưng.... hắn có nhiều cơ hội gần gũi Lão Bá. Với bản lãnh và thủ thuật ám khí của một danh gia như hắn, muốn giết chết Lão Bá tất hắn đã hạ thủ từ lâu, tại sao đến bây giờ hắn còn chưa chịu ra tay?
Mạnh Tinh Hồn ngẫm nghĩ một lát mới trả lời:
- Có lẽ hắn đang chờ cơ hội mà chưa gặp cơ hội thuận tiện nên không dám khinh suất. Cũng có thể hắn biết Lão Bá có rất nhiều bằng hữu trung thành nên sợ phục thù....
nhưng có một điều chắc chắn là con người đó trước sau gì cũng phản lại Lão Bá.
Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Điều quan trọng là hắn phản bội Lão Bá vì địa vị và tài sản của Lão Bá. Bởi thế hắn chờ đến lúc Lão Bá chuyển giao lại cho mình hầu hết những bí mật có thể giúp hắn đoạt được địa vị và tài sản thì mới hạ thủ. Bởi thế trong mấy năm nay, hắn đã tìm mọi cách để Lão Bá tín nhiệm mình. Và hiện tại Lão Bá đang bị cô lập, tình cảnh có thể nói là bi đát. Ta cho rằng đây là cơ hội tốt nhất của hắn....
Đôi mắt Tiểu Điệp bỗng nhiên ráo hoảnh. Lúc này nàng không buồn khổ nữa mà đang hết sức lo sợ.
Mạnh Tinh Hồn thở dài nói:
- Ta hy vọng mình còn đến kịp.
- Nhưng chàng phải hết sức cẩn thận mới được, Lão Bá nói rằng ám khí của hắn vô cùng đáng sợ.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Bảy mũi ám khí cắm hết vào lưng Lão Bá.
Từ tuyệt đỉnh hoan lạc rơi xuống vực thẳm tận cùng của sự tử vong là điều ít người có thể tưởng tượng được.
Bóng người lao vào phòng lên tiếng:
- Ngươi biết ám khí này là gì không? Chính là "Thất Tinh Châm" đó.
Lão Bá không cần quay lại cũng nhận ra thanh âm quá quen thuộc này.

Chính là Lục Hương Xuyên.
Đó là người Lão Bá tín nhiệm nhất, coi như bằng hữu thân cận của mình, coi như con ruột của mình.
Ông nghiến chặt răng, thấy khắp người ướt đẫm mồ hôi.
Lục Hương Xuyên nói tiếp:
- Ngươi thường nói "Thất Tinh Châm" của ta là thứ ám khí đệ nhất thiên hạ, ngay cả độc sa của Đường Gia và Độc dật lê của Hầu Gia cũng không bằng. Bởi vì hai loại đó còn có khả năng cứu sống, còn "Thất Tinh Châm" của ta thì không có giải dược.
Lão Bá vẫn im lặng.
Lục Hương Xuyên cười nhăn nhở, tiếp lời:
- Bây giờ ta hy vọng ngươi nói câu đó là thật.
- Ngươi đã thấy bao giờ ta nói không thật đâu?
- Phải. Vì thế ngươi chỉ còn có chết mà thôi.
- Vậy sao ngươi còn chưa động thủ?
- Ngươi vội gì chứ? Dù sao bây giờ ngươi đã đặt một chân vào quan tài, có khác người chết bao nhiêu đâu?
- Ngươi muốn để ta chết mòn hay sao?
Lục Hương Xuyên cười nham hiểm:
- Cơ hội này rất hiếm có, ai gặp được chẳng muốn chứng kiến tận mắt?
Lão Bá chợt thấp giọng hỏi:
- Ta có chỗ nào đối xử không phải với ngươi đâu?
- Không có.
- Vậy sao ngươi lại căm hận ta đến thế?
Lục Hương Xuyên lắc đầu:
- Ta không hận ngươi, chẳng qua chỉ muốn ngươi chết. Cũng như nhiều kẻ khác tuy đối xử với ngươi rất tốt nhưng vẫn phải chết bởi tay ngươi.
Hắn cười nói thêm:
- Hơn nữa điều này chính ta học từ ngươi. Chẳng lẽ ngươi quên mất một câu nói của chính mình?
Lão Bá hỏi:
- Câu gì?
- Ngươi từng nói đừng bao giờ tin vào nữ nhân. Thế mà nay chính ngươi lại phạm sai lầm để đến nỗi đánh mất cả tính mạng mình, còn oán trách ai nữa?
Lúc này Phượng Phượng vẫn nằm dưới Lão Bá, tấm thân trần truồng tái xanh vì sợ.
Lão Bá hiện sát cơ nói:
- Ta còn nói thêm câu này:
chỉ có nữ nhân chết mới đáng tin mà thôi!
Lục Hương Xuyên vội nói:

- Bây giờ độc chất của "Thất Tinh Châm" còn chưa kịch phát, bởi thế ngươi vẫn còn khả năng giết Phượng Phượng. Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng làm thế.
Lão Bá hỏi:
- Vì sao?
- Lý do rất đơn giản. Vì trong người cô ta có thể đã mang bào thai của nhi tử ngươi.
Lão Bá như bị một chưởng vào mặt, ngã xuống bên mép giường.
Lục Hương Xuyên lại nói:
- Ngươi nằm tư thế đó rất tốt, độc chất có thể phát tác chậm hơn một chút. Ai mà chẳng muốn kéo dài thêm cuộc sống của mình, dù chỉ trong chốc lát? Tuy nhiên đừng hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện để cứu sống ngươi!
Lão Bá cười hỏi:
- Tuyệt đối không ư?
Lục Hương Xuyên khẳng định:
- Tuyệt đối không! Bởi vì không ai biết ngươi đang ở đây và hoàn toàn không còn ai có thể xuất hiện để cứu ngươi nữa. Còn bản thân ngươi thì hoàn toàn không có hy vọng tự cứu sống mình.
Lão Bá chợt cười to nói:
- Ngươi cũng đừng quên ta còn có một câu nói nữa là trên đời không có cái gì là tuyệt đối.
Lục Hương Xuyên lắc đầu:
- Nhưng lần này là ngoại lệ.
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Sao lại thế?
Lục Hương Xuyên bình thản đáp:
- Bởi vì lần này dù ngươi được cứu đi hay tự mình do có phép màu nào đó mà tẩu thoát cũng không sao tìm được giải dược cho "Thất Tinh Châm". Huống chi ta đã tính kỹ, không có điều kiện để xuất hiện kỳ tích.
Lão Bá trầm ngâm hỏi:
- Tuyệt đối không?
- Tuyệt đối!
- Nếu vậy ta muốn hỏi ngươi vài việc....
Lục Hương Xuyên nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu:
- Ngươi cứ hỏi đi!
- Có phải ngươi đã có ý đồ cấu kết với Vạn Bằng Vương từ lâu? Và như vậy kế hoạch của ngươi đã được sắp xếp từ trước?
Lục Hương Xuyên trả lời lấp lửng:
- Có thể nói như vậy.
Lão Bá nén nỗi phẫn nộ:

- Ngươi làm vậy thì có lợi gì cho mình chứ?
Lục Hương Xuyên cười khẩy đáp:
- Bởi vì chỉ gặp phải kẻ cường địch như Vạn Bằng Vương mới làm cho ngươi phải hoảng loạn. Chờ đến khi ngươi hiểu ra rằng tất cả bằng hữu của ngươi, từng người một ngã dưới đao kiếm của Thập Nhị Phi Bằng Bang mà ngươi hoàn toàn không đủ sức cứu giúp họ được, hoàn toàn cô lập mới dựa hẳn vào ta, đem tất cả bí mật của mình nói cho ta biết. Và đúng là ngươi đã làm như thế! Bây giờ ta đã có thể ngang nhiên chiếm được địa vị của ngươi.
Lão Bá lại hỏi:
- Ngươi không sợ rằng sau này Vạn Bằng Vương cũng sẽ buộc ngươi từ bỏ địa vị và giao lại toàn bộ tài sản của ta?
Lục Hương Xuyên cười đáp:
- Ngươi khỏi lo việc ấy! Đương nhiên ta đã có sẵn kế hoạch để đối phó với hắn.
Hắn cười hăng hắc mấy tiếng rồi nói tiếp:
- Có lẽ không lâu sau nữa ngươi sẽ gặp hắn dưới âm ti. Biết đâu các ngươi sẽ trở thành bằng hữu? Người ta đều biết trên dương gian các ngươi là tử thù của nhau, nhưng không ai ngờ rằng các ngươi đều là những quân bài bị người khác thao túng....
- Nếu vậy nghĩa là ngươi đã biết trước việc Hàn Đường đã bị trọng thương trước khi ta cử ngươi đến Đại Phương khách điếm ở Hàng Châu?
Lục Hương Xuyên cười ngạo nghễ:
- Làm sao ta lại không biết chứ? Nếu không có ta thì làm sao bọn Đồ Đại Bằng có thể biết được Hàn Đường là đồng bọn của ngươi, và càng không thể tìm được nơi trú ngụ của hắn....
Lão Bá lại hỏi:
- Nếu vậy, nhất định Phùng Hạo cũng đã bị ngươi mua chuộc từ trước?
Lục Hương Xuyên thẳng thắn thừa nhận:
- Không sai! Và cái giá không đến nỗi quá cao!
Đến lúc này Lão Bá mới hiểu ra quan hệ vợ chồng giữa Lục Hương Xuyên với Lâm Tú trước đây chỉ là tấm kịch hòng làm tăng thêm sự tín nhiệm của mình đối với tên gian hùng này.
Ông không nén nổi liền nói:
- Còn Lâm Tú thì sao?
Lục Hương Xuyên không chút giấu diếm, cười đáp:
- Nó chỉ là con dê tế thần trong tay ta mà thôi. Và ít ra nó cũng làm nên được một giá trị nhất định trong cái chết của mình. Tất cả màn kịch ta bày ra chỉ cốt đánh lừa ngươi. Đương nhiên nếu không được tin cẩn, ta không thể lừa được một kẻ lõi đời như ngươi!
Lão Bá im lặng.

Quả thật trong chuỗi thất bại trước Lục Hương Xuyên thì việc đó là lỗi lầm trước tiên.
Với bản lĩnh của mình, đáng lẽ lão phải tìm hiểu và xác định việc này.
Chính ra điều đó không khó, chẳng qua ông đã quá tin vào Lục Hương Xuyên.
Sự trả giá bây giờ quả là thích đáng.
Tất cả những điều ngu dối nhất trên thế gian ông đều mắc phải, thế mà tiếc thay trước đến nay ông vẫn được tiếng là con người sáng suốt.
Tin vào bằng hữu đã là sai lầm, còn tin vào nữ nhân là việc không thể tha thứ được, bởi vì trước đây Lão Bá từng cho rằng đó chỉ là hành động của người mất trí.
Hiện tại Lão Bá đã hoàn toàn mất trí?
Ít nhất, xét về thực trạng và tâm lý thì ai cũng có thể khẳng định điều này.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Lâm Tú sẽ gánh chịu hết mọi nỗi nghi ngờ của ngươi đối với ta. Chính ta đã tính liệu rất chính xác ngươi sẽ sai Phùng Hạo truy bắt Lâm Tú, chỉ là ta đã ra lệnh cho Phùng Hạo không để Lâm Tú sống sót vì điều đó có thể ảnh hưởng đến niềm tin của ngươi đối với ta.
Lão Bá lặng đi hồi lâu mới hỏi:
- Như vậy cái chết của Tôn Kiếm cũng do ngươi sắp đặt trước cả?
Lục Hương Xuyên cười nham hiểm:
- Tôn Ngọc Bá! Kẻ cáo già như ngươi đến giờ sao vẫn còn hỏi câu ngây thơ đó?
Tôn Kiếm là con đẻ ngươi, lại có bản lĩnh chẳng kém gì ta. Mặc dù ngươi thường nói rằng coi ta chẳng khác gì còn đẻ và trong những việc nhất định còn tín nhiệm ta hơn cả Tôn Kiếm, nhưng dù Tôn Kiếm có thua ta về trí tuệ, đức tính hay cái gì khác nữa thì hắn lại là cốt nhục của ngươi thì ta đâu đủ tư cách để chiếm địa vị của hắn? Việc ngu dại là do ngươi mà ra cả, nay còn trách gì ai?
Lão Bá cúi gục đầu.
Đến lúc này ông mới thấm thía bài học của cuộc đời, mà thậm chí một người lọc lõi như ông vẫn bị sa vào nó như là một thứ sinh vật thấp hèn nhất.
Hồi lâu, Lão Bá cố nén nhẫn nhục hỏi thêm:
- Về Lục Mãn Thiên thì sao?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Lẽ ra Lục Mãn Thiên không đáng chết. Hắn chết vì đã đánh giá thấp Mạnh Tinh Hồn.
Hắn cười nói thêm:
- Có thể thậm chí ngươi không biết con rể ngươi tên là Mạnh Tinh Hồn, nhưng ngươi đã giao nhiệm vụ điều tra cho ta, đương nhiên ta biết hơn

ngươi, và việc này đã giúp ta cũng như nhiều việc khác.
Lão Bá cười chua chát.
Chưa bao giờ ông chịu thảm bại đến thế, có thể coi là thất bại nhục nhã.
Có lẽ ông quá nhận thức điều này, trầm giọng nói:
- Đến bây giờ ta mới thấy mình ngu ngốc và nhu nhược đến thế nào....
Lục Hương Xuyên nói với giọng tự đắc:
- Chính thế! Và ngươi đã mất hết cơ hội để sửa chữa sai lầm, và ngươi sắp chết....
Lão Bá chợt hỏi:
- Bây giờ ngươi cần hạ thủ?
- Đương nhiên! Những gì cần nói chúng ta đã nói hết....
Lão Bá cười to một tràng rồi nói:
- Lục Hương Xuyên, ngươi trễ rồi!
Lục Hương Xuyên vốn đã phòng bị trước, vội phát ra một loạt ám khí có đến trăm mũi bắn khắp phòng.
Nhưng Lão Bá đã nói đúng, hắn trễ mất rồi!
Sau loạt ám khí bắn ra, cả Lão Bá lẫn Phượng Phượng đều biến mất!
Lại một loạt ám khí tiếp tục bắn ra, nhằm vào những điểm đáng ngờ nhất, đặc biệt nơi gần cửa sổ và cửa ra vào.
Đối với nhân vật như Lão Bá, chẳng lẽ không đề phòng và phương thức của Lục Hương Xuyên lúc này là giết lầm hơn bỏ sót.
Hơn nữa lúc này hắn đâu cần Lão Bá sống nữa?
Bắn xong loạt ám khí thứ ba, Lục Hương Xuyên nhìn kỹ lại vẫn không thấy ai ở trong phòng.
Chắc rằng Lão Bá đã thực hiện châm ngôn này:
- Cho dù học trò có đáng tin đến đâu, nhưng khi truyền thụ cũng nên giữ lại cho mình vài thủ thuật. Có thế mới tránh xảy ra những hậu quả đáng tiếc mà trên đời không ít lần xảy ra....
Lão Bá đã giữ lại cho mình một chiêu tối hậu?
Rất dễ hiểu, vì sư đồ vẫn là sư đồ chứ không phải phụ tử.
Mình có mười bản lĩnh thì dạy chín là quá đủ, bởi vì giữ lại bản lĩnh cuối cùng lúc cần có thể giúp người bảo vệ được tính mạng.
Lão Bá đương nhiên hiểu rõ chân lý này.
Cả Lục Hương Xuyên cũng hiểu điều đó, chỉ tiếc rằng tuy thân cận với Lão Bá mười mấy năm nay nhưng không biết Lão Bá giữ lại chiêu gì cuối cùng cho mình.
Nhưng Lục Hương Xuyên vốn tự hiểu bản thân mình nên không sợ chiêu tối hậu của Lão Bá.
Vì trong mười mấy năm ở Hoa Viên, chẳng những hắn hiểu rõ bản tính của Lão Bá mà còn ngầm tra rõ nội tình và cách bố trí của Ngũ Hoa Viên.

Lục Hương Xuyên là người lạnh lùng tàn khốc, và bất chấp thủ đoạn, đồng thời rất biết giấu kín bản thân.
Nhưng lúc này Lục Hương Xuyên cần gì giấu kín bản thân nữa?
Đây là cuộc chiến sinh tử cuối cùng. Người thua cuộc đã chuẩn bị sẵn bia mộ và người thắng cuộc sẽ đăng quang trong thời gian ngắn nhất, chỉ trong dăm ba ngày.
Lục Hương Xuyên một khi hành động không những trầm tĩnh mà còn rất thận trọng.
Kế hoạch của Lục Hương Xuyên đặt ra từ nhiều năm trước và hắn ra hạn định cho mình, chỉ với phương châm duy nhất là hết sức thận trọng.
Vì thận trọng mà Lục Hương Xuyên mai phục ở Ngũ Hoa Viên gần hai chục năm mới hạ thủ.
Chẳng lẽ hai chục năm sau, Lục Hương Xuyên vẫn không xác định được mọi bí ẩn ở đây?
Trong gần hai mươi năm ấy, Lục Hương Xuyên chỉ đinh ninh một điều:
- Giết chết Lão Bá ngay trên giường ngủ này!
Và hôm nay kế hoạch đó được thực hiện rất hoàn mỹ.
Kế hoạch đã được thực hiện thành công đến từng chi tiết nhỏ, chờ đến khi Lão Bá trong tay không một tấc sắt, cả người trần truồng mới hạ thủ.
Thành công coi là ở trong tầm tay, vì hai ngày trước Lục Hương Xuyên đã bí mật dò xét khắp trong mật phòng của Lão Bá.
Lục Hương Xuyên quá hiểu rằng người vùng quan ngoại chỉ thích ngủ trên phản cứng, Lão Bá cũng không ngoại lệ.
Hắn đã quan sát kỹ tấm phản mà Lão Bá nằm chỉ là tấm phản thông thường, hoàn toàn không có cơ quan bí mật nào. Bởi thế Lục Hương Xuyên hoàn toàn tin chắc rằng Lão Bá không thể tẩu thoát.
Đến khi Lão Bá bị lãnh trọn bảy mũi ám khí, niềm tin ấy có thể coi là không gì lay chuyển được, bởi thế Lục Hương Xuyên không quá chú tâm đề phòng.
Tuy vậy không lúc nào hắn rời mắt khỏi Lão Bá, và yên tâm biết Lão Bá không dám vọng động vì sợ độc chất phát tác.
Chiếc giường đã không có bất cứ cơ quan bí mật nào, hơn nữa Lão Bá từ đầu vốn nằm bất động, vậy thì ông ta đã tẩu thoát bằng cách nào?
Lục Hương Xuyên không sao giải thích được.
Hắn không những tức giận mà còn phẫn nộ đến nỗi toàn thân phát run.
Hắn không trút cơn giận vào ai khác, vì hành động này hắn không tin vào ai, chỉ hoàn toàn dựa vào bản thân mình.
Phượng Phượng đã hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình, bởi thế Lục Hương Xuyên chỉ còn biết kết tội bản thân mình thôi.
Hắn đã hận mình để cho sự cố này xảy ra, vì sao lại phạm sai lầm ấu trĩ đến thế?

Trên phản vẫn không thấy có gì khác lạ, ngoại trừ tấm chăn không thấy nữa.
Tấm phản vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu và dày đến nửa thước, không thể nghi ngờ có người phá vỡ nó để biến đi bằng phép tàng hình.
Trước đó Lục Hương Xuyên đã cẩn thận nghiên cứu tất cả những cơ quan bí mật mà một tấm phản có thể cấu kết được, và cũng nhiều lần thử nghiệm cách công phá nó.
Mãi đến khi tin chắc điều này có thể thực hiện mỹ mãn. Lục Hương Xuyên mới tiến hành âm mưu.
Đương nhiên việc này còn được phối hợp với rất nhiều yếu tố khác.
Lục Hương Xuyên phải lo xa như thế vì Lão Bá là người đặc biệt.
Lục Hương Xuyên đến kiểm tra lại tấm phản, lòng hồ nghi rằng nó có thật là một tấm phản thông thường hay không?
Không nghi ngờ gì, bởi Lục Hương Xuyên không phát hiện dấu tích đặc biệt của cơ quan bí mật trên tấm phản.
Nhưng nếu thế thì sao Lão Bá và Phượng Phượng lại tự dưng biến mất?
Lục Hương Xuyên không nén được sự phẫn hận, liền vung chưởng nhằm phản đánh tới!
- Uỳnh!
- Uỳnh!
Tấm phản dày tới năm tấc vỡ tan từng mảnh. Đến lúc đó Lục Hương Xuyên mới phát hiện được bên dưới có một miệng hang bí mật.
Thoạt tiên hắn sốt ruột muốn nhảy ngay xuống mật đạo nhưng sau đó trấn tĩnh lại được ngay.
Lục Hương Xuyên là người hết sức thận trọng, khi còn chưa xác định rõ địch ta quyết không bao giờ xuất thủ.
Huống hồ bên dưới tất nhiên có bố trí sẵn những cạm bẫy chết người?
Đã sai lầm một lần, Lục Hương Xuyên quyết không thể phạm sai lầm lần nữa.
Nhưng có điều hắn không sao nghĩ được là lần trước tới đây hắn đã ngầm quan sát kỹ và tin tưởng rằng trong mật thất không có địa đạo, vậy miệng hang này ở đâu ra?
Nhất định phải có cơ quan tự động mở cửa, và nút điều khiển bố trí rất tài tình và bí mật.
Lục Hương Xuyên hết sức hối hận vì mình đã không hạ thủ sớm hơn.
Đối với Lão Bá, hạ thủ càng nhanh càng tốt vì không ai dám lường trước chuyện gì sẽ xảy ra.
Nhưng dù sao sai lầm cũng đã xảy ra, chỉ đành sửa chữa sai lầm.
Hắn cúi xuống mật đạo, thấy miệng hang tối om ngửa bàn tay không thấy ngón.
Mặc dù không trông thấy gì nhưng Lục Hương Xuyên chợt nghe từ bên dưới

phát ra thứ âm thanh quái dị, hình như là tiếng nước chảy.
Như vậy bên dưới gian mật thất này có một ngọn suối ngầm, chắc được đào từ trước thông vào vũng sông nào đó.
Lục Hương Xuyên bước đến bên bàn lấy ngọn đèn soi xuống mật đạo, bên dưới quả nhiên có nước chảy loang loáng, nhưng lối đi rất hẹp và quanh co, không sao xác định được độ sâu cũng như con sông đào đó hướng về đâu.
Miệng hang được xây bằng đá phiến, bên tả có một vòng sắt cực lớn và một ổ khóa cũng rất lớn. Vách đá để bám đầy rêu, vòng sắt và ổ khóa đều rỉ cả, chứng tỏ hệ thống mật đạo này đã được kiến dựng từ lâu.
Lục Hương Xuyên quan sát một hồi bỗng hiểu ra khóa sắt mới được mở khiến vòng sắt sụp xuống dưới làm cho miệng hang bằng đá phiến mở ra sập xuống phía sông đào.
Như vậy đã có người mở khóa từ bên trong chứ không phải do Lão Bá mở cơ quan bí mật.
Phát hiện này càng làm cho Lục Hương Xuyên lo lắng hơn.
Bên dưới không có thuyền, cũng không thấy bóng người nào cả.
Thế nhưng Lục Hương Xuyên tin chắc rằng bên dưới trước đây vốn có thuyền, không những thế còn có người nữa. Chắc rằng họ là người tâm phúc của Lão Bá luân phiên túc trực ở đây sẵn sàng đề phòng tình huống bất trắc.
Lục Hương Xuyên đã không tính trước tình huống này. Và chẳng riêng gì Lục Hương Xuyên mà bất cứ ai đều không lường được tình huống đó.
Lục Hương Xuyên nhớ có lần Lão Bá nói với mình rằng:
"Người nào cũng nên chuẩn bị trước cho mình một lối thoát an toàn nhất đề phòng trường hợp bất trắc. Cho dù tin chắc rằng mình không cần đến lối thoát đó thì cũng nên chuẩn bị! Bởi vì chờ đến bước nguy hiểm thì hoàn toàn không còn cơ hội nữa!".
Nghĩ đến câu đó, Lục Hương Xuyên nghiến răng chặt đến mức môi bật máu.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan

Hồi 19
Thỏ chết giết chó

Lục Hương Xuyên chợt có cảm nghĩ mình chỉ như cây tầm gửi sống nhờ trên một thân cây lớn, dù có lớn đến đâu, trưởng thành thế nào thì rốt cuộc vẫn sống nhờ vào một sinh vật khác, hoàn toàn không đủ sức nuôi sống mình.
Lão Bá chính là thân cây cổ thụ đã nuôi sống hắn, và hắn tự thấy mình đến lúc ấy vẫn chưa thể thoát ly ra khỏi sự ảnh hưởng của ông.

Bấy giờ Lục Hương Xuyên đã có thể khẳng định trên tấm phản không có cơ quan mà cơ quan nằm ngầm dưới đất.
Có người luân phiên túc trực bên dưới mật đạo, nhận được tin tức của Lão Bá lập tức phát động cơ quan, tấm phản mà Lão Bá đang nằm lập tức thụt xuống ở giữa đúng vào mật đạo, cả Lão Bá cùng Phượng Phượng rơi thẳng vào mật đạo, ở đó đã có thuyền chờ sẵn đưa đi.
Lục Hương Xuyên hiểu rằng lúc này không ai có thể đuổi kịp chiếc thuyền kia được.
Mọi việc Lão Bá đã tính thì nhất định phải tối ưu, chiếc thuyền tốt nhất và phu thuyền giỏi nhất.
Cho dù có khả năng đuổi kịp chăng cũng chẳng dại gì mà chui đầu xuống nơi nguy hiểm mà mình hoàn toàn không biết chút gì.
Lục Hương Xuyên thở dài, quay lại đặt cây đèn xuống bàn rồi chậm rãi bước ra mật thất.
Bên ngoài là tiểu sảnh riêng của Lão Bá dùng tiếp các bằng hữu.
Vũ Lão Đao thường được tiếp ở đây, và trong lễ sinh nhật năm trước cả Hàn Đường cũng được tiếp riêng trong tiểu sảnh này.
Còn Lục Hương Xuyên, Lục Mãn Thiên và Dịch Tiềm Long thì chẳng những thường đến mà còn được ra vào tự do.
Lục Hương Xuyên khóa chặt cửa tiểu sảnh lại rồi bỏ đi. Hắn không muốn có ai lại tới đây nữa.
Việc vừa phát sinh ở đây tốt nhất là đừng để bất cứ người nào biết.
Chưa khuya lắm, nhưng hoa viên đã rất tĩnh mịch, chỉ nghe có tiếng côn trùng rả rích, ngoài ra không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.
Lục Hương Xuyên dừng lại giữa Cúc Hoa Viên nơi Lão Bá thường đi dạo thở sâu mấy hơi. Hương hoa thơm ngát làm cho hắn thấy lòng mình dịu lại đôi chút, đồng thời trí óc cũng tỉnh táo thêm nhiều.
Bây giờ hắn chỉ hy vọng vào một việc.
"Thất Tinh Châm tuy phát tác chậm nhưng tuyệt đối không thể tìm ra giải dược.
Bất cứ ai trúng phải độc châm này đều chỉ còn cách chờ chết mà thôi".
Đột nhiên từ phía sau phát lên một tiếng chân bước rất gấp.
Lục Hương Xuyên quay lại và nhận ra người đang tới là Phùng Hạo.
Trong đêm tối tuy không thấy rõ mặt nhưng nhìn ánh mắt cũng biết hắn đang rất kích động.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Ngươi đã giải quyết gọn rồi chứ?
Phùng Hạo gật đầu nhưng không trả lời ngay, ọe ra một bãi nước vàng khè, thở dốc thêm mấy lần nữa mới nói được.
- Bọn chúng ăn thật ngon miệng, chừng như đã biết trước đó là bữa cơm

rượu cuối cùng trong đời.
"Bọn chúng" ở đây là tám tên trong số bảy mươi tinh tráng được Lão Bá triệu đến.
Trừ ba tổ đã tới trước ở Phi Bằng Bảo, Lão Bá giữ lại tám tên để làm hộ vệ cho mình.
Hiển nhiên những tên được Lão Bá cắt cử làm hộ vệ đều có võ công cao cường và bản tính thận trọng.
Tuy vậy không ai ngờ rằng thủ hạ thân tín của Lão Bá như Lục Hương Xuyên và Phùng Hạo lại đang tâm đầu độc mình.
Phùng Hạo nói tiếp:
- Bây giờ cả tám tử thi đều ở trong phòng ăn. Nhưng chúng ta chỉ còn có năm cỗ quan tài thôi.
Lục Hương Xuyên khoác tay:
- Chẳng cần đến quan tài đâu.
Phùng Hạo ngạc nhiên hỏi:
- Vậy mai táng thế nào?
Lục Hương Xuyên điềm nhiên đáp:
- Hỏa táng!
Phùng Hạo chỉ cười khúm núm. Hắn đã hiểu ra ý tứ của Lục Hương Xuyên. Chỉ có hỏa thiêu mới xóa sạch được mọi vết tích. Và những việc như thế này thì không nên để lại chút dấu vết nào.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Tiếp theo ngươi định giải quyết hậu quả thế nào?
Phùng Hạo trả lời:
- Tôi sẽ cho người thông báo cho thân nhân chúng rằng tất cả đều bị bệnh cấp tính mà chết.
Lục Hương Xuyên trầm giọng:
- Bị bệnh cấp tính một lúc cả tám tên ư?
Phùng Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- A.... không phải bệnh cấp tính mà bị Thập Nhị Phi Bằng Bang giết.
Lục Hương Xuyên gật đầu tỏ ý tán thành.
Phùng Hạo rụt rè nói thêm:
- Nhưng theo lệ của Lão Bá trước đây, phàm là người tử trận thân nhân đều được nhận trợ cấp một nghìn lạng bạc....
Lục Hương Xuyên ngắt lời:
- Bây giờ luật ấy đã thay đổi. Mỗi gia đình sẽ được cấp hai nghìn lạng.
Phùng Hạo hấp háy mắt hỏi:
- Tăng thêm tới một nghìn lạng bạc?
Lục Hương Xuyên xẵng giọng:
- Tiền không phải của ngươi, việc gì ngươi xót xa chứ?

Phùng Hạo cúi thấp đầu:
- Dạ không....
Lục Hương Xuyên hơi dịu giọng lại:
- Ngươi càng phát nhiều tiền thì đương nhiên được hưởng bổng lộc càng nhiều, như vậy đối với ngươi càng có lợi. Chân lý đó mà ngươi không hiểu sao?
Đó cũng là câu nói của Lão Bá.
Vẻ mặt Phùng Hạo trở nên tươi tỉnh, đồng thời hắn thấy lòng kính trọng đối với Lục Hương Xuyên tăng lên rất nhiều.
Có lẽ vị trang chủ trẻ tuổi này hành sự chẳng kém gì Lão Bá trước đây, thậm chí còn hơn nữa.
Tuy nhiên xét về tính cẩn thận và sự trầm tĩnh thì Lục Hương Xuyên có thể sánh được với Lão Bá, còn thủ đoạn và sự thâm độc thì chắc chắn phải thua.
Lục Hương Xuyên như đọc được ý nghĩ của Phùng Hạo, liền hỏi:
- Ngươi không ân hận là đã đi theo ta chứ?
Phùng Hạo cười xiểm nịnh:
- Đâu có? Không ân hận chút nào, trái lại còn sung sướng và vinh hạnh nữa.
Để tỏ lòng trung thành, hắn nói thêm:
- Nhưng tôi chỉ lo....
- Ngươi lo gì?
- Ba tổ vừa được phái đi Phi Bằng Bảo, chúng đều là thủ hạ tâm phúc của Lão Bá....
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Ngươi chẳng cần phải lo việc đó! Dọc đường ta đã phái người bố trí đâu đó cả rồi.
Phùng Hạo lại hỏi:
- Còn Lão Bá thì sao?
Lục Hương Xuyên cười to:
- Như ngươi vừa nói, hắn đã bị bệnh cấp tính, và bệnh tình hắn rất nghiêm trọng.
Phùng Hạo cũng cười:
- Tôi biết!
Lục Hương Xuyên bỗng nghiêm giọng nói:
- Nhưng việc này ngươi phải giữ hoàn toàn bí mật. Trước mắt không được tiết lộ cho bất cứ ai tin tức về cái chết của Lão Bá, khi nào cần ta sẽ thông báo.
Phùng Hạo gật đầu:
- Bây giờ tôi xin về để lo việc xử lý tử thi.
Lục Hương Xuyên chợt xua tay ngăn lại:
- Ngươi không cần phải làm việc đó nữa.

Phùng Hạo ngạc nhiên hỏi:
- Sao vậy?
Lục Hương Xuyên chậm rãi nói:
- Hai năm qua ngươi đã giúp ta nhiều việc, tốn không ít cân não và sức lực, bởi thế nên ta để cho ngươi được nghỉ ngơi hưởng thụ....
Phùng Hạo khúm núm trả lời:
- Đâu có! Thực ra nhưng việc đó không tốn bao nhiêu khí lực....
Lục Hương Xuyên nhìn thẳng vào mắt Phùng Hạo hỏi:
- Kể cả việc giết Lâm Tú cũng thế?
Phùng Hạo bỗng co rúm người lại khi bắt gặp ánh mắt như lưỡi dao của đối phương.
Quả là ánh mắt sắc lạnh như của loài thú dữ trước con mồi.
Nhưng trên môi Lục Hương Xuyên vẫn thấp thoáng nụ cười. Hắn hỏi thêm:
- Tuy võ công Lâm Tú không cao, nhưng ta biết ngươi giết cô ta không dễ.
Phùng Hạo phân bua:
- Lẽ ra tôi không nên giết, chỉ vì....
- Ngươi không cần phải thanh minh. Ta nhớ rõ chính ta đã hạ lệnh cho ngươi giết cô ta để diệt khẩu.
Phùng Hạo cúi đầu không dám nói gì.
Lục Hương Xuyên chợt quắc mắt hỏi:
- Nhưng trước khi giết Lâm Tú, ngươi còn cưỡng hiếp cô ta, chẳng lẽ đó cũng là mệnh lệnh của ta?
Phùng Hạo biến sắc mặt, giọng lạc đi:
- Tôi.... tôi không dám....
Lục Hương Xuyên ngắt lời:
- Ngươi cho rằng ta không biết việc đó ư?
Rồi hắn tiếp tục hạ giọng, sắc mặt cũng dịu đi nói tiếp:
- Ngươi là nam nhân, còn cô ta là thiếu phụ còn trẻ và có nhan sắc. Ta không trách ngươi làm việc đó, nhưng có một việc không thể tha thứ....
Phùng Hạo bật hỏi:
- Việc gì?
- Sau khi cưỡng hiếp Lâm Tú, ngươi cứ để nguyên y phục bị xé rách mà chôn. Lẽ ra làm việc đó xong, ngươi không được phép để lại bất kỳ một dấu vết nào. Sai lầm đó mới không thể tha thứ!
Phùng Hạo nhún chân định chạy nhưng mới bật lên độ hai thước thì ngã xuống, đưa tay ôm lấy bụng quằn quại rất đau đớn.
Hắn không thấy Lục Hương Xuyên đã xuất thủ thế nào, tuy đứng trước mặt và biết rõ Lục Hương Xuyên là cao thủ thặng thừa về môn ám khí, thậm chí không thấy ánh ám khí lóe lên.
Phùng Hạo không chết ngay, thấy vùng tiểu phúc đau nhức nhối không sao

chịu nổi như bị loài rắn độc cắn phải.
Tuy vậy đầu óc hắn vẫn còn có thể suy nghĩ. Hắn biết mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng và không còn sửa chữa được nữa.
Sai lầm đó là lẽ ra hắn không nên tin vào Lục Hương Xuyên.
Một người đã nhẫn tâm bố trí giết cả vợ mình thì còn việc gì không dám làm nữa?
Lục Hương Xuyên thản nhiên nhìn tên thủ hạ từng trung thành hết mực với mình lăn lộn trên mặt đất cho tới khi lịm dần rồi lặng hẳn đi.
Cuối cùng hắn nhìn đôi mắt trắng dã mở to như oán hận của người đã chết, quay người bỏ đi.
Đêm đã khuya.
Cách Cúc Hoa Viên của Lão Bá chừng mấy dặm có một tửu điếm nhỏ.
Tuy khuya thế nhưng trong tửu điếm vẫn còn ánh đèn, một tửu khách ngồi trước bàn bày la liệt rượu thịt.
Chính là Lục Hương Xuyên.
Hắn xuất hiện ở nơi heo hút vào canh khuya này làm gì?
Lẽ ra bây giờ hắn cần truy tìm Lão Bá hoặc là những việc tương tự mới phải chứ?
Lục Hương Xuyên chỉ ngồi một mình, thỉnh thoảng mới nhấp một ngụm nhỏ, có vẻ như đang chờ ai.
Tên tửu bảo thỉnh thoảng đến hầu rượu.
Trông dáng vẻ, chừng như khách và chủ quen biết nhau từ trước, hơn nữa còn rất mật thiết.
Đương nhiên không phải là bằng hữu mà như chủ nhân với thuộc hạ.
Tên tửu bảo ăn vận lôi thôi, khắp người nhem nhuốc dầu mỡ, nhưng động tác hắn rất dứt khoát, nhanh nhẹn, vẻ mặt lạnh lùng và trấn định, đặc biệt ánh mắt sáng quắc và sắc như dao, đủ biết đó không phải là một tên tửu bảo bình thường.
Môi hắn mỏng dính và thường mím chặt, chứng tỏ hắn không bao giờ tiết lộ những gì không cần thiết.
Đúng vậy.
Hắn tên là Hạ Thanh, một trong những tay chân thân tín nhất của Lục Hương Xuyên.
Có hai nguyên nhân để Lục Hương Xuyên tin tưởng hắn.
Thứ nhất, Hạ Thanh là bằng hữu của Lục Hương Xuyên từ khi cả hai còn rất bần hàn.
Chúng đã từng cùng nhau trộm cướp, cùng lang thang có ngõ chợ xin ăn và những ngày đông hàn từng co quắp ôm lấy nhau cho khỏi chết cóng.
Tuy vậy đó không phải là điều tất yếu.
Cái chính là Hạ Thanh từ nhỏ đã thừa nhận bản lĩnh của Lục Hương Xuyên

hơn hẳn mình.
Bởi thế sau các vụ trộm cướp, chưa bao giờ Hạ Thanh tỏ ra bất bình khi được chia vật phẩm, cho rằng Lục Hương Xuyên có nhận được nhiều gấp mấy lần mình cũng xứng đáng.
Nghĩa là Hạ Thanh thừa nhận Lục Hương Xuyên cao tay hơn mình, mặc nhiên tự thừa nhận mình là thủ hạ.
Khi Lục Hương Xuyên bảo hắn đến mở tiểu điếm ở đây, chẳng những Hạ Thanh không tức giận mà còn rất phấn khởi.
Có lẽ trong tâm tư Hạ Thanh vẫn nghĩ rằng nếu không có sự tháo vát của Lục Hương Xuyên, chắc rằng hắn đã chết đói trên đường phố từ lâu.
Đó cũng là một cách báo đáp.
Hạ Thanh đã là chủ quán rượu tại đây, đương nhiên trên bàn Lục Hương Xuyên lúc này cũng đủ các thứ sơn hào hải vị.
Lục Hương Xuyên không thích mình được trọng vọng như thế vào những lúc đông người.
Nhưng lúc này thì khác hẳn, bởi vì đã tới canh ba, và trong tửu điếm ngoài Lục Hương Xuyên ra không còn khách nhân nào khác.
Lục Hương Xuyên không làm mếch lòng vị chủ quán mến khách và biết cách bày tỏ lòng tri ân của mình.
Đây là nơi mà Lục Hương Xuyên nhiều lúc cho phép mình say.
Người trên giang hồ đều cho rằng Lục Hương Xuyên uống rượu rất bản lĩnh, hình như chưa bao giờ có ai thấy hắn say.
Chỉ riêng Hạ Thanh là không nghĩ thế, vì hắn chứng kiến Lục Hương Xuyên nhiều lần say bí tỉ.
Tuy vậy hắn cũng biết rằng chỉ ở đây Lục Hương Xuyên mới uống đến nỗi say sưa, và hắn tự thấy mình có nhiệm vụ chăm sóc cho bằng hữu.
Thật ra với địa vị chủ quán, quan tâm đến khách đã tới mức quá chén là nghĩa vụ.
Huống chi Lục Hương Xuyên rất ít khi ghé vào tửu điếm hơn hai canh giờ.
Hắn biết chắc rằng trước khi trời sáng Lục Hương Xuyên sẽ trở lại hoa viên.
Có lúc nhìn Hạ Thanh, Lục Hương Xuyên chợt nói:
- Tối nay ngươi nên uống với ta vài chén.
Hạ Thanh từ chối ngay:
- Không được!
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Vì sao không được?
Hạ Thanh đáp:
- Vì để người khác thấy sẽ không hay.
- Vào giờ này còn sợ bị ai trông thấy nữa?
- Nhưng nếu lỡ ra có người thấy thì sao?

Lục Hương Xuyên gật gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.
Đó là điểm mà Lục Hương Xuyên có thể tin tưởng vào tên bằng hữu này. Hắn làm việc gì cũng có quy củ, hết sức thận trọng và kỹ lưỡng, trong bất cứ tình huống nào cũng không khinh suất.
Một lúc sau, Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Ngươi có nhớ rằng một lần ta từng nói với ngươi, nếu sau này chúng ta có rất nhiều tiền, ta sẽ cưới cho ngươi một người vợ thật ngon không?
Hạ Thanh gật đầu:
- Nhớ!
- Ngươi sắp có vợ rồi. Thậm chí muốn có bao nhiêu vợ cũng được.
Hạ Thanh nói:
- Chỉ cần một tên là đủ.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Ngươi đến là hà tiện!
Hạ Thanh thừa nhận ngay:
- Hạng người như tôi vốn dĩ đã là hà tiện!
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Còn người như ta thì sao?
- Lục huynh thì không. Trái lại cần có tham vọng thật nhiều mới phải.
- Vì sao?
- Thì.... Lục huynh thuộc hạng người như thế. Chẳng hạn như muốn lấy bao nhiêu vợ, Lục huynh sẽ lấy được chừng đó. Còn tôi nếu tham lam, thậm chí cả một người vợ cũng không lấy nổi.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Trước đây rất lâu, ngươi đã từng nhận định rằng ta sẽ leo lên rất cao. Nhưng nay ngươi không thể đoán được ta leo lên cao được bao nhiêu, nhất định đoán không ra!
Chợt có tiếng vó ngựa từ xa vẳng lại, và tiếng vó rất dồn dập.
Ánh mắt Lục Hương Xuyên chợt sáng lên. Hắn bảo với Hạ Thanh:
- Mau đi lấy thêm một bộ bát đũa. Sắp có khách vào đây đấy!
Hạ Thanh không hỏi khách nhân là ai và từ đâu đến, đó là thói quen của hắn. Hơn nữa hắn biết rằng nếu có hỏi cũng vô ích, vì nếu muốn Lục Hương Xuyên sẽ nói ngay, còn không thì hỏi bao nhiêu cũng đừng mong hắn hé răng.
Hơn nữa mấy lần Lục Hương Xuyên đến uống rượu ở tiểu điếm này trước sau chỉ có một khách nhân chứ không có người thứ hai nào khác.
Khách nhân đó lần nào tới đây cũng trùm kín mặt bằng một chiếc khăn đen, ngay cả khi ăn uống cũng chỉ vén lên một chút chứ không chịu cởi khăn ra.
Hạ Thanh thậm chí không biết dung mạo hắn thế nào, chỉ biết đó cũng là nam nhân tuổi chừng trung niên, thân thể tráng kiện và giọng nói rất uy

nghiêm.
Khách nhân đó lần nào tới đây cũng vội vã, con ngựa vào loại tuấn mã nhưng lần nào cũng như sắp ngã quỵ vì như phóng hết tốc lực từ rất xa đến, và sau khi vội vàng nói mấy câu, uống vài chén rượu, hắn lại vội vã đi ngay.
Hạ Thanh nhớ rằng hình như khách nhân đó đã tới đây bốn lần, và chỉ hai năm gần đây thôi, lần nào cũng đến vào đêm khuya thế này.
Nhưng có điều lạ là lần này hình như không chỉ có một kỵ mã đang tới.
Với đôi tai rất tinh, Hạ Thanh nhận thấy có tới ba con ngựa đang đi tới.
Chỉ lát sau, ba kỵ mã dừng lại trước tửu điếm.
Người đầu tiên bước vào chính là khách nhân đường bệ mà Hạ Thanh đã gặp mấy lần trước, nhưng vẫn mang chiếc khăn trùm mặt như cũ, chỉ lộ ra đôi mắt sáng quắc.
Chỉ cần nhìn ánh mắt sắc lạnh đó đủ biết người này có địa vị rất cao thường ra lệnh cho người khác.
Người như thế tới đây uống rượu với Lục Hương Xuyên, nhất định không phải để nói những chuyện bình thường.
Hạ Thanh vốn không quen quan tâm đến những chuyện không phải của mình, biết rằng giữa vị khách và Lục Hương Xuyên tất có những việc hết sức bí mật, vì thế cứ mỗi lần thấy khách nhân này vào, hắn liền tảng ngay vào trong quầy, sau khi đã chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo.
Lần này cũng thế.
Khi Hạ Thanh ra khỏi phòng thì trông thấy hai kỵ sĩ khác đi vào, cả hai cũng đeo khăn trùm kín mặt, sức vóc rất tráng kiện, mỗi người mang hai túi vải rất lớn, không biết bên trong đựng vật gì?
Mặc dù Hạ Thanh cũng tò mò muốn biết nhưng vẫn phải đi ra, tiện tay đóng cửa phòng lại.
"Người càng biết nhiều thì gặp càng nhiều chuyện phiền phức!" Lục Hương Xuyên thường nói với hắn như vậy, Hạ Thanh nhớ kỹ câu đó, giống như Lục Hương Xuyên nhớ kỹ từng lời của Lão Bá.
Bốn túi vải được đặt xuống đất, nhưng không phát ra âm thanh nào.
Hai người mang túi cũng lập tức ra khỏi phòng.
Trong phòng chỉ còn lại hai người:
Lục Hương Xuyên với khách nhân đeo khăn trùm mặt dáng uy nghiêm vào trước tiên.
Cả hai đều đứng, không ai nói câu gì, nhưng vẻ mặt khá căng thẳng.
Khá lâu sau, người trùm khăn ho khan mấy tiếng rồi cất lời hỏi:
- Phía bên huynh thế nào?
Câu đó nói ra một cách nặng nề, chừng như sợ câu trả lời của đối phương sẽ làm mình thất vọng.
Lục Hương Xuyên đáp:

- Rất tốt.
Nét căng thẳng trong ánh mắt người trùm khăn biến mất. Tuy vậy như vẫn còn hoài nghi, hắn còn hỏi thêm:
- Tốt thế nào?
Lục Hương Xuyên đáp:
- Không thể tốt hơn thế được.
Người trùm khăn thở phào một hơi nói:
- Không ngờ nhân vật khó đối phó như vậy cũng có ngày hôm nay!
Lục Hương Xuyên tiếp lời:
- Tôi nghĩ đến việc này từ lâu!
Người trùm khăn gật đầu:
- Kế hoạch của huynh thật là kỳ diệu!
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Còn tình hình bên huynh thế nào?
Người trùm khăn không đáp, cúi xuống mở bốn chiếc túi vải ra.
Trong túi không có gì khác ngoài y phục đủ kiểu loại, mới có cũ có, có một điều đặc biệt là trên mỗi bộ y phục ít nhiều có vết máu.
Lục Hương Xuyên nhận ra những bộ y phục này. Đó chính là y phục của những người được Lão Bá ra lệnh cho mình triệu tập để tấn công Phi Bằng Bảo.
Cũng như người trùm khăn, nỗi lo lắng trong Lục Hương Xuyên mất hẳn. Nhưng dường như chưa hết băn khoăn, hắn còn hỏi thêm một câu:
- Tất cả có bao nhiêu bộ?
Người trùm khăn đáp:
- Tất cả sáu mươi mốt bộ.
Lục Hương Xuyên thở phào.
Như vậy là sáu mươi mốt người bị giết. Cộng thêm Vũ Minh bị chính Lão Bá trừng trị và tám tên Lão Bá giữ lại làm hộ vệ cho mình bị Phùng Hạo dùng độc giết chết là vừa vặn bảy mươi người.
Lục Hương Xuyên gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó nói thêm:
- Những tên này chắc không dễ thanh toán lắm....
- Đúng là không dễ.
Lục Hương Xuyên lại hỏi:
- Chắc là cái giá phải trả không ít?
- Một vạn hai nghìn lạng và một trăm linh tám mạng người. Đó là chúng ta đã chuẩn bị từ trước, đột kích bất ngờ nếu không tổn thất còn lớn hơn nhiều.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Tiền thì có thể kiếm lại được còn tính mạng là của người khác. Như vậy không nên coi là giá quá cao.
Người trùm khăn cũng cười:

- Không sao! Giá có cao bao nhiêu cũng xứng đáng.
Lục Hương Xuyên lại hỏi:
- Chúng còn để lại gì không?
Người trùm khăn lắc đầu:
- Hoàn toàn không. Người biến thành tro, tro lại bị rắc xuống sông, sáu mươi mốt người đó ngày nay không còn dấu vết gì trên thế gian nữa!
Lục Hương Xuyên tán thưởng:
- Tuyệt lắm, như thể chúng chưa hề sinh ra trên đời vậy.
Tên kia gật đầu:
- Chính là như thế!
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Tôi đã chọn bằng hữu không lầm.
- Tôi cũng thế!
Lục Hương Xuyên chỉ tay vào ghế:
- Mời ngồi!
An tọa xong, người trùm khăn nói:
- Chắc rằng không một ai tin rằng chúng ta là bằng hữu!
Lục Hương Xuyên thêm:
- Nhất là Vạn Bằng Vương.
- Cả Lão Bá nữa!
Cả hai cùng phá lên cười rồi nâng chén.
- Mời!
- Mời!
Người trùm khăn nói:
- Lão Bá đã chết, nơi đây trở thành thiên hạ của huynh, chúng ta còn sợ ai nữa?
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Đương nhiên!
Người trùm khăn cười to rồi chợt kéo chiếc khăn trùm đầu để lộ chân diện mục của mình.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan

Hồi 20
Quần ma tụ hội

Không ai ngờ rằng hắn chính là Đỗ Đại Bằng !
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Giá như lúc này Lão Bá có mặt ở đây tất phải kinh dị lắm. Cho đến chết

hắn vẫn tin rằng tôi cấu kết với chính Vạn Bằng Vương và không ngờ ở Thập Nhị Phi Bằng Bang còn một nhân vật khác đáng sợ hơn Vạn Bằng Vương nhiều.
Đỗ Đại Bằng gật đầu không nói.
Như vậy hắn mặc nhiên thừa nhận lời tán thưởng của Lục Hương Xuyên.
Quả tình lời tán thưởng đó không xa sự thật là bao.
Tôn Kiếm, Hàn Đường là những thủ hạ thân tín và lợi hại nhất của Lão Bá đều bị giết hoặc trọng thương bởi tay Đỗ Đại Bằng. Hiển nhiên trong thành công của hắn có sự giúp đỡ của Lục Hương Xuyên cung cấp tin tức bí mật nhất.
Một năm qua, hàng trăm thủ hạ và bằng hữu của Lão Bá đều bị sát hại, Lão Bá bị đánh tơi tả hầu như không còn khả năng hoàn thủ cũng bởi lực lượng của Đỗ Đại Bằng.
Chẳng những hắn là kẻ nguy hiểm nhất trong Thập Nhị Phi Bằng Bang mà quyền lực cũng rất lớn, bởi Vạn Bằng Vương hoàn toàn tín nhiệm, trao hết quyền lực cho hắn.
Vạn Bằng Vương cũng như Lão Bá không bao giờ ngờ tới dụng ý thực của tên thủ hạ thân tín nhất của mình.
"Hắn càng tín nhiệm ngươi, ngươi càng có cơ hội thuận tiện hơn để giết hắn !" Lục Hương Xuyên theo phương châm đó Đỗ Đại Bằng cũng theo phương châm đó.
Cả hai phối hợp nhau công kích đối phương khiến cả hai chủ nhân càng tín nhiệm và lệ thuộc vào chúng.
Hai tên này tuy tình huống không giống nhau nhưng có cùng mục đích.
Kế hoạch là do Lục Hương Xuyên khởi xướng, và đó là kế hoạch tuyệt diệu, đến quỷ thần cũng không lường nổi.
Trước tiên hắn cố tình chọc giận Vạn Bằng Vương bằng cách giết con ngựa quý báu của Vạn Bằng Vương khiêu chiến với Lão Bá.
Mặc dù chưa biết kết quả cuộc chiến này Lão Bá hay Vạn Bằng Vương thắng lợi, nhưng bất cứ ai thắng ai bại thì chiến thắng của Lục Hương Xuyên cũng đã được xác định.
Hắn cười nói với tên bằng hữu :
- Tiếc rằng Vạn Bằng Vương vĩnh viễn không bao giờ biết được mình đóng vai gì trong vở kịch này !
Đỗ Đại Bằng tiếp lời :
- Có lẽ trước khi chết tôi sẽ cho hắn biết. Hắn thường tự cho mình là anh hùng nhất thế, nhưng thật ra chỉ là quân cờ trong tay chúng ta thôi.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Huynh định khi nào thì hành động ?
Đỗ Đại Bằng đáp :

- Bây giờ Lão Bá đã chết, còn Vạn Bằng Vương chỉ là thứ vô dụng mà thôi. Ta lúc này cũng có thể hành động được, thậm chí ngay ngày mai.
Lục Hương Xuyên lắc đầu :
- Ngày mai thì không được. Ít ra phải chờ đến ngày mồng tám.
Đỗ Đại Bằng ngạc nhiên hỏi :
- Sao phải thế ?
- Vì mồng bảy là sinh nhật Lão Bá. Hắn đã dự định đúng ngày đó tấn công Phi Bằng Bảo.
Đỗ Đại Bằng gật đầu :
- Ta biết.
- Nhưng huynh đâu biết hắn định dùng lực lượng nào để tấn công.
- Hình như toàn bộ lực lượng của hắn chỉ còn bảy mươi tên tinh nhuệ.
- Chẳng lẽ huynh không thấy có gì lạ sao ?
Đỗ Đại Bằng lắc đầu :
- Ta chỉ ngạc nhiên rằng Lão Bá đánh giá Vạn Bằng Vương quá thấp.
- Điểm mạnh nhất của Lão Bá là chưa bao giờ đánh giá thấp đối phương.
Đỗ Đại Bằng cười nói :
- Nếu vậy thì hắn đã tự đánh giá mình quá cao. Chỉ với bảy mươi tên mà định tấn công Phi Bằng Bảo thì đúng là tự lao vào cõi chết.
- Mặc dù Lão Bá chẳng trọng thị mạng người, nhưng chưa bao giờ để thuộc hạ mình chết một cách uổng phí.
Đỗ Đại Bằng nhíu mày hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi cho rằng hắn còn quỷ kế gì hoặc lực lượng bí mật nào khác ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Cái đó thì chưa rõ, nhưng Lão Bá xưa nay không làm gì mà không cầm chắc.
- Vậy ngươi có suy đoán gì không ?
- Tôi cho rằng bảy mươi người này chỉ là những con tốt của Lão Bá mà thôi, họ là vật hy sinh, mặc dù không phải là hy sinh một cách uổng phí. Họ sẽ tấn công vào chính diện Phi Bằng Bảo để thu hút lực lượng, còn chính Lão Bá tự tay sẽ xuất lĩnh lực lượng khác từ hậu bảo đánh vào, bằng hai gọng kìm tấn công Vạn Bằng Vương.
Đỗ Đại Bằng hỏi :
- Vậy ngươi cho rằng Lão Bá sẽ dùng kế dương đông kích tây ?
Lục Hương Xuyên gật đầu :
- Đóù chính là sở trường của Lão Bá.
Đỗ Đại Bằng trầm ngâm hồi lâu rồi nói :
- Cũng có thể do hắn bí thế nên liều mạng tung ra một cuộc phản kích cuối cùng trong tuyệt vọng.

Lục Hương Xuyên lắc đầu :
- Không ai hiểu rõ Lão Bá bằng tôi, sự suy đoán của tôi quyết không sai đâu. Huống gì hắn chưa tới nước phải liều mạng. Dù thế nào thì nước cờ của Lão Bá luôn tạo ra được yếu tố bất ngờ.
- Nhưng bây giờ hắn đã chết....
- Dẫu thế nào cũng không phải không nguy hiểm.
- Vậy chúng ta nên làm thế nào ?
- Bởi chúng ta chưa hiểu rõ nên phải chờ cho tới ngày mồng tám. Bởi vì Lão Bá đã ước định với người của hắn đúng ngọ ngày mồng bảy thì hành động.
- Sao nữa ?
Lục Hương Xuyên nói tiếp :
- Việc Lão Bá chết, bây giờ trừ hai chúng ta còn chưa ai biết cả. Lực lượng bí mật của Lão Bá đương nhiên cũng chưa biết.
Đỗ Đại Bằng chăm chú nghe, gật đầu nói :
- Đúng thế.
Lục Hương Xuyên nói tiếp :
- Bởi vậy đúng ngọ mồng bảy, chúng sẽ đồng loạt tấn công theo kế hoạch.
- Không sai.
- Nhưng không còn ai tiếp ứng chúng nữa vì Lão Bá cùng bảy mươi tên tấn công chính diện đã chết. Khi đóù Đỗ huynh chỉ việc đón chúng như những tấm bia sống.
Đỗ Đại Bằng cười nói :
- Không sai ! Và ta sẽ tiếp đón chúng thật chu đáo.
Lục Hương Xuyên tiếp :
- Tuy vậy việc đối phó với bọn này không quá dễ dàng đâu, vì đó là lực lượng chủ yếu cuối cùng của Lão Bá. Bọn này bị tiêu diệt có nghĩa là Lão Bá thực sự bị xóa sổ.
Đỗ Đại Bằng tiếp giọng :
- Chính thế. Khi đó chúng ta sẽ cao gối ngủ kỹ không lo nghĩ gì nữa.
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Mối lợi của chúng ta là tọa sơn quan hổ đấu. Trong cuộc chiến tối hậu này, lực lượng của Lão Bá sẽ bị tiêu diệt đến người cuối cùng, đồng thời những kẻ phòng bị Ở Phi Bằng Bảo lại là thủ hạ thân tín của Vạn Bằng Vương cũng sẽ tổn thất nặng nề. Đóù là điều có lợi cho Đỗ huynh.
Đỗ Đại Bằng vỗ tay cười lớn :
- Bây giờ ta mới biết rõ ngươi lợi hại đến thế nào. Và căn bản điểm mạnh nhất của ngươi là chỉ nghĩ đến mối lợi cho mình. Nếu ngươi có thịt ăn, ta không đến nỗi phải nhịn thèm !
Lục Hương Xuyên cũng cười :
- Đó cũng là vì bản thân ! Khi đó người ta sẽ được ăn nhiều bữa thịt !

Đỗ Đại Bằng chợt trầm ngâm nói :
- Hôm nay là ngày mồng năm.... tới mồng tám chỉ còn ba ngày nữa.
Lục Hương Xuyên gật đầu :
- Đúng thế, đó là thời gian không dài. Tuy vậy không có gì phải vội.
Bấy giờ đã gần sáng, cuộc đàm đạo cũng kết thúc.
Đỗ Đại Bằng rời khỏi tửu điếm trước, sau đó không lâu, Lục Hương Xuyên cũng lên ngựa trở về.
Hắn nhìn con đường thẳng tắp trước mắt, lòng lâng lâng khi nghĩ rằng mục đích của mình cũng sắp đạt tới.
Chợt có tiếng xe ngựa từ trong rừng phóng ra chặn ngang đường của Lục Hương Xuyên.
Từ trong kiệu xe kín mít thò ra một bàn tay trắng muốt với những ngón tay mảnh như những cánh hoa huệ.
Lục Hương Xuyên dừng ngựa lại cau mày nhìn bàn tay đưa ra vẫy mình, nhưng không biểu lộ tình cảm nào.
Hắn đã nhận ra bàn tay đó của ai.
Một khi bàn tay đó đã thò ra thì ít khi thu lại mà không lấy được vật gì.
- Đưa đây !
Hai tiếng đó phát ra không được dễ nghe cho lắm, tuy vậy giọng nói trong trẻo làm cho mệnh lệnh này đỡ nặng nề hơn.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Cô cần gì ?
Người trong xe đáp :
- Ngươi quá biết ta cần gì mà !
- Nhưng đây không phải chỗ mà cô đòi hỏi.
- Ta chờ tin ngươi quá lâu, và hình như ngươi cố tình tránh mặt.
- Vì thế nên cô cần đợi thêm nữa.
Người trong xe cất một chuỗi cười lanh lảnh rồi nói :
- Ngươi định đùa ta sao ? Ta biết rằng ngươi đang có những tin tức tốt lành nhất.
Lục Hương Xuyên xuống ngựa kéo cửa xe nhảy vào bên trong.
Người trong xe là Cao lão đại.
Lục Hương Xuyên nhìn ánh mắt long lanh của Cao lão đại, cười hỏi :
- Cô lại uống rượu ư ?
Cao lão đại xẵng giọng hỏi lại :
- Huynh cho rằng tôi uống rượu mới dám tới đây sao ?
Lục Hương Xuyên không trả lời, chỉ nói :
- Rượu thường làm người ta can đảm hơn.
- Không uống rượu tôi cũng đến. Bất cứ ai đã hứa với tôi điều gì, bắt buộc phải thực hiện.

Lục Hương Xuyên hỏi :
- Tôi đã hứa với cô điều gì chứ ?
- Huynh quên thật sao ?
- Cô cứ nhắc lại xem !
Cao lão đại phóng tia mắt không chút thiện cảm nhìn đối phương, nói dằn từng chữ :
- Thôi được, tôi sẽ nhắc lại. Huynh đã hứa với tôi rằng khi Lão Bá chết thì sẽ giao Khoái Hoạt Lâm vĩnh viễn cho tôi.
Lục Hương Xuyên cười nhạt nói :
- Theo giọng điệu của cô thì hình như tôi bắt buộc phải chấp nhận !
Cao lão đại thản nhiên gật đầu :
- Đương nhiên !
- Nhưng quyền sở hữu chỗ đất đó hiện còn nằm trong tay tôi !
- Tôi lại không sợ huynh không trao nó cho tôi.
- Cô có vẻ tin chắc ?
- Nếu không tin chắc tôi đã không tới đây !
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi :
- Cô có biết đây là nơi nào không ?
- Đương nhiên biết ! Trước đây nó là địa phận của Lão Bá, còn giờ là của huynh.
- Cô không sợ bị tôi giết sao ?
Cao lão đại cười khiêu khích :
- Có giỏi thì cứ thử xem !
Nói thế nhưng Cao lão đại không tỏ ra chút gì đề phòng, vẫn ngồi nguyên tư thế cũ, sắc mặt vẫn không đổi.
Lục Hương Xuyên nhìn Cao lão đại thách thức, nhưng thị vẫn thản nhiên nhìn lại cũng bằng ánh mắt như thế.
Chiếc xe ngựa đã khởi hành, hướng về phía hoa viên của Lão Bá.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Cô muốn tôi quay về ?
- Thì chẳng phải huynh đang quay về là gì ?
- Nhưng cô đang muốn giải quyết việc đất đai ?
- Việc đó thì giải quyết ở đâu chẳng được.
Lục Hương Xuyên chợt cười nói :
- Quả nhiên cô không sợ tôi gì cả.
Cao lão đại thản nhiên đáp :
- Nếu sợ thì ngay từ đầu tôi đã không bàn chuyện buôn bán với huynh !
Lục Hương Xuyên nói :
- Cuộc làm ăn này có vẻ không thiệt thòi gì.
Cao lão đại trả miếng :

- Nhưng cũng chẳng lời lãi gì cho lắm. Chính huynh mới là người đắc lợi.
Thị cười nhạt nói thêm :
- Tôi hy sinh Mạnh Tinh Hồn, hy sinh cả Phượng Phượng chỉ đổi lấy mảnh đất, còn huynh thì mất gì chứ ?
Lục Hương Xuyên đột nhiên phá lên cười.
Cao lão đại không giấu sự bực tức :
- Huynh cười gì ?
Lục Hương Xuyên vẫn chưa dứt tiếng cười đáp :
- Lát nữa cô sẽ biết tôi cười gì.
Xe đã đi tới hoa viên rồi dừng lại.
Lục Hương Xuyên mở cửa xe xuống trước nói :
- Cô hãy theo tôi, tôi sẽ cho xem vật này.
Hắn dẫn Cao lão đại đi theo con đường nhỏ rải đá qua Cúc Hoa Viên tới mật thất của lão Bá.
Lục Hương Xuyên mở khóa đi qua tiểu sảnh vào ngay phòng ngủ của Lão Bá. Trong phòng mọi việc vẫn như cũ với tấm phản vỡ tan chỉ có ngọn đèn đã tắt.
Bấy giờ trời đã sáng, chẳng cần đến đèn nữa, Cao lão đại vẫn dễ dàng thấy mật động bên dưới tấm phản vỡ tan.
Chắc rằng thị cố nén kích động mới hỏi câu sau đây :
- Huynh có ý kiến gì ?
Lục Hương Xuyên không nhìn đối phương, trảø lời :
- Cô thấy đấy, Lão Bá còn chưa chết.
- Hắn đã.... trốn thoát theo mật đạo đó ?
Lục Hương Xuyên gật đầu.
Cao lão đại lại hỏi :
- Huynh không đuổi theo sao ?
- Không - Vì sao ?
Lục Hương Xuyên bình thản đáp :
-Vì tôi biết việc đó là vô ích.
Cao lão đại tái mặt đi.
Đến lúc này thị mới biết Lục Hương Xuyên vì sao lại cười. Lão Bá chưa chết nghĩa là thị không bao giờ trở thành chủ nhân khu đất đó mà chỉ là người thuê đất thôi.
Thị đã hy sinh Mạnh Tinh Hồn, hy sinh cả Phượng Phượng, thế mà đến một bản văn tự cũng không lấy được.
Lục Hương Xuyên từ từ quay lại ngưng mục nhìn Cao lão đại nói :
- Lão Bá tuy chạy mất nhưng đám đất đó vẫn ở nguyên chỗ cũ, nghĩa là cô vẫn còn hy vọng. Chỉ cần cô mang đến một vật để đổi thì có thể trở thành chủ nhân mảnh đất đó.

Cao lão đại thốt hỏi :
- Tôi dùng vật gì để đổi ?
- Chính bản thân cô !
Cao lão đại cắn môi hỏi :
- Huynh cho rằng.... tôi đáng giá vậy sao ?
Lục Hương Xuyên cười dâm dật :
- Tôi cũng là người buôn bán. Người buôn bán chân chính thì biết giá trị của món hàng và không bao giờ chịu bỏ qua mối lợi nào !
Hai bàn tay hắn đã bắt đầu rờ mó trên cơ thể Cao lão đại, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực.
Cao lão đại không kháng cự mà chợt cười to lên.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Cô cười gì ?
Cao lão đại đáp :
- Cười huynh.... huynh có biết trước đây từng có người dùng hai cân thịt để mua thân thể tôi không ?
- Cái đó không quan hệ gì ! Giá trị của một nữ nhân có thể thay đổi từng lúc.
Cao lão đại tán thành :
- Không sai ! Bất cứ ai chịu cho tôi một khu đất, tôi đều có thể cùng họ lên giường.
Thị bỗng sầm mặt lại, nói tiếp :
- Chỉ có ngươi là không được. Cho dù ngươi có đem tất cả những gì mình có cho ta cũng không được !
Lục Hương Xuyên ngẩn người hỏi :
- Vì sao thế ?
- Bởi vì ngươi làm ta chán ghét !
Lục Hương Xuyên bỗng nhiên biến sắc.
Hắn ít khi biểu lộ tình cảm của mình ra mặt như thế.
Cao lão đại nói tiếp :
- Ta có thể bàn chuyện làm ăn với mọi hạng người, kể cả với kẻ ta chán ghét, nhưng không thể ngủ với hắn !
Lục Hương Xuyên bỗng gầm lên như thú dữ đưa tay giật mạnh làm văng cả hàng cúc áo Cao lão đại.
Chưa ai thấy Lục Hương Xuyên có lúc nào mất bình tĩnh đến thế, chỉ cần thấy ánh mắt hắn long lên sòng sọc và bộ mặt hắn méo đi chẳng khác gì thú dữ, nhất định làm bất cứ ai cũng phải khiếp sợ.
Có lẽ bản tính hắn vốn là dã thú, chẳng qua rất biết giấu mình mà thôi !
Cao lão đại vẫn ngồi bất động, chẳng buồn đưa tay khép lại bộ ngực lõa lồ.
Bộ ngực ấy vẫn còn rắn chắc như của thiếu nữ trẻ trung, trắng mướt và vô cùng hấp dẫn.

Lục Hương Xuyên mắt vằn những tia máu, điên cuồng cấu vào bộ ngực và bên dưới tiểu phúc của Cao lão đại.
Không những cấu xé mà hắn còn đấm túi bụi vào những bộ phận nhạy cảm đó.
Cao lão đại ngã xuống.
Lục Hương Xuyên đã phát điên không ngừng đấm đá, có lẽ ngày xưa hắn cũng hành hạ Tiểu Điệp như thế.
Cao lão đại không né tránh.
Lúc đầu thị nghiến chặt răng, sau đó mồ hôi túa ra rồi oằn người như con rắn.
Lục Hương Xuyên thôi không đấm đá nữa mà dùng cả tay lẫn miệng kích thích.
Lát sau cả hai cùng thở hồng hộc, xé tàn y phục rồi cuộn lấy nhau.
Cao lão đại đứng lên trước tiên, đưa mắt nhìn Lục Hương Xuyên.
Cái nhìn cuả thị lạnh lùng chuyển sang khinh bỉ, hồi lâu mới hỏi :
- Ngươi xong rồi chứ ?
Lục Hương Xuyên mỉm cười :
Cao lão đại lại nói :
- Ngươi thỏa mãn, và chắc là rất đắc ý. Còn ta thì chán ghét, chán ghét đến tột độ !
Rồi thị từ từ quay đi nói :
- Bây giờ ta sẽ đi. Nhất định ngươi sẽ thèm muốn ta, thèm muốn được một khoái lạc như vừa rồi nhưng đừng có hòng. Ta sẽ không tới nữa đâu !
Lục Hương Xuyên nói với giọng tin tưởng :
- Ngươi sẽ đến, và không lâu nữa đâu !
Cao lão đại cười nhạt hỏi :
- Ngươi tưởng rằng ta thích ngươi ?
- Đương nhiên ! Bởi vì trong chuyện ấy không ai bằng ta. Chẳng nữ nhân nào không thích chuyện đó !
Hắn cười khả ố nói thêm :
- Cô còn sẽ đến, bởi vì mong muốn được ta dành cho cô nguồn khoái lạc như tiên !
Cao lão đại quay phắt lại, bất bình tát bốp vào mặt Lục Hương Xuyên, nghiến răng nói :
- Ngươi là đồ súc sinh ! Rồi sẽ có ngày ta giết ngươi ! Chớ tưởng bây giờ ngươi đã có tất cả !
Lục Hương Xuyên đưa tay bưng mặt, không tỏ ra giận dữ, chỉ ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi nói gì ?
- Ta nói rằng cho dù Lão Bá đã chết, ngươi cũng đừng hòng bò lên được địa

vị của ông ta....
- Vì sao ?
_ Vì có người cản ngươi !
- Ai vậy ?
- Ngươi cũng biết rằng Hàn Đường còn chưa chết. Còn thêm Thiết Thành Cương nữa.
Lục Hương Xuyên cười to nói :
- Hàn Đường bây giờ đã thành kẻ tàn phế, chỉ sợ giết một tên thuộc hàng nhị lưu còn không nổi. Thiết Thành Cương không đối phó nổi một chiêu của bất cứ ai trong Hoàng Sơn Tam Hữu, nói gì đến ta ?
- Đó là chuyện của một năm về trước !
- Ta biết rằng Hàn Đường đã dốc lòng truyền thụ võ học cho Thiết Thành Cương, nhưng trong mắt ta hắn còn lâu mới xứng là đối thủ ! Hơn nữa ngươi biết chúng ở đâu không ?
Cao lão đại lắc đầu.
Lục Hương Xuyên nói :
- Hàn Đường thì chẳng khác gì một thây ma trong tay ta, còn Thiết Thành Cương thì theo lệnh Lão Bá đã cao chạy xa bay cùng Tôn Như Liễu rồi. Trước sau gì ta cũng tìm được.
Cao lão đại nói :
- Thực ra ta chỉ nhắc ngươi nhớ rằng bằng hữu của Lão Bá còn chưa tiêu diệt hết.
Còn nhân vật nguy hiểm nhất chưa đến.
- Ai vậy ?
- Tiểu Điệp và Mạnh Tinh Hồn.
Thị cười nói thêm :
- Và không chỉ hai người đó. Còn có Đỗ Đại Bằng, Lưu Kim Bằng, chỉ có Vạn Bằng Vương mới không phải là đối thủ cản đường ngươi thôi !
Lục Hương Xuyên sầm mặt nói :
- Ngươi cứ tiếp tục nói đi !
- Ta sợ gì chứ ? Ta biết quá rõ ngươi không phải vì Vạn Bằng Vương mà phản Lão Bá, bởi vì làm như thế không tốt đẹp gì cho ngươi cả, chỉ có lợi cho Vạn Bằng Vương thôi. Ngươi chẳng đến nỗi ngu muội mà không hiểu điều này. Bởi thế nếu ngươi không cấu kết với Đỗ Đại Bằng thì nhất định với La Kim Bằng.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Vì sao ?
Cao lão đại lại cười đáp :
- Ngươi còn giả vờ nữa ư ? Ta nhìn được tận gan ruột ngươi ! Bởi vì chỉ có hai tên đó mới đủ khả năng trừ đi Vạn Bằng Vương sau khi ngươi trừ khử

Lão Bá. Nếu ngươi không cầm chắc điều này thì đã không hành động.
Thị cười cười, hỏi :
- Ta nói không sai chứ ?
- Ngươi cứ nói tiếp đi !
- Đương nhiên bản lĩnh Đỗ Đại Bằng cao hơn La Kim Bằng, và đó là chính nỗi lo của ngươi bởi vì hắn không dễ đối phó.
(hết tập) Lục Hương Xuyên tò mò hỏi :
- Còn gì nữa ?
Cao lão đại lại đáp :
- Sau khi Vạn Bằng Vương chết, Đỗ Đại Bằng không còn là bằng hữu của ngươi nữa. Trái lại các ngươi trở thành kẻ thù đối đầu nhau. Đương nhiên cả ngươi lẫn Đỗ Đại Bằng chẳng những tìm cách không cho đối phương thực hiện mục tiêu tối cao của mình mà sẵn sàng tìm cơ hội tiêu diệt nhau. Cho nên....
Cao lão đại dừng lại một lúc.
Lục Hương Xuyên sốt ruột hỏi :
- Ngươi nói ”cho nên” gì ?
Cao lão đại tiếp giọng :
- Cho nên ngươi nhất định tìm người giết Đỗ Đại Bằng.
Lục Hương Xuyên cười khan hỏi :
-Vì sao ta không tự mình hạ thủ chứ ? Nếu ta không chắc giết được hắn thì ai lại để hắn đi thay thế Vạn Bằng Vương ?
Cao lão đại cười đáp :
- Hiện tại có thể ngươi cầm chắc chuyện này, nhưng đến lúc đó tình hình sẽ thay đổi.
- Thay đổi như thế nào ?
- Bởi vì hắn không phải là đồ ngốc. Lúc đó hắn sẽ đề phòng ngươi.
Lục Hương Xuyên lại cười.
Có lẽ Cao lão đại đã đi guốc trong bụng hắn.
Khi bị đối phương vạch rõ tâm địa của mình, cách che dấu khéo nhất là cười mà không phản bác.
Cao lão đại nói tiếp :
- Nếu ngươi muốn giết hắn, đương nhiên phải tìm đến ta !
-Vậy ư ?
- Ta có thể khẳng định điều đó.
- Căn cứ vào đâu mà khẳng định như vậy ?
- Ngươi nói xem !
Cao lão đại đưa một ngón tay lên nói :
- Thứ nhất, khi ngươi đã đến một địa vị đủ cao, bao giờ cũng đâm ra thích hưởng thụ, ăn nhậu và tìm mỹ nhân. Cả hai thứ đó đều không đâu bằng

Khoái Hoạt Lâm của ta.
Aùnh mắt Lục Hương Xuyên chợt sáng lên. Hắn cười nói :
- Ngươi quả là nữ nhân thông minh nhất trong số nữ nhân. Còn điều thứ hai ?
Cao lão đại trầm tĩnh nói :
- Ngươi cũng thế. Lúc đó tự cho rằng tính mạng của mình rất đáng giá nên trước tiên thuê người giết Đỗ Đại Bằng. Nay Hàn Đường đã tàn phế, trên giang hồ không ai làm việc đó tốt hơn Mạnh Tinh Hồn. Ngươi muốn tìm hắn tất cũng phải gặp ta !
Lục Hương Xuyên trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Điều này thì ngươi sai rồi. Ta sẽ tự mình đi giết hắn !
Cao lão đại gật đầu :
- Ta chưa nói xong. Lý ra đáng phải như vậy. Nhưng Mạnh Tinh Hồn nay đã thành con rể Lão Bá, bởi thế hắn không bao giờ là đồng minh của ngươi nữa. Trái lại, trừ Đỗ Đại Bằng ra người kế tiếp mà ngươi muốn giết là Mạnh Tinh Hồn.
Thị đưa mắt nhìn Lục Hương Xuyên rồi chậm rãi nói :
- Với Mạnh Tinh Hồn, ngươi cũng không tự tin giết nổi hắn.
- Sao ngươi biết ta không tự tin ?
Cao lão đại đáp :
- Ta là người nuôi hắn từ nhỏ đến lúc trưởng thành, vì thế hiểu rõ bản tính của hắn hơn bất kỳ ai. Trừ phi Mạnh Tinh Hồn không thích sống nữa, nếu không bất kỳ ai muốn giết hắn đều không dễ dàng.
Lục Hương Xuyên gật đầu :
- Ta cũng biết thân thủ hắn rất nhanh, nhưng đó không phải là tất cả....
Cao lão đại ngắt lời :
- Ngươi sai rồi ! Hắn không những xuất thủ nhanh, chuẩn xác, tàn độc mà còn là người rất giảo hoạt !
- Giảo hoạt ?
- Giảo hoạt ở đây ý là hắn biết lúc nào nên trốn tránh, ẩn mình ở đâu. Bởi vì hắn biết nhẫn nại, và khi không cầm chắc thành công thì không bao giờ xuất thủ !
Thị cười nói thêm :
- Khi hắn đã định trốn tránh thì không ai có thể tìm hắn, trừ một người.
- Đó là ngươi ?
- Không sai ! Bởi thế ta mới nói rằng đó là lý do thứ hai buộc ngươi đến tìm ta.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Cô nói đúng. Quả thật tôi muốn nhờ cô tìm Mạnh Tinh Hồn, nhưng không phải để giết hắn mà chỉ nhờ hắn tìm Lão Bá.

Cao lão đại nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu :
- Phải. Chỉ có Mạnh Tinh Hồn mới đủ khả năng tìm được Lão Bá ở đâu. Nhưng....
Lục Hương Xuyên cười hỏi :
- Cô định ra điều kiện ư ? Xin nói trước, tôi sẽ chấp nhận bất cứ điều kiện nào !
Cao lão đại cười khanh khách nói :
- Ngươi thật hiểu rõ ta !
- Lẽ ra hai ta là một đôi đất xe trời định mới phải ! Bây giờ cô nói xem hắn đang ở đâu vậy ?
- Gần đây thôi !
- Gần đây thôi ? Cô có biết ai chủ nhân trong phạm vi trăm dặm quanh khu vực này không ?
- Ngươi !
- Nếu vậy Mạnh Tinh Hồn ở trong khu vực đó, người biết trước nhất là tôi mới phải.
Cao lão đại cười :
- Đáng lý phải như thế. Nhưng ngươi lại không biết.
- Vì sao ?
- Vì ngươi không hiểu rõ hắn bằng ta.
Lục Hương Xuyên phản đối :
- Nhưng tôi lại thông thuộc địa hình hơn cô.
- Địa hình là vật chết. Con người mới là vật sống. Ta biết rõ hắn cần trốn và làm cách nào để trốn tránh sự chú ý của người khác.
Lục Hương Xuyên đành chịu thua :
- Quả thật cô rất hiểu rõ tính nết và hành động của Mạnh Tinh Hồn.
Cao lão đại cười nhạt đáp :
- Đúng thế. Trên đời này không ai hắn bằng ta, cũng như không ai hiểu Lão Bá như ngươi vậy !
Lục Hương Xuyên bỗng thấp giọng nói :
- Cô gặp hắn khi nào ?
- Ngay trước khi đến gặp ngươi. Chỉ biết nơi hắn ở chứ không gặp hắn.
- Cô chịu giúp tôi chứ ?
- Ta đã hứa rồi. Nhưng ngươi muốn đến tìm hắn hay sao ?
Lục Hương Xuyên gật đầu :
- Phải. Tôi đến, nghĩ cách nhờ hắn tìm giúp Lão Bá.
- Chẳng cần đâu !
Lục Hương Xuyên ngạc nhiên hỏi :
- Sao lại thế ?
- Bởi vì nhất định hắn sẽ tự tìm Lão Bá và tìm ngươi, có thể hắn đã lên

đường rồi cũng nên.
- Cô nghĩ thế ư ?
Cao lão đại cười nói :
- Bất cứ một nữ nhân nào, dù biết giữ bí mật đến đâu, sau một năm chung sống rất tâm đầu ý hợp với nam nhân thì giữa họ không còn điều gì giữ kín được nữa !
Lục Hương Xuyên làm như không để ý đến câu này, hỏi :
- Cô cho rằng hắn chỉ tới trong nay mai ?
Cao lão đại quả quyết trả lời :
- Nhất định ! Khi biết tin về Lão Bá, hắn lập tức tới đây. Và người đầu tiên hắn định tìm là ngươi !
Lục Hương Xuyên cười hỏi :
- Như vậy cô đã tiết lộ tin tức về Lão Bá cho hắn biết, đúng vậy không ?
Cao lão đại chỉ cười, không đáp.
Nhìn thấy nụ cười của hai người này, chắc ai cũng nhận định họ là bằng hữu vô cùng thân thiết, thậm chí làm người xung quanh thấy ấm lòng, câm thấy cuộc sống tốt đẹp hơn và đáng yêu hơn.
Nhưng ở đời bao giờ cũng có người thận trọng. Họ sẽ nhận thấy nụ cười ẩn chứa dao sắc.
Ngoài Lục Hương Xuyên và Cao lão đại ra, trên thế gian còn rất nhiều kẻ chứa dao trong nụ cười như vậy.
Đó là những nụ cười giết người.
Một kiểu giết người không thấy máu !

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan

Hồi 21
Hành trình gian khó

Mạnh Tinh Hồn ngủ rất ngon giấc Tuy khách điếm không sang trọng gì, căn phòng trọ cũng chật hẹp và thiếu tiện nghi nhưng chàng vừa ăn một bữa tối khá ngon và nằm trên chiếc giường có chăn nệm Điều chủ yếu là chàng đến khách điếm này một cách bí mật, tin chắc rằngkhông bị ai phát hiện Mạnh Tinh Hồn khi nào hành sự cũng thế, bởi thận trọng nên không cần lo lắng nữa Thật tình lúc mới đặt lưng lên giường chàng thao thức hồi lâu Trước lúc lên đường, Tiểu Điệp đã dồn hết tiền nong dành dụm được suốt một năm qua đưa cho Mạnh Tinh Hồn, nhưng sau đó chàng bí mật trả lui một nửa Mặc dù số tiền không nhiều nhưng cũng giúp mẹ hai mẹ con sống tằn tiện được vài tháng Mặc dù đã hứa với Tiểu Điệp và tự thề với mình rằng nhất

định sẽ trở về, nhưng biết có trở về được hay không ?
Nằm trên giường đưa mắt nhìn ra cửa sổ nhớ và thương mẹ con Tiểu Điệp đến quặn lòng. Chàng hy vọng nhìn thấy một vệt sao băng Chừng nửa đêm, Mạnh Tinh Hồn mới ngủ thiếp đi Chàng thức dậy ngay khi nghe tiếng cửa sổ phía đối diện hé mở Trời đã sáng bạch Tiếng người ngoài cửa sổ hỏi vào:
- Ta có thể vào được không ?
Nhận ra âm thanh đó, Mạnh Tinh Hồn thấy người mình như cứng đờ lại. Tuy vậy chàng vẫn cố trấn tĩnh trả lời:
- Xin cứ vào !
Cao lão đại hiện ra trên ngưỡng cửa với nụ cười thân thiết ngọt ngào Lúc nào gặp Mạnh Tinh Hồn, thị cũng có ánh mắt và nụ cười khả ái thân thiết như thế Trong bàn chỉ có một chiếc bàn nhỏ và độc nhất một chiếc ghế Cao lão đại không khách sáo gì ngồi ngay xuống ghế, còn Mạnh Tinh Hồn ngồi ngay giường, chân buông thõng xuống đất Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc, dường như không biết bắt đầu câu chuyện thế nào Hồi lâu, Cao lão đại mới cười lên tiếng:
- Đệ thấy ta thế nào ?
Mạnh Tinh Hồn cũng cười đáp:
- Đại thư vẫn như cũ, hình như vĩnh viễn không bao giờ thay đổi Cao lão đại lắc đầu, vẫn giữ nụ cười duyên dáng:
- Vì đệ không nhìn kỹ đó thôi. Kỳ thực ta đã già đi rất nhiều Thị nói không sai, Mạnh Tinh Hồn để ý khi Cao lão đại cười thì đã có nhiều nếp nhăn hơn trước, và trong đôi mắt kiều diễm đã không còn trong sáng như xưa thậm chí đã mang dấu ấn của sự tàn tạ Cao lão đại thở dài nói:
- Một năm qua ta sống buồn chán vô nghĩa… có lẽ ai cũng có giai đoạn như vậy, vì thế mới có tuổi già Mạnh Tinh Hồn hiểu ý nghĩa câu đó Năm qua Cao lão đại phải sống trong buồn chán, có thể nói là khó chịu, nguyên nhân chủ yếu là do Mạnh Tinh Hồn Chàng định nói câu gì để biểu thị sự hối hận hoặc nhận lỗi nhưng không nói ra được Cao lão đại chừng như hiểu rõ nội tâm đối phương, cười nói:
- Đệ đừng nói gì nữa, ta hiểu lòng đệ Mạnh Tinh Hồn lúng túng hỏi:
- Đại thư …không trách tôi ư ?
Cao lão đại dịu dàng nói:
- Mỗi người đều có quyền nghĩ đến bản thân mình, đổi vào trường hợp của ta, ta cũng sẽ làm như thế Mạnh Tinh Hồn thấy trong lòng trào lên nỗi cảm kích và lòng biết ơn, thấy rằng mình mắc nợ Cao lão đại rất nhiều mà cả cuộc đời vẫn không trả được Cao lão đại chợt hỏi - Ta đối với đệ có tốt không ?
Mạnh Tinh Hồn vội đáp:
- Rất tốt !

Giọng Cao lão đại càng dịu dàng:
- Nếu vậy thì các người đã sống rất hạnh phúc. Phải, ta biết rõ chỉ cần có một nữ nhân nhất tâm nhất ý với đệ, nhất định hai người sẽ được hạnh phúc Mạnh Tinh Hồn không nói gì Sự thật một năm qua chàng đã cảm thấy hạnh phúc Cao lão đại lại hỏi:
- Ta chỉ không hiểu một điều, đệ sống hạnh phúc như thế còn trở về đây làm gì ?
Mạnh Tinh Hồn hỏi lại:
- Đại thư … không hiểu thật sao ?
Cao lão đại chợt thở dài:
- Nếu đệ về đây với mục đích chúc thọ Lão Bá thì chỉ sợ rằng đã chậm mất một bước Mạnh Tinh Hồn giật mình hỏi:
- Chậm một bước ư ? Chẳng lẽ Lão Bá đã phát sinh chuyện gì rồi sao ?
- Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, bởi vì bất cứ người nào cũng không được phép vào hoa viên lấy một bước. Nhưng mọi người đều biết rằng nhất định Lão Bá đã phát sinh chuyện bất trắc Mạnh Tinh Hồn truy vấn:
- Vì sao lại nghĩ thế ?
- Vì ở Hoa Viên trở nên rất hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng có rất nhiều người lạ ra vào và được một mệnh lệnh đặc biệt nào đó cho phép. Việc canh phòng thì vô cùng cẩn mật, Lão Bá trước đây chưa bao giờ như thế cả Cao lão đại dừng một lúc rồi nói thêm:
- Cũng có thể Lão Bá không phải sinh chuyện gì bất trắc mà chính ông ta thay đổi nếp sinh hoạt của mình cũng nên. Có lẽ chỉ có đệ mới được phép vào gặp Lão Bá, vì hai người đã có mối quan hệ đặc biệt … Mạnh Tinh Hồn chợt đứng bật lên, nhưng nhìn ánh mắt đối phương chàng lại từ từ ngồi xuống - Đại thư sao thế ?
Cao lão đại cười buồn bã:
- Không sao cả … Ta chỉ định đến thăm đệ một lúc thôi, có lẽ nên trở về rồi … - Đại thư … định trở về nhà ư ?
- Không trở về nhà thì còn biết đi đâu nữa ?
Mạnh Tinh Hồn cúi xuống, khẽ hỏi:
- Trong nhà vẫn như trước chứ ?
Hỏi xong chàng thấy ngay mình đã lỡ lời Nhà đây là nói đến thư đệ bọn họ, nhưng bây giờ ở Khoái Hoạt Lâm, ngoài Cao lão đại ra còn ai nữa ?
Cao lão đại nhìn chàng hỏi:
- Lẽ nào còn được như trước ?
Thị thở dài nói thêm - Tiểu Hà chết từ lâu. Sau khi đệ bỏ đi, Diệp Tường xông vào Ngũ Hoa Viên bà bị Lão Bá giết chết, việc đó đệ cũng đã biết … Mạnh Tinh Hồn không ngạc nhiên vì sao Cao lão đại lại biết chuyện này. lại biết chuyện này.

Về phương diện đó thì không ai bằng được Cao lão đại Vừa rồi chàng đứng phắt lên vì nghe câu "giữa hai người đã có mối quan hệ đặc biệt", nghĩa là thị đã hiểu rõ Tiểu Điệp là nhi nữ của Lão Bá, vậy mà vẫn buộc mình phải thực hiện nhiệm vụ giết ông nhạc của mình.
Nhưng có lẽ sự việc này chàng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm chứ không phải Cao lão đại, bởi vì thỏa thuận đã đặt ra trước … Giọng Cao lão đại vẫn vang lên đều đều:
- Còn Thạch Quần vẫn bặt vô âm tín … Mạnh Tinh Hồn liền hỏi:
- Thạch Quần vẫn chưa về sao ?
- Chưa. Từ khi ra bảo hắn đến vùng tây bắc đã hơn một năm, hắn chưa trở về lần nào, cũng không có tin tức Mạnh Tinh Hồn ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ hắn đã gặp sự cố gì ? Theo tôi biết thì cả khu vực tây bắc không ai đủ khả năng khống chế được Thạch Quần đâu Cao lão đại thở dài:
- Ai mà biết được ? Trong giang hồ hàng ngày đều có thể biến đổi, huống gì suốt một năm ?
Thị cười thê lương nói tiếp:
- Cũng có thể hắn không gặp sự cố gì, chỉ không muốn trở về thôi. Mỗi người đều có quyền tính toán cho cuộc sống của bản thân, vì thế ta cũng không giận hắn.
Mạnh Tinh Hồn cúi đầu, lòng cảm thấy bất an Cao lão đại nói tiếp:
- Bằng hữu đều theo nhau đi cả một mình ta nhiều khi cảm thấy rất cô đơn. Nếu có lúc nào rảnh rỗi, đệ hãy tới thăm ta … Giá như đệ có thể đưa cô ấy cùng đến chơi thì ta sẽ rất vui Mạnh Tinh Hồn xúc động nắm chặt tay đáp:
- Nhất định tôi sẽ trở lại thăm đại thư, nếu còn sống tôi sẽ đưa cô ấy đến
Chàng chợt thấy Cao lão đại không phải người kiên cường mạnh mẽ như trước đây mình vẫn tưởng. Mình phải có trách nhiệm bảo vệ chị ấy … Và không nên để chị ấy cô đơn như vậy … Nữ nhân thông minh là người biết cách dùng chiến lược tốt nhất để đối phó với nam nhân.
Chiến lược hữu hiệu nhất là để nam nhân nghĩ rằng mình yếu nhược.
Kỳ thực nữ nhân nào tỏ ra mình yếu nhược nhất lại mạnh mẽ hơn rất nhiều nam nhân.
Hoa Viên hết sức tĩnh lặng Không thấy người, cũng không nghe âm thanh nào Hoa Viên của Lão Bá xưa nay vẫn như thế. Nhưng chỉ cần người bước vào đó một bước là lập tức có người xuất hiện và không phải chỉ có một vài người.
Từ bất cứ nơi nào đều sẵn sàng có người bất ngờ hiện ra, và bất cứ ai cũng có thể lấy mạng người.
Thế nhưng Mạnh Tinh Hồn thăm nhập vào Hoa Viên khá lâu vẫn không thấy người nào xuất hiện Hoa cúc đang kỳ nở rộ trông vô cùng diễm lệ với mùi hương sực nức.

Chàng đi quanh quẩn mãi mà vẫn không thấy người, cũng không nghe thanh âm gì khác lạ.
Điều đó thật khác thường khiến người ta kinh ngạc.
Lẽ ra nơi đây bất cứ lúc nào cũng có người từ chỗ mai phục kín đáo, tay lăm lăm binh khí xông ra mới phải. Đó không phải chỉ là điều suy đoán mà Mạnh Tinh Hồn đã có lần thử nghiệm Vậy người đâu cả ?
Hai bàn tay Mạnh Tinh Hồn nắm chặt lại, càng không thấy người chàng càng thấy lòng mình căng thẳng Đứng trước kẻ thù vô hình bao giờ cũng đáng sợ hơn kẻ địch đã hiện thân.
Hiển nhiên đã phát sinh biến cố kinh khủng nào đó.
Nhưng trên giang hồ có thể tìm ra lực lượng nào để tiêu diệt toàn bộ hoặc truy đuổi tất cả người của Lão Bá khỏi Hoa Viên được ?
Thật không sao lý giải nổi Cho dù thủ hạ có bị quét sạch thì vẫn còn Lão Bá chứ ?
Chợt Mạnh Tinh Hồn nghĩ đến Lục Hương Xuyên.
Chẳng lẽ hắn đã hạ độc thủ đối với Lão Bá ?
Nếu vậy thì ít ra cũng còn Lục Hương Xuyên ở lại đây chứ, tại sao cả hắn cũng không có ?
Sau khu vườn rậm có mấy gian tịnh thất, Mạnh Tinh Hồn biết đó là cư phòng của Lão Bá, bởi chính chàng đã có lần được Lão Bá mời đến dùng bữa trưa ở đó.
Gian tiền sảnh vẫn như trước, nhưng ghé mắt nhìn vào trong, một cánh cửa mật thất sau tiểu sảnh bị vỡ vụn.
Mạnh Tinh Hồn vượt qua tiểu sảnh đi vào cánh cửa vỡ, chỉ chốc lát đã phát hiện bên dưới tấm phản bị đánh vỡ có một mật đạo Mạnh Tinh Hồn không do dự đi xuống mật đạo, liền trông thấy một chiếc thuyền nhỏ cắm neo trên sông đào rộng chừng một trượng, nhưng không thấy bóng người nào.
Chẳng lẽ Lục Hương Xuyên đã để lại chiếc thuyền này ? Có cạm bẫy gì không ?
hay hắn không đuổi kịp Lão Bá nên đành phải quay về ?
Căn cứ theo hiện trường, Mạnh Tinh Hồn đoán ngay rằng cánh cửa và tấm phản do Lục Hương Xuyên đánh vỡ trong trạng thái tức giận.
Như vậy là Lão Bá đã thoát khỏi độc thủ của hắn.
Nếu vậy tức Lão Bá đã thụ thương và Lục Hương Xuyên đang dốc toàn lực truy đuổi ?
Mạnh Tinh Hồn suy đoán như vậy vì hai lý do.
Thứ nhất Lục Hương Xuyên mai phục cả mười mấy năm bây giờ mới hạ thủ, đương nhiên thời cơ đã chín muồi.
Với bản tính của Lục Hương Xuyên hắn hành sự bao giờ cũng cầm chắc.
Thứ hai theo lời Cao lão đại thì Lão Bá đã gặp bất trắc, chỉ cần nhìn tình

hình Cúc Hoa Viên đã thay đổi, chứng tỏ Lão Bá không còn như trước nữa. Bởi nếu ông không thụ thương, Lục Hương Xuyên không phải là đối thủ của ông, hơn nữa tất cả thuộc hạ Ở Ngũ Hoa Viên không đời nào dám theo Lục Hương Xuyên làm phản trước mặt Lão Bá.
Như vậy việc cấp thiết nhất là tìm Lão Bá Cao lão đại từng nói:
- Nếu trên đời có duy nhất một người tìm được Lão Bá thì người đó là Mạnh Tinh Hồn !
Có những người bản năng thính nhạy như loại chó săn, Mạnh Tinh Hồn là người nằm trong số đó.
Bất cứ ai vào thời điểm sinh tử cố thoát khỏi cái chết đều để lại dấu vết. Bởi vì người đó có trấn tĩnh bao nhiêu, trong lúc sinh tử cũng có lúc hoảng loạn. Chỉ cần lưu lại một vết tích dù nhỏ nhất cũng không sao thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Mạnh Tinh Hồn.
Cao lão đại không những hiểu rõ Mạnh Tinh Hồn mà còn rất tin tưởng chàng.
Chỉ cần Mạnh Tinh Hồn tìm được Lão Bá thì nhất định thị cũng có cách dò ra được.
Mạnh Tinh Hồn chú ý quan sát chiếc thuyền mới thấy đó là một chiếc khoái thuyền nhỏ nhẹ, trên đầu thuyền còn treo chiếc đèn lồng. Tuy ánh đèn không lấy gì làm sáng lắm, thế nhưng ở dưới thủy đạo bí mật này cũng quá đủ sáng để nhận ra hết cảnh vật.
Cứ nhìn sơn đạo thâm sâu khúc khuỷu đầy nguy hiểm, phía trước chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra một chuyện mà người ta khó lường trước được, thậm chí có thể khiến người mất mạng như chơi.
Thế nhưng, Mạnh Tinh Hồn đã đi đến đây lẽ nào có thể bỏ cuộc mà lùi hay sao ?
- Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng … Mạnh Tinh Hồn quyết định trong lòng, rồi nắm lấy cây chèo khuấy nhẹ mặt nước đưa con thuyền đi.
Chàng có thể thoát ra khỏi thủy đạo này hay không ?
Thủy đạo này đưa chàng đến nơi nào, đến địa ngục chăng ?
Mã gia dịch vốn chỉ là một trạm dừng chân nhỏ dọc đường của sai binh triều đình, nằm cách Hoa Viên của Lão Bá chừng bảy tám dặm. Từ sau khi sai dịch thay đổi đường thì dịch trạm này cũng bị bỏ hoang lâu ngày biến thành nơi hoang vắng.
Hiện tại nơi này chỉ còn lại mười sáu, mười bảy gia đình, trong đó có một người tên là Mã Phương Trung, vốn năm xưa là một người nằm trong đội sai dịch của quan triều.
Mã Phương Trung tên đúng như người, đường đường chính chính vốn xưa nay chưa từng làm một chuyện gì khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ kinh ngạc.

Trong nhà họ Mã ngoài vợ Ông ta ra còn có thêm hai người con, một trai một gái.
Mã thái thái là một người hiền thục đảm đang, vì thế người ta thường nói Mã Phương Trung là một người tốt phước, về già có được người chăm lo béo tốt khỏe mạnh.
Mã Phương Trung là một người hiếu khách, đã thế Mã thái thái lại là một người nấu ăn rất tuyệt. Khách thường đến nhà chơi, trước tiên là thưởng thức hoa cảnh với Mã Phương Trung, rồi đánh vài ván cờ đàm tiếu chuyện thiên địa. Sau là thưởng thức vài ba món thức ăn do Mã thái thái nấu, mà thường mỗi khi chia tay bọn họ không khỏi khen tài nghệ nấu ăn của Mã thái thái.
Mã thái thái rất hài lòng và hãnh diện về trượng phu của mình, thế nhưng duy nhất có một điều bà ta phân vân chưa hài lòng, đó là đứa con trai thứ của ông bà đã lên mười tuổi, thế nhưng chồng bà vẫn chưa hề có ý định cho nó đi học chữ.
Mã thái thái đã nhiều lần nói khéo với hàm ý trách móc:
- Con gái sao cũng được, nhưng con trai thì phải ra mặt với thiên hạ. Oâng đã không chịu rời nó cho nó đi học, thì cũng tìm cách tự dạy cho nó học chữ chứ ? Sao cứ mãi vui đùa với nó không biết chán ?
Quả thế, Mã Phương Trung đã ngoài năm mươi mới kiếm được một mụn con trai nối dòng nối dõi, cho nên ông cưng ông quý hơn những gì ông có được.
Hàng ngày ngoài mọi việc chăm sóc hoa cảch hoặc có khách đến chơi, ngoài ra thời gian rảnh Mã Phương Trung hầu như dành để đùa chơi với quý tử của mình.
Cho nên mỗi lần nghe Mã thái thái nói như vậy. Mã Phương Trung chỉ cất tiếng cười khà khà, gật đầu đồng ý.
Thế nhưng, hễ mỗi lần ông bắt đầu mang sách ra chưa đọc chữ nào, cậu quý tử gợi ý đi câu cá hay một trò chơi gì đó, thế là Mã Phương Trung lập tức y theo lời con ngay.
Mã thái thái cứ thế mà không còn cách nào nói được.
Người trong thôn thì ai nấy đều khen Mã Phương Trung là con người hiền hòa, cận nhân, điều này đương nhiên cũng khiến cho Mã thái thái vui lòng, dần dần bà cũng quen đi với tính cách của ông.
Mã Phương Trung đúng là một đức lang quân rất tốt, chẳng ai phủ nhận điều này.
Thế nhưng, có một điều mà đến ngay Mã thái thái cũng không ngờ tới được, chồng bà ta có một bí mật mà lại là một bí mật rất đáng sợ.
Hôm ấy là một ngày đẹp trời, vì vậy Mã Phương Trung bảo Mã thái thái làm mấy món gì ngon rồi mời những người khách quen trong thôn đến đánh chén buổi tối.

Khách chủ thù tạc cho đến khi tàn cuộc rượu, khách ra về vẫn không quên khen Mã thái thái mấy câu.
Khách đã về hết rồi, Mã Phương Trung chấp tay đi lại chậm rãi trong vườn chừng như ông còn luyến tiếc cảnh nguyệt họa đêm nay mà chưa muốn về phòng nghỉ.
Mã thái thái mang ngay một chiếc ghế tựa ra vườn đặt xuống cho ông ngồi, không quên chế cho chồng một bình trà ngon nữa, rồi mới ngồi xuống cạnh chồng chuyện phiếm.
Qua đi một hồi, nói tới nói lui rốt cuộc vẫn trở lại chủ đề cậu quý tử, Mã thái thái nói:
- Tiểu Trung đã mười tuổi rồi, thế mà đến cuốn Tam Tự Kinh còn chưa đọc được, ông còn chờ đến bao giờ mới cho nó đi học chứ ?
Mã Phương Trung lần này không đáp sởi lởi như trước, mà ông ta trầm ngâm qua một lúc mới chậm rãi nói:
- Có lẽ hiện tại đã bắt đầu cho nó đi học được rồi.
Mã thái thái buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm nói:
- Thật ra thì ông phải cho nó bắt đầu từ lâu rồi, tôi chẳng hiểu nổi vì sao ông phải chờ đến bây giờ ?
Mã Phương Trung lắc đầu, lẩm bẩm nói:
- Có nhiều chuyện bà không nên biết thì hơn Mã thái thái chau mày hỏi:
- Có chuyện gì thế ?
Mã Phương Trung nói:
- Chuyện của đàn ông, đàn bà không nên hỏi nhiều. Đến lúc ấy, tự nhiên bà sẽ biết.
Ông ta rõ ràng chưa hiểu hết đàn bà, nếu như ông ta càng bảo bà ta không hỏi thì bà ta nhất định phải hỏi cho ra mới thôi.
Quả nhiên, Mã thái thái hỏi dồn:
- Lúc nào ? Thật ra là có chuyện gì chứ ?
Mã Phương Trung nhìn vợ mỉm cười nói:
- Cứ theo tình hình này mà nói, có lẽ cái lúc ấy vĩnh viễn không bao giờ đến
Ông nhấp nhanh một ngụm trà rồi nói tiếp ngay:
- Trà ngon lắm, uống một vài chén rồi bà nhanh đi nghỉ trước đi Một câu này chừng như ông muốn bảo bà câu chuyện nên chấm dứt ở đây Mã thái thái trước giờ rất biết nghe lời chồng, liền đáp một tiếng rồi đứng lên bưng mâm trà quay người định bước đi Nào ngờ, vừa quay người chân chưa bước đi được bước nào, bỗng nhiên bà khựng người đứng lại dính mắt vào một khóm cúc bên vườn.
Rồi đột nhiên khóm cúc lay động khác thường, mà lay động một lúc một mạnh hơn Rồi đột nhiên khóm cúc bật gốc văng ra một bên để lộ một miệng hang, từ bên dưới đất một chiếc đầu người nhô lên.

Đương nhiên không phải là quỷ, mà là một con người rõ ràng. Người này có chiếc đầu to lớn khác thường mà láng bóng không một sợi tóc, khuôn mặt trắng bệch phát xanh, thoạt trông cứ như mang một chiếc mặt nạ Đương nhiên, người này hoàn toàn không mang mặt nạ, vì có thể nhìn thấy rõ hai cánh mũi phập phồng như cố hít thở thật nhiều Nhìn người này ngửa mặt mà thở cứ như là từ lâu không hề được thở như thế này.
Chẳng lẽ không phải là người ?
Không, nhất định là người, trên thế gian này quyết chẳng có ác quỷ Xoảng ! Mã thái thái rụng rời tay chân thả cả chiếc mâm trà rơi xuống đất Thâm canh bán dạ mà có người từ dưới đất chui lên thử hỏi ai không kinh hãi ?
Đừng nói là Mã thái thái, mà cho dù một người can đảm gấp mười lần như Mã Phương Trung cũng phải chấn động kinh ngạc Thế là một điều hoàn toàn bất ngờ Mã Phương Trung trên nét mặt không hề lộ ra một chút kinh ngạc nào, cứ như ông ta đã lường trước chuyện xảy ra này.
Oâng ta chẳng những không kinh hãi thoái lùi, mà ngược lại còn tiến đến gần người kia Cứ nhìn ông ta đi rất nhanh, thật khác xa với sự chậm rãi khoan thai của con người béo mập bình thường Đến ngay Mã thái thái cũng chưa từng nhìn thấy chồng bà có lúc lại nhanh nhẹn như lúc này Người bên dưới đất đã chui lên khỏi mặt đất.
Thân hình người này cao lớn dị thường, Mã Phương Trung chẳng phải là người lùn, thế mà nhìn còn thấp hơn người này đến hai xách. Nửa người trên lại đánh trần, da ngăm đen nhìn như một pho tượng đồng.
Mã Phương Trung bước nhanh đến trước mặt người này cất tiếng hỏi ngay:
- Lão Bá đâu ?
Người cao lớn kia chẳng đáp mà hỏi ngược lại:
- Ngươi là Mã Phương Trung ?
Người này nói chuyện giọng nghe ngọng nghịu khó khăn cứ như đã từ lâu lắm rồi không hề nói chuyện với người khác. Khi nói ông ta chẳng hề nhìn Mã Phương Trung Mã thái thái lúc này đã trấn tĩnh lại, định thần nhìn kỹ mới nhận ra đó là một người mù Mã Phương Trung nói:
- Tôi chẳng phải là Mã Phương Trung, là Phương Trung Câu.
Vì sao ông ta không nhận mình là Mã Phương Trung ?
Người cao lớn tuy thế vẫn gật nhẹ đầu, vẻ như hài lòng với cách đáp của Mã Phương Trung Tiếp rồi ông ta quay người lại kéo từ dưới huyệt động lên thêm một người nữa, chỉ nhìn thân hình mảnh khảnh, mái tóc đen xõa dài cũng nhận ra ngay là một thiếu nữ Trên người thiếu nữ này chỉ khoát tấm áo choàng mỏng, nhưng Mã thái thái vừa nhìn đã nhận ra ngay cô ta bên trong để lõa thể Nữ nhân nhìn nữ nhân đúng là có khác - Một thiếu nữ trẻ đẹp như thế này sao lại đi chung với một tên to lớn dị thường như ác quỷ ? Mà lại từ dưới đất chui lên ?

Mã thái thái trong lòng nghĩ mãi không ra Nhưng cũng chẳng ai có thể nghĩ ra được Mà cũng không ai hiểu nổi con người Mã Phương Trung như thế nào, càng không ngờ hơn nữa là ông ta lại có quan hệ với Lão Bá.
Bấy giờ mới thấy người đàn ông cao lớn quay đầu đỡ từ dưới huyệt động lên thêm một người nữa, người này chính là Lão Bá.
Lão Bá tuy đứng còn không nổi, thế nhưng thần thái vẫn toát lên vẻ uy nghiêm, một vẻ uy nghiêm mà dễ gần. Chỉ có điều trong đôi mắt ánh đầy thần lực hữu uy ấy đã nhận ra chút gì mệt mỏi Cô gái nhỏ kia ở bên cạnh đỡ người ông ta, thân hình cứ run lên bần bật.
Mã Phương Trung vừa nhìn thấy Lão Bá liền phục người xuống đất giọng thành kính nói:
- Lão nhân gia vẫn khỏe Lão Bá cất giọng ôn tồn hỏi:
- Đứng lên, nhanh đứng lên, ngươi quên rằng ta xưa nay rất ghét người khác hành đại lễ với ta … Giọng lão đều đặn hữu lực, lời ông ta như là một mệnh lệnh Mã Phương Trung y lời đứng lên, hai tay buông thõng nghiêm túc Lão Bá đưa mắt nhìn Mã Phương Trung, trong ánh mắt hắn một nụ cười nói:
- Hơn mười năm không gặp xem ngươi mập ra nhiều đấy Mã Phương Trung vẫn cúi thấp đầu đáp:
- Tệ nhân ăn được ngủ được Lão Bá mỉm cười nói tiếp:
- Đủ thấy ngươi nhất định lấy được một người vợ hiền thục Nói đến đó ông ta chuyển ánh mắt nhìn Mã thái thái lại nói:
- Ta cũng nên cảm tạ bà ấy đã chăm sóc ngươi như ngày hôm nay Mã Phương Trung vội quay đầu nhìn vợ giục:
- Còn không nhanh tới bái kiến Lão Bá Mã thái thái trước giờ rất thuận thảo vâng lời chồng, nhưng chẳng biết sao lúc này hai chân mềm nhũn như hết sức, đến đứng cũng không đứng nổi.
Lão Bá nói:
- Không cần đến, ta … Đột nhiên ông ta nắm chặt hai nắm tay, hai góc hàm cơ như co cứng lại tỏ ra rất thống khổ Có thể nói chỉ có con người như Lão Bá may ra mới chịu được cơn đau đớn như thế này Mã Phương Trung trong ánh mắt hiện nét lo lắng nhìn Lão Bá nói:
- Là ai ? Ai đã hạ độc thủ với lão nhân gia ?
Lão Bá không đáp, trong ánh mắt càng hiện nét đau đớn và căm hận, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Mã Phương Trung thấy thế không dám hỏi gì thêm, rồi đột nhiên quay nhanh người chạy ra ngoài chuồng ngựa Chỉ trong nháy mắt, ông đã nhanh chóng buộc xong hai con ngựa tốt nhất vào cỗ xe đánh đến trước viện.
Lão Bá đến lúc này mới gắng sức nói ra được một câu:
- Ngươi chuẩn bị nhanh thật, hai con ngựa này rất tốt Mã Phương Trung nói:
- Tôi trước giờ chưa từng dám quên lời dặn dò của lão nhân gia Mã thái thái

nãy giờ cứ chết trân người trước bao nhiêu con người xa lạ, đột nhiên từ dưới đất chui lên này, cho đến giờ bà ta mới dần tỉnh lại với thực tại, bà ta đã hiểu vì sao lâu nay chồng bà ta lại thích trồng hoa đến thế. Thì ra mọi chuyện ông ta làm từ trước đến nay đều chỉ vì lão già đang bị trọng thương này Giờ đây điều mà bà ta hy vọng là người này nhanh chóng lên ngựa rời khỏi đây, từ nay vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại quấy rầy cuộc sống bình yên của hai vợ chồng họ Người đàn ông to lớn cuối cùng cũng lên ngồi trên đầu xe. Lão Bá liền hỏi:
- Ngươi biết đường đi chứ ?
Người cao lớn gật đầu Lão Bá lại nói:
- Bên ngoài có người hay không ?
Câu hỏi này lẽ ra do Mã Phương Trung đáp, thế nhưng người cao lớn đã tranh đáp bằng cái gật đầu dứt khoát Bởi vì ông ta có một thính giác rất tốt, bên ngoài có người hay quỷ ông ta đều nghe ra được. Đây cũng chính là giác quan nhạy bén nhất của người mù để bù cho đôi mắt của họ Mã thái thái nét mặt sa sầm, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn họ phải chờ đến lúc nào bên ngoài không có người mới đi chăng ?
Nào ngờ chỉ thấy Lão Bá thở dài nhẹ một tiếng rồi nói:
- Được, giờ thì chúng ta có thể đi Bọn họ hành động bí mật như thế, vì sao lại ra đi khi bên ngoài đang có người ?
Mã thái thái cảm thấy kỳ quái, thế nhưng còn nhiều chuyện càng kỳ quái hơn nữa sắp xảy ra.
Lão Bá chẳng hề lên xe - Vì sao ông ta không đi, chẳng lẽ muốn ở lại đây luôn chăng ?
Mã thái thái bấm bụng suy nghĩ tiếp:
- Chẳng lẽ bọn họ không sợ người khác tìm đến nơi này ?
Bà ta tuy là một người đàn bà không lấy gì làm thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc mà không nhận ra được bọn người này đang ẩn nấp chạy trốn một bọn người nào đó đang săn đuổi Nếu như bọn người này không đi, thì có nghĩa là cuộc sống bình yên của gia đình họ đã chấm dứt
Mã thái thái cảm thấy hận không đuổi được những người này nhanh ra khỏi đây, thế nhưng bà ta không dám. Chỉ cúi đầu xuống đất đến nước mắt trào cũng không dám rơi ra Mã Phương Trung đã bước ra mở hai cánh cửa lớn, rồi quay đầu nhìn người đàn ông to lớn Người đàn ông cao lớn húng hiến đôi mắt trắng dã về phía trước, chừng như cố nhìn điều gì qua cặp mắt đã mù của mình, trên nét mặt phút chốc hiện nét đau khổ Rồi đột nhiên ông ta nhảy xuống ngựa, chạy nhanh đến ôm chầm lấy người Lão Bá.
Mã Phương Trung lúc này mới có thể nhìn thấy trên khuôn mặt trắng xanh ấy biểu lộ sự thống khổ, và trong hai hốc mắt mù kia rơi ra hai giọt nước mắt.

Thì ra người mù vẫn rơi nước mắt.
Lão Bá chẳng nói gì mà cũng không hề nhúc nhích, qua đi một hồi lâu mới thấy ông ta buông một tiếng thở dài, khó khăn nói:
- Ngươi đi đi ! sau này chúng ta còn có duyên gặp lại nhau Người đàn ông cao lớn gật đầu, chừng như muốn nói điều gì mà chẳng nói được Mã Phương Trung trên mặt cũng hiện nét thương cảm, khẽ giọng nói:
- Hai con ngựa này rất thuộc đường quanh đây, chúng có thể đưa ông đến nhà Phương lão nhị, từ đó ông ta sẽ đưa ông ra quan ngoại Người đàn ông cao lớn đột nhiên quỳ sụp xuống, dập đầu sát đất ba cáo mới cất giọng thống thiết nói:
- Mọi chuyện ở đây nhờ vào ông Mã Phương Trung cũng liền quỳ xuống, dập đầu sát đất hoàn lễ nói:
- Tôi đã biết, ông cứ yên tâm mà đi Người đàn ông cao lớn chẳng nói thêm câu nào nữa, nhảy phóc lên xe đánh chạy ngay.
Lần này ông ta hành động một cách dứt khoát, chừng như ý chí trong người đã trỗi lên thắng tất cả những tình cảm đang dâng lên trong lòng.
Mã Phương Trung chờ xe ngựa ra khỏi đại môn lập tức khóa kín cửa lại ngay Vừa lúc ấy, một đứa bé gái và một đứa bé trai từ trong nhà chạy ùa ra, rồi đến bên người Mã Phương Trung Đứa bé trai ngẩng đầu lên nhìn Mã Phương Trung nói:
- Cha, con yêu quái kia vì sao lại lấy mất xe ngựa của chúng ta ?
Mã Phương Trung nhìn cậu con trai ôn tồn nói:
- Đừng nói bậy, vị thúc thúc kia chẳng phải là yêu quái … Cậu bé lại nói:
- Không phải là yêu quái thì là gì ?
Mã Phương Trung nén tiếng thở dài nói:
- Vị thúc thúc kia là một người rất tốt, lại rất trung thực. Sau này khi con lớn lên, nếu như chỉ cần học được một nửa công phu của ông ta thì đã trở thành nam nhi hán tử … Nói đến đó, giọng ông chừng như nghẹn lại trong cổ họng, chẳng nói tiếp hết câu được.
Cậu bé cơ hồ hiểu được lơ ngơ gật nhẹ đầu, cô bé gái bỗng lên tiếng hỏi:
- Oâng ấy có nghĩa khí lắm sao ?
Mã Phương Trung chưa kịp đáp thì Lão Bá thở dài lên tiếng nói:
- Ườm, ông ấy có thể vì bằng hữu mà hơn mười năm ròng một mình đơn độc sống dưới hầm tối, ngoài cha của các cháu ra thì có thể nói ông ấy là một người có nghĩa khí nhất Bé gái chớp mắt nhìn Lão Bá nói:
- Vì sao ông ấy lại giữ nghĩa khí, nghĩa khí là gì chứ ?
Bé trai cũng tranh lên nói:
- Tôi cũng là nam nhi, sau này lớn lên nhất định cũng giữ nghĩa khí. Cha ! Cha nói xem thế được không chớ ?
Mã Phương Trung gật đầu, trong mắt ông đã thấy lệ châu lưng tròng Lão Bá

kéo tay cậu bé đến gần mình hỏi:
- Đây là con của ngươi ư ? Nó bao nhiêu tuổi ?
Mã Phương Trung đáp:
- Mười … gần mười tuổi Lão Bá nói:
- Cậu bé này rất thông mình, ngươi giao nó cho ta được chứ ?
Mã Phương Trung ánh mắt rạng lên nhưng rồi lập tức sa sầm lại rầu rĩ nói:
- Đáng tiếc nó còn nhỏ quá, nếu như qua thêm mười năm nữa, có lẽ … Nói đến đó, ông ta bỗng nhiên vỗ nhẹ vào đầu con trai nói:
- Đi, qua với mẹ con !
Cậu bé chạy nhanh đến hướng mẹ. Mã thái thái nhanh chóng giang hai tay ra ôm cậu bé vào lòng.
Lão Bá ngưng mắt nhìn mẹ con bọn họ, trong ánh mắt đã bớt đi nét thống khổ nói:
- Ngươi có được thê tử như thế này là quá tốt phúc, nó tên là gì ?
Mã Phương Trung đáp:
- Mã Nguyệt Nghệ Lão Bá chậm rãi gật đầu, trong miệng lẩm bẩm:
- Nguyệt Nghệ … Mã Nguyệt Nghệ … Oâng ta cứ lập đi lập lại cái tên này đến mấy lần, chừng như muốn cho nó ăn sâu vào trong tâm khảm của mình Cuối cùng ông ta nói:
- Giờ thì ta nên đi Mã Phương Trung nói:
- Tôi đã chuẩn bị từ trước, vậy thì xin mời theo tôi.
Nói rồi liền quay người bước đi trước, Lão Bá và Phượng Phượng lẳng lặng theo sau Sau vườn có một chiếc giếng khá lớn, trên giếng làm một chiếc giá treo một chiếc thùng để múc nước Mã Phương Trung đi thẳng đến bên giếng kéo chiếc thùng gỗ xuống chìa tay nói:
- Mời !
Lão Bá chẳng nói tiếng nào, liền ngồi vào trong thùng Phượng Phượng từ đầu đến giờ cứ im lặng theo bên mình Lão Bá, đến lúc này trong ánh mắt chẳng giấu được một nét kinh ngạc Cô ta chẳng thể nào nghĩ ra nổi Lão Bá vì sao lại ngồi vào trong thùng, chẳng lẽ định xuống giếng chăng ?
Dưới giếng có nước, chẳng lẽ ông ta chán sống ?
Mãi cho đến khi cô ta sực tỉnh thì mới phát hiện Lão Bá đang nhìn chăm vào mình, cô ta vội cụp mắt cúi đầu xuống Mã Phương Trung nhìn Phượng Phượng, rồi lại nhìn Lão Bá ướm lời hỏi thử :
- Vị cô nương này có cần theo lão nhân gia không ?
Lão Bá trầm ngâm một lúc, lãnh đạm nói:
- Còn xem cô có nguyện ý theo ta xuống dưới đó hay không ?
Mã Phương Trung quay đầu lại, nhưng không đợi ông ta hỏi, Phượng Phượng đã nói:
- Giờ thì tôi còn con đường nào khác để lựa chọn ?

Lão Bá khi nhìn cô ta thì ánh mắt có chút ôn hòa thân thiện, thế nhưng khi Phương Phượng quay nhìn Mã Phương Trung thì ánh mắt ông ta ngược lại hiện nét lạnh lùng, trầm giọng nói:
- Lần này thật vất vả cho ngươi Mã Phương Trung cười tươi trung thực nói:
- Lão nhân gia chớ nghĩ gì đến tôi, từ hơn mười năm nay tôi vẫn sống khỏe Lão Bá nắm lấy tay Mã Phương Trung giọng xúc động nói" - Ngươi rất tốt, ta cũng không có gì để nói … Aøi, có lẽ chỉ một câu … Mã Phương Trung nói:
- Lão nhân gia xin cứ nói Lão Bá trên mặt hiện vẻ khổ sở mà cũng rất nghiêm túc, chậm rãi nói:
- Trong đời ta tuy giao lưu sai với một vài người, thế nhưng cũng kết giao được với vài người tốt.
Bấy giờ, ông ta ra hiệu cho Phượng Phượng cùng ngồi vào trong thùng. Mã Phương Trung điều khiển chiếc cần cho thùng gỗ từ từ hạ xuống giếng, phút chốc cả hai người biến mất dưới giếng Mã Phương Trung còn đứng bên miệng giếng nhìn xuống đến ngẫn người Mặt nước cuối cùng lại trở lại phẳng lặng, lúc ấy Mã Phương Trung mới tỉnh lại quay người định bước vào nhà. Nhưng ông vừa quay người thì lại bắt gặp ngay vợ cùng hai đứa con ông đứng xa xa chăm mắt nhìn ông Ba cặp mắt thân quen ấy nhìn ông có gì vừa thân thiết vừa đầy kinh ngạc Mà nhất là đôi mắt vợ Ông, sống với nhau mười mấy năm nay ông rất hiểu bà ta Mã Phương Trung hiểu vợ Ông ta là người đàn bà hiền thục, đã đem sinh mạng của mình ký thác cho ông và hai đứa con, bất kỳ khổ đến đâu, vất vả đến đâu bà chưa từng rên lên một tiếng Oâng ta biết mình đã gặp được phúc phần là lấy được người vợ hiền.
Hiện tại ông ta chỉ hy vọng bà có thể hiểu được chuyện mình làm mà thông cảm cho mình.
Hai đứa con chạy đến bên ông, Mã Phương Trung kéo chúng lại nói:
- Các con có đói không ?

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 22
Tuẩn tiết đền ơn

Đề nghị của Mã Phương Trung được toàn gia vui vẻ tán thành.
Bọn hài tử nhanh chóng cầm lấy bát đũa, vừa thổi phù phù cho đỡ nóng, vừa ăn một cách ngon lành.
Nhìn chúng ăn mà phát thèm. Đối với chúng, bất cứ việc gì cũng tìm thấy niềm khoái lạc.

Mã Phương Trung nhìn con, trên mặt xuất hiện nụ cười. Nhưng hôm nay nụ cười đó có vẻ gì đặc biệt. Ngoài ra, mặc dù thức ăn rất ngon, nhưng lão thấy mất hết khẩu vị.
Mã Nguyệt Vân gắp thức ăn cho hài tử xong, chợt nhận ra thái độ khác thường của chồng liền hỏi :
- Tướng công sao thế ?
Mã Phương Trung không trả lời ngay, trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi chậm rãi nói :
- Ta chợt nghĩ đến Lão Bá … Nhiều năm qua, Mã Nguyệt Vân có cảm giác người đó luôn luôn tồn tại trong tâm tưởng của chồng và cũng là nỗi ám ảnh của chính mình, nhưng Mã Phương Trung không bao giờ nói về nhân vật bí hiểm đó và bà không dám hỏi.
Hôm nay Lão Bá đã tới, và bây giờ Mã Phương Trung tự nói đến ông ta, nhất định có điều gì đó đặc biệt.
Bà không bỏ lỡ cơ hội, hỏi ngay :
- Lão Bá là người thế nào ?
Mã Phương Trung đáp :
- Ông ấy không phải lão bá thật của ta… - Vậy là ai ?
- Là huynh đệ, là bằng hữu , cũng là phụ mẫu của ta. Nếu không có ông ấy, ta đã bị giết từ lúc mười sáu tuổi, tức là không thể gặp nàng được. Vì thế…
Mã Nguyệt Vân hiểu ý, dịu dàng tiếp lời :
- Vì thế thiếp cũng phải cảm kích ông ấy, nhờ ông ấy mà thiếp có được một người chồng tốt.
Mã Phương Trung chậm rãi đặt đôi đũa xuống.
Mã Nguyệt Vân biết rằng đó là dấu hiệu trượng phu có chuyện cần nói, và nhất định sẽ là vô cùng quan trọng.
Bà đã có chuẩn bị tư tưởng.
Mã Phương Trung nói :
- Không những nàng phải cảm kích ông ấy mà còn phải giống như ta, vì ông ấy mà không tiếc bất cứ việc gì.
Mã Nguyệt Vân gật đầu :
- Thiếp hiểu.
Mã Phương Trung nói tiếp :
- Bây giờ thì chắc nàng đã hiểu rằng ta ở đây là vì Lão Bá mà canh giữ cửa địa đạo ?
Lão thở dài, giọng trở nên ảm đạm :
- Ta chỉ hy vọng Lão Bá vĩnh viễn không bao giờ phải dùng đến địa đạo đó. Sau bao nhiêu năm, ta đã nghĩ rằng sẽ không có ngày hôm nay, thế mà ngày đó vẫn cứ đến… Mã Nguyệt Vân cũng buông đũa, cúi đầu chăm chú nghe.
Mã Phương Trung tiếp giọng :

- Lão Bá đã tới nước này, phía sau sớm muộn gì cũng sẽ có người đuổi tới.
Mã Nguyệt Vân không nén được liền hỏi :
- Nếu vậy tại sao ông ấy không ngồi lên xe ngựa mà chạy đi ?
Mã Phương Trung giảng giải :
- Bởi vì người đuổi theo nhất định là nhân vật vô cùng lợi hại, cho dù xe ngựa có chạy nhanh bao nhiêu cũng sẽ bị đuổi kịp. Hơn nữa Lão Bá đã bị trọng thương, sao đủ sức chịu đựng khi ngồi xe ngựa xóc như thế ?
Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- Bây giờ nếu có người đuổi đến, tất hắn sẽ cho rằng Lão Bá đã ngồi trên xe ngựa đó đi rồi, không ngờ ông ấy vẫn còn ở lại đây, lại càng không ngờ lại có thể ẩn tránh trong giếng.
Bấy giờ Mã Nguyệt Vân mới hiểu tại sao xe ngựa lại vội vàng như vậy. Chính Lão Bá cố đánh lạc hướng để đối phương tưởng mình ở trên chiếc xe đó mà truy theo.
Mã Phương Trung nuôi dưỡng bốn con ngựa tốt căn bản không phải để giành cho Lão Bá làm công cụ một khi bị truy đuổi mà chỉ làm mục tiêu để đối phương lạc hướng mà thôi.
Kế hoạch đó chẳng những phức tạp mà còn rất bí mật và chu đáo.
Bà thở dài nói :
- Thì ra tất cả những việc này là theo kế hoạch đã sắp sẵn từ trước… Mã Phương Trung gật đầu :
- Đúng thế. Mọi việc đã được hoạch định kỹ lưỡng từ mười tám năm trước. Lão Bá đi đến đâu đều chuẩn bị sẵn phương án dự phòng hết sức chu toàn :
Mã Nguyệt Vân thán phục nói :
- Quả là một nhân vật cẩn thận và mưu lược. Nhưng thiếp vẫn chưa hiểu… - Chưa hiểu gì ?
- Làm sao ông ấy có thể sống dưới đáy giếng được ? Ông ấy cũng là người chứ có phải cá đâu ?
Mã Phương Trung giải thích :
- Không phải ông ta sống trong nước, mà dưới đáy giếng cũng có lối thoát.
Mã Nguyệt Vân lại càng không hiểu :
- Lối thoát thế nào ?
- Khi giếng chưa đào thì Lão Bá đã bí mật cho kiến tạo một ngôi mật thất và để sẵn đồ ăn ở đó. Loại lương khô đặc biệt này dùng được rất lâu, nhưng cứ mỗi một lần ta cũng phải bí mật đổi bằng thứ khác.
- Còn lối vào mật thất ?
- Lối vào đã được bịt kín. Qua hai chục năm, không ai tìm ra bất cứ dấu vết nào của mật thất đó nữa. Khi đào giếng, người ta mới mở từ đáy giếng một lối đi thông vào mật thất, như thế mới tuyệt đối bí mật.
Mã Nguyệt Vân lại hỏi :

- Nếu mật thất thông với giếng, như vậy trong mật thất có nước, làm sao ở lâu được ?
Mã Phương Trung đáp :
- Người ta đã tính toán cẩn thận. Khi tới mật thất, người ta đào một cái hồ cách đáy giếng không xa, còn mật thất lại được kiến tạo cao hơn mặt hồ vài thước. Cho dù nước giếng nhiều bao nhiêu cũng không thể tràn vào mật thất được. Và từ khi xuống giếng, chỉ cần lặn theo thủy đạo chừng vài trượng là đã tới hồ nước rồi.
Mã Nguyệt Vân chép miệng :
- Công trình thật phức tạp và không ai ngờ tới… Ai đã nghĩ ra vậy ?
- Chính Lão Bá đã nghĩ ra… Lúc này bọn hài tử vẫn tiếp tục ăn, không chú ý đến câu chuyện.
Kiến trúc dù có tinh vi, phức tạp đến đâu cũng không hấp dẫn được chúng vì nó không phải là sở thích của tuổi nhỏ.
Mới ăn được đầy một bát, mắt chúng đã díp lại và buông bát đũa gục ngay xuống bàn ngủ rất ngon lành.
Mã Nguyệt Vân liếc nhìn con rồi gượng cười nói :
- Bây giờ Lão Bá đã trốn dưới đáy giếng, chắc rằng trên đời không còn ai tìm ra được nữa.
Mã Phương Trung trầm ngâm hồi lâu rồi nói :
- Đúng thế. Tuyệt đối không ai tìm ra được nếu chúng ta không nói ra.
Mã Nguyệt Vân hơi tái mặt, nhưng vẫn gượng cười :
- Chúng ta làm sao nói ra được chứ ? Đừng nói tướng công mà ngay cả thiếp cũng ngậm miệng như hến.
Vẻ mặt Mã Phương Trung càng thêm nặng nề, lão lắc đầu nói :
- Đương nhiên bây giờ nàng không nói. Nhưng khi bị bức ép, ví dụ địch nhân định giết hài tử chẳng hạn, khi đó nàng còn có thể giữ miệng được không ?
Sắc mặc Mã Nguyệt Vân trở nên trắng bệch, bà run giọng :
- Thế thì… thế thì chúng ta cũng nên cao chạy xa bay khỏi đây thôi.
Mã Phương Trung lắc đầu :
- Không chạy thoát đâu, và căn bản là không thể.
Mã Nguyệt Vân thất thanh hỏi :
- Vì sao ?
- Người ta có thể đẩy Lão Bá vào tình cảnh bi thảm như vậy, lẽ nào không truy đuổi được chúng ta ?
Mã Nguyệt Vân run sợ hỏi :
- Vậy… chúng ta làm gì bây giờ ?
Mã Phương Trung cúi thấp đầu im lặng. Lão không biết nói gì và không dám nói gì nữa.

Lát sau, lão ngẩn lên nhìn thê tử, ánh mắt vô cùng thắm thiết và cũng hết sầu bi.
Mã Nguyệt Vân cũng đăm đăm nhìn chồng, linh cảm có một điều gì đó vô cùng nghiêm trọng và khủng khiếp đang xảy ra.
Tuy vậy, bà vẫn nhìn Mã Phương Trung bằng ánh mắt trìu mến và tôn kính. Bây giờ, bà thấy chồng mình còn vĩ đại hơn quan niệm trước đây nhiều.
Cuối cùng, Mã Nguyệt Vân lấy được bình tĩnh, với tay cầm lấy tay trượng phu, dịu dàng nói :
- Phương Trung ! Thiếp đã được sống cùng chàng mười mấy năm hạnh phúc và đầy đủ. Bây giờ cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì, thiếp cũng không trách chàng đâu.
Mã Phương Trung nghẹn ngào :
- Ta… có lỗi với nàng ….
Câu nói đó vào lúc này là thừa. Mã Phương Trung biết thế nhưng không thể không nói.
Tới đó, nước mắt lão trào ra.
Mã Nguyệt Vân cười thê lương nói :
- Chàng không có lỗi gì, không bao giờ có lỗi với thiếp cả. Xưa nay lúc nào cũng tốt với thiếp. Được sống với chàng, thiếp đã mãn nguyện lắm rồi. Nay được chết cùng chàng, đó cũng là điều hạnh phúc.
Mã Phương Trung cắn môi, cố ngăn hai dòng lệ vẫn tiếp tục trào ra, nói :
- Cám ơn nàng !
Mã Nguyệt Vân vẫn không rời mắt khỏi chồng, nói tiếp :
- Nhưng thiếp cầu xin chàng một việc.
- Nàng nói đi !
Bấy giờ nước mắt Mã Nguyệt Vân mới tuôn ra, bà nức nở :
- Hai hài tử… của chúng ta… Chúng còn nhỏ chưa biết gì. Chàng … chàng có thể để chúng sống không ?
Mã Phương Trung quay lại, đau đớn nhìn hai con, lắc đầu :
- Ta cũng biết chúng chưa hiểu gì. Bởi thế lúc còn sống ta đã hết sức nuông chìu, muốn chúng được sung sướng hơn một chút… Mã Nguyệt Vân gật đầu :
- Thiếp biết !
Đến bây giờ nàng mới hiểu vì sao chồng bà nuông chìu hai đứa nhỏ đến thế. Vì ông biết trước rằng chúng không thể sống lâu được.
Đối với một người cha mà phải làm như thế, thử hỏi trên đời còn gì bi thảm hơn ?
Mã Nguyệt Vân nức nở nói :
- Bây giờ thiếp mới biết, trong suốt mười mấy năm qua, chàng đã phải chịu đựng nỗi đau khổ đến thế nào.

Mã Phương Trung nghiến răng nói :
- Ta luôn luôn cầu trời xin phật đừng để xảy ra nông nổi này. Nhưng bây giờ… bây giờ không còn đường nào khác nữa.
- Nhưng chúng ta có thể mở cửa để chúng đi, để chúng tự tìm đường sống cho mình… Cho dù chúng sống thế nào và có thể tiếp tục sống được hay không , chỉ cần chàng thả chúng đi, thiếp chết sẽ không hề oán hận.
Đột nhiên bà quỳ xuống trước mặt chồng, vừa khóc vừa cầu xin :
- Thiếp chưa bao giờ xin chàng điều gì, chỉ xin chàng việc này. Chàng hãy chấp nhận, nhất định chàng phải chấp nhận thiếp lời cầu xin sau cùng… Mã Phương Trung không nói gì, hồi lâu mới quay lại, nhưng không nhìn con mà nhìn hai bát cơm trước mặt chúng.
Cả hai bát đều được ăn sạch nhẵn.
Mã Nguyệt Vân nhìn theo ánh mắt trượng phu, mặt chợt tái nhợt, thất thanh hỏi :
- Chàng đã… bỏ vào cơm… Mã Phương Trung thảm thiết nói :
- Phải ! Vì thế bây giờ ta muốn đáp ứng cho nàng cũng đã quá muộn !
Trên thế gian có chỗ nào bi thảm hơn cả địa ngục không ?
Có !
Ở đâu vậy ?
Ngay ở đây ! Chính lúc này !
Vì trong mật thất chỉ có một chiếc phản hẹp nên Lão Bá ngủ thì Phượng Phượng phải ngồi.
Ghế cũng như giường, đều được làm bằng đá, hoàn toàn không êm ái chút nào… Nhưng tư thế ngồi của Phượng Phượng rất đẹp. Đó là Cao lão đại đã dạy cho cô ta.
«Nếu ngươi muốn chinh phục nam nhân thì mọi lúc mọi nơi đều phải để ý đến tư thế của mình… Không những lúc đi, đứng, ngồi mà ngay cả lúc ăn cơm, đi ngủ cũng phải lưu ý đến tư thế của mình sao cho thật dễ nhìn. Khi đó, cho dù ngươi chỉ là kỹ nữ, nam nhân cũng thấy ngươi cao quý. Lúc đó họ mới phát mê phát cuồng vì ngươi ! » Những lời đó không biết Cao lão đại đã dạy các tiểu muội của mình không biết bao nhiêu lần.
Phượng Phượng buồn rầu tự nhủ :
- Nhưng bây giờ ngươi đã chộp được một nam nhân như thế nào ? Một lão già, hơn nữa hắn còn bị trọng thương.
Cao lão đại còn nói :
- Nếu ngươi chộp được một nam nhân thì nhất định có cơ hội leo cao.
Phượng Phượng lại nghĩ thầm :
- Leo đi đâu nữa ? Bây giờ ta đang ở trong đáy giếng như loài chuột, không có lối ra, một nơi đầy uế khí không thở nổi.
Phượng Phượng tưởng chừng không nén nổi cười to lên. Trong phòng đầy

lương ăn đủ các thứ các loại, chẳng khác gì một kho quân lương.
Ở góc phòng treo một dây thịt cá ướp muối la liệt khiến không khí trong phòng càng nồng nặc vì lâu ngày đã mốc ẩm, bốc mùi.
Tuy vậy, nhìn những thứ này cũng hay hay, vì Phượng Phượng không muốn nhìn lại Lão Bá nữa.
Thế nhưng cô ta vẫn không sao nhìn mãi nơi đó, bất giác, ánh mắt hướng sang phía Lão Bá đang ngủ.
Khi ông đứng hoặc ngồi, mình bận y phục, thì lúc đó trông còn uy nghiêm. Nhưng bây giờ nằm trần truồng ở đây, với cánh tay khẳng khiu, da nhăn nhúm và đầu gối to hơn bắp chân, bụng lớn hơn ngực, yết hầu nhô cao đưa lên đưa xuống, trông thảm bại chẳng khác gì những lão già khác.
Nếu Phượng Phượng không đói thì có thể đã nôn thốc ra rồi.
Qua hồi lâu, Lão Bá thở hắc ra mấy hơi, toàn thân toát mồ hôi, bụng đã xẹp đi một chút.
Phượng Phượng lạnh lùng nói :
- Tôi thấy tốt nhất ông nên tiết kiệm chút sức lực. Chính ông đã nói rằng độc chất trong « thất tinh châm » trên đời không có thuốc giải.
Lão Bá từ từ ngồi lên, ngưng mục quang nhìn Phượng Phượng hỏi :
- Ngươi mong ta chết ư ?
Phượng Phượng không đáp, ngẩng mặt lên nhìn trần nhà.
Lão Bá nói :
- Tốt nhất hãy trông cho ta sống. Nếu không nhà ngươi cũng phải chết mục ở đây với ta.
Phượng Phượng chợt cảm thấy lo.
Cô ta còn trẻ, cuộc sống trước mắt còn dài. Bởi thế cô rụt rè hỏi :
- Có thật độc chất trong Thất Tinh châm không tìm được giải dược không ?
Lão Bá gật đầu đáp :
- Xưa nay ta chưa bao giờ nói sai.
Phượng Phượng mặt tái xanh hỏi tiếp :
- Nếu ông đã biết mình không sao thoát chết thì việc gì phải nhọc sức chạy tới đây nữa ?
Lão Bá chợt cười đáp :
- Ta chỉ nói rằng không tìm được thuốc giải chứ đâu nói là không tìm được người cứu ? Điều mà con người có thể làm còn hơn mấy thứ dược liệu nhiều lắm.
Phượng Phượng mắt bỗng sáng lên, hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ ông có thể bức được độc chất của Thất Tinh châm ra khỏi cơ thể ?
Lão Bá thở dài đáp :
- Cho dù bức được thì cũng phải mất ít nhất là hai , ba tháng.

Ánh mắt Phượng Phượng trở lại tối sầm :
- Ông muốn nói rằng phải ở lại trong mật thất này ít nhất là hai ba tháng nữa ?
Lão Bá cười nói :
- Ý ta là nàng phải ở đây hai ba tháng nữa. Ở đây có gì không tốt nào ?
Ông nhìn khắp phòng nói tiếp :
- Có cá này, có thịt này. Khi ra khỏi đây, ta cam đoan nàng sẽ vừa béo vừa trắng ra… - Ông không sợ người khác cũng tìm được tới đây sao ?
Lão Bá khẳng định :
- Không có ai có thể tìm được đâu !
- Cái lão họ Mã đó có thể nói ra… Lão Bá ngắt lời :
- Tuyệt đối không !
- Làm sao ông có thể dám chắc như vậy được ? Ông tin vào lão họ Mã đó, biết đâu cũng như trước đây ông đã tin vào Lục Hương Xuyên ?
Lão Bá không trả lời, và cũng không biểu lộ gì ra mặt.
Phượng Phượng nói tiếp :
- Hơn nữa, trên đời ngoại trừ người chết, không ai có thể giữ được điều gì bí mật mãi.
Lão Bá trầm ngâm một chút rồi chợt hỏi :
- Cô thấy rằng Mã Phương Trung có thể vì bằng hữu mà chết không ?
Phượng Phượng đáp :
- Tôi không tin trên đời này có người như vậy. Hơn nữa ông và hắn không gặp nhau đã mười mấy năm. Cho dù trước đây hắn có thể vì ông mà hy sinh, nhưng bây giờ nhiệt tình đó cũng đã nguội lạnh đi rồi.
Lão Bá xua tay nói :
- Cô còn trẻ, chưa biết nhiều. Người ta thông thường có hai mặt, một mặt thiện và một mặt ác. Nhưng có người luôn luôn bảo vệ chỉ mặt thiện mà thôi, bản tính không để cái ác thâm nhập vào. Mã Phương Trung là người như vậy. Bở thế chỉ cần thấy việc gì nên làm, cho dù tình huống nào, ông ta cũng sẽ làm.
Lão Bá ngừng giây lát rồi nói tiếp :
- Bởi vì nàng sống ở chỗ mà khi nào cũng thấy mặt ác của con người , vì thế không bao giờ nàng hiểu được những người như Mã Phương Trung , lại càng không hiểu được việc ông ta làm.
Phượng Phượng quay mặt đi không nói nữa.
Cô ta cũng thừa nhận rằng trên đời có rất nhiều việc không sao hiểu được. Và cô học được cách chỉ nhìn một phương diện của sự vật, cũng có thể đó là phương diện xấu nhất.
Bởi vì xung quanh cô ta ai cũng thế, và đã trở thành thói quen.
Mặc dù thế, cô ta cũng tự cho rằng mình rất hiểu nam nhân và tin chắc như

vậy.
Bởi vì đó là nghề nghiệp của cô ta, cũng là phương thức để cô ta tồn tại. Nếu cô ta không hiểu nam nhân thì không sao tồn tại được tới bây giờ, hoặc đã có một số phận khác.
Nam nhân chỉ có một dạng, cho dù hắn cao quý đến đâu thì cũng có lúc giống như hạng bần cùng. Chỉ cần hiểu hắn là có thể khống chế được hắn , làm cho hắn trở thành nô bộc của ngươi !
Cách khống chế nam nhân có hai dạng :
một là làm cho hắn cảm thấy ngươi yếu nhược để hắn quan hoài và che chở ngươi. Khi đó hắn sẽ rất lấy làm tự hào và sung sướng khi được che chở ngươi. Còn một dạng khác để khống chế nam nhân là khinh miệt, dày xéo lòng tự tôn của hắn, khiến hắn không dám ngẩng lên nhìn ngươi.
Khi đó, ngươi chỉ cần cho hắn một ân huệ nhỏ, tỉ như ban cho hắn một nụ cười, như thế là hắn đủ mãn nguyệïn và vinh hạnh lắm rồi.
Nếu ngươi hiểu rõ điều này và biết cách đối xử, nam nhân sẽ vì ngươi mà làm bất cứ việc gì.
Đó cũng là giáo huấn của Cao lão đại.
Phượng Phượng đã biết vận dụng hai phương pháp đó thuần thục, vì thế bất kỳ đối với nam nhân nào, cô ta không còn cảm thấy câu thúc, sợ hãi nữa, vì có thể thuần phục mỗi nam nhân theo ý muốn của mình.
Nhưng lúc này, Phượng Phượng chợt thấy rằng cả hai phương pháp trên đối với Lão Bá đều không có tác dụng.
Trong mắt Lão Bá , cô ta chỉ là kẻ hậu sinh ấu trĩ, thậm chí không coi cô ta là người. Khi Lão Bá nhìn cô ta, có vẻ như ông coi cô ta giống vật dụng gì đó trong nhà vậy.
Không một nữ nhân nào chịu nổi thái độ đó. Họ thà chịu để cho nam nhân đánh mình, chửi mình, nhưng sự coi thường có thể làm họ phát điên.
Phượng Phượng chợt cất tiếng cười.
Cô ta còn học được cách dùng tiếng cười để che giấu sự khiếp sợ và bất lực của mình, nhưng không phải cười gượng mà nụ cười rất mê đắm nói :
- Tôi biết rằng ông rất căm hận tôi.
Quả thật lúc này Phượng Phượng muốn Lão Bá hận mình, như thế còn đỡ khó chịu hơn.
Lão Bá hỏi :
- Vì sao ta phải hận nàng ?
- Vì tôi đã làm hại ông. Vì tôi mà ông bị đẩy vào hoàn cảnh bi đát này.
Lão Bá lắc đầu :
- Ngươi sai rồi !
Phượng Phượng mở to mắt nói :
- Vậy là… ông không hận tôi ?

Lão Bá trả lời :
- Nàng chỉ là một nữ hài tử mà thôi, vì thế căn bản không dính dáng gì vào âm mưu này.
Phượng Phượng nói :
- Nếu không có tôi … Lão Bá ngắt lời :
- Nếu không có nàng thì chúng sẽ tìm người khác. Chẳng qua nàng chỉ đóng vai một công cụ bé nhỏ trong kế hoạch đó mà thôi. Kế hoạch đã chín muồi, bất cứ dùng ai làm công cụ đó cũng như nhau cả.
Ông cười nói thêm :
- Bởi thế chẳng những ta không hận nàng mà còn thương nàng.
Phượng Phượng đỏ bừng mặt, rồi đột nhiên dẫm chân gào lên :
- Ông thương hại tôi ư ? Tại sao trước hết ông không tự thương hại mình đã ?
Lão Bá cười nói :
- Khi nào có thời gian rảnh rỗi, ta sẽ lưu ý đến bản thân.
Phượng Phượng vẫn xẵng giọng :
- Không đâu ! Loại người như ông sẽ không bao giờ biết tự thương mình ! Bởi ông tự cho rằng mình là vĩ đại, đứng trên tất cả mọi người.
Lão Bá nhíu mày thốt lên :
- Thế ư ?
Phượng Phượng tiếp tục tuôn ra :
- Một người khi chỉ biết lợi dụng mặt ác của người khác tất khơi lên trong họ sự ghen tị, lòng thù hận. Chỉ như thế mới tự cho mình vĩ đại, đứng trên mọi người.
Lão Bá đồng tình :
- Đúng thế thật.
Phượng Phượng nói tiếp :
- Nhưng ông còn cao hơn những người đó một bậc ! Ông biết cách lợi dụng cả mặt thiện của người khác nữa. Nghĩa là ông biết cách lợi dụng tình cảm, sự đồng tình và nghĩa khí của họ.
Lão Bá lơ đãng nói :
- Có lẽ vì thế mà ta càng đáng sợ… Phượng Phượng nghiến răng hỏi :
- Nhưng kết quả thế nào ?
Lão Bá thản nhiên trả lời :
- Cái đó thì chẳng ai biết được.
Phượng Phượng đanh giọng :
- Nhưng tôi biết !
- Thế ư ?
- Phải ! Bây giờ cứ cho là Mã Phương Trung đã chết, dù không ai tìm được ông, dù ông có thể bức độc chất ra khỏi cơ thể.... thế thì ông sẽ thế nào ?

Cô ta cười nhạt :
- Bây giờ nhà ông đã bị người khác chiếm. Bằng hữu của ông đã biến thành bằng hữu của người khác. Chẳng những xung quanh ông chỉ toàn kẻ thù địch mà bản thân ông cũng đang sống những ngày tàn của tuổi già. Bằng vào một lão già cô độc như ông , trừ việc chờ chết ra, còn làm được gì nữa ?
Những lời đó thật ác độc.
Nữ nhân khi đã muốn hại người khác, bao giờ họ cũng tìm được những lời độc địa nhất.
Nhưng Lão Bá vẫn bình tĩnh nhìn cô ta với ánh mắt như nhìn chiếc ghế, khúc gỗ hay đồ vật nào khác.
Phượng Phượng nghiến răng hỏi :
- Vì sao ông không nói ? Có phải vì tôi đã nói ra những gì mà xưa nay ông chưa từng nghĩ đến ? Bây giờ thì ông thấy thế nào ? Ông còn thương hại tôi nữa hay bắt đầu tự thương hại mình ?
Lão Bá bình thản đáp :
- Vẫn thương nàng , vì nàng còn đáng thương hơn ta.
Ông không những bình thản mà còn dịu dàng nói tiếp :
- Quả thật ta đã già, vì thế ta đã còn sống. Còn nàng ? Ta biết nàng hận ta, và nàng còn tự hận mình.
Phượng Phượng đột nhiên bước tới trước mặt Lão Bá , toàn thân run lên.
Cô ta vốn định xông tới giết Lão Bá , nhưng không hiểu sao lại chợt ngã vào lòng ông khóc òa lên.
Rốt cuộc Lão Bá là nam nhân đầu tiên của cô ta, cũng là nam nhân duy nhất.
Bởi vì tính mạng của họ đã kết chặc lại với nhau. Mặc dù cô ta không muốn thừa nhận, nhưng không thể phủ nhận sự thật đó.
Sự thật vốn không sao phủ nhận và thay đổi được.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 23
Hoạn nạn bên nhau

Bên ngoài ngôi nhà đơn độc của Mã Phương Trung, ngay trong tiểu viện bên những luống hoa cúc nở rộ khoe sắc hương rực rỡ, nằm rải rác bốn tử thi.
Đó là toàn bộ Mã gia gồm Mã Phương Trung, Mã Nguyệt Vân và nhi nữ, nhi tử của họ.
Giá như Mạnh Tinh Hồn đến sớm hơn một chút, có lẽ đã ngăn được sự kiện bi thảm đó.
Tiếc rằng chàng đã tới muộn.

Ánh tà dương hiu hắt chiếu lên những vết thương máu đã đông lại, gió bốc lên mùi huyết tanh và tử khí nặng nề.
Mạnh Tinh Hồn cúi xuống quan sát các vết thương trên bốn tử thi, như thể kỳ vọng từ đó mà biết được những bí mật về cuộc tàn sát.
Những người này vì sao mà chết ! Ai đã hạ thủ !
Mạnh Tinh Hồn có thể coi là một chuyên gia giết người. Đối với người chết, chàng hiểu rõ chẳng kém người sống.
Chàng từng thấy rất nhiều tử thi,và cũng đã nghiên cứu sắc thái và biểu tình của nhiều người trước lúc lâm tử.
Nếu một người chết dưới đao, thông thường vẻ mặt họ có mấy dạng biểu cảm:
Nếu không phải sợ hãi thì cũng tức giận và thống khổ.
Bất cứ ai thấy lưỡi đao chém vào cổ mình đều mang một trong ba sắc thái trên.
Nhưng vẻ mặt của phu thê Mã Phương Trung lại hoàn toàn không phải thế.
Mặt họ không thấy vẻ khiếp sợ hay nổi căm giận, chỉ thấy sự bi ai, giống như đứng trước hoàn cảnh bi đát nhất, không sao thay đổi được.
Hiển nhiên họ không muốn chết, nhưng lại bắt buộc phải chấp nhận cái chết.
Vẻ mặt họ hoàn toàn không tỏ ra hoảng sợ chút nào, dường như đối với họ, chết là trách nhiệm, là một nghĩa vụ không thể thoái thác.
Như vậy, trong cái chết của bốn người này có một nguyên nhân hết sức bí ẩn.
Mạnh Tinh Hồn đứng lên, trầm ngâm suy nghĩ.
Bất cứ ai trông thấy cảnh tượng này, nhất định đều cho rằng chính Lão Bá đã hạ thủ.
Thông thường những kẻ chạy trốn gặp ai trên đường đều hạ thủ để không sợ ai tiết lộ hành tích của mình.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại không nghĩ thế.
Bởi vì chàng đã xác định được vết thương chí mạng của bốn người bị giết không phải là vết đao chém vào cổ, mà trước khi lưỡi đao chạm vào, họ đã trúng độc rồi, và độc chất đó đủ lấy tánh mạng của họ.
Lão Bá không phải hạng người biết rõ đối phương trúng độc rồi còn bồi thêm một đao.
Ông không phải người tàn nhẫn đến thế, lại càng không ngu xuẩn như thế.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn băn khoan:
- Vậy những người này vì sao mà chết ! Và chết bởi tay ai hạ thủ !
Mi mắt chàng bỗng giật giật.
Những khi xúc động hoacë căng thẳng, chàng thường có biểu hiện như thế.
Bỗng nhiên đôi mắt chàng rực sáng lên.
Chẳng lẽ chàng đã tìm ra đáp án giải thích nguyên nhân của sự kiện bi thảm

này !
Chợi bên ngoài có tiếng bước chân.
Mạnh Tinh Hồn lập tức quay lại.
Tiếng chân bước nhanh nhưng rất khẽ.
Mạnh Tinh Hồn trầm tư khoảng khắc rồi nhẹ nhàng bước đến cửa dẫn đến tiểu viện, đột ngột giật mạnh cửa mở toáng ra.
Người bên ngoài đã đứng ngay trước cửa, kinh hãi kêu lên một tiếng.
Chứng tỏ người đó nhát gan hoặc thiếu kinh nghiệm.
Mạnh Tinh Hồn quan sát người kia rất kỹ, thấy rỏ vẻ khiếp sợ trong đôi mắt người đó xong, chàng chậm rãi bước ra hỏi:
- Ngươi là ai !
Vẻ mặt Mạnh Tinh Hồn cũng như Lão Bá, trong những trường hợp thế này đều không lộ chút biểu cảm nào.
Người ngoài cửa trấn tỉnh lại phần nào, len lét nhìn vào cửa lần nữa như sợ rằng mình đã tìm sai chổ.
Nhưng ở đây ngoài ngôi nhà đơn độc của Mã Phương Trung, còn nhà ai khác nữa !
Không những thế, hắn đã từng đến nhà của Mã Phương Trung không ít lần.
Hắn thở phào một hơi, cười nói:
- Tôi đến tìm Mã đại ca. Anh ấy có nhà không !
Mạnh Tinh Hồn lúc đó mới biết đây là nhà của người họ Mã. Rất có thể những thi thể trong kia là toàn gia họ.
Chàng liền hỏi:
- Ngươi tìm ông ta có việc gì !
Thái độ của chàng nghiêm khắc như quan hình đường hỏi phạm nhân, khiến ai bị hỏi đều có cảm giác bất an không dám nói dối, nếu lượng sức mình không thể thắng được đối phương.
Và người kia không định đánh lộn.
Cục hầu trên cổ hắn chạy lên chạy xuống một lúc, mới dặng hắng trả lời:
- Tối qua có người thắng hai con ngựa quý vào chiếc xe của Mã đại ca chạy đi mà đến bây giờ vẫn không thấy quay về. Tôi đến hỏi xem Mã đại ca có chuyện gì… Mạnh Tinh Hồn ngắt hỏi:
- Tên đánh xe là người Ngô Tín Nghĩa !
Người kia đáp:
- Hắn chừng ngoại tứ tuần, đặc biệt có cái đầu rất lớn.
- Trong xe còn có ai khác không !
- Có - Nhiều hay ít !
Người kia lắc đầu:
- Cái đó thì tôi không biết.
Mạnh Tinh Hồn đe dọa:

- Sao lại không biết !
Người kia bất giác lùi lại hai bước, sợ hãi trả lời:
- Cửa xe và rèm kiệu đều đóng kín mít, tôi không thấy rõ bên trong.
Mạnh Tinh Hồn truy vấn:
- Đã không thấy sao ngươi biết có người !
Người kia đáp:
- Xem dáng vẻ của người đánh xe cũng đoán được rằng đó không phải là chiếc xe không.
- Dáng vẻ hắn như thế nào !
Người kia ho khan một tiếng rồi lúng túng trả lời:
- Trông hắn vội vàng, mà còn tỏ ra hốt hoảng nữa.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:
- Ngươi gặp hắn khi nào !
- Chập tối hôm qua. Lúc đó tôi đã chuẩn bị đi ngủ.
- Nếu đã tối như vậy, vì sao ngươi còn thấy rõ !
Người kia bối rối trả lời:
- Tôi… tôi thật tình không thấy rõ lắm.
- Đã không thấy rõ, vì sao ngươi biết hắn hốt hoảng !
- Tôi… tôi… tôi chỉ có cảm giác thế thôi.
Hắn luống cuống mân mê vạt áo rồi sờ lên đầu, không biết để tay ở đâu cho tiện.
Có lẽ xưa nay hắn chưa từng bị ai cật vấn như vậy, bị dồn đến nổi thở không ra hơi mà quên mất rằng Mạnh Tinh Hồn lấy quyền gì mà tra khảo mình !
Mạnh Tinh Hồn để hắn hoàn hồn một lát rồi hỏi tiếp, nhưng bây giờ đã bớt gay gắt hơn:
- Ngươi tận mắt nhìn thấy chiếc xe đó chứ !
Người kia gật đầu.
Chàng lại hỏi:
- Chiếc xe đó đi đường nào !
Người kia chỉ tay về hướng đông:
- Đi theo đường này.
- Ngươi nhớ không sai chứ !
Người kia vội lắc đầu:
- Không sai đâu!
Mạnh Tinh Hồn hỏi tiếp:
- Xe cứ đi thẳng mà không quay lại lần nào !
- Không!
Hắn thở phào một hơi rồi cười nói thêm:
- Vì thế tôi mới tới đây hỏi Mã đại ca có chuyện gì xảy ra vậy. Mã đại ca vốn rất quý hai con ngựa này, bất kỳ bằng hữu thân thiết đến đâu muốn

mượn của huynh ấy đều không được. Thế mà tại sao bây giờ lại để cho người lạ đánh đi !
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Người đánh xe to đầu đó không phải là người ở đây ư !
Người kia đáp:
- Tuyệt đối không phải ở vùng này. Cho dù hắn ở lân cận thì tôi cũng đã nhận ra rồi, ít nhất cũng có lần thấy mặt… - Vậy là ngươi chưa từng gặp hắn !
- Đúng thế. Chưa gặp lần nào.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Hai con ngựa đó không phải là của ngươi !
- Không không! Tôi đã nói rằng đó là ngựa của Mã đại ca.
- Người đánh xe, ngươi không biết. Còn ngựa và xe cũng không phải của ngươi.
Vậy việc này có liên quan gì đến ngươi chứ ! Điều gì khiến ngươi quan tâm !
Người kia lại lùi thêm hai bước nữa:
- Tôi… không… - Nếu đã không quan hệ gì tới ngươi, vì sao ngươi lại chen vào chuyện người khác !
- Tôi… tôi… Mạnh Tinh Hồn trầm giọng:
- Ngươi có biết thích xen vào việc không phải của mình thường gặp phiền phức thế nào không !
Người kia gật đầu lia lịa rồi bất chợt quay người định trốn chạy.
Mạnh Tinh Hồn quát lên:
- Đứng lại!
Người kia run như cây sấy, không dám đi nữa, quay lại nói:
- Đại gia… còn có gì sai bảo !
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi đến đây tìm Mã đại ca, đúng không !
- Dạ!
- Ngươi đã tới đây, sao không vào tìm ông ta !
- Tôi… tôi sợ… - Sợ gì thế ! Ông ta đang chờ ngươi trong đó!
Chàng bảo đối phương vào, nhưng chính mình lại bước ra khỏi cửa.
Người kia đứng ngây ra một lúc rồi cuối cùng liều mạng bước vào.
Mạnh Tinh Hồn lẩm bẩm:
- Người thích dây vào chuyện không phải của mình thường gặp những điều phiền phức thật… Gian mật thất vốn nhỏ hẹp, lại chất nhiều lương thực nên rất ngột ngạt.
Vì trước mật thất toàn là nước, nên càng khó thở hơn.
Nhưng khi xây dựng, người ta đã tính kỹ điều này, đặt một ống sắt bằng bắp

tay thông lên mặt đất để thông khí.
Mặc dù vậy, nếu đốt lửa, không khí sẽ không tiếp kịp làm người trong phòng có thể chết ngạt, bởi thế Lão Bá đành ăn thức ăn nguội.
Phượng Phượng thái thịt và cá muối thành những lát rất mỏng phết với bánh khô trông rất ngon mắt.
Cô ta đã học được cách kích thích khẩu vị người ăn.
Lão Bá cười nói:
- Xem ra đao pháp của nàng không tồi!
Phượng Phượng cười rất tươi, đáp:
- Tiếc rằng đao pháp đó chỉ dùng để thái thịt và cắt rau thôi!
Cô ta nháy nháy mắt, nói thêm:
- Tuy vậy cái đó so với Ngũ hổ đoạn môn đao pháp còn lợi hại hơn.
Lão Bá tỏ ra quan tâm hỏi:
- Vậy ư !
Phượng Phượng tiếp giọng:
- Ngũ hổ đoạn môn đao pháp chẳng qua chỉ lấy được mạng người thôi. Nhưng đao pháp thái rau, cắt thịt của nữ nhân có thể làm cho nam nhân quỳ phục dưới chân cô ta, buộc nam nhân phải thuần phục suốt đời.
Lão Bá cười nói:
- Ta vốn nghĩ rằng nàng chỉ là một hài tử. Bây giờ mới biết nàng là một nữ nhân thật sự!
Phượng Phượng lấy một miếng bánh cặp thịt đưa vào miệng Lão Bá, cười nói:
- Một nữ nhân khi đã không thích, cho dù nam nhân buộc cô ta đun một ấm trà cũng không ra gì.
Lão Bá cười to tán thưởng:
- Đúng quá! Khi nữ nhân đã không thích nam nhân thì dù muốn uống trà, anh ta cũng nên tự đun lấy là hơn cả. Còn nam nhân thì lại khác… Phượng Phượng hỏi:
- Khác thế nào !
Lão Bá trả lời:
- Ta biết rằng có những nam nhân tuy không thích vợ mình, vẫn mua cho cô ta rất nhiều quần áo.
- Đó không phải vì hắn mua cho vợ mình.
- Vậy mua cho ai !
- Đó là hắn mua cho bản thân mình thôi, để giữ thể diện mà. thậm chí hắn hận không thể bắt vợ mặc vỏ cây, chỉ tiếc sợ thiên hạ chê cười.
Lão Bá không chịu nổi phá lên cười.
Phượng Phượng lại đưa cho ông một miếng bánh nữa, ánh mắt đong đưa, ngọt ngào nói:

- Nếu tôi muốn ông mua y phục, ông có mua không !
Lão Bá gật đầu:
- Đương nhiên là mua rồi!
- Nhưng mua thứ vải nào !
- Vỏ cây! Tốt nhất là mua vỏ cây để may áo cho nàng!
Phượng Phượng hứ một tiếng, trề môi nói:
- Nếu vậy sau này ông chỉ có ăn cỏ và gỗ mục mà thôi!
- Thứ đó ăn sao được !
- Nhưng ông bắt tôi phải mặc y phục bằng vỏ cây, chẳng lẽ tôi phải làm nem công chả phượng cho ông ăn hay sao !
Lão Bá cười ngất.
Đã lâu lắm rồi, ông không được cười thoải mát như thế.
Lát sau ông chợt hỏi:
- Vừa rồi nàng cố tìm cách làm cho ta tức giận, tại sao bây giờ lại thay đổi như vậy !
Phượng Phượng mở to mắt hỏi:
- Tôi thay đổi như thế nào !
- Bây giờ chẳng những nàng muốn ta ăn nhiều thêm một chút mà còn cố sức làm cho ta vui.
Phượng Phượng cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi bỗng thở dài nói:
- Cái đó có lẽ vì tôi hiểu ra một điều… - Điều gì vậy !
Phượng Phượng đáp:
- Trong phòng này chỉ có hai chúng ta thôi. Nếu ông không vui, tôi cũng sẽ rất khó chịu. Bởi vậy nếu tôi muốn thanh thản một chút thì trước hết phải làm cho ông vui.
Rồi cô ta ngẩng lên nhìn vào mắt Lão Bá, chậm rãi nói tiếp:
- Người ta bất cứ trong hoàn cảnh nào đều cố làm mọi cách để cuộc sống mình dễ chịu hơn.
Lão Bá gật đầu tán thưởng:
- Không ngờ càng ngày nàng càng trở nên thông minh như vậy.
Trên thực tế, đa số nữ nhân đều thông minh. Nếu họ biết rằng không thể hạ gục người thì họ sẽ tự ngã gục dưới chân người.
Bởi vậy nếu người không muốn bị nữ nhân chinh phục thì chỉ còn cách người phải chinh phục họ.
Hoàn toàn không có con đường thỏa hiệp giữa hai giới.
Một nam nhân thông minh và có bản lỉnh thì thừa hiểu đối với nữ nhân, thỏa hiệp có nghĩa là đầu hàng.
Chỉ cần một lần bị chinh phục, anh ta sẽ bị chinh phục vĩnh viễn ĂÊn xong Phượng Phượng bưng vào cho Lão Bá một bát nước lã, rồi chép miệng nói:
- Giá như chúng ta có thể yên ổn sống ở đây suốt đời thì cũng không đến nỗi

nào.
Lão Bá ngưng mục nhìn cô ta, rồi hỏi:
- Nàng nguyện ý ư !
Phượng Phượng gật đầu, nhưng bỗng thở dài nói:
- Chỉ tiếc rằng chúng ta không thể yên tĩnh sống ở đây mãi được.
Lão Bá hỏi:
- Vì sao vậy !
- Vì sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm được.
- Chúng ư ! Chúng là ai vậy !
- Tôi muốn nói rằng không chỉ Lục Hương Xuyên hay cừu nhân của ông tìm đến đây. Có thể cả bằng hữu của ông rồi cũng tìm đến đây… Lão Bá ngắt lời:
- Ta không có bằng hữu nữa.
Khi nói câu này, Lão Bá tỏ ra rất kiên nghị, lạnh lùng, như thể đó là sự thật hiển nhiên không còn bàn cãi gì nữa, và lòng ông đã đông cứng lại, thậm chí từ nay không còn khái niệm về hai tiếng bằng hữu nữa.
Phượng Phượng dịu dàng nói:
- Không ai khẳng định rằng mình có những loại bằng hữu như thế nào. Thông thường những bằng hữu chân chánh lúc thường người ta không nhận rõ, nhưng khi gặp phải trường hợp nguy khốn, bằng hữu chân chính mới xuất hiện.
Cô ta nhận xét không sai.
Bằng hữu chân chính cũng giống như kẻ địch thật sự, lúc bình thường rất khó nhận ra. Chỉ lúc nguy cấp, tưởng chừng không ai tới cứu giúp nữa, người đó mới xuất hiện.
Bởi vì bằng hữu chân chính không phải có mặt để hưởng thụ với mình, hay nói những lời tẻ nhạt mà họ chỉ thực hiện nghĩa vụ của một bằng hữu chân chính.
Đó mới là giá trị , mới càng đáng quý.
Lão Bá chợt nghĩ đến Lục Hương Xuyên.
Chưa bao giờ ông nghĩ hắn là cừu địch của mình, có thể bán đứng mình.
Bây giờ ông không nghĩ ra ai là bằng hữu chân chính, có thể cùng nhau sống chết, cùng chia hoạn nạn.
Ông lắc đầu nói:
- Cho dù ta có bằng hữu, cũng tuyệt không thể tìm được tới đây.
Phượng Phượng hỏi:
- Tuyệt đối ư !
- Phải!
Phượng Phượng chớp chớp mắt nói:
- Tôi còn nhớ trước đây có lần ông nói rằng không có gì trên đời là tuyệt đối

cả mà !
Lão Bá hỏi:
- Ta đã nói thế ư !
- Phải! Chính ông đã nói thế. Thậm chí chỉ mới đây thôi, khi chúng ta từ trên phản rơi xuống. Lúc đó tôi có cảm giác rằng giống như tấm phản tự động vỡ ra và thụt xuống lòng đất.
Lão Bá chăm chú nhìn cô ta hỏi:
- Nàng hoàn toàn không ngờ điều đó chứ gì !
- Quả thật tôi không ngờ. Bởi vì Lục Hương Xuyên đã bảo đảm với tôi rằng ông tuyệt đối không thể thoát được. Nếu không tôi đã không chấp nhận làm chuyện đó.
Cô ta nhìn Lão Bá, hoàn toàn không tỏ ra hổ thẹn chút nào, rồi nói tiếp:
- Tất nhiên bây giờ ông thừa biết rằøng tôi chẳng qua cũng là người bị chúng mua chuộc và bắt buộc đến hại ông. Tôi vốn là một kỹ nữ rất có giá. Chỉ cần ai trả đáng giá, dù việc gì tôi cũng làm.
Lão Bá hỏi:
- Cô chưa bao giờ vì việc đó mà cảm thấy khó chịu hay sao !
Phượng Phượng lắc đầu:
- Vì sao tôi phải khó chịu chứ ! Trên thế gian có biết bao nhiêu người đều vì tiền mà làm việc, chẳng qua hình thức có khác đôi chút và giá tiền cao thấp thế nào thôi.
- Ngươi sai rồi, có những người cho dù phải trả bao nhiêu tiền cũng không sao mua được.
Phượng Phượng hỏi:
- Có phải ông định nói về Mã Phương Trung !
- Ta còn định nói đến Tôn Cự nữa.
- Tôn Cự ! Có phải là gã mù đầu to không !
Lão Bá gật đầu:
- Chính phải!
- Có phải hắn đã vì ông mà làm rất nhiều việc không !
- Phải! Hắn đã vì ta mà làm nhiều việc. Các ngươi không thể tưởng tượng được hắn là người thế nào đâu.
Phượng Phượng lại hỏi:
- Chắc rằng hắn đã ở dưới mật đạo chờ ông từ rất lâu !
Lão Bá đáp:
- Suốt mười ba năm ròng. Một người chịu cô độc sống trong bóng tối suốt mười ba năm. Việc đó chẳng những rất ít người làm được mà thậm chí rất ít người có thể tưởng tượng được.
Lần đầu tiên trong mắt Lão Bá lộ ra nỗi cảm kích cùng với nỗi thống khổ.
Ông chậm rãi nói tiếp:

- Trước đây Tôn Cự cũng có đôi mắt sáng như ta. Nếu phải sống trong bóng tối suốt mười ba năm, mắt ngươi cũng sẽ mù đi như hắn.
Phượng Phượng chợt thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, lúc sau mới nói:
- Nếu bắt tôi làm thế, tôi thà chết còn hơn.
Mắt Lão Bá chợt tối đi. Ông chép miệng nói:
- Quả thật trên đời có nhiều việc so với cái chết còn khó khăn hơn, thống khổ hơn.
- Nhưng vì sao hắn lại chấp nhận sự thống khổ đó !
- Chỉ vì ta muốn như thế.
- Đơn giản vậy sao !
- Chỉ đơn giản có thế.
Nhưng khi nói ra hai tiếng đơn giản, nỗi đau khổ trong mắt Lão Bá càng hiện rõ thêm.
Phượng Phượng thở hắt ra một hơi dài, nói:
- Nhưng tôi vẫn chưa hiểu, vì sao hắn kịp thời cứu ông thoát ra được !
Lão Bá trả lời:
- Đừng quên rằng thính giác của người mù nhạy bén hơn người thường rất nhiều.
- Vậy hắn chỉ biết đứng ở một vị trí lắng nghe !
Lão Bá gật đầu:
- Đúng thế! Hắn đứng một chổ, lắng nghe và chờ đợi.
Phượng Phượng chợt đỏ mặt hỏi:
- Như vậy… hắn đã nghe thấy… chúng ta… Lão Bá gật đầu.
Mặt Phượng Phượng càng đỏ rần:
- Ông sao lại… cả việc đó… cũng để người ta… nghe thấy !
Lão Bá trầm ngâm hồi lâu rồi nói:
- Vì ngay cả ta cũng không ngờ… ở tuổi này vẫn để xảy ra chuyện đó.
Phượng Phượng cúi thấp đầu.
Trong chuyện này không phải Lão Bá có lỗi. Chính Lục Hương Xuyên đã dàn dựng ra tất cả.
Lão Bá nhìn cô ta, thở dài nói:
- Mười mấy năm qua ta mới gần nữ nhân duy nhất một lần này.
Phượng Phượng chợt cầm chặt tay Lão Bá, lúc đó cô ta thấy ông ta thật là trẻ trung.
Lão Bá hỏi:
- Cô đang hối hận đó ư !
Phượng Phượng lắc đầu, giọng trở lên dịu dàng:
- Không! Thiếp không hối hận, vì nếu không như thế, thiếp sẽ không biết chàng là người như thế nào.

- Nàng cho ta là người thế nào !
- Thiếp không biết. Chỉ biết rằng bây giờ nếu có người muốn thiếp hại chàng, bất luận hắn trả bao nhiêu tiền, thiếp cũng không làm.
Lão Bá chăm chú nhìn cô ta hồi lâu rồi chợt thở dài lẩm bẩm:
- Ta già rồi. Một người vào độ tuổi như ta mà còn gặp được một nữ hài tử như nàng, không biết đó là hạnh vận hay là bất hạnh !
Phượng Phượng không biết trả lời thế nào.
Ai có thể trả lời được vấn đề này !
Cô ta cầm tay Lão Bá càng chặt, người run lên.
Lão Bá hỏi:
- Nàng sợ ư ! Sợ gì chứ !
Phượng Phượng rung giọng trả lời:
- Thiếp sợ rằng bọn chúng sẽ đuổi kịp Tôn Cự. Dù sao hắn cũng là người mù.
- Nàng không nghe Mã Phương Trung nói ư ! Đến chỗ quy định sẽ có người thay thế hắn.
- Thiếp có nghe. Người sẽ thay thế hắn tên là Phương lão nhị, đúng không !
Lão Bá gật đầu:
- Không sai!
Phượng Phượng băn khoăn hỏi:
- Nhưng Phương lão nhị có trung thành với chàng như những người kia không !
Trên đời thật có nhiều người sẵn sàng chết vì chàng đến thế sao !
Lão Bá lắc đầu:
- Không đâu!
- Nhưng nhìn thái độ của chàng lại rất yên tâm… - Đúng là ta rất yên tâm.
- Vì sao vậy !
- Bởi vì bằng hữu trung thực không cần thiết lắm. Có khi chỉ cần một người là đủ.
Phượng Phượng chợt ôm lấy ông, cất giọng dịu dàng:
- Thiếp không muốn thành bằng hữu của chàng, chỉ muốn làm vợ chàng thôi. Bất kỳ ở đây hay ở bên ngoài, bất kể sau này chàng sẽ trở thành người như thế nào, thiếp cũng sẽ là vợ của chang, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.
Một lão nhân cô độc, một anh hùng lúc mạt lộ Ở vào cái tuổi chiều ta mà vẫn còn gặp được một thiếu nữ như Phượng Phượng, hơn nữa được cô ta yêu thương như thế thì còn mong gì hơn nữa !

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 24
Mặt hồ loang máu

Phương lão nhị đánh xe, còn Tôn Cự ngồi bên cạnh.
Phương lão nhị tuy vóc người nhỏ bé nhưng rất dũng mãnh, lại là một phu xe điêu luyện.
Khi lão dốc toàn thần trí vào việc đánh xe thì không ai đuổi kịp.
Nhưng lúc này lão không chú tâm lắm. Ánh mắt lão mông lung, tay điều khiển cương lơ đãng, chắc hẳn trong lòng lão ta đang có nhiều tâm sự.
Tôn Cự chợt hỏi:
- Ngươi đang nghĩ gì vậy ?
Phương lão nhị hỏi lại:
- Sao ngươi biết là ta đang suy nghĩ ?
Hỏi xong, Phương lão nhị bỗng thấy lo sợ, vì câu đó có nghĩa là thừa nhận.
Tuy vậy lão bình tĩnh lại ngay, chữa lại:
- Chẳng lẽ ngươi có thể thấy được ?
Tôn Cự lạnh giọng trả lời:
- Ta không thấy, nhưng cảm nhận được. Có những việc không cần dùng mắt nhìn cũng biết.
Phương lão nhị sững người quan sát Tôn Cự hồi lâu. Thấy những thớ thịt trên mặt đối phương rắn lại như những khối thép, thái độ của lão bỗng thay đổi hẳn, trở nên nhũn nhặn.
Một người mà đến cả thịt trên mặt cũng rắn như thép thì nắm đấm sẽ nặng đến thế nào ?
Phương lão nhị thở dài nói:
- Quả thật tôi đang nghĩ rằng, có phải những người mù thông minh hơn người bình thường không ?
Tôn Cự đáp:
- Không phải ! Nhưng ta biết rằng ngươi không nghĩ thế.
- Vậy tôi nghĩ gì ?
- Ta không biết ngươi nghĩ gì, nhưng không phải như ngươi vừa nói.
Phương lão nhị gượng cười nói:
- À… quả thật tôi còn nghĩ rằng chúng ta việc gì phải nhọc công phóng xe bạt mạng thế này mà không ghé vào nơi nào đó uống vài chén ?
Tôn Cự không nói gì, không tỏ ra tán thành cũng không phản đối.
Phương lão nhị cảm thấy bất an, không hiểu thái độ của đối phương thế nào ?
Lão lại thăm dò:
- Có lẽ tửu lượng của huynh đài không ít ?

Tôn Cự đáp:
- Trước đây ta uống không ít thật.
- Trước đây ư ? Chẳng lẽ đã lâu huynh đài không uống nữa hay sao ?
Tôn Cự gật đầu:
- Qúa lâu rồi ! Bây giờ ngay cả rượu có mùi vị thế nào ta cũng đã quên mất.
Phương lão nhị hỏi:
- Chẳng lẽ từ nay huynh đài không định uống rượu nữa ?
- Sao lại không muốn ?
Phương lão nhị cười nói:
- Tôi biết phía trước có một chổ, rượu rất ngon. Không chỉ rượu ngon mà còn có nữ nhân nữa.
Lão cười tít mắt, nói tiếp:
- Ui chao ! Nữ nhân thật ra nữ nhân, mông vừa to, vừa tròn, phải nói là bốc lửa.
Nữ nhân như thế, chỉ xài một lần là suốt đời không sao quên được.
Tôn Cự không nói gì, nhưng vẻ mặt đã thay đổi, có vẻ như hắn đang cười, nhưng nhìn kỹ lại thì không giống lắm.
Hay có thể ngay cả nụ cười thế nào hắn cũng đã quên mất rồi cũng nên ?
Phương lão nhị vẫn thao thao bất tuyệt:
- Chỉ cần có tiền thì ngươi có thể bảo nữ nhân làm bất cứ điều gì mình muốn.
Tôn Cự chợt hỏi:
- Năm trăm lạng đủ không ?
- Ui chao ! Từng ấy gì mà chẳng đủ ? Đã mang theo năm trăm lạng mà không biết hưởng thụ thì thật là kẻ ngốc.
Tôn Cự ngập ngừng nói:
- Nhưng còn xe và ngựa… Phương lão nhị vội ngắt lời:
- Việc đó có gì khó ? Nếu huynh đài muốn, chúng ta cứ đuổi chúng đi, muốn đi đâu mặc chúng. Rồi sẽ có người thay chúng ta, thậm chí đánh đi xa hơn nữa… Sẽ không ai biết được đâu ! Nếu huynh đài tiếc, chúng ta có thể bán đi, ít nhất cũng được trăm lạng. Từng đó tiền, đủ để chúng ta ăn chơi thỏa thích ở đây cả tháng trời.
Tôn Cự trầm ngâm hỏi:
- Nhưng sau đó thì sao ?
Phương lão nhị vỗ vai bạn đồng hành nói:
- Làm người phải biết hành lạc khi có điều kiện, đừng băn khoăn gì cả. Huynh đài việc gì phải suy nghĩ nhiều cho mệt óc ? Người nghĩ nhiều thường là kẻ ngốc.
Tôn Cự lại trầm ngâm một lúc, cuối cùng đi đến quyết định:
- Thôi được ! Đi thì đi. Nhưng… - Còn nhưng gì nữa ?

- Nhưng chúng ta không được bán cỗ xe và hai con ngựa này.
Phương lão nhị vội hỏi:
- Vì sao ?
- Chẳng lẽ ngươi không sợ có người tìm đến chúng ta hỏi tội hay sao ?
Phương lão nhị nghe nói biến sắc, kêu lên:
- Huynh đài muốn nói… - Nếu chúng ta bán xe ngựa, còn bản thân chuồn đi, nhất định sẽ có người tìm được chúng ta.
- Vậy nên làm thế nào ?
- Nếu chúng ta đem xe và ngựa hủy hết đi, đừng để lại dấu vết thì còn ai tìm ra chúng ta được nữa ?
Hắn vỗ vỗ vào chiếc túi căng phồng đeo bên người, nói tiếp:
- Còn chuyện tiền nong thì ngươi cứ yên tâm. Ta không có vật gì khác, nhưng tiền thì đủ dùng.
Phương lão nhị cười tít cả mắt nói:
- Được, tôi nghe huynh đài. Huynh muốn thế nào, chúng ta sẽ làm như vậy.
Tôn Cự hỏi:
- Còn bao lâu nữa thì tới ?
Phương lão nhị đáp:
- Sắp tới rồi. Chỉ độ nửa canh giờ nữa thôi.
- Ta nhớ gần đây có mấy chiếc hồ, đúng không ?
- Phải ! Vùng này có rất nhiều hồ. Chắc lão huynh từng qua lại vùng này không ít.
- Vậy chúng ta hãy đánh xe đến một chiếc hồ nào đó, cho kín đáo một chút.
Phương lão nhị nhìn Tôn Cự, chợt hiểu ngay hắn muốn gì.
Không lâu, xe dừng lại bên một mặt hồ, cũng vừa lúc trời tối.
Nơi đây rất hẻo lánh, đừng nói vào lúc chạng vạng mà ngay cả ban ngày cũng chẳng mấy khi có bóng người lai vãng.
Tôn Cự hỏi:
- Ở đây có đá không ?
- Đương nhiên có… - Tốt lắm ! Khuân mấy hòn đá thật to chất lên xe đi !
Việc đó chẳng khó khăn gì lắm.
Phương lão nhị hỏi:
- Chất đá xong rồi thì làm thế nào nữa ?
Tôn Cự đáp tỉnh như không:
- Tháo ngựa ra, đẩy xe ngựa xuống hồ.
Chỉ lát sau, chiếc xe ngựa chất đầy đá lao thẳng xuống hồ nước.
Tôn Cự lập tức xuất thủ, xung cả song chưởng đánh vào đầu hai con ngựa.
Hai con ngựa không kịp hí lên một tiếng gục xuống chết ngay.
Phương lão nhị đứng há hốc mồm nhìn, thậm chí không dám thở.
Lại thấy đao quang bốc lên, trong tay Tôn Cự đã xuất hiện một thanh đao.

Tay trái Tôn Cự xách lên một đầu ngựa, còn tay phải vung đao.
Động tác của hắn không nhanh lắm nhưng hết sức chính xác, thậm chí cả bọn đồ tể cũng không bằng.
Không lâu, hai con ngựa đã được chặt thành tám mảnh, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.
Phương lão nhị không ghìm nổi, nên mửa thốc ra.
Tôn Cự lạnh lùng hỏi:
- Ngươi mửa xong rồi chứ ?
Phương lão nhị nấc lên mấy tiếng rồi ngừng bặt.
Tôn Cự ra lệnh:
- Nếu ngươi nôn xong rồi thì hãy đi đào một cái hố thật lớn, đem toàn bộ hai con ngựa và những thứ không cần dùng đem ra chôn và lấp cho kín hết.
Phương lão nhị vừa thở vừa hỏi:
- Vì sao không buộc đá vào ngựa rồi dìm xuống hồ mà phải phí công như vậy ?
Tôn Cự thản nhiên đáp:
- Bởi vì làm thế này gọn và kín đáo hơn.
Hắn tính như vậy là chu đáo quá.
Bởi vì cho dù buộc đá vào ngựa, dìm xuống hồ, rồi cũng có lúc chúng sẽ thối vữa, khi đó có thể một số bộ phận sẽ nổi lên dễ bị phát hiện.
Mặc dù khả năng đó rất ít, nhưng dù sao việc đó cũng có thể xảy ra.
Làm thế nào để không bao giờ xảy ra điều gì ngoài dự tính mới yên tâm.
Phương lão nhị lắc đầu nói:
- Không ngờ lão huynh lại quá cẩn thận như vậy.
Tôn Cự thản nhiên đáp:
- Ta không thể không quá cẩn thận.
- Vì sao ?
- Vì ta đã nhận lời với Lão Bá, tuyệt không thể để bất cứ một ai đuổi kịp và chộp được ta.
Vẻ mặt của Tôn Cự hiện lên những sắc thái khác thường. Hắn chậm rãi nói tiếp:
- Khi ta đã nhận lời với Lão Bá, bất chấp hoàn cảnh thế nào ta đều phải thực hiện được.
Phương lão nhị hỏi:
- Lão huynh còn nhận lời với Lão Bá việc gì nữa ?
Tôn Cự quay đầu, hướng thẳng vào mặt đối phương, nói rõ từng chữ:
- Ta còn đáp ứng với Lão Bá rằng chỉ cần phát hiện ở ngươi, dù chỉ một biểu hiện không trung thành, ta sẽ giết ngươi lập tức.
Phương lão nhị mặt tái xanh không còn chút huyết sắc, lùi dần mấy bước, miệng líu ríu:

- Tôi… tôi chẳng qua… chỉ nói đùa thôi. Thật ra tôi không… Tôn Cự lạnh lùng ngắt lời:
- Cũng có thể ngươi chỉ nói đùa. Nhưng ta lại không thể mạo hiểm. Ta tuyệt đối không thể để cho ngươi có bất cứ cơ hội nào phản bội lại Lão Bá.
Phương lão nhị đã lùi đến bảy tám bước, khắp người mồ hôi toát ra như tắm, rồi đột nhiên quay phắt lại co chân chạy.
Lão chạy không hề chậm, nhưng con đao trong tay Tôn Cự lao đi còn nhanh hơn.
Chỉ thấy ánh đao bốc lên, Phương lão nhị đã bị lưỡi đao xuyên qua người cắm vào một gốc cây, cả tứ chi bắt đầu lên cơn co giật như kẻ lên cơn động kinh.
Tiếng rú vang lên trong rừng sâu tỉnh mịch nghe như tiếng ngựa hí.
Tôn Cự chôn cất Phương lão nhị, xóa hết mọi dấu vết xong từ từ quỳ xuống, ngoảnh mặt về hướng nam.
Hắn không biết có bao nhiêu thần thánh tụ tập ở phương đó, chỉ biết ở đó hiện đang có Lão Bá.
Đối với Tôn Cự, Lão Bá là thần linh.
Hắn chỉ quỳ ma không khấn khứa điều gì, nhưng nước mắt từ đôi mắt mù lòa chợt ứa ra.
Từ mười ba năm trước, Tôn Cự đã muốn vì Lão Bá mà chết nhưng mãi đến hôm nay mới được hoàn thành tâm nguyện.
Nước mắt Tôn Cự đã nói thay lời:
- Lẽ ra ta có thể đánh xe xa hơn, nhưng không thể được bởi vì mắt đã mù, vì thế phải chết để tạ tội.
Không ai biết vì sao Tôn Cự lại nhất quyết vì Lão Bá mà chết như vậy.
Rõ ràng ông không buộc hắn phải làm thế.
Chỉ riêng Tôn Cự mới biết vì sao.
Một người to lớn nhưng hoàn toàn cô độc không có thân thế gì, như kẻ dị dạn giữa những người bình thường, cuộc sống không dễ chịu gì.
Không một ai tỏ ra thiện chí với hắn, chỉ có sự khinh miệt và hắt hủi.
Chỉ có một người quan tâm đồng cảm với hắn, đó là Lão Bá.
Từ lâu, Tôn Cự đã không chịu nổi sự khinh miệt của mọi người, nhiều lần hắn đã định quyên sinh, giết chết những kẻ đáng hận rồi chết.
Còn may Lão Bá đã khơi dậy trong hắn về niềm tin vào cuộc sống, mối đồng cảm của ông đã xua đi nỗi tuyệt vọng.
Điều đó đáng quý hơn tất cả mọi tài sản trên đời, và ngay từ khi đó, Tôn Cự đã sẵn sàng vì Lão Bá mà chết.
Bởi vì chính ông đã cho hắn cuộc sống.
Tôn Cự sống tiếp chỉ để chờ cơ hội này.
Có những khi tỏ ra ưu ái đồng cảm với người khác cũng đủ làm cho họ cảm

kích suốt đời.
Chỉ tiếc rằng trên thế gian, người ta quá dè sẻn tình thương và dư dật sự khinh miệt.
Tôn Cự từ từ đứng lên rồi hướng vào hồ nước đi thẳng xuống.
Nước hồ lạnh ngắt.
Tôn Cự lặn sâu xuống mò tìm một lúc và tìm thấy chiếc xe ngựa, cố sức đẩy sâu vào giữa lòng hồ, mở cửa chiếc xe, nổi lên lần nữa rồi lại lặn xuống chui vào xe, khuân đá chặn cửa xe lại, sau đó dùng đao chọc thẳng vào tim mình ngập đến tận chuôi.
Bởi vì mủi đao vẫn cắm vào ngực nên máu chảy ra rất ít, hòa lẩn ngay với nước hồ trong xanh.
Mặt hồ vẫn yên tỉnh.
Không ai phát hiện ra có một chiếc xe ngựa giữa lòng hồ, càng không ai biết trong chiếc xe đó có một tử thi thật đáng sợ với một trái tim trung thành vô hạn với Lão Ba,ù đã bị chính mình đâm thủng.
Không ai phát hiện được điều gì khác thường ở hồ nước hẻo lánh giữa rừng.
Ngựa, xe, Tôn Cự, Phương lão nhị từ nay biến mất khỏi nhân gian, vì thế Lão Bá cũng từ đây biến mất.
Một nữ nhân tháo vát và khéo tay có thể biến một nơi bề bộn bẩn thỉu thành một tổ ấm gọn gàng và tiện nghi, một ngôi nhà ngăn nắp, ấm áp.
Phượng Phượng không những thông minh mà còn tháo vát và khéo tay.
Gian mật thất bẩn thỉu, hôi hám, chật chội và bề bộn như thế, nhưng bây giờ trông thật gọn gàng ngăn nắp ra vẻ một cư phòng chứ không còn là cái kho nữa.
Mọi đồ vật đã được sắp xếp đúng vị trí của nó, bát đũa được rửa sạch bóng, sàn nhà và tường được lau chùi sạch sẽ, các thứ cá muối và thịt muối không còn treo ngổn ngang như trước nữa mà cất gọn vào thùng đậy lại hẳn hoi.
Mã Phương Trung không những đã chuẩn bị sẵn rất nhiều thực phẩm mà còn dự trữ nhiều quần áo và chăn nệm. Lão biết tính Lão Bá thích sạch sẽ.
Trong khi Phượng Phượng xấp đặt dọn dẹp, Lão Bá đứng bên cạnh xem, mắt lấp lánh nụ cười.
Nam nhân bao giờ cũng thích nữ nhân vì mình mà làm việc. Vì đó là một biểu hiện chứng tỏ nữ nhân đang yêu mình, và cũng tỏ ra rằng nữ nhân tình nguyện thuộc về mình.
Phượng Phượng quay lại nhìn khắp phòng lần nữa, nhoẻn miệng cười hỏi:
- Chàng thấy thế nào ?
Lão Bá lộ vẻ hài lòng, đáp:
- Rất tốt !
Phượng Phượng hỏi vặn:
- Tốt bao nhiêu chứ ?

Lão Bá trả lời:
- Tốt đến nỗi bây giờ trông thậát giống một căn nhà rồi !
- Nhà thật chứ ? Ai bảo đây không phải là nhà nào ? Rõ ràng đây là nhà của chúng ta mà.
Lão Bá nhìn dung mạo tuyệt mỹ và nụ cười trẻ trung của Phượng Phượng và chợt cảm thấy như chính mình cũng trẻ ra.
Phượng Phượng lại nói:
- Có biết bao nhiêu gia đình cũng giống như thế này. Một người chồng, một người vợ và một ngôi nhà nhỏ. Đã không lo ăn, lại không lo mặc, càng không sợ chết rét.
Cô ta hít vào một hơi sâu một cách mãn ý, nói thêm:
- Bất kỳ một nữ nhân nào, chỉ cần có một gia đình như thế là mãn nguyện rồi !
Lão Bá cười nói:
- Chỉ tiếc rằng anh chồng đã là một lão già mất rồi !
Phượng Phượng chúm miệng lườm ông một cái thật dài, hỏi:
- Làm sao chàng lại tự cho mình già rồi chứ ?
Không để Lão Bá kịp mở miệng, Phượng Phượng nói tiếp:
- Khi một nữ nhân đã chấp nhận trượng phu của mình thì không còn để ý đến tuổi tác nữa, chỉ xem người chồng đó có thương yêu chăm sóc mình hay không, có xứng đáng là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa hay không.
Lão Bá cảm động nắm lấy tay cô.
Từng có người coi ông là một bằng hữu chí tình, lại có người cho ông là một nam tử hán điển hình.
Nhưng gọi ông là người chồng tốt thì đây là lần đầu ông được nghe.
Bởi xưa nay ông chưa từng là người chồng tốt.
Bởi ngay sau lúc thành thân, ông lập tức bị cuốn hút vào nhưng cuộc chiến khốc liệt. Đó là thời gian khó khăn nhất của Lão Bá.
Người vợ trước đây của ông hình như cũng giống Phượng Phượng, xinh đẹp, thông minh và hiền dịu.
Nhưng suốt ba năm, ông đã được mấy ngày cùng vợ tâm tình ?
Mãi đến khi tình hình có phần lắng dịu, sự nghiệp của ông vững chắc thêm một chút thì vợ Ông lâm bệnh qua đời.
Mãi cho đến chết, cô ta cũng không hề tỏ ra hận ông vì đã bỏ mặc vợ con, hoàn toàn không cầu xin gì cho mình, chỉ xin ông một điều là chăm sóc hai đứa con cho tốt.
Thế mà ông không làm được.
Ông không phải là người chồng tốt, cũng không phải là người cha tốt.
Ông không còn thuộc về bản thân mình nữa, phải lo cho toàn Ngũ Hoa Viên mà không có thời gian để quan tâm đến con cái của mình.

Nghĩ đến nhi nữ, ông chợt thấy sóng mũi mình cay cay.
Nhi tử đã được ông tận tay mai táng trong Cúc Hoa Viên, còn nhi nữ thì sao ?
Ông chợt nhận ra rằng từ trước tới nay, ông chưa bao giờ hiểu rõ Tiểu Điệp và chưa thật sự quan tâm đến hạnh phúc của con gái.
Ông chỉ quan tâm đến danh dự và thể diện của mình mà thôi !
Lão Bá chua chát nghĩ thầm:
- Vì sao phải chờ đến già, mình mới nghĩ đến nhi nữ, mới thật sự quan tâm đến nó ?
Có phải bởi vì lúc này ông không còn điều gì để quan tâm nữa ?
Hay người ta khi đến bước cùng đường mạt lộ mới hối hận những lầm lỗi của mình ?
Ông thở dài nói:
- Xưa nay ta chưa bao giờ là người chồng tốt. Trước đây như thế và sau này cũng thế.
Phượng Phượng lắc đầu:
- Thiếp không cần biết chàng trước đây ra sao, chỉ cần sau này… Lão Bá ngắt lời:
- Cho dù bây giờ ta có muốn làm một người chồng tối cũng không kịp nữa.
Phượng Phượng hỏi:
- Vì sao ? Chỉ cần chàng muốn, nhất định sẽ làm được.
Lão Bá lắc đầu:
- Tiếc rằng có những việc dù ta hoàn toàn không muốn nhưng cũng phải làm.
Ông chợt nhìn ra phía xa xăm, ánh mắt đầy đăm chiêu.
Phượng Phượng chăm chú nhìn ông, chợt hỏi:
- Chàng còn định phục cừu nữa hay sao ?
Lão Bá không trả lời.
Thông thường im lặng là sự thừa nhận.
Phượng Phượng lại hỏi:
- Tại sao chàng còn nghĩ đến chuyện phục cừu chứ ? Chẳng lẽ không thể quên được điều này để trở thành một con người khác ?
- Không thể !
Phượng Phượng kêu lên:
- Vì sao vậy ? Vì sao… Lão Bá trầm giọng nói:
- Bởi vì nếu ta không phục cừu thì ta không còn đáng sống nữa, chỉ còn chờ chết mà thôi !
Phượng Phượng cúi đầu khẽ nói:
- Thiếp không hiểu.
Lão Bá thừa nhận:

- Quả thật nàng không hiểu được đâu.
Cô ta không thể hiểu nguyên tắc lấy răng chọi răng, lấy máu trả máu.
Đó không những chỉ là nguyên tắc của Lão Bá mà cũng là nguyên tắc của mọi hảo hán trên giang hồ.
Ai không thể làm được điều này thì sẽ bị con là nhu nhược, non gan, không những bị khinh bỉ, mà chính kẻ đó cũng tự khinh miệt mình.
Một người khi đã tự coi khinh mình thì còn đáng sống nữa không ?
Lão Bá chậm rãi nói:
- Giá như ta có thể làm lại từ đầu, rất có thể ta không như bây giờ. Nhưng hiện tại ta không thể thay đổi được nữa.
Phượng Phượng ngẩng lên nói:
- Dù chàng có được làm lại từ đầu thì cũng vẫn thế, không hề thay đổi. Bởi vì bản tính chàng vốn là người như vậy, bản tính là Lão Bá.
Giọng cô ta trở nên dịu dàng hơn:
- Có thể cả thiếp cũng không hy vọng chàng thay đổi. Nhưng vì thiếp thích kiểu người như chàng. Bất kể chàng là người tốt hay xấu, chàng vẫn là một nam tử hán chân chính.
Cô ta nói không sai.
Lão Bá vĩnh viễn là Lão Bá, không bao giờ thay đổi.
Bất kể cách sống của ông là tốt hay xấu, ông vẫn là một nam tử hán cứng rắn, cương trực và đáng sợ.
Làm được điều đó không dễ.
Lão Bá không tranh luân nữa, đến nằm xuống giường, thái độ hoàn toàn bình tỉnh, sắc mặt không còn chút biểu hiện nào nữa.
Phượng Phượng đến bên, dịu dàng và quan hoài hỏi:
- Thương thế chàng đở chưa ?
Lão Bá gật đầu không đáp.
Phượng Phượng lại nói:
- Chờ khi thương thế chàng đỡ thêm một chút, chúng ta sẽ ra khỏi đây.
Lão Bá lại gật đầu.
Phượng Phượng lặng đi một lúc rồi chợt cắn môi hỏi:
- Thiếp chỉ lo rằng chỉ một mình chàng thì có thể đối phó nổi với chúng không ?
Lão Bá gượng cười đáp:
- Chẳng cần biết đối phó được hay không. Ta vốn sinh ra là người làm náo động thiên hạ mà !
- Nhưng lúc đó chàng có hai trợ thủ đắc lực… Lão Bá hỏi:
- Nàng cũng biết ư ?
- Thiếp có nghe nói. Lúc đó mặc dù chưa gặp chàng, nhưng thiếp đã nghe nói rất nhiều về chàng.

Lão Bá không nói gì, nhắm mắt lại.
Nhưng Phượng Phượng vẫn tiếp lời:
- Thiếp biết hai trợ thủ đó của chàng, một người tên là Lục Mãn Thiên, còn người khác là Dịch Tiềm Long. Sau này tuy cả hai đều phản bội chàng, nhưng trước đó đã vì chàng mà làm rất nhiều việc.
Lão Bá không nén nổi, mở mắt ra hỏi:
- Nàng còn biết gì nữa ?
Phượng Phượng thở dài đáp:
- Thiếp còn biết rằng, bây giờ chàng không thể tìm được người nào như họ nữa.
Lão Bá lẩm bẩm:
- Nữ nhân thật là kỳ quặc ! Những việc không nên biết thì họ đều biết cả. Trái lại những việc đáng biết thì lại chẳng biết gì.
Phượng Phượng nhìn ông hồi lâu rồi hỏi:
- Chàng có muốn nghe thêm một câu chuyện không ? Chàng cho rằng thiếp thích nói những chuyện đó lắm sao ?
Lão Bá lãnh đạm đáp:
- Nàng có thể không cần nói.
Phượng Phượng vặn vẹo hai tay, tiếp lời:
- Đáng ra thiếp không nên nói. Nhưng bây giờ… bây giờ không thể không nói ra.
Chàng là nam nhân duy nhất của thiếp. Đời này thiếp đã hoàn toàn thuộc về chàng, làm sao thiếp co thể không quan tâm đến chàng được ?
Lão Bá lại mở mắt ra, chờ đợi.
Trong trường hợp đó, không một nam nhân nào có thể cầm lòng được.
Phượng Phượng cúi xuống người Lão Bá thổn thức, nước mắt rơi lã chã xuống ngực ông.
Lúc sau, cô ta sụt sùi nói:
- Thiếp chỉ muốn nghe chàng nói một câu. Lần này ra khỏi đây, đối phó với chúng, chàng có mấy phần cầm chắc ?
Lão Bá đặt tay lên mái tóc cô ta, nhẹ giọng hỏi:
- Nàng có biết có nhiều lúc nói thật làm cho người ta đau lòng không ?
- Thiếp biết ! Nhưng vẫn muốn nghe.
Lão Bá trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi nói:
- Ta là một con bạc. Bất cứ con bạc nào cũng chuẩn bị sẵn một quân chủ bài để lật ra. Nhưng lần này… lần này ta đến một quân chủ bài trong tay cũng không có. Nói đúng hơn, vẫn có quân cuối cùng đó, nhưng sợ rằng… không còn tác dụng nữa.
- Vì sao ?
- Vì bây giờ ta vẫn chưa cầm trong tay.

- Nghĩa là.. nghĩa là quân chủ bài đó của chàng vẫn chưa sa vào tay chúng ?
Lão Bá thở dài nói:
- Chỉ sợ rằng việc đó không còn lâu nữa !
Phượng Phượng nói:
- Thiếp không biết gì về những quân bài cả. Nhưng nếu chàng vẫn còn bằng hữu hoặc thủ hạ còn chưa bị Lục Hương Xuyên tiêu diệt hoặc chưa bị lộ thì vẫn còn có thểâ liên lạc với họ mà ?
Lão Bá buồn bả lắc đầu:
- Bây giờ thì không kịp nữa.
Phượng Phượng vội hỏi:
- Vì sao ?
Lão Bá hơi nhổm người lên hỏi:
- Nàng có muốn biết rõ sự thật không ?
Phượng Phượng cố nén nỗi kích động trả lời:
- Có !
Lão Bá trầm giọng nói:
- Chúng ta đã ước định trước đúng ngày mồng bảy, chính ta sẽ suất lảnh tứ lộ nhân mã trực diện tấn công Phi Bằng Bảo. Dưới con mắt mọi người, đó là đòn quyết định và tất nhiên ta đã dốc toàn bộ lực lượng… Ánh mắt Phượng Phượng chợt sáng lên.
Cô ta cố ghìm nỗi hồi hộp, hỏi:
- Có nghĩa là chàng vẫn còn một lực lượng khác bí mật ẩn phục, đúng không ?
Lão Bá gật đầu:
- Không sai !
- Kế hoạch thế nào ?
Lão Bá không trả lời thẳng vào câu hỏi:
- Nhiều năm nay, không ai biết rằng ta bí mật huấn luyện một lực lượng trẻ tuổi.
- Thế ư ?
Lão Bá điềm tỉnh kể tiếp:
- Tuổi trẻ thường quả cảm và đầy nhiệt huyết. Bởi thế, lực lượng đó ta gọi là Hổ tổ, bởi vì chúng chẳng khác gì mãnh hổ, vừa dũng mãnh vừa không sợ bất cứ điều gì.
Phượng Phượng nhận xét:
- Nhưng họ lại thiếu kinh nghiệm… Lão Bá nói:
- Kinh nghiệm tuy quan trọng, nhưng vấn đề chủ yếu nhất trong cuộc chiến sinh tử là dũng khí.
Phượng Phượng lại hỏi:
- Chàng đã có ý định huấn luyện họ với mục đích tung vào cuộc chiến này ?

Lão Bá gật đầu:
- Dưỡng binh mười năm, dụng binh một ngày. Vì cuộc chiến đó mà chúng ta đã đợi rất lâu. Mỗi người đều hiểu rõ cuộc chiến này đối với họ quan trọng như thế nào.
Phượng Phượng chớp chớp mắt nói:
- Thiếp còn chưa rõ lắm… - Ta đã đáp ứng với chúng rằng, nếu thắng lợi trong cuộc chiến này, những ai còn sống sẽ được hưởng phú quý trọn đời. Còn nếu bại thì tất cả đều nhận lấy cái chết.
Phượng Phượng gật đầu:
- Đương nhiên họ đều biết rằng chỉ cần Lão Bá đáp ứng là nhất định sẽ thực hiện.
- Phải ! Vì thế bây giờ chẳng những mọi người đang hừng hực khí thế mà còn quyết tâm không thắng lợi thì không trở về.
Phượng Phượng hỏi:
- Bây giờ chàng đã bố trí tất cả lực lượng Hổ tổ ở phụ cận Phi Bằng Bảo ?
- Không sai !
- Chàng đã ước định với họ là ngày mồng bảy sẽ phối hợp tấn công ?
- Đúng ngọ ngày mồng bảy.
- Chàng lãnh xuất tứ lộ nhân mã tấn công chính diện, còn họ sẽ bí mật tập kích phía sau ?
Lão Bá gật đầu nói:
- Tuy ta không nghiên cứu kỹ binh pháp, nhưng cũng hiểu tác dụng của tiền hậu hợp công, dương đông kích tây, xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị sẽ lợi hại thế nào… Phượng Phượng cũng cười tán thưởng:
- Chàng đã nói Hổ tổ chẳng khác gì mãnh hổ. Nay lại thêm yếu tố bất ngờ và tiền hậu hợp công, như thế đủ tin rằng Phi Bằng Bảo sẽ bị tơi tả không còn manh giáp rồi !
- Phi Bằng Bảo tuy lực lượng không phải tầm thường, hiện là một đệ nhất bang phái trên võ lâm, nhưng nhiều năm qua không ai dám xâm phạm chúng. Vì được sống yên ổn quá lâu tất khó tránh khỏi sự trễ nãi.
Phượng Phượng tán đồng:
- Ngay cả loại ngựa cũng thế. Cho dù là thiên ly mã nhưng lâu ngày không xung trận thì cũng béo ra và chậm chạp.
Lão Bá nhìn cô ta hồi lâu, rồi cười nói:
- Không ngờ nàng hiểu được sự đời nhiều như vậy.
Ông chợt nhận thấy đàm luận với Phượng Phượng thật hứng thú, vì ông nói ra điều gì cô ta cũng hiểu.
Đối với một lão nhân cô đơn và bây giờ lại bị dồn vào nơi hoang rợn này, điều đó rất có ý nghĩa.
Phượng Phượng thở ra một hơi, nói:

- Bây giờ thì thiếp đã hiểu vì sao chàng vẫn giữ được lạc quan như thế, tin chắc như thế.
Lão Bá chợt rầu giọng:
- Nhưng ta đã quên mất một câu nói của chính mình… - Câu gì vậy ?
- Một người bất luận trước khi làm việc gì đều không được tin chắc.
Vẻ mặt Phượng Phượng u ám hẳn đi. Cô ta gật đầu, thở dài nói:
- Bây giờ thiếp đã hiểu. Chàng đang bị kẹt ở đây, khó mà phối hợp được với họ như kế hoạch.
Lão Bá buồn bả gật đầu:
- Ta tin rằng lúc này lực lượng của ta do Lục Hương Xuyên triệu tập về đã bị hắn sát hại.
Phượng Phượng hỏi:
- Còn Hổ tổ ?
- Mặc dù ta chưa nói toàn bộ kế hoạch cho Lục Hương Xuyên nhưng chắc rằng hắn đã có sự hoài nghi, đương nhiên không bao giờ bỏ qua họ.
- Chắc rằng họ vẫn chưa biết sự cố xảy ra ở đây.
Lão Bá rầu giọng:
- Cho dù họ có nghe tin này thì chắc rằng không tin đâu !
Không phải họ không tin Lục Hương Xuyên làm phản, mà là không tin Lão Bá có thể thảm hại. Vì đối với họ, Lão Bá là vị thần.
Phượng Phượng nói:
- Vì thế họ sẵn sàng hành động theo đúng kế hoạch, chờ đúng ngọ ngày mồng bảy là tấn công.
Lão Bá gật đầu, ánh mắt lộ vẻ đau thương.
Bởi ông đã hình dung ra kết cục bi thảm của họ.
Những thanh niên đầy nhiệt huyết đó như đàn chim đang bay thẳng vào lửa, nhưng họ vẫn còn tưởng lầm rằng đang bay hề hướng cầu vồng.
Biết đâu cho đến lúc họ bị thiêu trong lửa vẫn tin rằng hướng bay của mình là chính xác ?
Bởi vì hướng bay đó đã được Lão Bá vạch ra cho họ.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhận môn quan

Hồi 25
Tiểu nhân đắc chí

Lão Bá cúi thấp đầu, lòng như xát muối.
Bây giờ trong ông có cả nỗi hối hận, sự căm thù và niềm thống khổ.
Phượng Phượng cũng cúi đầu trầm mặc hồi lâu rồi ngập ngừng hỏi:

- Để huấn luyện những thanh niên đó… có lẽ chàng đã phí rất nhiều tâm lực ?
Lão Bá không trả lời, tay nắm chặt đến nỗi những móng tay đâm sâu vào da thịt.
Hồi lâu, Phượng Phượng chợt ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Lão Bá, hỏi bằng giọng kiên quyết:
- Chẳng lẽ bây giờ chàng đành bỏ mặc họ bị tiêu diệt ?
Lão Bá rầu rĩ đáp:
- Biết làm sao được ?
- Không có cách gì chuyển bại thành thắng sao ?
Lão Bá lắc đầu:
- Không có !
Phượng Phượng bỗng sẳn giọng nói một cách tự tin:
- Có ! Nhất định có ! Chàng quên mất rằng mình từng nói trên đời không có việc gì là tuyệt đối hay sao ?
- Ta không quên, nhưng… Phượng Phượng ngắt lời:
- Cho dù không hy vọng Hổ tổ độc lực chuyển bại thành thắng thì cũng nghĩ cách cứu họ để bảo toàn lực lượng chờ cơ hội khác… - Nhưng ta ở đây… - Tại sao chàng không bảo Mã Phương Trung báo cho họ biết kế hoạch đã thay đổi ?
- Bởi vì bây giờ ta không thể mạo hiểm nữa.
- Việc đó đâu phải mạo hiểm ? Chẳng phải chàng rất tín nhiệm người đó sao ?
Lão Bá không trả lời.
Vì ông không muốn Phượng Phượng tham gia quá nhiều vào việc đó.
Dù lúc này Mã Phương Trung chưa chết cũng không nhẫn tâm để vợ con mình chết trước. Đó là lẽ thường tình của mỗi người.
Bởi vì nếu vợ con y được sống thì khó tránh khỏi tiết lộ bí mật về Lão Bá.
Lão Bá hiểu điều này nên không dám mạo hiểm.
Ông lắc đầu nói:
- Bây giờ dù ta có muốn thế cũng không kịp nữa.
Phượng Phượng phản đối:
- Bây giờ vẫn còn kịp !
Cô ta không để Lão Bá nói, tiếp luôn:
- Hôm nay mới mồng năm, như vậy còn tới hai mươi canh giờ nữa mới đến trưa mồng bảy, đủ thời gian cho một người đến Phi Bằng Bảo.
Ở mật thất không có ánh mặt trời này, làm sao mà Phượng Phượng tính toán được thời khắc chính xác như vậy ?
Bởi vì nữ nhân giống như một loài thú, khi cần có giác quan thứ sáu rất linh nhạy.

Lão Bá hiểu điều này nên không tranh biện.
Ông chỉ hỏi một câu:
- Bây giờ ta biết bảo ai đi được ?
Phượng Phượng đáp gọn:
- Thiếp !
Lão Bá chợt mỉm cười. Trong trường hợp này không có gì đáng cười cả.
Phượng Phượng đanh giọng nói:
- Thiếp cũng là người, có đủ tứ chi như bất kỳ ai khác. Vì sao không đi được ?
Lão Bá trả lời rất đơn giản:
- Vì nàng không thể đi.
Phượng Phượng nghiến răng hỏi:
- Chàng không tin thiếp ?
- Ta tin !
- Hay chàng cho thiếp là một nữ nhân yếu nhược vô dụng ?
- Ta biết nàng không phải thế.
- Chàng sợ thiếp ra khỏi đây lập tức bị chúng bắt được hay sao ?
Đến lúc này, Lão Bá mới gật đầu nói:
- Nàng đi còn nguy hiểm hơn Mã Phương Trung.
Phượng Phượng lại đề xuất ý kiến:
- Thiếp sẽ chờ đến khi trời tối hẳn mới đi.
- Dù trời tối chúng cũng có thể phát hiện được nàng, thậm chí còn dễ hơn trời sáng.
- Nhưng chúng đã yên trí rằng chàng đã viễn tẩu cao phi rồi, đâu phái người giữ ở đây nữa ?
- Lục Hương Xuyên không phải là người bất cẩn. Hắn hành sự luôn luôn chu toàn.
- Nhưng bây giờ hắn có rất nhiều việc phải làm, và việc nào cũng trọng yếu cả.
Lão Bá tán thành ngay:
- Đúng thế !
Phượng Phượng nói tiếp:
- Vì thế, ít ra bản thân hắn không giữ mãi ở đây.
Lão Bá gật đầu. Điều này ông cũng đồng ý.
Phượng Phượng tiếp tục lập luận:
- Dù hắn có để người canh giữ ở đây cũng chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi. Bởi vì không ai nghĩ rằng chúng ta vẫn còn ở lại đây nữa.
Cả điều nay, Lão Bá cũng không phản đối.
Phượng Phượng lại nói:
- Vì thế Lục Hương Xuyên nhất định không để chủ lực của hắn lại đây.

Lão Bá hỏi:
- Nàng cho rằng nếu chúng có để lại người canh giữ ở đây thì vẫn đối phó được phải không ?
- Chàng không tin sao ?
Lão Bá nhìn cô ta, quan sát đôi bàn tay mảnh mai chỉ thích hợp cho việc âu yếm mà không hợp việc giết người.
Phượng Phượng hiểu cái nhìn đó, cười nói:
- Thiếp biết không phải bây giờ mà ngay từ lần gặp đầu tiên, chàng đã để ý đến tay thiếp rồi, để xem thiếp có phải là người đã từng luyện võ công không.
Lão Bá thừa nhận.
Ông không tìm thấy dấu vết của người có luyện võ trên bàn tay mềm mại của cô ta, đó cũng là lý do đầu tiên để ông chấp nhận.
Phượng Phượng nói:
- Nhưng chàng đừng quên rằng người luyện võ công không nhất thiết phải luyện bằng tay.
Dứt lời, tung chân phóng vút lên.
Bất cứ ai, tay đã luyện chưởng lực đều không thể qua mắt Lão Bá. Cả tay người nào luyện kiếm cũng vậy.
Ngay cả người từng luyện ám khí, ông nhìn qua cũng nhận ra ngay.
Nhưng Phượng Phượng lại luyện công phu khác, đó là Uyên Ương Cước !
Bởi thế cô ta mới giấu được Lão Bá.
Bây giờ ông mới hiểu vì sao đôi chân cô ta có thể kẹp chặt đến thế.
Có lẽ cũng vì quá lâu ông không tiếp xúc với nữ nhân.
Chỉ trong chớp mắt, Phượng Phượng phóng ra tới năm cước. Cú đá thật nhanh và chuẩn xác và rất có uy lực.
Điều này thì Lão Bá nhận rõ.
Khi Phượng Phượng dừng chân lại, thần sắc vẫn bình thường. Không đỏ mặt, hơi thở cũng trầm ổn như không.
Lão Bá hỏi:
- Ai dạy cho nàng võ công đó ?
Phượng Phượng đáp:
- Cao lão đại. Chị ấy cho rằng nữ nhân nên biết một chút võ công để khỏi bị người khi hiếp.
Cô ta nhoẻn miệng cười, nói thêm:
- Nhưng Cao lão đại bảo rằng, nữ nhân có luyện võ cũng không được để tay thô quá, nam nhân không thích như thế. Chị ấy còn nói rằng… Cô ta chợt ngừng bặt, mặt đỏ bừng lên.
Lão Bá gặng hỏi:
- Cô ta nói gì ?

Phượng Phượng ấp úng trả lời:
- Nói rằng, chân nữ nhân, chân càng săn chắc hữu lực, làm… việc đó… càng… đem khoái lạc cho nam nhân nhiều hơn… Lão Bá nhìn hai chân Phượng Phượng, nhớ tới động tác của cô ta hôm đó.
Chợt ông nổi lên dục vọng.
Rất nhiều năm, ông chưa hề có dục vọng đột khởi như thế.
Phượng Phượng nhận ra ngay, đỏ mặt nói:
- Bây giờ không được. Chàng đang bị thương… Cô ta cự tuyệt chỉ vì quan tâm đến Lão Bá mà thôi.
Đối với nam nhân, điều đó càng kích thích thêm và chỉ rất ít người khống chế được.
Còn may Lão Bá là một trong số người hãn hữu đó.
Ông thở dài nói:
- Xem ra, Cao lão đại không chỉ là người thông minh mà còn rất đáng sợ.
- Không !
Phượng Phượng mở to mắt, suýt nữa thì kêu to lên, nhưng cuối cùng thì âm lượng thốt ra vẫn không nhỏ:
- Vì sao ? Vì sao vậy ?
Lão Bá bình thản nói:
- Cho dù nàng có thể ra khỏi đây, vẫn không đến được Phi Bằng Bảo.
- Có gì nguy hiểm lắm sao ?
- Nhất định bây giờ dọc đường chúng đã rải đầy người. Nàng không biết chúng, nhưng chúng lại biết nàng.
Phượng Phượng nói:
- Thiếp không sợ.
- Nàng phải biết sợ.
- Chàng cho rằng võ công của thiếp quá kém hay sao ?
Lão Bá trả lời:
- Theo ta biết thì thủ hạ của Lục Hương Xuyên có ít nhất năm mươi người đủ khả năng bắt sống nàng. Một trăm người đủ khả năng giết nàng.
Đương nhiên Lão Bá biết quá rõ điều này. Thủ hạ của Lục Hương Xuyên cũng là thủ hạ của ông.
Phượng Phượng cúi nhìn đôi chân của mình, lúc sau chợt hỏi:
- Chàng nói rằng chỉ có năm mươi người bắt sống được thiếp nhưng lại có một trăm người đủ khả năng giết thiếp ?
Lão Bá giải thích:
- Đúng thế ! Bắt sống so với giết, khó hơn. Việc đó mà nàng không hiểu thì làm sao dám xông pha trên giang hồ ?
Phượng Phượng nói, giọng đã bớt tự tin hơn:
- Nhưng chúng sẽ không giết thiếp phải không ?

Lão Bá gật đầu:
- Đúng thế ! Bởi vì chúng quyết tra hỏi nàng cho bằng được ta đang ở đâu.
- Nếu vậy thì càng tốt.
Lão Bá nhíu mày hỏi:
- Tốt ở chổ nào ?
- Bởi vì nếu chúng hỏi, thiếp sẽ trả lời rằng chàng đã lên xe ngựa chạy xa rồi.
Thiếp còn chỉ đường cho chúng đuổi theo nữa.
Nói những lời đó, mặt Phượng Phượng lộ vẻ đắc ý, chắc rằng cô ta thích thú vì nghĩ ra một điều mà Lão Bá không nghĩ ra.
Lão Bá hỏi:
- Nàng cho rằng chúng sẽ tin lời nàng ư ?
Phượng Phượng khẳng định:
- Đương nhiên chúng sẽ tin. Bởi vì dù sao chúng còn cho rằng thiếp là người của chúng. Làm sao chúng lại nghĩ rằng chỉ mới đó mà… thái độ và tình cảm của thiếp đối với chàng đã thay đổi ?
Cô ta chợt cúi đầu, đỏ mặt lên.
Lão Bá hỏi:
- Nếu chúng hỏi rằng, làm thế nào mà nàng chạy thoát ra được, lúc đó nàng sẽ trả lời sao ?
Phượng Phượng trả lời ngay:
- Thiếp sẽ bảo rằng vì chàng bị thương rất nặng, tự biết mình không sống được lâu nên thả thiếp ra.
Lão Bá nhíu mày.
Phượng Phượng vội tiếp lời:
- Nhất định Lục Hương Xuyên sẽ tin điều đó, vì nếu chàng định giết thiếp thì đã giết từ lâu rồi.
Tới đó, cô ta ngước lên nhìn Lão Bá với ánh mắt yêu thương trìu mến, có cả sự cảm kích nữa.
Lão Bá cũng nhìn cô ta hồi lâu, rồi chợt lắc đầu nói:
- Ta vẫn không thể để nàng đi !
Phượng Phượng bỗng nắm chặt tay lại rồi đột nhiên bưng mặt khóc òa lên nói:
- Thiếp biết vì sao chàng không chịu để thiếp đi. Vì chàng không tin thiếp. Còn cho rằng thiếp sẽ phản bội chàng. Lẽ nào… đến bây giờ chàng… chàng còn chưa hiểu nỗi lòng của thiếp ?
Lão Bá thở dài, nhẹ giọng nói:
- Ta biết nàng đi là chỉ vì ta. Nhưng nàng có biết ta không để nàng đi cũng là vì nàng không ?
Phượng Phượng lắc đầu nguầy nguậy, kêu lên:

- Tôi không biết ! Tôi cũng không hiểu !
Giọng Lão Bá càng dịu hơn:
- Bây giờ có thể nàng đã mang trong mình hài tử của ta rồi. Làm sao ta có thể để nàng mạo hiểm như thế được ?
Bây giờ có lẽ ông tin vào điều nay hơn trước, vì tin rằng mình vẫn chưa già. Bởi vì đã có dục vọng tất vẫn còn có hài tử.
Phượng Phượng thôi khóc, nói:
- Vì thế mà thiếp càng phải đi.
Lão Bá hỏi:
- Sao vậy ?
Phượng Phượng đưa tay áo lau mắt, nói bằng giọng kiên quyết:
- Bởi vì thiếp không thể để hài tử của chúng ta sinh ra mà không có phụ thân !
Câu nói đó thật có trọng lượng.
Lão Bá lặng đi, đăm chiêu suy nghĩ.
Phượng Phượng lại bồi tiếp:
- Chắc chàng cũng tự biết rằng đây là niềm hy vọng cuối cùng của mình. Và chàng tuyệt đối không thể đánh mất niềm hy vọng đó. Cừu địch của chàng không phải một mình Lục Hương Xuyên mà còn có Vạn Bằng Vương. Chỉ bằng một mình chàng, quyết không thể thắng nổi chúng. Cho dù chàng có thể thoát ra khỏi đây cũng sa vào cái chết chờ sẵn ở nơi khác mà thôi.
Câu đó cô ta đã từng nói, nhưng bây giờ mang ý nghĩa khác, không ác ý như trước đây, và giọng nói của cô ta cũng rất khẩn thiết.
Lão Bá không biết trả lời thế nào, cũng không thể tranh luận, vì đó là sự thật.
Phượng Phượng bỗng quỳ xuống, vừa khóc vừa nói:
- Cầu xin chàng hảy vì thiếp, vì con chúng ta và vì chính bản thân chàng mà hảy để thiếp đi. Nếu không thiếp thà sẽ chết trước mặt chàng.
Lão Bá trầm ngâm hồi lâu, sau cùng chậm rãi nói:
- Ở phía đông Phi Bằng Bảo không xa có một thành nhỏ, trong thành có một tiêu cục, trước đây chủ nhân tiêu cục đó tên là Vũ Lão Đao. Sau khi Vũ Lão Đao chết, tiêu cục bị đóng cửa.
Mắt Phượng Phượng rực sáng, cô ta run giọng hỏi:
- Vậy là… chàng đã đồng ý ?
Lão Bá không trả lời, nói tiếp:
- Nàng chỉ cần đi vào tiêu cục đó sẽ thấy một lão nhân rất thấp bé, chân lại thọt.
Lão lùn đó sẽ hỏi nàng là ai. Nàng không được trả lời và đừng nói gì cả. Cứ chờ lão ta hỏi xong bảy lần, nàng sẽ nói là Tiềm Long Thăng Thiên, chỉ có bốn chữ như vậy, lão ta sẽ biết nàng được ta phái đến.
Phượng Phượng bổ nhào vào chân Lão Bá khóc to lên.

Cô ta thậm chí không biết mình nên vui hay buồn hay sung sướng ?
Bất luận vui hay buồn thì từ bây giờ họ đã có hy vọng.
Nhưng nào ai biết đó là hy vọng gì ?
Mật thất được kiến tạo vô cùng kỳ diệu.
Phượng Phượng bơi vào hồ nước đến bờ bên kia, tay khẽ ấn vào một phiến đá, lập tức cảm thấy dòng nước chảy ngay phía dưới thân thể mình.
Cô ta thuận theo dòng nước qua một khúc ngoặc rồi được cuốn lên cao, khi ngẩng đầu lên đã thấy sao nhấp nháy đầy trời.
Lần đầu tiên trong đời, cô ta thấy sao trời huy hoàng và rực rỡ đến thế.
Ngay cả không khí cũng thơm ngát dị thường.
Phượng Phượng khoan khoái thở vào một hơi thật sâu, lòng vui phơi phới, không nén được cất tiếng cười.
Cô ta không thể không cười, không thể không đắc ý.
Không ai lừa được Lão Bá. Không ai có thể bội phản Lão Bá.
Nghĩ đến câu đó, cô ta lại phì cười, tuy vậy tiếng cười hạn chế để phát ra nhỏ nhất.
Bây giờ chưa phải là lúc có thể cười thoải mái. Cô ta còn phải chờ, chờ đến khi Lão Bá không thể nghe tiếng cười của mình được nữa, lúc đó cô ta sẽ cười mặc sức.
Sao đầy trời.
Một thiếu nữ từ đáy giếng hiện lên. Tuy cô ta bận y phục nam nhân nhưng ngực áo ướt đẫm dính bết vào người nhô lên bộ ngực nữ nhân cùng mái tóc vẫn để nguyên, chứng tỏ thiếu nử không phải giả dạng nam nhân mà bận y phục đó.
Ánh sao chiếu lên ánh mắt lấp lánh, đôi chân thon trắng muốt, đến dáng vẻ thanh xuân phơi phới của cô ta nhất định bất cứ ai cũng tin rằng đó là nữ thủy thần.
Đêm tịch mịch, không một âm thanh, cũng không thấy một nhân ảnh.
Chợt nữ thủy thần phá lên cười, cười đến nỗi gò cả lưng lại, đỏ cả mặt, như thể gặp chuyện gì đó thú vị nhất trên đời.
Cô ta cười vì chẳng những biết mình xinh đẹp hơn người khác mà còn thông minh hơn người khác.
Ít nhất là thông minh hơn Lão Bá.
Vì sao thiếu nữ lại có thể lừa được lão nhân ? Ngay cả những lão nhân khôn ngoan lọc lõi hơn mình nhiều ?
Có phải vì lão nhân thường cô đơn, vì thế khát vọng ái tình mãnh liệt hơn người khác ?
Nhưng có thật nữ nhân này đã lừa dối được Lão Bá không ?
Hay đó là cô ta chỉ tự lừa dối mình ?
Bất luận thế nào, bây giờ Phượng Phượng đã tự do.

Và còn xinh đẹp nữa.
Cô ta cảm thấy mình tự do như ngôi sao, như ngọn gió, và toàn thân sung mãn sức thanh xuân cùng niềm hoan lạc.
Bây giờ, cô ta muốn cười bao nhiêu cũng được, muốn làm gì cũng được…
Nhưng cô ta cười hơi sớm một chút chăng ?
Phượng Phượng bỗng dứt tiếng cười khi phát hiện thấy có một nhân ảnh.
Người đó như u linh từ âm ti hiện về, chỉ thấy thoáng qua rồi đứng bất động trong bóng tối.
Phượng Phượng cứng người lại, một lúc mới trấn tỉnh đưa mắt nhìn nhưng không thấy rõ diện mạo người đó, chỉ thấy đôi mắt ánh lên như mắt dã thú.
Cô ta chợt thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, khó nhọc cất tiếng hỏi:
- Ngươi… là ai ?
Nhân ảnh vẫn đứng bất động, cũng không lên tiếng.
Phượng Phượng cố lấy hết can đảm, nói:
- Ta biết ngươi ở đây làm gì, và ngươi cũng nên biết ta mới phải !
Người được cắt giữ ở đây đương nhiên là thuộc hạ của Lục Hương Xuyên, thế nào hắn cũng tả lại dung mạo và hình dáng của cô ta cho thuộc hạ biết, thậm chí có thể vẽ cả chân dung cho chúng mang theo.
Lục Hương Xuyên là người hành sự chu đáo và thận trọng, mấy năm gần đây nổi tiếng khắp giang hồ.
Phượng Phượng cao giọng hỏi:
- Mau về báo với chủ nhân các ngươi… Nhưng chưa dứt câu, cô ta chợt nghĩ rằng nếu đúng là thuộc hạ của Lục Hương Xuyên tất bây giờ đã xông vào rồi, sao còn đứng bí hiểm như thế ?
Nghĩ thế, cô ta lại run lên.
Một cơn gió thổi tới làm Phượng Phượng lạnh run. Cô ta chợt nhận thấy y phục ướt sũng dính bết vào người, liền cố ý rủ áo làm hở cúc ngực để lộ ra đôi bầu vú trắng muốt.
Sao vẫn lấp lánh.
Phượng Phượng biết rằng ánh sao đủ soi rõ cặp nhủ hoa quyến rũ của mình.
Đó là vũ khí hữu hiệu nhất để đối phó với nam nhân, mà cô ta tin chắc nhân vật bí ẩn kia là nam nhân mà thôi. Và nhất quyết hắn sẽ hàng phục.
Phượng Phượng là người biết phát huy hiệu lực vũ khí của mình đến mức tối đa.
Chỉ cần người kia không mù là trông thấy ngay, bởi Phượng Phượng đã chọn chuẩn xác góc độ.
Đối phương nhất định sẽ xiêu lòng, và lúc đó sẽ có biện pháp đối phó.
Người kia không mù, trái lại là một nam nhân mắt rất sáng.
Phượng Phượng bỗng rên rỉ rồi cúi xuống khép bớt ngực áo lại.
Cô ta không muốn để nam nhân được chiêm ngưỡng quá nhiều, vì biết đối

phương đã nhìn đủ.
Bới cái gì cũng có mức độ của nó, bởi vì dù thức ăn ngon đến đâu thì ăn nhiều quá cũng phải ngán.
Phượng Phượng cúi xuống ôm bụng rên rỉ:
- Nhanh… đến dìu tôi… một chút… bụng tôi… Người kia quả nhiên bước đến gần.
Phượng Phượng liếc nhìn đôi chân đối phương.
Hai bàn chân đi giày bố, thậm chí đã rách, nhưng bước đi rất trầm ổn.
Xem chừng công lao của cô ta không có tác dụng, vì nam nhân khi đã xiêu lòng thì không có bước chân ổn định như thế.
Nhưng người đi giày rách lại là chuyện khác, có thể hắn cho rằng nữ nhân xinh đẹp kia là một vị cô nương thân phậân cao hơn mình mà không dám nói thì sao ?
Khóe miệng cô ta thấp thoáng nụ cười giảo hoạt. Nhưng cô ta vẫn cúi người, tiếng rên rỉ càng to hơn, đáng thương hơn.
Đó cũng là vũ khí.
Tiếng rên rĩ rất dễ gợi lên dục vọng.
Phượng Phượng chẳng những không sợ mà còn biết cách lợi dụng dục vọng của nam nhân.
Quả thật bước chân người kia hình như có nhanh thêm một chút.
Phượng Phượng vươn tay:
- Nhanh lên… tôi chịu hết nổi rồi !
Câu đó thật dễ động tâm. Chính Phượng Phượng cũng động tâm vì câu nói của chính mình.
Nếu người kia là nam nhân đầy đủ mọi chức năng, tất đang xiêu hồn lạc phách.
Phượng Phượng tính toán rất chuẩn xác.
Ba bước… Hai bước… Bất thần Phượng Phượng phóng tới, tung liền hai cước, rồi lại ba cước liên hoàn.
Cô ta dốc tận lực tung ngũ cước liên hoàn lợi hại nhất. Bây giờ không cần biết đối phương là ai, cứ đá chết rồi hãy nói.
Phượng Phượng chưa từng tự tay giết người. Nghĩ đến việc người vừa sống sờ sờ bỗng nhiên bị mình đá chết, cô ta không khỏi thấy tim mình đập rộn lên.
Nhưng đúng lúc đó, Phượng Phượng cảm thấy cả hai chân đau nhói và đầu váng đi.
Tuy vậy cô ta cố tỉnh trí và nhận thấy hai chân mình bị đối phương cầm chặt, nhấc bổng lên như người ta xách một con gà vậy.
Phượng Phượng cố vùng vẫy nhưng càng đau hơn, cuối cùng cô ta chịu khuất phục, mất hết dũng khí và sự phản kháng.

Người kia không nói gì, xách cao Phượng Phượng lên nhìn tận mặt.
Vẻ mặt Phượng Phượng đầy thống khổ, đáng thương:
- Anh làm tôi đau quá, mau thả tôi ra.
Người kia không nói gì, lạnh lùng nhìn đối phương.
Mặt Phượng Phượng đẫm nước mắt.
Lại những tiếng kêu nức nở:
- Anh muốn làm gì tôi ? Chẳng lẽ muốn… muốn… Cô ta không nói ra từ đó.
Cô ta để cho nam nhân tự nghĩ ra từ đó và mặc sức tưởng tượng.
Đó là nghệ thuật mà cô ta học được.
Vẫn không có tác dụng.
Tiếp theo:
- Tôi xin anh… đừng làm thế ! Tôi sợ… tôi còn là một hài tử.
Đó không phải là cầu cứu mà gợi ý. Gợi ý rằng mình có thể đưa đến lạc thú như thế nào.
Đó là vũ khí cuối cùng, cũng là vũ khí hữu hiệu nhất.
- Chân tôi gãy mất… tôi thật chịu không nổi nữa !
Cũng là lời gợi ý, vì chân cô ta không mang giày, trắng muốt, mịn và thơm… Nhưng trên đời nếu có một nam nhân có thể cự tuyệt tất cả những lời mời mọc đó thì chính là người bí ẩn này.
Mắt người đó lến lạnh lùng, như hai mủi đao !
Cuối cùng Phượng Phượng đã hiểu ra mình gặp phải đối tượng đáng sợ thế nào.
Có thể người này không uy nghiêm như Lão Bá, không thâm độc như Lục Hương Xuyên, nhưng so với họ còn đáng sợ hơn.
Bởi vì cô ta bỗng nhìn ra trong ánh mắt đối phương có sát khí.
Thông thường, khi người ta có sát khí, vẻ mặt đều điên cuồng hoặc tàn khốc.
Nhưng người này lại không kèm theo hai yếu tố đó, trái lại vẻ mặt hoàn toàn bình tỉnh, bình tỉnh lạ lùng.
Phượng Phượng thấy máu mình như đông lại, không nói nữa.
Thật lâu sau, người kia mới bắt đầu lên tiếng:
- Ngươi còn nói gì nữa không ?
Phượng Phượng thở hắt ra:
- Không !
Bấy giờ cô ta đã hiểu dù mình có dùng biện pháp nào để đối phó đều không có tác dụng.
Người kia lạnh lùng tiếp:
- Rất tốt ! Bây giờ ta hỏi một câu thì ngươi trả lời một câu.
Phượng Phượng thều thào hỏi:
- Nếu như… tôi… không trả lời… thì sao ?
- Nếu ngươi không trả lời, trước hết ta sẽ bóp vỡ đôi chân này !

Tuy giọng nói khá bình tỉnh, nhưng không ai dám hoài nghi hiệu lực của câu đó.
Người đó lại nói tiếp:
- Nếu không chịu trả lời câu thứ hai, ta sẽ bót nát cả hai tay !
Phượng Phượng toát mồ hôi, run giọng:
- Tôi… tôi hiểu. Anh hỏi đi !
Câu hỏi đầu tiên:
- Ngươi là ai ?
- Tôi họ Hoa, tên là Phượng Phượng.
- Vì sao ngươi tới được đây và đến làm gì ?
Phượng Phượng hơi do dự.
Không phải cô ta do dự vì sợ tiết lộ bí mật về Lão Bá mà chỉ vì không thể đoán được sau khi nói ra mình sẽ chịu hậu quả thế nào.
Nếu người này là bằng hữu của Lão Bá, nói ra những bí mật về ông ta đối với cô ta là việc hết sức nguy hiểm.
Nhưng không nói thì hậu quả đã được báo trước.
Phượng Phượng rất giỏi nói dối, vì đó là một bộ phận của nghề nghiệp cô ta.
Nhưng trước mặt con người đáng sợ này, nói dối có làm hắn tin không thì cô ta không dám chắc.
Người kia thốt:
- Ngươi để ta chờ lâu rồi đó !
Đột nhiên người kia nhíu mày rồi bất ngờ giộng mạnh Phượng Phượng xuống đất đồng thời tung mình lao vút lên.
Phượng Phượng bị một cú đau tưởng chừng gân cốt vỡ nát cả và chút nữa ngất đi.
Chỉ thấy người kia lao mình vào bóng tối.
Ngay lúc ấy từ đêm đen hiện ra hai nhân ảnh.
Hai người này động tác cực nhanh, chớp mắt ánh đao đã lấp lánh, không nói một lời vung đao chém tới người kia, một nhằm vào yết hầu, một chém xuống tiểu phúc.
Hai thanh đao một thượng một hạ, không những nhanh mà còn được phối hợp rất nhịp nhàng.
Chỉ cần nhìn đao pháp đủ xác định hai tên kia là người sát nhân chuyên nghiệp.
Chỉ tiếc rằng chúng chưa phải thuộc hạng nhất lưu.
Cả hai thanh đao vừa chém xuống đã bật ngược lên băng vào bóng tối.
Tiếp đó là hai thân hình bắn cao lên rồi rơi huỵch xuống đất, nằm thẳng cẳng.
Phượng Phượng đã chú ý quan sát khi biết mình được cứu viện, nhưng thậm chí người kia xuất thủ thế nào cũng không nhận thấy, ngay cả tiếng kêu của

hai nạn nhân cũng không kịp phát ra.
Nhưng cô ta lại nghe được một âm thanh rất kỳ dị làm người ta phải rùng mình thất đảm, đó là tiếng xương vỡ vụn.
Phượng Phượng chưa từng nghe những thanh âm đó.
Ánh sao rất hiền hòa, đêm rất yên tỉnh và thanh bình, nhưng âm thanh đó làm ánh đao và đêm tối trở nên tàn khốc.
Phượng Phượng bỗng run cầm cập, hai hàm răng đánh vào nhau và cô ta sắp sửa mửa ra.
Người kia xách hai tử thi ném vào phòng gần đó, còn hai thanh đao thì vứt xuống giếng.
Phượng Phượng nhận ra chổ mà người kia giấu tử thi là phòng bếp của nhà họ Mã.
Những động tác mà người kia thực hiện hết sức nhanh và chuẩn xác, không lãng phí thời gian chút nào.
Chỉ chốt lát, người kia đã hoàn thành, lại đứng đối diện với Phượng Phượng.
Thậm chí cô ta không đủ thời gian để phản ứng, nói cho chính xác là không dám phản ứng.
Bỗng nhiên Phượng Phượng nghĩ đến một người:
- Mạnh Tinh Hồn ! Hắn là Mạnh Tinh Hồn !
Cô ta chưa từng gặp Mạnh Tinh Hồn.
Chàng xưa nay không thích đến Khoái Hoạt Lâm để tìm nữ nhân và hầu như chưa từng xuất hiện ở đó.
Mà dù chàng xuất hiện thì vào lúc mà không ai biết được.
Trước đây có một số người ở Khoái Hoạt Lâm, nhất là các kỹ nữ, xì xầm về một nhân vật bí ẩn có quan hệ mật thiết với Cao lão đại, tên là Mạnh Tinh Hồn, là một thích khách vô cùng đáng sợ.
Tuy vậy không ai gặp Mạnh Tinh Hồn, cũng không ai biết diện mạo nhân vật bí ẩn đó ra sao, như một bóng ma ẩn hiện đâu đó.
Mãi đến khi chàng gặp Tiểu Điệp, người ta mới biết nhiều về Mạnh Tinh Hồn.
Phượng Phượng tuy chưa từng gặp nhưng lại biết chàng !
Cô ta từng ở Khoái Hoạt Lâm rất lâu. Khi cô ta còn nhỏ mới mười ba, mười bốn tuổi từng nghe lời đồn rất thần bí rằng ở Khoái Hoạt Lâm có một thứ u linh không ai nhìn thấy, có tên là Mạnh Tinh Hồn.
Gần đây cô ta lại nghe Lão Bá nói đến nhân vật đó.
Chính Phượng Phượng đã gợi nên chuyện này với Lão Bá.
Trước tiên, cô ta hỏi:
- Ông có thân nhân nào không ?
- Có… có một nhi nữ.
- Chị ấy lấy chồng rồi ư ?

Lão Bá miễn cưỡng gật đầu.
- Vậy chàng rể là ai ?
- Mạnh Tinh Hồn !
Lão Bá chỉ thuận miệng mà thốt ra cái tên ấy, không ngờ lại làm cho Phượng Phượng kinh dị đến như vậy.
Cô ta lặng đi một lúc rồi mới hỏi:
- Ông không muốn đi tìm họ hay sao ?
- Không ! Ta không muốn để chúng liên lụy.
Đã rất lâu, Mạnh Tinh Hồn không còn giết người nữa.
Bây giờ chàng buộc phải giết người. Và sau khi mọi việc đã xong, tuy chàng vẫn bình tỉnh nhưng cố nén để khỏi nôn thốc ra.
- Mạnh Tinh Hồn ! Ngươi là Mạnh Tinh Hồn !
Nghe câu đó, chàng kinh hãi kêu lên:
- Ngươi làm sao biết được ta là ai ?
Phượng Phượng nói:
- Không những ta biết ngươi là Mạnh Tinh Hồn mà còn biết ngươi là con rể của Lão Bá !
Không ngờ cô ta vừa dứt câu thì thấy nhân ảnh lướt tới, chỉ chớp mắt vai cô ta đã bị Mạnh Tinh Hồn chộp cứng.
Mạnh Tinh Hồn quát hỏi:
- Ngươi biết Lão Bá ?
Phượng Phượng cố giữ bình tỉnh:
- Chẳng lẽ chỉ mình ngươi biết ông ta thôi sao ?
- Ngươi làm thế nào biết được ông ấy ?
- Đó là việc của ta, không liên quan gì đến ngươi !
Bấy giờ thái độ cô ta đã thay đổi, vì thấy mình đang ở thế mạnh.
Mạnh Tinh Hồn cũng cảm thấy thế, liền hỏi:
- Ngươi với Lão Bá có quan hệ thế nào ?
Phượng Phượng vênh mặt đáp:
- Quan hệ của ta với Lão Bá còn thân thiết hơn ngươi nhiều. Tốt nhất ngươi đừng hỏi ta cặn kẽ như thế, nếu không… - Nếu không thì sao ?
- Nếu không ngươi phải gọi ta bằng một danh từ rất khó nghe. Bởi vì sau này ta sinh hài tử, nó sẽ là tiểu cậu của ngươi ! Khi đó ngươi đối với ta phải cho lễ phép.
Mạnh Tinh Hồn kinh ngạc nhìn đối phương. Không chỉ kinh ngạc mà con nghi hoặc nữa.
Đương nhiên chàng cũng thấy thiếu nữ này rất xinh đẹp, rất quyến rũ, đồng thời cũng nhận ra bản tính dâm đãng ti tiện của cô ta.
Mạnh Tinh Hồn nhớ lại màn kịch trước đó nghĩ thầm:
- Một người có thể bán cả bản thân mình thì còn ai là không dám bán ?

Chàng nghĩ không ra là sao Lão Bá lại có thể quan hệ thân thiết với hạng người như vậy ?
Phượng Phượng nhìn đối phương, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi không tin ta ư ? Hay không vừa lòng với ta ?
Cả hai điều đó, Mạnh Tinh Hồn không phủ nhận.
Phượng Phượng hừ một tiếng nói tiếp:
- Ta biết ngươi đã đoán ra ta là loại người thế nào, vì thế mới không vừa lòng với ta.
Nhưng so với ta, ngươi cao quý hơn bao nhiêu ? Ngươi chẳng phải cũng là hạng người như ta sao ? Cũng bán mình như ta sao ?
Cô ta bĩu môi, rồi nói tiếp:
- Thậm chí ta còn đáng giá hơn ngươi. Bởi vì ta còn có thể mang khoái lạc đến cho người khác, còn ngươi chỉ biết một việc giết người mà thôi !
Mạnh Tinh Hồn thấy trong lòng trào lên một nỗi thống khổ vô biên.
Chàng nghiến chặt răng lại, từ từ buông vai Phượng Phượng ra.
Bấy giờ ngực áo của Phượng Phượng vẫn còn phanh rộng lộ cả đôi đầu vú, nhưng cô ta không nghĩ đến chuyện che nó lại, chỉ đong đưa đôi nhã châu, nhoẻn miệng cười nói:
- Thật ra ta không nên nặng lời với ngươi như vậy. Bởi vì từ nay chúng ta đã là người một nhà.
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi… cũng từ chổ Cao lão đại hay sao ?
Phượng Phượng gật đầu:
- Vì thế ta mới nói chúng ta cùng một hạng người. Nếu ngươi khách khí với ta, ta cũng khách khí với ngươi. Nếu ngươi giúp ta, ta cũng sẽ tìm cách giúp ngươi.
Mạnh Tinh Hồn nhìn vẻ đắc ý của cô ta, tưởng chừng như nôn thốc ra.
Lúc sau, chàng lạnh giọng hỏi:
- Đã như thế, tất ngươi biết Lão Bá hiện ở đâu ?
Phượng Phượng ỡm ờ:
- Cái đó còn phải xem hoàn cảnh… Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Xem gì ?
- Xem ngươi có hiểu ý ta không ?
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:
- Ta hiểu !
Chàng hiểu rằng Phượng Phượng sợ mình nói ra điều gì bất lợi trước mặt Lão Bá.
Phượng Phượng cười nói:
- Ta biết ngươi là người hiểu sự, không phải là kẻ lắm lời.
Chợt giọng cô ta trở nên ngọt ngào:

- Chúng ta trước đây là người một nhà, sau này cũng là người một nhà. Nếu chúng ta hiểu và thông cảm nhau thì càng tốt.
Mạnh Tinh Hồn nắm chặt tay vì sợ mình sẽ không nhịn nổi mà giáng cho ả một tát.
Chàng thật không hiểu sao Lão Bá lại cần hạng người như vậy, đi tìm đến thứ nữ nhân dâm đãng đó ?
Lẽ ra Lão Bá mới nhìn qua cũng biết rõ bản chất cô ta mới phải.
Mạnh Tinh Hồn đương nhiên không hiểu, vì chàng không phải là Lão Bá.
Và cũng có thể chàng còn trẻ.
Giữa người trẻ và người già có một cự ly rất dài. Vì thế cách nhìn của họ đối với mỗi vấn đề đều không đồng nhất.
Bởi thế người già thường cho thanh niên là ấu trĩ và ngu muội, trái lại thanh niên cũng có nhận xét tương tự đối với họ.
Lớp trẻ tuy cần tôn trọng ý tưởng và trí tuệ của lão nhân, nhưng tôn trọng không phải là tán thành.
Cả sự phục tùng cũng thế !

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 26
Hai lần lung lạc

Sao lấp lánh đầy trời.
Không thấy vệt sao băng nào !
Sao băng tuy rực rỡ nhưng chỉ trong chốc lát là vụt tắt. Chỉ những vì sao cố định mới vĩnh hằng, càng lu mờ càng vĩnh cửu. Mặc dù những vì sao đó không làm ai để ý tới, nhưng nó sẽ tồn tại mãi mãi như hàng triệu năm nay nó vẫn tồn tại.
Có lẽ điều này cũng đúng khi nói về con người.
Mạnh Tinh Hồn ngẩng lên nhìn bầu trời đầy sao, tâm hồn bỗng nhiên lắng dịu lại.
Một năm qua, dần dần chàng học được cách chịu đựng mà trước đây chàng không làm được.
Khi đã thấy lòng mình hoàn toàn bình tỉnh, Mạnh Tinh Hồn mới dám nhìn lại thiếu nữ.
Bởi vì trước đó chàng thấy trong mình đã hiện sát cơ, tưởng chừng sắp giết chết tiện nữ kia để trả hờn cho Lão Bá.
Nhưng sau đó, Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng chuyện này khá phức tạp, vì chàng đâu đủ tư cách để làm chủ việc đó ?

Nếu tiện nữ kia nói thật thì chàng không thể xen vào mối quan hệ của hai người và không đủ quyền phán xét, chỉ có thể thừa nhận quan hệ giữa họ hay không mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn thở ra một hơi rồi chậm rãi nói :
- Ta hiểu ý cô. Bây giờ cô có thể dẫn ta đến gặp Lão Bá được rồi chứ ?
Phượng Phượng hơi lay động làn thu ba, hỏi :
- Anh buộc tôi phải dẫn tới gặp Lão Bá cho bằng được mới thôi sao ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Phải !
Phượng Phượng chợt thở dài nói :
- Thật ra tôi cho rằng anh không nên tới gặp ông ta thì tốt hơn.
- Vì sao vậy ?
Phượng Phượng trả lời :
- Có lẽ anh còn chưa biết rằng từ bây giờ Tôn Ngọc Bá không còn gì để cho anh nữa. Trừ những chuyện phiền phức ra, ông ta chẳng còn thứ gì khác.
Cô ta cắn môi nói thêm :
- Còn tôi thì có thể cho anh… Mạnh Tinh Hồn không ngờ đối phương trơ tráo đến nỗi thổ ra câu đó, sợ mình không thể kềm chế được mà giết tiện nữ đó mất, vội ngắt lời :
- Ta đến tìm Lão Bá hoàn toàn không phải xin ông ta cho mình thứ gì !
Phượng Phượng chớp chớp mắt hỏi :
- Chẳng lẽ anh có vật gì cho ông ta ?
Mạnh Tinh Hồn nhấn mạnh từng chữ :
- Nếu có bất cứ vật gì, ta đều sẵn sàng cho ông ấy !
Phượng Phượng trố mắt tỏ vẻ ngạc nhiên :
- Vậy ư ? Thế mà xưa nay tôi vẫn nghĩ khác, bây giờ mới thấy anh là người như thế… Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Trước đây cô cho ta là người thế nào ?
Phượng Phượng trả lời ngay :
- Tôi cho rằng anh là người thông minh.
- Ta không phải là người thông minh như cô nghĩ !
Phượng Phượng chợt dán mắt nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu rồi bỗng nhiên cười khanh khách nói :
- Vừa rồi chẳng qua tôi muốn thử anh thôi. Nếu anh không phải người đáng tin thì làm sao tôi dám dẫn anh đi được ?
Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng hỏi :
- Bây giờ thì cô thử xong rồi chứ ?
Phượng Phượng như không để ý đến thái độ của đối phương, vẫn cười điềm nhiên đáp :
- Bây giờ thì tôi yên tâm rồi. Nào, chúng ta đi !

Nói xong lập tức quay đi, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng có một tia tàn độc lóe lên trong ánh mắt.
Mới rồi cô ta đã tưởng mình đã thành cánh chim tự do, ngờ đâu lại có người mang nhốt trở lại vào lồng !
Để được thành cánh chim tự do, Phượng Phượng đã phải trả bằng mọi giá, thế mà bây giờ… Với nỗi lòng đầy thù hận, cô ta phát thệ rằng sẽ bắt Mạnh Tinh Hồn phải trả giá còn đắt hơn mình gấp bội.
Gian mật thất đúng là giống như một chiếc lồng.
Lão Bá ngồi ôm gối gục đầu xuống định ngủ một giấc nhưng không sao ngủ được.
Trong mật thất vốn có giường phản, nhưng Lão Bá từng nằm thao thức hoài trên phản mà vẫn không ngủ được mới thử ngồi ngủ gật nhưng thử nghiệm đó cũng vô hiệu.
Cuối cùng ông đành đưa mắt nhìn mặt hồ trước mặt.
Nước trong hồ trong vắt và hết sức tĩnh lặng không một gợn sóng.
Khi Phượng Phượng mới rời khỏi đây đã làm nổi lên những làn sóng, nhưng bây giờ đã lặng hẳn.
Thế nhưng những gì mà cô ta gợi lên trong lòng Lão Bá thì không sao bình yên trở lại được.
Chẳng lẽ ta quả thật đã đưa hết tâm ý của mình phó thác cho cô ta ?
Bây giờ thì Lão Bá không dám tin như thế. Cho dù đó là sự thật, ông vẫn không dám tin.
Bởi vì ông quá hiểu rằng trong chuyện này chứa đựng quá nhiều hiểm họa.
Mặt khác ông lại không thể không thừa nhận.
Bây giờ ông chỉ còn trông chờ một việc là Phượng Phượng sẽ nhanh chóng trở về, ngoài ra không nghĩ tới chuyện gì khác.
Cuối cùng ông điểm lại những sự kiện trọng đại trong đời mình.
Chợt ông ngẫm ra một điều rằng mình không thông minh siêu phàm như nhiều người ca tụng và mình vẫn hằng nghĩ, bởi vì trong đời ông cũng từng phạm phải một số sai lầm.
Và chua chát thay, lần này ông đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng nhất.
Rồi ông tự ai ủi :
- Dù thần thánh cũng có lúc phải sai lầm huống chi là người thường ?
Nhưng một ý nghĩ khác phản bác lại :
- Vậy thì sao trước đây ta không tự nhìn rõ điều này mà nhất mực tự cho mình là thông minh, là siêu phàm không ai sánh nổi ?
Vì sao khi cùng đường mạt lộ, người ta mới suy ngẫm đến những sai lầm của mình ?
Lão Bá nghĩ đến Vũ Lão Đao, đến Tôn Kiếm và cả nhi nữ Tiểu Điệp của mình nữa.

Chính do sai lầm của ông mà những người này phải chịu hy sinh.
Thế thì tại sao mãi đến lúc này ông mới nghĩ đến họ ? Mãi đến giờ mới nhận ra sai lầm của mình ?
Bởi vì trước đây ông quá tự mãn.
Còn có những người khác nữa vì ông mà hy sinh, nhưng ông lại quên họ rất nhanh.
Lão Bá nắm chặt hai tay, từ lòng bàn tay toát ra mồ hôi ướt đẫm.
Tựa hồ ông không dám nghĩ ngợi thêm về những điều tương tự như vậy nữa.
Còn may là trong mật thất có rượu.
Ông đến bên chiếc giá cạnh tường cầm lấy bình rượu định uống mấy ngụm cho khuây khỏa bớt trong lòng.
Nhưng khi Lão Bá chưa kịp mở miệng nắp bình thì chợt nghe có tiếng khỏa nước, vừa quay lại đã trông thấy Mạnh Tinh Hồn đứng ngay ở cửa phòng.
Mạnh Tinh Hồn thường xuất hiện ở thời điểm và địa điểm bất ngờ nhất, điều đó ngay cả Lão Bá cũng không ngạc nhiên.
Hai người đứng lặng nhìn nhau, vẻ mặt rất bình tĩnh, không một chút kinh dị, cũng không có gì vồn vã.
Đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, kỳ thực nội tâm cả hai đều rất xúc động.
Nhưng họ vì sao mà xúc động như vậy chứ ?
Thực chất họ chưa quen biết gì nhau bao nhiêu, chỉ gặp nhau vài lần ngắn ngủi và có thể nói là hiểu nhau còn quá ít.
Nhưng thực tế trong cả hai người đã nảy sinh mối cảm tình khá sâu sắc.
Vì nó là chồng của nhi nữ ta.
Vì ông ấy là phụ thân của vợ mình.
Họ không hề nói ra câu đó, thậm chí chưa chắc đã nghĩ tới mà chỉ cảm nhận rằng giữa đối phương với mình có mối liên hệ thần bí nào đó không thể tách rời.
Bởi vì hiện trên đời họ chỉ còn lại một người thân duy nhất, và người đó liên kết hai kẻ vốn xa lạ này lại với nhau. Đó là Tiểu Điệp.
Và chỉ có hai người này mới biết sự ràng buộc đó mật thiếp và thiêng liêng tới mức nào.
Cuối cùng Lão Bá chỉ thốt lên ba tiếng :
- Ngươi đã đến !
Mạnh Tinh Hồn cũng trả lời như thế :
- Con đã đến !
Câu đó hoàn toàn không mang ý nghĩa gì, thậm chí quá thừa là đằng khác.
Nhưng nếu không nói ra như thế, nhất định cả hai không sao giữ nổi cho nước mắt khỏi trào ra.
Lão Bá lại nói :
- Ngươi ngồi xuống đi !

Mạnh Tinh Hồn vâng lời ngồi xuống ghế.
Lão Bá chăm chú nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu rồi chợt cười to nói :
- Ta đã từng nghĩ rằng nếu trên đời có một người nào đó tìm được tới đây thì duy nhất chỉ một mình ngươi thôi !
Mạnh Tinh Hồn cũng cười đáp :
- Và trên đời chắc cũng chỉ một mình lão nhân gia mới kiến dựng được nơi trú ẩn kín đáo như thế này !
Lão Bá lắc đầu :
- Nơi này chưa thể gọi là kín đáo được !
- Thế này mà còn chưa kín đáo thì đâu mới kín hơn ?
- Vì ngươi còn có thể tìm được mà !
Mạnh Tinh Hồn hiểu ra, lắc đầu :
- Theo lý thì tôi không tìm được chỗ này.
Bấy giờ Phượng Phượng vẫn đứng phía sau Mạnh Tinh Hồn, nhưng không ai để ý tới cô ta cả.
Mạnh Tinh Hồn nói câu ấy không giải thích về cuộc gặp gỡ với Phượng Phượng, cũng không nhìn cô ta, nhưng Lão Bá vẫn hiểu được nguyên do.
Lão Bá cười hỏi :
- Vì sao ngươi chờ ở đây mà không đuổi theo chiếc xe kiệu ? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện thấy ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Con có thấy !
- Và đã đuổi theo chứ ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Có đuổi theo !
Lão Bá gặng hỏi :
- Vì sao ngươi quay lại ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Con trở lại vì hai lý do.
- Hai lý do nào ?
Mạnh Tinh Hồn bình tỉnh đáp :
- Thứ nhất, có người đã trông thấy chiếc xe và biết hướng đi của nó.
Lão Bá hỏi :
- Việc đó có liên quan gì chứ ?
Mạnh Tinh Hồn trả lời :
- Rất quan trọng. Ai cũng biết rằng lão nhân gia là người rất thận trọng, nhất là trong trường hợp này… Chàng ngừng một lúc rồi nói thêm :
- Khi biết hành tung của mình không được bí mật hoàn toàn, chẳng những lão nhân gia mà bất cứ ai cũng không để lại hoạt khẩu. Chỉ người chết mới không bao giờ còn tiết lộ bí mật.

Lão Bá gật gù nói :
- Ngươi suy luận rất đúng. Có phải vì thế mà ngươi tin chắc chiếc xe kiệu kia là rất đáng ngờ ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Chính thế !
Lão Bá cật vấn :
- Lúc đó ngươi có những giả thuyết nào ?
- Có hai giả thuyết.
- Nói xem !
- Thứ nhất, lão nhân gia không đi bằng con đường đó. Thứ hai, không có lão nhân gia trên xe.
Lão Bá hỏi thêm :
- Không còn khả năng nào nữa hay sao ?
Mạnh Tinh Hồn khẳng định :
- Tuyệt đối không !
Lão Bá cười hỏi :
- Ngươi không cho rằng ta sẽ mạo hiểm sao ?
- Nếu không suy tính mọi việc chu toàn nhất, lão nhân gia không thể sống tới bây giờ được.
Lão Bá nhìn Mạnh Tinh Hồn với ánh mắt thân thiết và khâm phục không giấu giếm, cuối cùng cười nói :
- Không ngờ ngươi hiểu rõ ta đến như vậy !
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Có thể nói như vậy !
- Nhưng chúng ta chỉ gặp nhau vẻn vẹn có mấy lần ngắn ngủi thôi… - Để hiểu một người chẳng cần phải gặp nhau nhiều hay ít. Có khi ở bên nhau nhiều năm người ta vẫn không hiểu nhau.
Lão Bá trầm mặc hồi lâu, ánh mắt tối sầm hẳn đi, cuối cùng thở dài nói :
- Ta hiểu ý ngươi !
Không những hiểu mà ông còn đồng tình với nhận xét đó.
Bởi vì trong hai ngày qua, nhiều quan niệm của ông đã thay đổi hẳn.
Giá ba ngày trước đó, Mạnh Tinh Hồn dám đưa ra nhận xét như vậy, nhất định ông đã nổi giận.
Bây giờ thì Lão Bá đã thấm thía rằng chẳng những ông không hiểu Lục Hương Xuyên mà đối với nhi nữ của mình, ông cũng chưa hiểu gì nhiều.
Mạnh Tinh Hồn trầm ngâm nói tiếp :
- Nhưng cũng có những người ngay từ cái nhìn đầu tiên đã hiểu nhau. Ví dụ chúng ta, con có cảm giác như chúng ta đã thân thiết với nhau từ lâu rồi.
Lão Bá hỏi :
- Có phải vì bản tính chúng ta giống nhau không ?

Mạnh Tinh Hồn ngước mắt nhìn về cỏi xa xăm, nhẹ giọng trả lời :
- Chẳng biết có phải vì thế không. Nhưng con biết giữa một số người chỉ mới gặp nhau đã nảy sinh một thứ tình cảm rất kỳ diệu mà không sao giải thích được.
Lão Bá cũng nhìn ra xa, hồi lâu khẽ hỏi :
- Giả như giữa ngươi với Tiểu Điệp ?
Quả thật lúc đó Mạnh Tinh Hồn đang nghĩ về Tiểu Điệp, và nghe nhắc đến tên nàng, lòng chàng thấy ngọt ngào và ấm áp hẳn lên.
Chàng chỉ gật đầu mà không đáp, lòng nghĩ miên man :
- Mấy hôm nay nàng ra sao ? Nhất định là lo lắng cho ta nhiều lắm !
Chàng biết rõ tâm tính của nàng, chắc ăn không ngon miệng, ngủ không đầy giấc, và lúc này chắc nàng đang nghĩ về mình… Đặc biệt về khuya, khi nhìn ánh sao chiếu vào cửa sổ.
Lão Bá lặng lẽ nhìn Mạnh Tinh Hồn, hiểu thấu và thông cảm với thiếu niên trung hậu này.
Biết nhi nữ của mình được yêu thương như thế, lòng người cha nào lại chẳng cảm động ?
Lão Bá tưởng chừng không nén nổi, bước đến ôm lấy Mạnh Tinh Hồn.
Nhưng vốn là người biết kìm chế tình cảm, ông chỉ đều giọng hỏi :
- Nó có biết lần này ngươi đến đây là để tìm ta không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Không những biết mà cô ấy còn giục con tới đây. Bấy nhiêu năm qua, Tiểu Điệp vẫn nhất mực nhớ đến lão nhân gia.
Lão Bá cố giấu sự chua chát trong nụ cười hỏi :
- Nó không trách hận ta sao ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không ! Vì chẳng những cô ấy hiểu rõ lão nhân gia mà còn rất tôn kính. Cô ấy nói rằng lòng tôn kính của mình đối với phụ thân bây giờ cũng như lúc còn nhỏ, không hề thay đổi.
Lão Bá hết sức xúc động, cố nén giòng lệ chực trào ra, nghẹn ngào nói :
- Lâu nay ta đã trách oan nó… Mạnh Tinh Hồn nhẹ giọng :
- Xin lão nhân gia đừng hối hận nữa. Tất cả đều đã lùi về quá khứ. Bây giờ cô ấy sống rất tốt. Chuyện trước đây không nên nhắc đến nữa thì hơn.
Tuy nói thế, nhưng gợi lại chuyện này, lòng Mạnh Tinh Hồn cũng không thanh thản.
Chàng biết rằng lúc này không nên gợi lại niềm đau xưa nữa, liền thay đổi đề tài :
- Con tìm được tới đây còn vì một nguyên nhân khác.
Lão Bá tỏ vẻ quan tâm hỏi :
- Nguyên nhân gì vậy ?

Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Cái chết của cả gia đình Mã Phương Trung đã làm con nghi ngờ.
Lão Bá nhíu mày hỏi :
- Ngươi đã gặp tử thi của họ ư ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Phải ! Con đã xác định được rằng, họ chết là do tự mình uống độc dược, nhưng họ cố làm cho người ta tưởng rằng đều chết do đao kẻ khác. Điều này nhất định có nguyên nhân.
Lão Bá chợt sầm mặt hỏi :
- Ngươi đoán rằng họ chết vì ta ?
- Phải ! Những người đáng thương đó hiểu rằng chỉ người chết mới giữ kín được mọi bí mật.
Lão Bá thở dài :
- Ta đã mắc phải một sai lầm lớn, giết chết những người trung hậu nhất của mình một cách oan uổng như vậy… Phải ! Họ đã chết oan uổng và vô ích. Bởi vì ngươi đã đoán ra bí mật của họ… Lão Bá lặng lẽ nhìn ra xa, nước mắt chợt ứa ra, khàn giọng nói :
- Ta đã giết không ít người, cũng có lúc giết oan cả bằng hữu. Nhưng sai lầm cuối cùng này nhất định sẽ dằn vặt lương tâm ta suốt đời.
Mạnh Tinh Hồn nhận thấy Lão Bá đau xót và hối hận thật lòng, liền an ủi :
- Đã dấn bước vào giang hồ thì chấp nhận hy sinh để bảo vệ một sự nghiệp là chuyện thường. Khi biết lão nhân gia đau lòng như thế, nhất định Mã Phương Trung và gia quyến dưới suốt vàng cũng được ngậm cười !
Lão Bá lặng đi một lúc, hồi lâu trấn tỉnh trở lại, hỏi :
- Vậy là ngươi tìm được đến đây ngay ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không ! Lúc đầu con đã quan sát kỹ mọi chổ nhưng không sao ngờ được rằng dưới đáy giếng này lại có thể kiến dựng được một mật thất, nên đinh truy theo một con đường khác.
Lão Bá nhíu mày hỏi :
- Ngươi đã chuẩn bị như thế ?
- Phải !
- Và ngươi có ý định rằng nếu truy không có thì lại trở về đây, đúng không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Có thể như vậy.
Lão Bá lại hỏi :
- Như vậy là ngươi tin chắc rằng, chiếc xe kiệu là nhằm mục đích đánh lạc hướng ?
- Không ! Trước đó tình cờ con nghe nói đến chiếc xe, sau này tới đây mới biết chiếc xe đó xuất phát từ đây nên tin chắc vào giả thiết đó.

- Vì sao vậy ?
- Bởi sau khi rời khỏi đây chừng tám trăm dặm, chiếc xe bỗng nhiên mất tích, không để lại một dấu vết nào.
Lão Bá càng lúc càng trở nên quan tâm, hỏi :
- Sao có thể khẳng định điều này ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Bởi vì chiếc xe này khác thường, rất dễ bị chú ý, nhất là đặc điểm của người đánh xe. Dọc đường đi, còn nhiều người nhớ được chiếc xe đó.
- Rồi sau thế nào ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Sau khi tới Hoàng Thạch Trấn, không ai còn trông thấy chiếc xe đó nữa.
Lão Bá lại hỏi :
- Còn người đánh xe ? Ngươi từng nói rằng người đó rất đặc biệt kia mà ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Đúng thế ! Cũng không ai nhìn thấy người đánh xe đâu, giống như cả người lẫn xe bỗng dưng biến mất khỏi mặt đất vậy !
Lão Bá chợt thấy toàn thân rúng động.
Tất cả mọi kế hoạch này được ông phát thảo từ trước và tính toán vô cùng cẩn thận, tưởng chừng không thể phạm phải một sai lầm nào.
Nhưng đến bây giờ mới nhận ra, cho dù kế hoạch có tỉ mỉ chu đáo bao nhiêu, nhưng khi bắt tay vào hành động đều có thể nảy sinh những sơ hở không sao lường hết được.
Bởi vì không ai tiên liệu hết trên thực tế sẽ phát sinh những biến hóa thế nào vì thế mà không sao phòng bị hết mọi sự cố phát sinh.
Đó là nguyên nhân dẫn đến sự thất bại.
Người ta chẳng phải thần thánh, ai dám cho rằng mình có thể lường trước mọi biến cố ?
Thậm chí nhiều khi cả thánh thần cũng không tiên liệu được tất cả mọi điều.
Khi người ta nhận thức được điều này thì sau khi gặp phải mất mát hoặc thất bại sẽ không coi đó là sai lầm nghiêm trọng, bởi thế tâm hồn thư thái hơn và cuộc sống bớt nặng nề hơn.
Hồi lâu, Lão Bá mới chậm rãi nói :
- Ngươi đã có thể nhận định đúng như vậy thì Lục Hương Xuyên cũng có thể tìm được tới đây.
Mạnh Tinh Hồn nói bằng giọng cương quyết :
- Hắn sẽ không tự mình tới đây đâu !
Lão Bá nhíu mày hỏi :
- Vì sao ?
- Vì bây giờ hắn còn nhiều việc phải làm. Và chủ yếu là lúc này hắn đang đắc chí.

Đúng thật !
Hai chữ đắc chí quả là chính xác.
Người ta trong lúc đắc chí thường rất dễ bị lóa mắt hay nhầm lẫn, và thông thường làm những việc không nên làm. Khi đó đầu óc người ta không được thăng bằng nữa.
Lão Bá đương nhiên thừa hiểu điều này.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Hơn nữa, cùng lắm là hắn chỉ hoài nghi mà không thể khẳng định bên dưới đáy giếng này còn có một mật thất. Dù hắn có phái người phòng thủ xung quanh cũng chưa đến mức dốc hết lực lượng chủ lực.
Lão Bá tán thành :
- Ta cũng có nghĩ như thế.
Mạnh Tinh Hồn lại nói :
- Còn một điểm khác nữa… - Điểm gì ?
- Con dám đoán chắc rằng hắn không thân đến tìm lão nhân gia vì tin chắc rằng đã có người khác làm việc đó.
Lão Bá hỏi ngay :
- Ai vậy ?
- Chính con !
Lão Bá không quá ngạc nhiên vì câu trả lời đó. Người ngạc nhiên chính là Phượng Phượng.
Vẻ mặt Lão Bá rất bình tỉnh, chẳng những không biểu lộ chút nào hoài nghi hay kinh ngạc mà thậm chí còn phảng phất nụ cười.
Phượng Phượng chợt cảm thấy giữa hai người này có một mối liên hệ rất bí ẩn và khắng khít, bởi thế mà họ rất hiểu và tin nhau.
Cô ta vốn không muốn mình bị gạt sang một bên để chứng kiến cuộc đàm thoại kỳ lạ giữa hai nhân vật quái dị này, nhưng không thể làm gì hơn được. Trở thành một người thừa nhận thật là buồn chán và khó chịu.
Cô ta đành chú ý nghe hết những lời đối thoại giữa hai người, biết đâu sẽ giúp ích cho mình sau này ?
Nhưng đột nhiên Phượng Phượng cảm thấy đầu óc nặng trĩu, rồi buồn ngủ ghê gớm, hai mắt díu lại không sao cưỡng nổi, bóng Lão Bá và Mạnh Tinh Hồn trước mắt nhòa dần rồi mất hẳn, cả giọng nói cũng trở nên xa xăm như tiếng ruồi bên tai.
Cô ta cố sức mở mắt ra nhưng hai mí mắt đã nặng trịch, cuối cùng cả người từ từ khuỵu xuống… Lão Bá vẫn tiếp tục câu chuyện :
- Ngươi đã tới Hoa Viên rồi chứ ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Con đã tới đó. Nhưng không còn ai ở Hoa Viên nữa.
Lão Bá lại hỏi :

- Chắc rằng ngươi tìm ra ngay địa đạo không khó khăn gì ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Dạ ! Chúng đã để sẵn một chiếc thuyền bên dưới mật đạo, chắc chắn là dành sẵn cho con.
- Vì thế ngươi mới đoán chắc rằng chúng tin thế nào ngươi cũng sẽ đuổi theo ta ?
- Chính thế !
Lão Bá lại hỏi :
- Chúng có bí mật truy theo dấu vết ngươi không ?
Mạnh Tinh Hồn trả lời một cách tin tưởng :
- Không ai đủ khả năng truy theo con được, chắc Lục Hương Xuyên cũng hiểu điều này.
Đó là câu cuối cùng mà Phượng Phượng nghe được. Cô ta khuỵu xuống ngủ ngay trên nền đất.
Lão Bá quay lại nhìn Phượng Phượng một lúc rồi lẩm bẩm :
- Cô ta thật dễ ngủ, chẳng khác gì một nữ hài tử !
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Cô ta không còn là một nữ hài tử đâu !
Lão Bá nhíu mày hỏi :
- Vậy là ngươi đã làm gì cô ta ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Ngay từ khi mới xuống giếng, chàng đã dùng thủ thuật điểm vào thùy huyệt của Phượng Phượng.
Lão Bá thở dài nói :
- Có vẻ như ngươi không tin cô ta… Mạnh Tinh Hồn phản vấn :
- Lão nhân gia muốn rằng con phải tin vào cô ấy hay sao ?
Lão Bá trầm ngâm nói :
- Khi nào ngươi tới độ tuổi như ta bây giờ và cũng lâm vào cảnh ngộ hiểm nghèo tương tự, có lẽ ngươi cũng sẽ tin vào một nữ nhân như thế… Ông chậm rãi nói thêm :
- Bởi vì không còn một người thứ hai nào khác đáng tin hơn.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Nhưng lão nhân gia… Lão Bá chặn lời :
- Đến khi ngươi phát hiện thấy quanh mình không còn ai đáng tin nữa, ngươi sẽ thấy tình cảnh đó đáng sợ thế nào !
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Bởi thế phải tìm được một người nào đó để đặt lòng tin của mình ?
Lão Bá trả lời ngay :
- Không sai !
- Cần gì phải thế chứ ?

- Bởi vì khi ngươi rơi xuống biển bao la và sắp chết đuối, thấy một đám bèo nhỏ trôi qua cũng bám chắc lấy, mặc dù biết rõ cọng bèo đó không đủ sức cứu sống ngươi.
Mạnh Tinh Hồn nhận xét :
- Dù bám lấy cũng vô ích… Lão Bá lắc đầu :
- Không phải hoàn toàn vô ích, vì ít ra nó cũng giúp ngươi có thêm một chút tinh thần, có chỗ dựa.
Ông nở nụ cười chua chát nói thêm :
- Ta biết ngươi cho rằng cách lý giải như vậy rất đáng cười. Có lẽ vì ta đã già rồi.
Cách giải thích của người già thường làm cho hạng trẻ tuổi thấy buồn cười vì cho rằng cổ hủ và lẩn thẩn.
Mạnh Tinh Hồn ngưng mục nhìn Lão Bá hồi lâu, rồi chậm rãi nói :
- Xưa nay con chưa từng thấy lão nhân gia có chỗ nào đáng cười cả.
Chàng nói thật lòng và điều đó cũng đúng.
Lão Bá chưa bao giờ đáng cười cả.
Ông đáng hận, đáng sợ, thậm chí có lúc đáng thương chứ hoàn toàn không đáng cười.
Chỉ người nào cho rằng cách nhìn của ông đáng cười thì người đó mới thật là đáng cười.
Phượng Phượng đang ngủ thì chợt cảm thấy có người đang vuốt ve mái tóc mình.
Cô ta liền ngồi dậy, dụi mắt rồi mở choàng ra.
Lão Bá ngồi bên cô, tay mân mê mái tóc, còn Mạnh Tinh Hồn đã đi đâu mất.
Cô ta gượng cười nói :
- Hắn đi lúc nào thế ? Tôi thật không biết gì cả… Lão Bá dịu dàng nói :
- Nàng ngủ ngon quá, ta không nỡ để làm ồn ào khiến nàng thức giấc.
Phượng Phượng nhíu mày hỏi :
- Tôi làm sao lại ngủ say như vậy chứ ?
Lão Bá ôn tồn nói :
- Tuổi trẻ thường như thế. Mỗi khi cần ngủ là ngủ rất say. Người già ít ngủ hơn và dễ bị đánh thức.
Phượng Phượng chớp chớp mắt nói :
- Không phải thế ! Tôi biết rằng ông đánh lừa tôi !
Lão Bá hỏi :
- Ta lừa nàng ư ?
Phượng Phượng cười lạnh lùng :
- Tôi biết trong câu chuyện của các người có nhiều chỗ không muốn để tôi nghe nên đã làm cho tôi ngủ say như vậy !
Lão Bá cười nói :

- Nàng còn trẻ như thế mà cứ hay ngờ vực thì sau này làm thế nào ?
Phượng Phượng cúi đầu xuống mân mê những ngón tay mình, hồi lâu mới hỏi khẽ :
- Hắn đi đã lâu chưa ?
Lão Bá đáp :
- Được một lúc rồi.
Phượng Phượng ngập ngừng hỏi :
- Có phải… ông bảo hắn đến báo tin cho Hổ tổ không ?
Lão Bá gật đầu.
Phượng Phượng cắn môi hỏi :
- Làm sao… ông lại có thể bảo hắn đi như thế chứ ?
Lão Bá hỏi lại :
- Có gì không được ?
- Ông có gì để bảo đảm rằng hắn sẽ trung thành với ông ?
- Ta không dám bảo đảm, chỉ biết rằng hắn đối với nữ nhi ta rất tốt.
- Nhưng ông chớ quên rằng chính Lục Hương Xuyên muốn hắn tới đây tìm ông.
Chính hắn cũng thừa nhận như thế. Điều đó đối với ông chẳng hay ho gì.
Lão Bá thản nhiên trả lời :
- Ta không quên !
Phượng Phượng tiếp tục tấn công :
- Cho dù hắn không trực tiếp tiết lộ bí mật của ông ra với Lục Hương Xuyên nhưng mọi hành động của hắn đều bị Lục Hương Xuyên giám sát chặt chẽ, đúng vậy không ?
- Đúng !
Phượng Phượng lại tiếp :
- Nếu vậy chỉ cần hắn ra khỏi đây là lập tức bị Lục Hương Xuyên chặn lại, làm sao hắn tới được Phi Bằng Bảo ?
Lão Bá không đáp, mặt hơi biến sắc đi.
Phượng Phượng lắc đầu nói :
- Bất luận thế nào thì lẽ ra ông không nên đem những việc trọng đại như vậy giao cho hắn. Nếu lúc đó tôi không ngủ, quyết không để ông làm thế đâu !
Lão Bá cười thiểu não :
- Vậy sao nàng lại ngủ mất đi chứ ?
Ông thở dài, nói thêm :
- Không ngờ già lão như ta mà liệu việc không được chu đáo bằng nàng !
Phượng Phượng mắt bỗng sáng lên, ngọt ngào nói :
- Thiếp không dám… chỉ là… hai người suy tính thì bao giờ cũng chu đáo hơn một người.
Lão Bá cầm tay cô ta hỏi :

- Nàng đang nghĩ gì vậy ?
Phượng Phượng trả lời ngay :
- Thiếp nghĩ rằng bây giờ Lục Hương Xuyên đang dốc hết tâm lực để đối phó với Mạnh Tinh Hồn, thậm chí không tiếc dốc toàn lực lượng… Lão Bá tán thành :
- Không sai ! Bởi vì hắn dù dốc bao nhiêu lực lượng cũng đáng lắm !
Phượng Phượng tiếp lời :
- Vì thế đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Thiếp sẽ thừa cơ chạy tới Phi Bằng Bảo. Chỉ cần Mạnh Tinh Hồn giữ được bí mật thì kế hoạch rất có triển vọng thành công.
Không chờ Lão Bá kịp mở miệng, cô ta lại liến thoắng tiếp :
- Bởi vì nếu dọc đường Lục Hương Xuyên đặt những trạm mai phục thì đã bị Mạnh Tinh Hồn làm bại lộ. Chỉ cần thiếp liên lạc được với các huynh đệ trong Hổ tổ là chúng ta có lợi thế hơn chúng.
Phượng Phượng nói liền một mạch nghe rất lưu loát, trong đôi mắt diễm lệ toát lên sự kiên quyết và tự tin.
Lão Bá chợt thở dài nói :
- Nàng có biết ta đang suy nghĩ gì không ?
Phượng Phượng lắc đầu.
Lão Bá nói :
- Ta nghĩ rằng, chẳng những nàng có thể trở thành vợ của ta mà còn là trợ thủ của ta nữa ! Giá như mười năm trước được gặp nàng, chắc rằng ta không đến đỗi bị đẩy vào tình thế bi đát như bây giờ.
Phượng Phượng cười khúc khích nói :
- Nếu mười năm trước gặp nhau, nhất định tướng công sẽ không thèm nhìn thiếp lấy một lần… - Sao thế ?
Phượng Phượng cười đáp :
- Bởi vì lúc đó thiếp chỉ mới là một nha đầu bảy tám tuổi mà thôi !
Nói xong cô ta cầm tay Lão Bá áp lên mặt mình, thì thào :
- Bây giờ thiếp sắp được làm mẹ rồi. Chờ khi sinh hạ hài tử của chúng ta rồi, thiếp sẽ nói với nó rằng cha mẹ nó đã vì nó mà phải chịu bao nhiêu gian khó… Cô ta ngước nhìn Lão Bá, dịu dàng nói thêm :
- Nếu không phải vì nó thì sao lúc này thiếp có thể đành tâm bỏ tướng công ở lại đây một mình mà ra đi được ?
Lão Bá cảm động nói :
- Thật tình lúc này ta không thể bỏ nàng đi một mình như vậy được !
Phượng Phượng cúi đầu, rầu rĩ nói :
- Tiếc rằng thiếp không thể không đi. Vì tương lai của chúng ta, vì hài tử của chúng ta, cho dù phải trải qua bao nổi gian truân thế nào, thiếp cũng chịu được.

Rốt cuộc Lão Bá đành nhượng bộ.
Ông nhìn theo bóng Phượng Phượng khuất trong làn nước, cảm thấy như mình vừa mất đi vật gì.
Mặt nước trở lại phẳng lặng như tấm gương, dường như không có chuyện gì vừa xảy ra.
Cuối cùng Lão Bá từ từ quay lại, đến góc phòng kiểm tra ống sắt thông ra ngoài, dùng làm chổ thông hơi, với thái độ như chờ trong chiếc ống thứ vật thần kỳ nào đo,ù có thể đem tin tức từ bên ngoài đến cho mình.
Rốt cuộc là ông đang chờ gì vậy ? Phép mầu chăng ?

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan

Hồi 27
Lưới thù giăng sẵn

Đêm !
Trời đầy mây nên rất tối.
Mạnh Tinh Hồn đứng ép người bên thành giếng như con hổ đang rình mồi.
Nếu ai đã có lần quan sát con hổ rình mồi thế nào, mới có thể hình dung ra được tình cảnh của Mạnh Tinh Hồn lúc ấy.
Gió từ giếng bốc lên mang theo hơi nước lành lạnh.
Thành giếng vỡ lỗ chỗ trông rêu phong và hoang tàn khiến người ta phải buồn nôn.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn đứng im phăng phắc. Trong lúc chờ đợi, chàng có thể chịu đựng tất cả. Và chàng tin chắc rằng người mình đợi nhất định sẽ đến.
Không biết qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng vang lên tiếng bước chân.
Không phải một mà có tới hai người đang thấp giọng nói chuyện rất khẽ.
Tiếng một tên hán tử :
- Hai tiểu tử kia lẩn đi đâu vậy chứ ? Sao không chờ đến phiên đổi gác ?
Tiếng người thứ hai :
- Ở đây u ám thế này, xem chừng có quỷ ! Biết đâu chúng bị quỷ bắt đi mất rồi cũng nên !
Nói tới đó, hắn cất tiếng cười, nhưng nghe thê lương, chẳng khác gì tiếng khóc.
Giọng tên thứ nhất :
- Tên Tiểu Vương rất nhát gan. Có lẽ hắn đi kiếm chén rượu để lấy can đảm rồi… Nhưng hắn còn chưa kịp dứt câu thì bỗng cảm thấy có vật gì chặn ngang cổ đến nghẹn thở.

Liếc nhìn sang tên đồng bọn, thấy mặt hắt giật giật, đôi mắt mở to hết cỡ, lưỡi thè ra, liều mạng định kêu lên nhưng không thốt lên được tiếng nào.
Vãng lên giọng nói đầy đe dọa :
- Có phải Lục Hương Xuyên phái các ngươi tới đây không ?
Cả hai cùng cảm thấy giọng nói vang lên ngay sau lưng, không kịp nghĩ ngợi, chỉ biết gật đầu thí mạng.
Thanh âm chết người đó lại vang lên :
- Ngoài các ngươi ra, còn ai khác nữa không ?
Cả hai vội vã lắc đầu.
Tiếp theo nghe bịch một tiếng, hai tên hán tử va mạnh vào nhau.
Mạnh Tinh Hồn từ từ buông tay, nhìn hai tử thi đổ dần xuống.
Lấy sát nhân để ngăn ngừa hành động sát nhân.
Giết người chung quy là một thủ đoạn. Chỉ cần có mục đích chính đáng thì đó không phải là tội ác.
Tuy Mạnh Tinh Hồn cũng hiểu điều này nhưng hồi lâu vẫn chưa lấy được bình tĩnh.
Bây giờ, không ai chán ghét sự giết người bằng Mạnh Tinh Hồn.
Nhưng không còn cách lựa chọn nào khác.
Chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời tối om, thậm chí không cúi nhìn tử thi lấy một lần.
Lát sau, chờ mây đen nhạt đi một chút, chàng mới kéo hai cái xác đem giấu đi.
Phi Bằng Bảo nằm ở phía bắc.
Phải khá lâu, Mạnh Tinh Hồn mới tìm được một ngôi sao bắc đẩu, tuy vậy chàng có thể đến được Phi Bằng Bảo hay không thì lại là chuyện khác.
Chỉ mới qua mấy ngày mà Cúc Hoa Viên trông tàn tạ hẳn đi.
Hoa cũng giống như nữ nhân, phải có bàn tay nâng niu ưu ái thì mới xinh đẹp.
Mạnh Tinh Hồn lướt nhanh qua khu Hoa Viên của Lão Bá, thậm chí không nhìn lại lần nào.
Tối nay đã là ngày mồng sáu. Thời gian còn lại không còn nhiều nữa.
Cũng may là lân cận khu vực Hoa Viên cũng không ai trông thấy chàng.
Mới giữa canh tư, ngày làm việc còn chưa bắt đầu, nhưng chỉ cần nửa canh giờ sau, khi trời vừa hừng sáng là bước vào ngày hoạt động.
Theo kinh nghiệm thì thời điểm này, các trạm canh phòng thường trễ nãi nhất. Bởi vì ban gác hồi đêm đã mệt mỏi, còn ban gác vừa đổi vẫn còn ngái ngủ chưa đủ tỉnh táo.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ điều này nên tranh thủ vượt qua Hoa Viên.
Lẽ ra chàng có thể vòng xa hơn một chút thì an toàn hơn, nhưng vì thời gian quá cấp bách nên đành phải mạo hiểm một chút, đi đường tắt gần khu cảnh

giới của Hoa Viên hơn.
Trong tình hình khẩn trương thế này, thời gian còn quý hơn cả máu.
Khu rừng còn chìm trong giấc ngủ, chỉ có những đám mây trắng như sữa, lững lờ bay.
Đột nhiên Mạnh Tinh Hồn nghe thấy từ trong đám mây bàng bạc đó vang lên tiếng sáo.
Tiếng sáo vang lên dìu dặt, thê lương nghe đến não lòng.
Mạnh Tinh Hồn liền dừng bước.
Người nào tới chỗ heo hút vào canh khuya thổi sáo thế này ?
Cuối cùng một người từ khu rừng rậm bước ra. Đó là một thiếu niên người cao dong dỏng, bận bộ y phục màu trắng như tuyết làm chiếc tiêu đen nhánh trên tay phát ánh hàn quang.
Mạnh Tinh Hồn ngẩn người nhìn thiếu niên vừa xuất hiện, lòng vừa kinh dị vừa thích thú.
Bởi vì chàng đã nhận ra người đó là bằng hữu của mình, tình thân như thủ túc.
Mặc dù đã rất lâu hai người không gặp nhau, nhưng tình cảm đó Mạnh Tinh Hồn vẫn giữ sâu trong đáy lòng, và chàng tin rằng đối phương cũng thế.
Người đó đã cùng chàng gánh chịu hoạn nạn, xe chia hạnh phúc và mối tình cảm thắm thiết đó lớn thêm lên qua mỗi chặng đường gian khổ.
Tình cảm được thử thách như vậy, người ta chẳng thể quên được.
Mạnh Tinh Hồn thầm kêu lên :
- Thạch Quần ! Thạch Quần !
Mỗi lúc nghĩ đến cái tên này, chàng đều thấy lòng mình trở nên ấm áp.
Có lúc, tình cảm của Mạnh Tinh Hồn đối với Thạch Quần còn sâu nặng thắm thiết hơn cả với Diệp Tường. Bởi vì Diệp Tường là đại ca của chúng, nghiêm khắc và kiên định hơn, vì thế ít nhiều vẫn có khoảng cách.
Trái lại Thạch Quần có thể chất yếu nhược thư sinh hơn và là người rất mẫn cảm.
Mặc dù trải qua thời kỳ gian khổ và do nghề nghiệp mà Thạch Quần cũng kiên cường chẳng kém Diệp Tường bao nhiêu và cũng lạnh lùng gần như thế, nhưng bản chất cơ bản vẫn ít thay đổi.
Chỉ cần nhìn thấy một bông hoa tàn tạ hay một cách én lẻ đàn là Thạch Quần đã đủ bùi ngùi, cả ngày không vui.
Đặc biệt chàng rất yêu âm nhạc, nhất là sáo và tiêu, say mê có khi còn hơn cả võ công nữa.
Nhiều lần Mạnh Tinh Hồn nghĩ thầm rằng Thạch Quần sinh ra nên làm một thi nhân chứ không phải trở thành thích khách.
Tiếng tiêu chợt trở nên trầm lắng khiến lòng người như thắt lại.
Bấy giờ Thạch Quần mới ngẩng đầu lên và trông thấy Mạnh Tinh Hồn, ánh

mắt cũng sáng lên niềm vui.
Qua ánh mắt đó đủ thấy rằng sau ba năm viễn chinh, lòng Thạch Quần chẳng nhưng không chai sạn đi mà thậm chí còn giàu tình cảm hơn trước.
Cuối cùng Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Ngươi đã về !
Thạch Quần gật đầu.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Tình hình ở đó thế nào ?
Thạch Quần đáp gọn :
- Ổn cả !
Chứng tỏ y là người không thích nhiều lời.
Xưa nay những đứa trẻ trưởng thành từ cuộc sống kham khổ thường không thích dùng ngôn từ để biểu thị tình cảm của mình.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Lâu quá rồi chúng ta không được gặp nhau… - Phải ! Đã hơn hai năm…
Trên môi y thấp thoáng nụ cười, nói thêm :
- Hơn hai năm với bảy mạng người và một vết thương.
Mạnh Tinh Hồn kêu lên :
- Ngươi bị thương ư ?
Thạch Quần gật đầu :
- Phải ! Nhưng thương thế đã lành từ lâu.
Mạnh Tinh Hồn cười nhận xét :
- Hơn hai năm qua, hình như ngươi vẫn thế, không thay đổi gì cả.
Thạch Quần hỏi lại ngay :
- Vẫn thế. Còn ngươi thì sao ?
Mạnh Tinh Hồn trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói :
- Ta đã thay đổi nhiều.
- Nghe nói rằng ngươi đã có vợ ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Đúng thế !
Nhắc đến Tiểu Điệp, tự dưng Mạnh Tinh Hồn thấy lòng mình hứng khởi lên, nói tiếp :
- Cô ấy là một nữ nhân rất tốt. Ta hy vọng sau này ngươi sẽ có dịp gặp cô ấy.
Thạch Quần bình thản nói :
- Có lẽ ta nên chúc mừng ngươi.
Mạnh Tinh Hồn vui ra mặt :
- Phải ! Ngươi nên chúc mừng ta mới được !
Thạch Quần phủ phàng :
- Nhưng thông thường người ta bảo rằng, khi người ta có vợ thì tình cảm đối

với bằng hữu đều thay đổi.
Nụ cười trên môi Mạnh Tinh Hồn vụt tắt, chàng hỏi :
- Hình như người ta đã nói nhiều với ngươi về ta ?
Thạch Quần không phản đối :
- Không sai ! Bởi thế ta mới tới đây để nghe chính ngươi nói.
Mạnh Tinh Hồn ngẩn đầu lên nhìn về hướng đông xa xăm với cái nhìn ảm đạm.
Mặt trời chầm chậm nhô lên sau dãy núi xa xa.
Hồi lâu chàng mới chậm rãi nói :
- Ngươi biết đấy, ta cũng giống như ngươi, không thích hợp cho việc giết người.
Thạch Quần nghiến răng nói :
- Trên đời không ai sinh ra là để giết người !
Mạnh Tinh Hồn tiếp :
- Bởi thế ngươi nên hiểu ta một chút. Chẳng phải vì ta quên tình bằng hữu, chỉ là muốn từ bỏ cuộc sống trước đây !
Thạch Quần không nói gì, nhưng những thớ thịt trên cổ bạnh lại vì răng nghiến chặt nên nhìn rất đáng sợ.
Mạnh Tinh Hồn lại nói :
- Cuộc sống đó thật đáng ghét và dễ sợ. Nếu ta vẫn tiếp tục sống theo cách đó, nhất định sẽ phát điên.
Thạch Quần hỏi :
- Có phải ngươi đã biến thành kẻ như Diệp Tường ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu, cười thảm đáp :
- Ta không phủ nhận. Nếu sống như thế, ta sẽ chẳng khác gì Diệp Tường cả, thậm chí còn bi thảm hơn.
- Lẽ ra Diệp Tường nên sớm từ bỏ cuộc sống này chắc bây giờ đã khả quan hơn.
Mạnh Tinh Hồn tán thành ngay :
- Chính thế !
Thạch Quần nói tiếp :
- Nhưng hắn đã không làm thế. Chẳng lẽ hắn không hiểu ? Hay là hắn muốn phát điên ?
Không ai lại muốn mình bị phát điên cả.
Thạch Quần nhìn Mạnh Tinh Hồn, đột nhiên tia mắt trở lên lạnh lùng, nói :
- Diệp Tường không như ngươi, vì hắn hiểu một điều mà ngươi không hiểu.
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi :
- Việc gì ?
- Hắn hiểu rằng một người sống hoàn toàn không phải vì bản thân mình. Còn hiểu rằng người ta khi đã chịu ân tình của người khác thì vô luận thế nào

cũng phải báo đáp.
Nếu không căn bản hắn không được coi là người nữa !
Mạnh Tinh Hồn chua chát mỉm cười, nụ cười trông đến thê thảm.
Thạch Quần nhíu mày hỏi :
- Ngươi cười gì ? Chẳng lẽ ta nói sai ư ?
Mạnh Tinh Hồn thở dài đáp :
- Ngươi nói không sai, nhưng ta cũng không sai.
- Thế nào ?
- Người ta sống trên đời khó tránh khỏi có lúc làm những việc mình không muốn.
Tuy vậy cần phải xem những việc đó có đáng làm không.
Mạnh Tinh Hồn biết rằng Thạch Quần chưa hiểu đầy đủ ý mình, bởi vì trong ý tưởng, Thạch Quần chưa bao giờ nảy sinh ra khái niệm đó.
Y chỉ biết thế nào là ân nghĩa, thế nào là oán cừu, và cả hai thứ đó đều không thể nợ mà phải trả ngay.
Cao lão đại thường giáo huấn chúng như vậy.
Thạch Quần trầm ngâm suy nghĩ, cố hiểu hết ý nghĩa câu nói của đối phương.
Hồi lâu y mới chậm rãi nói :
- Ngươi có quan niệm của mình, ta cũng có quan niệm của riêng ta. Thôi không bàn tới chuyện đó nữa. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.
- Ngươi hỏi đi !
Thạch Quần cầm chặt chiếc tiêu đến nỗi những đừng gân trên bàn tay nổi cuộn lên, trầm giọng hỏi :
- Ta còn là bằng hữu của ngươi nữa không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Trên thế gian chỉ có một thứ vỉnh viễn không bao giờ thay đổi, đó là tình bằng hữu chân chính.
- Như bây giờ chúng ta vẫn còn là bằng hữu ?
Mạnh Tinh Hồn khẳng định :
- Đương nhiên !
Thạch Quần gật đầu :
- Tốt lắm ! Vậy thì hãy đi theo ta !
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Đi đâu ?
Thạch Quần đáp :
- Đến gặp Cao lão đại. Chị ấy muốn gặp ngươi.
- Đi ngay bây giờ ư ?
- Ngay bây giờ.
Mạnh Tinh Hồn hết sức khó xử. Một bên là cấp sự liên quan đến vấn đề

sống chết của Lão Bá, còn một bên là tình bằng hữu khó lòng khước từ.
Ánh mắt chàng lộ rõ vẻ thống khổ, hồi lâu mới hỏi :
- Nếu ta không đi, ngươi sẽ bức bách, đúng không ?
Thạch Quần thừa nhận :
- Đúng ! Vì người chẳng có lý do nào để không đi cả.
- Nhưng nếu bây giờ ta có việc hết sức quan trọng phải làm thì sao ?
Thạch Quần lắc đầu :
- Không có việc gì quan trọng hơn việc này.
- Nhưng Cao lão đại có thể chờ, còn việc này của ta không thể trì hoản được.
- Không ! Cao lão đại cũng không thể chờ.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Vì sao ?
- Chị ấy bị bệnh và bệnh tình rất trầm trọng.
Mạnh Tinh Hồn trở nên do dự.
Lúc này, tưởng như chàng sẵn sàng vứt bỏ tất cả để đi theo Thạch Quần. Nhưng mặt khác chàng không thể bỏ mặc Lão Bá. Ông đã đem mọi hy vọng phó thác cho Mạnh Tinh Hồn, chàng không thể làm cho ông phải thất vọng. Nhưng Cao lão đại lại lâm trọng bệnh, và đang mong được gặp mình. Chàng cũng không thể để Cao lão đại phải thất vọng.
Vầng dương đã lên cao tỏa ánh nắng xuống khu rừng. Vẻ mặt Mạnh Tinh Hồn càng thêm ảm đạm. Chỉ cần nhìn vẻ mặt đó, đủ biết nội tâm chàng đang thống khổ thế nào.
Thạch Quần ngưng mục nhìn đối phương, lúc sau nói gằn từng tiếng :
- Còn có việc này ta cần nói với ngươi !
- Nói đi !
- Lần này đến đây, ta đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không trở lại một mình.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu, cười khổ đáp :
- Ta tin điều đó, vì rất hiểu tính ngươi.
Có lẽ trên thế gian không ai hiểu rõ Thạch Quần bằng Mạnh Tinh Hồn và trái lại.
Y là người có tình cảm ủy mị, nhưng tính cách lại hết sức cứng rắn, khi đã hạ quyết tâm là không bao giờ thay đổi, có chết cũng làm cho bằng được.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ Thạch Quần vì chàng là người cũng có tính cách như bạn.
Thạch Quần nói :
- Nếu ngươi đồng ý thì chúng ta cùng quay về. Nhược bằng không… Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Nếu không thì sao ?
Thạch Quần nghiến răng nhấn từng chữ :
- Nếu không, một trong hai chúng ta phải chết. Nếu chưa chết, ta quyết

không trở về một mình mà mang theo ngươi, bất kể là ngươi sống hay chỉ là cái xác.
- Không có cách lựa chọn khác hay sao ?
- Không !
Mạnh Tinh Hồn thở dài nói :
- Ngươi cũng biết rằng ta không khi nào lại giết ngươi.
Thạch Quần tiếp ngay :
- Nhưng ta lại có đủ nhẫn tâm để giết ngươi. Bởi thế tốt nhất ngươi đừng bức bách ta !
Y cúi thấp đầu nhìn chiếc tiêu đen nhánh trên tay rồi nói thêm :
- Ta biết võ công của mình không bằng ngươi. Nhưng qua hai năm, tình hình có thể thay đổi.
Mạnh Tinh Hồn tán đồng :
- Cũng có thể.
Thạch Quần nói tiếp :
- Một người khi nào cũng bị uy hiếp bởi đao kiếm đối phương so với kẻ ngủ yên trong vòng tay người khác thì trưởng thành nhanh hơn và học hỏi được nhiều hơn.
Y không nói rõ học hỏi cái gì, bởi vì Mạnh Tinh Hồn không cần nói cũng biết rõ.
Đó là cách giết người và học cách làm thế nào để khỏi bị giết.
Mạnh Tinh Hồn cười gượng nói :
- Ta đã nhận ra trong ống tiêu của ngươi có giấu ám khí.
Thạch Quần đáp :
- Đó là ta cố ý để ngươi biết đó thôi. Nhưng ngươi có thể nhận ra đó là loại ám khí gì không ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không !
Thạch Quần nói :
- Suốt dảy Vân Qúy mà ta vừa từ đó về, chẳng những nơi đó có xuất xứ võ công của phái Điểm Thương rất huyền bí mà còn là nơi ẩn cư của nhiều kỳ sĩ trong giang hồ mà ngươi không sao tưởng tượng hết được đâu.
Mạnh Tinh Hồn cười hỏi :
- Vì thế những gì ngươi đã học được, nhiều hơn ta tưởng tượng chứ gì ?
- Không sai !
Mạnh Tinh Hồn thở dài nói :
- Thôi được, ta sẽ đi theo ngươi… Chàng đi được mấy bước, đột nhiên lao tới trước, bàn tay nhanh như chớp gõ vào uyển mạch của Thạch Quần.
Coong !
Ống tiêu rơi xuống đất. Thì ra chiếc tiêu làm bằng sắt.

Sắc mặt Thạch Quần trở nên tái mét.
Mạnh Tinh Hồn nhìn y nói :
- Ta biết ngươi học được rất nhiều, nhưng chắc rằng ngươi còn chưa học được điều này !
Thạch Quần không đáp, vẻ mặt cũng không có biểu cảm gì.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Điều này vĩnh viễn không bao giờ ngươi học được, bởi vì ngươi không phải là hạng người sẵn sàng đối phó với bằng hữu.
Thạch Quần cất giọng ảm đạm :
- Vì thế bây giờ dù ngươi dùng thủ đoạn gì đối phó với ta, ta cũng không trách.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không ! Ta không định đối phó với ngươi.
- Vậy thì ngươi có thể đi !
- Đương nhiên ta cần phải đi !
Chàng nhìn bạn với ánh mắt đầy trìu mến, vỗ nhẹ vào vai Thạch Quần nói tiếp :
- Đương nhiên ta sẽ đi, nhưng là đi theo ngươi đến gặp Cao lão đại.
Thạch Quần cũng nhìn đối phương với ánh mắt trìu mến như vậy rồi chợt cười hỏi :
- Ngươi có biết vì sao ta không phòng bị ngươi không ?
- Vì sao ?
Thạch Quần cười đáp :
- Vì ta đã biết trước rằng ngươi nhất định sẽ theo ta trở về.
Mạnh Tinh Hồn cũng cười.
Nhìn vẻ mặt hai người lúc đó, không ai nghĩ rằng họ đang trải qua những biến cố vô cùng nguy hiểm, sẵn sàng đe dọa tính mạng từng người.
Chỉ có tình bằng hữu mới làm người ta trong lúc hiểm nghèo nhất vẫn bình tĩnh và đáng yêu như vậy.
Vầng thái dương càng lên cao, trông Cúc Hoa Viên lại càng tàn tạ.
Bên trong không một bóng người, hoàn toàn hoang vắng.
Từ lúc Mạnh Tinh Hồn đi qua Cúc Hoa Viên không hề bị ai phát hiện, chẳng phải do chàng chọn thời điểm chính xác, cũng không phải do may mắn.
Thạch Quần nói :
- Khi ta đến đây thì Hoa Viên đã vắng hoe thế này rồi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ngươi đến lâu rồi hay sao ?
- Chưa lâu lắm.
Đột nhiên y thở dài nói thêm :
- Giá như ta đến sớm hơn một chút, Hoa Viên chắc không đến nỗi tàn tạ thế

này.
Mạnh Tinh Hồn biết bằng hữu đang cảm hoài, chờ một lúc mới hỏi :
- Ngươi cùng đến đây với Cao lão đại, đúng không ?
Thạch Quần gật đầu :
- Phải ! Ta vừa từ Vân Qúy về tới là Cao lão đại bảo ta lập tức dẫn chị ấy tới đây.
- Chị ta đến đây làm gì vậy ?
- Đến chờ ngươi !
Mạnh Tinh Hồn nhíu mày hỏi :
- Chờ ta ?
- Không sai ! Cao lão đại nói rằng nếu ngươi chưa tới thì trước sau gì cũng sẽ tới.
Mạnh Tinh Hồn không nói gì, nhưng vẻ mặt rất khó coi.
Thạch Quần nhìn bạn hỏi :
- Ngươi nghĩ gì vậy ?
Mạnh Tinh Hồn thẳng thốt trả lời :
- Ta đang nghĩ nếu người đến tìm ta không phải là ngươi thì ta có nên đi không ?
Gian phòng rất tối, chẳng những thế còn che cửa kín mít.
Bản tính Cao lão đại vẫn thế. Khi ở trong phòng thường không thích thắp đèn.
Bên cửa sổ có một chiếc ghế mây rất lớn và đẹp, vốn trước đây được đặt trong phòng Lão Bá.
Lão Bá thích ngồi thoải mái trên chiếc ghế mây này tiếp bằng hữu và thủ hạ, nghe ý kiến và tin tức của họ rồi sau cùng mới nảy ra quyết định.
Như vậy nhiều đại sự liên quan đến vận mạng rất nhiều người được quyết định trên chiếc ghế mây này.
Nhưng lúc này ngồi trên ghế mây lại là Cao lão đại.
Thạch Quần nói không sai. Quả thật lúc này Cao lão đại rất yếu, mặt tái nhợt và tiều tụy.
Tuy trong phòng tối om nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn có thể nhận ra điều đó.
Từ trước tới nay, chàng chưa từng trông thấy vẻ mặt Cao lão đại hốc hác phờ phạc như thế.
Thấy hai người vào, ánh mắt Cao lão đại hơi sáng lên một chút, nhìn Mạnh Tinh Hồn nói :
- Ta biết rằng ngươi nhất định sẽ trở về mà !
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Đại thư tin chắc vậy ư ?
Cao lão đại cười đáp :
- Tuy không tin hoàn toàn, nhưng ngoài cách đó ra, ta còn biết tìm ngươi thế

nào khác nữa ?
Thị lại cười, nụ cười phờ phạc trông thật đáng thương.
Mạnh Tinh Hồn nghĩ thầm :
- Chị ấy quả thật đã già mất rồi, người như thế mà phải chịu cảnh cô đơn thì thật đáng thương.
Một người cô đơn thì chẳng những đáng thương mà còn đáng sợ thật !
Và nhất là đối với nữ nhân.
Mạnh Tinh Hồn bước đến gần chị, dịu giọng :
- Bất cứ đại thư ở đâu, chỉ cần biết tin là tôi sẽ đến ngay.
Cao lão đại hỏi :
- Thật ư ?
Rồi không chờ Mạnh Tinh Hồn kịp trả lời, thị cần chặt lấy cổ tay chàng nói :
- Hãy đến gần đây ! Ta cần ngươi ngồi cạnh ta ngay trên chiếc ghế mây này.
Mạnh Tinh Hồn chợt nhận thấy bàn tay Cao lão đại lạnh ngắt, liền kêu lên :
- Chị thật bị bệnh rồi !
Cao lão đại cười ảo não :
- Thực ra chẳng phải bệnh hoạn gì đâu. Chỉ cần biết các ngươi đều yên vui và mạnh khỏe thì mọi thứ bệnh trong người ta đều lui hết !
Mạnh Tinh Hồn thốt lên :
- Chị thật tốt !
Cao lão đại nói :
- Khoan đã… Hình như thần sắc ngươi cũng không được bình thường ?
Mạnh Tinh Hồn cười đáp :
- Tôi tuy hơi mệt nhưng chưa bao giờ cảm thấy khỏe khoắn thế này.
Cao lão đại chớp chớp mắt hỏi :
- Cứ xem ngươi phấn chấn như thế, chắc đã tìm gặp được Lão Bá rồi đúng không ?
Nụ cười trên môi Mạnh Tinh Hồn vụt tắt.
Cao lão đại nhắc lại câu hỏi :
- Nói đi, có đúng vậy không ?
Mạnh Tinh Hồn chợt cảm thấy da thịt trên mặt mình xơ cứng lại.
Cao lão đại tiếp tục truy bức :
- Sao ngươi không trả lời ?
Mạnh Tinh Hồn nghiến chặt răng đáp :
- Bởi vì tôi không muốn nói dối !
- Ngươi không được nói dối.
- Nếu bị truy bức, tôi buộc lòng phải nói dối.
Cao lão đại chợt cười to nói :
- Chỉ cần như thế cũng đủ biết ngươi đã tìm được Lão Bá rồi !
Mạnh Tinh Hồn nghĩ ngợi một lúc rồi vừa quay phắt đi vừa nói :

- Hai ngày sau tôi sẽ đến gặp đại thư. Nhất định tôi sẽ đến !
Cao lão đại nhíu mày hỏi :
- Chẳng lẽ bây giờ ngươi định đi rồi ư ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Phải ! Tôi không dám tiếp tục ở lại đây thêm nữa.
- Ngươi sợ gì chứ ?
- Tôi sợ rằng mình sẽ tiết lộ tin tức về Lão Bá !
Cao lão đại hỏi :
- Ngay cả trước mặt riêng ta ngươi cũng không nói hay sao ? Chẳng lẽ ngươi không tin ta ?
Mạnh Tinh Hồn không đáp đi thẳng ra cửa.
Cả Thạch Quần lẫn Cao lão đại không ai ngăn cản.
Nhưng cũng vừa lúc đó trên một khung cửa sổ, tấm giấy điều che cửa bị ai xé rách toác.
Mạnh Tinh Hồn quay lại và trông thấy Lục Hương Xuyên đã xuất hiện trong phòng.
Cũng như thường lệ, trông hắn rất ân cần dễ thân, thái độ đường hoàng lễ phép.
Lục Hương Xuyên bận nho y sạch bóng không vương hạt bụi nào, vẻ mặt tươi cười rất đáng mến.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn không sao thấy có cảm tình, trái lại còn đầy ác cảm.
Lục Hương Xuyên cười cởi mở nói :
- Chúng ta như cả năm chưa gặp nhau rồi ! Mạnh huynh còn nhớ tối hôm đó chúng ta cùng ăn món trứng rán ngay trong bếp không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Tôi không quên.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Như vậy chúng ta vẫn còn là bằng hữu ?
Mạnh Tinh Hồn trả lời ngay :
- Không phải !
Lục Hương Xuyên vẫn giữ thái độ trầm tỉnh :
- Một ngày là bạn, suốt đời là bạn, Mạnh huynh chưa nghe câu đó sao ?
Mạnh Tinh Hồn hừ một tiếng :
- Câu đó ngươi nên nói cho Lão Bá nghe.
Sắc mặt Lục Hương Xuyên vẫn không thay đổi :
- Tiểu đệ chính đang muốn nói cho Lão Bá nghe, nhưng lại không biết ông ta hiện ở đâu.
Mạnh Tinh Hồn cau có trả lời :
- Ngươi sẽ không bao giờ biết đâu !

- Mạnh huynh đừng vội khẳng định như thế. Trên đời không có gì vĩnh viễn. Người và vạn vật mọi lúc mọi nơi đều có thể thay đổi.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Có thể ! Nhưng có một thứ sẽ không bao giờ thay đổi.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Gì vậy ?
- Chúng ta không bao giờ là bằng hữu !
- Mạnh huynh không tin tiểu đệ sao ?
- Không bao giờ !
- Nhưng có việc này Mạnh huynh buộc phải tin vào tiểu đệ.
Rồi không chờ Mạnh Tinh Hồn có phản ứng gì, hắn cười nham nhở rồi đổi cách xưng hô :
- Ngươi cần tin rằng ta lúc nào cũng có thể lấy mạng cô ta !
Mạnh Tinh Hồn biến sắc.
Từ khi vào đây, chàng không tin nữa chữ do Lục Hương Xuyên nói ra. Nhưng Mạnh Tinh Hồn thừa hiểu cô ta đây là ai, và việc này thì không thể không tin.
Cao lão đại ngồi trên ghế mây cách Lục Hương Xuyên chỉ ba thước.
Bất cứ ai ngồi ở khoảng cách đó cũng tuyệt không sao thoát khỏi tầm ám khí của Lục Hương Xuyên.
Có thể hoài nghi Lục Hương Xuyên bất cứ việc gì nhưng không thể hoài nghi bản lỉnh phóng ám khí của hắn.
Trên mặt Cao lão đại cũng lấp lánh mồ hôi.
Mạnh Tinh Hồn quay lại, thấy Thạch Quần vẫn đứng ngay bên cửa, dường như từ khi vào đây y vẫn đứng ở tư thế đó, chỉ có khác là sắc mặt tái xanh, tay cầm chắc ống tiêu làm những sợi gân trên cổ tay căng phồng.
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Ta biết ngươi không nỡ nhẫn tâm thấy Cao lão đại chết ngay trước mắt mình !
Lòng bàn tay Mạnh Tinh Hồn ướt đẫm mồ hôi, nhưnh trong miệng lại ráo hoảnh khô khốc.
Lục Hương Xuyên lại cất lời đe dọa :
- Nếu ngươi còn muốn Cao lão đại sống thì mau kể hết mọi tin tức về Lão Bá !
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ngươi tin lời ta sao ?
Lục Hương Xuyên cười to đáp :
- Ta biết rõ ràng ngươi chưa bao giờ nói dối và rất ghét nói dối.
- Thôi được, ta sẽ nói. Ngươi vĩnh viễn đừng bao giờ hoài vọng nghe được một lời nào về tin tức Lão Bá !

Nụ cười trên mặt Lục Hương Xuyên như ngưng kết lại.
Cả Cao lão đại lẫn Thạch Quần cũng biến sắc.
Cả hai đều biết rằng lời Mạnh Tinh Hồn đã nói ra tất không bao giờ thay đổi.
Qua hồi lâu, Lục Hương Xuyên mới lạnh lùng nói :
- Chẳng lẽ ngươi đã quên mất rằng nhờ ai mà ngươi sống được tới ngày nay ?
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng đáp :
- Ta không bao giờ quên, vĩnh viễn không quên !
Lục Hương Xuyên hỏi tiếp :
- Ngươi thà nhìn cô ta bị giết chứ quyết không tiết lộ tin tức về Lão Bá ?
Mạnh Tinh Hồn hét lên :
- Ta có thể vì chị ấy mà chết, bất cứ lúc nào cũng được. Nhưng lại không thể vì bất cứ ai mà bán rẻ bằng hữu.
- Lão Bá là bằng hữu của ngươi ư ? Các ngươi thành bằng hữu từ lúc nào vậy ?
Mạnh Tinh Hồn khẳng khái trả lời :
- Từ khi ông ấy hoàn toàn tin cậy vào ta !
Chàng trừng mắt nhìn Lục Hương Xuyên tưởng chừng có thể dùng ánh mắt đó thiêu cháy đối phương rồi nhấn từng chữ :
- Có việc này ngươi hãy nhớ cho kỹ. Nếu ngươi giết Cao lão đại, sống chết gì ta cũng quyết lấy mạng ngươi !
Lục Hương Xuyên chợt thở dài nói :
- Ta tin. Ngươi nói ra câu nào ta cũng tin.
Mạnh Tinh Hồn tiếp lời :
- Thế là tốt !
Lục Hương Xuyên cười nhạt hỏi :
- Chưa hết. Còn nữ nhân khác nữa thì sao ? Vì cô ta, có lẽ ngươi đáng bán rẻ bằng hữu đấy !
Mạnh Tinh Hồn kêu lên :
- Cô ta ? Ai thế ?
Chợt trong lòng Mạnh Tinh Hồn nãy ra một dự cảm. Chàng đã mơ hồ đoán ra người mà Lục Hương Xuyên nói đến là ai.
Lục Hương Xuyên cười đắc ý :
- Ngươi có muốn gặp cô ta không ?
Ngay lúc đó cánh cửa dẫn vào phòng trong được mở ra.
Mạnh Tinh Hồn mới chợt nhìn đã toát mồ hôi ướt đẫm toàn thân, máu trong người tưởng như đông lại.
Một người đứng giữa cửa đưa mắt ngây ngô nhìn chàng, hiển nhiên đã bị khống chế huyệt đạo.

Hai lưỡi đao sáng quắt đang dí sát hai bên thái dương nàng.
Đó là Tiểu Điệp !

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 28
Nhận rõ vàng thau

Tiểu Điệp nhìn Mạnh Tinh Hồn bằng ánh mắt ngây dại, nước mắt lã chã tuôn rơi. Nhưng nàng không nói tiếng nào !
Người trên giang hồ đều biết độc môn ám khí của Lục Hương Xuyên vô cùng lợi hại, nhưng ít người biết rằng thủ thuật điểm huyệt của hắn cũng rất đáng sợ !
Cao thủ môn ám khí cũng đồng thời là cao thủ điểm huyệt, bởi vì hai loại võ học này có liên quan mật thiết với nhau, nếu không nói là tương đồng !
Bởi vì, ngoài việc xác định chính xác huyệt đạo, động tác cần chuẩn xác, thần tốc.
Tuy vậy, thủ thuật điểm huyệt dù cao cường đến đâu cũng không buộc người ta không nhỏ lệ, dù có thể làm người ta bất động, thậm chí không nói được.
Thấy tình cảnh Tiểu Điệp như thế, lòng Mạnh Tinh Hồn như xát muối.
Có lúc chàng muốn bất chấp tất cả, lao ra ôm lấy nàng vào lòng.
Nhưng đó là điều ngu ngốc không thể được.
Chỉ cần ngươi động đậy là hai lưỡi đao sẽ cứa đứt cổ Tiểu Điệp ngay !
Mặc dù Lục Hương Xuyên không nói ra câu ấy, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt hắn là đủ hiểu mà không cần nói ra.
Lúc này Lục Hương Xuyên không còn giữ chút nào dáng vẻ hào hoa thư sinh nữa mà trông rất ác độc.
Hắn nhắc lại câu hỏi:
- Vì nàng đáng để ngươi bán rẻ bằng hữu chứ ?
Mạnh Tinh Hồn vẫn đứng bất động không trả lời, nhưng cảm thấy máu trong người sôi lên.
Chàng chợt liên tưởng đến con cá bị mắc vào lưỡi câu của Hàn Đường !
Bây giờ Mạnh Tinh Hồn thấy mình giống con cá đó, dù có giãy giụa bao nhiêu cũng là vô ích, là tuyệt vọng.
Lưỡi câu của Lục Hương Xuyên đã mắc vào cổ chàng !
Lúc này, không ai có thể cứu được Mạnh Tinh Hồn, và thật sự không ai muốn cứu chàng cả.
Lục Hương Xuyên cười nói:
- Bản tính ta vốn kiên nhẫn, bởi thế có thể đợi một lúc. Nhưng hy vọng

ngươi đừng để ta phải đợi lâu.
Lúc này quả là hắn không cần phải vội.
Cá đã mắc câu. Kẻ đáng phải vội là Mạnh Tinh Hồn chứ không phải hắn.
Nhưng dù có nấn ná thêm thì rút cục cũng làm gì được chứ ?
Đừng nói thêm vài khắc mà dù chờ thêm vài canh giờ, thậm chí vài ngày, tình thế vẫn không thay đổi !
Toàn thân Mạnh Tinh Hồn ướt đẫm mồ hôi, áo quần dính bết vào da thịt !
Đột nhiên Cao lão đại thở dài nói:
- Ta thấy ngươi nên nói nhanh ra thì hơn. Nếu ta là nam nhân, vì một thiếu nữ xinh đẹp như Tôn cô nương, thì bất cứ việc gì cũng đáng làm.
Trái tim Mạnh Tinh Hồn đau nhói như bị một mũi dao nhọn đâm vào.
Mãi đến lúc này, chàng mới hiểu ra mọi chuyện.
Thì ra Lục Hương Xuyên và Cao lão đại đã cấu kết với nhau từ trước, và những gì vừa diễn ra chính là sản phẩm của âm mưu của chúng.
Người buông câu thật sự không phải là Lục Hương Xuyên mà chính là Cao lão đại.
Tuy vậy chàng không thù hận Cao lão đại, mà chỉ thấy tuyệt vọng và đau khổ mà thôi.
Cao lão đại đã thế, còn Thạch Quần thì sao ?
Có phải Thạch Quần cũng là một nhân tố đắc lực trong âm mưu này ?
Đột nhiên Mạnh Tinh Hồn nghĩ đến chiếc tiêu trên tay Thạch Quần và những mũi ám khí đó !
Giá như chàng đoạt được chiếc tiêu, biết đâu tìm được cơ hội phản kích ?
Trong tình huống này, không có thứ võ công hay binh khí nào có hiệu quả bất cứ trong cơ hội nào.
Chàng vẫn nhìn Tiểu Điệp, nhưng chân lại lùi dần từng bước.
Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Chẳng lẽ ngươi định bỏ đi ? Chỉ cần ngươi đủ nhẫn tâm để cô ta ở lại đây, ta sẵn sàng để cho ngươi đi !
Mạnh Tinh Hồn lập tức xuất thủ, nhanh như chớp quan lại định đoạt lấy chiếc tiêu trên tay Thạch Quần.
Chàng đã tính toán cự ly và thời điểm hết sức chính xác, chỉ cần xuất thủ là đoạt được ống tiêu và phản kích ngay !
Nào ngờ hành động thất bại.
Thạch Quần đã không còn ở đó nữa, và cũng không thấy ở bất cứ nơi nào trong phòng.
Không ai chú ý rằng y đã đi khỏi phòng từ lúc nào.
Mạnh Tinh Hồn thầm nghĩ:
- Nếu hắn không tham dự vào âm mưu này thì sao Lục Hương Xuyên và Cao lão đại có thể để hắn đi khỏi đây một cách dễ dàng như vậy ?

Chàng thấy lòng mình càng thêm chua xót, đau đớn lại mất đi thêm một bằng hữu nữa.
Khi bị bằng hữu bán đứng thì mới thấm thía nỗi đau khổ và thất vọng ở đỉnh điểm.
Lục Hương Xuyên lạnh lùng nói:
- Ta chờ khá lâu rồi đó, đừng để ta chờ thêm nữa. Dù người ta có kiên nhẫn đến đâu cũng đến lúc nổi giận. Chẳng lẽ ngươi bắt ta phải nổi giận ?
Mạnh Tinh Hồn thầm thở dài. Tình thế này khó tránh khỏi xảy ra cuộc quyết tử ở đây, và chàng lâm vào thế hoàn toàn bất lợi.
Bây giờ không cần quan tâm đến vấn đề sống chết nữa, mà phải chết sao cho xứng đáng.
Phải tính toán thế nào để có thể xông vào trước khi ám khí của Lục Hương Xuyên cắm vào người.
Dù thành công hay không cũng nhất định phải thử.
Không biết đã qua bao nhiêu lâu.
Ánh dương soi vào cửa sổ, tuy đem theo ánh sáng nhưng không mang tới chút hy vọng nào.
Mạnh Tinh Hồn buông lỏng mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Điệp.
Có lẽ đây là lần cuối cùng được nhìn thấy nàng.
Trong ánh mắt Tiểu Điệp chứa đựng sự khẩn cầu, khẩn cầu chàng hãy quyết định !
Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ cái nhìn cầu khẩn đó, nhưng không biết phải làm gì.
Nếu chết, chúng ta sẽ chết bên nhau !
Chừng như Tiểu Điệp cũng hiểu ý nghĩ của chàng !
Nước mắt nàng vẫn không ngừng rơi xuống, trái tim nàng vỡ ra thành nhiều mảnh.
Đột nhiên ngay lúc đó hai thanh đao dí vào thái dương Tiểu Điệp bị đánh bay đi rơi xuống đất.
ĐỒng thời từ sau cánh cửa dẫn vào hậu phòng vang lên hai tiếng la thảm, và thoáng thấy bóng hai tên hán tử ngã sấp xuống.
TIếp đó là tiếng người nói nhanh:
- Mau lùi ra đi !
Mạnh Tinh Hồn nhận ra giọng nói của Thạch Quần.
Không chút chậm trễ, chàng nhảy lùi một bước ra tới cửa, dùng chân đá mạnh vào cánh cửa mở toang ra, và liền đó người đã lao vút lên cao ra ngoài.
Chỉ nghe một loạt tiếng vút vút và mười mấy ánh hành tinh loé sáng vun vút bay ra phía cửa.
Mạnh Tinh Hồn nhảy lên thượng phòng, đã thấy mấy mũi đao lấp lánh trước mặt, đó là ba mũi khoái đao.

Ba mũi đao xuất thủ với khí thế rất hiểm ác, một ngọn bổ xuống vai, một thanh chém vào chân và mũi thứ ba với thế Vương đai trảm yêu phạt ngang lưng định chém chàng làm hai đoạn.
Mạnh Tinh Hồn nghiêng người chững lại làm thanh đao từ trên bổ xuống sướt qua trước mặt, nhưng có một thanh đã chém rách một mảnh áo.
Mạnh Tinh Hồn lập tức xuất thủ, một chưởng đánh xuống hán tử đang chém vào chân, đồng thời lao vút lên nhằm tên từ trên chém xuống tung một cước.
Thanh đao bay lên cao làm ngói vỡ loảng xoảng, đồng thời tên hán tử cũng bị đánh bắn vào tường, bịch một tiếng nặng nề rồi rũ xuống bất động.
Tên vừa chém rách áo Mạnh Tinh Hồn chưa kịp chuyển thế đao thì chàng đã quay lại vung mạnh tả chưởng đánh vào ngực làm hắn rú lên một tiếng, máu trào thành vòi ra miệng, đưa đôi mắt dại dần nhìn đối phương trước khi đoạn khí.
Tên thứ ba hốt hoảng bỏ chạy nhưng Mạnh Tinh Hồn đã chộp được một ngọn đao phóng theo.
Tên này khựng ngay lại, bị mũi đao cắm suốt từ sau lưng xuyên tới trước ngực, máu trào ra như suối, ngã sấp mặt chết ngay trong vũng máu.
Mạnh Tinh Hồn lướt tới rút thanh đao lau máu vào người tên hán tử rồi nhằm hướng cửa lao đi.
Thạch Quần đang đứng giữa Cúc Hoa Viên vẫy Mạnh Tinh Hồn, trên bộ y phục trắng tuyết cũng có mấy vết máu loang lổ, còn Tiểu Điệp đứng ngay sau lưng, mắt mở to hoảng sợ nhưng ánh mắt đã linh hoạt, chắc huyệt đạo đã được giải.
Mạnh Tinh Hồn vừa đáp xuống đã phi thân lao tới bế thốc lấy Tiểu Điệp.
Tiểu Điệp không nói gì ôm chặt lấy chồng, khóc nấc lên.
Hai người vừa từ ranh giới của sự sống với cái chết bước ra, lúc này tuy vẫn còn trong vòng nguy hiểm nhưng họ không để ý đến bất cứ điều gì khác, chỉ có một ý nghĩ là đang được sống bên nhau.
Nhưng Thạch Quần thì không quên rằng cả ba người đang bị đe doạ.
Có một điều lại là tại sao Lục Hương Xuyên lại không truy sát ngay ?
Tuy thế, Thạch Quần hiểu rằng không đời nào Lục Hương Xuyên và Cao lão đại chịu bỏ mặc, và dù chúng dùng thủ đoạn nào để truy sát cũng đều đáng sợ khó lường.
Y kéo tay Mạnh Tinh Hồn nói:
- Mau thoát khỏi đây ngay ! Nếu bọn chúng đuổi theo đã có ta chặn lại !
Mạnh Tinh Hồn buông Tiểu Điệp ra, đưa mắt cảm kích nhìn Thạch Quần.
Chàng chỉ gật đầu mà không nói gì, nhưng trong cái nhìn đó đã hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ.
Sau đó chàng quay lại quan sát xung quanh xem nên ra bằng lối nào.
Mặc dù trong Cúc Hoa Viên không thấy một nhân ảnh, nhưng với kinh

nghiệm lâu năm như của loài thú săn, Mạnh Tinh Hồn biết rằng không có đường nào an toàn.
Bất cứ nơi nào cũng có mai phục.
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng, quyết định xông ra theo lối cửa chính.
Nhưng khi chàng vừa kéo bàn tay giá lạnh của Tiểu Điệp đi được vài bước thì thấy từ mé tả có một người đang lao tới.
Đó là nữ nhân bận y phục của nam nhân nhưng không phải để hoá trang, bởi vì mái tóc dài đen nhánh xổ tung bay phơ phất theo gió.
Mạnh Tinh Hồn nhận ra ngay nữ nhân đó là ai:
Phượng Phượng !
Phượng Phượng đã đi hết con đường rải đá, hướng thẳng vào dãy hậu phòng mà từ đó Mạnh Tinh Hồn vừa thoát ra.
Hình như cô ta cũng nhận ra Mạnh Tinh Hồn nên càng chạy nhanh – võ công của Phượng Phượng cơ bản là khinh công dựa vào đôi chân.
Tiểu Điệp thấy vẻ mặt chống khác thường, nhìn sang Phượng Phượng hỏi:
- Chàng biết cô ta ư ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu rồi chợt nghiến răng đẩy Tiểu Điệp về phía Thạch Quần nói:
- Nàng hãy đi theo anh ấy, anh ấy sẽ chiếu cố… Tiểu Điệp biến sắc kêu lên:
- Nhưng còn chàng ?
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Ba ngày sau ta sẽ đến tìm nàng !
Thạch Quần hỏi:
- Tìm ở đâu ?
Mạnh Tinh Hồn đáp gọn:
- Chỗ cũ !
Lời chưa dứt, người đã lao đi, dùng thân pháp nhanh nhất truy theo Phượng Phượng.
Chàng quyết không thể để nữ nhân đó sống, đem những bí mật của Lão Bá nói cho Lục Hương Xuyên.
Cửa phòng vẫn mở toang như khi Mạnh Tinh Hồn vừa thoát ra, có mấy mũi ám khí cắm ngập vào cửa sâu tới ba tấc !
Lúc này Phượng Phượng chỉ còn cách cửa phòng chừng trượng.
Cước lực của cô ta không kém, nhưng từ Mã gia thôn chạy tới đây chẳng phải ngắn nên đã thấm mệt. Thêm nữa lại phải mang bộ y phục nam rộng thùng thình nên vướng víu, phần nào ảnh hưởng tới tốc độ.
Mạnh Tinh Hồn tính rằng nhất định mình sẽ đuổi kịp tiện nữ đó trước khi tới cửa.
Nhưng chàng đã tính sai.
Bởi vì chàng chỉ tính riêng phần chủ quan về mình mà quên mất địch nhân.

Đang chạy, đột nhiên Mạnh Tinh Hồn cảm thấy đất dưới chân sụt xuống, lộ ra một miệng hang.
Có bốn tên hán tử đã mai phục ở đó từ trước, tay lăm lăm cung nỏ nhằm chàng bắn tới loạn xạ.
Mạnh Tinh Hồn đã từng trải qua nhiều mối nguy hiểm tương tự nên phản ứng rất nhanh, ngay cả ám khí trong thước tấc cũng đủ sức tránh khỏi.
Nhưng lần này chàng không kịp tránh vì dốc hết tâm lực đuổi theo Phượng Phượng.
Vừa thấy phát sinh sự cố, chàng nhún chân lao vọt lên nhưng vừa lướt qua một luống hoa thì bị một mũi tên cắm vào bắp chân trái, đau buốt tận xương.
Nhưng chàng vẫn không dừng lại.
Đây là thời điểm quyết định. Chỉ cần chàng dừng lại thì không biết bao nhiêu người sẽ vì việc đó mà phải chết.
Mái tóc dài đen của Phượng Phượng vẫn phơ phất ở phía trước như trêu ngươi.
Mũi tên cắm ở bắp chân đau nhói, nhưng chàng không có thời gian dừng lại để nhổ ra, việc đó chẳng những phân tán ý nghĩ mà còn làm giảm tốc độ của chàng.
Cứ chạy thêm mỗi bước, chàng càng cảm thấy khó chịu hơn, tưởng chừng như không thể chịu đựng thêm được nữa mà ngã nhào xuống.
Mạnh Tinh Hồn nghiến chặt răng dốc chút sức lực cuối cùng nhằm Phượng Phượng bổ tới, xuất trung chỉ với mười thành công lực điểm vào khí hải huyệt của cô ta.
Đó là huyệt chí mạng, chỉ cần dùng ba bốn thành công lực cũng đủ làm mất mạng đối phương.
Vừa dốc chút sức lực cuối cùng trong cơn đau đớn, Mạnh Tinh Hồn như đã sắp hôn mê, nhưng vẫn còn cảm thấy đầu ngón tay giữa của mình chạm vào da thịt mềm mại của nữ nhân, sau đó mới ngất đi.
Sao lấp lánh đầy trời soi sáng mặt biển bao la với những đợt sóng vô bờ êm ái.
Họ cầm tay nhau dạo bước dọc bờ cát, mắt lấp lánh niềm vui, tận hưởng cảnh trời đất thanh bình và say trong hạnh phúc.
Chàng kéo nàng vào sát người mình, thủ thỉ những lời êm dịu, vuốt ve mái tóc êm như sóng biển.
Mạnh Tinh Hồn chợt mở bừng mắt. Giấc mộng đẹp lập tức tan biến, không có muôn vàn vì sao lấp lánh, không có biển, cũng chẳng có nàng.
Chàng lập tức nhớ lại sự việc vừa xảy ra và hiểu rằng mình vẫn nằm ở nơi đã ngã xuống, cơn đau ở bắp đùi trái còn kịch liệt hơn trước.
Ý nghĩ đầu tiên thoáng qua đầu:
- Ta vẫn chưa chết !

Nhưng đó vẫn chưa phải là vấn đề trọng yếu nhất. Việc quan trọng hơn là Phượng Phượng còn sống hay không ?
Chàng tuyệt đối không thể để cô ta tiết lộ tin tức về Lão Bá.
Chợt vang lên tiếng cười gần đó.
Mạnh Tinh Hồn cố sức ngẩng lên và bắt gặp Lục Hương Xuyên đang nhìn mình.
Ánh mắt Lục Hương Xuyên lấp lánh, chứng tỏ hắn đang phấn khích, nhưng không phải là tiếng cười mà Mạnh Tinh Hồn vừa nghe phát ra từ hắn.
Đó là tiếng cười của Phượng Phượng.
Cô ta cười đến là sảng khoái, đến là đắc ý.
Mạnh Tinh Hồn chợt thấy toàn thân như cứng đờ lại, đầu óc mụ mị đi.
Cô ta đến gần Mạnh Tinh Hồn, tươi cười nhìn chàng.
Mạnh Tinh Hồn cố ghìm cơn buồn nôn sắp trào ra, nuốt vào mấy hơi mới hỏi:
- Ngươi…đã nói ra chưa ?
Phượng Phượng cười khanh khách:
- Ta đương nhiên đã nói ra rồi ! Thế ngươi tưởng ta đến đây làm gì chứ ?
Mạnh Tinh Hồn buột miệng:
- Thật ư ?
Nhưng lập tức chàng thấy câu hỏi của mình là thừa.
Phượng Phượng cười nói:
- Sao không thật ? Chẳng lẽ mẹ kế lại đi nói dối con rể hay sao ?
Mạnh Tinh Hồn cúi xuống. Chàng không còn đủ sức để tức giận nữa.
Lời Phượng Phượng vẫn tiếp tục tuôn ra:
- Ngươi không ngờ gặp ta ở đây, đúng không ? Ngươi không ngờ lão đầu đó lại để ta đi chứ gì ?
Thị dừng một lúc rồi cười to nói tiếp:
- Ta nói cho ngươi biết điều này, tuy ta không có bản lĩnh gì đáng kể, nhưng từ lúc tuổi đã học cách làm thế nào để lừa được những lão già máu gái. Nếu hành nghề như chúng ta mà không lừa được những lão đầu thì còn biết lừa ai ?
Mạnh Tinh Hồn không buồn nghe nhưng những lời ti tiện đó vẫn vọng vào tai.
Phượng Phượng lại tiếp:
- Thật ra ngươi không thể trách ta được. Ta còn trẻ, đâu có thể phó thác tấm thân phơi phới thanh xuân cho một lão già ? Nếu là ngươi thì lại là chuyện khác. Còn lão ta sắp chết, hơn nữa sau khi chết lại không còn một đồng xu nhỏ để lại cho ta !
Mạnh Tinh Hồn hướng ánh mắt sang Lục Hương Xuyên. Lúc đó thần tình của chàng trở nên hết sức bình tĩnh.

Mạnh Tinh Hồn nói bằng giọng rành rọt:
- Ngươi lại đây !
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Ngươi có gì muốn nói với ta ư ?
- Ngươi có muốn nghe không chứ ?
Lục Hương Xuyên cười đáp:
- Có những lúc người đến lúc quan đầu mới hiểu ra lẽ phải trái. Ngươi là hạng người đó… Vừa nói hắn vừa bước tới phía Mạnh Tinh Hồn nhưng rất thận trọng.
Hổ báo dù sa bẫy vẫn còn có thể sát thương người. Lục Hương Xuyên đề phòng điều đó.
Hắn dừng lại cách Mạnh Tinh Hồn bốn năm bước.
- Bây giờ ngươi nói gì ta cũng đều có thể nghe rõ.
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Ta muốn ngươi cho ta một vật !
- Vật gì ?
- Nữ nhân kia !
Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Ngươi thích cô ta ?
- Không ! Ta cần tính mạng nó !
Lục Hương Xuyên không cười, nhưng Phượng Phượng lại cười.
Thị thấy rằng đó là chuyện nực cười nhất trong thiên hạ nên cười đến oằn cả người.
Sau đó thị chỉ vào Mạnh Tinh Hồn nói:
- Ta tưởng rằng ngươi không phải là hạng quá đần độn, đâu ngờ ngươi ngu ngốc đến thế !
Rồi quay sang Lục Hương Xuyên, tiếp:
- Anh ấy làm sao có thể giao ta cho ngươi được ? Ngươi dựa vào đâu mà đòi lấy mạng ta chứ ? Ngươi tự cho mình là người gì ở đây ?
Lục Hương Xuyên không chờ Phượng Phượng nói hết, đột nhiên cầm đầu tóc nhấc bổng thị tới trước mặt Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Có phải ngươi cần nữ nhân này không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Phải !
Lục Hương Xuyên từ từ quay mặt qua nhìn Phượng Phượng.
Nữ nhân cố nén hoảng sợ, gượng cười nói:
- Đương nhiên chàng sẽ không đời nào giao thiếp cho hắn, đúng không ? Thiếp đã giúp chàng làm được rất nhiều việc, còn tìm được cả Tôn lão đầu nữa… Lục Hương Xuyên lạnh lùng ngắt lời:
- Nhưng tất cả những việc đó cô đã hoàn thành !

Sắc mặt Phượng Phượng chợt trở nên trắng bệch. Thị rung giọng nói:
- Sau này thiếp còn có thể vì chàng mà làm thêm nhiều việc khác nữa. Chàng muốn thiếp làm bất cứ điều gì, thiếp cũng xin vâng lời.
Lục Hương Xuyên đưa tay sờ lên mặt Phượng Phượng rồi lướt dần xuống, đột nhiên hắn chộp lấy ngực áo nữ nhân giật mạnh làm nửa mình trên của thị lộ ra trần trụi.
Nhưng Lục Hương Xuyên không buồn để mắt đến thị mà nhìn Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Ngươi đã từng biết nhiều nữ nhân ?
Mạnh Tinh Hồn đáp:
- Không sai !
Lục Hương Xuyên lại hỏi:
- Nữ nhân này thế nào ?
- Trông cũng được !
- Nếu thế thì tại sao ta lại phải giao nó cho ngươi chứ ? Ta cũng có thể giữ lại cho mình !
- Có thể ! Nhưng có những việc ngươi không làm được… Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Phải !
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi:
- Bây giờ ngươi đã biết Lão Bá ở đâu rồi chứ ?
- Đương nhiên !
- Ta biết nhất định ngươi sẽ tìm được chỗ của Lão Bá. Nhưng lúc này ngươi không thể tới đó.
- Đúng thế. Bây giờ ta chưa thể !
Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi nói thêm:
- Nhưng ta có thể lấp kín miệng giếng để lão ta chết ngạt trong đó !
- Nhưng ngươi có thể chờ được bao lâu trước khi ông ta chết ngạt chứ ? Chắc không phải chỉ một hai ngày !
Lục Hương Xuyên trầm ngâm nói:
- Ta có thể chờ. Tính ta vốn kiên nhẫn.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:
- Nhưng ngươi làm sao khẳng định được ông ta sẽ chết ngạt ?
Lục Hương Xuyên nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu rồi mới buông rõ từng chữ:
- Ngươi muốn nói rằng có thể xuống giếng giết Lão Bá cho ta chứ gì ?
Mạnh Tinh Hồn nhắm mắt lại, khó nhọc nói:
- Chỉ cần ngươi trao nữ nhân đó cho ta, ta có thể giúp ngươi đi giết ông ấy. Chính ngươi cũng biết rõ ta là người duy nhất có thể làm việc đó.
Nói những câu này nước mắt Mạnh Tinh Hồn chỉ chực trào ra.
Nhưng chàng không thể không làm thế.

Lục Hương Xuyên phóng tia mắt sáng quắc nhìn đối phương một lúc mới hỏi:
- Làm thế nào để ta tin được ngươi nói có thật lòng không ?
Phượng Phượng vẫn đứng nghe cuộc đối đáp giữa hai người, đến đó liền gào lên:
- Xin đừng tin hắn ! Đó chỉ là quỷ kế thôi, hắn không bao giờ giết Lão Bá đâu !
Lục Hương Xuyên đột nhiên giang thẳng cánh tay tát bốp vào giữa mặt thị. Sắc mặt đang tái mét của Phượng Phượng liền hằn rõ năm vết ngón tay đỏ lựng, đồng thời thị nhổ ra một búng máu tươi cùng mấy chiếc răng gẫy.
Mạnh Tinh Hồn điềm nhiên nói:
- Chưa bao giờ có ai nghi ngờ lời nói của ta.
Lục Hương Xuyên hỏi:
- Vì sao ngươi làm thế ?
- Vì ta bắt buộc phải làm, không còn cách nào khác.
- Nhưng không ai bắt buộc được ngươi đi giết Lão Bá, và chẳng ai có thể buộc được ngươi làm chuyện đó mà ?
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng nói:
- Nếu ông ta đường nào cũng phải chết, thì ai giết cũng thế cả thôi !
Lục Hương Xuyên gật đầu:
- Ngươi nghĩ thế là phải. Đằng nào ông ta cũng chết thì ai giết cũng như nhau cả.
Ngoài ra ông ta từ từ mà chết thì chẳng bằng chết ngay, vì chết dần chết mòn sẽ thống khổ hơn.
- Đúng thế !
Lục Hương Xuyên thở ra một hơi nói:
- Bây giờ ta đã hiểu ý ngươi.
- Chỉ hiểu thôi cũng là vô ích.
- Ngươi cho rằng ta không chấp nhận sao ?
Phượng Phượng vừa quệt vết máu trên môi, thân thể chợt lao lên, cả hai chân nhằm vào ngực Lục Hương Xuyên đá tới !
Lục Hương Xuyên không thèm nhìn, dùng sống tay chém mạnh xuống hai bàn chân thon nhỏ.
Phượng Phượng liền ngã uỵch xuống đất, rên rỉ ôm lấy đôi chân đã mềm oặt.
Lục Hương Xuyên nhìn Mạnh Tinh Hồn nói:
- Từ bây giờ cô ta là của ngươi, muốn sử dụng thế nào tùy ý. !
Phượng Phượng căm hận nhìn Lục Hương Xuyên, gào lên:
- Ngươi là đồ súc sinh không phải là người ! Ngươi sẽ bị báo ứng, chết rất thê thảm… Bây giờ Mạnh Tinh Hồn đã nhổ được mũi tên khỏi bắp chân, cố nén đau gượng đứng lên được.

Chờ cô ta nói xong, chàng lạnh lùng nói:
- Cô hối hận vì đã nhìn lầm hắn ư ? Còn việc mà cô đã làm thì sao ?
Phượng Phượng gào to:
- Ta đã làm gì chứ ? Ta có gì đáng phải hối hận ?
Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Không có gì phải hối hận ?
- Ta chỉ là một nữ nhân. Mỗi nữ nhân đều có quyền lựa chọn nam nhân mà mình thích. Vậy thì sao ta không có quyền đó ? Vì sao các ngươi muốn ta phải trao cả cuộc đời mình cho một lão đầu sống dở chết dở ?
Thị trừng mắt nhìn Mạnh Tinh Hồn tiếp:
- Nếu có người bắt ngươi phải gắn bó với một bà già sắp xuống lỗ thì ngươi sẽ làm gì ?
Sắc mặt Mạnh Tinh Hồn vẫn không thay đổi, nhưng nỗi căm giận và sát cơ trong lòng chàng đã giảm đi nhiều.
Phượng Phượng cố gắng ngồi lên nhưng không nổi lại ngã xuống, vừa khóc vừa kêu:
- Ta làm gì sai nào ? Ngươi hãy nói xem, vì ta mà nói một câu cho thật công bình xem ?
Mạnh Tinh Hồn nắm chặt tay nói:
- Việc này ngay từ đầu lẽ ra cô không nên tham gia vào.
- Ngươi cho rằng ta thích làm chuyện đó sao ? Thích ngủ với một lão già đáng tuổi tổ phụ mình ư ?
- Nhưng tại sao cô lại làm việc ấy ?
Phượng Phượng khóc hu hu trông rất thảm thiết, vừa khóc vừa nói:
- Ngươi bảo ta biết làm gì được ? Mới mười tuổi ta đã phải bán mình cho Cao lão đại, bà ta có muốn ta phải ngủ với chó ta cũng không có quyền phản kháng.
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng nói:
- Nhưng cô… Phượng Phượng gào át đi:
- Chẳng lẽ ngươi chưa vì Cao lão đại mà giết bao nhiêu người ? Chẳng lẽ ngươi chưa từng vì nó mà làm những việc trái lương tâm ? Không sai ! Ta là nữ nhân vô sỉ, còn ngươi thì sao ? Ngươi tốt đẹp hơn ta gì nào ?
Cô ta chợt vừa khóc vừa khấn vái:
- Cha ơi ! Mẹ Ơi ! Tại sao cha mẹ sinh con ra làm gì ? Cũng hoài thai chín tháng mười ngày, vì sao số phận con không bằng loài chó ?
Mạnh Tinh Hồn mím chặt môi, da mặt trắng bệch, lộ vẻ đau đớn thực sự. Chàng nhận ra những lời cô ta vừa nói không phải hoàn toàn không có lý. Cô ta cũng là người, cũng có quyền được sống, được lựa chọn người mình yêu, trao tất cả tình yêu và thể xác của mình cho người đó rồi cùng nhau sinh con đẻ cái, nuôi chúng thành người.

Đó là quyền cơ bản của mỗi con người và không ai có thể cướp đi quyền đó.
Cô ta bán rẻ Lão Bá, nhưng trước đó đã có người bán rẻ cô ta.
Mạnh Tinh Hồn thấy rằng có chỗ nào đó cô ta đáng được đồng tình.
Cô ta lùa dối người khác, nhưng buộc phải làm thế chỉ vì để bảo vệ mình mà thôi.
Muốn tiếp tục sống, cô ta không còn cách nào khác.
Một người để bảo vệ cuộc sống của mình, bất luận y làm gì cũng đáng được tha thứ.
Đừng bao giờ chỉ nhìn vào mặt xấu, mặt tiêu cực của người ta mà không xem xét toàn diện một cách khách quan. Tiếc rằng trên đời phần lớn người ta quen xem xét sự việc phiến diện như thế, tức là chỉ chú trọng vào cái ác mà cố tình lờ đi mặt tích cực, mặt đáng thương của họ.
Nếu con người có thể độ lượng với người khác như chính bản thân mình thì cuộc đời đáng yêu biết bao.
Tiếng kêu khóc của Phượng Phượng nhỏ dần, cuối cùng cô ta bức thị nhìn Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Chẳng phải ngươi định giết ta ư ? Tại sao vẫn chưa động thủ đi ?
Mạnh Tinh Hồn không biết phải trả lời thế nào, nét mặt lộ rõ vẻ thống khổ.
Trước đây chàng quyết giết nữ nhân này để trả thù cho Lão Bá, nhưng bây giờ chàng không sao hạ thủ được nữa. Bởi vì chàng chợt thấy rõ là mình không có quyền giết cô ta.
Bất cứ ai sinh mệnh cũng đáng quý, và không ai có quyền cướp đi tính mạng của người khác.
Mạnh Tinh Hồn buôn tiếng thờ dài rồi từ từ quay người bỏ đi.
Lục Hương Xuyên trố mắt nhìn hai người, vừa ngạc nhiên vừa thích thú.
ĐỘt nhiên Mạnh Tinh Hồn quay lại nói:
- Chúng ta đi thôi !
Lục Hương Xuyên ngớ người hỏi:
- Đi đâu ?
- Ngươi quên rồi sao ? Đến chỗ Lão Bá !
Lục Hương Xuyên nháy mắt hỏi:
- Còn nữ nhân kia thì sao ? Ngươi không định giết nó nữa ư ?
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng nói:
- Còn nhiều người khác đáng giết hơn cô ta nhiều nhưng vẫn sống… Lục Hương Xuyên cười to nói:
- Quả nhiên lời Cao lão đại không sai !
Mạnh Tinh Hồn sầm mặt hỏi:
- Nói thế nào ?
- Cô ta biết rằng ngươi không nhẫn tâm giết một nữ nhân. Và nói chung ngươi không thể vì mình mà giết người, chỉ Cao lão đại mới buộc được

ngươi làm việc đó.
Mạnh Tinh Hồn lơ đãng nói:
- À… Lục Hương Xuyên lại tiếp:
- Bời vì tâm trường ngươi không độc địa, tính cách ngươi không đủ cứng rắn. Bởi thế ngươi vĩnh viễn chỉ là một thích khách bị người ta lợi dụng mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn cố nén cơn giận đang trào lên cổ:
- Chị ấy đâu ?
Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Ngươi muốn gặp cô ta ?
Rồi không chờ Mạnh Tinh Hồn trả lời, hắn lại tiếp:
- Ngươi có gặp cô ta thì cũng có ích gì ? Chẳng lẽ ngươi định phản kháng Cao lão đại ? Hay ngươi định giết cô ta ? Nếu ngươi dám, ta sẽ bắt trói đưa cho ngươi ngay.
Hắn cười xởi lởi nói tiếp:
- Nhưng ta biết ngươi không thể, vì cô ta là ân nhân của ngươi, là lão đại của ngươi.
Ngươi nợ cô ta một món ân tình mà suốt đời cũng không trả hết.
Mạnh Tinh Hồn không nói gì, nhưng mồ hôi bỗng túa ra đầy mặt.
Lục Hương Xuyên giục:
- Nào đi thôi !
- Đi ư ?
Lục Hương Xuyên nhướng mày hỏi:
- Chứ sao ? Ta đã giao nữ nhân đó cho ngươi, như vậy là đúng thoa? thuận. Còn ngươi không thể giết cô ta, đó lại là việc của ngươi.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu:
- Ta hiểu !
- Bởi thế lời của ngươi cũng phải được thực hiện.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Phượng Phượng bỗng bò lại gần kéo áo Mạnh Tinh Hồn nói:
- Đừng đi ! Ngươi hãy đừng vì loại súc sinh kia mà làm bất cứ việc gì. Nếu không ngươi càng chết nhanh mà thôi.
Mạnh Tinh Hồn rầu rĩ trả lời:
- Ta đã nói ra việc gì đều phải thực hiện !
Phượng Phượng hét lên:
- Chẳng cần thế ! Lời hắn nói ra như phát trung tiện, việc gì ngươi phải giữ lời với hắn !
Mạnh Tinh Hồn bình tĩnh đáp:
- Vì ta không phải là hắn.
Phượng Phượng nhìn kỹ Mạnh Tinh Hồn với ánh mắt kì dị, nửa như kinh

ngạc, nửa như lại nghi hoặc.
Cô ta không sao tin được rằng trên đời lại có kẻ ngu ngốc như thế.
Xưa nay cô ta chưa từng gặp kẻ nào như vậy.
Tuy rủa Mạnh Tinh Hồn là đồ ngốc, nhưng mãi đến bây giờ Phượng Phượng mới biết rằng trên đời vẫn còn có người đáng quý trọng như vậy.
Lục Hương Xuyên bỗng vẫy tay, lập tức từ Cúc Hoa Viên có người đi nhanh đến.
Bây giờ mệnh lệnh của Lục Hương Xuyên cũng là mệnh lệnh của Lão Bá trước đây.
Lục Hương Xuyên ra lệnh cho hán tử vừa đến:
- Đem nữ nhân này đến Phi Bằng Bảo ! Ta biết Đồ bảo chủ rất thích loại nữ nhân như thế !
Tên thuộc hạ kính cẩn đáp:
- Tuân lệnh !
Lập tức có hai hán tử khác xuất hiện túm lấy Phượng Phượng.
Cô ta không phản kháng. Có lẽ chỉ cần biết mình vẫn được sống là cô ta đã thoa? mãn rồi.
Mạnh Tinh Hồn chợt nói:
- Khoan đã !
Lục Hương Xuyên cười hỏi:
- Thế nào ? Chẳng lẽ ngươi cũng thích…dùng cô ta ? Hô hô ! Thế cũng được ! Chỉ cần ngươi đưa Lão Bá tới đây, dù sống hay chết, thì ngươi cần gì cũng được thoa? mãn hết.
Mạnh Tinh Hồn cố giấu sự khinh miệt nói:
- Ta chỉ muốn hỏi ngươi, vừa rồi ngươi nói đến Đồ bảo chủ ?
Chàng đoán rằng cả Vạn Bằng Vương cũng chịu cảnh ngộ y như Lão Bá, bị tên thủ hạ thân cận nhất là Đồ Đại Bằng phản bội. Lục Hương Xuyên nhất định là đã cấu kết với tên này.
Như vậy là cuộc huyết chiến giữa Lão Bá và Vạn Bằng Vương chính là do Lục Hương Xuyên và Đồ Đại Bằng khởi xướng nhằm tiêu diệt bớt vây cánh còn trung thành với Lão Bá và Vạn Bằng Vương, và làm cho Lục Hương Xuyên cùng Đồ Đại Bằng được tín nhiệm thêm và hai chủ nhân lệ thuộc hơn vào chúng Và quả thật âm mưu của chúng đã thành công.
Lục Hương Xuyên ngưng mục nhìn Mạnh Tinh Hồn một lúc rồi cười to nói:
- Bây giờ thì ngươi chẳng cần hỏi cũng biết trò diễn của chúng ta thành công như thế nào ?
Mạnh Tinh Hồn nói:
- Việc gì ? Trong trò diễn này ta đóng vai gì ?
Lục Hương Xuyên cười đáp:
- Chỉ là vai phụ thôi !

- Vai phụ ?
- Đúng thế ! Lục Mãn Thiên mua ngươi để gây áp lực với Lão Bá, làm lão ta càng tín nhiệm ta hơn. Nhưng sau đó… Mạnh Tinh Hồn hỏi:
- Sau đó thì sao ?
Lục Hương Xuyên thở dài, tiếp:
- Không ngờ sau đó ngươi tự làm cho vai diễn của mình phức tạp thêm. Ta đã hối hận đáng lẽ không để ngươi tham gia vào tấn kịch này.
Quả thật hắn đã hối hận, vì đáng lẽ Mạnh Tinh Hồn chỉ là hạng thích khách vô danh.
Mạnh Tinh Hồn trầm mặc hồi lâu, chợt hỏi:
- Còn Cao lão đại ? Chị ấy đóng vai gì ?
Lục Hương Xuyên trả lời lấp lửng:
- Cô ta chỉ là một nữ nhân.
- Ý ngươi là… - Ý ta là nữ nhân thì không thể thay đổi được bất cứ việc gì, cả cô ta cũng không ngoại lệ.
Mạnh Tinh Hồn phản đối:
- Thông thường trong những màn diễn, nữ nhân đều đóng vai trò trọng yếu.
Lục Hương Xuyên nói bằng giọng kiên quyết:
- Nhưng ta không muốn thế vì ta hiểu rõ nữ nhân có thể và không thể làm được gì.
Hắn cười vẻ tự đắc và nói thêm:
- Trong màn kịch này, chỉ có một người chủ xướng, đó là ta !
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi:
- Chủ xướng sẽ hạ trường như thế nào ?
- Đương nhiên mọi cảnh đều do chủ xướng dàn dựng thì màn kịch kết thúc thế nào đều theo ý của chủ xướng, cả số phận và việc sinh tử của tất cả các vai diễn.
Mạnh Tinh Hồn không hỏi nữa.
Càng biết rằng Lục Hương Xuyên tự cho mình là thiên tài thần thánh.
Những kẻ như vậy chẳng khác người điên là mấy, và thông thường chúng nhận một kết cục bi thảm.
Tiếc rằng bây giờ đã rất gần thời điểm hạ màn nên số phận của từng vai diễn đã được an bài không thay đổi được nữa.
Đến khi tấn màn hạ xuống, có lẽ chỉ còn mình Lục Hương Xuyên với vô số tử thi.
Ngoại trừ có kỳ tích xuất hiện, ngoài ra kết cục đã được quyết định.
Trông chờ vào kỳ tích là chuyện viển vông.
Tuy vậy, không phải là hoàn toàn không có kỳ tích.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 29
Biến cố bất ngờ

Ngôi nhà đã bị niêm chặt.
Những con chuột béo múp chạy từng đàn dưới những bức tường, nhin mà phát ớn.
Mỗi khi có gió nổi lên, nếu ai đi qua đó phải đưa tay bịt mũi và bước thật nhanh để khỏi ọc ra.
Thế mà nơi đây chỉ mấy ngày trước là chỗ bằng hữu rất thích quây quần.
Chủ nhân mến khách, người vợ khéo tay, dịu dàng và con cái hiếu thuận, cứ tối đến, trên bàn bao giờ cũng có sẵn trà thơm và rượu ngon.
Nhưng bây giờ ngôi nhà thành nơi chết chóc, mọi người đều sợ hãi tránh xa.
Không ai biết rõ ở đây vì sao chỉ trong một đêm toàn gia với bốn nhân mạng từng sống lương thiện và đầm ấm như vậy lại phải chết bi thảm đến thế.
Người ta chỉ căn cứ vào những lời đồn đại và mỗi lời đồn lại có cách lý giải khác nhau.
Thậm chí có những kẻ trước đây là bằng hữu của Mã Phương Trung thường lui tới ngôi nhànày cũng tự thêu dệt nên những lời đồn mơ hồ đó.
Chẳng một ai tỏ ra bất bình vì sự kiện bi thảm của Mã gia. Bản tính của người đời là như vậy.
Bởi vì một khi chết là xong.
Lúc sinh thời họ có bằng hữu, và khi chết cũng chết vì bằng hữu.
Họ sống đầy đủ, vui tươi và hạnh phúc. Khi chết, họ nhận lấy cái chết một cách thanh thản vì hiểu rằng như vậy là xứng đáng.
Bãi cỏ rậm ở hậu viện dường như chỉ trong một đêm đã mọc cao hơn nhiều.
Cái giếng bằng đá đầy rêu phong trong đám cỏ càng điều hiu và dường như đã khô cạn từ lâu.
Nhưng thật ra trong giếng vẫn có nước. Dưới ánh tà dương, màu nước biếc đã trở nên đen thẫm.
Lục Hương Xuyên ép người vào thành nhìn xuống đáy giếng sâu thẳm nói :
- Giếng này rất sâu, còn sâu hơn cái giếng sau trù phòng của ta nhiều.
Rồi hắn chợt quay lại nhìn Mạnh Tinh Hồn cười nói tiếp :
- Ngươi nên biết rằng đào giếng cũng là một nghề công phu. Nếu ngươi không biết cách thi chẳng thể đào được.
Mạnh Tinh Hồn không nói gì.
Chàng chợt có nhận xét rằng vào những thời điểm cấp thiết, Lục Hương Xuyên thường nói những chuyện chẳng có ý nghĩa gì, chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh nghiêm trọng trước mắt.
Không biết có phải do tinh thần căng thẳng mà hắn cố tìm cách tự trấn an

không ?
Lục Hương Xuyên bấy giờ đã quay lại nhìnvào miệng giếng như trước, nói lẩm bẩm :
- Lẽ ra ta nên phát hiện ra cái giếng này từ trước, nếu thế ta chắc đã đoán ra Lão Bá ẩn thân ở đây.
Hắn chợt quay sang nhìn Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ngươi biết vì sao ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không biết !
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Bời vì ta biết trong vùng này chỉ môt người có khả năng đào được một cái giếng như thế. Người đó không thể vô duyên vô cớ đến một nơi hẻo lánh thế này đào giếng.
Mạnh Tinh Hồn thừa nhận lập luận của đối phương là chính xác, chỉ gật đầu lơ đãng đáp :
- Ừm … Lục Hương Xuyên nói tiếp :
- Hắn đương nhiên cũng là bằng hữu của Lão Bá. Trừ Lão Bá ra, không ai có thể gọi hắn tới tận đây đào giếng.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ông ta đâu ?
- Chết rồi ! Hầu như tất cả bằng hữu của Lão Bá đều chết ráo cả.
Hắn cười độc địa, nói thêm :
- Nhưng cho dù thế nào, người có thể nghĩ ra có thể làm được nơi ẩn mình dưới nước phải là một thiên tài. Ngươi nên biết rằng ẩn náu cũng phải học nhiều đấy.
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu nói :
- Ta không hiểu.
Lục Hương Xuyên quay lại nói :
- Có gì mà không hiểu ? Phải học cách trốn tránh cường địch và đó là môn học vấn công phu và cần sự thông minh. Chẳng những ngươi phải chọn địa điểm thật chính xác mà còn phải biết tìm thời gian thích hợp. Kết hợp cả hai yếu tố đó không phải là chuyện dễ dàng.
Mạnh Tinh Hồn chợt tham gia vào câu chuyện :
- Theo ta thì còn một yếu tố rất quan trọng nữa !
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi:
- Yếu tố gì ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Nếu không muốn bị người khác phát hiện thì khi trốn, người chỉ nên đi một mình.
Lục Hương Xuyên cười to nói :

- Không sai ! Đó quả thật là yếu tố vô cùng quan trọng. Điều quan trọng hơn là chỉ có kẻ ngu ngốc mới cùng nữ nhân chia sẽ bí mật của mình. Đó chính là câu nói của Lão Bá, chỉ không hiểu vì sao vào lúc sinh tử này lão ta lại quên mất ?
Mạnh Tinh Hồn phụ họa :
- Ta cũng không hiểu.
Lục Hương Xuyên trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói :
- Có lẽ vì ông ta đã già mất rồi ! Người đã già và người còn trẻ thường rất dễ bị nữ nhân lừa dối.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Lão bá chưa già đâu. Có người chỉ chết mà không bao giờ già.
Lục Hương Xuyên tán thành, nhưng theo cách của mình :
- Không sai ! Ta cũng muốn thế, chết mà không già. Già so với chết còn đáng sợ hơn.
Hắn vỗ vai Mạnh Tinh Hồn nói :
- Bởi thế bây giờ ngươi nên xuống chấm dứt tuổi già của lão ta đi !
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Còn ngươi ?
- Đương nhiên ta sẽ ở đây chờ ngươi. Chưa tận mắt nhìn thấy thủ cấp của Lão Bá, ta không thể yên tâm được.
Mạnh Tinh Hồn không tỏ thái độ gì, đưa mắt nhìn về phương xa nói nhấn từng chữ:
- Ngươi sẽ được thấy tận mắt và không lâu nữa !
Lục Hương Xuyên lại vỗ vai chàng :
- Ta tìn ngươi. Bao giờ ngươi cũng biết trọng chữ tín, đã nói tất làm !
Mạnh Tinh Hồn không nói gì nữa buông mình nhảy xuống giếng.
Lục Hương Xuyên áp mình vào thành giếng gọi với theo :
- Ngươi cố lên cho nhanh nghe ! Càng nhanh càng tốt. Bây giờ ta đang sốt ruột không đủ kiên nhẫn chờ lâu, không chừng sai lấp miệng giếng luôn đó.
Tiếng Mạnh Tinh Hồn từ dưới vọng lên văng vẳng :
- Ta sẽ lên ngay !
- Tốt lắm !
Rồi hắn đứng thẳng lên, trên môi nở nụ cười độc địa !
Nước giếng lạnh ngắt.
Mãi đến khi ngâm mình vào làn nước lạnh lẽo đó, Mạnh Tinh Hồn mới hoàn toàn lấy lại bình tĩnh. Sau đó, chàng hệ thống lại tất cả kế hoạch của mình. Đương nhiên chàng không có ý xuống đây để giết Lão Bá mà bất đắc dĩ làm thế trước mắt để gặp Lão Bá, sau đó sẽ nghĩ ra kế hoạch khác.
Chàng tự nhủ :
- Bất kỳ Lão Bá ở đâu, nơi đó tất nhiên không phải chỉ có một lối ra !

Chàng rất tin vào điều này, tin rằng mật đạo phải có một thông lộ khác thoát ra ngoài, và mình có thể mang Lão Bá thoát theo đường đó.
Chờ cho Mạnh Tinh Hồn khuất hẳn tron glàn nước, Lục Hương Xuyên mới đứng thẳng lên.
Nhưng hắn không đi đâu cả mà vẫn đứng bên giếng chờ đợi.
Một lúc sau, Lục Hương Xuyên chợt nghe tiếng bước chân.
Hắn không cần quay lại cũng biết người đang đến là ai.
Khu vực này đã được bố trí hết sức cẩn mật với ba tầng mai phục có thể nói con chim cũng khó lòng bay thoát.
Trừ những người thân tín và có lệnh đặc biệt của Lục Hương Xuyên, không ai có thể tiến vào một bước.
Bây giờ Lục Hương Xuyên không như trước đây nữa. Tính mạng hắn vô cùng quý giá.
Tiếng bước chân rất nhẹ và giọng nói cũng hết sức dịu dàng êm ái.
Chính là Cao lão đại.
Thị đến đứng bên cạnh Lục Hương Xuyên cúi đầu nhìn xuống giếng rồi hỏi :
- Ngươi cho rằng hắn sẽ đi giết Lão Bá thật sao ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Ta tin chắc rằng hắn tuyệt đối không làm việc đó.
- Nếu vậy ngươi để hắn xuống làm gì ?
Lục Hương Xuyên cười nham hiểm :
- Ta có thể để hắn xuống, nhưng quyết không để hắn lên.
Cao lão đại chớp chớp mắt hỏi :
- Nhưng ngươi có nghĩ rằng bên dưới có thể còn lối thoát khác không ?
- Ta đã nghĩ đến !
- Ngươi không sợ rằng chúng sẽ thoát ra bằng con đường đó ?
Lục Hương Xuyên trầm tĩnh trả lời :
- Không sợ !
Cao lão đại nhíu mày hỏi :
- Vì sao ?
Lục Hương Xuyên không đáp mà phản vấn :
- Ta hỏi cô, trên đời này ai là người hiểu rõ Tôn Ngọc Bá nhất ?
Cao lão đại trả lời ngay :
- Ngươi !
- Đương nhiên là ta rồi !
- Ngươi cho rằng lão ta sẽ không thoát ra theo lối khác ư ?
Lục Hương Xuyên khẳng định :
- Tuyệt đối không !
- Vì sao thế ?
- Vì chỗ này là đường lui cuối cùng. Hắn đã lui tới tận đây thì không còn

đường lui thêm nữa. Mà cho dù có đường hắn cũng không chịu lui.
- Sao vậy ?
- Cô hãy nói xem, trước đây có ai nghĩ rằng Lão Bá bị buộc phải lùi tới tận hang hốc của loài chồn cáo dưới đáy giếng hay không ?
Cao lão đại lắc đầu :
- Chưa có.
Lục Hương Xuyên nói tiếp :
- Hắn đã bị bức bách đến nước này, đó là anh hùng mạt lộ. Nếu không cầm chắc sẽ có cơ hội chấn hưng lại cơ nghiệp, khôi phục lại địa vị thì hắn thà chết ở đây chứ quyết không chịu thoát ra. Hắn còn có thể lùi tới đâu nữa ?
Cao lão đại khâm phục lập luận của Lục Hương Xuyên. Quả thật hắn hiểu rất rõ Lão Bá.
Nơi đây đúng là thành tử địa của ông ta, bởi tình thế này đã hoàn toàn tuyệt vọng, dù có thoát chết cũng chỉ trở thành bia miệng cho thiên hạ mà thôi, chẳng thà chịu chết ở đây để khỏi nghe những lời đàm tiếu đó.
Ngoài ra người ta đã có thể bức bách ông tới đây thì còn đủ khả năng truy đuổi tận cùng. Nếu có thoát được khỏi chỗ này thì tình thế cũng bi thảm không kém, còn hy vọng gì trả được cừu hận ?
Và cho dù ông ta có thể còn chạy trốn thì đủ sức chạy đến lúc nào ?
Chạy trốn cái chết chẳng những là nổi nhục đối với những người như Lão Bá mà còn là nổi thống khổ, thậm chí còn thống khổ hơn cả cái chết.
Trong ý tưởng của Lão Bá không nên có khái niệm tẩu thoát, mà chỉ có những khái niệm đuổi theo và truy sát mà thôi !
Cao lão đại hiểu ra ý của Lục Hương Xuyên, cười nói :
- Ý ngươi là Lão Bá đã tới đây cũng ví như Sở Bá Vương chạy tới Ô Giang, thà chết chứ không chịu chạy tiếp nữa chứ gì ?
Lục Hương Xuyên cười đắc ý :
- Chính ta nói với ý đó !
Rồi hắn chợt vung tay.
Tuy không nói tiếng nào, nhưng lập tức có nhiều người tiến lại, mỗi người khuân một khối đá lớn.
Sau đó tiếng đá ném xuống miệng giếng rầm rầm như sấm rền, như giông tố.
Một cảnh tượng kinh hoàng nhưng hùng tráng.
Có tới hơn một trăm người khuân đá, hết đợt này tới đợt khác, cho dù giếng sâu đến bao nhiêu cũng chẳng mấy chốc sẽ bị lấp đầy.
Cao lão đại nhìn Lục Hương Xuyên với cái nhìn thán phục.
Hắn không cần phát ra một mệnh lệnh nào mà chỉ ra hiệu, bọn thuộc hạ răm rắp làm theo.
Mọi kế hoạch đã được tính kỹ từ trước.
Chợt thị buông tiếng thở dài.

Lục Hương Xuyên hỏi :
- Vì sao cô thở dài ?
Cao lão đại cười đáp :
- Có lúc cao hứng, ta cũng thở dài.
- Nhưng cô thấy có gì đáng cao hứng chứ ?
- Đương nhiên là cao hứng. Bởi vì ta là bằng hữu của ngươi chứ không phải kẻ thù.
Bất cứ ai muốn đối địch với Lục Hương Xuyên đều là kẻ ngu ngốc và trước sau gì cũng nhận một kết cục thê thảm.
Nhưng tiếc rằng cả những ai thành bằng hữu của hắn cũng là người bất hạnh. Thậm chí còn bất hạnh hơn cả cừu nhân của hắn.
Hạng người lang sói như Lục Hương Xuyên thì chỉ những ai trên đời đừng bao giờ gặp hắn mới mong có được hạnh phúc.
Mạnh Tinh Hồn lặn xuống đáy giếng, vượt qua một đoạn thông lộ rồi bơi qua hồ.
Nước trong hồ có ấm hơn nước giếng một chút.
Đang bơi, Mạnh Tinh Hồn chợt sững lại, tưởng chừng không muốn đến gặp Lão Bá nữa.
Biết nói gì với Lão Bá đây ?
Chàng thật không nỡ nói với Lão Bá rằng cả Phượng Phượng cũng đã bán đứng ông, đòn này đối với Lão Bá là quá nặng ! Có lẽ so với sự phản bội của Lục Hương Xuyên còn khó chịu hơn, thống khổ hơn và cay đắng hơn.
Một nam nhân khi phát hiện ra nữ nhân mà mình trao hết tình yêu bỗng phản bội mình thì đau khổ đến mức nào.
Mạnh Tinh Hồn quyết định không nói chuyện này với Lão Bá, giữ cho ông chút hy vọng cuối cùng.
Dù đó là ảo vọng !
Bây giờ không có ai tới được Phi Bằng Bảo để cứu những người ở đó về nữa !
Và cũng đã đến thời điểm không thể trốn tránh hiện thực nữa rồi !
Mạnh Tinh Hồn thầm thở dài, chỉ mong rằng Lão Bá kiên cường hơn mình vẫn nghĩ.
Cuối cùng chàng hít vào một hơi sâu và lặn vào phía mật thất.
Cảnh tượng trong mật thất hoàn toàn không khác gì lúc Mạnh Tinh Hồn rời đi, chẳng những ghế giường vẫn nguyên tư thế mà đến cả chiếc gối vẫn đặt chỗ cũ, chỉ khác là không thấy Lão Bá đâu cả.
Toàn thân ướt sũng, Mạnh Tinh Hồn đứng giữa phòng lạnh run cầm cập, cũng có thể chàng run không phải chỉ vì lạnh mà còn vì lo lắng nữa.
Qua hồi lâu, chàng mới bình tĩnh trở lại, bắt đầu suy nghĩ các tình huống có thể xảy ra.

Vì sao Lão Bá không có ở trong phòng ?
Vậy ông ta đã tự bỏ đi đâu hay bị người khác đưa đi ?
Trong lòng đầy nghi vấn, Mạnh Tinh Hồn tự đặt ra hàng chục câu hỏi rồi tự trả lời.
Nhưng xem ra không có cách giải thích nào hợp lý.
Đột nhiên mắt chàng sáng lên khi nghe thấy những âm thanh rất nhỏ từ ống thông gió truyền đến.
- Lão hồ ly thật đáng chết !
Sau đó lại đến những âm thanh khác vang dội hơn rất nhiều mà phải một lúc sau Mạnh Tinh Hồn mới hiểu ra đó là tiếng đá ném xuống lòng giếng.
Những âm thanh đó vang lên thật kinh khủng, chẳng những từ bản thân hàng trăm hòn đá lớn ném xuống giếng tạo nên âm thanh hỗn độn như trời rung đất chuyển mà còn hàm chứa sự đe dọa giết người, thủ đoạn giết người tàn khốc.
Mạnh Tinh Hồn biết rõ Lục Hương Xuyên không tin mình, và hắn đã ra lệnh lấp kín miệng giếng để tiêu diệt mình và Lão Bá !
Tuy thế, chàng chỉ biết chứng kiến một cách bất lực, thấy rõ cái chết của mình đang đến gần nhưng không biết làm gì, không có phương pháo nào ngăn cản được kết cục bi thảm đó.
Tuy vậy chàng không sợ, vì tin chắc rằng từ mật thất còn có lối thoát khác dẫn ra ngoài.
Mạnh Tinh Hồn căn cứ vào âm thanh cũng đoán được có tới cả trăm người đang lao đá xuống, và không lâu nữa giếng sẽ bị lấp kín.
Khi đó khoảng không gian đủ cho chàng thở không nhiều, bởi thế trước khi bị ngạt cần tìm ra thông đạo thứ hai.
Mạnh Tinh Hồn vắt khô quần áo mặc vào rồi khẩn trương tìm mật đạo.
Mật thất không lớn lắm, nên chỉ một lúc chàng đã tìm kỹ khắp nơi.
Không thấy lối ra nào khác.
Mạnh Tinh Hồn cố sức tìm thật kỹ một lần nữa, lật đến từng tấc đất nhưng vô hiệu.
Vậy là có thể khẳng định rằng ở đây không còn lối ra nào khác.
Mạnh Tinh Hồn lòng đầy tuyệt vọng ngồi bệt xuống phản.
Nhưng cho đến lúc đó, chàng vẫn không thấy hoảng sợ, chỉ ngạc nhiên và kỳ quái thôi.
Chàng không hiểu vì sao Lão Bá lại dấn thân vào tử địa thế này.
Chết ư ?
Chết chẳng qua là sự quay về với sự yên tĩnh vĩnh hằng.
Trong mật thất ngày càng nóng. Có lẽ trong mộ địa cũng nóng thế này chăng ?
Mạnh Tinh Hồn nhận thấy việc hô hấp mỗi lúc một khó khăn hơn. Theo bản

năng, chàng nằm xuống.
Mỗi khi nằm xuống nghỉ ngơi, người ta sẽ cần rất ít thức ăn và không khí.
Tuy chàng không lý giải được vì sao lại như thế, nhưng biết rằng đó là cách đối phó hữu hiệu nhất trong lúc đói hoặc khó thở để kép dài cuộc sống.
Lúc này chàng chẳng khác gì loài dã thú, do bản năng cầu sinh mà nảy ra phương pháp đối phó rất kỳ diệu.
Mạnh Tinh Hồn đưa mắt nhìn quanh.
Gian mật thất được xây bằng đá, trần cũng là đá xám, trông vuông vắn như một cỗ quan tài.
Mạnh Tinh Hồn nằm xuống hồi lâu, óc nghĩ ngợi miên man, cuối cùng hiểu ra vì sao Lão Bá không cấu trúc ở đây lối thoát thứ hai.
Những người như Lão Bá, khi bị buộc phải chạy tới chỗ này đã đủ nhục nhã và thống khổ rồi, còn chạy đi đâu nữa ?
Nếu mất hết hy vọng phục cừu thì có chạy trốn thoát thân để tiếp tục sống thừa làm gì ?
Chàng tự nhủ :
- Nếu ta là Lão Bá, ta cũng không cố thoát khỏi đây làm gì. Đã tới nước này thì chỉ còn một con đường nữa thôi !
Mạnh Tinh Hồn thở dài, trong lòng chàng bỗng trào lên cảm giác sợ hãi, nhưng không phải chàng sợ chết.
Chết không có gì đáng sợ, đáng sợ là từ nay không bao giờ được gặp tiểu Điệp nữa.
Càhng đau xót nghĩ thầm :
- Không có ta, Tiểu Điệp sẽ sống thế nào ?
Nhớ đến ánh mắt cuối cùng của Tiểu Điệp nhìn mình, nhớ đến vẻ mặt lo lắng của nàng, Mạnh Tinh Hồn thấy lòng đau như dao cắt, không sao ngăn được nước mắt cho khỏi trào ra.
Mật thất càng lúc càng nóng, càng ngột ngạt khó thở.
Mạnh Tinh Hồn không sao tập trung dành hết tư tưởng cho Tiểu Điệp được nữa.
Đây là mộ địa của ta.
Không, không phải là mộ địa mà là địa ngục !
Thậm chí còn không bằng địa ngục bởi trong địa ngục vẫn còn ánh lửa.
Mạnh Tinh Hồn biết rằng gần như mình không còn hy vọng sống sót nữa.
Nhưng Lão Bá thì vẫn còn sống.
Như vậy ông ta đã lừa dối mọi người, bí mật thoát ra khỏi đây bằng cách nào đó để mong có lúc phục cừu.
Mạnh Tinh Hồn có phần cho rằng mình cũng bị Lão Bá lừa dối, nhưng chàng không oán hận ông, cũng không trách.
Trái lại, nghĩ đến thái độ của Lục Hương Xuyên khi biết rằng Lão Bá thoát

khỏi đây, Mạnh Tinh Hồn khoái chí bật cười.
Giếng đã bị lấp kín.
Lục Hương Xuyên tay chắp sau lưng, dáng hết sức tự tin và thoải mái, giống như một nhà điêu khắc hoặchọa sĩ mỹ mãn thưởng thức kiệt tác của mình mới hoàn thành.
Hắn khoái trá nói to :
- Không ai có thể thoát ra khỏi giếng này, cả Lão Bá cũng không ngoại lệ.
Nói cách khác đây là nấm mồ ủa Lão Bá và Mạnh Tinh Hồn.
Hắn cười nói thêm :
- Dù sao Lão Bá cũng có sự an ủi. Có một bằng hữu bên cạnh lúc lâm chung cùng về chín suối, lại chuẩn bị sẵn mộ địa cho mình từ trước, như thế còn mong gì hơn nữa ?
Hiển nhiên lúc này hắn có rất nhiều lý do để cười.
Cừu địch đều đã bị tiêu diệt, bây giờ có thể tiến tới mục đích hết sức dễ dàng, không gì ngăn cản được, chỉ việc với tay ra mà cầm lấy.
Trước mắt hắn bây giờ đã hiện lên vinh quang vô tận, quyền lực vô biên, tài sản không ai kể xiết.
Chỉ còn có việc hưởng thụ và ra lệnh.
Vậy bây giờ không cười thì chờ đến lúc nào mới cười nữa ?
Cao lão đại nhìn hắn hồi lâu, không biết trong lòng thị đang khâm phục, ngưỡng mộ hay ghen tị ?
Lục Hương Xuyên chợt hỏi :
- Có phải cô thấy lúc này ta rất dễ coi ?
Cao lão đại gật đầu :
- Đương nhiên dễ coi. Người thành công bao giờ cũng dễ coi. Ngươi là người thành công.
- Nhưng ta lại cho rằng cô ghen tị với ta.
Cao lão đại nhoẽn miệng cười, thú nhận :
- Quả thật ta có chút ghen tị, nhưng chỉ một chút thôi. Còn lại đều là sự khâm phục.
Lục Hương Xuyên chợt thở dài nói :
- Giá như cô biết được rằng thành công này của ta phải trả giá như thế nào. Có lẽ khi đó cô sẽ không khâm phục ta như thế nữa.
Cao lão đại nháy nháy mắt nói :
- Ngươi đã phải trả giá thế nào ? Ngươi không hề đổ máu, thậm chí không mất một giọt mồ hôi. Kẻ phải đổ mồ hôi và máu là người khác !
- Không sai ! Kẻ đổ máu và mồ hôi là người khác chứ không phải ta. Nhưng cô có biết mười mấy năm nay, ta đã phải sống tủi nhục thế nào không ?
Cao lão đại chì chiết :
- Tủi nhục ? Ta biết rằng mười mấy năm nay ngươi sống trong nhung lụa

không thiếu thốn thứ gì.
Lục Hương Xuyên nói :
- Cho dù thế nhưng không lúc nào được yên ổn. Nhiều khi ăn không nuốt nổi, nhiều đêm không ngủ trọn giấc, thường bị ác mộng ám ảnh … - Nhưng đó là do ngươi. Vì sao lại như thế ?
- Vì lúc nào ta cũng lo lắng. Lo sợ rằng bất cứ lúc nào âm mưu của ta cũng có thể bị phát hiện. Lo bí mật của ta bị vạch trần. Đúng là ăn không ngon ngủ không yên !
Cao lão đại thở dài nói :
- Thì ra làm hại người khác chẳng phải là việc dễ chịu gì cho lắm !
Lục Hương Xuyên trơ tráo trả lời :
- Chứ sao ! Tuy vậy so với người bị hại còn dễ chịu hơn một chút.
- Vậy thì bây giờ ngươi còn tức gận nổi gì cơ chứ ?
Lục Hương Xuyên lắc đầu :
- Ta không tức giận, chỉ hơi ân hận mà thôi.
Cao lão đại hỏi :
- Ngươi ân hận gì ?
Lục Hương Xuyên nhìn chăm chăm vào miệng giếng đã bị lấp kín, trả lời :
- Ta ân hận rằng chưa dược tận mắt trông thấy thi hài của Tôn Ngọc Bá hoặc thủ cấp của hắn.
Bỗng nhiên hắn quay phắt người lại khi trông thấy có một người từ ngoài tường viện đang chạy về phía mình.
Lục Hương Xuyên nhận ra ngay đó là Vu Hoằng, một tên tiểu đầu mục trong số một trăm bốn mươi sáu tên thủ hạ được phái đến canh giữ ở đây.
Lục Hương Xuyên mặt sa sầm, chờ Vu Hoằng đến gần liền sẵng giọng hỏi :
- Ta bảo ngươi giữ bên ngoài tường viện sao lại vào đây làm gì ?
Cả lời nói và vẻ mặt của hắn lạnh lùng đến nổi Vu Hoằng thấy máu như đông lại.
Có lẽ còn đáng sợ hơn cả Lão Bá.
Vu Hoằng sợ hãi cắm mặt xuống gần sát đất tưởng chừng sắp ngã, run giọng nói :
- Bẩm … thuộc hạ vốn không dám rời khỏi vị trí … chỉ vì có người đưa tin tới … bảo rằng có cấp sự cần giao ngay tận tay bang chủ.
Lão Bá xưa nay chưa bao giờ để thuộc hạ xưng mình là bang chủ hoặc bảo chủ hay một chức danh gì, chỉ thích được người khác coi mình như bằng hữu và thuộc hạ chỉ gọi bằng cái tên thân mật là Lão Bá.
Tuy thế mọi người vẫn tôn trọng ông như chủ nhân.
Nhưng Lục Hương Xuyên lại thích mình được tôn xưng là bang chủ.
Hắn cho rằng danh vị đó tượng trưng cho địa vị hiển hách và quyền lực vô biên.

Nghe tên thuộc hạ bẩm xong, hắn liền hỏi :
- Thư đâu ?
Vu Hoằng vội vàng cung kính trình thư lên.
Đó là một phong thư mỏng bình thường không có gì đặc biệt. Bên ngoài không viết chữ nào.
Sau khi để tên thuộc hạ kiểm tra kỹ lưỡng và xác định không có tẩm độc rồ, Lục Hương Xuyên mới thận trọng bóc ra.
Trong thư không có mảnh giấy nào, tuy vậy chẳng pảhi hoàn toàn không có gì.
Bên trong phong bì có mấy mũi ngân châm chỉ nhỏ bằng sợi lông trâu.
Lục Hương Xuyên nhận ra ngay đó là Thất Tinh Châm, ám khí độc môn của mình.
Hơn nữa đó chính là bảy mũi châm mà chỉ mấy ngày trước hắn đã tự tay phóng vào lưng Lão Bá.
Bởi vì thứ ám khí độc môn đó xưa nay hắn chỉ sử dụng có một lần !
Thế mà bây giờ những mũi ngân châm đó trở lại trong tay hắn.
Lục Hương Xuyên chợt thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, tức giận gào lên :
- Người đưa thư đâu ?
Vu Hoằng sợ hãi trả lời :
- Còn chờ ở bên ngoài.
Hắn chưa kịp nói xong câu thì thấy Lục Hương Xuyên nhún mình lao vút đi.
Hầu như cùng lúc đó, Vu Hoằng còn nghe bên ngoài tường viện, phía trạm phục kích của mình có tiếng la thảm.
Những trạm mai phục ở bên ngoài được cắt đặt ba người làm thành một tổ.
Trong ba người đó, một tên là hảo thủ dụng đao, một tên cung thủ và một tên sử dụng câu liêm.
Vu Hoằng là đâu mục trong tổ chuyên dùng đao.
Hắn nhận ra tiếng la thảm đó là của đồng bọn, nhưng tiếng la như là bị nghẹn lại trong cổ họng.
Đương nhiên Lục Hương Xuyên cũng nghe thấy. Khi hắn mới vượt qua tường thì phát hiện thấy có một nhân ảnh cách đó mấy trượng lao đi.
Tuy đoán chắc rằng đó chính là người đưa thư, nhưng Lục Hương Xuyên không đuổi theo, trái lại còn rụt người lại sau bức tường.
Ở chân tường có một chiếc cung gãy và một chiếc câu liêm bị bẻ thành ba đoạn.
Cách đó không xa, hai tên hán tử nằm ngay ngắn bên nhau giữa vũng máu, hình như đều bị chém ngang cổ.
Lần này những người mà Lục Hương Xuyên bố trí ở đây tuy không thể nói là cao thủ võ lâm nhưng không có tên nào võ công vào hạng kém.

Thế mà người đưa thư chỉ trong chớp mắt đã giết chết cả hai rồi đường hoàng rút đi, hiển nhiên nhân vật đó không phải tầm thường.
Lục Hương Xuyên ngưng mục nhìn vào bóng tối, đột nhiên trong mắt lộ rõ nổi khiếp sợ.
Hắn không đuổi theo, chắc là vì sợ nhân vật thần bí kia đang đợi mình đâu đó trong đêm tối.
Hồi lâu, Lục Hương Xuyên mới lấy lại sắc thái bình tĩnh.
Cao lão đại cũng đã tới nơi, đưa mắt khiếp sợ quan sát hiện trường, một lúc mới hỏi :
- Kẻ đưa thư là ai ?
Lục Hương Xuyên lắc đầu không đáp.
Cao lão đại lại hỏi :
- Trong thư có gì vậy ?
Lục Hương Xuyên xoè bàn tay ra, phong thư bị gập lại duỗi thẳng dần, cuối cùng hiện rõ mấy mũi ngân châm.
Cao lão đại nhíu mày hỏi :
- Đó là cái gì vậy ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Đó là Thất tinh châm mà ta đã dùng.
- Có phải là ám khí độc môn của ngươi không ?
- Không sai.
Cao lão đại ngờ vực hỏi :
- Đã là ám khí độc môn mà ngươi thường dùng thì có gì đặc biệt mà tỏ ra kinh dị đến thế ?
Lục Hương Xuyên nắm bàn tay lại, trầm giọng :
- Nhưng bảy mũi châm này đáng lẽ còn nằm trên lưng Tôn Ngọc Bá !
Cao lão đại nghe nói biến sắc, tưởng chừng hơi thở cũng tắc nghẹn lại.
Lão Bá đã bị chôn sống dưới đáy giếng, tại sao ám khí trên mình ông ta lại trở về tay Lục Hương Xuyên được ?
Hồi lâu, Cao lão đại mới gượng hết sức nói :
- Chẳng lẽ lão ta không còn ở dưới giếng nữa ?
Lục Hương Xuyên nghiến răng gật đầu.
Cao lão đại hỏi tiếp :
- Nhưng … dù lão ta đã chạy thoát khỏi giếng, vì sao lại đưa những thứ ám khí này tới đây ? Làm như vậy có ý gì ?
Trong bóng tối, trông sắc mặt Lục Hương Xuyên nhợt nhạt như tờ giấy.
Phải một hồi lâu, hắn mới nặng nề nói :
- Ta hiểu ý hắn.
Cao lão đại vội hỏi :
- Ý thế nào ?

Lục Hương Xuyên giải thích :
- Hắn muốn báo cho ta biết rằng mình chưa chết, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại tìm ta !
Cao lão đại tỏ ra không hiểu :
- Vì sao lão ta làm điều đó để ngươi thêm đề phòng ? Nếu ngươi tin rằng lão ta đã chết, khi đó lão thừa cơ ám toán ngươi chẳng dễ dàng hơn sao ?
- Chính hắn đang muốn ta mọi lúc mọi nơi đều phải đề phòng hắn, nhằm làm ta lo lắng và sợ hãi. Mục đích hắn muốn ta chết nhưng không chết được dễ dàng.
Rồi hắn chợt cười nói thêm :
- Ta không bao giờ mắc lừa hắn đâu ! Không bao giờ !
Tuy cười nhưng Lục Hương Xuyên không giấu được nổi sợ hãi.
Cao lão đại nhìn về phía xa, thì thầm :
- Nếu lão ta trở lại thì không chỉ tìm môt mình ngươi thôi đâu !
Lục Hương Xuyên gật đầu lặp lại :
- Phải ! Hắn không chỉ tìm một mình ta.
Cao lão đại quay nhìn Lục Hương Xuyên, đột nhiên cầm chặt lấy tay hắn.
Hai bàn tay giá lạnh giá chặt lấy nhau, như thể nhờ đó mà tăng thêm can đảm và nghị lực.
Hai kẻ đó xưa nay chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với nhau như vậy. Nhưng lúc này, trong nỗi khiếp sợ, chúng không thể không kết hợp lại thành một khối.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 30
Nanh vuốt chọi nhau

Đêm đã khuya lắm, nhìn về phía xa chỉ thấy một mầu tối đen.
Người mà chúng đang lo sợ, biết khi nào thì xuất hiện ?
Không ai biết cả.
Mạnh Tinh Hồn lại càng không biết.
Lúc nầy thần trí chàng mơ hồ như đang sa vào giữõa màn sương đục, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài.
Tuy vậy chàng vẫn còn nhận thức được rằng nếu bây giờ mà ngủ thì vĩnh viễn không bao giờ thức dậy nữõa.
Chàng dãy dụa, cố sức mở mắt thật to nhưng đôi mi nặng chịch như đeo đá cứ muốn nhíu lại.
Cái chết đang đợi chàng ở đâu đó trong đêm tối dầy đặc chung quanh.
Cho đến khi chàng gần như mất hết trí giác, đột nhiên miệng lắp bắp mấy

tiếng :
- Tiểu Điệp, ta có lỗi với nàng… Đó là chàng mơ thấy những giọt mưa đập vào mái lều trên bờ biển. Chàng nằm gần cửa sổ, bên cạnh là Tiểu Điệp. Khi bên mình có người yêu dấu thì không còn sợ bất cứ việc gì trong cuộc đời nữa.
Miệng vừa lảm nhảm xong mấy tiếng, chàng chợt giật mình choàng tỉnh dậy.
Không có mưa, không có ngôi lều bên bờ biển cũng không có Tiểu Điệp. Nhưng lại có gió.
Bây giờ gió thật sự là cứu tinh.
Gió thổi vào từ chính chiếc ống bằng sắt dùng làm lỗ thông gió mà trước đó đã bị Lục Hương Xuyên lấp kín.
Chuyện gì đã xảy ra vậy ?
Chẳng lẽ có người giúp chàng đào huyệt mộ ?
Mạnh Tinh Hồn nghĩ không ra, không sao hiểu được ai đến cứu mình.
Nhưng sự thật là có gió, không những làm cho chàng tỉnh lại mà thần trí cũng hồi phục dần.
Chàng cảm thấy một sinh lực mới nảy sinh cùng với những hơi thở căng lồng ngực và máu chảy rần rần trong huyết quản.
Cái chết đã lùi xa khỏi chàng.
Mạnh Tinh Hồn vùng vẫy hai tay dường như xem xét lại coi mình có đang mơ không rồi chuẩn bị ngồi dậy.
Ngay lúc ấy chợt có ánh lửa loé sáng. Mạnh Tinh Hồn nhìn ra, thấy một đầu người nhô lên khỏi mặt nước, tay giơ cao ống hỏa cụ.
Đó là một người lạ mặt.
Đương nhiên Mạnh Tinh Hồn không khỏi kinh dị.
Người lạ mặt nhô đầu lên, đưa mắt nhìn chung quanh rồi lại vội vàng hụp xuống nước. Mạnh Tinh Hồn còn đang kinh ngạc thì nghe có giọng nói từ ống thông gió truyền tới :
- Trong phòng chỉ có một người.
Mạnh Tinh Hồn mỉm cười, chàng đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.
Chàng hít sâu vào một hơi, sẵn sàng chờ đợi.
Chàng không cần đợi lâu, chỉ lát sau lại có người nhô lên mặt hồ.
Đó hoàn toàn không phải là người lạ Lục Hương Xuyên từ hồ nước nhảy vào phòng, dùng ống hỏa cụ không thấm nước đốt đèn lên.
Tuy mặt hắn vẫn thấp thoáng nụ cười như mọi khi nhưng rất khó coi.
Bất cứ ai khi toàn thân ướt sũng khi nhìn vào không dễ có cảm tình.
Trái lại, Mạnh Tinh Hồn lại thích bộ dạng Lục Hương Xuyên như thế, bởi vậy chàng nhìn hắn chăm chăm.
Còn Lục Hương Xuyên thì hình như chẳng để ý nhiều đến chàng mà đưa

mắt quan sát khắp phòng.
Mạnh Tinh Hồn chợt cười hỏi :
- Ngươi tìm ai vậy ?
Lục Hương Xuyên không trả lời, hỏi lại :
- Ngươi nghĩ rằng ta đến đây tìm ai nữa ?
- Ta chỉ biết rằng ngươi vào đây không phải để tìm ta.
- Vì sao không chứ ? Ở đây ngoài ngươi ra còn ai nữa đâu ?
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Ngươi biết Lão Bá không có ở đây sao ?
Lục Hương Xuyên không đáp.
Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Đương nhiên ngươi biết ông ta không có ở đây nên mới dám xuống. Nhưng do đâu mà ngươi biết được thế ?
Lục Hương Xuyên vẫn không trả lời.
Xưa nay hắn vẫn thường từ chối trả lời những câu hỏi mà thấy không có lợi cho mình.
Hắn lại quan sát khắp phòng, sau đó ấn xuống phản mấy chỗ, cười nói :
- Phản cứng quá ! Nếu đổi ta là Lão Bá, nhất định ta sẽ làm nơi này tiện nghi hơn.
Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Chẳng cần thế !
Lục Hương Xuyên nhíu mày hỏi :
- Vì sao ?
- Vì ông ta không có ý định ở lại đây quá lâu.
Lục Hương Xuyên quay lại ngưng mục nhìn Mạnh Tinh Hồn hồi lâu rồi cười nhạt, hỏi :
- Có vẻ ngươi rất khâm phục hắn ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Ta quả thật cũng khâm phục ông ta, nhưng người khâm phục nhất không phải là ta !
Lục Hương Xuyên buộc miệng :
- Ai vậy ?
- Chính ngươi là kẻ khâm phục Lão Bá nhất, vì thế ngươi mới sợ Ông ta mà quyết tiêu diệt cho bằng được.
Lục Hương Xuyên tuy vẫn cười nhưng nụ cười trông rất miễn cưỡng.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Thế nào ? Ngươi không chịu thừa nhận ư ?
Lục Hương Xuyên thở dài đáp :
- Ta thừa nhận, Người lừa được ta không nhiều, trong đó có Tôn Ngọc Bá. Đó là điều đáng khâm phục.

Mạnh Tinh Hồn bỉu môi :
- Kẻ đã rắp tâm lừa bằng hữu thì bản thân mình sớm muộn rồi cũng bị lừa. Ngươi hãy nhớ cho kỹ điều đó.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Ai nói ra câu đó ?
- Ta !
- Nhưng chẳng lẽ ngươi không bị hắn lừa hay sao ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Phải ! Ta cũng bị Ông ta lừa và quả thật ta đã bị lừa. Nhưng bị lừa như thế ta muốn bị thêm mấy lần lừa nữa.
Ánh mắt Lục Hương Xuyên loé lên, hắn trầm giọng hỏi :
- Ngươi biết mình bị mắc lừa khi nào ?
- Khi vừa trở lại đây.
- Bây giờ thì ngươi hiểu ra rồi chứ ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu.
Lục Hương Xuyên thở dài, gật đầu nói :
- Ngươi có thể kể lại tất cả cho ta nghe không ?
- Có thể !
Chàng cười, nói thêm :
-Thậm chí ngươi không yêu cầu, ta cũng phải kể cho ngươi nghe !
- Kể đi, Ta đang nghe đây.
Kỳ thực lúc này không ai hiểu kế hoạch của Lão Bá bằng Lục Hương Xuyên, nhưng hắn vẫn chăm chú nghe Mạnh Tinh Hồn kể.
Bởi vì trong đời, hắn chưa bao giờ nhận được bài học thấm thía và thảm hại đến như vậy. Do đó những gì liên quan đến sự kiện này, hắn muốn biết thật chi tiết, thật tường tận, hy vọng không bao giờ còn phạm phải sai lầm như thế nữa.
Kể xong Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Người đóng vai chủ yếu trong kế hoạch này là ai, ngươi biết chứ ?
- Biết, đó là Phượng Phượng !
- Không sai, chỉ tiếc rằng cô ta tưởng rằng mình không phải là vai diễn mà là chủ xướng, vì thế nên càng thảm hại và buồn cười.
Nếu dùng từ chính xác thì lẽ ra phải nói là ngu muội, nhưng Mạnh Tinh Hồn không nỡ dùng từ đó.
Ngu muội có thể làm cho người ta trở nên thảm hại, và có lúc trở thành buồn cười.
Mạnh Tinh Hồn nói thêm :
- Phượng Phượng chưa đến nỗi là người ngu muội. Chẳng qua là cô ta quá tin vào bản thân mình và đánh giá thấp Lão Bá.
Lục Hương Xuyên hậm hực nói :

- Người ngu muội thường tự cho mình là thông minh.
- Cô ta cho rằng mình lừa được Lão Bá, ngỡ rằng Lão Bá đã mê muội vì mình mà không biết rằng ông ta đã sớm nhận rõ dụng tâm của cô ấy. Bởi thế mới thả cho cô ta đi.
Lục Hương Xuyên thở dài nói :
- Ta cũng đã thắc mắc rằng vì sao Lão Bá lại tin vào loại nữ nhân đó.
- Lão Bá cố ý để cô ta tin rằng mình đang tập trung vào Phi Bằng Bảo, lại cố ý để cô ta tiết lộ bí mật đó cho ngươi. Lúc đó chẳng những Phượng Phượng hoàn toàn tin tưởng mà ngay cả ta cũng tin như vậy.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Vì sao Lão Bá cũng lừa ngươi ? Chẳng lẽ ông ta vẫn không tin ngươi ?
- Ta không nghĩ thế mà cho rằng ông ta làm như vậy để giống với sự thật thêm mà thôi. Nếu ta cũng biết kế hoạch của ông ấy thì thái độ và thần tình nhất định sẽ thay đổi, khi đó có thể ngươi sẽ đoán ra.
Chàng cười, nói thêm :
- Lão Bá cũng biết rằng muốn lừa người không phải chuyện dễ dàng.
Lục Hương Xuyên tiếp lời :
- Cả ngươi cũng vậy, lừa được ngươi là chuyện không dễ… - Ngươi đánh giá ta quá cao rồi đó. Vừa rồi nếu ta không nghe được tiếng đồng bọn của ngươi từ lỗ thông gió thì chắc đến bây giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì.
- Vậy ư ? Quả là điều đó đã cho ta thêm một điều giáo huấn.
Mạnh Tinh Hồn im lặng một lúc rồi chợt hỏi :
- Ngươi có biết điểm trọng yếu nhất trong kế hoạch của Lão Bá là gì không ?
Lục Hương Xuyên trầm ngâm giây lát mới trả lời :
- Hắn cố làm cho ta tin rằng hắn còn trốn ở đây để ta dốc sức toàn lực đến đây đối phó. Khi đó hắn sẽ thừa cơ tới Phi Bằng Bảo chỉ huy bọn thủ hạ đang chờ ở đó. Bởi vì đó là lực lượng duy nhất còn lại của hắn. Đương nhiên không phải hắn tới đó để chỉ huy bọn chúng tấn công mà chỉ tìm cách bảo toàn để chờ cơ hội phản kích.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ngươi cho rằng quả thật có một lực lượng khá lớn đang chờ ở vùng phụ cận Phi Bằng Bảo hay sao ?
Lục Hương Xuyên nói bằng giọng khẳng định :
- Nhất định như thế.
Hắn tin chắc vào điều đó vì biết rõ rằng trước mỗi lần quyết chiến, Lão Bá thường vạch ra kế hoạch hết sức chu đáo và tỉ mỉ, nếu chưa tin chắc mười mươi thì quyết không xuất thủ. Như vậy, giả sử ở ngoại vi Phi Bằng Bảo không có lực lượng tiếp ứng ở hậu sơn, Lão Bá sẽ không mạo hiểm tự mình xuất lãnh mười hai đội nhân mã công kích vào chính điện đâu !
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :

- Ngươi cho rằng không nhận được tín hiệu của Lão Bá, lực lượng mai phục đó vẫn phát động tấn công đúng thời gian ấn định, tức chính ngọ ngày mồng bẩy ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Có lẽ thế.
Giọng hắn không còn tin tưởng như trước nữa.
Mạnh Tinh Hồn hỏi tiếp :
- Ngươi tin như thế vì cho rằng những người ở đó đã thỏa thuận với Lão Bá về thời gian, nhưng chẳng lẽ Lão Bá không dự liệu trước có thể phát sinh biến cố ? Ông ấy đâu phải là người bất cẩn như vậy !
Lục Hương Xuyên nín lặng. Hắn không đủ sức phản bác lập luận hùng hồn đó của Mạnh Tinh Hồn.
Chàng vẫn chưa chịu thôi :
- Ngươi cũng biết rằng cuộc chiến này đối với Lão Bá quan trọng đến mức nào, có thể nói là cuộc chiến tối hậu, quyết định thành hay bại của cơ nghiệp suốt đời mình.
Vậy thì làm sao lại có thể sơ suất được ?
Lục Hương Xuyên ngập ngừng hỏi :
Vậy thì ngươi cho rằng hắn có kế hoạch như thế nào ?
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Ta tin rằng ông ta đã sắp sẵn kế hoạch để chính ngươi đến đây tìm ông ấy !
Lục Hương Xuyên ngờ vực nói :
- Ta không hiểu !
- Nghĩa là tất cả những sự việc đang diễn ra đều được Lão Bá sắp đặt và chính ngươi đã mắc vào bẫy !
Lục Hương Xuyên mở to mắt hỏi :
- Ngươi nói gì ?
Mạnh Tinh Hồn trầm tĩnh đàp :
- Lão Bá tính chính xác rằng dọc đường ta sẽ bị ngươi ngăn cản. Và với lực lượng của ngươi ta thế nào cũng bị bắt.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Sao nữa ?
- Ông ấy còn dự tính trước rằng các ngươi sẽ bức bách ta quay lại đây để tìm giết ông ấy.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Hắn cho rằng ta đủ khả năng và phương pháp để bức bách được ngươi sao ?
Ánh mắt Mạnh Tinh Hồn lóe lên tia giận dữ. Chàng lạnh giọng đáp :
- Nhất định Lão Bá biết ngươi sẽ dùng mọi thủ đoạn để bức ta, bởi loại người như ngươi sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào và thực sự đã xảy ra đúng

như thế !
Lục Hương Xuyên cười nhạt hỏi :
- Chẳng lẽ hắn cũng đoán trước là ngươi vừa xuống giếng là ta sẽ lấp kín lại ngay ?
- Rất có thể !
- Hắn còn dự định điều gì nữa ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Ông ta còn dự tính chính xác rằng ngươi trước hết lấp giếng, sau đó lại cho đào lên và thân chinh ngươi sẽ xuống đây. Bởi vì ông ta nhất định sẽ có cách cho ngươi biết rằng mình không còn ở dưới giếng nữa. Ngươi vừa nghi ngờ, vừa khiếp sợ, đương nhiên nhất định đào giếng lên để tận mắt chứng kiến.
Lục Hương Xuyên chợt thấy tâm thần rúng động.
Trước đây hắn vẫn tin rằng mình là kẻ cơ mưu nhất nhì thiên hạ, thậm chí không thua cả Lão Bá.
Vậy mà nay xem lại kẻ hậu sinh và chẳng danh tiếng gì trước mặt, hắn đã suy đoán sự việc giống như mình đã biết trước tất cả vậy !
Thế mà tiếc thay hắn lại bị lừa như một tên ngốc. Nếu hắn suy xét mọi việc được như Mạnh Tinh Hồn thì sợ gì không thắng được Lão Bá !
Nhưng hắn vẫn gượng cười nói :
- Theo lời ngươi thì Tôn Ngọc Bá hầu như đã tiên đoán hết mọi chuyện ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Đúng thế !
- Vậy thì ngươi cho rằng hắn là gì vậy ? Là thánh sống hay sao ?
- Ta không biết gọi ông ta là gì, chỉ biết rằng ông ta đã dự tính mọi điều hết sức chính xác.
- Điều gì vậy ?
Mạnh Tinh Hồn mắt phát hàn quang, nhấn từng chữ :
- Lão Bá đã đoán chính xác rằng khi ngươi đã xuống tới đây, ta sẽ không để ngươi sống mà ra khỏi đây nữa.
Lục Hương Xuyên bỗng biến sắc.
Mạnh Tinh Hồn lại nói :
- Những việc khác ngươi có tin hay không thì chưa quan trọng lắm. Riêng việc này nhất định phải tin !
Lục Hương Xuyên ngưng mục nhìn đối phương.
Sắc mặt trắng bạch của hắn trở nên u ám, dưới ánh đèn trông như phủ bằng một lớp sáp, hoàn toàn không có chút biểu tình nào, trông thật bí ẩn và đáng sợ.
Mạnh Tinh Hồn lúc đó đã ngồi dậy, một tay ôm chiếc gối còn tay kia cầm chiếc chăn.
Tư thế ngồi của Mạnh Tinh Hồn không có gì đặc biệt, bất cứ ai ngồi trên

giường cũng thường có tư thế đó.
Điều kỳ quái là đại địch đứng ngay trước mặt và chính chàng đã tuyên bố cuộc chiến sinh tử sắp xảy ra, làm sao còn ngồi được thoải mái như vậy ?
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại biết rằng trong trường hợp này chẳng những ngồi dễ ứng phó hơn nằm, mà thậm chí còn thuận tiện hơn đứng.
Bởi vì với không gian hạn chế trong phòng, nếu đứng thì toàn thân sẽ lộ ra trong phạm vi khống chế của ám khí đối phương.
Còn lúc ngồi, mục tiêu được thu gọn lại một phần, mà phạm vi càng nhỏ lại càng tốt.
Ngoài ra, Mạnh Tinh Hồn ngồi với tư thế đó, lúc cần có thể dùng chiếc gối làm lá chắn che đỡ ám khí rất tốt, còn chiếc chăn thì biến thành vũ khí tấn công.
Tuy chàng chưa luyện qua công phu thúc tự thành côn nhưng vốn làm nghề thích khách, thường xuyên sống trong mạo hiểm nên bất cứ vật gì tới tay Mạnh Tinh Hồn đều có thể trở thành vũ khí.
Lục Hương Xuyên không rời mắt khỏi đối phương như người luyện thú nhìn con thú chưa thuần trước khi huấn luyện, không bỏ sót một hành động nào của Mạnh Tinh Hồn.
Đương nhiên hắn biết rõ đối phương là kẻ nguy hiểm thế nào, và ngồi như thế cũng không phải bị động.
Song phương nhìn vào mắt nhau không chớp, chẳng những theo dõi mọi hành động mà còn quan sát những biểu hiện trong ánh mắt.
Và cả hai đều bình tĩnh, hết sức bình tĩnh.
Ai đã từng quan sát hai con chó dữ cắn nhau, mắt không dời nhau, chờ đợi những biểu hiện khác thường của đối phương để đâm bổ vào cắn đứt yết hầu địch thủ thì mới hình dung được tình cảnh và thái độ của Mạnh Tinh Hồn và Lục Hương Xuyên lúc bấy giờ. Không biết qua bao lâu Lục Hương Xuyên bỗng cười nói :
- Xem ra ngươi quả là một đối thủ rất đáng sợ !
Mạnh Tinh Hồn chỉ lơ đãng đáp :
- Vậy sao ?
Lục Hương Xuyên nói :
- Chẳng những ngươi biết che dấu nhược điểm của mình mà còn rất bình tĩnh.
Mạnh Tinh Hồn lại bật ra :
- Vậy sao ?
Lục Hương Xuyên lại nói :
Chỉ tiếc là ngươi đã phạm phải sai lầm chí mạng, sai lầm không tha thứ được !
Mạnh Tinh Hồn vẫn lập lại hai tiếng :

- Vậy sao ?
Lục Hương Xuyên lại tiếp :
- Ngươi đối phó với kiểu người như ta lẽ ra không được giữ thế thủ mà phải tấn công trước. Bởi vì thứ đáng sợ nhất của ta là ám khí, ngươi có tấn công trước thì mới hạn chế được uy lực.
Mạnh Tinh Hồn chậm rãi gật đầu :
- Ngươi nói cũng phải ! Lẽ ra ta nên xuất thủ trước, nhưng ta lại không thể làm thế.
Bây giờ thì đến lượt Lục Hương Xuyên hỏi :
- Vì sao ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Bởi vì chân ta vừa bị thương, động tác còn chưa linh hoạt như thường. Nếu ta xuất thủ trước, lỡ ra không đắc thủ thì tình hình nguy hiểm hơn bây giờ nhiều.
Lục Hương Xuyên cười hỏi :
Ngươi không tự tin ?
- Không, đối với cường địch như ngươi, không ai tự tin thắng ngay lần xuất thủ đầu tiên.
- Vì thế ngươi không dám mạo hiểm ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Quả thật ta không dám.
Lục Hương Xuyên lại cười nói :
- Lẽ ra ngươi không nên nói thật tất cả với ta như vậy !
Mạnh Tinh Hồn cũng đáp bằng giọng điệu đó :
- Và thật tình ngươi cũng đừng vạch ra sai lầm của ta thì hơn, bởi vì ta càng phạm sai lầm bao nhiêu, đối với ngươi càng có lợi bấy nhiêu.
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Ta vạch ra sai lầm như vậy là để nhử ngươi xuất thủ trước mà thôi !
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Và ngươi đã thất bại !
Lục Hương Xuyên thừa nhận :
- Đúng thế ! Ta đã thất bại !
Kể cũng lạ !
Việc sống chết ngay trước mắt, thế mà cho đến lúc đó họ vẫn bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng kinh ngạc !
Không thấy chút tức giận hay căm thù nào lộ ra mặt, và không ai tỏ ra vẻ lo lắng khẩn trương, giống như họ đang tranh luận chuyện gì không liên quan đến mình vậy.
Tuy thế, sự tình đó lại mang áp lực cực kỳ trọng đại !
Cũng may rằng trong mật thất này không có người thứ ba nào. Nếu không

người đó tất bị áp lực làm cho phát điên.
Lại qua thời gian rất lâu không ai nói gì.
Mạnh Tinh Hồn bỗng cười, bắt đầu cuộc đối thoại mới :
- Thật ra ta đã biết từ trước rằng ngươi là một đối thủ đáng sợ !
Lục Hương Xuyên đáp :
- Đa tạ !
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Chẳng những ngươi giữ được bình tĩnh mà còn rất biết cách uy hiếp đối phương, làm cho đối phương lộ rõ nhược điểm của mình.
Lục Hương Xuyên cười nói :
- Vì kinh nghiệm giết người của ta cũng không thua kém ngươi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Bây giờ ngươi đã biết được nhược điểm của ta, vì sao còn chưa xuất thủ ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Bởi vì ngươi tuy có nhược điểm nhưng phòng thủ rất kín. Nhiều trường hợp phòng thủ còn khó hơn cả tấn công và hiệu quả hơn. Năng lực phòng thủ của ngươi hơn bất cứ ai mà ta đã từng gặp.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Nhưng ám khí của ngươi… Lục Hương Xuyên ngắt lời :
- Ám khí của ta tuy lợi hại nhưng dùng để đối phó với ngươi cũng không tin chắc rằng lần xuất thủ đầu tiên đã hữu hiệu ngay được… - Cho dù thế thì xong lần xuất thủ đầu tiên, ngươi có thể phát lần thứ hai mà ?
Lục Hương Xuyên lắc đầu :
- Ngươi nói thế sai rồi !
- Sai chỗ nào ?
Lục Hương Xuyên giảng giải :
- Cao thủ quyết đấu, chỉ có lần đầu tiên mới có thể lấy được mạng đối phương.
Còn sau đó khí thế đã mất, lòng tự tin suy giảm, dù cố sức bao nhiêu cũng khó đắc thủ.
Mạnh Tinh Hồn nhếch môi cười hỏi :
- Vì thế ngươi quyết chờ cho được ta xuất thủ trước chứ gì ?
Lục Hương Xuyên thẳng thắn thừa nhận :
- Phải ! Tính ta vốn rất kiên nhẫn.
Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Rất tốt ! Vậy thì ngươi cứ tiếp tục đợi nốt đi, chẳng hại gì.
- Đương nhiên ta sẽ đợi tiếp. Chờ lâu chừng nào ta càng có lợi chừng đó.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Vì sao ?
Lục Hương Xuyên không trả lời mà lại hỏi :

- Ngươi có biết Cao lão đại cũng tới đây không ?
- Không biết.
- Nếu lâu mà thấy ta không lên, thế nào cô ta cũng xuống đây xem.
Mạnh Tinh Hồn thản nhiên hỏi :
- Thế thì sao ?
- Cho dù Cao lão đại không giúp ta, nhưng có mặt cô ta, nhất định ngươi không thể tập trung tư tưởng được. Lúc đó ta càng có lợi thế.
Mạnh Tinh Hồn tuy ngoài mặt không lộ chút cảm nghĩ nào nhưng trong lòng có chút bất an.
Lục Hương Xuyên vẫn không rời mắt khỏi đối phương, nói tiếp :
- Thật ra từ trước tới nay Cao lão đại đối với ngươi không đến nỗi nào. Ta cũng vậy, chỉ cần ngươi nguyện ý làm bằng hữu của ta, lập tức ta sẽ quên hết mọi chuyện trước đây.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Nhưng ta lại không quên được.
- Vậy là ngươi không chấp nhận ?
- Ta nhắc lại, hôm nay ta quyết không để ngươi sống lên khỏi đây !
Lục Hương Xuyên thở dài :
- Thôi đành vậy… Nhưng lỡ ra kết quả trái lại, không phải ta chết mà ngươi chết thì sao ?
- Có thể cơ hội ngươi giết được ta lớn hơn, nhưng dù thế thì ta quyết bắt ngươi cùng phải chết với ta. Như thế, bất luận ta sống hay chết thì ngươi chỉ còn một đường duy nhất là chết thôi.
Chàng nói với thái độ hết sức bình tĩnh và tự tin, như thể đã suy tính việc đó rất cẩn thận và tin rằng bất luận thế nào mình cũng làm được điều đó.
Lục Hương Xuyên cười gượng nói :
- Nếu tự tin, ngươi đã xuất thủ trước !
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Xuất thủ trước hay sau, việc đó không quan hệ, cốt sao đạt được mục đích cuối cùng.
Lục Hương Xuyên lại thở dài :
- Còn ta lại không muốn giết ngươi. Nếu ngươi đã không dám xuất thủ thì ta có thể đi. Nếu ngươi định ngăn cản ta, tức là ngươi buộc phải xuất thủ trước, đúng không ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Có thể !
Lục Hương Xuyên lại nói :
- Nếu lần xuất thủ đầu tiên mà ngươi không đắc thủ, ta sẽ dồn ngươi vào tử địa.
Như vậy, ngươi không có cách nào buộc ta cùng chết được.

Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Không sai ! Vậy ngươi đi đi, ta không ngăn cản ngươi đâu. Nhưng chỉ cần ngươi trầm mình trong nước hồ, ta sẽ lập tức nhảy theo ngươi. Khi đã ở trong nước ngươi không còn chút cơ hội nào nữa; Lục Hương Xuyên cười nhạt hỏi :
- Sao ngươi biết thuỷ công ta không bằng ngươi ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Ta không biết. Nhưng ngươi cứ thử xem !
Lục Hương Xuyên nhìn đối thủ, Mặt mũi chợt co rúm lại, trán toát mồ hôi.
Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Đương nhiên ta không dám mạo hiểm. Nhưng ngươi lại càng không dám. Bởi vì bây giờ, tính mạng ngươi đáng tiền hơn mạng ta nhiều.
Lục Hương Xuyên cúi đầu, nhưng khóe môi thoáng hiện nụ cười ác độc.
Hắn chợt ngẩng lên cười nhạt nói :
- Ngươi cho rằng tính mạng ta đáng tiền hơn mạng ngươi, vì thế ta sợ chết hơn.
Nhưng có người lại nghĩ khác.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ai vậy ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Tiểu Điệp ! Tôn Tiểu Điệp !
Hắn ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp :
- Trong tâm tưởng cô ta, tính mạng ngươi quí giá hơn bất cứ ai khác. Ngươi có thể nhẫn tâm bỏ cô ta một mình côi cút trên thế gian sao ?
Tiểu Điệp, nhắc đến cái tên đó như một mũi tên cắm sâu vào tim Mạnh Tinh Hồn.
Lòng chàng bỗng đau nhói, đến nỗi không ngăn được những giọt lệ chực trào ra khóe mắt.
Hiện tại không có gì trên đời có thể làm chàng xúc động hơn nhắc đến tên nàng.
Lục Hương Xuyên đã tính trước điều này, và nhắc đến Tiểu Điệp chỉ với mục đích đó.
Bởi thế khi Mạnh Tinh Hồn vừa hoang mang thì hắn xuất thủ.
Bất cứ ai cũng biết rằng võ công đáng sợ nhất của Lục Hương Xuyên là dùng ám khí.
Thế nhưng lần này hắn lại không xử dụng ám khí.
Lúc Mạnh Tinh Hồn vừa phân tâm khi nghe nhắc đến Tiểu Điệp, Lục Hương Xuyên nhanh như chớp chộp lấy chiếc khăn trải giường giật mạnh.
Lúc đó tay phải hắn mới phát xuất ám khí.
Mạnh Tinh Hồn đang ngồi trên phản bất ngờ bị giật mạnh liền ngã ngửa

xuống.
Tuy vậy chàng vẫn kịp phản ứng, một chân vung lên theo đà đá trúng vào cổ tay phải Lục Hương Xuyên làm cho hắn không thể phóng ám khí ra được nữa.
Hắn lập tức tay trái buông chiếc khăn trải giường, chộp lấy một bàn chân đối phương vặn mạnh xuống.
Tiếng xương chân bị gãy nghe thật rùng rợn.
Mặc dù bị đau ghê gớm nhưng Mạnh Tinh Hồn vẫn kịp ném chiếc chăn trùm lấy đầu địch thủ. Tiếp đó chàng cố sức vùng dậy lao cả đầu vào mặt Lục Hương Xuyên.
Tên này cũng ngã ngửa ra, mắt nổ đom đóm, máu miệng máu mũi thi nhau trào ra, nhưng vẫn kịp kéo chiếc chăn ra khỏi đầu.
Mạnh Tinh Hồn nghiến răng từ trên phản nhảy xuống đè lên người đối phương vung chưởng đánh tới tấp vào hai mạng sườn của hắn.
Tiếng xương gãy răng rắc, ít nhất là ba bốn cái xương sườn bị gãy.
Nhưng hầu như hai đối thủ này sinh ra để chịu đòn nên ngay cú đầu tiên tuy cả hai đều bị trọng thương nhưng vẫn còn sức chiến đấu.
Giá đổi người khác thì chắc đã chịu nhận mệnh rồi !
Một cuộc hỗn chiến không tiền khoáng hậu diễn ra trong gian phòng chật hẹp. Hai người quấn chặt lấy nhau, đấm đá, cắn xé, không ngừng lăn lộn.
Khi thì người này nằm trên nhưng chỉ chốc lát lại bị quật ngã xuống dưới.
Chỉ trong chốc lát, cả song phương ai cũng bị đánh trúng nhiều chỗ, xương gãy thành nhiều đoạn, da thịt bị cấu nát hoặc cắn rách nhưng không ai chịu buông, chẳng khác gì như con thú đang lúc say máu.
Đó là lòng thù hận chất chứa từ khi gặp nhau tới bây giờ mới phát tác.
Giữa cuộc chiến, Lục Hương Xuyên thùa cơ vung chưởng đánh vào tiểu phúc Mạnh Tinh Hồn.
Chàng đành buông đối thủ ra, loạng choạng lùi đến tận góc phản.
Lục Hương Xuyên máu me đầy mặt, mình cũng đầy thương tích, muốn lao vào kết liễu đối phương nhưng không đủ sức, chỉ gượng đứng lên giương mắt nhìn.
Mạnh Tinh Hồn tỳ tay vào góc phản cho khỏi ngã, thở dốc nói :
- Ta đã nói… dù phải chết, ta cũng bắt ngươi phải chết theo !
Lục Hương Xuyên nghiến răng cười ác độc, nhưng giọng nói cũng hổn hển, nặng nề :
- Vì sao… ngươi hận ta đến thế ? Chẳng lẽ vì… nhi tử của Tiểu Điệp là con ta ?
Ngươi có thể đoạt Tiểu Điệp đi, nhưng không thể cướp con ta được !
Mạnh Tinh Hồn oán hận đến nỗi toàn thân run lên.
Nếu ngươi muốn giết kẻ địch thì phải hết sức bình tĩnh. Nếu không chính

ngươi sẽ bị giết !
Hơn ai hết, Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ điều này. Nhưng không hiểu sao bây giờ chàng lại quên mất ?
Và xem thái độ của Lục Hương Xuyên, chừng như hắn cũng quên mất chân lý đó.
Chẳng lẽ tận sâu thẳm tâm hồn, hắn cũng yêu Tiểu Điệp ? Có thể sau khi để mất Tiểu Điệp rồi hắn mới yêu nàng ?
Có như thế, mối hận trong lòng hắn cũng sâu như vậy.
Cả hai cùng nghiến chặt răng, đưa mắt nẩy lửa nhìn nhau, thở hồng hộc như trâu cày mùa hạ. Chỉ cần sức lực trong người khôi phục lại một phần là tiếp tục lao vào cắn xé nhau ngay.
Nhưng chính lúc đó, họ cùng nghe vang lên một tiếng thở dài.
Có một người từ trong hồ nước trồi lên không biết từ lúc nào, thậm chí mặt nước không hề xao động tí nào.
Cả Mạnh Tinh Hồn lẫn Lục Hương Xuyên cùng ngây ra nhìn người vừa xuất hiện.
Cả hai chưa từng thấy người nào có thuỷ công tinh diệu như thế !
Đó là một người lạ mặt !
Người này rất mập, khi ông ta trồi lên mặt nước, trông phình lên như cái xác chết trương.
Người đó lắc đầu thở dài nói :
- Cả hai người đều là những kẻ suốt đời luyện võ, thế mà đánh nhau chẳng khác gì loài dã thú. Chẳng lẽ các ngươi không thấy hổ thẹn sao.
Lục Hương Xuyên thở dài đáp :
- Tôi thật lấy làm hổ thẹn. Rất hổ thẹn !
Tuy hắn thở dài nhưng trong mắt lại phát ra những tia sáng dị dạng.
Mạnh Tinh Hồn nhận thấy rằng nhất định Lục Hương Xuyên đã biết rõ người kia là ai.
Như vậy hắn đã có người trợ lực.
Mạnh Tinh Hồn không khỏi lo lắng.
Thoạt nhìn qua, người mới đến chưa hẳn là một bằng hữu đáng tin, nhưng chắc chắn đó là một địch thủ rất đáng sợ.
Và trong tình hình này, khi song phương đã sức cùng lực kiệt, bên nào chỉ cần thêm một trợ lực rất nhỏ cũng dành được ưu thế.
Huống chi người mới đến, chẳng những thuỷ công thần diệu mà hiển nhiên võ công cũng chẳng tầm thường.
Người đó cũng đang ngưng mục nhìn Mạnh Tinh Hồn.

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 31
Nhân vật bí ẩn

Người vừa xuất hiện có đôi mắt rất nhỏ nhưng sáng lóng lánh như hai mũi kim.
Ông ta tuổi đã trên ngũ tuần, người to béo, mặt tròn quay, cả khi thở dài cũng có vẻ tươi cười.
Có lẽ khi giết người , lão ta cũng có bộ mặt tươi cười như vậy.
Người đó nổi bồng bềnh trên mặt nước giống như không có chút trọng lượng nào.
Mạnh Tinh Hồn chưa từng gặp ai có thuỷ tính tuyệt diệu như thế, buột miệng hỏi :
- Ông là ai ?
Người kia cười đáp :
- Ngươi không biết ta, thế mà ta lại biết ngươi đấy !
Mạnh Tinh Hồn ngạc nhiên hỏi :
- Ông biết tôi ư ?
- Sao không ? Ngươi tên là Mạnh Tinh Hồn , nghe đồn rằng ngươi là kẻ thích khách lạnh lùng tàn khốc nhất giang hồ trong hơn mười năm qua, và cũng rất biết cách giết người. Nhưng hôm nay ngươi lại làm ta thất vọng !
Ông ta lắc đầu, thở dài tiếng nữa rồi lẩm bẩm như nói một mình :
- Một thích khách thành danh, cho dù muốn cùng người khác liều mạng, chí ít cũng nên giữ vững khí độ uy danh của mình, chứ làm sao lại cắn xé như loài lang sói vậy ?
Mạnh Tinh Hồn chăm chú nhìn người mới đến hồi lâu rồi chợt nói :
- Ông nhận ra tôi , tôi cũng nhận ra ông !
Người kia hỏi :
- Thật ư ?
Mạnh Tinh Hồn bình tĩnh đáp :
- Ông họ Dịch, tên là Tiềm Long. Nghe nói rằng suốt ba chục năm nay trong giang hồ ông là người có thuỷ công tinh diệu nhất, võ công cũng vào hạng uyên thâm nhất.
Người kia cười to :
- Quả nhiên ngươi có biết về ta thật !
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Nhưng ông lại làm tôi thất vọng.
Dịch Tiềm Long hỏi :
- Vì sao ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :

- Vì ông trước đây vốn là bằng hữu chí cốt của Lão Bá. Nhưng lúc ông ta gặp khốn cảnh hiểm nghèo nhất, ông đã bán đứng Lão Bá.
Dịch Tiềm Long trừng mắt quát :
- Ai bảo ta bán đứng Lão Bá ? Chẳng qua ta chỉ không muốn gặp mặt hắn thôi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Vì sao thế ?
- Bởi vì chỉ cần gặp Lão Bá , hắn nhất định sẽ bắt ta liều mạng cho mình.
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt :
- Bởi thế ông chuồn thẳng chứ gì ?
Dịch Tiềm Long không giận mà cười :
- Lúc này mà không chuồn thì còn chờ lúc nào nữa ?
Lão thừa nhận một cách thoải mái, giống như đó là một việc nghĩa cử nào vậy!
Mạnh Tinh Hồn bỉu môi nói :
- Rất tốt ! Quả là nghĩa khí. Quả là hữu hảo !
Dịch Tiềm Long lắc đầu :
- Ta không thể dốc hết tâm lực vì bằng hữu được. Lão Bá vừa ý vì ta là một tay lão luyện giang hồ. Lão luyện ở đây có nghĩa là không quá nghĩa khí, không quá bận tâm, nhưng cũng đừng bạc bẽo quá !
Mạnh Tinh Hồn cười nhạt :
- Nếu vậy ông là một chuẩn mực về bậc giang hồ lão luyện !
Dịch Tiềm Long chợt thở dài nói :
- Ta cũng biết ngươi coi thường ta. Nhưng ngươi có biết ta có bao nhiêu nhi tử không ? Có bao nhiêu vợ không ?
Rồi không chờ Mạnh Tinh Hồn trả lời, tiếp luôn :
- Ta có mười bảy vợ, ba mươi tám nhi tử. Đó là chưa tính con gái. Ngươi xem ta còn có thể liều mình vì người khác không ? Nếu ta chết thì ai sẽ nuôi dưỡng số cô nhi quả phụ đó ?
Mạnh Tinh Hồn nín lặng.
Chàng không muốn đối đáp với hạng người đó nữa. Để đối phó với hạng người này thì dùng nắm đấm tốt hơn lời nói. Nhưng lúc này chàng không đủ sức, cần tranh thủ thời gian để khôi phục lại chân lực.
Mặc dù tranh luận là vô ích, thậm chí làm chàng chán ghét và tức giận, nhưng muốn tranh thủ thời gian nên không còn cách nào khác hơn tranh luận.
Bởi thế Mạnh Tinh Hồn cố ghìm sự ghê tởm để nghe tiếp, nói tiếp.
Cũng may rằng hình như Dịch Tiềm Long là người rất thích nói chuyện.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Ông đã chuồn sao lại còn trở lại đây ?

Dịch Tiềm Long đáp :
- Thứ nhất, ta biết Lão Bá không đủ khả năng bắt người khác liều mạng vì mình nữa. Thứ hai , ta đang cần tiền !
Mạnh Tinh Hồn thốt lên :
- Ông cần tiền ?
Dịch Tiềm Long lại buông tiếng thở dài, cười khổ :
- Trong nhà chúng ta có quá nhiều miệng ăn. Tiêu tiền cũng không ít. Bất kỳ ai muốn nuôi sống cả đại gia đình chúng ta đều không phải dễ dàng.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Ông định kiếm ai để vay tiền ?
- Tìm bất kỳ ai chịu cho ta vay.
Ông ta chợt nháy nháy mắt hỏi :
- Ngươi có tiền không ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu :
- Không !
Dịch Tiềm Long thất vọng thở dài :
- Nếu thế thì ta đành tìm người khác vậy !
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Mặc dù tôi không có tiền, nhưng lại có thể nghĩ ra cách giúp ông tìm được tiền.
Dịch Tiềm Long quan tâm hỏi :
- Cách gì vậy ?
Mạnh Tinh Hồn nhìn Lục Hương Xuyên rồi trả lời :
- Tên này rất có tiền. Chỉ cần ông giết hắn , lúc đó tất cả tiền của hắn sẽ thành của ông.
Dịch Tiềm Long vỗ tay cười lớn :
- Hô hô ! Tuyệt hay ! Đúng thật ! Quả nhiên đó là một biện pháp tốt.
Lục Hương Xuyên từ đầu không tham gia vào câu chuyện mà chỉ đứng bên ngoài cười khẩy.
Nghe tới đó, hắn chợt chen lời :
- Biện pháp đó có một chỗ không ổn !
Dịch Tiềm Long nhíu đôi mày lơ thơ hỏi :
- Điểm nào không ổn !
Lục Hương Xuyên đáp :
- Tuy tôi có rất nhiều tiền, nhưng không ai biết tôi cất tiền ở đâu.
- Ta có thể tìm.
- Tôi dám đánh cuộc rằng ông không bao giờ có thể tìm ra được.
Hắn cười nói thêm :
- Nhưng chỉ cần ông giết Mạnh Tinh Hồn , tôi sẽ chia cho ông một nửa số tiền mình có.

Dịch Tiềm Long hỏi :
- Chỉ một nửa thôi ư ?
- Một nửa còn tốt hơn là không có gì.
Dịch Tiềm Long lẩm bẩm gật đầu :
- Đúng thế ! Dù một xu vẫn tốt hơn là không có.
Rồi ông ta quay sang Mạnh Tinh Hồn giữ nguyên nụ cười nói :
- Xem ra muốn có tiền ta đành phải giết ngươi !
Mạnh Tinh Hồn thong thả gật đầu đáp :
- Quả là ông chỉ còn cách giết tôi.
Dịch Tiềm Long đáp :
- Khi có tiền rồi, ta sẽ mua cho ngươi một cỗ quan tài thật tốt.
- Xin đa tạ !
Dịch Tiềm Long hỏi :
- Ngươi còn muốn nói gì nữa không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Chỉ một câu thôi !
- Vậy thì nói đi. Ta rất thích nghe người khác trăn trối. Thông thường những lời đó rất có lý. Người ta nói rằng con người sắp chết tiếng nói khôn ngoan mà. Nào nói đi !
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Tôi khuyên ông rằng khi tiền còn chưa bỏ được vào túi mình thì chưa thể gọi đó là tiền.
Dịch Tiềm Long vỗ tay khen :
- Đúng lắm ! Quả thật rất có lý.
Mạnh Tinh Hồn nói tiếp :
- Nhiều người khi gặp kẻ hỏi vay tiền, hắn thường cho một đao vào lưng.
Dịch Tiềm Long mở to mắt hỏi :
- Thế ư ? Nếu vậy thì đáng sợ thật. Ta tuy đã nhiều năm không cầm đao, nhưng vẫn còn nhớ được tình cảnh khó chịu thế nào khi bị dí đao vào lưng.
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Chính thế ! Chẳng dễ chịu chút nào đâu. Đặc biệt là ông. Những người béo như ông sẽ chảy máu rất nhiều.
Dịch Tiềm Long chợt lắc đầu quầy quậy nói :
- Không được ! Ta sợ chảy máu lắm rồi !
Rồi quay sang Lục Hương Xuyên :
- Tiểu Lục ! Ta xem cuộc thương lượng của chúng ta vậy là không thành rồi !
Lục Hương Xuyên lẳng lặng nghe, mặt không hề lộ chút biểu cảm. Đến lúc này hắn mới cười khẩy nói :
- Gân cốt tôi đã bị gãy ba bốn chỗ, miệng mũi lại bị đập vỡ cả. Ông giết hắn

xong còn lo gì tôi không trả tiền ?
Dịch Tiềm Long trầm ngâm nói :
- Phải rồi… Ta sợ gì chứ ? Nhưng để an toàn, chúng ta hãy thoa? thuận thế này :
ngươi cứ đi lấy tiền đem lại đây. Trả tiền xong, ta sẽ giết hắn. Thế là sòng phẳng. Ta xưa nay hành sự vẫn theo phương châm :
Cẩn tắc vô áy náy.
Lục Hương Xuyên gật đầu :
- Thế cũng được !
Mạnh Tinh Hồn chợt kêu lên :
- Không được !
Dịch Tiềm Long hỏi :
- Tại sao không được ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Sau khi hắn đi khỏi đây rồi, hằng trăm dặm quanh đây sẽ là thiên hạ của hắn.
Dịch Tiềm Long chợt trừng mắt nói :
- Tên họ Mạnh ! Có vẻ như ngươi còn chưa hiểu luật.
- Luật thế nào ?
- Ở đây ta là lão đại. Ta nói được là được, căn bản ngươi không được tham gia vào.
Ta đâu dại gì để hắn đi một mình ?
Mạnh Tinh Hồn phản đối :
- Ở đây ông là lão đại. Nhưng khi lên khỏi giếng thì không như thế nữa !
Dịch Tiềm Long nói :
- Có lão đại hay không cũng chẳng quan hệ mấy. Khi có tiền, dù ta làm cháu hắn cũng được.
Mạnh Tinh Hồn nói :
- Thôi được, tôi cũng có tiền. Tôi sẽ cho ông !
Dứt lời chàng lao vút lên giống như lao tới cùng Dịch Tiềm Long để liều mạng, nhưng giữa đường lại đổi thế bổ vào Lục Hương Xuyên .Người mà chàng đối phó là Lục Hương Xuyên , không phải Dịch Tiềm Long hoặc bất kỳ ai khác.
Quyết tâm của Mạnh Tinh Hồn trước sau như một, dù phải chết, chàng cũng bắt Lục Hương Xuyên phải chết theo mình.
Chỉ tiếc rằng Lục Hương Xuyên đã đề phòng trước hành động này.
Hắn không muốn đổi mạng với Mạnh Tinh Hồn, cũng không muốn lằng nhằng với Dịch Tiềm Long , chỉ mong sao sớm thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.
Bởi thế vừa thấy Mạnh Tinh Hồn lao đi, Lục Hương Xuyên cũng nhảy tòm

xuống hồ nước.
Nước hồ lạnh ngắt, nhưng điều đó chỉ làm cho người tỉnh táo thêm.
Lục Hương Xuyên tính chính xác rằng Mạnh Tinh Hồn chậm hơn và không làm gì được nữa, còn Dịch Tiềm Long chắc không ngăn cản.
Hình như có ai đó chộp lấy chân hắn , nhưng Lục Hương Xuyên lúc đó đã tới thuỷ đạo chật hẹp thông qua miệng giếng. Hắn chỉ cần bám hai tay vào khúc ngoặc đạp mạnh chân đã tuột khỏi bàn tay kia.
Hắn lặn ngược lên và ngoi được lên mặt giếng mở mắt ra, đã thấy những vì sao lấp lánh.
Những vì sao này đáng yêu kỳ lạ.
Lục Hương Xuyên đã tính thầm rằng rời khỏi nơi quỷ quái này, sẽ chẳng bao giờ còn trở lại nữa.
Nước ngấm vào người , lại thêm gió thổi vào lạnh ngắt khiến những chỗ gân cốt bị gãy đau không chịu nổi.
Nhưng Lục Hương Xuyên không lưu tâm đến những vết thương và cũng không lưu tâm đến bất cứ gì.
Bây giờ hắn đã là chúa tể.
Cao lão đại không còn chờ hắn vì chẳng thấy bóng dáng ai quanh miệng giếng cả.
Lục Hương Xuyên rủa thầm :
- Đúng là không sao tin được vào nữ nhân.
Hắn bỗng nghiến răng quát :
- Người đâu ?
Bấy giờ bất cứ lời nào từ miệng Lục Hương Xuyên phát ra đều là mệnh lệnh.
Trong bóng đêm lập tức có người lao tới. Lục Hương Xuyên nhận ra Vu Hoằng, tên tiểu đầu mục trung thành của hắn.
Kẻ nào càng trung thành với ngươi, ngươi càng không tỏ ra khách khí với hắn. Bởi vì nếu muốn hắn vĩnh viễn trung thành với mình thì phải để hắn sợ mình.
Đó không phải là nguyên tắc của Lão Bá mà là nguyên tắc của Lục Hương Xuyên.
Bây giờ hắn dần dần nhận rõ rằng nguyên tắc của mình chẳng những có lý hơn mà còn hiệu quả hơn.
Vì thế hắn nghiêm giọng hỏi :
- Những người khác vừa được bổ sung vào tổ mai phục của ngươi đâu cả ?
Vu Hoằng cúi xuống gần sát đất với dáng vẻ vô cùng sợ hãi, run giọng đáp :
- Tất cả các huynh đệ đều giữ vị trí phòng thủ của mình, không ai dám rời một bước.
Lục Hương Xuyên cười nhạt :
- Các ngươi đã phòng vệ rất tốt… Chưa dứt lời, đột nhiên hắn giơ tay tát

thẳng vào mặt Vu Hoằng, gầm lên :
- Ta hỏi ngươi, đã không có ai rời bỏ vị trí tại sao Dịch Tiềm Long tới đây được?
Vu Hoằng tay bưng má, đau đớn nói :
- Không có ai tới đây cả. Thuộc hạ chỉ thấy Cao lão đại rời khỏi đây thôi.
Lục Hương Xuyên càng giận, quát :
- Ai bảo các ngươi để nó đi ?
Vu Hoằng dở khóc dở cười đáp :
- Cao lão đại… là bằng hữu của bang chủ. Bà ấy muốn đi… không ai dám ngăn cản.
Lục Hương Xuyên tức đầy ruột nhưng cố ghìm lại.
Hắn thấy rằng bây giờ không phải lúc ra oai mà còn nhiều việc khác phải làm, liền vung tay hỏi :
- Bọn cung thủ đâu ? Hãy truyền đến bố trí ở miệng giếng. Thấy ai xuất hiện là tiêu diệt ngay.
Lục Hương Xuyên tin rằng mệnh lệnh của mình còn có hiệu lực hơn cả Lão Bá.
Nhưng có vẻ như lần nay không phải như thế. Bởi vì không thấy cung thủ nào hiện diện cả, cũng không thấy tên thủ hạ nào đến theo lệnh cả.
Lục Hương Xuyên biến sắc, biết đã xảy ra sự cố vô cùng nghiêm trọng.
Vừa lúc đó, chợt nghe tiếng cười của Dịch Tiềm Long.
Lão quái nhân này không biết tới đây từ lúc nào, đang ngồi trên bờ miệng giếng cười hềnh hệch hỏi :
- Cung thủ của Lục bang chủ đâu cả rồi ? Sao không thấy ai ra cả ?
Hình như lời nói của Dịch Tiềm Long mới là mệnh lệnh. Bởi vì ngay sau đó có tới mười bảy mười tám bóng đen lao vút tới rơi lịch bịch xuống đất.
Còn điều lạ là những người này rơi xuống xong nằm cứng đơ không động đậy gì nữa. Mặc dù cung tên vẫn cầm trong tay nhưng không bao giờ còn phát đi được.
Đúng là bọn cung thủ, nhưng chúng chỉ là những cái xác không hồn.
Lục Hương Xuyên bỗng thấy toàn thân lạnh ngắt, chân nhũn xuống, mồ hôi lạnh toát ra.
Dịch Tiềm Long nhìn hắn , cười hỏi :
- Lục bang chủ, cung thủ của ngươi tới rồi. Ngươi định bảo chúng làm gì ?
Lục Hương Xuyên đã hoá đá.
Dịch Tiềm Long lại hỏi :
- Lục bang chủ có muốn hạ lệnh cho đọn đao phủ và bọn dùng câu liêm tới không ?
Lục Hương Xuyên gượng đứng thẳng lên xua tay nói :
- Không cần !

Đột nhiên hắn cất tiếng cười rất thân thiết và thành khẩn, đổi cách xưng hô :
- Lẽ ra điệt nhi nên hiểu rõ rằng Dịch đại thúc đã tới, thì dù điệt nhi tăng thêm cả trăm trạm phục kích, đối với đại thúc cũng như không !
Dịch Tiềm Long nháy nháy mắt cười to hỏi :
- Ta biến thành đại thúc của ngươi từ lúc nào vậy ?
Lục Hương Xuyên đáp :
- Dịch đại thúc xưa nay vẫn được điệt nhi tôn kính nhất. Sự tôn kính đó…
Dịch Tiềm Long ngắt lời :
- Còn hơn cả chú ruột ngươi sao ? Có phải chính ngươi đã giết Lục Mãn Thiên không ?
Lục Hương Xuyên ấp úng :
- Đâu có… Dịch Tiềm Long xua tay nói :
- Thôi được ! Đó là chuyện riêng của Lục gia ngươi , ta không nên can thiệp.
Rồi hỏi tiếp :
- Còn Lão Bá thì sao ? Ta còn nhớ rằng trước đây người mà ngươi tôn kính nhất là Lão Bá mà ?
Lục Hương Xuyên thở dài, cười khổ đáp :
- Đúng là trước đây điệt nhi rất tôn kính ông ấy, thế nhưng ông ta … - Ông ta thế nào ?
- “Hết chim bẻ cung, thỏ chết giết chó”, câu đó chắc đại thúc đã nghe ?
Dịch Tiềm Long gật đầu :
- Ta đã nghe.
Lục Hương Xuyên nói :
- Trong mắt Lão Bá , chúng tôi chẳng qua chỉ là lũ chó săn. Khi không còn giá trị để lợi dụng nữa, chỉ còn một đường duy nhất là chết. Chính thúc thúc của điệt nhi là một ví dụ.
Dịch Tiềm Long hỏi :
- Chính Lão Bá đã giết Lục Mãn Thiên ư ?
Lục Hương Xuyên vội vã gật đầu :
- Chính thế. Gia thúc tính khí tuy hơi cổ quái một chút nên có lúc không hợp với Dịch thúc thúc. Nhưng lúc nào gia thúc thúc cũng tôn trọng và nâng niu tình bằng hữu chân chính nhất trong đời mình.
- Thế ư ?
- Dạ ! Khi lâm tử, gia thúc thúc đã bảo điệt nhi nói lại với Dịch thúc thúc một câu … Dịch Tiềm Long hỏi :
- Câu gì ?
Lục Hương Xuyên trả lời bằng giọng thê lương :
- Gia thúc thúc tự ví mình là Hàn Tín, Dịch đại thúc như Trương Lương, còn Lão Bá là Lưu Bang, chỉ có thể cùng chia hoạn nạn mà không thể cùng hưởng phú quý. Khi đã đạt được phú quý và danh vọng rồi, Lưu Bang lại sợ

bằng hữu chí thiết nhất của mình cướp mất ngôi. Chỉ tiếc rằng gia thúc thúc hiểu ra điều này quá muộn, nếu không đâu có chết thảm bởi tay Lão Bá ?
Dịch Tiềm Long hỏi :
- Thì ra ngươi muốn giết Lão Bá chỉ vì để phục thù cho Lục Mãn Thiên ?
Lục Hương Xuyên vội gật đầu :
- Chính thế ! Điệt nhi tin rằng Dịch đại thúc cũng hiểu rất rõ Lão Bá , nếu không chẳng bỏ ông ta mà đi như vậy.
Dịch Tiềm Long nhìn Lục Hương Xuyên hồi lâu rồi chợt cười hỏi :
- Ngươi có biết mình khi nào trông thật thà nhất, đáng yêu nhất không ?
Lục Hương Xuyên lắc đầu.
Quả thật hắn không hiểu ý Dịch Tiềm Long định nói gì.
Dịch Tiềm Long cười nói:
- Đó là khi ngươi nói dối. Khi nói dối, trông ngươi hết sức trung thực và đáng mến !
Lục Hương Xuyên kêu lên :
- Sao Dịch đại thúc lại nói thế ? Có bao giờ điệt nhi dám nói dối đại thúc nửa lời ?
- Vậy tất cả những điều ngươi vừa nói đều hoàn toàn đúng sự thật ?
Lục Hương Xuyên khẳng định :
- Hoàn toàn đúng sự thật !
Dịch Tiềm Long nói :
- Nhưng có người lại không cho như thế.
Lục Hương Xuyên chớp chớp mắt nói :
- Xin Dịch đại thúc đừng bao giờ tin vào tên họ Mạnh kia. Hắn chẳng qua chỉ là một tên đâm thuê chém mướn, suốt đời chui nhủi trong bóng tối, sợ thấy mặt người.
Hơn nữa hắn còn được một con điếm nuôi từ nhỏ đến lớn. Không ai tin vào một kẻ như thế !
Dịch Tiềm Long lắc đầu :
- Ta không tin Mạnh Tinh Hồn , cũng chẳng tin bất cứ ai chỉ trừ một người.
Lục Hương Xuyên hỏi :
- Ai vậy ?
Đột nhiên có một giọng nói phát ra từ phía sau lưng Lục Hương Xuyên :
- Ta !

Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm

Đánh máy: Các cao thủ nhạn môn quan
Hồi 32
Hoàn thành ước nguyện

Nghe giọng nói, Lục Hương Xuyên chợt thấy người nổi gai, toàn thân nhũn đi tưởng chừng sắp khuỵu xuống.
Hắn không quay lại, nhưng biết quá rõ đó là thanh âm của ai.
Trên đời chỉ có một người có thể đến ngay sau lưng Lục Hương Xuyên mà không bị phát hiện.
Và cũng chỉ có một người mới làm hắn khiếp sợ đến mức đó Chính là Lão Bá !
Mạnh Tinh Hồn từ đầu vẫn ngồi phía sau Dịch Tiềm Long, thấy Lão Bá xuất hiện, không nén nổi đứng bật lên, đưa mắt xúc động nhìn Lão Bá.
Dung mạo, sắc thái và vóc dáng của ông vẫn như trước, không có chút gì thay đổi.
Lão Bá đứng thẳng như chiếc cột, từ người ông toát ra sức mạnh và quyền lực.
Dưới ánh sao, nếu nhìn kỹ có thể nhận ra trên trán ông những nếp nhăn có sâu hơn, nhưng đôi mắt vẫn sáng quắc như trước, giống lưỡi kiếm sắc đã rút khỏi bao.
Nhưng khi trông thấy Mạnh Tinh Hồn, đôi mắt đó trở nên vô cùng dịu dàng, ấm áp.
Đột nhiên Mạnh Tinh Hồn nhận thấy không phải vẻ mặt Lão Bá hoàn toàn vô biểu cảm. Thực chất mỗi nếp nhăn của ông cũng chứa đựng những tình cảm rất khó miêu tả bằng lời.
Chính mỗi nếp nhăn đó tạo thành từ kinh nghiệm và đau khổ, Mạnh Tinh Hồn thấu hiểu điều đó và bởi thế mà chàng rất xúc động.
Lão Bá nhìn chàng hồi lâu rồi cuối cùng gật đầu thốt lên ba tiếng :
- Ngươi thật tốt !
Chính ra ông định nói thật nhiều nhưng cuối cùng chỉ gói gọn trong ba từ đó thôi.
Tuy vậy Mạnh Tinh Hồn nghe trong đó đã bao gồm mọi ngôn từ đẹp đẽ nhất.
Sau đó chàng mới nhận thấy có người vỗ vào vai mình, Mạnh Tinh Hồn quay lại và bắt gặp ánh mắt của Dịch Tiềm Long Dịch Tiềm Long nhìn chàng tươi cười. Đó không phải là nụ cười của một kẻ giang hồ lão luyện nữa mà là nụ cười hữu ái của một người bằng hữu.
Ông nhẹ giọng hỏi :
- Bây giờ thì ngươi hiểu rõ hết rồi chứ ?
Mạnh Tinh Hồn lắc đầu.
Quả thật chàng chưa hiểu hết mọi chuyện, bởi vì quá xúc động nên hầu như không suy nghĩ gì.
Dịch Tiềm Long hiểu điều đó, vì thế mới tiếp lời :
- Chẳng những ta không bán đứng Lão Bá mà cũng không chuồn. Trước nay

ta vẫn ở đây, không chuồn đi đâu cả.
Mạnh Tinh Hồn chợt hiểu ra, liền hỏi :
- Khi mọi người cho rằng ông chuồn đi, chính là lúc ông bí mật giúp Lão Bá chuẩn bị lực lượng mới đúng không ?
Dịch Tiềm Long gật đầu :
- Không sai ! Bất cứ tổ chức nào, mọi lúc đều cần có lực lượng mới bổ sung, nếu không sẽ chẳng thu được thành công nào, thậm chí còn thất bại rất nhanh chóng và bi thảm.
Mạnh Tinh Hồn khâm phục nhìn Dịch Tiềm Long và Lão Bá, nhận thấy họ quả thật là những nhân vật vĩ đại.
Dịch Tiềm Long cười nói tiếp :
- Kỳ thực đó là quy luật không phải phát minh gì của ai. Nhưng qua công việc ta càng hiểu tuổi trẻ thông minh và nhiệt tình biết bao. Huấn luyện họ chẳng có gì khó khăn cả.
Đúng thế, ngoài ra tuổi trẻ thường trung thực, bởi vì trong trái tim họ chưa có chỗ cho âm mưu và sự giảo hoạt Mạnh Tinh Hồn gật đầu nói :
- Đúng thế. Cái khó không phải là huấn luyện họ mà nhẫn nhục chịu tiếng với giang hồ. Cái đó còn khó hơn vì bằng hữu mà liều mình.
Dịch Tiềm Long chợt nắm chặt lấy hai tay Mạnh Tinh Hồn. Từ đây hai người đã trở thành bằng hữu. Bởi vì không những họ hiểu rõ nhau mà còn tôn trọng nhau.
Chỉ những người hết lòng vì bằng hữu mới được người khác tôn trọng Và những ai đã vì bằng hữu mà nhẫn nhục hy sinh thì vĩnh viễn không bao giờ cô đơn cả.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi :
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi :
- Có phải lão nhân gia đã đến Phi Bằng Bảo ?
Dịch Tiềm Long đáp :
- Đương nhiên đã tới đó. Lực lượng mà ta huấn luyện cốt để đối phó với Thập Nhị Phi Bằng Bang.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng họ chiến thắng không khó khăn gì, vô cùng dễ vì Đồ Đại Bằng hoàn toàn bất ngờ trước lực lượng đó.
Trước hết vì Lục Hương Xuyên không biết gì về hành động của Dịch Tiềm Long Một người kiệt xuất như Dịch Tiềm Long mà mất cả chục năm huấn luyện và đào tạo một lực lượng, lực lượng đó hiển nhiên không ai đương nổi.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Vậy sao lão nhân gia còn tới đây ?
Dịch Tiềm Long đáp :
- Vì ta đã ước định với Lão Bá rằng nếu trước ngày mồng năm ta nhận được

mệnh lệnh thì sẽ hành động theo kế hoạch, đúng chính ngọ ngày mồng bảy sẽ từ hận sơn đột kích Phi Bằng Bảo. Nếu không nhận được tin, trong đêm mồng sáu phải trở về đây tìm hiểu tình hình.
Mạnh Tinh Hồn lại hỏi :
- Lão nhân gia … Dịch Tiềm Long ngắt lời :
- Lão đệ ! Gọi thế khó nghe đấy. Cứ gọi ta một tiếng lão huynh là được !
Mạnh Tinh Hồn cười, thay đổi cách xưng hô một cách thoải mái :
- Lão huynh … trước đây vẫn còn chưa nhận được mệnh lệnh của Lão Bá chứ gì ?
- Không ! người truyền tin cũng đã chết bởi tay Lục Hương Xuyên Lục Hương Xuyên bấy giờ cũng đứng bên nghe chuyện. Tới đó chợt thấy hắn bụng mình thắt lại như sắp nôn thốc ra.
Mãi đến lúc ấy hắn mới nhận ra mình đã sai lầm ở đâu.
Lẽ ra hắn không nên để Đồ Đại Bằng ra tay hạ thủ người được Lão Bá tuyển chọn quá sớm mà để họ tiếp tục đến Phi Bằng Bảo mới hạ thủ.
Hắn đã hành động vội vàng vì tin chắc rằng đó là lực lượng tin nhuệ cuối cùng của Lão Bá.
Hắn đắc ý quá sớm, vì tin rằng mình hiểu rõ mọi lực lượng có trong tay Lão Bá.
Sự đắc ý đó là nguyên nhân tạo nên thất bại không thể tha thứ.
Bây giờ thì sai lầm vĩnh viễn không bao giờ còn sửa chữa được nữa !
Cuối cùng Lục Hương Xuyên không nhịn nổi, thổ ra một vũng nước màu vàng.
Không ai để ý đến hắn Lục Hương Xuyên vốn là một nhân tài thông minh tuyệt đỉnh, là một tay gian hùng nhất thế. Vậy mà chỉ sai một bước đã từ thành công biến thành thảm hại.
Còn bây giờ trước mắt người khác, hắn chỉ là một kẻ nhỏ nhoi, phản phúc, không được ai trọng thị.
Đúng hơn là một thây ma chưa chết Dịch Tiềm Long nói tiếp :
- Ta đến đây mới biết rằng Lão Bá đã có kế hoạch phục cừu và mọi chi tiếng đều được tính toán tỉ mỉ chu đáo.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Lão huynh vừa đến tối nay ?
- Phải, hôm nay là ngày trọng yếu nhất trong kế hoạch của Lão Bá, bởi thế nên mọi việc đã được thảo luận tỉ mỉ và hết sức tranh thủ thời gian. Trong thời điểm này, thời gian còn quý hơn cả máu Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Tiểu đệ hiểu Đúng là trong việc này rất ít người hiểu được như Mạnh Tinh Hồn Bởi vì nếu không biết tranh thủ và tận dụng thời gian thì chàng đã chết từ lâu.
Dịch Tiềm Long nói bằng giọng tự hào :

- Ba mươi năm nay, ta ở trong tổ chức của Lão Bá và hành động không ít hơn hai trăm lần. Nhưng chưa bao giờ chậm trễ một khoảnh khắc.
Mạnh Tinh Hồn khâm phục nói :
- Bất kỳ ai có được một bằng hữu như lão huynh đều rất tự hào và yên tâm.
Dịch Tiềm Long tiếp lời :
- Lão Bá có thêm bằng hữu là lão đệ, ta tin ông ấy cũng tự hào và yên tâm.
Oâng gật đầu nói tiếp :
- Lão Bá đã dự tính rất chuẩn rằng Lục Hương Xuyên nhất định sẽ tới đây tìm mình.
Và cũng dự liệu rằng sau khi nhìn thấy bảy mũi ngân châm, tất hắn sẽ thân xuống giếng kiểm tra. Bởi vì bản tính hắn vốn không tin bất cứ ai ngoài bản thân mình Mạnh Tinh Hồn cười tiếp lời :
- Thậm chí có lúc ngay cả bản thân mình hắn cũng không dám tin Dịch Tiềm Long nói tiếp:
- Kế hoạch của Lão Bá là thừa cơ hắn xuống giếng lập tức phát động tấn công tiêu diệt bọn thuộc hạ căn bản của hắn. Bởi vì Lão Bá tin rằng do hắn vội vàng tới đây nên không đủ thời gian tập trung toàn bộ lực lượng, chỉ có thể đưa tới lực lượng cơ bản nhất của mình thôi.
Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Lão huynh mang theo lực lượng tới đây nhiều không ?
Dịch Tiềm Long cười đáp :
- Không đáng kể. Lực lượng tiêu diệt người của Lục Hương Xuyên vốn đã ở đây.
Chẳng lẽ ngươi cho rằng tất cả đều phản bội Lão Bá hay sao ?
Mạnh Tinh Hồn băn khoăn hỏi :
- Nhưng tất cả lực lượng của Lão Bá đều được chuyển giao cho Lục Hương Xuyên chỉ huy. Phần lớn họ không biết … Dịch Tiềm Long ngắt lời :
- Ngươi nói đúng. Không ai biết Lục Hương Xuyên đã phản bội Lão Bá và hắn đưa thủ hạ tới đây để đối phó với ai. Nhưng vẫn có ngoại lệ.
Mạnh Tinh Hồn thốt lên :
- Ngoại lệ ?
- Phải. Họ không chịu sự chỉ huy của Lục Hương Xuyên, và khi thấy hành động của hắn bất thường trong khi Lão Bá biến mất, họ đoán được ý đồ của hắn. Đem lực lượng tập kích một nơi ngay trong Ngũ Hoa Viên không phải là một hành động bình thường Mạnh Tinh Hồn gật đầu Quả đúng như vậy. Nhưng trong số thuộc hạ của Lão Bá từ Tôn Kiếm và Dịch Tiềm Long, Lục Mẫn Thiên, có ai không chịu sự chỉ huy của Lục Hương Xuyên và dám nhận định mạo hiểm như vậy ?
Trái lại ý của Lục Hương Xuyên là trái lại Lão Bá, ai dám mang họa sát thân ?

Chàng buộc miệng hỏi :
- Ai mà dám… Dịch Tiềm Long ngắt lời :
- Hàn Đường, Thiết Thành Cương, Tôn Như Liễu và một số thủ hạ thân tín của họ.
Mạnh Tinh Hồn chợt hiểu ra Đúng là những người này không chịu sự chỉ huy của Lục Hương Xuyên và dám suy nghĩ một cách độc lập, chỉ vì lợi ích của Lão Bá mà không quản đến bản thân.
Và chỉ cần ba người này cũng đủ tiêu diệt cả đám thủ hạ trên trăm người của Lục Hương Xuyên rồi.
Mặc dù vậy, chàng cũng còn ngạc nhiên hỏi :
- Nghe nói Thiết Thành Cương và Tôn Như Liễu được Lão Bá đưa đi xa rồi mà … Dịch Tiềm Long cười đáp :
- Họ cũng như ta thôi Mạnh Tinh Hồn chợt hiểu ra Người ta nói rằng vì Lão Bá thấy tình hình nguy hiểm nên bảo Thiết Thành Cương và nghĩa nữ Tôn Như Liễu lánh xa khỏi Ngũ Hoa Viên để được an toàn.
Nhưng bây giờ xem lại Ngũ Hoa Viên vẫn vững vàng như bàn thạch, can gì họ phải đi đâu ?
Lục Hương Xuyên đứng ngây ra như phỗng.
Đây lại thêm một thất bại nữa của hắn. Hắn đã hao tốn không biết bao nhiêu công sức để truy tìm và tiêu diệt cho bằng được ba người kia, vậy mà họ vẫn ở đây và chính ba người đó bây giờ đang dồn hắn vào chỗ chết Mạnh Tinh Hồn cười nói :
- Những người đó đương nhiên thông thuộc địa hình ở đây hơn người của Lục Hương Xuyên nhiều. Rõ ràng ít nhất họ đã chiếm địa lợi.
Dịch Tiềm Long nói :
- Lục Hương Xuyên tin chắc rằng không ai ngờ được kế hoạch của hắn, bởi thế lực lượng mai phục chỉ có việc phục sẵn và tiêu diệt bất cứ ai lộ diện.
Nào ngờ còn có kẻ bí mật hơn, chủ động hơn Mạnh Tinh Hồn tiếp lời :
- Hơn nữa không phải tất cả lực lượng được Lục Hương Xuyên đem tới đều trung thành với hắn. Đương nhiên khi đối địch với ngoại bang họ tuyệt đối theo mệnh lệnh của Lục Hương Xuyên vì lúc đó hắn thay mặt Lão Bá. Nhưng sự xuất hiện của Hàn Đường, Thiết Thành Cương và nhất là có cả nghĩa nữ của Lão Bá, không ít người đã hoang mang.
Mạnh Tinh Hồn lại nói :
- Lại thêm yếu tố nhân hòa nữa. Có cả ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thêm nữa ba cao thủ đó chẳng khác gì mãnh hổ giữa bầy sói, dù có cả Lục Hương Xuyên cũng không đối phó nổi Dịch Tiềm Long gật đầu :
- Phải ! Vì cuộc chiến này dù chưa xảy ra cũng biết rõ ai thắng ai bại rồi. Ngoài ra còn một điểm nữa… Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Điểm gì vậy ?

- Lục Hương Xuyên bố trí người tới báo tin. Lúc đó hắn không dự tính trước ngươi sẽ chấp nhận tới đây và tình nguyện xuống giếng.
Mạnh Tinh Hồn ngượng nghịu nói :
- Lúc đó tiểu đệ hiểu sai ý Lão Bá, tưởng Phượng Phượng thật đã … Dịch Tiềm Long ngắt lời :
- Nhưng Lão Bá lại hiểu rõ ngươi. Ông ấy biết rằng lần này ngươi tới đây là để đồng sinh cộng tử với ông ấy.
Mạnh Tinh Hồn thấy cổ họng mình nghẹn lại, những giọt nước mắt cảm động trào ra.
Kẻ sĩ có thể vì người tri kỷ mà chết Một người có thể vì tình bằng hữu với Lão Bá mà chết thì có gì đáng hối hận, có gì đáng tiếc ?
Dịch Tiềm Long cũng rất cảm khái thở dài nói :
- Lão Bá cũng biết ngươi đã ở bên dưới, khi gặp Lục Hương Xuyên tất không đời nào để hắn sống mà lên khỏi đó, sẽ liều mạng với hắn, và có nhiều khả năng là lưỡng bại câu thương chứ quyết không để hắn sống.
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng hỏi :
- Vì thế … vì thế lão huynh mới xuống đó ?
Dịch Tiềm Long gật đầu :
- Vì Lão Bá không muốn ngươi chết, và ngươi càng không thể chết, vì …
Ông vỗ vai Mạnh Tinh Hồn hỏi :
- Những việc sau này lão đệ ngươi đã hiểu cả rồi chứ ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu Tuy vậy chàng vẫn chưa hiểu hết. Chàng không hiểu vì sao Lão Bá vẫn còn để Lục Hương Xuyên sống.
Nhưng chàng không nói gì. Bởi biết rằng Lão Bá làm việc gì đều không sai. Đặc biệt đối với Lục Hương Xuyên.
Ông đã một lần sai lầm đối với Lục Hương Xuyên, nhất định không mắc thêm sai lầm thứ hai nữa.
Lão Bá vẫn đứng lặng nghe câu chuyện hai người, tròng mắt lấp lánh lệ quang.
Sau đó ông mới chậm bước đến gần nhìn hai người nói :
- Ta đã nhìn sai quá nhiều người. Nhưng không lầm hai ngươi. Cả hai đều là bằng hữu của ta, những bằng hữu tốt nhất.
Rồi ông cầm lấy vai Mạnh Tinh Hồn buông từng chữ :
- Ngươi không những là bằng hữu của ta mà còn là nhi tử của ta nữa !
Mạnh Tinh Hồn gật đầu lúng túng nói :
- Con là … con là … Chưa nói xong nước mắt chàng đã trào ra Đêm khuya lắm, sao nhạt dần.
Mọi người quanh giếng đã đi hết, chỉ còn lại một mình Lục Hương Xuyên Hắn vẫn quỳ ở tư thế cũ giữa đêm tối.
Không ai thèm để mắt đến hắn, cũng không ai chửi rủa nhục mạ hắn.

Lão Bá lẳng lặng bỏ đi, Dịch Tiềm Long và Mạnh Tinh Hồn cũng lẳng lặng bỏ đi, để lại một mình Lục Hương Xuyên quỳ trên đất như một con chó hoang.
Cho đến khi xác chết của bọn cung thủ cũng đã được mang đi hết thì còn lại hắn trơ trọi một mình.
Gió lạnh thổi vào khiến những chỗ xương bị gãy, những vết thương đau nhức không chịu nổi.
Lục Hương Xuyên chợt thấy mình cũng giống như lũ chó hoang vô chủ, bị thế nhân xa lánh.
Bây giờ hắn sống hay chết, việc đó không còn ai quan tâm nữa.
Mồ hôi hòa lẫn nước mắt nhỏ xuống do đau đớn và tủi nhục.
Lục Hương Xuyên đưa tay lau trán rồi nghiến chặt răng chống tay đứng dậy.
Cho dù thế nào thì ta vẫn còn sống. Mà đã sống tất sẽ có cơ hội.
Trong thâm tâm hắn phát xuất ý nghĩ đó, và hắn cố tin vào điều này.
Thế nhưng không biết vì sao, sau đó hắn lại mất hết niềm tin, chỉ thấy chán ngán và mệt mỏi.
Có phải vì hắn đã mất hết dũng khí ?
Lúc này hắn thèm được uống mấy chén rượu, nuốt vào để quên đi … Một hán tử trẻ tuổi đang gục mặt lên bàn ngủ gật, chợt nghe tiếng bước chân và tiếng gõ cửa dồn dập. Hắn liền dụi mắt đứng dậy ra mở cửa.
Bên ngoài trời đã đổ mưa không biết từ lúc nào Lục Hương Xuyên toàn thân ướt sũng đứng dưới mưa, đôi tròng mắt đỏ hoe Cửa được mở ra từ lâu nhưng hắn vẫn đứng ngây người nhìn vào.
Tên hán tử nhìn hắn, không tỏ vẻ ngạc nhiên, tựa hồ đã biết trước hắn nhất định sẽ đến.
Mưa rất lạnh.
Không hiểu sao trận mưa này vào tháng sáu mà lại lạnh đến thế ?
Tên hán tử không nói gì, chỉ lấy một chiếc áo choàng lên mình Lục Hương Xuyên.
Lục Hương Xuyên đột nhiên ôm chầm lấy hắn thống thiết nói :
- Chỉ có ngươi mới là bằng hữu chân chính của ta. Chỉ một mình ngươi thôi.
Tên hán tử trẻ tuổi không đáp cũng không có biểu cảm gì.
Trông mặt hắn quá đần độn, có lẽ đần đến nỗi không biết dùng lời thế nào để biểu lộ tình cảm của mình ?
Hắn quay người đến quầy hàng lấy rượu rồi quay lại đặt lên bàn.
Bấy giờ Lục Hương Xuyên mới bước vào điếm ngồi vào bàn Ngôi tửu điếm này hắn đến không chỉ một lần. Tên hán tử trẻ tuổi đần độn đó là bằng hữu của hắn.
Lục Hương Xuyên chỉ tới đây mỗi khi có cấp sự, và hắn nhớ lần gần đây nhất là đến gặp Đồ Đại Bằng để biết kết quả tiêu diệt lực lượng tinh nhuệ

của Lão Bá Trời tuy lạnh nhưng vừa uống vào một chén, Lục Hương Xuyên thấy nóng lên ngay Có lẽ nghị lực của Lục Hương Xuyên cũng được hâm nóng lên theo cốc rượu, nên hắn đập bàn thét to :
- Ta chưa chết ! Chỉ cần ta còn sống, sớm muộn sẽ có ngày chúng sẽ lãnh đủ.
Ngươi nói có đúng không ?
Tên hán tử ngờ nghệch gật đầu.
Bất cứ Lục Hương Xuyên nói gì, bao giờ hắn cũng đồng ý.
Lục Hương Xuyên cười to một tràng nói tiếp :
- Không có ai quật ngã được ta ! Trước sau gì ta cũng đứng lên được. Ngươi cứ chờ đấy, ta sẽ không quên ngươi đâu. Bởi vì chỉ có ngươi mới là bằng hữu chân chính của ta.
Hình như để chứng minh cho tên hán tử, Lục Hương Xuyên cố sức đứng thẳng lên.
Nhưng đột nhiên hắn gập người lại, toàn thân bỗng lên cơn co giật, giống như bị một mũi dao từ sau lưng đâm thọc vào dạ dày hắn.
Khi Lục Hương Xuyên ngẩng lên thì mặt hắn đã tái xám như người chết.
Lục Hương Xuyên nghiến răng, tròng mắt lòi hắn ra đầy ngạc nhiên và tức giận, nhưng giọng nói đã yếu đi :
- Ngươi đã … đầu độc trong rượu ?
Tên hán tử gật đầu.
Bất kỳ Lục Hương Xuyên nói gì hắn đều hoàn toàn đồng ý.
Lục Hương Xuyên vừa thở dốc vừa hỏi :
- Vì sao ngươi làm thế ? Vì sao … Têân hán tử vẫn không có biểu cảm gì, chỉ thản nhiên nói :
- Lão Bá đã đồng ý không truy cứu ta, để ta tiếp tục sống như trước.
Lão Bá ! Quả nhiên là Lão Bá !
Đây mới thật là một đòn chí mạng của Lão Bá !
Lục Hương Xuyên cố lấy hết sức gào lên :
- Ngươi … là đồ súc sinh ! Ta coi ngươi là bằng hữu … thế mà ngươi lại bán đứng ta !
Tên hán tử bình thản đáp :
- Việc này ta học được ở ngươi thôi. Ngươi có thể phản bội Lão Bá, vì sao ta không phản ngươi được ?
Đòn phản kích đó mới càng đích đáng.
Lục Hương Xuyên tức tối đến nỗi mắt tối sầm, không thấy cả bộ mặt đần độn của tên hán tử Cũng có thể trước nay hắn chưa từng thấy rõ bộ mặt của hắn cũng nên.
Lục Hương Xuyên cố dốc hết nỗ lực một lần cuối cùng, gầm lên và định nhảy bổ vào cắn đứt yết hầu của tên hán tử nhưng mới lao đến đã ngã gục

xuống, miệng thổ ra một bãi nước nhờn nhợt.
Như vậy là trước khi chết, Lục Hương Xuyên đã biết được mùi vị thế nào là bị bằng hữu phản bội Chết không phải là điều thống khổ lớn. Cái thống khổ hơn là bị bằng hữu bán đứng mình, đó mới là điều không sao chịu nổi.
Ngay cả Lục Hương Xuyên cũng thế Trời đã sáng.
Đêm dù dài bao nhiêu rồi cũng đến lúc phải sáng.
Chỉ cần có đủ dũng khí và kiên nhẫn, người ta nhất định chờ được tới khi trời sáng.
Vầng thái dương chiếu vào cửa sổ Cuối cùng Lão Bá đã trở lại phòng mình, ngồi trên chiếc ghế mây lớn kê cạnh cửa sổ mà có lần Cao lão đại từng ngồi.
Mãi đến lúc đó, Mạnh Tinh Hồn mới để ý thấy rằng Lão Bá đã già đi Chẳng những ông đã già đi rất nhiều mà trông dáng vẻ rất chán nản Đó là sự chán ngán phát sinh từ no đủ và tiện nghi.
Lão Bá duỗi thẳng hai chân rồi thở dài nói :
- Chắc rằng ngươi rất ngạc nhiên vì sao ta không giết Lục Hương Xuyên, đúng không ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Con không ngạc nhiên Lão Bá nhíu mày hỏi :
- Vì sao ?
Mạnh Tinh Hồn đáp :
- Vì con biết lão nhân gia nhất định đã dành cho hắn cách hạ trường thích hợp nhất Lão Bá cười, nụ cười chua chát và thê lương Bởi vì Lục Hương Xuyên là một sản phẩm mà chính tay Lão Bá đã dày công tạo ra, không ai muốn đang tâm phá hủy công phu của mình.
Mạnh Tinh Hồn chợt hỏi :
- Còn Cao lão đại thì sao ?
Câu hỏi đó của chàng đã băn khoăn rất lâu trước khi hỏi :
Lão Bá thở dài nói :
- Ta không trách cô ta. Cao lão đại là nữ nhân rất có chí khí, cố hết sức bò lên cao, mặc dù phương pháo của cô ta không đúng. Nhưng trên đời có ai không sai lầm ?
Mạnh Tinh Hồn ngập ngừng hỏi :
- Lão nhân gia … để cho chị ta đi ư ?
Lão Bá gật đầu :
- Hơn nữa ta còn tặng cho cô ta quyền sở hữu đám đất ở Khoái Hoạt Lâm. Sau này nếu ngươi thấy ai đó cố sức mình leo lên cao thì hãy giúp họ một tay. Chớ nên làm họ thoái chí. Nhưng chỉ được dìu mà đừng đẩy họ lên.
Mạnh Tinh Hồn cúi đầu, lòng đầy cảm kích và kính trọng.
Lão Bá rốt cuộc vẫn là Lão Bá.
Có thể ông đã làm sao nhiều việc, nhưng ông vĩ đại ở chỗ chưa ai sánh được

với ông.
Lúc đó một thiếu niên đi vào phòng cùng với Thiết Thành Cương.
Thiết Thành Cương khác hẳn một năm trước, tuấn tú và cương nghị, không còn chút gì của vết bỏng khủng khiếp năm trước nữa, và cũng không còn vẻ bồng bột của một thiếu niên mà chính chắn ra nhiều.
Còn thiếu niên đi cùng Thiết Thành Cương là một đầu mục trong số những người vừa được Dịch Tiềm Long huấn luyện.
Nhìn hai người đó, Mạnh Tinh Hồn hiểu rằng đó là đại diện của lớp thừa kế xứng đáng nhất của Lão Bá và không bao giờ bị diệt vong.
Thiết Thành Cương gật đầu chào Mạnh Tinh Hồn, miệng nở nụ cười rất đáng yêu và thân thiết.
Hiển nhiên chàng đã được biết về Mạnh Tinh Hồn Lão Bá nhìn thiếu niên, cười hỏi :
- Công việc thế nào ?
Thiếu niên không vào phòng mà đứng bên cửa cúi người nói :
- Vạn Bằng Vương không chết. Kẻ bị giết lại là Đồ Đại Bằng. Hắn đã đánh giá thấp Vạn Bằng Vương, vì thế mới mất mạng.
Thiếu niên trả lời ngắn gọn, rõ ràng. Tâm sức của Dịch Tiềm Long dày công huấn luyện quả thật không uổng phí.
Mạnh Tinh Hồn tưởng chừng không nhịn được muốn hỏi :
- Phượng Phượng đâu ?
Nhưng chàng ghìm lại được.
Cả Lão Bá cũng không hỏi câu đó.
Cô ta có tồn tại hay không chẳng quan trọng nữa, và không đáng để người khác quan tâm.
Nhưng Mạnh Tinh Hồn lại hỏi câu khác :
- Nên đối phó Vạn Bằng Vương thế nào ?
Vạn Bằng Vương chưa chết, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ cùng Lão Bá quyết một trận tử chiến.
Lão Bá thở dài đáp :
- Hắn chưa chết. Ta cũng chưa chết. Bởi thế chúng ta vẫn còn tiếp tục chiến đấu.
Mặc dù cả ta và hắn đều chán ghét thậm chí sợ hãi trước cuộc chiến đó, nhưng không thể dừng tay được Mạnh Tinh Hồn cúi đầu nói :
- Con hiểu !
Một người đã dấn thân vào giang hồ cũng ví như ngồi vào lưng hổ, muốn xuống cũng không được nữa.
Lão Bá lại nói :
- Cho dù Vạn Bằng Vương có chết thì vẫn còn người khác đến tìm ta. Trừ phi ta nằm xuống, nếu không cuộc chiến vĩnh viễn không bao giờ ngừng.

Oâng thở dài tiếp :
- Người như ta suốt đời chỉ có sống trong nỗi sợ hãi và chán ghét. Khi ta muốn đi giết người khác cũng là khi chờ đợi kẻ khác đến giết ta.
Mạnh Tinh Hồn hiểu rõ điều này.
Và sự thật không ai hiểu chân lý đó bằng chàng. Bởi chàng đã từng nhiều lần giết người và lúc nào cũng nơm nớp bị người khác giết.
Lão Bá chậm rãi nói thêm :
- Bất cứ ai, hễ gieo hạt gì tất phải gặt quả ấy. Ta đã sai lầm, và phải trả giá cho sự sai lầm đó. Ngoài ta ra, không ai có thể trả thay cho ta được.
Oâng vỗ vai Mạnh Tinh Hồn nói :
- Con còn trẻ. Chỉ cần có dũng khí là có thể thay đổi được số phận. Người ta phạm sai lầm không đáng sợ và không có gì đáng sỉ nhục cả. Chỉ cần họ nhận ra sai lầm là đủ. Bởi thế ngươi đừng bao giờ phiền nào, hãy quên hết quá khứ đi Lão Bá chợt quay qua Thiết Thành Cương hỏi :
- Thế nào ? Tiểu Điệp và Như Liễu ở đâu ?
Mạnh Tinh Hồn thấy tim mình đập rộn lên, nín thở chờ nghe câu trả lời Thiết Thành Cương nói :
- Lão nhân gia, Điệp thư thư và Như Liễu đang ở thư phòng của thư thư trước đây chờ Mạnh đại ca. Cả Thạch huynh cũng ở đó Thấy vẻ ngạc nhiên của Mạnh Tinh Hồn, Lão Bá cười nói :
- Tối qua Thạch Quân đưa Tiểu Điệp đi thì gặp phục kích. Lục Hương Xuyên quyết không để Tiểu Điệp đi thoát, may có Hàn Đường và Thiết Thành Cương giải cứu nên mới được an toàn. Ngươi nhanh tới đó đi.
Mạnh Tinh Hồn cúi đầu từ biệt Lão Bá rồi sánh vài cùng Thiết Thành Cương đi về phía sau Cúc Hoa Viên.
Khoái Hoạt Lâm đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong phòng Cao lão đại lại không thấy có ánh đèn Thông thường Cao lão đại ghét thắp đèn trong phòng mình, nhưng hôm nay không phải thế. Thị không chán ghét mà sợ hãi, không phải sợ ánh đèn làm nổi rõ những nếp nhăn trên mặt mà sợ ánh sáng chiếu vào những nỗi chán ghét, khiếp hãi và hồ nhọc trong lòng thị. Những cái đó đã biến thành sẹo, vĩnh viễn không bao giờ tẩy xóa được.
Nhưng vẫn có ánh đèn từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ, chiếu lên tờ văn tự sở hữu đất nằm trong tay Cao lão đại.
Thị mở rộng cửa sổ nhìn ra ngoài.
Bây giờ toàn bộ khu vựa Khoái Hoạt Lâm này đã là sở hữu của thị, không phải chỉ là những ngôi nhà xây trên khu đất của người khác nữa Đó là nguyện vọng cao nhất của Cao lão đại. Như vậy là thị đã thành công từ hố sâu hắc ám bò lên bậc rất cao của sự phú quý.
Lẽ ra thị nên mỹ mãn mới phải. Nhưng không hiểu sao, thị lại thấy tâm hồn mình hoàn toàn trống rỗng, dửng dưng với mọi sự, kể cả tờ văn tự mà mình

đã mất rất nhiều công sức nay mới có được Phải đổi bằng cái giá khắc nghiệt như vậy, rốt cuộc thị đã thật sự đạt được cái gì ?
Trừ sự hư không và nỗi cô đơn thị có được gì đâu ?
Mạnh Tinh Hồn, Diệp Tường, Thạch Quần và Tiểu Hà đều lần lượt bỏ đi. Cho dù sống hay chết, vĩnh viễn không ai quay về đây nữa… Nơi phồn hoa đầy lạc thú này chẳng lẽ có thể lấp đầy sự trống vắng trong tâm hồn thị ?
Tờ văn tự đất đai này lẽ nào có thể an ủi được một trái tin đơn côi ?
Bỗng nhiên thị cất tràng cười điên loạn, tay vò nát tờ văn khế thành muôn mảnh.
Ngoài cửa có người gọi :
- Đại thư, mau ra đi ! Vương đại gia ở Lạc Dương chờ đại thư đến sốt cả ruột từ lâu rồi Cao lão đại thôi cười quát lên :
- Bảo hắn chết đi cho khuất mắt ! Các ngươi cũng chết cả đi ! chết sạch là tốt !
Ngoài cửa không nghe thấy gì nữa.
Ai cũng biết rằng khi Cao lão đại bực mình thì tốt nhất là phải tránh thật xa
Cao lão đại đóng cửa sổ lại, sau đó cởi trâm xõa mái tóc dài mượt mà xuống, cuối cùng cởi bỏ hết y phục, trần truồng đứng giữa phòng tối om.
Eo lưng Cao lão đại vẫn thon thả, cặp đùi vẫn trắng muốt mịn màng trông như quản bút, bộ ngực thị vẫn rắn chắc khiến mọi nam nhân đều thèm muốn.
Nhưng Cao lão đại biết rằng tính mạng mình chẳng còn kéo dài lâu nữa Tuổi thanh xuân đang trôi qua dần, và vĩnh viễn không bao giờ trở lại.
Thị lẩm bẩm :
- Một người trần trụi sinh ra thì cũng nên trần trụi mà giã từ cõi thế Thị lại cười lên điên cuồng và múa may cuồng loạn. Rồi đột nhiên đến góc phòng lấy một bình rượu nhỏ uống liền mấy ngụm.
Đó là bình rượu tuyệt mệnh, là rượu độc !
Khi Thạch Quần phá cửa phòng bước vào thì thi thể Cao lão đại đã lạnh ngắt, mái tóc dài đen nhánh xõa che bộ ngực trắng ngần, bộ ngực đến chết vẫn còn hấp dẫn.
Thạch Quần quỳ xuống bên thi thể Cao lão đại, kính cẩn sửa lại mái tóc cho đại thư mình.
Y chợt nhận thấy bên khóe mắt Cao lão đại còn đọng lại hai giọt nước mắt lớn chưa khô, và chính y cũng không cầm được nước mắt.
Ai bảo đại hải vô tình ?
Dưới ánh sao, biển trông thật hiền từ và mỹ lệ Thuỷ triều đang xuống.
Biển cũng như người có khi ào ạt hung dữ, nhưng có khi thật phẳng lặng và bình yên.
Mạnh Tinh Hồn và Tiểu Điệp nắm tay nhau đắm đuối ngắm mặt biển thân thương và hiền hòa.

Hài tử đã ngủ đây là thời gian duy nhất để hai người được bên nhau tận hưởng hạnh phúc sau một ngày lao động.
Thời gian bên nhau tuy ngắn ngủi nhưng họ thấy mỹ mãn, hoàn toàn mỹ mãn Họ từ chối mọi ân tứ của Lão Bá, tiền bạc quyền lực. Và Lão Bá không ép họ thậm chí còn hài lòng - Hãy sống cuộc đời bình thường hưởng hạnh phúc trong lao động và bình yên.
Họ hạnh phúc vì biết rằng qua hôm nay còn có ngày mai và ngày sau nữa càng tươi đẹp hơn.
Vô số những ngày tươi đẹp đang chờ đợi họ.
Đột nhiên một vì sao băng vạch một đường dài làm mặt biển sáng rực sinh động và mỹ lệ hơn.
Mạnh Tinh Hồn chợt kêu lên :
- Ta đã làm được ! Rốt cuộc ta đã làm được !
Tiểu Điệp âu yếm nhìn chồng, ngạc nhiên hỏi :
- Chàng làm được gì thế ?
Mạnh Tinh Hồn cầm chặt tay nàng nói :
- Người ta bảo rằng trong thời gian ngắn ngủi khi sao băng xuất hiện, nếu ai kịp nói lên một lời ước thì lời ước đó nhất định sẽ được thực hiện Tiểu Điệp nói :
- Đó chỉ là truyền thuyết thôi. Xưa nay chưa ai thực hiện được điều kỳ diệu đó Mạnh Tinh Hồn tươi cười khẳng định :
- Nhưng lần này ta đã làm được !
Tiểu Điệp tuy không tin, nhưng tỏ ra hy vọng :
- Chàng đã kịp thời nói lên lời ước trong thoáng chốc xuất hiện sao băng ư ?
Mạnh Tinh Hồn gật đầu :
- Phải, ta đã kịp !
- Chàng ước gì ?
Mạnh Tinh Hồn không đáp, chỉ mỉm cười Tiểu Điệp cũng không truy vấn.
Bởi vì nàng biết rõ nguyện ước của chồng cũng là vì mình.
Và chẳng phải họ đang được như ước nguyện đó sao ?
Họ nhìn nhau, ánh mắt chứa chan hạnh phúc.

Hết

Nguồn: Nhạn môn quan và Mây 4 phương
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA